THE

KASHI SANSKRIT SERIES

235

CATURVARGACINTĀMAṆI

OF

ŚRĪ HEMADRI

Volume III

PARIŚEṢAKHAṆḌA

PART I

ŚRĀDDHAKALPA—1

EDITED BY

PAṆḌITA YAJÑEŚVARA SMṚTIRATNA

and

PAṆḌITA KĀMĀKHYĀNĀTHA TARKAVĀGĪŚA

CHAUKHAMBHA SANSKRIT SANSTHAN

Publishers and Distributors of Oriental Cultural Literature

P. O. Chaukhambha, P. Box No. 1139

Phone · 65889

Price : Rs. 2500-00 for the set of four volumes in seven parts

Rs. 800-00 for Volume III (Pariśeṣakhaṇḍa)

(Part 1-2 Śrāddhakalpa)

Originally Published by The Asiatic Society of Bengal in 1888

Reprinted 1985

Also can be had of

CHAUKHAMBHA VISVABHARATI

Post Box No. 1084

Chowk (Opposite Chitra Cinema)

VARANASI-221001

Phone : 65444

Printers-Srigokul Mudranalaya, Gopal Mandir Lane, Varanasi
and Globe Offset Press, New Delhi

॥ श्रीः ॥

काशी संस्कृत ग्रन्थमाला

२३५

चतुर्वर्गचिन्तामणिः

श्रीहेमाद्रिविरचितः

तत्र

परिशेषखण्डनाम्नः

तृतीयखण्डस्य

प्रथमो भागः

श्राद्धकल्पः—१

श्रीयज्ञेश्वरस्मृतिरत्नेन

श्रीकामाख्यानाथतर्कवागीशेन

च

परिशोधितः

चौखम्भा संस्कृत संस्थान

भारतीय सांस्कृतिक साहित्य के प्रकाशक तथा वितरक

पो० आ० चौखम्भा, पो० बा० नं० ११३९

जड़ाव भवन, के. ३७/११६, गोपाल मन्दिर लेन

वाराणसी (भारत)

प्रकाशक : चौखम्भा संस्कृत संस्थान, वाराणसी
मूल्य : रु० २५००-०० संपूर्ण १-४ खण्ड, ७ भाग
रु० ८००-०० तृतीय खण्ड (परिशेष खण्ड)
(भाग १-२ श्राद्धकल्प)

मूल रूप से आसियाटिक् सोसायिटि आफ बंगाल द्वारा प्रकाशित, १८८८
पुनर्मुद्रणम् १९८५

अन्य प्राप्तिस्थान
चौखम्भा विश्वभारती
पोस्ट बाक्स नं० १०८४
चौक, (चित्रा सिनेमा के सामने)
वाराणसी-२२१००१ (भारत)
फोन : ६५४४४

मुद्रक—श्रीगोकुलमुद्रणालय, गोपाल मन्दिर लेन, वाराणसी एवं
ग्लोब आफसेट प्रेस, नई दिल्ली

विज्ञापनम्।

सुधीसम्पन्न-श्रीहेमाद्रिनामक-महापण्डितेन विरचितोऽयं चतुर्व्वर्ग-चिन्तामणिनामा स्मृतिनिबन्धः व्रत-दान-तीर्थ-परिशेषखण्डैर्विभक्ती-कृतश्च। तत्र व्रतखण्डं दानखण्डंच सोसाइटी समाजाध्यक्ष महोदयानामनुमत्या पण्डिताग्रणी स्वर्गीयभरतचन्द्रशिरोमणि महोदयानां परिशोधनप्रयत्नेन मुद्रितमभूत्। तदनन्तरमुक्तमहोदयानां परलोकावाप्तौ परिशेषखण्डान्तर्गतश्राद्धखण्डमुक्तसमाजाध्यक्ष महोदयानुमत्या आवयोः परिशोधनप्रयत्नेन च मुद्रितं। परिशोधने त्रीणि आदर्शपुस्तकानि आवयोः सहायभूतानि आसन्। तेषां द्वयं क-खचिह्नितं वाराणस्या लब्धं, एकं गचिह्नितं कलिकाता-संस्कृतविद्यामन्दिर-पुस्तकालयाल्लब्धं। एतस्मिन् पुस्तकत्रये द्वयं परिशुद्धं, एकमपरिशुद्धं, यत्र पुस्तकत्रये संशयो जातः, तत्र स्मार्त्तशूलपाणि-मन्वादिस्मृति-निबन्धानां साहाय्येन परिशोधितं। अनन्तरं परिशेषखण्डान्तर्गत-कालखण्डस्य मुद्रणं भविष्यति। सम्भाव्यते यदेतन्मुद्रणं महात्मनामुपकाराय भविष्यति।

अपि च विज्ञाप्यते हेमाद्रिस्तु वात्सगोत्रीयदाक्षिणात्यब्राह्मण आसीत्। कामदेवो वासुदेवो वामनदेवश्च क्रमेणास्य पिता, पितामहः, प्रपितामहश्चासीत्। स हि देवगिरिस्थ-यादववंशज-महाराजाधिराज महादेव-नृपतेः सकल करणाधिपतिपण्डित आसीत्। स हि पक्षग्रहधरेन्दुमिते शाकनृपतिसंवत्सरे समुदितवान्। हेमाद्रिस्तु तत्समकालिक एवेत्यलं।

श्रीयज्ञेश्वरशर्म्मणः।
श्रीकामाख्यानाथशर्म्मणः।

चतुर्वर्गचिन्तामण्युपक्रमणिका ।

सूचीपत्रम् ।

अ

पृष्ठायां ।

आ

इ

उ

क

ग

च

छ

ज

भ

म

य

र

व

ॐ नमः श्रीगणेशाय ।

चतुर्वर्गचिन्तामणौ परिशेषखण्डे श्राद्धकल्पे

प्रथमोऽध्यायः ।

अथ श्राद्धविधिफलप्रशंसाप्रकरणम् ।

क्षीरोदार्णवसारसम्भृतकलालीलासमाश्लिष्टतो-
भ्राम्यन्मन्दरकूटकोटिघटनानिर्घृष्टरत्नाङ्गदः ।
उन्मीलन्नवनीलनीरजदलश्रेणिप्रभामण्डल-
श्यामायामजनाभिकच्छविरसौ पायादपायाद्धरिः ॥१॥

गणेशं वन्देऽहं मदजलगलन्निर्झरचरित-
परामोदास्वादप्रसृतमनसां क्रीडनवताम् ।
द्विरेफद्वन्द्वानां कलमधुरझङ्कारमुखर-
स्वरप्रायैर्गेयैः श्रवणपुटपेयैः प्रमुदितम् ॥२॥

देवीं शारदकौमुदीमदहरस्फारप्रभामण्डली-
लेशक्लेशितदुस्तरान्तरतमस्तोमोद्भवापद्भराम् ।
सोमस्तोमासवेशितोज्ज्वलकलासर्वाङ्गनिर्यत्सुधा-
धाराधोरणिपूरिताम्बरतलां वन्दामहे शारदाम् ॥३॥

यामाखाद्य पदैश्चतुर्भिरभितो लब्धोदयामास्यते
कर्त्तुं संव्यवहारमाशु्भिरिह ते सर्व्वेऽप्यमी नान्यथा ।
या वेदोपनिषन्मयीं तनुमनुप्राप्ता व्युदस्य भ्रमं
स्वैरानन्दपदं परं वितनुते तां नौमि देवीं गिरम् ॥४॥
तां वाचं समुपास्महे परिमिता यासौ चतुर्भिः पदैः
वेदैर्यत्परिपाकमेतदखिलं ब्रह्माण्डमाहुर्बुधाः ।
यस्याः प्राप्य परं प्रसादमचते सर्व्वोऽपि सर्व्वज्ञतां
हीनस्तेन तु पङ्कजासनमयो ब्रह्मापि जिह्मायते ॥५॥
यद्दये चोदीयस्तरवदरमात्रेऽपि विधिना
विना वा केनापि क्वचिदपि च पिण्डे विनिहिते ।
समस्तपापालेपास्त्रिदशपदमायान्ति पितरो
नमस्तस्मै कुर्म्मो सततमथ गयासाय हरये(१) ॥६॥
प्रदत्तपिण्डान् स्वपुरः सपिण्डैः
प्रभूतपापान्नरकौकसोऽपि ।
समुद्धरन्तं कृपयादिदेवं
गदाधरं नौमि गयाशिरस्थम् ॥७॥
वसून् वसूपाहरणे समुद्यतान्
रुद्रान् विमुद्रान् कृतयोगसम्पदः ।
नमामि सत्कर्म्मपथप्रवर्त्तका-
नादित्यनाम्नस्त्रिदशेशपूजितान् ॥८॥

(१) निरवच्छिन्नमुपयागाय सन्नते इति ख० ।

यन्निस्त्रिंशविशीर्य्यमाण-सुभटचुञ्चत्करोटीघटत्-
कारस्फारविरावभैरवरणक्षोणीचणक्रीड़िनः ।
नृत्यन्ति स्म गलद्गलास्त्रमिलितस्कन्धाः[१] कबन्धा मुहुः
योऽभूद्विक्रमनिर्जितोर्ज्जितरिपुः श्रीश्रीपतो भूपतिः ॥९॥
यस्योद्यत्करवालकालभुजगो निष्पीतभूयोऽखिल-
प्रत्यर्थिक्षितिपालपुष्कलयशःक्षीरातितृप्ता सती ।
तन्द्रालुः परिवृत्य घोरसमरक्रीड़ारसे निर्भरं
बध्नाति स्म महाहवाश्रविलसत्कोषप्रवेशे मतिम् ॥१०॥

एतस्मादभवत् प्रौढ़प्रतापानलदुर्जयः ।
तनूजो विजितारातिर्जैत्रपाल इतीरितः ॥११॥
तस्मादपि महादेवः पालिताशेषभूतलः ।
विजिताशेषदिक्चक्रो विक्रमैकरसोऽभवत् ॥१२॥
यत्प्रतापानलज्वालाजालास्तु परिपातुकम् ।
अमित्रमण्डलं भेजे शलभावलिकल्पताम् ॥१३॥

यस्येशस्य धनुर्व्विमुक्तविशिखव्रातव्रणास्रस्रव-
द्विभ्राड़स्त्रविनिर्म्मिताखिलसरित्पूरेषु भूरेणवः ।
मिश्रीभूय सकर्द्दमपङ्कविषमां भङ्गामभूमिं व्यधुः
तस्यामोघपराक्रमस्य महिमा वर्ण्यः कथं भूपतेः ॥१४॥
यः श्रीमत्करपुष्करच्युतमहादानाम्बुधाराभरात् ,
संसिञ्चन् वरविप्रवर्य्यनिवहान् यान् धर्म्मकल्पद्रुमान् ।

(१) गलद्गलास्त्रकलितस्कन्धा इति ग० ।

चक्रे पल्लवितान् महीतलमिलच्छायाघने तद्वने
लोकः शोकमुदस्य निर्वृतिमयीं लेभे शुभां सुस्थितिम् ॥१५॥
यद्वक्त्राग्रविनिर्गतोग्रकिरणप्राग्भाररोरुग्रह-
ग्रस्ते वैरिकुलप्रतापतपने यः पुण्यकालोऽभवत्।
तस्मिन्नायतवाहिनीषु धवलप्रोत्तालवल्गावली-
कल्लोलाकुलितासु वीरनिकरं स्वैरं न्यमज्जच्चिरम् ॥१६॥

भूपेन तेनाथ कृतोऽधिनाथः
स्फारश्रिया श्रीकरणे मनस्वी।
हेमाद्रिनामास्य च वर्ण्यमानं
वंशं समाकर्णयत प्रकाशम् ॥१७॥

स्वाध्यायाध्ययनप्रवीणधरणीगीर्वाणचूडामणिः
वंशे वत्समुनेर्मनोहरगुणग्रामाभिरामाकृतिः।
जज्ञे वामनसञ्ज्ञको वलिकथागाथासमुन्मीलित-
प्रत्यग्राप्रतिमप्रभावरुचिरां यः प्राप लक्ष्मीं पराम् ॥१८॥
स प्रासूत सुतं नवोज्ज्वलकलासम्भारगोष्ठीसदं
भूतस्फीतगलोद्गलन्निगमप्रह्लादिवेदोदयम्।
पुण्यावर्जनसर्गसज्जनमनःसन्तोषवर्षाम्बुदं
शम्भुदेवरहस्यवस्तुरसिकं श्रीवासुदेवाह्वयम् ॥१९॥
आसीत्तस्मादभिनवसुधासोदरालापलीलः
शीलाचारप्रवरधिषणातोषिताशेषलोकः।
सत्यां वाचं त्यजति न पुरा क्वापि यः सङ्कटेऽपि-
प्रज्ञाराशिः सुकृतरसिको नामतः कामदेवः ॥२०॥

येनाचार्यवरार्य्यसङ्गतिमता निर्व्वाह्य मौञ्जीव्रतं
कृत्वा दारपरिग्रहं विदधिरे कर्म्माणि गृह्याणि च ।
वेद्यावेद्यमहेन्द्रजालदलनं क्षेमङ्करं शाङ्करं
ज्योतिः किञ्चिदुपासितुं स जगृहे वर्य्यस्तुरीयाश्रमम् ॥२१॥
तस्मादिस्मयनीयपुण्यचरितो हेमाद्रिनामाजनि
प्रत्यग्राप्रतिमप्रभावविकसद्दिग्भ्रान्तरश्रीनिधिः ।
योऽसौ सर्व्वकलाविशारदशिरोरत्नाङ्कुरो भास्वरः
सर्व्वश्रीकरणेश्वरो नृपमहादेवस्य मान्योऽभवत् ॥२२॥
यस्याज्ञां स्वविशालमौलिवलभीसिंहासने सादरं
क्ष्मापालाः परिपाल्य निर्ज्जितनिजव्यापत्सराः शेरते ।
किञ्चोल्लासितदीप्यमानमहसो वर्द्धिष्णुजिष्णुश्रियः
श्लाघां दिक्षु विदिक्षु चातिमहतीमासादयन्ति क्षणात् ॥२३॥
यः कीर्त्तिप्रसरावधीरितविधुप्रत्ययरोचिश्च यः
चक्रे विक्रमचातुरीमदजुषः शत्रूनपास्तश्रियः ।
यस्य प्रक्षशिरःकिरीटघटनानिर्म्मृष्टसेवावसं
धन्यस्त्वन्यदुरापरीतिरसिकाम्मृद्धिं निनायाचिरात् ॥२४॥
सोऽयं सेवाप्रसङ्गे विनयनयनमन्मात्तलाधीशमौलि
प्रत्युप्तोद्दीप्ररत्नद्युमणिकरभरभ्राजमानाङ्घ्रिपद्मः ।
श्रीहेमाद्रिः कराग्रच्चरदमलजलप्रत्तवित्तप्रवाहैः,
लोके कस्येह जिह्वां निजगुणगणनालोलमूर्नां न चक्रे ॥२५॥
आसिन्धोरातुषाराचलशिखरभुवः कीर्त्तिगङ्गायभङ्गीः
स्त्रीलत्योत्कृष्टनृत्यप्रचयपरिचिता यस्य लोके चरन्ती ।

शश्वद्वैमानिकानामकृत रयभ्रमन्मन्दरावर्त्तनृत्यत्-
चीराकूपारवृद्धिं स जयति मतिमानेष हेमाद्रिसूरिः ॥२६॥
ज्ञातुं नीतिरहस्यमस्य गुरुतां यस्येहते शिष्यतां
नूनं सोऽपि वृहस्पतिः स च कविर्यस्तेन संस्पर्द्धते ।
सोऽयं चित्रचरित्रमान्यमहिमा मन्त्रीन्द्रचूडामणिः
हेमाद्रिर्न निगाय विस्मयरसं कं धीरधुर्य्यं नरम् ॥२७॥
येनाचारविचारचारुचरितश्लाघ्येन तीव्रव्रत-
व्रातप्रीणितनन्दनन्दनघनप्रेमप्रवृद्धश्रिया ।
दत्तैर्विप्रगणाङ्गनानि गणनातीतैर्द्धनैश्चक्रिरे
भूभृत्कोषनिवेशभङ्गिमचमत्कारोत्किराणि चणात् ॥२८॥
चौमं दिङ्नायिकानां सितरुचिरुचिरा हारयष्टिः चमायाः
सद्यः सम्फुल्लमल्लीकुसुमचयमयी द्योवधूकेशभूषा ।
ब्रह्माण्डोद्दण्डवेश्मोदरनिहितसुधालेपलक्ष्मीर्यदीया
कीर्त्तिर्हेमाद्रिमन्त्री स जयति जगतीभूषणं धर्मंहेतुः ॥२९॥
येनाभोज्यनुवासरं रसलसल्लेह्यादिभेदास्पदैः
अन्नैर्भिन्नगुणक्रियाक्रमगतस्वादूपदंशान्वितैः ।
विप्राणां खलु साङ्गवेदविदुषां तिस्रं सहस्रत्रयं
हर्षोत्कर्षमना ये चातिवहुभिः स्वर्णैर्विकीर्णैर्भुजः ॥३०॥
हरिहरमहाभक्तिव्यक्तप्रभूतविभूतिमान्
उपचितनिजप्रज्ञो यज्ञक्रियाक्रमसुन्दरः ।
गुणमणिगणश्रेणिश्रीमत्प्रकारविकस्वरः
करणतिलकः श्रीहेमाद्रिः कथं स हि वर्ण्यते ॥३१॥

प्रणीतश्च चतुर्व्वर्गचिन्तामणिसमाह्वयम् ।
शास्त्रं तेन समस्तार्त्तनिःशेषार्त्तिनिवर्त्तकम् ॥ १२॥

यो मन्थाचलमूलवेगविचलद्दुग्धाब्धिमुग्धोत्कलो-
निर्द्धूतः स जगाम शक्रसदनं कश्चिन्मणिग्रामणीः ।
इत्यालोच्य विमथ्य शब्दजलधिं हेमाद्रिणा निर्म्मितो
दाता वर्गचतुष्टयस्य विमलश्चिन्तामणिर्नूतनः ॥ १३॥

इहानुपूर्व्व्येण विनिर्म्मितानि
पञ्च प्रपञ्चेन च खण्डकानि ।
व्रतेषु दानेषु च तीर्थमार्गे
मोक्षे च शेषेऽथ तथार्थजाते ॥ १४॥

आराधनं स्वर्भुजान्तु पञ्चमे
खण्डे समस्तं प्रतिपाद्य कथ्यते ।
हेमाद्रिणा सम्प्रति कव्यभोजिनां
श्राद्धस्य कल्पेन महोज्ज्वलश्रिया ॥ १५॥

बहूनि शास्त्राणि विमृश्य रच्यते
श्राद्धस्य कल्पोऽयमतिप्रयत्नतः ।
इहोपमेयः सहसा न केनचित्
दोषो लघीयानपि बुद्धिशालिना ॥ १६॥

तत्र चाद्ये प्रकरणे स हेमाद्रिः शुभाशयः ।
फलप्रशंसासयुक्तं वक्ति श्राद्धविधिं सुधीः ॥ १७॥

उक्तमादौ लिङ्गप्रतिमाद्यधिष्ठाने शिवविष्णुगणेशादिदेवतानामारा-
धनम्। अनन्तरं गवाधिष्ठाने देवतारूपाणां नन्दादिकामधेनूनां हरि-

रुद्रादीनामाराधनम्। अथेदानीं ब्राह्मणादिरूपाधिष्ठाने वसु-रुद्रादित्य-पितृमत्सोमाङ्गिरस-यम-कव्यवाहनाग्नि-सोमपाज्यपाग्निष्वात्तादीनां महामहिम्नां पितृरूपाणां देवतानामाराधनमुच्यते। आराधनञ्च, मनसः प्रीणनं, तस्य चोपायः श्राद्धलक्षणं कर्म्म। अतस्तदुच्यते।

तत्र तावद्विधिः स्वविधेयेऽर्थे पुरुषं प्रवर्त्तयन् स्वसाध्यपुरुषप्रवृत्त्यतिशयकारिणीं विधेयप्ररोचनामपेक्षमाणो विधेयस्तुत्युत्पादकानि प्रशंसावचनान्यपेक्षते फलवचनानि च। यथैवैते पुरुषा विधेये प्रवर्त्तन्ते तथैव तद्विषये ग्रन्थे श्रोतारः। अतस्तेषामपि तत्र विधिफलप्रशंसावाक्यानि प्रवर्त्तकानीति श्राद्धविषयाणि। तान्येव प्रथममभिलिख्यन्ते। तानि च परस्परान्वयादेकवाक्यतां गतानीत्येकमेवेदं प्रकरणम्।

आह सुमन्तुः ।

श्राद्धात्परतरं नान्यच्छ्रेयस्करमुदाहृतम् ।
तस्मात् सर्व्वप्रयत्नेन श्राद्धं कुर्य्याद्विचक्षणः ॥

ब्रह्मपुराणे ।

तस्माच्छ्राद्धं नरो भक्त्या शाकैरपि यथाविधि ।
कुर्व्वीत श्रद्धया तस्य कुले कश्चिन्न सीदति ॥

विष्णुपुराणे ।

पितृगीतास्तथैवात्र श्लोकास्तांश्च शृणुष्व मे(१) ।
श्रुत्वा तथैव भवता भाव्यं तत्रादृतात्मना(२) ॥
अपि धन्यः कुले जायादस्माकं(३) मतिमान् नरः ।

(१) पितृगीतास्तथेमाश्च श्लोकास्ताः शृणु पार्थिव इति ग० ।
(२) तत्र धृतात्मना इति ख० ।
(३) भूयादस्माकमिति ग० ।

अकुर्व्वन् वित्तशाठ्यं यः पिण्डान् नो निर्वपिष्यति[1] ॥
रत्नवस्त्रमहीयानसर्व्वभोगादिकं[2] वसु ।
विभवे सति विप्रेभ्यो योऽस्मानुद्दिश्य दास्यति ॥
अन्नेन वा यथा शक्त्या कालेऽस्मिन् भक्तिनम्रधीः ।
भोजयिष्यति विप्राग्र्यान् तन्मात्रविभवो नरः ॥

नागरखण्डे ।

लोकान्तरेषु ते तोयं लभन्ते नान्नमेव च ।
दत्तं न वंशजैर्येषां ते व्यर्थां यान्ति दारुणीम् ॥
क्षुत्पिपासामसुद्भूतां तस्मात् सन्तर्पयेत् पितॄन् ॥
नित्यं शक्त्या यथा राजंस्तोयैर्भोज्यैः पृथग्विधैः ।
तथान्नैर्व्वस्त्रनैवेद्यैः पुष्पगन्धानुलेपनैः ।
पितृमेधादिभिः पुण्यैः श्राद्धैरुच्चावचैरपि ॥
तर्पितास्ते प्रयच्छन्ति कामानिष्टान् हृदि स्थितान् ।
त्रिवर्गञ्च महाराज पितरः श्राद्धतर्पिताः ॥

कूर्म्मपुराणे ।

योऽनेन विधिना श्राद्धं कुर्य्याद्वै शान्तमानसः ।
व्यपेतकल्मषो नित्यं याति नावर्त्तते पुनः ॥

यमस्मृतौ ।

इममत्र विधिं श्रेष्ठं कामार्थं कल्पितं द्विजैः ।
ये विप्रा ह्यनुवर्त्तन्ते तेषां लोकाः सनातनाः ॥

---

(१) पिण्डान् निर्व्वापयिष्यति इति ग० ।
(२) रत्नवस्त्रमहायानसर्व्वभोगादिकमिति ख० ।

श्रा

आयुः पुत्रान् यशः स्वर्गं कीर्त्तिं पुष्टिं बलं श्रियम्।
पशून् सौख्यं धनं धान्यं प्राप्नुयात् पितृपूजनात्॥

ब्रह्मपुराणे।

एवं सम्यग्गृहस्थेन देवताः पितरस्तथा।
सम्पूज्या हव्यकव्याभ्यामन्नेनातिथिबान्धवाः॥
आचारमाचरेत्तच्च पितृमेधाश्रितं नरः।
आयुषा धनपुत्रैश्च वर्द्धते नैव संशयः॥

देवलस्मृतौ।

अरोगः प्रकृतिस्थश्च चिरायुः पुत्रपौत्रवान्।
अर्थवानर्थभोगी च श्राद्धकामो भवेदिह॥
परत्र च परां पुष्टिं लोकांश्च विपुलान् शुभान्।
श्राद्धकृत्समवाप्नोति यशश्च विपुलं नरः॥

ब्रह्मवैवर्त्तवायुपुराणयोः।

देवकार्य्यादपि सदा पितृकार्य्यं विशिष्यते।
देवताभ्यः पितॄणां हि पूर्व्वमाप्यायनं शुभम्॥

सर्व्वेषु दैवेषु कर्म्मसु कर्म्माङ्गश्राद्धस्य पूर्व्वमनुष्ठानात् देवेभ्यः पूर्व्वं पितॄणामाप्यायनमिति विष्णुधर्म्मोत्तरे वराहवचनम्।

अद्यप्रभृति लोकेषु प्रेतानुद्दिश्य वै पितॄन्।
ये तु श्राद्धं करिष्यन्ति तेषां पुष्टिर्भविष्यति॥
श्राद्धकाले मयाख्येन पितृनिर्व्वपणं तथा।
पितॄणां ये करिष्यन्ति तेषां पुष्टिर्भविष्यति॥
पिता पितामहश्चैव तथैव प्रपितामहः।

तेषां त्रयः पूजिताश्च भविष्यन्ति तथाग्नयः ॥
त्रयो लोकास्त्रयो वेदास्तथैव च युगत्रयम् ।
पूजिताश्च त्रयो देवा ब्रह्मविष्णुमहेश्वराः ।
पूजितस्तैर्भविष्यामि चतुरात्मा तथाप्यहम् ॥
पैतृपैतामहः पिण्डो वासुदेवः प्रकीर्त्तितः ।
पैतामहश्च निर्द्दिष्टस्तथा सङ्कर्षणः प्रभुः ॥
पितृपिण्डस्तु विज्ञेयः प्रद्युम्नश्चापराजितः ।
आत्मानिरुद्धो विज्ञेयः पिण्डनिर्व्वपणे बुधैः ॥
एवं सम्पूजितस्तेन चतुरात्मा स्वयं स्थितः ।
भविष्यामि प्रदास्यामि तस्य कामान् मनेप्सितान् ॥
चत्वारः पूजिता वेदाश्चत्वारश्च तथाश्रमाः ।
पुरुषार्थाश्च चत्वारस्तनस्तस्य तथा द्विजः ।
चत्वारश्च तथा वर्णाश्चत्वारश्च तथा युगाः ॥

पितृपितामहस्यायं पैतृपैतामहः प्रपितामह इत्यर्थः ।

यमस्मृतौ ।

ये यजन्ति पितॄन् देवान् ब्राह्मणांश्च हुताशनान् ।
सर्व्वभूतान्तरात्मानं विष्णुमेव यजन्ति ते ॥

ब्रह्मपुराणे ।

एवं विधानतः श्राद्धं कृत्वा स्वविभवोचितम् ।
आब्रह्मस्तम्बपर्य्यन्तं जगत् प्रीणाति मानवः ॥

विष्णुपुराणे ।

ब्रह्मेन्द्र-रुद्र-नासत्य-सूर्य्याग्नि-वसु-मारुतान् ।

विश्वेदेवान् ऋषिगणान्[१] वयांसि मनुजान् पशून् ॥
सरीसृपान् पितृगणान् यच्चान्यद्भूतसंज्ञकम्[२] ।
श्राद्धं श्रद्धान्वितः कुर्व्वन् तर्पयत्यखिलं हि तत्[३] ॥

येन केनचित् पुरुषेण स्वीयपितृपितामहोद्देशेन श्राद्धे क्रियमाणे ब्रह्मेन्द्रादीनामनुद्दिष्टानामप्यनेकेषामेकस्मिन्नेव प्रयोगे युगपत्प्रीतिरन्यत्कुलोत्पन्नानामपि सरीसृपादीनाञ्च तृप्तिः स्यादिति वचनार्थः। श्राद्धकर्तृकुलोत्पन्नानान्तु नानायोनिगतानामनुद्दिष्टानामप्यनेकेषामेकस्मिन्नेव प्रयोगे तत्तच्छ्राद्धक्रियावयवैस्तृप्तिः स्यादिति व्यक्तमुक्तम् मार्कण्डेय-स्कान्द-ब्रह्मपुराणेषु ।

अन्नप्रकिरणं यत्तु मनुष्यैः क्रियते भुवि ।
तेन तृप्तिमुपायान्ति ये पिशाचत्वमागताः ॥
यत्तोयं[४] स्नानवस्त्रेभ्यो भूमौ पतति पुत्रक ।
तेन ये तरुतां प्राप्तास्तेषां तृप्तिः प्रजायते ॥
यास्तु गन्धाम्बुकणिकाः पतन्ति धरणीतले ।
ताभिराप्यायनं तेषां ये च तिर्य्यक्कुले गताः ॥
ये चादन्ताः कुले बालाः क्रियायोग्या ह्यसंस्कृताः ।
विपन्नास्ते तु विकिरसम्मार्ज्जनजलाशिनः ॥
भुक्त्वा चाचमनं यच्च जलं यच्चाङ्घ्रिशौचजम् ।

(१) पितृगणानिति ग० ।
(२) यच्चान्यद्भूतसञ्ज्ञितमिति ख० ।
(३) प्रीणयत्यखिलं जगदिति ग० ।
(४) यच्चाम्ब इति ख० ।

ब्राह्मणानां तथैवान्ये तेन तृप्तिं प्रयान्ति वै ॥
पिशाचत्वमनुप्राप्ताः कृमिकीटत्वमेव ये ।
एवं यो यजमानस्य यश्च तेषां द्विजन्मनाम् ॥
कश्चिज्जलान्नावक्षेपो ह्युच्छिष्टमेव वा ।
तेनान्नेन कुले तत्र तत्तद्योन्यन्तरं गताः ।
अथान्याप्यायनं वत्स सम्यक्श्राद्धक्रियावताम् ॥
अन्यायोपार्जितैरर्थैर्यच्छ्राद्धं क्रियते नरैः ।
तृप्यन्ति तेन चाण्डालपुक्कसाद्यासु योनिषु ॥
एवमाप्यायनं वत्स बहूनामपि बान्धवैः ।
श्राद्धं कुर्व्वद्भिरन्नाम्बुशाकैरपि हि जायते ॥

नागरखण्डे ।

श्राद्धे तु क्रियमाणे वै न किञ्चिद्व्यर्थतां व्रजेत् ।
उच्छिष्टमपि राजेन्द्र तस्माच्छ्राद्धं समाचरेत् ॥
विप्रपादोदकं यच्च भूमौ पतति पार्थिव ।
तेन ये गोत्रजाः केचिदपुत्रा मरणं गताः ।
तावत् पुष्करपात्रैस्तु पिबन्ति पितरो जलम् ॥
श्राद्धे प्रक्रियमाणे तु यत्किञ्चित् पतति क्षितौ ।
पुष्पगन्धादिकं चान्नमपि तोयं नरेश्वर ॥
तेन तृप्तिं परां यान्ति ये कृमित्वमुपागताः ।
कीटत्वं वापि तिर्य्यक्त्वं व्यालत्वं वा नराधिप ॥
यदुच्छिष्टं क्षितौ याति पात्रप्रक्षालनोद्भवम् ।
तेन तृप्तिं परां यान्ति ये प्रेतत्वमुपागताः ॥

ये चापमृत्युना केचिन्मृत्युं प्राप्ताः स्ववंशजाः ।
विकिरेण प्रदत्तेन ते तृप्तिं यान्ति चाखिलाः ॥

तदेवं श्राद्धावयवैः केषामपि वंश्यानां तृप्तिरुक्ता । ब्राह्मणभोजनादिना प्रधानकर्म्मणा तु मुख्यानामुद्दिश्यमानानां पितृपितामहादीनां तृप्तिर्भवतीत्युक्तम् ।

स्कान्दे ।

पितॄनुद्दिश्य यत्कव्यं ब्राह्मणेभ्यश्च दीयते ।
सम्यक्श्रद्धापरैर्मर्त्त्यैस्तद्भवेत् तृप्तिदं महत् ॥
पितॄणां सर्व्वदेवेश इत्येषा वैदिकी श्रुतिः ।
पितुः पितामहस्यापि तत्पितुश्च ततः परम् ॥
समुद्देशेन दत्तेन ब्राह्मणेभ्यः प्रभक्तितः ।
सर्व्वेषां स्यात् परा तृप्तिर्यावदाभूतसंप्लवम् ॥

ननु पुण्योत्कर्षवशात् स्वर्गलोकं गतानां मनुष्यपितृपितामहादीनाम् अमृताहाराणां[१] सतां कथं ब्राह्मणभोजनविनष्टेन मानुषेण चान्नेन तृप्तिः सम्भवति । पापीयसां वा तिर्य्यग्योनिगतानां तृणाद्याहाराणां सतां प्रेतादिरूपत्वं गतानां वा रुधिराद्याहाराणां सतामित्युक्तं पाद्म-मात्स्ययोः ।

यदि मर्त्त्यैर्द्विजैर्भुक्तं हूयते यदि चानले ।
शुभाशुभात्मकैः प्रेतैस्तद्दत्तं भुज्यते कथम् ॥

अस्याक्षेपस्य समाधानं तत्रैवोक्तम् ।

(१) अमृतान्धसामिति ग० ।

तत्राह देवलः ।

देवो यदि पिता जातः शुभकर्मानुयोगतः ।
तस्यान्नममृतं भूत्वा देवत्वेऽप्यनुगच्छति ॥
गान्धर्व्वे भोग्यरूपेण पशुत्वे च तृणं भवेत् ।
श्राद्धान्नं वायुरूपेण नागत्वेऽप्यनुगच्छति ॥
पानं भवति यक्षत्वे राक्षसत्वे तथामिषम् ।
दानवत्वे तथा मांसं प्रेतत्वे रुधिरोदकम् ।
मनुष्यत्वेऽन्नपानादि नानाभोगरसो भवेत् ॥ इति ॥

ननु यथा क्षीरस्य दधिरूपेण परिणामः, दध्नश्च तक्रादिरूपेण प्रत्यक्षतो दृश्यते, नैवं भोज्यमानस्य हूयमानस्य वा अमृतादिरूपेण तृणादिरूपेण वा परिणामो दृश्यते। न च परिणतस्यापि स्वातन्त्र्येण क्रियाशक्तिशून्यस्य देशान्तरगतप्राणिप्राप्तिः सम्भवति। नापि नाना-कर्म्मवशङ्गतानां प्रमीतप्राणिनां श्राद्धदेशोपसर्पणमुपपद्यते। नापि चास्य सुपर्ण-गन्धर्व्व-यक्ष-राक्षस-प्रेत-पिशाच-नर-किन्नर-पशु-पक्षि-कृमि-कीटादिकोटिजातिमहस्रतिरस्कृतस्वरूपैः श्राद्धकर्तृपूर्व्वजैः सह स्वविविक्त सम्बन्धः सम्भवतीत्याद्याक्षेपाः पुराणेषु सूचिताः ।

पाद्म-मात्स्ययोः ।

कथं कव्यानि दत्तानि हव्यानि च जनैरिह ।
गच्छन्ति पितृलोकं वा प्रापकः कोऽत्र गद्यते ॥

विष्णुपुराणे ।

इहान्ये जायते पुंसो भुक्तमन्येन चेत्ततः ।
दद्यात् श्राद्धं श्रद्धयान्नं न वहेयुः प्रवासिनः ॥

स्कान्दे।

मृतानां यदि जन्तूनां श्राद्धमाप्यायनं ततः।
निर्वाणस्य प्रदीपस्य तैलं सम्वर्द्धयेच्छिखाम्॥

नागरखण्डे।

किमर्थं क्रियते श्राद्धममावास्यादिषु द्विजैः।
मृताश्च पुरुषा विप्र स्वकर्मजनितां गतिम्।
गच्छन्ति ते कथं तस्य सुतस्याश्नममाप्नुयुः॥
परिहारा अपि पुराणेष्वेव सूचिताः।

तत्र मात्स्य-पाद्मयोः।

नामगोत्रं पितॄणान्तु प्रापकं हव्यकव्ययोः।
श्राद्धस्य मन्त्रास्तत्त्वमुपलभ्यानि भक्तितः॥

पित्रादिनामादीनि उपलभ्यानि ज्ञातव्यानीत्यर्थः। नन्वचेतननामादीनां कथं हव्यकव्यप्रापकत्वमित्याशङ्क्योक्तम्।

अग्निष्वात्तादयस्तेषामाधिपत्ये व्यवस्थिता इति॥

अग्निष्वात्तादयः पितृविशेषाणामाद्यधिष्ठातारः प्रापका इत्यर्थं भवति। ननु यदि नामगोत्रं प्रापकं तर्हि नामगोत्राज्ञाने श्राद्धं क्रियमाणमनर्थकं स्यात्। तथा च "यदि नाम न विन्द्यात् स्वधा पितृभ्यः पृथिवी षद्भ्य इति प्रथमं पिण्डं दद्यात्" इत्यापस्तम्बसूत्रविरोध इत्याशङ्क्य च अदृष्टस्यापि प्रापकत्वं दर्शितं तत्रैव।

नाममन्त्रास्तथादेशा भवान्तरगतानपि।
प्राणिनः प्रीणयन्त्येते तदाहारत्वमागतान्॥

तदादेशा नामगोत्रमन्त्रादीनामादेशा ऊहादिप्रकारेण विपरिवर्त्तिताः शब्दा इत्यर्थः ।

अर्थान्तरञ्च । देवदत्तादिनामसु शून्यप्रकाशकेषु च मन्त्रेषु कथञ्चिदपि सम्बन्धमलभमानाना-मग्निष्वात्तादिप्रकाशकानां मन्त्राणाम् अतत्प्रकाशका नाममन्त्राद्यादेशास्तत्कार्य्यकारिण इत्यर्थः ।

ब्राह्मणैरभ्यनुज्ञातः स्वपितॄणाञ्च नामधृक् ।
तानेवार्च्चयते सम्यक् विधिमन्त्रबहिष्कृतान् ॥

इति वाराहपुराणस्मरणात् ।

भवान्तरगतानपीत्यनेकदेशकालयोन्यवस्थान्तरगतानपीत्यर्थः ।
तदाहारत्वमागतानित्यनेन प्रदत्तस्य हविषस्तत्तद्योनिसमुचितसुधाद्याहाररूपेण परिणामत्वं(१) मन्त्रादेरेवालौकिकस्य हेतोरुक्तम् ।
मन्त्रादिग्रहणं श्राद्धीयस्य सर्व्वस्यापि विधेरुपलक्षणार्थम् ।

अतएव वायुपुराणे ।

काले न्यायागतं पात्रे विधिना प्रतिपादितम् ।
अन्नं नयन्ति तत्रैते जन्तुर्यत्रावतिष्ठते ॥
यथा गोषु प्रणष्टासु वत्सो विन्दति मातरम् ।
तथान्नं नयते विप्रो जन्तुर्यत्रावतिष्ठते ॥
नामगोत्रञ्च मन्त्रञ्च दत्तमन्नं नयन्ति ते ।
अपि योनिशतं प्राप्तान् हप्तांस्तानुपतिष्ठति ॥

तदेवं श्राद्धदेशं प्रत्यनागतान् लोकान्तरस्थानेव पितॄन् प्रति मन्त्रादयो हविः प्रापयन्तीत्युक्तम् ।

---

(१) प्रीणयितृत्वमिति ग० ।

एवमेव वायुपुराणे निरयस्थान् प्रेतस्थानस्थितांश्च पितॄनभिधा-
योक्तम्।

तेषां लोकान्तरस्थानां विविधैर्नामगोत्रकैः।
भूम्यामसव्यं दर्भेषु दत्ताः पिण्डाः सुतैस्तु वै[१]।
यान्ति तांस्तर्पयन्त्येव प्रेतस्थानस्थितान् पितॄन्॥
अप्राप्ता यातनास्थानं भ्रष्टा ये भुवि पञ्चधा।
नानारूपासु जाता ये तिर्य्यग्योन्यादिजातिषु॥
यदाहारा भवन्त्येते तासु तास्विह योनिषु।
तस्मिंस्तस्मिंस्तदाहारं श्राद्धान्नमुपतिष्ठति॥

विष्णुधर्म्मोत्तरे दिव्यान् पितृगणानभिधायोक्तम्।

एते श्राद्धस्य भोक्तारो विश्वेदेवैः सदा सह।
एते श्राद्धं सदा भुक्त्वा पितॄन् सन्तर्पयन्त्युत।
यत्र क्वचन धर्म्मज्ञा वर्त्तमाना हि योगतः॥
एते सुपुष्टा विनियोजयन्ति
श्राद्धस्य दातारमदीनसत्त्वाः।
तुष्टा तथैते विनियोजयन्ति
दातुः पितॄन् सर्व्वगणान् महीपते[२]॥

याज्ञवल्क्यस्मृतौ।

वसुरुद्रादितिसुताः पितरः श्राद्धदेवताः।
प्रीणयन्ति मनुष्याणां पितॄन् श्राद्धेन तर्पिताः॥

---

(१) अयस्तु वै इति ख०।
(२) महीयते इति ग०।

यथा ह्यन्तर्वत्नी सुहृदा दीयमानं दोहदादिद्रव्यमुपभुञ्जाना स्वयं तृप्यति, तेनैव च दोहदद्रव्येण स्वकौयोदरवर्त्तिनं गर्भं तर्पयति, दोहदप्रदानेनोपकारकर्त्तारं प्रत्युपकारैः परितोषयति, तथाग्निष्वात्तादयो वस्वादयश्च देवताविशेषत्वादचिन्त्यमहिमानः श्राद्धं भुक्त्वा स्वयं तृप्यन्ति स्वाधिष्ठितांश्च मनुष्यपितॄंस्तर्पयन्ति, श्राद्धकर्त्तारश्च आयुष्यादिभिः फलैर्योजयन्तीत्याशयः । अत्र येषां पितॄणां देशकालव्यवहितातीन्द्रियार्थज्ञाने श्राद्धदेशं प्रत्यागमने च शक्तिर्नास्ति तेषां देशान्तरस्थानामेव मन्त्रादिप्रापितेन हविषा तृप्तिर्भवतीत्युक्तम् । अतीन्द्रियज्ञानयुक्तानामागमनशक्तियुक्तानां श्राद्धदेशञ्च प्रत्यागतानां वायवीयेन शरीरेण ब्राह्मणशरीराविष्टानां तृप्तिर्भवतीत्युक्तम् कूर्म्मपुराणे ।

तृप्यन्ते पितरः श्रुत्वा श्राद्धकालमुपस्थितम् ।
अन्योन्यं मनसा ध्यात्वा सम्पतन्ति मनोजवाः ॥
तैर्ब्राह्मणैः सहाश्नन्ति पितरो ह्यन्तरीक्षगाः ।
वायुभूतास्तु तिष्ठन्ति भुक्त्वा यान्ति परां गतिम् ॥

मत्स्यपुराणे ।

निमन्त्रितान् हि पितर उपतिष्ठन्ति तान् द्विजान् ।
वायुवच्चानुगच्छन्ति[1] तथासीनानुपासते ॥

तथा एकब्राह्मणपक्षे बौधायनः ।

उरस्याः पितरस्तस्य वामपार्श्वे पितामहाः ।
प्रपितामहा दक्षिणतः पृष्ठतः पिण्डभक्षकाः ॥

(१) वायुभूता स गच्छन्तीति ग० ।

अतएव ब्रह्मपुराणादिषु उक्तम् ।

आश्वयुज्यास्तु कृष्णायां त्रयोदश्यां मघासु च ।
प्रावृडन्ते यमः प्रेतान् पितॄंश्चाथ यमालयात् ।
विसर्जयति मानुष्ये कृत्वा शून्यं स्वकं पुरम् ॥
क्षुधार्त्ताः कीर्त्तयन्तश्च दुष्कृतञ्च स्वयं कृतम् ।
काङ्क्षन्तः पुत्रपौत्रेभ्यो पायसं मधुसंयुतम् ।
तस्मात् तांस्तत्र विधिना तर्पयेत् पायसेन तु ॥

अतश्चागमनश्रवणयुक्ताः पितरः श्राद्धदेशं प्रत्यागच्छन्ति, अतएव पुष्करयात्रायां वियोगवाप्यां रामेण श्राद्धे क्रियमाणे सीता ब्राह्मणशरीरे दशरथादीनपश्यत् ।

तथाच पद्मपुराणे ।

परिपक्वन्तु जानक्या सिद्धं रामे निवेदितम् ।
स्नात्वा वियोगवाप्यां स सुस्नानत्वमपालयत्[१] ॥
मघासु चलिते सूर्य्ये काले कुतपके तथा ।
आयाता ऋषयः सर्व्वे ये रामेण निमन्त्रिताः ॥
तानागतान् मुनीन् दृष्ट्वा वैदेही जनकात्मजा ।
अपासर्पत् ततो दूरे विप्राणां मध्यतः स्थिता[२] ।
गुल्मैराच्छाद्य चात्मानं निगूढा सा तदा स्थिता ॥
अपक्रान्तां तदा सीतां ज्ञात्वा राघवनन्दनः ।
विमृश्य सुचिरं कालमियं किमिति सत्वरम् ।

---

(१) सुस्नानमन्वपालयदिति ग० ।
(२) विप्रमध्ये सुसंस्थिता इति ख० ।

अन्यत्र च गता साध्वी मन्ये चाहं त्रपान्विता ॥
किन्नावद्भोजये विप्रान् सीतामन्वेषयामि किम्।
कारणं नैव जानामि श्राद्धकाले ह्युपस्थिते।
रामेण भोजिता विप्रा इत्युक्त्वा च यथाविधि ॥
गतेषु द्विजमुख्येषु प्रियां रामोऽब्रवीदिदम्।
किमर्थं सुभ्रु नष्टासि मुनीन् दृष्ट्वा समागतान्।
तत्सर्वं मम तन्वङ्गि कारणं वद माचिरम् ॥
एवमुक्ता तदा भर्त्रा त्रपयाधोमुखी स्थिता।
मुञ्चन्ती चाश्रुसङ्घातं राघवं वाक्यमब्रवीत् ॥
शृणु त्वं नाथ यत् दृष्टमाश्चर्यमिह[1] यादृशम्।
पिता तव मया दृष्टो ब्राह्मणाङ्गेषु राघव ॥
सर्व्वाभरणसंयुक्तौ द्वौ चान्यौ च तथाविधौ।
दृष्ट्वा त्रपान्विता चाहमपक्रान्ता तवान्तिकात् ॥
वल्कलाजिनसंवीता कथं राज्ञः पुरःसरा।
भवामि रिपुवीरघ्न [illegible]दुराहतम् ॥
स्वहस्तेन कथं राज्ञे वा नेष्यं भोजनं त्विदम्।
दासानामपि यत् दासा नोपभुञ्जन्ति कर्हिचित्।
तादृशन्तु कथं तस्मै क्षमा दातुं वदस्व मे ॥
याहं राज्ञा पुरा दृष्टा सर्व्वालङ्कारभूषिता।
सा स्वेदमलदिग्धाङ्गी कथं पश्यामि भूमिपम् ॥ इति ॥

---

(१) यद्दृष्टमाश्चर्यमिहेति ख०।

नागरखण्डे श्राद्धदेशं प्रति पितृणामागमनमुक्तम् ।

अमावास्यादिने प्राप्ते गृहद्वारं समाश्रिताः ।
वायुभूताः प्रवाञ्छन्ति श्राद्धं पितृगणा नृणाम् ॥
यावदस्तमयं भानोः क्षुत्पिपासासमाकुलाः ।
ततश्चास्तं गते भानौ निराशा दुःखसंयुताः ।
निश्वस्य सुचिरं यान्ति गर्हयन्तः स्ववंशजम् ॥

आनर्त्त उवाच ।

मृतास्तु पुरुषा विप्र स्वकर्म्मजनितां गतिम् ।
गच्छन्ति ते कथं तस्य सुतस्याश्रममाप्नुयुः ॥

भर्तृयज्ञ उवाच ।

सत्यमेतन्महाभाग यत्त्वया व्याहृतं वचः ।
स्वकर्म्मार्हां गतिं यान्ति मृताः सर्व्वेच मानवाः ॥
परं यथा समायान्ति वंशजस्याश्रमं[१] शृणु ।
तथा तेऽहं प्रवक्ष्यामि सन्देहो न यथा भवेत् ॥
मृता यान्ति यथा राजन् ये च केचिन्महामते[२] ।
ते जायन्ते न मर्त्त्येऽत्र यावद्वंशस्य संस्थितिः ॥
परं शुभात्मका ये च ते तिष्ठन्ति सुरालये ।
पाप्मानश्च नरा ये च तेऽपि स्वर्गनिकेतने ।
अन्यदेहं समाश्रित्य भुञ्जते कर्म्मणः फलम् ॥
शुभं यद्वंशजैः श्राद्धं स्वयं विहितमात्मनः ।

(१) वंशजस्याश्रयमिति ख० ।

(२) यत्र केचिन्महीपते इति ग० ।

पितृलोकस्थितानाञ्च स्वर्गस्थानामपि क्षुधा ।
पिपासा च तथा राजन् तेषां सञ्जायतेऽधिका ॥
यावन्नरत्रयं राजन् पितरो मातरस्तथा[1] ।
उद्धृता ये गयाश्राद्धे ब्रह्मलोकेषु ते शुभम् ।
भुञ्जते क्षुत्पिपासा वा न तेषां जायते क्वचित् ॥
न चापि पतनं तस्मात् स्थानात् भवति भूमिप ।
वंशोच्छेदात् पुनः सर्वे निपतन्ति महीतले ॥
आगत्यास्मात् ततो मर्त्यां निपत्य जगतीतले ।
पापाः पापं समायान्ति योनिश्रेष्ठं शुभान्विताः ॥

तदेवमुपपन्ना पितॄणां श्राद्धदत्तेन हविषा तृप्तिः, दिव्यपितॄणाञ्च फलदातृत्वमिति ।

तत्र केचिदाहुः । हविःप्रत्तोद्देश्यत्वं देवतात्वम्, न तु हविर्भोक्तृत्वं फलदातृत्वं वा । यावद्भ्यः स्वाहेत्यादिस्वचेतनस्यापि देवतात्वदर्शनात् । इन्द्रादीनामपि विग्रहादिमत्त्वेन देवत्वानभ्युपगमात् । यत्किञ्चिद्रूपाणाम् पित्रादीनामुद्देश्यत्वसम्भवात् देवतात्वोपपत्तेः । फलहेतुत्वन्तु कर्म्मण एव । तत् साधनभूतायां देवतायां स्तुत्यर्थमर्थवादरूपे वाक्ये उपचर्य्यते । तृप्तिवाक्यमपि चेतनत्वादिगुणं गमयत्प्राशस्त्यपरमेवेति । तन्न श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणादिषु सर्व्वत्र पितृतृप्तिप्राधान्येनैव श्राद्धारम्भदर्शनात् फलदातृत्वस्यापि विधिमन्त्रयोगादिमध्यावसानेष्वनेकशोऽभिधानादभियुक्ततराणां शिष्टानां तादृगधादाढ्या-

---

(१) पितरो मातृतस्तथेति ग० ।

लोकस्यायथाविधिक्रियाप्रतीतेस्तृप्तिफलदातृत्वयोरलीकत्वकल्पनानुप-पत्तेः। यथा चैतानि स्मृतिपुराणेषु पितृतृप्त्याद्यनेकफलप्रतिपादकानि श्राद्धविषयाणि वाक्यानि दर्शितानि, तथा तदकरणे प्रत्यवायप्रति-पादकान्यपि लिख्यन्ते ।

नागरखण्डे ।

तर्पयन्ति न ये पापाः स्वान् पितॄन् नित्यशो नृप।
पशवस्ते नरा ज्ञेया द्विपदाः शृङ्गवर्जिताः॥

अल्पप्रयासं महाफलं श्राद्धमकृत्वा प्रत्यवायरूपमनर्थमङ्गीकुर्व्वा-णास्तमोगुणावृतज्ञाना हिताहितमप्रतिपद्यमानाः पशुसाम्यात् पशवः। तथा। जलेनापि च न श्राद्धं शाकेनापि करोति यः।
अमायां पितरस्तस्य शापं दत्त्वा प्रयान्ति च॥

हारीतस्मृतौ ।

न तत्र वीरा जायन्ते नारोगा न शतायुषः।
न च श्रेयोऽधिगच्छन्ति यत्र श्राद्धं विवर्जितम्॥
अपि मूलैः फलैर्वापि तथाप्युदकतर्पणैः।
अविद्यमाने कुर्व्वन्ति नैव श्राद्धं विवर्जयेत्॥

कूर्म्मपुराणे ।

अमावास्याष्टकादिनित्यकालाननुक्रम्योक्तम् ।
तस्य पाकश्राद्धकाला नित्याः प्रोक्ता मनीषिभिः[१]।
नैमित्तिकन्तु कर्त्तव्यं ग्रहणे चन्द्रसूर्य्ययोः।
बान्धवानान्तु कर्त्तव्यं नारकी स्यादतोऽन्यथा॥

---

(१) दिनेदिने इति ग०।

ब्रह्मवैवर्त्तवायुपुराणयोः अष्टकासु श्राद्धं विधायोक्तम्।

पितरः पर्व्वकालेषु[१] तिथिकालेषु देवताः।
सर्व्वे पुरुषमायान्ति निपानस्येव धेनवः॥
मास्य ते प्रतिगच्छेयुरष्टकाभिरपूजिताः।
मोघास्तस्य भवन्त्याशाः परत्रेह च सर्व्वशः॥
पूजकानां सदोत्कर्षो नास्तिकानामधोगतिः।
देवांस्तु दायिनो यान्ति तिर्य्यग्गच्छन्त्यदायिनः॥

वायुपुराणे पाठभेदः।

मोघमस्य भवेल्लोको लब्धञ्चास्य विनश्यति॥ इति॥

विष्णुस्मृतिविष्णुधर्म्मोत्तरयोः अमावास्यादिकाननुक्रम्योक्तम्।

एतांस्तु श्राद्धकालान् वै नित्यानाह प्रजापतिः।
श्राद्धमेतेष्वकुर्व्वाणो नरकं प्रतिपद्यते॥

ब्रह्मपुराणे।

न सन्ति पितरश्चेति कृत्वा मनसि यो नरः।
श्राद्धं न कुरुते मोहात्[२] तस्य रक्तं पिबन्ति ते॥

इत्येवं श्राद्धप्रशंसाद्वारेण श्राद्धमाहात्म्यमुक्तम्। अथेदानीं श्राद्ध-देवतारूपपितृप्रशंसाद्वारेण[३] श्राद्धमहिमोच्यते। ब्रह्मवैवर्त्ते

न हि योगगतिः सूक्ष्मा न पितॄणां परा गतिः।

---

(१) सर्व्वकालेष्विति ग०।
(२) तेषामिति ख०। कामे इति ग०।
(३) श्राद्धदेवता निरूपयन् पितृप्रशंसाद्वारेणेति ख०।

तपसापि न दृश्यास्ते[1] किं पुनर्मांसचक्षुषा ॥
चत्वारः पितरो मूर्त्ता मूर्त्तिहीनास्त्रयस्तथा।
तेषां श्राद्धानि सत्कृत्य देवाः कुर्व्वन्ति यत्नतः ॥
भक्ताः प्राञ्जलयः सर्व्वे देवास्तद्गतमानसाः।
विश्वे च वसवश्चैव पृश्निनः[2] शृङ्गिणस्तथा।
कृष्णाः श्वेतास्त्वजाश्चैव विधिवत् पूजयन्त्युत ॥
प्रजाता वातरसना दिवाकीर्त्यास्तथैव च।
मेघाश्च मरुतश्चैव ब्रह्माद्याश्च दिवौकसः ॥
अत्रिभृग्वङ्गिराद्याश्च ऋषयः सर्व्व एव च।
यक्षा नागाः सुपर्णाश्च किन्नरा राक्षसैः सह।
पितॄंस्तेऽपूजयन् सर्व्वे नित्यमेव फलार्थिनः ॥
एवमेते महात्मानः श्राद्धैः सत्कृत्य पूजिताः।
सर्व्वान् कामान् प्रयच्छन्ति शतशोऽथ सहस्रशः।
हित्वा त्रैलोक्यसंसारं जरामृत्युभयं तथा।
मोक्षं योगमथैश्वर्य्यं सूक्ष्मदेहमदेहताम्।
कृत्स्नं वैराग्यमानन्त्यं प्रयच्छन्ति पितामहाः ॥
वरिष्ठः सर्व्वधर्म्माणां मोक्षधर्म्मः सनातनः।
पितॄणां हि प्रसादेन प्राप्यते सुमहात्मना ॥
मुक्तावैदूर्य्यवासांसि वाजिनागायुधानि च।
कोटिशश्चैव रत्नानि प्रयच्छन्ति पितामहाः ॥

---

(१) दृश्या सा इति ग०।
(२) पृश्निजा इति ग०।

हंसबर्हिणयुक्तानि मुक्तावैदूर्य्यवन्ति च ।
किङ्किणीजालनद्धानि सदा पुष्पफलानि च ॥
विमानानां सहस्राणि जुष्टान्यप्सरसाङ्गणैः ।
सर्व्वकामसमृद्धानि प्रयच्छन्ति पितामहाः ॥
प्रजां पुष्टिं स्मृतिं मेधां राज्यमारोग्यमेव च ।
प्रीता नित्यं प्रयच्छन्ति मानुषाणां पितामहाः ।
पितॄन् प्रीणाति यो भक्त्या पितरः प्रीणयन्ति तम् ॥

वायुपुराणे ।

आद्यो गणस्तु योगानां स नित्यं योगवर्द्धनः ।
द्वितीयो देवतानाञ्च तृतीयो देववैरिणाम् ॥
शेषास्तु वर्णिनां ज्ञेया इति सर्व्वे प्रकीर्त्तिताः ।
देवास्त्वेतान् यजन्ते वै सर्व्वेष्वेतेष्ववस्थितान् ॥
आश्रमास्तु यजन्ते तांश्चत्वारस्तु यथाक्रमम् ।
वर्णाश्चैव यजन्ते तान् चत्वारश्च यथाविधि ॥
यथा सङ्करजाताश्च म्लेच्छाश्चैव यजन्ति वै ।
तथा वै पितरः पूज्याः सहारो देशकालयोः ॥
पितृभक्त्या ततो नित्यं योगं प्राप्नोत्यनुत्तमम् ।
योगेन मोक्षं लभते हित्वा कर्म्म शुभाशुभम् ॥
पश्चादेतोर्यदुद्धृत्य मोहयित्वा जगन्सदा ।
गुहायां निहितो योगः कश्यपेन महात्मना ॥
तच्च योगं समासेन पितृभक्तस्तु लब्धवान् ।

अयत्नात् प्राप्नुयाज्जन्तुः[1] सर्व्वमेव न संशयः॥
यानि रत्नानि मेदिन्यां वाहनानि स्त्रियस्तथा।
क्षिप्रं प्राप्नोति तत्सर्व्वं पितृभक्तिपरो नरः[2]॥
राजा तु लभते राज्यमधनश्चोत्तमं धनम्।
क्षीणायुर्लभते चायुः पितृभक्तः सदा नरः।
यान् कामान्[3] मनसा वाञ्छेत् दद्युस्तान् पितरोऽस्य[4] वै॥

मात्स्यपाद्मादिषु।

आयुः प्रजां धनं विद्यां स्वर्गं मोक्षं सुखानि च।
राज्यञ्चापि प्रयच्छन्ति प्रीताः पितृगणा नृप॥
रतिशक्तिः स्त्रियः कान्ता भोज्यं भोजनशक्तता[5]।
दानशक्तिः सविभवा रूपमारोग्यसम्पदः।
श्राद्धपुष्पमिदं[6] प्रोक्तं फलं ब्रह्मसमागमः॥
श्रूयते हि पुरा मोक्षं प्राप्ताः कौशिकसूनवः।
पञ्चभिर्जन्मसम्बन्धैः प्राप्ताः ब्रह्मपदं परम्[7]॥
कौशिको नाम धर्म्मात्मा कुरुक्षेत्रे महान् ऋषिः।
नामतः कर्म्मतस्तस्य सुतान् सप्त निबोधत॥

---

(१) प्राप्यते जन्तुरिति ख०।
(२) श्राद्धे दाता न संशय इति ख०।
(३) यत्किञ्चिदिति ग०।
(४) पितरोऽस्य इति ग०।
(५) भोजनशक्तितेति ख०।
(६) श्राद्धे पुष्पमिदमिति ख०, ग० च।
(७) ब्रह्म परं परमिति ग०।

खसृमः(१) क्रोधनो हिंस्रः पिशुनः कविरेव च ।
वाग्दुष्टः पितृवर्त्ती च गर्गशिष्यास्तदाभवन् ॥
पितर्य्युपरते तेषामभूद्दुर्भिक्षमुल्बणम् ।
अनावृष्टिश्च महती सर्व्वलोकभयङ्करी ॥
गर्गादेशाद्वने दोग्ध्रीं रक्षन्तस्ते तदा द्विजाः ।
खादामः कपिलामेकां धेनुं क्षुत्पीड़िता भृशम् ॥
इति चिन्तयतां तेषां लघु प्राह तदानुजः ।
यद्यवश्यमियं वध्या श्राद्धरूपेण योज्यताम् ।
श्राद्धे नियोज्यमानेयं पापात् त्रास्यति नो ध्रुवम् ॥
एवं कुर्व्वित्यनुज्ञातः पितृवर्त्ती तदाग्रजैः ।
चक्रे समाहितः श्राद्धमालभ्य कपिलाञ्च ताम् ॥
द्वौ दैवे भ्रातरौ कृत्वा पित्र्ये त्रींश्चापरान् क्रमात् ।
तथैकमतिथिं कृत्वा श्राद्धदः स्वयमेव तु ॥
चकार मन्त्रवच्छ्राद्धं स्मरन् पितृपरायणः ।
तया गवा विप्रास्ते गुरवे ते न्यवेदयन् ।
व्याघ्रेण निहता धेनुर्वत्सोऽयं प्रतिगृह्यताम् ॥
एवं सा भक्षिता धेनुः सप्तभिस्तैस्तपोधनैः ।
वैदिकं बलमाश्रित्य क्रूरे कर्म्मणि निर्भयैः ।
ततः कालापकृष्टास्ते व्याधा दशपुरेऽभवन् ॥

अत्र दशपुरं दशार्णदेशे विद्यत इति ज्ञायते। जाता व्याधा दशार्णेषु सप्त धर्म्मविचक्षणाः—इति हरिवंशदर्शनात् ।

(१) खसम इति ग० ।

जातिस्मरत्वं प्राप्तास्ते पितृभावानुभाविताः ।
यत्कृतं क्रूरकर्म्मापि श्राद्धरूपेण तैस्तदा ॥
तेन ते भवने जाता व्याधानां क्रूरकर्म्मणाम् ।
पितृणाञ्चैव माहात्म्यात् जाता जातिस्मराश्च ते ॥
नामधेयानि चाप्येषामिमान्यासन् महात्मनाम् ।
निर्वैरो निर्वृतिः शान्तो निर्मन्युः कृतिरेव च ।
वैधसो मातृवर्त्ती च व्याधाः परमधार्म्मिकाः ॥
मृता वैराग्ययोगेन आस्थायानशनं पुनः ।
जातिस्मराः सप्त मृगा जाताः कालञ्जरे गिरौ ॥
उन्मुखो नित्यवित्रस्तः स्तब्धकर्णो विलोचनः ।
पण्डितो घस्मरो नादी नामतस्ते प्रकीर्त्तिताः ॥
अत्रः प्राणान् मरुं साध्य लब्धाहारा जितेन्द्रियाः[१] ।
तेषां मरुं साधयतां पदस्थानानि तत्र वै ॥
तथैवाद्यापि दृश्यन्ते गिरौ कालञ्जरे शुभे ।
मरुप्रपतनेनाथ जाता वैराग्ययोगिनः ॥
मानसे चक्रवाकास्ते सञ्जाताः सप्त योगिनः ।
नामतः कर्म्मतः सर्व्वान् शृणु त्वं ऋषिसत्तम ॥
सुमनः कुमुदः शुद्धः छिद्रदर्शी सुनेत्रकः ।
स्वतन्त्रः शकुनश्चैव सप्तैते योगपारगाः ॥
दृष्ट्वा विभ्राजनामानमुद्याने स्त्रीभिरन्वितम् ।
क्रीड़न्तं विविधैर्भोगैर्महाबलपराक्रमम् ॥

(१) तपस्विन इति ग० ।

योगभ्रष्टास्ततस्तेषां बभूवुश्चाल्पचेतसः ।
राज्यकामोऽभवच्चैकस्तेषां मध्ये जघौकसाम् ।
पितृवर्त्ती च यो विप्रः श्राद्धकृत् पितृवत्सलः ॥
अपरौ मन्त्रिणौ दृष्ट्वा प्रभूतबलवाहनौ ।
मन्त्रित्वे चक्रतुश्चित्तं कण्डरीकसुबालकौ ॥
ब्रह्मदत्तोऽभिषिक्तस्तु काम्पिल्ये नगरोत्तमे ।
पञ्चालराजो विख्यातः सर्व्वशास्त्रविशारदः ।
योगवित्सर्व्वजन्तूनां रुतवेत्ताभवत्तदा ॥
तस्य राज्ञोऽभवत् भार्य्या देवलस्यात्मजा तदा ।
सन्नतिर्नामविख्याता कपिला याऽभवत्पुरा ॥
पितृकार्य्यनियुक्तत्वादभवत् ब्रह्मवादिनी ।
तया चकार सहितः स राज्यं राजनन्दनः ॥
ये च योगादविभ्रष्टाश्चत्वारस्ते महाद्विजाः ।
तस्मिन्नेव पुरे जातास्ते तु चक्राङ्कयास्तदा ।
वृद्धद्विजस्य दायादाः विप्रा जातिस्मराः पुरा ॥
स्मृतिमान् तत्त्वदर्शी च विद्याचन्द्रस्तपोत्सुकः ।
नामतः कर्म्मतश्चैव सुदरिद्रस्य ते सुताः ॥
तपसे बुद्धिरभवत्तदा तेषां द्विजन्मनाम् ।
यास्यामः परमां सिद्धिमित्यूचुस्ते द्विजोत्तमाः ॥
ततस्तद्वचनं श्रुत्वा सुदरिद्रो महातपाः ।
उवाच दीनया वाचा किमेतदिति पुत्रकाः ॥
अधर्म्म एष इति वः पिता तानभ्युवाच च ।

वृद्धं पितरमुत्सृज्य दरिद्रं वनवासिनम् ।
को नु धर्म्मो न भवतामन्याय्या गतिरेव च ॥
ऊचुस्ते कल्पिता वृत्तिस्तव तावच्छृणुष्व नः ।
वृत्तमेतत्पुरा राज्ञः स ते दास्यति पुष्कलम् ।
धनं ग्रामसहस्राणि प्रभाते पठतस्तव ॥
कुरुक्षेत्रे तु ये विप्रा व्याधा दाशपुरे तु ये ।
कालञ्जरे मृगा भूताश्चक्रवाकास्तु मानसे ॥
इत्युक्त्वा पितरं जग्मुस्ते वनं तपसे पुनः ।
वृद्धोऽपि राजभवनं जगामात्मसमृद्धये ॥
ततः प्रभाते नगरान्नृपः सेनासमावृतः ।
निर्गच्छन् मन्त्रिसहितः सभार्य्यो वृद्धमागतं ।
गदन्तं विप्रमायान्तं तं वृद्धं स ददर्श ह ॥

वृद्ध उवाच ।

ये विप्रमुख्याः कुरुजाङ्गलेषु
जातास्तथा दाशपुरे मृगाश्च ।
कालञ्जरे सप्त च चक्रवाकाः
ये मानसे ते वयमप्रसिद्धाः ॥

पुराणान्तरे तु कौशिकदायादानां शरद्वीपे क्वापि जलाशये चक्रवाकत्वमभिधाय पुनर्मानसे सरसि राजहंसत्वमुक्तम् । तथा च नन्दिखण्डादिषु तत्रिश्लोकाः ।

ये ते गुरुवधाच्छापाल्लोभधर्मातिपीड़िताः ।
पितृभक्ता हितज्ञाना जाताः सर्व्वे शिवोदयाः ॥

सप्त व्याधा दशार्णेषु मृगाः कालञ्जरे गिरौ ।
चक्रवाकाः सरद्वीपे हंसाः सरसि मानसे ॥
एतदेव विदित्वैवं किमर्थं त्वमवसीदथ ।
सम्प्रधार्य्य च तत्त्वेन राज्यं हत्वातिचञ्चलम् ।
त्यक्त्वा मानुष्यकं जन्म कुरु त्वं वचनं हि नः ॥ इति ॥

हरिवंशादिषु तु सप्त व्याधा इत्यारभ्य हंसाः सरसि मानस इत्युक्त्वा तेऽपि जाताः कुरुक्षेत्रे ब्राह्मणा वेदपारगाः प्रस्थिता दीर्घमध्वानं यूयं तेभ्योऽवसीदथेति वाक्यशेष उक्तः ।

पाद्म-मात्स्ययोः ।

इत्याकर्ण्य नृपो वाक्यं स पपात सुदुःखितः[१] ।
जातिस्मरत्वमगमत्तौ च मन्त्रिवरावुभौ[२] ॥
हा वयं योगविभ्रष्टाः कामतः कर्म्मबन्धनात् ।
एवं विलप्य बहुशस्त्रयस्ते योगपारगाः ॥
विस्मिताः श्राद्धमाहात्म्यमभिनन्द्य पुनः पुनः ।
स तु तस्मै धनं दत्त्वा प्रभूतग्रामसंयुतम् ॥
विष्वक्सेनाभिधानन्तु राजा राज्येऽभ्यषेचयत् ।
मानसे मिलिताः सर्व्वे ततस्ते योगिनां वराः ॥
ब्रह्मदत्तादयस्तस्मिन् पितृभक्ता विमत्सराः ।
ततस्ते योगमास्थाय सर्व्वएव वनौकसः ॥

---

(१) रूपस्ताभ्यां स पपातास्तु यावत इति ख० ।
(२) मन्त्रिवरात्मजाविति ग० ।

तदारम्भेण परमं पदमापुस्तपोबलात् ।
सन्ततिस्थातियोगेन पदमास्थाय चाव्ययम् ॥

हरिवंशे ।

एवमेतत् पुरावृत्तं मम प्रत्यक्षमच्युत ।
तद्धारयस्व गाङ्गेय श्रेयसा योक्ष्यसे ततः ॥
ये चान्ये धारयिष्यन्ति तेषां चरितमुत्तमम् ।
तिर्य्यग्योनिषु ते जातु(१) न भविष्यन्ति कर्हिचित् ॥
श्रुत्वा चेदमुपाख्यानं महार्थं महतां गतिम् ।
योगधर्म्मा हृदि सदा परिवर्त्तेत भारत ॥
स तेनैवानुबन्धेन कदाचिल्लभते शमम् ।
ततो योगगतिं याति सिद्धानामपि(२) दुर्लभाम् ॥ इति ॥

अस्य पुराकल्परूपार्थवादात्मकस्य सप्तव्याधोपाख्यानस्येदं तात्पर्य्यं, यद्गुरुस्वामिकामननुज्ञातामपि स्वबुभुक्षानिबन्धनं भक्षणोद्देशेनापि गुरुं वञ्चयित्वापि गामपि हत्वापि सपिण्डानामपि श्राद्धभोजनं विधाय कृतेनापि श्राद्धं कृतवतामन्यस्मिन् जन्मनि तिर्य्यग्जातीनामपि यदा पूर्व्वजन्मस्मृतिस्तादृग्विधज्ञानवैराग्यपूर्व्वको योगलाभो राज्यलाभः, सर्व्वसत्त्वरुतज्ञता मोक्षलाभ इत्येवं विधानि बभूवुः तदा किं वक्तव्यम् । न्यायार्जितधनसम्पादितशालियवाज्यादिनिष्पादितैरतिमधुर-चणामयैरन्नैर्वेदवेदार्थविदः पात्रीभूतान् निमन्त्रणादिविधिना सम्यक्

---

(१) जातु इति ख० ।
(२) सिद्धानां भुवि इति ग० ।

सम्पादितान् द्विजानुपवेश्य यथाविधि श्राद्धं कृतवतामायुरारोग्या-दीनि निःश्रेयसपर्य्यन्तानि फलानि भवन्तीति। तथाह विष्णुधर्म्मोत्तरे।

स्वर्गश्च मोक्षश्च यशः सुखानि
राज्यञ्च पुत्रानथ भूमिपाल।
स्त्रियश्च मुख्या विविधाश्च कामाः
देवेश्वरः श्राद्धकृतो विधत्ते॥ इति॥

तथा अन्यान्यपि श्राद्धविशेषजन्यानि फलानि भवन्ति। तद्यथा आभ्युदयिकेऽभ्युदयः। कर्म्माङ्गे कर्म्मसागुण्यं। तीर्थयात्राङ्गे यात्रा। स्वतन्त्रेषु[1] प्रत्यवायानुत्पत्तिरुपात्तदुरितक्षयश्च। गयादितीर्थश्राद्धेषु पितॄणां विशिष्टलोकावाप्तिः। पितृतृप्तिस्तु सर्व्वेष्वपि श्राद्धेषु प्रयो-जनमिति। श्राद्धविधिपाठस्यापि फलं हारीतेनोक्तम्।

इमं श्राद्धविधिं पुण्यं कुर्य्याच्चापि पठेच्च यः।
स सर्व्वकामसंयुक्तो ह्यमृतत्वञ्च विन्दति॥

वृहस्पतिना तु श्राद्धविधिज्ञानोपदेशानुमन्तॄणामपि फलमुक्तम्।

एवं वेत्ति मतिमान् तस्य श्राद्धफलं भवेत्।
उपदेष्टानुमन्ता च लोके तुल्यफलौ स्मृतौ॥ इति॥

इति श्रीमहाराजाधिराजश्रीमहादेवस्य सकलश्रीकरणाधिपति-
पण्डितश्रीहेमाद्रिविरचिते चतुर्व्वर्गचिन्तामणौ
परिशेषखण्डे श्राद्धकल्पे श्राद्धविधिफल-
प्रशंसाप्रकरणं नाम प्रथमोऽध्यायः।

---

(१) सात्त्विकेष्विति ख॰।

अथ द्वितीयोऽध्यायः ।

पितृनिरूपणप्रकरणम् ।

करोति हेमाद्रिरिमं हिमाद्रि-
प्रकृष्टाविश्रीमददारिकीर्त्तिः ।
निरूपणं भूरिगुणं पितृणां
धीमत्सभानन्दकरं प्रबन्धम् ॥

उक्तमुक्ते प्रकरणे श्राद्धैराराधितानां पितृणां फलदातृत्वम् ; अथैतेषामुत्पत्त्यादिभिर्निरूपणं कर्त्तुं प्रकरणान्तरमारभ्यते । तत्र तावत् प्रकरणप्रतिपाद्योऽर्थः प्रश्नभङ्ग्या प्रस्तूयते ।

ब्रह्मवैवर्त्त-ब्रह्माण्डपुराणयोः ।

क एते पितरो नाम वर्त्तन्ते कुत्र ते प्रभो ।
पुत्राश्च के स्मृतास्तेषां कथञ्च पितरः स्मृताः ॥
कथं ।। ते समुत्पन्नाः कस्य पुत्राः किमात्मकाः ।
स्वर्गे वै पितरोऽन्ये तु देवानामपि देवताः ॥
स्वर्गे च के तु वर्त्तन्ते पितरो नरके तु के ।
किमर्थं ते न दृश्यन्ते तत्र किं कारणं स्मृतम् ॥
के च के: पितरः पूज्याः कान् यजामो वयं पुनः ।
देवा अपि पितॄन् स्वर्गे यजन्तीति हि नः श्रुतम् ॥

एतद्वेदितुमिच्छामो विस्तरेण बहुश्रुत ।
स्पष्टाभिधानमर्थन्तु तद्भवान् वक्तुमर्हति ॥

तदेतत्सर्व्वमुच्यते । तत्र तावदुत्पत्तिः । सा च द्विधा पुराणेषु दृश्यते । कश्चित् साक्षाद्ब्रह्मशरीराः कश्चिद्ध्यानेन । तत्र तावत् साक्षादभिधीयते ।

विष्णुपुराणे ।

सत्त्वमात्रात्मिकामेव ततोऽन्यां जगृहे तनुम् ।
पितृवन्मन्यमानस्य पितरस्तस्य जज्ञिरे ।
उत्ससर्ज पितृन् सृष्ट्वा ततस्तामपि स प्रभुः ॥

वाराहपुराणे ।

पूर्व्वं प्रजापतिर्ब्रह्मा सिसृक्षुर्विविधाः प्रजाः ।
एकाग्रमानसः सर्व्वास्तन्मात्रान् मनसो वहिः ॥
कृत्वा परमकं ब्रह्म ध्यायन् स्वर्गमगाच्च वै ।
तस्यात्मनि तदा योगं गतस्य परमेष्ठिनः ॥
तन्मात्रा निर्ययुर्देहाद्धूमवर्णास्ततत्विषः ।
पिवाम इति भाषन्तः खादाम इति चापरे ।
ऊर्द्ध्वं जिगमिषन्तो वै वियत्संस्थास्तपस्विनः ॥
तान् दृष्ट्वा सहसोवाच ब्रह्मा विश्वपितामहः ।
भवन्तः पितरः सन्तु सर्व्वेषां गृहमेधिनाम् ॥

वायुपुराणे ।

ऋतमग्निस्तु यः प्रोक्तः स तु संवत्सरो मतः ।
जज्ञिरे ऋतवस्तस्मादृतुभ्यश्चार्त्तवास्तथा ॥

आर्त्तवाश्चानुमासाख्याः पितरो ह्यनुसूनवः।
ऋतुः पितामहा मासा आर्त्तवाश्चास्य सूनवः।
प्रपितामहास्तु वै देवाः पञ्चाब्दाः ब्रह्मणः सुताः॥

आदित्यपुराणे।

अम्भांसि जज्ञिरे पूर्व्वं तमोभूते जगत्त्रये।
ब्रह्मणो विश्रुताः पुत्रास्ततः स्वायम्भुवेऽन्तरे॥
पितेव पूज्यमानास्तु जज्ञिरे पितरोऽस्य वै।
प्रजापतिः स्मृतो यस्तु स तु संवत्सरो मतः॥
संवत्सरः स्मृतो ह्यग्निर्ऋतमित्युच्यते बुधैः।
ऋतात्तु ऋतवो देवा जज्ञिरे ऋतवस्तु ते॥
मासास्त्वार्त्तवा ज्ञेया ऋतोरेतेऽभवन् सुताः।
ततोऽभवंस्तु पितरो ऋतवश्च पितामहाः॥
स्वमेकात्तु प्रसूयन्ति प्रजा यस्मादशेषतः।
तस्मात् स्मृतः प्रजानां वै स्वमेकः प्रपितामहः॥

अत्र संवत्सरकालाभिमानिन्यो देवताः पितृशब्देनोच्यन्ते न कालमात्रं, फलदातृत्वस्य चेतनधर्म्मस्य तत्रासम्भवात्। संवत्सरादिशब्दास्तु संवत्सराद्यभिमानिनीषु देवतासु लाक्षणिका एतदप्यादित्यपुराणे एवोक्तम्।

संवत्सरः स्वमेकस्तु मासान्येतानि स्थानिनाम्।
स्थाने तु स्थानिनो ह्येते स्थानात्मानः प्रकीर्त्तिताः॥
स्थानाख्यास्तु दधानास्तु तदात्मानः सुराः स्मृताः।
मन्वन्तरे विहान्ये ते स्थिताः कालाभिमानिनः।

कार्य्यकारणमुक्तास्ते ऐश्वर्य्याधिपसंस्थिताः ॥

स्थानशब्देन चात्र काल एव । अतएव कालाभिमानिन इत्यभिधायोक्तम् ।

स्थानाभिमानिनो ह्येते तिष्ठन्तीह प्रसङ्गतः ॥ इति ॥

इत्येते पितरो देवाः पितरश्चार्त्तवाश्च ये ।

ऋतुत्वञ्च पितृत्वञ्च आर्त्तवत्वञ्च कीर्त्तितम् ॥

तत्र ते पञ्च भवन्ति ।

आदित्यपुराणे ।

ऋतवः पितरो ज्ञेया ऋतात्पञ्चाभवन् मृताः[१] ।

मनुष्याणां पशूनाञ्च पक्षिणाञ्च सरीसृपाम् ।

स्थावराणाञ्च पञ्चानां पुष्पकालर्त्तवः[२] स्मृताः ॥

इत्यभिधानात् । कालिकापुराणे तु ऋतुसंज्ञाः पितरः षड़ुक्ताः षड़मध्वादयः ते ऋतवः पितरो देवा इति वैदिकी श्रुतिः । मधुमाधवौ वसन्तौ । शुचिशुक्रौ ग्रैष्मिणौ । नभोनभस्यौ वार्षिकावृतुः । इषोर्जौ शरदृतुः । सहःसहस्यौ हैमन्तऋतुः । तपस्तपस्यौ शैशिर्य्यौ । ऋतवो ब्रह्मण आत्मजा तैः षड़्भिः संवत्सरः स प्रजापतिः संवत्सरोऽग्निरृत-मुच्यते । ऋताच्च ऋतवो जज्ञिरे तेभ्यः स्थानुजङ्गमा ऋतुः कालस्तस्मात् सर्व्वमुत्पद्यते तस्मात् पितरश्चेति । इति ब्रह्मशरीरात् साक्षात् पितृणा-मुत्पत्तिरुक्ता ।

तस्माद्ब्रह्मा समुत्पन्नः सोऽपि सप्तास्रजन्मुनीन् ।

(१) ऋतात् पञ्चार्त्तवस्तता इति ख० ।
(२) विसर्गलोपात् परं सन्धिरार्षः ।

मां यजध्वमनेनोक्तास्तदा ते परमेष्ठिना ॥
आत्मनात्मानमेवाग्रे ते यजन्त इति श्रुतिः।
तेषाञ्च यजतां ब्रह्मा महावैकारिकात्मवान् ॥
अशपद्व्यभिचारो मे महानेष कृतो यतः।
प्रभ्रष्टज्ञानिनः सर्व्वे भविष्यथ न संशयः ॥
एवं सप्तास्ततस्तेन ब्रह्मणात्मसमुद्भवाः।
सद्यो वंशकरान् पुत्रानुत्पाद्य त्रिदिवं ययुः ॥
ते च वैमानिकाः सर्व्वे ब्रह्मणः सप्त मानसाः।
तत्पिण्डदानमन्त्रोक्तं प्रपश्यन्तो व्यवस्थिताः।
ये च ते पितरो ब्रह्मन्निबोध मम शंसतः ॥ इति ॥

अत्र त इति मरीच्यादयस्तत्पुत्राश्च।

ते वर्त्तन्ते पुरा कल्पे देवानां सोमवर्द्धनाः।
ये मरीच्यादयः सप्त स्वर्गे ते पितरः स्मृताः ॥

अथ मरीच्यादिपुत्रेषु पितृशब्दप्रवृत्तौ कारणम् ब्रह्मवैवर्त्तब्रह्माण्डपुराणयोरुक्तं तथाहि।

देवानसृजत ब्रह्मा मां यक्ष्यन्तीति वै प्रभुः।
तमुत्सृज्य तदात्मानमयजन्त फलार्थिनः ॥
ते शप्ता ब्रह्मणा मूढा नष्टसंज्ञा भविष्यथ।
मास्म किञ्चिदजानन्त ततो लोकेऽथ मुह्यत ॥
ते भूयः प्रणताः सर्व्वे प्राबोचन्त पितामहम्।
अनुग्रहात् स लोकानां पुनस्तानब्रवीदिदम् ॥
प्रायश्चित्तञ्च कर्त्तव्यं व्यभिचारो हि वः कृतः।

पुत्रान् स्वान् परिपृच्छध्वं ततो ज्ञानमवाप्स्यथ ॥
प्रायश्चित्तार्थिनस्ते वै पृष्टवन्तः स्वकान् सुतान् ।
तेभ्यस्ते नियतात्मानः पुत्राः शंसु[1]रनेकशः ॥
प्रायश्चित्तानि धर्मज्ञा वाङ्मनःकर्मजानि तु ।
ते पुत्रानब्रुवन् प्रीता लब्धसंज्ञा दिवौकसः ॥
यूयं वै पितरोऽस्माकं यैर्वयं प्रतिबोधिताः ।
धर्म्मं ज्ञानञ्च कामञ्च को वरो वः प्रदीयताम् ॥
पुनस्तानब्रवीद्ब्रह्मा यूयं वै सत्यवादिनः ।
तस्माद्यदुक्तं युष्माभिस्तत्तथा न तदन्यथा ॥
उक्ता वः पितरोऽस्माकमिति वै तनयाः स्म वः ।
पितरस्ते भविष्यन्ति तेभ्योऽयं दीयतां वरः ॥
यूयं शरीरकर्त्तारस्तेषां देवा भविष्यथ ।
ते तु ज्ञानप्रदातारः पितरो वै न संशयः ॥
तेनैव वचसा पूर्व्वं ब्रह्मणः परमेष्ठिनः ।
पुत्राः पितृत्वमापन्नाः पुत्रत्वं पितरः पुनः ।
अन्योन्यं पितरो ह्येते देवाश्च पितरश्च वै ॥

वायुपुराणे ।

इत्येते पितरो ह्येते देवाश्च पितरश्च वै ।
एतावन्तः स्वमेकान्तु अन्योन्यं पितरः स्मृताः ॥

अत्र वाराहादिपुराणेषु मरीच्यादीनां ऋषीणां पुत्राः पितर इति दृश्यन्ते । ब्रह्मवैवर्त्तादिषु पुनः देवानां पुत्राः पितर इति ।

(१) शंसुरित्ययं प्रयोग आर्षः ।

तत्र ब्रह्मवैवर्त्तादिषु दिव्यन्तीति देवा इति व्युत्पत्त्या देवशब्देन मरीच्यादय एवोक्ता इति भवितुमर्हतीतिवाराहपुराणेन सह सादृश्यादेकत्वस्य प्रत्यभिज्ञानात् । तथा ब्रह्मवैवर्त्त एव लोकसृष्टिपूर्व्वकमेतेषां पितृशब्दप्रवृत्तौ कारणान्तरमुक्तम् ।

घोरान्तरीक्षं पृथिवी नक्षत्राणि दिशस्तथा ।
सूर्य्याचन्द्रमसौ चैव तथाऽहोरात्रमेव च ॥
न बभूव तथा तत्र तमोभूतमिदं जगत् ।
ब्रह्मैको दुश्चरं तत्र चचार परमं तपः ॥
सर्व्वेषां तपसां श्रेष्ठं यमाहुर्योगमुत्तमम् ।
योगमन्विच्छता सृष्टा ब्रह्मणा योगचक्षुषा ॥
लोकाः सन्तानका नाम यत्र तिष्ठन्ति भास्कराः(१) ।
वैराजा इति विख्याता देवानां दिवि देवताः ॥
तेषां सप्त समाख्याता गणास्त्रैलोक्यपूजिताः ।
उपरिष्टात् त्रयस्तेषां वर्त्तन्ते च त्रिमूर्त्तयः ॥
ततो देवास्ततो भूमिरेवं लोकपरम्परा ।
वर्त्तन्ते ये तु लोकेऽस्मिन् तेभ्यः पर्जन्यसम्भवाः ॥
वृष्टिर्भवति वै वृष्ट्या लोकानां सम्भवः स्मृतः ।
ऊचुस्ते वै पितृंस्तस्माल्लोकानां लोकसत्तमाः ॥

अथ ब्रह्मशरीरात् पितॄणां व्यवधानेनैवोत्पत्तिः ।

कालिकापुराणे ।

अव्यक्तजन्मनः पुत्रा ये मरीच्यादयः स्मृताः ।

---

(१) ते सुरा इति ग० ।

तेषां पितृगणा मुख्या जातास्तेभ्यश्च देवताः ॥
देवेभ्यश्च जगत्सर्व्वं त्रैलोक्यं सचराचरम् ।
विद्धि तत्त्वं परं वत्स ऋषीणां पितरः सुताः ॥

तत्र या ब्रह्मशरीरात् पितृणां साक्षादुत्पत्तिः पुराणेषु दृश्यते, सा मरीच्यादीनां पितृत्वमपेक्ष्य, या तु ब्रह्मशरीराव्यवधानेन सा मरीच्यादिपुत्राणां पितृत्वमपेक्ष्येति विवेक्तव्यम् । अतो न विरोधः । एवञ्च सति मरीच्यादीनां ये पुत्रास्ते पितरः, मरीच्यादयः पितामहाः, ब्रह्मा प्रपितामह इति गम्यते । यश्च ब्रह्मा स प्रजापतिशब्दवाच्यः संवत्सरः प्रपितामहः । मरीच्यादयश्च ऋतवः पितामहाः । मासाश्चार्त्तवाः पितर इति न कश्चित् विरोधः पुराणानाम् ।

मनोर्हैरण्यगर्भस्य ये मरीच्यादयः सुताः ।
तेषामृषीणां सर्व्वेषां पुत्राः पितृगणाः स्मृताः ॥

इति मनुवाक्ये यन्मरीच्यादीनामपि ब्रह्मशरीराव्यवधानेन जन्मोक्तं तदपि कल्पभेदेन सृष्टिभेदादुपपन्नम् । अथैतेषां पितृणां नामरूपादिभेदाः ।

तत्र विष्णुधर्म्मोत्तरे ।

पितृणां हि गणाः सप्त नामतस्तु निबोध मे ।
सुभास्वरा वर्हिषद अग्निष्वात्तास्तथैव च ॥
क्रव्यादाश्चोपहूताश्च आज्यपाश्च सुकालिनः ।,
मूर्त्तिहीनास्त्रयश्चैषां चत्वारश्च समूर्त्तयः ॥
सुभास्वरा वर्हिषद अग्निष्वात्तास्तथैव च ।
त्रयो मूर्त्तिविहीनास्ते राजन् पितृगणाः स्मृताः ॥

क्रव्यादाश्चोपहूताश्च आज्यपाश्च सुकालिनः ।
मूर्त्तिमन्तः पितृगणाश्चत्वारः परिकीर्त्तिताः ॥

ब्रह्मवैवर्त्तब्रह्माण्डपुराणयोः ।

तेषां सप्त समाख्याता गणास्त्रैलोक्यपूजिताः ।
अमूर्त्तयस्त्रयस्तेषां चत्वारश्च समूर्त्तयः ॥
उपरिष्टाच्च ये तेषां वर्त्तन्ते ते अमूर्त्तयः ।
तेषामधस्ताद्वर्त्तन्ते चत्वारः सूक्ष्ममूर्त्तयः ॥

अतएव छन्दोगानामपि पितृकन्या सूक्ष्मान्पितॄनपश्यत् । तदप्युक्तं ब्रह्माण्डपुराणादिषु ।

सा तेन व्यभिचारेण मनसा कामरूपिणी ।
पितरं प्रार्थयित्वान्यं योगभ्रष्टा पपात ह ॥
त्रीण्यपश्यद्विमानानि पतन्ती सा दिवश्च्युता ।
त्रसरेणुप्रमाणानि तेष्वपश्यच्च तान् पितॄन् ।
सुसूक्ष्मानपरिव्यक्तानग्नीनग्निष्विवाहितान् ॥

निगमे ।

ये हतास्तत्र संग्रामे पितरस्ते त्रिधाभवन् ।
यद्धुतं पितृयज्ञेषु तेषां गच्छति तद्धविः ॥

तत्रेति वृत्रसंग्रामे ये हता देवास्ते पितरोऽभवन् । त्रिधेति शरद्धेमन्तशिशिरा इति । एतएव सोमवन्तो बर्हिषदोऽग्निष्वात्ताश्च ।

तथा च शतपथश्रुतिः ।

महाहविषा ह वै देवा वृत्रं जघ्नुः । तेनाऽएव व्यजयन्त येयमेषां विजितिस्तामथ यानेवैषां तस्मिन्संग्रामेऽघ्नंस्तान्पितृयज्ञेन समैरयन्त

पितरो वै तस्मात्संवत्सरात्पितृयज्ञो नाम॥ तद्वसन्तो ग्रीष्मो वर्षाः।
एते ते ये व्यजयन्त शरद्धेमन्तः शिशिरस्ते ते यान्पुनः समैरयन्त॥
तद्ये सोमेनेजानाः। ते पितरः सोमवन्तोऽथ ये दत्तेन पक्वेन लोकं
जयन्ति ते पितरो बर्हिषदोऽथ ये ततो नान्यतरच्चन यानग्निरेव
दहन्त्स्वदयति ते पितरोऽग्निष्वात्ता एतऽउ ते ये पितरः॥

ब्रह्मपुराणे।

अमूर्त्ता मूर्त्तिमन्तश्च पितरो द्विविधाः स्मृताः।
नान्दीमुखास्त्वमूर्त्तास्तु मूर्त्तिमन्तोऽथ पार्व्वणाः।
एकोद्दिष्टाशिनः प्रेताः पितॄणां निर्णयस्त्रिधा॥

वाराहपुराणे पितृसृष्टिमुक्तोक्तम्।

तान् दृष्ट्वा प्राह स ब्रह्मा तिर्य्यक्संस्थानधोमुखान्।
भवन्तः पितरः सन्तु सर्व्वेषां गृहमेधिनाम्।
ऊर्द्ध्ववक्त्रास्तु ये तत्र ते नान्दीमुखसंज्ञिताः॥

नन्दिपुराणे।

निर्म्मिताः पितरो नाम पञ्च वै देवयोनयः।
ब्रह्मणा तपसा वत्स अर्य्यमाः रुद्रमूर्त्तयः॥
अग्निष्वात्ता बर्हिषदः काव्याश्चापि सुकालिनः।
यामाश्च योनयो ह्येते पञ्चोक्ताः पितृयाजिनाम्॥

नागरखण्डे।

अग्निष्वात्ता बर्हिषद आज्यपाः सोमपाः स्मृताः।
रश्मिपा उपहूताश्च तथैवायन्तु नः परे॥
तथा स्वादुषदश्चान्ये स्मृता नान्दीमुखा नृप।

एते पितृगणाः ख्यातास्ते च देवसमुद्भवाः ॥
आदित्या वसवो रुद्रा नासत्यावश्विनावपि ।
सन्तर्पयन्ति ते चैतान् मुक्त्वा नान्दीमुखान् पितॄन् ॥

हारीतस्मृतौ ।

सोमो यमोऽङ्गिराश्चैव सोमपाः पितरस्तथा ।
बर्हिषदोऽग्निष्वात्ताश्च हुताद: षड्विधो गणः ॥
चन्द्रमा ऋतवश्चैव स्मृतं योऽग्निर्दहत्यपि ।
सोमोपहूताः प्राक्सोमा अनीजानाश्च ब्राह्मणाः ॥

एवमुक्ता नामतो रूपतश्च देवपितॄणां भेदाः, सन्ति मनुष्य-पितॄणामपि भेदाः, त इदानीमुच्यन्ते ।

वायुपुराणे ।

अतः पितॄन् प्रवक्ष्यामि मासश्राद्धभुजस्तु ये ।
देवानां पितरो देवाः पितरो लौकिकास्तथा ॥
देवाः सौम्याश्च यज्वानो ह्ययज्वानो ह्ययोनिजाः ।
देवास्ते पितरः सर्व्वे देवांस्तान् भावयन्त्युत ॥
मनुष्याः पितरश्चैव तेभ्योऽन्ये लौकिकाः स्मृताः ।
पिता पितामहश्चैव तथैव प्रपितामहः ॥
यज्वानो ये तु सोमेन सोमवन्तस्तु ये स्मृताः ।
ये यज्वानः स्मृतास्तेषां ते वै बर्हिषदः स्मृताः ॥
कर्म्मस्वेतेषु युक्ता ये भवन्त्यादेहसंप्लवात् ।
अग्निष्वात्ताः स्मृतास्तेषां होमिनोऽयाज्ययाजिनः ॥

तेषां ते धर्म्मसाधर्म्यात् स्मृता सा योज्यकैः द्विजैः ।
ये चाप्याश्रमधर्म्माणः प्रस्थानेषु व्यवस्थिताः ॥
अन्ते च नावसीदन्ति श्राद्धयुक्तेन कर्म्मणा ।
ब्रह्मचर्य्येण तपसा यज्ञेन प्रजया च वै ।
श्रद्धया प्रज्ञया चैव प्रदानेन च सप्तधा ॥
कर्म्मस्वेतेषु ये युक्ता भवन्त्यादेहपातनात् ।
देवैस्तैः पितृभिः सार्द्धं सूक्ष्मैर्वै सोमपाश्रयैः ।
स्वर्गता दिवि मोदन्ते पितॄन् ये समुपासते ।
प्रजावतां प्रसंसैषा स्मृता श्राद्धक्रियावताम् ।
तेषां निर्व्वाणकपदं तत्कुलीनैश्च बान्धवैः ॥
मासश्राद्धभुजस्तृप्तिं लभन्ते सोमलौकिकाः ।
एते मनुष्यपितरो मासश्राद्धभुजस्तु ते ॥

उक्ताः सत्कर्म्मभिर्द्देवपितृसाम्यं प्राप्ता मनुष्यपितरः । अथ दुष्कर्म्मभिरधोगतिं प्राप्ता मनुष्यपितरोऽभिधीयन्ते ।

तेभ्योऽपरे तु येऽप्यन्ये सङ्कीर्णाः कर्म्मयोनिषु ।
भ्रष्टाश्चाश्रमधर्म्मेभ्यः स्वधास्वाहाविवर्जिताः ॥
भिन्नदेहा दुरात्मानः प्रेतभूता यमक्षये ।
स्वकर्माण्येव शोचन्ति यातनास्थानमागताः ॥
दीर्घायुषोऽतिशुष्काश्च श्मश्रुलाश्च विवाससः ।
क्षुत्पिपासापरीताश्च विद्रवन्ति ततस्ततः ॥
सरित्सरस्तडागानि वापीश्चैवाभिलिप्सवः ।
परान्नानि च लिप्सन्ते काममानास्ततस्ततः ॥

स्थानेषु पच्यमानास्तु[१] यातनानिरयेषु वै ।
शाल्मली वैतरण्याञ्च कुम्भीपाकेषु तेषु च ॥
करम्भवालुकायाञ्च असिपत्रवनेषु च ।
शिलासम्पेषणे चैव पात्यमानाः स्वकर्मभिः ।
तत्र स्थानानि तेषां वै दुःखितानामनेकशः ॥

उक्ता नरकस्था मनुष्यपितरः अथ भूमिस्थाः ।

अप्राप्ता यातनास्थानं श्रेष्ठा ये भुवि पञ्चधा ।
पश्चात्तु ये स्थावरान्ते भूतानां तेषु कर्मसु ॥
नानारूपासु जाता ये तिर्य्यग्योन्यादिजातिषु ।
वाह्लीकास्तोयपास्तैव दिवाकीर्त्त्यास्तु ते स्मृताः ।
कृष्णपक्षस्त्वहस्तेषां शुक्लः स्वप्नाय शर्वरी ॥

नागरखण्डेऽपि ।

अथ ये पितरो मर्त्त्या निवसन्ति त्रिपिष्टपे ।
द्विविधास्ते प्रदृश्यन्ते सुखिनोऽसुखिनः परे ॥
येभ्यः श्राद्धानि यच्छन्ति मर्त्त्यलोके स्ववंशजाः ।
ते सर्व्वे तत्र संहृष्टा देववन्मुदिताः स्थिताः ॥
येषां प्रयच्छते नैव किञ्चित्कश्चित् स्ववंशजः ।
क्षुत्पिपासाकुलास्ते च दृश्यन्ते ते च दुःखिताः ॥

मनुस्मृतौ ।

य एते तु गणा मुख्याः पितॄणां परिकीर्त्तिताः ।
तेषामपीह विज्ञेयं पुत्रपौत्रमनन्तकम् ॥

(१) याच्यमानाश्चेति ग० ।

वाराहपुराणे ।

एष ते पैतृकः सर्ग उद्देशेन महामुने ।
कथितो नाम्न एवास्य वर्षकोट्या हि दृश्यते ॥

याज्ञवल्क्यस्मृतौ ।

वसुरुद्रादितिसुताः पितरः श्राद्धदेवता इति ॥

अथ मुख्याः पितर उच्यन्ते नन्दिपुराणे। अग्निष्वात्तादीन् पितृभेदानभिधाय महेश्वरेणोक्तम् ।

अथामराश्च पितरो मुख्याः शृणु नरोत्तम ।
विष्णुः पितास्य जगतो दिव्यो यज्ञः स एव च ।
ब्रह्मा पितामहो ज्ञेयो ह्यहञ्च प्रपितामह इति ॥

एते ब्रह्मविष्णुमहेश्वरा अपि पितरः विश्वसृष्टिहेतुत्वात् । पितृपितामहाद्यधिष्ठानभूताग्निष्वात्ताद्यधिष्ठातृत्वेन श्राद्धे पितरो देवतारूपास्तद्रूपेणानुसन्धीयमानाः श्राद्धस्य कामपूर्त्तिमैहिकामुष्मिकफलोत्पादिकां शक्तिं जनयन्तीति सर्व्वेषु श्राद्धकल्पेषु गोपितत्वेन श्राद्धोपदेशोपनिषद्विरूप्या, अग्निष्वात्तादिवत् पितृत्वेनाप्रसिद्धत्वेति मुख्याः अपूर्व्वां शक्तिं जनयन्तीत्येतदेव दर्शितम् ।

उद्दिश्य विष्णुर्यरिष्टः पितरस्तैस्तु तर्पिताः ।
ब्रह्मा समिष्टः प्रीणाति पुंसः सर्व्वान् पितामहान् ॥
प्रपितामहानुद्दिश्य स्थितोऽहं यैर्महात्मभिः ।
न यान्ति नरके घोरे तेषां वै प्रपितामहाः ॥
लोकानि दिव्यानि मनोरमाणि

प्रयान्ति सर्व्वे प्रसभं गणेश ।
पिता च तेषान्तु पितामहश्च
तथा च तेषां प्रपितामहश्च ॥
ये वैष्णवज्ञानविदोऽर्च्चयन्ति
विष्णुं समभ्यर्च्च्य तु सर्व्वभावैः ।
भजन्ति तेषां पितरस्तु तुष्टिम् ।
निकृष्टजातीस्च परित्यजन्ति ॥

वाराहपुराणे पितॄन् प्रति वराहवचनम् ।

यमोऽधिदेवो भवतां सौम्यः स्वाध्याय ईरितः ।
अधियज्ञस्ततस्त्वग्निर्भवतां कल्पना स्थिरा ॥
अग्निर्वायुश्च सूर्य्यश्च स्थानञ्च भवतामिति ।
ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च भवतामधिपूरुषाः ॥
आदित्या वसवो रुद्रा भवतां मूर्त्तयस्त्विमे: ।
योगिनो योगदेहाश्च योगाधाराश्च सुव्रताः ।
कामतो विचरिष्यध्वं फलदाः सर्व्वजन्तुषु ॥

महाभारते वराहरूपेण विष्णुना जलनिमग्नां धरणीमुद्धृत्य दंष्ट्राविलग्नान् मृत्पिण्डान् पितृत्वेन कल्पयित्वा तानभ्यर्च्च्योक्तम् ।

पिता पितामहश्चैव तथैव प्रपितामहः ।
अहमेवात्र विज्ञेयस्त्रिषु पिण्डेषु संस्थितः ॥
नास्ति मत्तोऽधिकः कश्चित्को वाभ्यर्च्च्यो मया स्वयम् ।
को वा मम पिता लोके अहमेव पितामहः ।
पितुः पितामहश्चैव अहमेवात्र कारणम् ॥

विष्णुधर्म्मोत्तरे।

पितृपैतामहः पिण्डो वासुदेवः प्रकीर्त्तितः।
पैतामहस्य निर्द्दिष्टस्तथा सङ्कर्षणः प्रभुः॥
पितृपिण्डस्य विज्ञेयः प्रद्युम्नस्त्वपराजितः।
आत्मानिरुद्धो विज्ञेयः पिण्डनिर्व्वपणे बुधैः।
श्राद्धं कर्त्तुं कथं शक्यं विना वैष्णवतेजसा॥

भविष्यपुराणे।

अनिरुद्धः स्वयं देवः प्रद्युम्नस्तु पिता स्मृतः।
सङ्कर्षणस्तज्जनको वासुदेवस्तु तत्पिता॥

स्वयं श्राद्धकर्त्ता अनिरुद्धो देवः। श्राद्धकर्त्तुः पिता प्रद्युम्नः। तज्जनकः श्राद्धकर्तृपितृजनकः सङ्कर्षणः। तत्पिता श्राद्धकर्तृपितृजनकपिता वासुदेवः स्मृत इत्यर्थः।

स्मृतिषु पिण्डानां वरुणादिरूपत्वमुक्तम्।

प्रथमो वरुणो देवः प्राजापत्यस्तथापरः।
तृतीयोऽग्निः स्मृतः पिण्ड एष पिण्डविधिः स्मृत इति॥

अथास्मिन् प्रकरणे पूर्व्वमुद्दिष्टानां सुभास्वरवर्हिषदाग्निष्वात्तादीनां लोकजनकोपासनभेदाः।

विष्णुधर्म्मोत्तरे।

सुभास्वरा ब्रह्मसुताः सोममाप्याययन्ति ते।
ब्रह्मलोकचरा राजन्नित्यं मूर्त्तिविवर्जिताः॥
तथा वर्हिषदो राजन् स्मृताः पुत्रा मरीचिनः।

आप्याययन्ति ते देवलोके तिष्ठन्ति पूजिताः[१] ॥
विभ्राजलोके तिष्ठन्ति अग्निष्वात्ता नराधिप ।
पुलस्त्यस्य ऋषेः पुत्रा भावयन्ति जनानिमे ॥
अथ्यादाश्चोपहूताश्च आज्यपाश्च सुकालिनः ।
कवेरङ्गिरसश्चैव कर्द्दमस्य प्रजापतेः ।
वशिष्ठस्य तथा पुत्राः क्रमेणैते प्रकीर्त्तिताः ॥
ज्योतिर्भासाः स्मृताः लोका ये च लोका मरीचिनः ।
तेजस्विनो मानसाश्च क्रमेणैषां प्रकीर्त्तिताः ॥

मात्स्यपाद्मादिषु ।

अमूर्त्तयः पितृगणा वैराजस्य प्रजापतेः ।
यजन्ति यान् देवगणा वैराजा इति विश्रुताः ॥
लोकाः सोमपथा नाम यत्र मारीचनन्दनाः ।
वर्त्तन्ते देवपितरो यान् देवा भावयन्त्यलम् ॥
अग्निष्वात्ता इति ख्याता यज्वानो यत्र संस्थिताः ।
अथ वैभ्राजनामानो दिवि सन्ति सुवर्चसः ।
लोका बर्हिषदो यत्र पितरः सन्ति सुव्रताः ।
यत्र बर्हिषयुक्तानि विमानानि सहस्रशः ॥
सङ्कल्पा बर्हिषो यत्र तिष्ठन्ति फलदायिनः ।
यत्राभ्युदयशालासु मोदन्ते श्राद्धदायिनः ॥
यांश्च देवासुरगणाः[२] गन्धर्व्वाप्सरसाङ्गणाः ।

---

(१) सोमपदे स्थिता इति ग० ।
(२) यान् दानवाः सुरगणा इति ख० ।

यत्तरचोगणाश्चैव यजन्ति दिवि देवताः ॥
पुलस्त्यपुत्राः शतशस्तपोयोगबलान्विताः(१) ।
अमूर्त्तिमन्तः पितरो वशिष्ठस्य सुकालिनः ॥
नाम्ना तु मानसाः सर्व्वे सर्व्वे ते(२) धर्म्ममूर्त्तयः ।
ज्योतिर्भासेषु लोकेषु ये वसन्ति दिवं परम् ॥
विराजमानाः क्रीड़न्ति यत्र ते श्राद्धदायिनः ।
सर्व्वकामसमृद्धेषु विमानेष्वपि पादपाः ।
किं पुनः श्राद्धदा विप्रा भक्तिमन्तः क्रियान्विताः ॥
मरीचिगर्भा नाम्ना तु लोका मार्त्तण्डमण्डले ।
पितरो यत्र तिष्ठन्ति हविष्मन्तोऽङ्गिरस्सुताः ।
तीर्थश्राद्धप्रदा यान्ति यत्र क्षत्रियसत्तमाः ॥
राज्ञान्तु पितरस्ते वै स्वर्गमोक्षफलप्रदाः ।
सुस्वधा नाम पितरो यत्र तिष्ठन्ति ते सुताः ॥
आज्यपा नाम लोकेषु कर्द्दमस्य(३) प्रजापतेः ।
पुलहाङ्गजदायादा वैश्यास्तान् भावयन्ति च ॥
यत्र श्राद्धकृतः सर्व्वे पश्यन्ति युगपद्गतान् ।
पितृ-मातृ-स्वसृ-भ्रातृ-सखि-सम्बन्धि-बान्धवान् ।
अपि जन्मायुतैर्दृष्टानदृष्टान् सहस्रशः ॥
लोकास्तु मानसा नाम ब्रह्माण्डोपरिसंस्थिताः ।

---

(१) तपोयोगसमन्विता इति ग० ।
(२) सर्व्वे च इति ग० ।
(३) कल्मासस्येति ग० ।

सोमपा नाम पितरो यत्र तिष्ठन्ति शाश्वताः ॥
धर्म्ममूर्त्तिधराः सर्व्वे पितरो ब्रह्मणः सुताः ।
उत्पन्नाः स्वधया ये तु ब्रह्मत्वं प्राप्य योगिनः ॥
कृत्वा सृष्ट्यादिकं सर्व्वं मानसे संप्रतिष्ठिताः ।

ब्रह्माण्डपुराणे ।

लोकाः सनातना नाम[१] यत्र तिष्ठन्ति भास्वराः[२] ॥
अमूर्त्तयः पितृगणास्ते वै पुत्राः प्रजापतेः ।
विराजस्य प्रजाः श्रेष्ठा वैराजा इति विश्रुताः ॥
लोकाः सोमपथा नाम यत्र पूर्व्वं मरीचिनः ।
पितरस्तत्र वर्त्तन्ते देवास्तान् भावयन्त्युत ॥
वर्हिषदस्तु विख्याताः पितरः सोमपायिनः ।
विभ्राजमाना लोकास्ते दिवि भान्ति सुदर्शनाः ॥
अग्निष्वात्ताः स्मृतास्तत्र पितरो ये परिश्रुताः ।
दान्दानवगणा यक्षा रक्षोगन्धर्व्वकिन्नराः ।
नागाः सर्पाः सुपर्णाश्च भावयन्त्यमितौजसः ॥
एते पुत्राः स्मृता ब्रह्मण् पुलस्त्यस्य प्रजापतेः ।
भूय एते गणाः प्रोक्ता धर्म्ममूर्त्तिधराः स्मृताः ॥
उत्पन्ना ये स्वधायान्तु काव्या अग्नेः कवेः सुताः ।
पितरो देवलोकेषु ज्योतिर्भासेषु भास्कराः ॥
सर्व्वकामसमृद्धेषु द्विजास्तान् भावयन्त्युत ।

---

(१) सन्तानकामाय इति ग० ।
(२) भास्करा इति ख० ।

मरीचिगर्भास्ते लोकान् समाश्रित्य दिवि स्थिताः ॥
एते ह्यङ्गिरसः पुत्राः साध्यैः संवर्द्धिताः पुरा।
उपह्वताः स्मृतास्ते वै पितरो भास्करा दिवि ।
तान् क्षत्रियगणा दृष्टा भावयन्ति फलार्थिनः ॥
आज्यपा नाम पितरः कर्द्दमस्य प्रजापतेः ।
समुत्पन्नस्य पुलहादुत्पन्नाः कर्द्दमस्य ते ॥
तेजस्विनोऽपि वर्त्तन्ते कामगेषु विहङ्गमाः ।
एतान् वैश्यगणाः श्राद्धे भावयन्ति फलार्थिनः ॥
सुकाला नाम पितरो वसिष्ठस्य प्रजापतेः ।
हिरण्यगर्भस्य सुताः शूद्रास्तान् भावयन्त्युत ।
मानसा नाम ते लोका वर्त्तन्ते यत्र ते दिवि ॥

मनुस्मृतौ ।

विराट्सुताः सोमसदः साध्यानां पितरः स्मृताः ।
अग्निष्वात्ताश्च देवानां मारीच्या लोकविश्रुताः ॥
दैत्यदानवयक्षाणां गन्धर्व्वोरगरक्षसाम् ।
सुपर्णकिन्नराणाञ्च स्मृता वर्हिषदोऽत्रिजाः ॥
सोमपा नाम विप्राणां क्षत्रियाणां हविर्भुजः ।
वैश्यानामाज्यपा नाम शूद्राणान्तु सुकालिनः ॥
सोमपास्तु कवेः पुत्रा हविष्मन्तोऽङ्गिरःसुताः ।
पुलस्त्यस्याज्यपाः पुत्रा वसिष्ठस्य सुकालिनः ॥
अनग्निदग्धाग्निदग्धान्[1] काव्यान् वर्हिषदस्तथा ।

(१) अग्निदग्धानग्निदग्धानिति मनुः १९९ श्लोकः, ३य अ० ।

अग्निष्वात्तांश्च सौम्यांश्च विप्राणामेव निर्द्दिशेत् ॥

अस्य वाक्यस्य मनुभाष्यकृता व्याख्योच्यते ।

विराट्सुताः विराजः सुताः सोमसदो नाम, ते च साध्यानां देवविशेषाणां पितरस्तेषां पूज्याः । अनेनैतत् सूच्यते ईदृशमिदं पित्र्यं कर्म्मावश्यं कर्त्तव्यम्, यत्कृतकृत्यैरपि साध्यनामकैर्द्देवैः क्रियत इति। अग्निष्वात्तास्तु देवानां अग्नौ पक्वं चरुपुरोडाशादि स्वदन्त इत्यग्निष्वात्ताः, देवानामिन्द्राग्न्यादीनां पितरस्तेषां पूज्याः । अनेनावश्यकर्त्तव्यता सूच्यते । एवमुत्तरत्रापि वेदितव्यम् ।

दैत्यदानवयक्षाणां वर्हिषदो नाम पितरः, अत्रेर्जाता अत्रिजाः। सुपर्णाः पक्षिणः, किन्नराः अश्वमुखाः, एतेषां तिरश्चामपि पितरोऽर्च्चनीयाः, किमुत कर्म्माधिकारिणां मनुष्याणामिति श्राद्धस्यावश्यकर्त्तव्यतैव सूचिता ।

सोमपा नामेत्यादि। सोमं पिवन्तीति सोमपाः, ज्योतिष्टोमादिदेवताः इन्द्रवाय्वाद्याः । हविर्भुजः पुरोडाशादिभुजो दर्शपूर्णमासादिदेवताः । आज्यपा आघाराज्यभागादिदेवताः । सुकालिनः कालयन्ति अपवर्जयन्ति समापयन्ति कर्म्मेति सुकालिनः कर्म्मापवर्गहोमादिदेवताः, अयाश्चाग्नेश्चानभिशस्तिपाश्चेत्यादिविहिताः ।

सोमपास्तु कवेरित्यादि। हविर्भुज एव हविष्मन्तः ।

अनग्निदग्धेत्यादि। अनग्निदग्धः सोमः न ह्यग्निनास्य पाकोऽस्ति, तेन या देवता इज्यन्ते ता अपि तत्सम्बन्धेनानग्निदग्धा इत्युच्यन्ते। एवमग्निदग्धा इत्यग्निना पच्यमानपुरोडाशादिहविःसम्बन्धिन्यः, अत्रैवमभिसम्बन्धः क्रियते। येऽग्निदग्धा उच्यन्ते तानग्निष्वात्तानिति

विनिर्दिशेत्। ये अनग्निदग्धाः तान् सौम्यान् सोमपानेव विनिर्दिशेत्। एवं काव्यान् वर्हिषद इति। कवेः पुत्राः काव्याः। तेन सोमपास्तु कवेः पुत्रा इत्युक्ताः। वर्हिषदोऽत्रिजा उक्ताः। नायमेवकारो यथादेशं द्रष्टव्यः। यथादेशत्वे ह्ययमर्थः स्यात्। विप्राणामेवैते पितरो न क्षत्रियादीनां। तच्च प्रागुक्तेन विरुध्यते। न चैते वर्णभेदेन पितृत्वेनोक्ताः, येन तत आक्षिप्य ब्राह्मणसम्बन्धितैषामुच्येत। तस्मादपकृष्यैवकारः सम्बन्धनीयः, अग्निष्वात्तानेव सौम्यानेवेति। विप्रग्रहणमनुवादत्वात् क्षत्रियादिप्रदर्शनार्थं।

एवंनामानश्च पितरो वेदे श्रूयन्ते। अग्निष्वात्ताः पितरः[1] ये अग्निदग्धा येऽनग्निदग्धा इति[2]। तान्सम्बन्धानामप्रकारेण सङ्कल्प्य विज्ञतवानिति ज्ञेयम्। अथवा विप्राणां निर्दिशेदिति न शब्दभेदमार्थभेदाशङ्का कर्त्तव्या, विप्रग्रहणमपि क्षत्रियाद्युपलक्षणार्थम्। प्रधाने अनग्निदग्धा अग्निदग्धा वर्हिषदः सौम्याश्च पितरः सोमपाग्निष्वात्तेभ्यः पितरोऽन्य एव। ते चैते अनग्निदग्धादयः सौम्यान्ताश्चतुर्विधाः, कविपुत्राः सोमपा मरीचिपुत्रा अग्निष्वात्ताश्चेति द्विविधाः, एवं षड्विधा अपि पितरः। न च वक्तव्यं सौम्या वर्हिषदोऽग्निष्वात्ताश्च साध्यादीनामपि पितर इति कृत्वा विप्राणामेव विरुध्यत इति। वर्णेषु मध्ये विप्राणामेवेति विवक्षितत्वेनाविरोधात्। न च वर्णात्तमाश्रयन् ज्ञातः शूद्रः सर्व्वान् पितॄन् यजेदिति वाराहपुराणोक्तेन सह विरोधः। अत्र हि विप्राभ्यनुज्ञया शूद्रस्य सर्व्वे विहिताः, न तु स्वतः।

(१) यजुः सं वा. १९ ५९। ऋ १०. १५. ११।
(२) ऋ १०. १५. १४। येऽग्निष्वात्ता येऽनग्निष्वात्ता इति यजुर्वेदे पाठभेदः।

विप्राणामेवेति तु स्वतो विवक्षितमित्यविरोधः। न च कविपुत्राणां सोमपानां विप्रसम्बन्धस्य पूर्वमेवोक्तत्वात् पौनरुक्त्यम्। एतावन्तो द्विजानामेवेति समुदायसम्बन्धस्य विवक्षितत्वाददोषः। वाराहपुराणे ब्राह्मणान् प्रतीत्थं व्यवस्थावाक्यमुक्तम्।

ऊर्द्ध्ववक्त्रास्तु ये तत्र ते नान्दीमुखसंज्ञिताः।
वृद्धिश्राद्धेषु सततं पूज्याः श्रुतिविधानतः॥
अग्निः पुरस्कृतो यैस्तु तान् द्विजास्त्वग्निहोत्रिणः।
नित्यैर्नैमित्तिकैः काम्यैः पार्वणैस्तर्पयन्तु तान्।
आज्यं पिबन्ति ये चात्र तानर्चन्ति विप्राः सदा॥

अग्निहोत्रिण इति। एवं क्षत्रियवैश्यैरपि सम्बध्यते। एवञ्च साग्निकानां त्रैवर्णिकानां पितृभागमभिधायानग्निकानामप्याह।

अनाहिताग्नयो ये च ब्रह्मक्षत्रविशो जनाः।
सुकालिनस्तेऽर्चयन्तु सोकाग्निषु रताः सदा।
इत्येवं पूजिता यूयमिष्टान् कामान् प्रयच्छथ॥

तथा वाराहपुराण एव।

अनेकधा हि पितरः(१) वर्त्तन्ते द्विजसत्तम(२)।
भूर्लोकवासिनां याज्या भुवर्लोकनिवासिनः॥
वस्वाद्यास्तु ततस्तेषां याज्याः स्वर्गनिवासिनः।
ब्रह्मपुत्रा मरीच्याद्यास्तेषां याज्या महर्गताः॥
कल्पवासिन इत्युक्तास्तेषामपि जनस्थिताः।
सनकाद्यास्ततस्तेषां वैराजास्तपसि स्थिताः॥

---

(१) एते त एकतनव इति क०।
(२) द्विजसत्तमा इति ग०।

तेषां सत्यगणा उक्ताः इत्येषां पितृसन्ततिः ।
सप्तधा सप्तलोकेषु श्राद्धमन्वन्तरक्रिया ॥
अन्येषां वसवः साध्या रुद्रादित्याश्विनावपि ।
मरुतः[१] सर्ववर्णानां साधारण्येन संस्थिताः ।
ऋषयश्च तदुत्पन्ना इति सप्तविधा गणाः ॥
तेषां कन्या तु सञ्जाता सोमपा पितृसन्ततिः ।
अग्निष्वात्तेति मारीचौ वैराजौ बर्हिसंज्ञिता ॥
सुकाला नाम पितरो वशिष्ठस्य प्रजापतेः ।
तेऽपि याज्यास्त्रिभिर्वर्णैर्न शूद्रेण पृथक्श्रुतेः[२] ।
वर्णत्रयाभ्यनुज्ञातः[३] शूद्रः सर्वान् पितॄन् यजेत् ॥

अस्यार्थः । सुकालिनस्तु शूद्राणामित्येवंविधेषु मत्स्यादिवचनेषु पृथक्श्रुतिदर्शनात् शूद्राणामेव सुकालिनः, सुकालिन एव शूद्राणामित्येवंविधो विशेषो न ग्रहीतव्यः । किन्तु ब्राह्मणादीनामपि सुकालिनः पितरो भवन्ति । अन्येऽपि शूद्राणां ब्राह्मणानुज्ञयेति ज्ञातव्यम् ।

न तु सन्ति पृथक् तस्य पितरः शूद्रजातयः ।
मुक्त्वा स्वजनकान् सद्मन् न तु दिव्येषु दृश्यते ।
विशेषः शास्त्रदृष्ट्या तु पुराणानां निदर्शनात् ॥

अस्यार्थः । न तु दिव्येषु पितृषु शूद्रत्वादिकल्पो विशेषो दृश्यते । अतः शास्त्रेण दृश्यमानानां दिव्यपितॄणां विद्यते चेत् शूद्रत्वादिकल्पो विशेषस्तर्हि शास्त्रेण दृश्यतेऽत्यर्थः । एवं ऋषिस्तुतैः शास्त्रैर्ज्ञात्वा याज्याः सम्भवाः ।

(१) अग्रत इति ख० ।
(२) पृथक्स्मृतमिति ख० ।
(३) वर्णत्रयाभ्यनुज्ञात इति क० ।

स्वयं दृष्ट्वा स्मृतिं लब्ध्वा पुराणं ब्रह्मणो यतः ।
परं निर्व्वाणमापन्नास्तेऽपि ज्ञानिन एव च ॥
वस्वादीनां काश्यपाद्या वर्णानां ब्राह्मणादयः(१) ।
अविशेषेण विज्ञेया गन्धर्व्वाद्या अपि ध्रुवम् ॥
अग्निष्वात्ता ब्राह्मणानां पितरः परिकीर्त्तिताः ।
राज्ञां वर्हिषदो नाम विप्राद्याद्याः प्रकीर्त्तिताः ।
सुकालिनस्तु शूद्राणां व्यामा म्लेच्छान्त्यजादिषु ॥

अथैतेषां माहात्म्यं ब्रह्मवैवर्त्तब्रह्माण्डयोः ।

वैराजा इति विख्याता देवानां दिवि देवताः ।
योगेन तपसा युक्ताः पितरस्ते सदा प्रभो ॥
आदिदेवा इति ख्याता महासत्त्वा महौजसः ।
सर्व्वकामैः सदा पूज्या देवदानवमानवैः ॥
मनोजवाः स्वधाभक्षाः सर्व्वकामपरिच्छदाः ।
लोभमोहभयापेता निश्चिन्ताः कामवर्जिताः ॥
एते योगपरिभ्रष्टाः प्राप्य लोकान् सुदर्शनान् ।
दिव्याः पुण्या विपाप्मानो महात्मस्ते भवन्त्युत ॥
ततो युगसहस्रान्ते जायन्ते ब्रह्मवादिनः ।
प्रतिलभ्य पुनर्योगं मोक्षमिच्छन्त्यमूर्त्तयः ॥
व्यक्ताव्यक्तं परित्यज्य महायोगबलेन च ।
नश्यन्त्युल्केव गगने क्षणाद्विद्युत्प्रभेव च ॥
उत्सृज्य देहजालानि महायोगबलेन च ।

(१) वसवादय इति ग० ।

निराख्योपाख्यतां यान्ति सरितः सागरं यथा ॥
क्रियया गुरुपूजाभिर्योगं कुर्व्वन्ति यत्नतः ।
ताभिराप्याययन्त्येते पितरो योगवर्द्धनाः ॥
श्राद्धे पीत्वा पुनः सोमं पितरो योगमाश्रिताः ।
आप्याययन्ति सोमेन त्रैलोक्यं येन जीवति ॥
श्राद्धैराप्यायिताश्चैव पितरः सोममव्ययम् ।
आप्याययन्ति पुष्ट्याद्यैर्वर्द्धयिष्यन्ति नित्यशः ॥
श्राद्धैराप्यायितः सोमो लोकमाप्याययिष्यति ।
कृत्स्नं सपर्व्वतवनं जङ्गमाजङ्गमैर्वृतम् ॥
एवमाम्नातं सर्व्वं ब्रह्मणा परमेष्ठिना ।
ते तु ज्ञानप्रदातारः पितरो वै न संशयः ॥
पितॄणां हि बलं योगो योगात् सोमः प्रवर्त्तते ।

मनुस्मृतौ ।

अक्रोधनाः शौचपराः सततं ब्रह्मचारिणः ।
न्यस्तशस्त्रा महाभागाः पितरः पूर्वदेवताः ॥

अथ पितॄणां मार्गः वाराहपुराणे ।

इत्युक्ता सांस्तदा ब्रह्मा तेषां पन्थानमादिशत् ।
दक्षिणायनसंज्ञन्तु पितृयाणं पितामहः ॥

इति श्रीमहाराजाधिराजश्रीमहादेवस्य सकलश्रीकरणाधिपतिपण्डित-
श्रीहेमाद्रिविरचिते चतुर्व्वर्गचिन्तामणौ परिशेषखण्डे श्राद्धकल्पे
पितृनिरूपणप्रकरणं नाम द्वितीयोऽध्यायः ।

अथ तृतीयोऽध्यायः ।

देवतानिर्णयप्रकरणम् ।

यस्यैता गुणरत्नहारलतिकाः कण्ठोपकण्ठे परां
शोभां कन्दलयन्ति दिव्यकविताशाम्राज्यभाजां भुवि ।
सोऽयं श्रीकरणेश्वरो वितनुते हेमाद्रिराद्यः सतां
श्राद्धे दैवतनिर्णयं विदलयन्नानाविधं संशयम् ॥

अथैतेषां श्राद्धे देवतात्वं निर्णीयते । तत्र तावदिदं सन्दिह्यते । किमेतान्यग्निष्वात्तादिप्रतिपादकानि वाक्यान्यर्थवादाः, उत विधयः । विधित्वेऽपि किं गृहीत्वा गोत्रनामनी श्राद्धं कुर्यादित्येवं विधिवाक्यैः सामान्यतो गोत्रेषु विहितेष्वग्निष्वात्तासोमपादिसंज्ञक-गोत्रविशेषनियमविधयः । उत श्राद्धदेवतारूपेषु यजमानस्य पितृ-पितामहादिष्वग्निष्वात्ताद्यभेददृष्टिविधयः। उताग्निष्वात्तादीनां श्राद्धे देवतात्वस्य विधय इति । तत्र तावद्विधित्वासम्भवान्मेधातिथिरेषां वाक्यानामर्थवादत्वं मन्यते । तथाहि न तावदेते सोमपादयो गोत्रविधयः । यतो नामनिर्देशोऽयं न गोत्रनिर्देशः सोमपा नामेति श्रवणात् । गोत्रनामत्वेऽपि नामशब्द उपपद्यत एवेति चेत् एवं तर्हि गोत्रनिर्देशे वैयधिकरण्यं स्यात् । पितॄणां सोमपागोत्रमिति, न तु सामानाधिकरण्यं पितरः सोमपा इति । अथाभेदोपचारेण गोत्रेण सन्तानभेदव्यपदेशो दृष्टः यथा वत्समिन्दुरिति। अत्रोच्यते । इद-मिह निरूप्यं । किमेतद्गोत्रं नामेति । विद्याविनयशौर्यौदार्या-दिगुणयोगादिख्याततमेन येन कुलं व्यपदिश्यते स कुलसंज्ञाकारी आदिमः पुरुषो गोत्रमिति । एवं हि सर्व्वेषामेव ब्राह्मणादीनाम-

वान्तरगोत्रभेदाः सन्ति। स्मरन्ति च तादृशं। तत्सन्तानजाः पुरुषा वयममुष्य कुले जाता इति। अतस्तेनैव व्यपदेशो युक्तः। न हि सोमपा वयमिति कश्चित् गोत्रत्वेन सोमपान् स्मरन्ति यथा भृगुगर्गगालवान्। ब्राह्मणानान्तु तैरेव गोत्रैर्व्यपदेशो युक्तः। तानि हि मुख्यानि गोत्राणि रूढ़िरूपेण हि तत्र गोत्रशब्दः प्रवर्त्तते। न हि तेषां गोत्रत्वे एतल्लक्षणम्। आदिमः पुरुषः संज्ञाकारी गोत्रमिति अनादित्वादेव गोत्राणां ब्राह्मणजातिवत्। न हि पराशरात्मुनेरूर्द्धं पराशरव्यपदेशः। एवं हि सत्यादिमत्ता वेदस्य प्रसज्येत। अतो नित्यत्वादेतस्य गोत्रव्यपदेशस्य श्राद्धतर्पणादौ तदेव गोत्रं श्रावयितव्यम्। न हि नित्ये सम्भवत्यनित्यस्योपादानं वैदिके कर्म्मणि युक्तम्। अतो ब्राह्मणैर्यथागोत्रं गर्गगोत्रायामुकशर्म्मण इत्येवमुद्देशं कृत्वा श्राद्धादि कर्त्तव्यं। क्षत्रियादीनान्तु नैतादृशो गोत्रव्यवहारो विद्यते। न हि यथा ब्राह्मणा गोत्रं नियतं स्मरन्ति एवं क्षत्रियादयः। तस्मात्तेषां लौकिकमेव गोत्रमादिपुरुषः संज्ञाकारी ख्याततम इति। अतस्तेन गोत्रेण ते श्राद्धादौ व्यपदिश्यन्ते, न तु हविर्भुज इत्यादिगोत्रैः। आदिमस्यापि नामधेये नास्ति। ननु यद्येवं पुरुषविशेषस्य गोत्रत्वमभ्युपगम्यते तर्हि क्षत्रियादिषु तावद्ब्राह्मणीयं गोत्रव्यवहारमुत्सृज्य ग्रान्तस्यैरेव हविर्भुजादिभिर्गोत्रव्यवहारः प्रवर्त्तताम्। न हि। हविर्भुजादीनां गोत्रत्वे प्रमाणाभावात्। स्वायम्भुवेक्ष्वाकुन-ऊषनाभागभरतर्षभभगीरथादिवत्तेषां गोत्रत्वेनाप्रसिद्धेः। शिष्टापरिग्रहाच्च। तस्मान्न गोत्रविधयः। नापि श्राद्धदेवताकल्पेषु यजमानस्य पितृपितामहादिष्वपि स्वान्नायभेददृष्टिविधयः। तदनुगुणानां श्रुति-

लिङ्गवाक्यादीनामदर्शनात् । न ह्यादित्यो ब्रह्मेत्युपासीतेतिवत् पित्रादिषु सोमपादिदृष्टिः कर्त्तव्येति दृश्यते । यदपि च मनुदेवलशातातपस्मृतिषु ।

वसवः पितरो ज्ञेया रुद्राश्चैव पितामहाः ।
प्रपितामहास्तथादित्याः श्रुतिरेषा पुरातनी[१] ॥

यदपि च मनुस्मृतौ ।

वसून् वदन्ति वै पितॄन् रुद्रांश्चैव पितामहान् ।
प्रपितामहांस्त्वादित्यान् श्रुतिरेषा सनातनी ॥

यदपि नन्दिपुराणादिषु ।

विष्णुः पितास्य जगतो दिव्यो यज्ञेश एव च ।
ब्रह्मा पितामहो ज्ञेयो ह्यद्रश्च प्रपितामह इति ॥

यदप्यादित्यपुराणे ।

मासाश्च पितरो ज्ञेया ऋतवश्च पितामहाः ।
संवत्सरः प्रजानां वै सुमेकः प्रपितामहः ॥

इति वस्वादिविष्ण्वादिमासादीनां पित्रादिभिः सहाभेदाभिधानं तदपि न वस्वादिदृष्टिः कर्त्तव्येत्येवंपरं। आदित्योयुप इतिवत् प्राशस्त्यपरतयाप्युपपत्तेः । न च सम्भवत्यर्थवादत्वे विधिकल्पना युक्ता । तदेवं प्रमाणाभावात् नाभेददृष्टिविधयः । नाप्यग्निष्वात्तादीनां श्राद्धदेवतात्वस्यापि विधयः ।

यतः । स पुत्रः पितरं यस्तु जीवन्तमनुवर्त्तते ।
संस्थितं तर्पयेद्भक्त्या श्राद्धेन विविधेन च ॥

(१) सनातनीति ग० ।

इत्यादयः श्राद्धविधयो मृतमनुष्यतृप्त्यर्था एवेति मनुष्याणामेव देवतात्वमापादयन्ति, देवतैव हि त्यज्यमानेन हविषा तर्पणीया भवति। वहवश्च ते तृप्तिसमर्थनप्रकरणे प्रदर्शिताः श्लोकाः, ये मृतमनुष्याणां श्राद्धेषु तर्पणीयत्वं प्रतिपादयन्ति । अथैवं मन्यसे त्यज्यमानहविः-प्रत्युद्देश्यत्वं देवतात्वं न तर्पणीयत्वं, तच्चतुर्थ्यादिप्रमाणकमिति। तदपि तर्हि मनुष्येषु विद्यत एव। पित्रे, पितामहाय, मात्रे, मातामहाय पिण्डान्निर्वपेदित्यादेर्वाक्यस्याधिकारप्रकरणे वहुशो दर्शनात्। तथाहि ब्रह्मपुराणादिषु ।

कुर्य्यान्मातामहायैव पुत्रिकातनयस्तथा।
द्व्यामुष्यायणसंज्ञास्तु मातामहपितामहान् ।
पूजयेयुर्यथान्यायं श्राद्धैर्नैमित्तिकैरपि॥

अत्र चतुर्थ्यभावेऽपि मृतमनुष्याणां श्राद्धैः पूज्यत्वं देवतात्वं विना न सम्भवतीति ।

इच्छन्ति पितरः पुत्रान्नरकापातभीरवः।
पितृभ्यो जातिहीनोऽपि तस्मात्कुर्य्यात् पितृक्रियामिति ॥

तथा तस्मै तस्मै य एषां प्रेताः स्युरिति गणगारिः। प्रेतेभ्य एव निपृणीयादिति तौल्वलिरिति। शतपथश्रुतौ च चतुर्थ्यन्तपितृपितामहादिलिङ्गकमन्त्राम्नानं दृश्यते। असावेतत्त इत्येव यजमानस्य पित्रे ऽसावेतत्त इति पितामहायासावेतत्त इति प्रपितामहायेति(१)। तथा एतत्तेऽन्नं ये च त्वामन्वित्येवमादिषु पिण्डादीनामवनेजनाभ्यञ्जना-दिप्रतिपादकेषु मन्त्रेषु मृतमनुष्यप्रकाशनस्य दर्शनात्। नहि प्रयोगा-

(१) शतपथब्राह्मणे २ अ०, ४. २. १९. ।

समवेतं मन्त्रं प्रकाश्यमिति युज्यते। न च मृतमनुष्याणां देवतात्व-मन्तरेण प्रयोगसमवायः सम्भवति। साक्षाच्च मृतमनुष्योद्देशविधिः श्राद्धेषु दृश्यते। तथाच विष्णुधर्म्मोत्तरे वाराहवचनम्।

अद्यप्रभृति लोकेषु प्रेतानुद्दिश्य वै पितॄन्।
ये तु श्राद्धं करिष्यन्ति तेषां पुष्टिर्भविष्यति॥

नागरखण्डे पितॄन् प्रति ब्रह्मवचनम्।

पितुः पितामहस्यैव तत्पितुश्च ततः परम्।
समुद्देशेन यद्दत्तं(१) ब्राह्मणेभ्यः प्रभक्षितः।
सर्व्वेषां स्यात्परा तृप्तिर्यावदाभूतसंप्लवम्॥

तथा सर्व्वेषु स्मृतिपुराणेषु श्राद्धीयहविः पितुः प्रत्युद्दिश्य सगोत्रसम्बन्धनामानि यथावत्परिकीर्त्तयेदित्यादिना गोत्रादिसंकीर्त्तनविधिना मृतमनुष्याणां देवतात्वावगमात्। द्विपितुः पिण्डदानं स्यात्पिण्डे पिण्डे च नामनी इति। तथा द्व्यामुष्यायणका दद्युर्द्वाभ्यां पिण्डोदके पृथगिति बौधायननारदादिस्मृतिषु दर्शनाच्च। यदि द्विपिता स्यादेकैकस्मिन् पिण्डे द्वौ द्वावुपलक्षयेदित्यापस्तम्बसूत्रे विधानाच्च। भार्य्यादिषु गोत्रविशेषोपदेशात्। तृप्त्युत्पादनप्रकरणे श्राद्धदेशं प्रति मृतमनुष्यागमनस्योक्तत्वात्।

अपि नः स्वकुले भूयाद्यो नो दद्यात्त्रयोदशीम्।
पायसं मधुसंयुक्तं वर्षासु च मघासु च॥

इत्यादि मृतमनुष्याणां स्वकुलोत्पन्नश्राद्धकर्तृपुरुषप्रार्थनादर्शनात्। श्राद्धदेवतारूपाणां प्रशंसाप्रकरणोक्तफलदातृत्वं मृतमनुष्येष्वसम्भावि-

(१) यो दत्त इति ग०।

तच्चेन्मन्यसे, तन्न। देवभूयं गतेषु मनुष्येषु सम्भवात्। तदेवं मृतमनुष्याणां पित्रादीनां श्राद्धेषु देवतात्वमवगम्यमानमग्निष्वात्तादीनां देवतात्वं बाध्यत इति नाग्निष्वात्तादिप्रतिपादकानि वाक्यानि देवतात्वविधयः। न च पित्रादिभिः सहाग्निष्वात्तादीनां विकल्पः सम्भवति। यतः पितृपितामहादिभ्यः श्राद्धं कुर्य्यात्, तथा पित्रे पितामहाय पिण्डान्निर्वपेत्, तथा अत ऊर्द्धं पुत्रास्त्रिभ्यो दद्युरित्येवमादिषु श्राद्धोत्पत्तिविधिवाक्येषु पुत्रादिभिः कर्त्तव्यमिति श्रूयते पुत्रादिशब्दाश्च सम्बन्धिशब्दाः, अतः पित्रादीनामुत्पत्तिशिष्टत्वादग्निष्वात्तादीनां तत्र विधानासम्भवात्। न ह्युत्पत्तिशिष्टगुणावरुद्धे कर्म्मणि तद्विरुद्धं गुणान्तरं विधातुं शक्यम्। शुद्धानुवादे तत्प्रत्यभिज्ञानात्। विशिष्टानुवादे गुणान्तरानुरक्तताविरोधात्। न च देवतान्तरविशिष्टं श्राद्धविध्यन्तरमेवेदमिति वाच्यम्। विहितविधानासम्भवात् कर्म्मान्तरत्वप्रसङ्गात्।

किञ्च अग्निष्वात्तादयः पितर उपचर्य्या इत्येतावदेव श्रूयते। उपचारशब्दार्थस्य न कश्चिद्दानयागादिवद्विभक्तः प्रतीयते। प्रायेण सर्वं करोतिवत् सन्निहितक्रियापरतया प्रयुज्यते। सन्निहितञ्च श्राद्धम्। श्राद्धकर्त्तृसम्प्रदानकं विहितमशक्यं पुनर्विधातुम्। अविधेयत्वे च न सन्निधिरस्ति। असन्निहितस्य च नोपचारनिर्व्वाचकः। योऽपि लोके गुरुवदुपचर्य्य इत्यत्र प्रयोगेऽपि शुश्रूषालक्षणोऽर्थः पादधावनादिः प्रतीयते, सोऽपि गुरुसम्बन्धित्वेन प्रसिद्ध उपमार्थेन वतिना सन्निधार्य्य एव। असन्निहितस्यापि पादधावनादेरुपचारस्य प्रतीतावतीन्द्रियेषु पितृषु तत्सम्पादनमशक्यमेव। अतो विधिवोध-

भावार्थविशेषवाचकशब्दाभावात् विधानानुपपत्तेः । न च स्वतःसा-ध्यभावार्थानन्तर्भूतगुणमात्रविधिः सम्भवति । इति नाग्निष्वात्तादीनां पित्रादिभिः सह विकल्पेन समुच्चयेन वा देवतात्वम् । इतश्च न समुच्चयः । त्रिभ्य एव दद्यादिति संख्यानियमबाधापत्तेः । पित्रादी-नामग्निष्वात्तादीनाञ्चैकस्मिन् प्रयोगेऽन्वयासम्भवात् । न चैवं वक्तव्यम् । ये विज्ञातपित्रादिनामकास्तत्कर्तृकश्राद्धे पित्रादीनां देवतात्वं, ये चाविज्ञातनामकास्तत्कर्तृके सोमपादीनां देवतात्वमिति व्यवस्थया देवतात्वविधय इति । यतो नामान्यविद्वांश्चेत् पितामहेऽति पिण्डा-न्निर्वपेदिति । तथा यदि नाम न विन्द्यात् स्वधा पितृभ्यः पृथिवी षड्भ्य इति प्रथमं पिण्डं दद्यादिति कल्पसूत्रेषु नामाज्ञानविषये श्राद्धप्रकारस्य विहितत्वात् तद्विरुद्धस्य कल्पस्य व्यवस्थाविधेरसम्भवात् । अतएव पतितपितृपितामहादिकर्तृकनित्यामावास्यादिश्राद्धविषयेऽपि न सोमादिदेवताविधयः । इति न व्यवस्थापि सम्भवति ।

यदि च सोमपादयो यथावचनं श्राद्धदेवतात्वेनाभिप्रेताः स्युः ततोऽभिजसवचनमनुपयोगि स्यात् । एकत्वे तु सर्व्वमुपपद्यते । यः कश्चित्पितृद्वेषात् पित्रे कर्म्मण्यनादरपरः स्यात् तं प्रति प्रवृत्त्यर्थमिद-मुच्यते, मैवं संस्थाः । मृतमनुष्यरूपाः पितरः श्राद्धैः सन्तर्पिताः कमिव गुणं करिष्यन्ति । असन्तर्पिता वा कं दोषमिति । यत एते ब्रह्मपुत्राः मरीच्याद्यृषिपुत्राश्चाग्निष्वात्तादयो महामहिमानो मृतमनुष्यरूपपि-त्राद्यधिष्ठातारो मनुष्यनामभिः क्रियमाणैः श्राद्धैः सन्तर्पिताः सन्तः सन्तर्पकस्यापेक्षितानेकफललाभरूपं गुणं करिष्यन्ति । असन्तर्पि-तास्त्वपेक्षितहानिरूपं दोषञ्च करिष्यन्ति । इति सर्व्वस्य च प्रति-

पत्तारो य एतादृशेभ्योऽर्थवादवाक्येभ्यः कर्म्मकर्त्तव्यतां प्रतिपद्यन्ते, नान्यथा ।

अथ एतेऽर्थवादा एवेति । इतश्चार्थवादा अग्निष्विष्टत्वात् । न हि सोमसदः साध्यानां पितरः, अग्निष्वात्ताश्च देवानां, वर्हिषदो दैत्यदानवयक्षाणां गन्धर्व्वोरगरक्षसां सुपर्णकिन्नराणामित्यादिना सोमसदादयः श्राद्धे देवतात्वेन विधीयन्ते । न हि साध्यादीनां देवानां उरगसुपर्णादीनां तिरश्चां वा धर्म्मरूपे कर्म्मण्यधिकारोऽस्ति । देवानां ह्यधिकारे कर्तृत्वापत्तौ देवतात्वहानिप्रसङ्गः देवतात्वकर्तृत्वयोर्भेदात् । तिरश्चाञ्च शक्तिज्ञानयोरभावात् । सोमसदः साध्यानां पितर इत्यादिना वा शिष्टैकवाक्यत्वात् 'सोमपा नाम विप्राणां क्षत्रियाणां हविर्भुजः' इत्येवमादयोऽप्यर्थवादा एवेति । अत्रोच्यते । यद्यपि मनुवाक्यैर्विस्पष्टमग्निष्वात्तादीनां श्राद्धे देवतात्वस्य विधिर्न दृश्यते तथापीतिहासपुराणेषु चतुर्थ्यन्तैः शब्दैः श्राद्धेन सहैषां सम्प्रयोगस्य दर्शनादवगम्यत एव देवतात्वम् । तथाहि पाद्ममात्स्ययोरग्निष्वात्तादीनभिधायोक्तम् ।

तेभ्यः सर्व्वे तु मनवः प्रजाः सर्गे तु निर्म्मिताः ।
ज्ञात्वा श्राद्धानि कुर्व्वन्ति धर्म्ममेवेति सर्व्वदा ॥

न चैवं वक्तव्यम् । वर्त्तमानोपदेशात् मनुभिरनुष्ठानस्य चानुवादानुवादोऽयं न ब्राह्मणादिकर्तृकस्य श्राद्धस्य विधिरिति । एतोऽनुवादमात्रमनर्थकम् । प्रशंसार्थमिति चेत्, न । प्रशंसापि हि विधयस्यैव युज्यते । अतो ब्राह्मणादिकर्तृकाग्निष्वात्तादिदेवताकमाद्धविध्यर्थमेवेदमिति मन्तव्यम् । विधिरपि साक्षात् दृश्यते ।

तथाच हरिवंशे ।

तेषामथाभ्युपगममनुस्मृते युगे युगे ।
प्रवर्त्तयति श्राद्धानि नष्टे धर्म्मे प्रजापतिः ॥
पितॄणामादिसर्गस्तु सर्व्वेषां द्विजसत्तम ।
तस्मादेवं स्वधर्म्मेण श्राद्धं देयं वदन्ति वै ॥

एवमग्निष्वात्तादीनुद्दिश्य ब्राह्मणादिभिरपि श्राद्धं देयम् । स्वधर्म्मेणेति स्वेन स्वेन धर्म्मेण यथा ब्राह्मणादिभिः पक्वेनान्नेन शूद्रेणामान्नेनैवमादिना प्रकारभेदेनेत्यर्थः ।

ब्रह्मवैवर्त्तब्रह्माण्डपुराणयोरपि ।

एतेषामभ्युपगमात्ममनुर्मन्वन्तरेश्वरः ।
मन्वन्तरादौ श्राद्धानि प्रावर्त्तयत सर्व्वशः ॥
पितॄणामानुपूर्व्व्येण सर्व्वेषां वरवर्णिनाम् ।
तस्मादिह स्वधर्म्मेण श्राद्धं देयन्तु सर्व्वदा ॥

अत्र हरिवंशादिष्वग्निष्वात्तादीनां षष्ठ्यापि श्राद्धसम्बन्धोऽभिधीयमानो देवतात्वरूपे विशेष एव पर्य्यवस्यतीति देवतात्वेनाभिमतेषु मृतमनुष्येष्वपि बहुशः षष्ठीप्रयोगदर्शनात् इतोऽप्येषां श्राद्धदेवतात्वम् । यतो विष्णुधर्म्मोत्तरादिष्वेतेषामेव साक्षात् श्राद्धभोक्तृत्वं, मनुष्याणान्तु एतद्द्वारकं तृप्तियोगमात्रमुक्तम् ।

एते श्राद्धस्य भोक्तारो विश्वेदेवैः सदा सह ।
एते श्राद्धं सदा भुक्त्वा पितॄन् सन्तर्पयन्त्युत ॥
तृप्त्या तथैते विनियोजयन्ति दातुः पितॄन् सर्व्वगणान् महीपते ॥

न चैवं वाच्यम् । स्तुतिमात्रमेवेदं तृप्तियोगित्वमात्रं वा न तु

हविःप्रत्युद्देश्यत्वलक्षणं देवतात्वमिति । यतो विश्वेदेवैः सहेति हविः-प्रत्युद्देश्यैर्विश्वेदेवैः सह समानभोक्तृत्वस्याभिधानात् । तथा ब्रह्मपुराणे मूर्त्तामूर्त्तानां पितॄणां श्राद्धभोक्तृत्वमुक्तम् ।

अमूर्त्ता मूर्त्तिमन्तश्च पितरो द्विविधाः स्मृताः ।
नान्दीमुखाः पार्व्वणाश्च एकोद्दिष्टाशिनस्तथा ॥
उद्दिष्ट एष मूर्त्तानां पितॄणां निर्णयस्त्रिधा ।

अत्र मूर्त्ता अमूर्त्ताः पितरोऽग्निष्वात्तादय एव पितृनिरूपण-प्रकरणे दर्शिताः । अत्र च नान्दीमुखा इति वृद्धिश्राद्धाशिनः । पार्व्वणा इति पार्व्वणविधिनिष्पाद्यश्राद्धाशिन इति ज्ञायते । एकोद्दिष्टाशिन इत्येतत्प्रायपाठात्[1] । तथा ब्रह्मवैवर्त्तादिषु बहुपुराणेषु श्राद्धतर्प-णीयत्वमेषामुक्तम् ।

श्राद्धेराप्यायितास्तेते पितरः सोममव्ययम् ।
आप्याय्यमानं शुक्लाभिर्वर्द्धयिष्यन्ति नित्यशः ॥

तथ। ऊर्द्धवक्त्रास्तु ये तत्र ते नान्दीमुखसञ्ज्ञकाः ।
वृद्धिश्राद्धेषु सततं पूज्याः श्रुतिविधानतः ॥

इत्यादौ पितृनिरूपणप्रकरणे दर्शिते वाराहपुराणे श्राद्धविभागे-न वर्णविभागेन च स्पष्टमेव दिव्यपितॄणां देवतात्वं गम्यते । दृश्यते चाचारे वृद्धिश्राद्धे नान्दीमुखानां देवतात्वम् । न चैवं दृश्यमानेऽपि विधायकमति बाधकेऽर्थवादकल्पना न्याय्या । अर्थवत्त्वं हि विधाया-नर्थक्यमर्थवादे । यतः स्तुतश्चास्तुतश्च तावानेव सोऽर्थः न न्यूनातिरिक्त इति न्यायविदो मन्यन्ते ।

(१) पार्थक्यपाठादिति ग० ।

यानि पुनश्चोदकक्रियाप्रतिपादनपरैः फलकरणेतिकर्त्तव्यताभिधायकैः सहपदैः समभिव्याहृतान्यतदर्थानि पदानि तान्यध्ययनविधिविहितक्रियार्थत्वानुरोधेन "एषा हि बक्रचीरा" इत्यादिवाक्येषु लोकव्युत्पत्तिमुपलभ्य च स्तावकत्वेन यथाकथञ्चिच्छास्त्रे क्रियापरतया वर्णितानि। यदि नामान्यनतिप्रयोजनवन्ति प्रयोजनशून्यानि वा तथापि तत्र न कश्चिदुपालम्भनयोग्योऽस्ति नित्यत्वाद्वेदस्येति। अध्ययनविध्यपेक्षितं क्रियाभिधानपरत्वन्तु सस्तुतिकम्तनमनुष्याणां देवतात्वमुत्पत्तिशिष्टत्वान्न देवतान्तरविधिः सम्भवतीति। न शुद्धोत्पत्तेरपि दर्शनात्। तथाहि पाद्मभात्स्यादिषु।

पितृयज्ञन्तु निर्वर्त्य तर्पणाख्यन्तु योऽग्निमान्।
पिण्डान्वाहार्य्यकं कुर्य्याच्छ्राद्धमिन्दुक्षये सदा॥

मनुस्मृतावपि पार्व्वणस्य शुद्धैवोत्पत्तिः।

पितृयज्ञन्तु निर्वर्त्य विप्रश्चन्द्रक्षयेऽग्निमान्।
कृत्वान्वाहार्य्यकं श्राद्धं कुर्य्यान्मासानुमासिकमिति॥

अनेकेषु च श्राद्धकल्पेषु नित्यश्राद्धामावास्याश्राद्धादीनां पितृभ्यो दद्यादित्येवंविध एवोत्पत्तिविधिर्दृश्यते। अग्निष्वात्तादयोऽपि च पितृशब्दवाच्या इत्यग्निष्वात्तादीनामप्युत्पत्तिशिष्टत्वात् देवतात्वेनोत्पत्तिशिष्टगुणावरोधदोषः। यानि पुनरेकोद्दिष्टानि प्रेतश्राद्धानि सपिण्डीकरणसांवत्सरिके च पार्व्वणविकृतिभूते तत्रोत्पत्तिशिष्टमृतमनुष्यदेवताविरोधान्नास्मदग्निष्वात्तादीनां देवतात्वम्। तस्मादनुत्पत्तिशिष्टदेवतानवरुद्धेषु क्वचिदमावास्योपरागादिषु पुण्यकालादिविहितेषु नित्यनैमित्तिककाम्येषु श्राद्धेष्वग्निष्वात्तादीनां वैकल्पिकं

देवतात्वं। अस्ति च वसुरुद्रादित्यानां श्राद्धे देवतात्वस्य विधिः। याज्ञवल्क्यस्मृतौ ।

वसुरुद्रादितिसुताः पितरः श्राद्धदेवता इति ।

पैठीनसिरित्याह। य एवं विद्वान्पितॄन्यजते वसवो रुद्रा आदित्याश्चास्य प्रीता भवन्ति। क एते पितरो नाम येभ्यो दत्तमिहाक्षयं भवति। वसवः पितरः, रुद्राः पितामहाः, आदित्याः प्रपितामहास्तेभ्यो दत्तमिहाक्षयं भवति ।

देवलस्मृतौ ।

सर्व्वत्र पितरः पूज्या देवतानाञ्च देवताः ।

शुचयो निर्म्मलाः शुद्धा दक्षिणां दिशमाश्रिताः ॥

वसवः पितरो ज्ञेया इत्यादि । अतो देवताविकल्पः । महार्णवप्रकाशकारादयस्तु देवताव्यवस्थां मन्यन्ते । तथाहि त्रिःप्रकाराः पितरः । एके जनकादयः । अपरे मरीच्यादिसुताः सोमपादयः । अपरे वस्वादयः । तत्र जनकादि औत्सर्गिकं श्राद्धं । तथाच शातपथी श्रुतिः। असावेतत्त इत्यत्र यजमानस्य पित्र इति। तथा मनुस्मृतिः । प्रयिताः प्रेतकृत्येति । तथा ध्रियमाणे तु पितरि पूर्व्वेषामेव निर्व्वपेदिति। नाशौचममतिक्रम्य किञ्चिद्दद्यादिति श्रुतेः । इत्येवमादिवाक्यैः मृतपित्राद्युद्देशेन पितृकार्य्यं विधीयते । तस्योद्देशस्य क्वचिदपवादः स्मर्य्यते ।

ब्राह्मणादिहते ताते पतिते सङ्गवर्जिते ।

व्युत्क्रमाच्च मृते देयं येभ्य एव ददात्यसौ ॥

आत्मसन्त्यागिनाञ्चैव निवर्त्तेतोदकक्रियेत्यादि ।

10

एवञ्च पतितपितृकः श्राद्धकर्त्ता पितामहादिभ्यः श्राद्धं करोति, पतितपितृपितामहस्य प्रपितामहादिभ्यस्त्रिभ्यः ।

उक्तं हि । प्रपितामहपूर्व्वेभ्यो जीवत्पितृपितामहः ।

भोजयेत् पार्व्वणे श्राद्धे प्रत्यक्षौ तौ च पूर्व्ववत् ।
पूर्व्वेषु त्रिषु दातव्यं जीवेच्च त्रितयं यदि ॥

महापितृयज्ञे चोक्तं । त्रीन् परतरान् पितॄनाचष्टे, षष्ठं प्रथमे पिण्डे, पञ्चमं द्वितीये, चतुर्थं तृतीये, सप्तमे निवृत्तिः प्रतीयत इति ।

तत्र पित्रादीनां त्रिचतुराणां पिण्डायोग्यत्वे सप्तमादिभ्यश्च पिण्डनिषेधे पार्व्वणश्राद्ध-पिण्डपितृयज्ञयोश्च नित्यत्वे तयोः कथमनुष्ठानमित्यपेक्षायामुक्तं सोमपा नाम विप्राणामित्यादि । वसवः पितरो ज्ञेया इत्यादि च । तस्मात्पतितपित्रादिविषये सोमपादीनां वस्वादीनाञ्चामावास्यादिश्राद्धे पितृयज्ञे च देवतात्वम् ।

तथाचापस्तम्बगोभिलौ । यदि नाम न विन्द्यात्स्वधा पितृभ्यः पृथिवीषद्भ्य इति प्रथमं पिण्डं दद्यात् । स्वधा पितृभ्योऽन्तरीक्षषद्भ्य इति द्वितीयं, स्वधा पितृभ्यो दिविषद्भ्य इति तृतीयमिति । अनेन स्त्वेकत्वविशिष्टस्य कस्यचिद्देवतात्वं बोधितम् । बहुत्वविशिष्टेन पितृत्वेन च शास्त्रान्तरे सोमपादयो वस्वादयश्च दर्शिताः । अतस्तेषामेव पृथिवीषद्दादिशब्देनाभिधानमित्येषैव लघ्वी कल्पना । लिङ्गदर्शनाच्च सोमपादीनां देवतात्वम् । तथाच ब्रह्मपुराणे ।

पितॄन् पितामहान् यस्त्वेकोद्दोजनेन यथाक्रमम् ।
प्रपितामहान् सर्व्वांश्च तत्पितॄंश्चानुपूर्व्वशः ।
उद्गमत्येति च जपन् पितॄनावाहयेत्ततः ॥

सोमवन्तो बर्हिषदस्त्वग्निष्वात्तास्च येऽपरे ।
पितरः पुण्ययशसः सर्व्वेऽप्यायन्तु नस्त्विति ॥

वैदिकस्य मन्त्रः । आयन्तु नः पितरः सोम्यासोऽग्निष्वात्ताः पथिभिर्देवयानैरिति[१] । तथा अग्निष्वात्ताः पितर एह गच्छत सदः सदः सदत सुप्रणीतय इति[२] । तथा बर्हिषदः पितर ऊत्यर्वागिमा वो हव्या चकृमा जुषध्वमिति[३] । तथा अङ्गिरसो नः पितरो नवग्वा अथर्वाणो भृगवः सोम्यास इति[४] । तथा ये नः पूर्व्वे पितरः सोम्यासोऽनूहिरे सोमपीथं वसिष्ठा इति[५] । तथा उपहूताः पितरः सोम्यासो बर्हिष्येषु निधिषु प्रियेष्विति[६] । तथा अग्निष्वात्तानृतुमतो हवामहे नाराशंसे सोमपीथं य आशुरिति[७] ।

हारीतस्मृतौ च । लिङ्गदर्शनं ब्राह्मणानुदपात्रे यथार्थमर्चयित्वेति व्याख्यातञ्च जयस्वामिना । यस्य वर्णस्य यैः पितृभिरर्चितैः श्राद्धार्थस्य श्राद्धप्रयोजनस्य निष्पत्तिस्तान्पितॄननतिक्रम्यार्चयित्वेत्यर्थ इति । ते च सोमपा नाम विप्राणामिति मन्वादिभिर्दर्शिताः । तथा हारीत एव । सोमज्येष्ठान्पितॄंस्तेन प्रीणाति सोमपांश्च पितॄंस्तेन प्रीणातीति । अग्नौ करणे च दृश्यते । सोमाय पितृमते स्वधा नमोऽग्नये कव्यवाहनाय स्वधा नमो यमायाङ्गिरसे पितृमते स्वधा नम इति । महाहविःसंज्ञकषट्कपालादि निर्वर्त्त्य पितृयज्ञे च दृश्यते । तथा च

(१) यजुः मा० वा० १९. ५८ । (५) यजुः मा० वा० १९. ५१ ।
(२) यजुः मा० वा० १९. ५९ । (६) यजुः मा० वा० १९. ५७ ।
(३) यजुः मा० वा० १९. ५५ । (७) यजुः मा० वा० १९. ६१ ।
(४) यजुः मा० वा० १९. ५० ।

शतपथे। महाहविषा ह वै देवा वृत्रं जघ्नुरित्युपक्रम्य तस्माद्वा एष एतेन यजते[१] इत्यन्तेन सार्थवादकेन वाक्येन पितृयज्ञं विधायोक्तम् । स पितृभ्यः सोमवद्भ्यः षट्कपालं पुरोडाशं निर्वपति सोमाय वा पितृमत इत्यादि[२]। तथा अथ पितृभ्यो बर्हिषद्भ्यः अन्वाहार्यपचने धानाः कुर्वन्तीति[३]। अथ पितृभ्योऽग्निष्वात्तेभ्यो निवान्यायै दुग्धे सकृदुपमथित एकशलाकया मन्थो भवतीत्यादि[४]। एतच्चाग्निष्वात्तादिपदानामर्थवादमात्ररूपत्वे कथञ्चिन्नोपपद्यते। तर्पणे च दृश्यते। सोमं पितृमन्तं यममङ्गिरस्वन्तं अग्निं कव्यवाहनं तर्पयेदित्यादि। वस्वादीनाञ्च देवतात्वे लिङ्गं ब्रह्मपुराणे जीवच्छ्राद्धप्रकरणे ।

आवाहनादिना पूर्वं विश्वान्देवान् प्रपूज्य च ।
अहं वसुभ्यस्त्वां विप्र रुद्रेभ्यस्त्वामहं ततः ।
सूर्येभ्यस्त्वामहं विप्र भोजयामीति तान्वदेदिति ॥

तदेवं कचित्केषाञ्चिद्दिव्यपितॄणां देवतात्वदर्शनाद्व्यवस्थेति हरिहरादयो मन्यन्ते। अभेददृष्टिविधयो वैते। अयन्तु पक्षः सिद्धान्ततयाभ्युपगन्तुं न्याय्यः। अयमेव ह्याचारे दृश्यते। अयमेव हि सर्व्वेषां विश्वरूपादीनां सम्मतः। अयमेव ह्यनवद्यः। न्यायो हि स्तावकत्वादिधिपरत्वमित्येतत्पूर्व्वमेवोक्तम्। आदित्यो यूप इति वेदवाक्ये यूपेपि यदि नाम तथा स्यात्तदा किं नाम कर्म्मणो हीयेत वरं सगुणत्वमेव भवेत्।

(१) शतपथब्राह्मणे २ अ० ५, ४, १।
(२) शतपथब्राह्मणे २ अ० ६, १, ४।
(३) शतपथब्राह्मणे २ अ० ६, १, ५।
(४) शतपथब्राह्मणे २ अ० ६, १, ६।

विधिपत्वान्तराणाञ्चावद्यानि वक्ष्यन्ते । एतच्च दृष्टिविधानं न षट्कपालादिनिर्वर्त्त्ये पितृयज्ञादौ । तत्र हि बर्हिषदादीनामेव देवतात्वस्य विधानात् । यत्र तु श्राद्धाख्ये कर्मण्युभयेषां तत्र ह्यग्निष्वात्तादीनां देवतात्वे त्रिसंख्याबाधः, पितृपितामहादिबाधो विकल्पो वा स्यात् । विकल्पेऽपि नित्यवत् श्रुतस्य पक्षे बाध एव । एतेऽन्ये च विकल्पदोषाः स्युः । श्राद्धप्रकरणश्रुतानामपि चेत् षट्कपालादिमाख्ये यज्ञे विनियोगस्तदा प्रकरणादुत्कर्ष इत्येष दोषः ।

पतितपितृकादिकर्त्तृकश्राद्धे देवतात्वविधावापस्तम्बाद्युक्तपृथिवीपदादिदेवताबाधः स्यात् । अर्थवादत्वे च श्रुतदेवतात्वबाधप्रसङ्ग इति । तदेवं श्रुतदेवतात्वानुगुणानवद्यपक्षलाभे मनुष्यपितृभ्यो भेदेन श्रुतानामभेदोपदेशो भेदः श्रुत्यविरोधो देवतात्वविरोधो च कल्प्यते । श्राद्धप्रयोगे देवतात्वेन स्वमनुष्योद्देशे क्रियमाणे मनुष्येषु सोमपादिवस्वादिविष्ण्वादि-प्रद्युम्नादि-मासादि-वरुणाद्यभेदारोपः कर्त्तव्य इति । अभेदारोपदार्ढ्याय च द्विजैः सोमपरूपेभ्य इत्यादयः, क्षत्रियैस्तु हविर्भुद्रूपेभ्य इति, वैश्यैस्त्वाज्यपरूपेभ्य इति, शूद्रैस्तु सुकालरूपेभ्य इति शब्दाः प्रयोज्याः । अथवा अस्मत्पितृ-पितामह-प्रपितामहेभ्यो वसु-रुद्रादित्यरूपेभ्य इति वा, प्रद्युम्न-सङ्कर्षण-वासुदेवरूपेभ्य इति वा, मासर्त्तु-संवत्सररूपेभ्य इति वा, सर्वत्र शब्दाः प्रयोज्याः । पितृदाने तु अस्मत्पितृ-पितामह-प्रपितामहेभ्यो वरुण-प्रजापत्यग्निरूपेभ्य इत्यपि प्रयोज्यम् । एतच्च स्वावसरे तत्र तत्र वक्ष्यते । एवं हि सत्येकस्मिन्नेव प्रयोगे उभयेषामुद्देशेन देवतात्वं सिद्ध्यति । न च कस्यचिद्बाधा भवति । भेदाभेदोपदेशौ च समर्थितौ भवतः । अत्र च मुख्यतया

मृतमनुष्याणामेवोद्देशः। सोमपादीनां वस्वादीनाञ्चाभेददृष्टिविधयो-द्देश्यस्वरूपे प्रवेशः । न पुनर्विपरीतम् ।

अतएव वायुपुराणे मनुष्यपितॄणामेवोद्देशेन क्रियमाणे श्राद्धे दिव्यपितॄणां तृप्तिर्भवतीत्युक्तम्। न तु तेषां प्राधान्येनोद्देशो दर्शितः। उक्तं हि तत्र मनुष्यपितृभेदानभिधाय ।

तेषां निर्वापदत्तेऽमी तत्कुलीनैश्च बान्धवैः ।
मासश्राद्धभुजस्तृप्तिं लभन्ते सोमलौकिकाः ॥

नागरखण्डे दिव्यपितॄन् प्रति ब्रह्मवचनम् ।

पितुः पितामहस्यैव तत्पितुश्च ततः परम् ।
समुद्देशेन दत्तेन ब्राह्मणेभ्यः प्रभक्तितः ।
सर्वेषां स्यात् परा तृप्तिर्यावदाचन्द्रतारकम् ॥
तथा मातामहानाञ्च पक्षे नास्त्यत्र संशयः ।
त्रिभिः सन्तर्पितैस्तेऽपि तर्पितास्ते ममाज्ञया ॥

इति मनुष्यपितृतृप्तिमभिधाय दिव्यपितृतृप्त्यर्थमुक्तम्।

युष्माकं तृप्तये यश्च सुखोपायो भविष्यति ।
स श्रूयतां महाभागा गदतो मम साम्प्रतम् ॥
पितॄनन्नेन येनैव समुद्दिश्य द्विजोत्तमान् ।
तर्पयिष्यन्ति तेनैव पिण्डान् दास्यन्ति च क्षितौ ।
तेनैव कर्म्मणा तृप्तिः शाश्वती वो भविष्यति ॥

देवलस्मृतावपि मृतमनुष्योद्देश एवोक्तः ।

प्रेतानुद्दिश्य यत्कर्म्म क्रियते मानुषैरिह ।
तुष्यन्ति पितरस्तेन न प्रेताः पितरः स्मृता इति ॥

न प्रेताः पितर इति निन्दार्थवादेन प्रेतानां हविःप्रत्युद्देश्यत्व-लक्षणं देवतात्वं निषिध्यत इति न मन्तव्यम् प्रेतानुद्दिश्येत्युपक्रमबा-धापत्तेः। किन्तु नानायोनिगतानां मनुष्याणां कथं तृप्तिसन्तोषपूर्व्व-कममानुषशक्तिं सम्पाद्य फलविशेषदातृत्वमित्याशङ्कां वारयितुं वस्वा-दीनां प्रेताधिष्ठातृत्वलक्षणं पितृत्वमुच्यत इति। अनेनैवाभिप्रायेण याज्ञवल्क्येनोक्तम्।

वसुरुद्रादितिसुताः पितरः श्राद्धदेवताः ।
प्रीणयन्ति मनुष्याणां पितॄन् श्राद्धेन तर्पिताः ॥

अत्र मृतमनुष्योद्देशेन निर्व्वर्त्तितेनैव श्राद्धेन वस्वादयः तर्पिताः अधिष्ठातृत्वेनैव मृतमनुष्यस्य तृप्तिं कुर्व्वन्तीति बोध्यम्। एतच्च तृप्तिसमर्थनप्रकरणे विस्तरेणाभिहितम्।

यदपि च नन्दिपुराणे दिव्यान् पितृगणानभिधायोक्तम्।

शुभाशुभगतिं प्राप्ता नानायोनिषु ये नराः ।
तैस्तैस्तु पूरुषैरिष्टाः पितरस्तर्पयन्ति तान् ॥
पुत्रैः पौत्रैश्च येषां हि स्विष्टास्तु पितरः सुराः ।
पितृपितामहांस्तेषां तर्पयन्ति सुरास्तु तानिति ॥

तदपि याज्ञवल्क्यवचनेनैव व्याख्यातम्।

यच्च नन्दिपुराणे। उद्दिश्य विष्णुर्यैरिष्टः पितरस्तैस्तु तर्पिताः ।
ब्रह्मा समिष्टः प्रीणाति पुंसः सर्व्वान् पितामहान् ॥
श्राद्धकाले समुद्दिश्य लिङ्गेशं यैर्महात्मभिः ।
न यान्ति नरके घोरे तेषां वै प्रपितामहा इति ॥

तदपि न विष्ण्वादीनां प्राधान्येनोद्देश्यं प्रतिपादयति, किन्त्वेतद-

दृष्टिप्रकारेणोद्देश्यस्वरूपान्तर्भावमेव। एवमन्येष्वप्येवंविधेषु वचनेषु व्याख्यानं विधेयम्। तदेवं मृतमनुष्याणां श्राद्धे देवतात्वं। तदभेद-दृष्टिविधया तु दिव्यपितॄणां देवतास्वरूपेऽन्तर्भाव इति सिद्धम्। एवञ्च लिङ्गदर्शनान्यप्युपपन्नानीति। तदेवं तावल्लोकान्तरगता पित्रादयः श्राद्धे देवतात्वेनोद्देश्या इति वर्णितम्।

अथ के कुत्र कियत्संख्या उद्देश्या इत्यपेक्षायामुच्यते। तत्र ताव-न्मुख्ये पार्व्वणे पितृ-पितामह-प्रपितामहास्त्रयः, मातामह-प्रमातामह-वृद्धप्रमातामहाश्च त्रय इति। एवं षट् मनुष्यब्राह्मणभोजने पिण्ड-दाने च सपत्नीका उद्देश्याः। तथा च वायुपुराणे। "प्राक्दक्षिणा-भिमुखो दद्यात् पिण्डान् पिण्डादनन्तरं"। पिण्डानिति बहुवचनात् बहुत्वेऽवगते प्रथमातिक्रमे कारणाभावादिति न्यायात् वसन्ताय कपिञ्जलानालभत इतिवत् त्रीनेवेत्यवगम्यते। अतएवास्मिन्नेव पुराणेऽभिहितम्।

मधुसर्पिस्तिलयुतांस्त्रीन् पिण्डान्निर्व्वपेद्बुध इति।

जातूकर्णोऽप्याह। कृत्वावनेजनं दद्यात्त्रीन् पिण्डांस्तु यथाविधीति।

त एते त्रयः पिण्डाः पित्रे पितामहाय प्रपितामहाय इत्येवं त्रिभ्यो देया इति।

तथा च शातपथीश्रुतिः। असावेतत्त इत्येव यजमानस्य पित्रेऽसावे-तत्त इति पितामहायासावेतत्त इति प्रपितामहायेति।

मत्स्यपुराणेऽपि पित्रादीनां त्रयाणां पिण्डभागित्वमुक्तम्।

लेपभागाश्चतुर्थाद्याः पित्राद्याः पिण्डभागिनः।
पिण्डदः सप्तमस्तेषां सापिण्ड्यं साप्तपौरुषमिति॥

अत्र चतुर्थो वृद्धप्रपितामहः स आद्यो येषां ते तदाद्यास्तद्गुण-संविज्ञानो बहुव्रीहिः, तस्यातद्गुणसंविज्ञानाद्बलीयस्त्वात्। तद्गुणे हि श्रुतग्रहणं, अग्रहणमतद्गुणे । तस्माच्चतुर्थ-पञ्चम-षष्ठास्त्रयः पुरुषा लेपभागिनः। पित्राद्याः पितृ-पितामह-प्रपितामहास्त्रयः। एते पिण्डभागिनः। मार्कण्डेयपुराणे चैतदुक्तमुक्तम् ।

पिता पितामहश्चैव तथैव प्रपितामहः ।
पिण्डसम्बन्धिनो ह्येते विज्ञेयाः पुरुषास्त्रयः॥
लेपसम्बन्धिनश्चान्ये पितामहपितामहात्।
प्रभृत्युक्तास्त्रयस्तेषां यजमानश्च सप्तम इति ॥

तदेवं तावत् पिण्डदाने पित्रादयस्त्रय उद्देश्याः। ब्राह्मणभोजनेऽपि त एवोद्देश्याः । तथाच वायुपुराणादिषु ।

प्रेते पितृत्वमापन्ने सपिण्डीकरणादनु ।
श्राद्धेषु चैव सर्वेषु तत्पूर्व्वानर्चयेत्पितॄनिति ॥

ब्रह्मपुराणे च लिङ्गदर्शनम् ।

पितॄन पितामहान् यस्य भोजनेन यथाक्रमम् ।
प्रपितामहांश्च सर्वांश्च तत्पितॄंश्चानुपूर्व्वश इति ॥

तथा शौनकादिसूत्रेषु लिङ्गदर्शनम् । पितरिदन्तेऽर्घ्यं पितामहेदन्तेऽर्घ्यं प्रपितामहेदन्तेऽर्घ्यमिति ब्राह्मणहस्तेष्वर्घ्यं निनयेदिति । यमस्मृतौ अर्घ्यपात्रस्थापने विधीयमाने तेषां पित्रादिसम्बन्धोऽवगम्यते।

पैतृकं प्रथमं पात्रं तस्मिन् पैतामहं न्यसेत् ।
प्रापितामहं ततो न्यस्य नोद्धरेन्न च चालयेत् ॥

अत्र चार्घ्यपात्राणां भोज्यब्राह्मणभोजनासम्बयात भोजनासम्बये सति

।।

तत्रत्यदेवतासम्बन्ध उपपद्यते नान्यथेति ब्राह्मणभोजनेऽपि त्रयाणां देवतात्वम्। सम्बन्तु त्रयाणामेव देवतात्वम् यतः कल्पसूत्रेष्वमावा-स्याश्राद्धे त्रयाणामेव देवतात्वमुक्तम्। मैवम्। यतः मातामहाना-मप्येवं तन्त्रं वा वैश्वदैविकमिति विष्णुना। याज्ञवल्क्येन च पिण्डदान-प्रयोगमभिधायोक्तम्। मातामहानामप्येवं दद्यादाचमनं तत इति।

अत्राह शङ्खश्रीधरः। स्यादेतदेवम् यदीदं याज्ञवल्क्यवचनमुप-देशकं स्यात् यावतातिदेशकं वाक्यमिति विद्वांसो मन्यन्ते। कथमिति चेत्? एवं कर्त्तव्यमित्युपदेशात्। तद्वत्कर्त्तव्यमित्येतदेवास्माद्वाक्यादव-गम्यते, न पुनरेतत्कर्त्तव्यमिति। न ह्येतदेकं वाक्यं विधातुमतिदेष्टुञ्च शक्नोति, वाक्यभेददोषापत्तेरिति। अतोऽस्य वाक्यस्यायमर्थोऽव-गम्यते। यः कश्चिद्वचनान्तरेण मातामहश्राद्धस्य कर्त्तावगतः पुत्रि-कापुत्रादिः स मातामहश्राद्धं कुर्वन् पितृश्राद्धवत्कुर्यान्नान्यथेति। तदेतदयुक्तम्। विशिष्टविधौ वाक्यभेदाभावात्। श्रुत्यादिमर्व्वकर्त्तृ-सम्बन्धोऽवगम्यते प्रकरणेनापि स एव। ननु मातामहानामप्येवमि-त्येतावदेवात्र श्रूयते न तु श्राद्धं कुर्य्यादित्येतदपि। अतोऽस्य वाक्य-स्यातिदेशमात्रपरत्वे श्रुतार्थविषयो विधिः। विशिष्टविधिपरत्वे च श्रुतार्थविषय इति। मैवं। श्राद्धं कुर्य्यादित्येतावता वाक्यावयव-स्यावश्यमनुषङ्गेण वा अध्याहारेण वात्र कल्पनीयत्वात्। न हि तम-न्तरेण कस्यापि विधिः सम्भवति। ननु यावद्यावद्विधेयान्तरमुपादी-यते तावत्तावद्विधिशक्तिस्तत्र तत्र सञ्चरति। यथा रक्तः पटो भवती-त्यत्र वाक्ये पटो भवतीत्येतमर्थं परित्यज्य रक्तो भवतीत्येतमर्थमा-श्रयते। मैवं। अप्राप्तार्थविषयो हि विधिर्भवतीति विधेः स्वभावः

न तु विधेयान्तरविषय इति । अन्यथा विशिष्टविधिभावोऽपि विलीयते । यस्तु विधेयान्तरविषया विधिशक्तिरित्येवंविधो न्यायः स तु प्राप्ते एकस्मिन् पदार्थे द्वितीयविषयपदार्थ एव भवति । अप्राप्ते तूत्तरपदार्थविषयोऽपीति विवेचनीयः ।

"ननु कुर्य्यान्मातामहश्राद्धं नियमात्पुत्रिकासुतः । उभयोरर्थसम्बन्धः कुर्य्यात्स उभयोरपीति" यमसंहितावचने मातामहश्राद्धं पुत्रिकापुत्रस्यैव नियमेन विहितम् । अतो दौहित्रमात्रस्य न तत्र नियमेनाधिकारोऽस्तीत्यवगम्यते । यतः पुत्रिकासुत इत्येतस्माच्छब्दादपुत्रिकासुतस्य निवृत्तिरेव गम्यते । नियमस्यान्यनिवृत्तिपरत्वादिति । तस्मादेतद्वचनाविरोधाय मातामहानामप्येवमित्येतद्वचनमतिरिक्तप्रमाणपरं व्याख्येयमिति । नैवं । द्विविधो हि पुत्रिकापुत्रः । एको मातामहेनैव सम्बद्धः, अन्यो मातामहेन पित्रा च । तत्र यो मातामहेनैव सम्बद्धः पुत्रिकापुत्रः स मातामहश्राद्धमेव नियमात्कुर्य्यात्, पितृश्राद्धन्तु कुर्य्याद्वा न वेति । तस्य पितृश्राद्धनियमनिवारणार्थं 'नियमात्पुत्रिकासुतः' इत्येतद्वचनम् । न तु दौहित्रान्तरस्य मातामहश्राद्धनियमनिवारणार्थमिति । एतच्चाधिकारिप्रकरणे विस्तरेणाभिधास्यते । सर्व्वोपाध्यायेनाप्युक्तम् । श्राद्धं कर्त्तव्यमित्येवंविधे विधौ विशेषानवगमादुभयेषां श्राद्धं कर्त्तव्यमित्यवगम्यते । सूत्रकारवचनाच्च त्रींस्त्रीन् पिण्डानवनेज्य दद्यादिति, वीप्सा हीयं मातामहपिण्डापेक्षया सह प्रयोग एवोपपद्यते । मन्त्रलिङ्गाच्च पितृभ्यः पितामहेभ्यः प्रपितामहेभ्यो मातामहेभ्यः प्रमातामहेभ्यो वृद्धप्रमातामहेभ्य इति । इतश्च पार्व्वणे मातामहश्राद्धमावश्यकम् । मातामहानामप्येवं तन्त्रं वा

वैश्वदेविकमिति वैश्वदेविकस्य तन्त्रतोपदेशात्। यदि मातामहश्राद्धं पितृश्राद्धप्रयोगकाले न प्रयुज्येत तदा किमपेक्षा वैश्वदेवतन्त्रता स्यात्। मरीचिरप्याह।

तथा मातामहश्राद्धं वैश्वदेवसमन्वितम्।
कुर्व्वीत भक्तिसम्पन्नस्तन्त्रं वा वैश्वदेविकमिति॥

तदेवं षड्दैवत्यं मुख्यं पार्व्वणमिति सिद्धम्। यच्च पार्व्वणेन विना क्रियमाणमष्टकासंक्रान्तिग्रहणादिसाधारणकालविहितं नित्यनैमित्तिकं काम्यं वा अहन्यहनि यच्छ्राद्धं तन्नित्यमित्येवंलक्षणकं प्रतिदिनमनुष्ठीयमानञ्च नित्यं तदपि षड्दैवत्यमेव। पार्व्वणेतिकर्त्तव्यतातिदेशात्. धौम्यवचनाच्च।

पितरो यत्र पूज्यन्ते तत्र मातामहा अपि।
अविशेषेण कर्त्तव्यं विशेषान्नरकं व्रजेमिति॥

अत्राह शङ्खश्रीधरः। यत्र त्रयोदशीश्राद्धवृद्धिश्राद्धादौ वर्गद्वयस्य नियमेनैव श्राद्धं विहितं तद्विषयं धौम्यवाक्यं द्व्यामुष्यायणदत्तपुत्रिकापुत्रादिविषयञ्चेति तदयुक्तम्। सर्व्वविषयत्वे न्यायवचनाभ्यां विरोधाभावात्। पराभिमतत्रयोदश्यादिविषयत्वे चानुवादकत्वापत्तेः। यतस्त्रयोदश्यादौ वर्गद्वयस्य श्राद्धं तत्प्रकरणे विशेषवचनैरेव विहितम्। अविशेषविधायकत्वान्नानुवादकमिति चेत्। मैवं। पितरो यत्र पूज्यन्त इत्यादिपूर्व्वार्थस्यानुवादत्वानिवृत्तेः। किञ्च अविशेषविधावप्यनुष्ठेयाधिक्याभावाद्यावत्प्राप्तमेवोपदिश्यत इति सर्व्वस्याप्यनुवादकत्वम्। आदरस्यापि श्राद्धानतिरिक्तत्वात् श्रद्धान्वितः श्राद्धं कुर्व्वीतेत्यादिनैव प्राप्तत्वात्। नन्वनेनैव तर्हि सर्व्वत्र वर्गद्वयस्य श्राद्धे प्राप्ते त्रयो-

दर्श्यादौ वर्गद्वयश्राद्धोपदेशकानामनुवादकत्वं स्यात् । न स्यात् । प्रमादादन्यथाकरणे तेषां प्रत्यवायातिशयप्रतिपादनपरत्वात विधित्वस्य वक्ष्यमाणत्वाच्च । वृहस्पतिस्मृतावपि ।

सर्व्वस्मात् प्रकृतादन्यात् पिण्डान्मधुतिलान्वितान् ।
पितृ-मातामहादीनां दद्याद्वृद्धिविधानतः ॥

पितृ-मातामहादीनामित्यस्यायमर्थः । पित्रादीनां त्रयाणां मातामहादीनां त्रयाणामित्येवममावास्याश्राद्धे पिण्डान् दद्यादिति । कात्यायनोऽप्याह ।

कर्षूसमन्वितं मुक्त्वा तथाद्यं श्राद्धषोडशम ।
प्रत्याब्दिकं च शेषेषु पिण्डाः स्युः षडिति स्थितिरिति ॥

कर्षूसमन्वितं सपिण्डीकरणम । अनेनार्थात कर्षूसमन्वितादिषु मातामहश्राद्धं न विद्यत इति चोक्तं भवति । देवलादिस्मृतिषु ।

एकेनापि हि विप्रेण षट्पिण्डं श्राद्धमाचरेत् ।
षडर्घ्यान दापयेत्तत्र षड्भ्यो दद्यात्तथाशनम् ॥
पिता भुङ्क्ते द्विजकरे मुखे भुङ्क्ते पितामहः ।
प्रपितामहस्तु तालुस्थः कण्ठे मातामहः स्मृतः ।
प्रमातामहस्तु हृदये वृद्धा नाभौ तु संस्थितः ॥
एवमप्याचरेच्छ्राद्धं षड्दैवत्यं महामुने(१) ।
विभक्तं कारयेद्यस्तु पितृहा स प्रजायते ॥

मत्स्यपुराणे पिण्डान्वाहार्य्यप्रयोगे ।

प्राचीनावीतिना कार्य्यमतः सर्व्वं विजानता ।

---

(१) महामते इति ख० ।

षड्वक्ष्याद्धवि:शेषात् पिण्डान् कृत्वा तथोदकम्।
दद्यादुदकपात्रेषु सलिलं सव्यपाणिना॥

पुलस्त्योऽप्याह।

मातुः पितरमारभ्य त्रयो मातामहाः स्मृताः।
तेषान्तु पितृवच्छ्राद्धं कुर्य्युर्दुहितृसूनवः॥

पितृवदिति त्रैपुरुषिकं आवश्यकत्वेन तुल्यादरतया च।

व्यासोऽप्याह।

पितॄन् मातामहांश्चैव द्विजः श्राद्धेन तर्पयेत्।
अनृणः स्यात्पितॄणान्तु ब्रह्मलोकं स गच्छति॥

ब्रह्माण्डपुराणेऽपि।

तस्मात्तु पैतृकं श्राद्धं पितृप्रभृतिषु त्रिषु।
कुर्य्यान्मातामहानाञ्च तथैवानृण्यकारणात्॥

आनृण्यकारणादित्यभिधानात् तस्याकरणे पितॄणां ऋणमपाकृत-मेव तिष्ठतीत्यवगमादावश्यकत्वं गम्यते। अतएव तस्याकरणे दोषो-ऽपि ब्राह्माण्डपुराणे।

पार्व्वणं कुरुते यस्तु केवलं पितृहेतुतः।
मातामहान्न कुरुते पितृहा स प्रजायत इति॥

ननु यदि दौहित्रमात्रस्य मातामहश्राद्धमावश्यकं तर्हि स्कन्द-पुराणे धनहारिण एव दौहित्रस्य मातामहश्राद्धमावश्यकमिति कथं प्रतिपादितम्। तथाहि।

श्राद्धं मातामहानान्तु अवश्यं धनहारिणा।
दौहित्रेणार्थनिष्कृत्यै कर्त्तव्यं विधिवत् सदेति॥

अतो धनहारिणो दौहित्रादन्यस्य मातामहश्राद्धमनावश्यकमिति गम्यते । नैवं । अत्रमेतन्मनुष्याणामित्यादिवाक्यशेषपर्य्यालोचनया दौहित्रधनहारिशब्दस्य दौहित्रमात्रोपलक्षणपरत्वस्याधिकारिप्रकरणे वक्ष्यमाणत्वात् । किञ्च दौहित्रमात्रस्यामावास्यादिकालिकमातामहश्राद्धाधिकारे सत्यपि धनहारिणो दौहित्रस्य मातामहश्राद्धादावप्यधिकारलाभार्थमेतद्वचनमिति । न दौहित्रान्तराधिकारनिवृत्तौ पर्य्यवस्यति । यदपि मनुवचनम् ।

दौहित्रो ह्यखिलं रिक्थमपुत्रस्य पितुर्हरेत् ।
स एव दद्याद्द्वौ पिण्डौ पित्रे मातामहाय चेति ॥

अपुत्रमातामहश्राद्धस्यैवावश्यकत्वं दर्शयति तदपि पूर्व्वेण समानार्थतया व्याख्येयमिति । तदेवमेतत्सिद्धम् अमावास्यादिसाधारणकालविहिते श्राद्धे पित्रादीनां त्रयाणां मातामहादीनामपि त्रयाणामित्येवं षण्णां देवतात्वमिति । तदेतदेषां देवतात्वं प्रत्येकमेव, न पुनः समुदितानाम ।

तथा च श्रुतिः प्रत्येकमेवादेशं दर्शयति ।

अमावेतत्त इत्यत्र यजमानस्य पित्रेऽमावेतत्त इति पितामहायाऽमावेतत्त इति प्रपितामहायेति ।

मनुः । यत्किञ्चिन्मधुसंमिश्रं गोक्षीरघृतपायसम्
दत्तमक्षयमित्याहुः पितरस्त्वेव देवता इति ॥

अत्र देवता इत्यस्मिन् बहुवचनान्ते शब्द देवता च देवता चेत्येवंविधविग्रहवाक्योपदेशात् देवतानां बहुत्वावगतेः प्रत्येकपरिसमाप्तमेव देवतात्वमवगम्यत इति हरिहरः ।

वैजवापश्च । उशन्तस्त्वेत्यनया यजमानस्य पितरं पितामहं प्रपितामहं नामभिरावाह्यायन्तु न इति जपित्वा पात्राण्युद्दिशति । पितरेतत्तेऽर्घ्यं पितामहैतत्तेऽर्घ्यं प्रपितामहैतत्तेऽर्घ्यमित्यावाहना-र्घ्यादौ प्रत्येकमेव पित्रादीन् निर्द्दिशतीति प्रत्येकमेव देवतात्वं मन्यते ।

आश्वलायनश्च । स्वधा पित्रे स्वधा पितामहाय स्वधा प्रपिता-महायेति प्रत्येकमेव निर्द्दिशति ।

विष्णुश्च । नमो विश्वेभ्यो देवेभ्य इत्यन्नमादौ प्राङ्मुखेषु निवेद-येदित्यन्ननिवेदने पित्रादिप्रत्येकमेव चतुर्थ्यन्तैः शब्दैर्निर्द्दिशति ।

कात्यायनश्च । स्वधां वाचयिष्ये इति पृच्छति, वाच्यतामित्युक्ते पितृभ्यः पितामहेभ्यः प्रपितामहेभ्यश्च स्वधा वाच्यतामिति प्रत्येकमेव निर्द्देशं दर्शयति । तथा असाववनेनिक्ष्वेति यजमानस्य पितृप्रभृतीं-स्त्रीनित्यवनेजनप्रयोगे प्रत्येकमेव निर्द्देशं दर्शयति । ब्रह्मपुराणेऽपि ।

पितृभ्यश्च तथा दद्यादन्नमामन्त्रणेन तु ।
एकैकस्यापि विप्रस्य गृहीत्वाङ्गुष्ठमादरात् ॥

अमुकगोत्रैतत्तुभ्यमन्नं स्वधा नम इति । अत्रामुकगोत्रैतत्तुभ्य-मन्नमित्ययं व्यक्तं पृथङ्निर्द्देशो दृश्यते । तदेवमादिभिः श्रुति-स्मृति-पुराणवचनैः पित्रादीनां प्रत्येकमेव देवतात्वमवगम्यते । ननु श्राद्धममावास्यायां पितृभ्यो दद्यादिति गौतमोक्तैः पितृभ्योदद्यात् पूर्व्वेद्युः ब्राह्मणान् सन्निधाप्येति वशिष्ठोक्तेश्च समुदितानां देवतात्वमव-गम्यते । नच हि पितृभ्य इत्यनेनैकशेषेणेतरेतरयोगोऽवगम्यते । मैवं । न हि चतुर्थी देवतात्वं ब्रूते, किन्तु तया कल्पनीयं तद्भवेत् । न

च कल्पयितुं शक्यते । पूर्व्वोपदर्शितश्रुतिस्मृतिविरोधात्। इतरेतरयोगश्चाभिधानक्रियापेक्षया लोके वेदे च दृष्टः। यथा गार्गो भोज्यम्नौ क्षौमे वसानावग्निमादधीयातामिति । ननु तदुभयविधवचनदर्शनात् प्रत्येकं मिलितानां वा देवतात्वमिति किं न कल्प्यते। अत्र कश्चिदाह। तुल्यबलप्रमाणद्वयोपनिपाते हि विकल्पः स्यात्। न चैतदत्रास्ति। मन्त्रवर्णाद्धि प्रत्येकं देवतात्वमवगम्यते। समुदितानान्तु चतुर्थ्या, चतुर्थी च मन्त्रवर्णात् दुर्बला । प्रयोगसमवायी हि मन्त्रवर्णः प्रयुज्यमानावस्थपदार्थप्रकाशकत्वाद्देवतास्वरूपाभिधायकश्च इति चतुर्थीतोऽभ्यर्हितः । चतुर्थी तु साक्षाद्देवतास्वरूपानभिधायिकेति । अतो न प्रत्येकपक्षसमुदायपक्षयोर्विकल्पः प्रमाणवान्। तन्न । श्रुतिर्हि चतुर्थी, लिङ्गं मन्त्रवर्णः, श्रुतिश्च बलीयसी। नन्वेवम्, तर्हि मिलितानां देवतात्वमापतितम्। मैवम् । पूर्व्वोक्तेन न्यायेन प्रत्येकदेवतात्वपक्षस्य निर्व्वाहात् बहुतरवचनावष्टब्धत्वाच्च प्रत्येकपक्षस्य बलवत्त्वम्। यदि च समुदितानामपि देवतात्वं स्यात्तदा ब्राह्मणबहुत्वेऽपि कदाचिदेकैकस्मिन् ब्राह्मणे समुदितानामुद्देशनं स्यात्, न तु नियमाद्भेदेनेति। प्रत्येकब्राह्मणपक्ष एव समुदितानां देवतात्वम्। मैवम् । ब्राह्मणबहुत्वैकत्वनिमित्तेन देवतात्वाश्रवणात् । अथान्य एवायं समुदितदेवताकः प्रयोगः, अन्य एव प्रत्येकदेवताकः प्रयोग इत्युच्यते तदा समुदितासमुदितदेवताभेदेमागृह्यमाणविशेषतया चैकस्यापि प्रवृत्तिनिमित्तत्वानवगमात्प्रसङ्गानुपपत्तौ पृथगनुष्ठाने प्राप्ते चत्वारो ब्राह्मणाः स्युरिति कृत्वा 'द्वौ दैवे पितृकृत्ये क्षौमेकैकमुभयत्र वा भोजयेत् सुसमृद्धोऽपि' इत्यादिका चिब्राह्मणैकब्राह्मणपक्षयोः कल्पानुकल्परूपत्वप्रतिपादिका मन्वादिस्मृतिर्बाध्येत ।

किञ्चैकब्राह्मणपक्षेऽपि परिवेषितस्यान्नस्य विभागं कल्पयित्वा पृथगेकैकमुद्दिश्य त्यागं दर्शयन् वृहस्पतिरेकैकस्यैव पित्रादेर्देवतात्वं दर्शयति ।

यद्येकं भोजयेद्विप्रं स्वल्पत्वात् प्रक्रतस्य तु ।
स्तोकं स्तोकं समुद्धृत्य तेभ्योऽन्नन्तु प्रकल्पयेदिति ॥

अत्र केनचित्प्रचेतोनाम्ना वचनं कल्पितम् ।

उद्देश्यैक्ये द्विजैक्ये वा एकार्घ्यैकपवित्रकम् ।
पिण्डनिर्व्वपणञ्चैकमिति गालवभाषितमिति ॥

अत्र वाक्ये उद्देश्यानेकत्वेऽपि द्विजैक्ये विभागमपरिकल्प्यैव पिण्डदानविधानात्समुदितानां देवतात्वं गम्यते। तत्र विभागकल्पनावचनैः पृथक्पिण्डदानवचनैश्च विरोधे ध्येयमेव तावदेतद्वचनम् । एकोद्दिष्टविषयत्वेन वा व्याख्येयम् । उद्देश्यैकत्वे सति ब्राह्मणभूयस्त्वं वैकत्वं वास्तु, तथाप्येकमेव श्राद्धं कर्त्तव्यमित्यर्थः । उद्देश्यभेदे हि द्विजैक्येऽपि पूर्व्ववचनैरेव भेदेनानुष्ठानस्य सिद्धत्वात् । एकब्राह्मणनिमन्त्रणवति प्रयोगान्तरे समुदितदेवतात्वपक्षाश्रयणे तत्र 'उशन्तस्त्वा' इत्यावाहनमन्त्रोऽन्वयो न स्यात् । ननु 'उशन्तुशन्त आवह पितॄन्' इति बहुवचनान्तेन पितृशब्देन द्वन्द्वसमानार्थकशेषवशादितरेतरयुक्तानामेव पित्रादीनां देवतात्वमभिधीयत इति लिङ्गात् तत्रैव विनियोगे कथमनन्वयाशङ्का क्रियते। उच्यते। 'उशन्तस्त्वा' इत्यनया यजमानस्य पितरं पितामहं प्रपितामहं नामभिरावाह्येति प्रत्येकदेवतावत्येव प्रयोगे वैजवापवचनैर्विनियोगादैन्द्रीवल्लिङ्गानुरोधात् । तस्मादेकब्राह्मणपक्षेऽपि प्रत्येकमेव पित्रादीनां देवतात्वमिति प्रत्येकमेवोद्दिश्य

सर्व्वत्यागा विधेयाः, न तु कदाचिदितरेतरयोगाभिधायिना द्वन्द्वसमासेन समुदितानुद्दिश्येति स्थितम् । अथेदं विचार्य्यते । किमेषां सपत्नीकानां देवतात्वं उत केवलानामिति । तत्र तावत् केवलानामिति हरिहरो मन्यते । तथा च मत्स्यपुराणे प्रयोगवाक्यं सपत्नीका इति विशेषणशून्यमेव रचितं दृश्यते ।

एकैकस्याथ विप्रस्य गृहीत्वाङ्गुष्ठमादरात् ।

अमुकामुकगोत्रैतत्तुभ्यमन्नं स्वधा नम इति ॥

अत्राद्ये अमुकशब्दे सम्बन्धनामनी विवक्षिते । द्वितीये गोत्रं स्पष्टमेव । तदेवं प्रयोगवाक्यं निष्पद्यते । अस्मत्पितर्य्यज्ञदत्तशर्म्मन् वाशिष्ठगोत्रैतत्तुभ्यमन्नं स्वधा नमो नम इति । कल्पसूत्रेष्वपि वाक्यरचनाविशेषणशून्यैव दृश्यते । तद्यथा माध्यायनसूत्रे । अन्नत्रामावेतत्त इत्युद्दिश्य भोजयेदिति । विष्णुग्रन्थेऽपि । पित्रे पितामहाय नामगोत्राभ्यां गोत्राभ्यामुदङ्मुखेष्वित्यादि ।

न चात्र पत्नीविशेषणवतः पित्रादेर्देवतात्वे प्रमाणमस्ति । न चैवं वाच्यम् । "अन्वष्टकासु वृद्धौ च प्रतिसंवत्सरं तथा । अत्र मातुः पृथक् श्राद्धमन्यत्र पतिना सहेति" शातातपस्मृतौ मातुः पत्या सह श्राद्धं कर्त्तव्यमिति वचनात् पत्नीविशेषणवतः पित्रादेर्देवतात्वं कल्पनीयमिति । यतः कल्पनायां पूर्व्वोपदर्शितपुराणादिस्थितप्रत्यक्षप्रयोगवाक्यविरोधः स्यात् । किञ्च पतिना सहेति वचनात् सहयुक्तेऽप्रधान इति शब्दानुशासनाच्च पत्युः सहयोगेनाप्रधानत्वात् प्राधान्योपस्थापकविशेष्यत्वानुपपत्तौ सभर्त्तृकायै मात्रे इति प्रयोगवाक्यं स्यात् । किञ्च यथा 'पात्नीवत ग्रहं गृह्णाति' इत्यत्र पत्नीवतो निरपेक्षस्य देवतात्वे सिद्धे

'सजूर्देवेन त्वष्ट्रा सोमं पिब' इति मन्त्रे श्रुतिसामर्थ्येन न त्वष्ट्रा सहितस्य देवतात्वमेवमिहापि 'पित्रे पितामहाय श्राद्धं कुर्यात्' इति निरपेक्ष-श्रुतेर्न पत्नीसहितस्य देवतात्वमिति। न च वाच्यम् तद्धितविरोधात्तत्र तथा। अत्र तु कल्पनीयं देवतात्वम्। मन्त्रश्रुतिसामर्थ्यात् सपत्नीक-स्यैव कल्प्यमिति। यतस्तत्रापि गृह्णातीति ग्रहणमात्र एवोद्देश्यत्वश्रव-णाद्देवतात्वं कल्प्यमेव। यथैन्द्रवायवं गृह्णातीत्यादिष्विन्द्रवाय्वादीनां। इतश्च न पत्नीविशेषणवतः पित्रादेर्देवतात्वम्। यतः 'न योषिद्भ्यः पृथग्दद्यादवसानदिनादृते। सभर्तृपिण्डमात्राभ्यस्तृप्तिरासां यतः स्मृता' इत्यादीनि वाक्यानि योषितां विशेषणत्वेनाप्युद्देश्यत्वं नास्तीत्येतदेव प्रतिपादयन्ति। न चैतद्वक्तव्यम् पृथग्दाननिषेधादपृथग्दानमनुमत-मिति। पतिविशेषणत्वेनाप्युद्देश्यत्वमभ्यनुज्ञायत इति योषिद्ग्रहण-स्याविशेषणत्वात्। यतोऽस्मिन् पक्षे पत्नीसाहित्यात्पुरुषाणामपि पृथग्दानाभावात्। तस्मान्न योषिद्भ्यो दद्यादित्येतावदेवात्र विधीयते।

'स्वभर्तृपिण्डमात्राभ्यस्तृप्तिरासां यतः स्मृता' इत्ययं हेतुवन्निगदो-ऽप्यमुमेवार्थं द्योतयति। अत्र हि भर्तृपिण्ड इति पिण्डा व्यपदिश्यते न पत्नीपिण्ड इति। यदि पत्न्या अपि तस्मिन् पिण्डे भर्तृविशेषणत्वे-नोद्देश्यत्वं स्यात्तदा द्वयोरेवासौ पिण्ड इति द्वाभ्यां व्यपदिश्येत। तस्मात्पुरुषानेवोद्दिश्य प्रदीयमानपिण्डांशेभ्यो योषितामपि तृप्ति-र्भवतीति नोद्देश्या योषित इत्युक्तं भवति। अतएव मत्स्यपुराणे ऽग्निमत्कर्तृकामावास्याश्राद्धप्रयोगे पत्नीनां पृथक्पिण्डा विहिताः। न पुनः पितृविशेषणत्वेनोद्देश्यत्वं विहितमिति। तद्यथा

अन्वष्टकाश्राद्धविशेषात् पिण्डान् कृत्वा तथोदकम्।

दद्यादुदकपात्रैस्तु सलिलं सव्यपाणिना ॥

इत्यादिनोक्षेखनावनेजन-ग्रहण-निनयन-प्रत्यवनेजन-नमस्कार-गन्ध-पुष्पाद्यर्चनाद्यन्तं पित्रादिषट्पुरुषपिण्डदानप्रयोगमभिधायोक्तम् ।

ततः कृत्वान्तरे दद्यात्तत्पत्नीभ्यः कुशान् बुधः ।
तत्तत्पिण्डादिकं कुर्य्यादावाहनविसर्जनम् ॥

इति चतुर्व्विंशतिमतेऽप्युक्तम् ।

तथाहं वर्जयित्वैकं स्त्रीणां नास्ति पृथक्क्रिया ।
केचिदिच्छन्ति नारीणां पृथक्श्राद्धं महर्षयः ॥

इति माञ्ज्ञायनगृह्येऽपि पत्नीनां पृथगेव पिण्डदानं विहितम् । न पुनः पतिविशेषणत्वेनेति । तस्मात् पित्रादीनां केवलानां देवतात्वात् सपत्नीकेति विशेषणशून्य एव पित्राद्युद्देशः कर्त्तव्य इति प्राप्तेऽभिधीयते । सपत्नीकानामेव देवतात्वमिति 'अन्यत्र पतिना सहेति वचनात् । न च सभर्त्तृकार्य्ये मात्र इति प्रयोगप्रसङ्गः । प्रतीयमानस्यापि पत्न्याः प्राधान्यस्यात्राविवक्षितत्वात् । पतिसहत्वस्य प्राधान्यस्य च विवक्षितत्वे गौरवं स्यात् । प्राप्ते च कर्म्मणि गुणद्वयविधौ वाक्यभेदः स्यात् । अप्राधान्यकारणानां भूयसामुपलम्भात्तेषामेककारणापेक्षया बलीयस्त्वात् । विप्रतिषिद्धधर्म्मसमवाये भूयसां स्यात् सधर्म्मत्वमिति न्यायात् । अथ तानि कारणानि प्रदर्श्यन्ते । तत्र तावत् 'अन्वष्टकासु वृद्धौ च प्रति संवत्सरं तथा । अत्र मातुः पृथक्श्राद्धं' इत्येतावता पदकदम्बकेन मातृश्राद्धस्य पृथक्त्वमात्रमभिधाय अन्यत्र तद्व्यतिरेकाभिधानं कृतम् । 'अन्यत्र पतिना सहेति तत्र पूर्व्वमभिहिताप्राधान्यव्यतिरेकात्मकस्य प्राधान्यस्याप्यभिधाने विवक्षिताभिधानमेव । विव-

चिताभिहितव्यतिरेकातिरिक्तत्वात् । स्त्रीधर्म्मेषु स्त्रीणां पतिपारतन्त्र्यादप्राधान्यमुक्तम् । लोकतोऽपि तदेव गम्यते । तस्माद्वस्तुबलविरोधात् शब्दबलोपनीतं प्राधान्यमविवक्षितमिति कल्प्यते । ननु शब्दैकप्रमाणके श्राद्धकर्त्तृव्यापाररूपे देवतात्वेनाभिधाने प्राधान्यं शब्दबलोपनीतम्। लोकादिभिश्च पत्नीव्यापारे पतिपारतन्त्र्यमवगतम्। न च तयोर्व्विरोधोऽस्तीति । कथं तद्बलात् प्राधान्यस्याविवक्षेति । उच्यते । 'प्रथिता प्रेतकृत्येत्यादिवचनपर्य्यालोचनया भोजनद्वारेण प्रमीतमनुष्योपकारिकेयं श्राद्धक्रियेत्यवगमात् पत्या सह पत्न्या अपि भोजने क्रियमाणे स्वकार्य्ये तत्परतन्त्रतास्तीति । तथैवाभिधाने प्राप्ते श्राद्धकर्त्तृव्यापारेण सह विरुद्धं लोकाद्यवगतमप्राधान्यमिति । तदनुरोधात् प्राधान्यमविवक्षितं गम्यते । पित्रे पितामहाय प्रपितामहाय श्राद्धं कुर्य्यादित्येवंविधे श्राद्धोत्पत्तिविधौ पित्रादीनां देवतात्वेऽवगते पूर्व्वावगतेन तेनैव प्रधानस्थानवरोधे पश्चादागच्छतस्तत्पत्नीनां देवतात्वस्यागन्तूनां निवेशोऽन्त इति न्यायादप्रधानस्थानाश्रयणमेवोचितमिति नोत्पत्तिशिष्टगुणविरोधोऽपि। न हि मुखान्तरेण निविशमानफलचमसवदुत्पत्तिशिष्टेन बाधितुं शक्यते। विशेषणत्वेन निविशमानं सुतरां न शक्यते। सर्व्वस्यापि विशेषणं प्रति साकाङ्क्षत्वात्। अतएव सामान्यतो विहित विशेषणेन सम्बध्यते । यथा सोमस्त्रिपर्व्वत्वादिना विशेषणेन । न चैवं सति त्वष्टुरपि विशेषणत्वमुखेन प्रसङ्गः । विध्यभावात् । अत्र तु पतिना सह मातुः श्राद्धं कर्त्तव्यमिति श्राद्धे देवतात्वं विधीयत इति, वैषम्यात् । इतश्च पित्रादिश्राद्धे तत्पत्नीनां देवतात्वमप्र-

धानत्वञ्च । यतः शातातपेन पतिश्राद्धे पत्न्या अंशभागित्वमुक्तम् ।

एकमूर्त्तित्वमायाति सपिण्डीकरणे कृते ।
पत्नी पतिपितॄणान्तु तस्मादंशेषु भागिनीति ॥

अंशशब्दो हि महाद्रव्यस्यैकदेशं वदन् पित्रादिभोज्यस्यांशित्वरूपत्वं महाद्रव्यत्वं गमयन् तद्भोक्तॄणां पित्रादीनां प्रधानदेवतात्वं गमयति। एकमूर्त्तित्वञ्चात्र प्रेतभावापगमेन पितृभावप्राप्त्या सादृश्यसन्निकर्षादिरूपमेव श्राद्धभोक्तृत्वयोग्यतापादकं सारूप्यम्। न पुनर्मुख्यमैकरूप्यं, तस्यासम्भवात् । न हि क्षेत्रज्ञद्वयस्यैक्यं शरीरैक्यं वा क्वचिच्छास्त्रे दृश्यते । नापि शिष्टसम्मतम् । न चाप्यबाधितम् । एकस्मिन्देहे क्षेत्रज्ञभेदात् बुद्धीच्छा-प्रयत्न-प्रवृत्तिवैमत्योत्पत्तेरिति नानात्मवादिनः । बृहस्पतिस्मृतावपि पित्रादिश्राद्धे मात्रादीनां सहभावेन देवतात्वं दृश्यते ।

स्वेन भर्त्रा समं श्राद्धं माता भुङ्क्ते सुधासमम् ।
पितामही च स्वेनैव स्वेनैव प्रपितामहीति ॥

शङ्खस्मृतावपि ।

अन्वष्टकां तथा मातृश्राद्धञ्चैव मृताहनि ।
ऐकोद्दिष्टं तथा मुक्त्वा स्त्रीषु नान्यत् पृथग् भवेत् ॥

षट्त्रिंशन्मतेऽपि ।

एकत्वं सा गता भर्त्तुः पिण्डे गोत्रे च सूतके ।
न पृथक्पिण्डदानन्तु तस्मात् पत्नीषु विद्यत इति ॥

नन्वत्र यतो भर्त्रा सहैकत्वं सा गता पत्नी तस्मात्पत्न्याः पृथक्-पिण्डदाननिषेधावगमादनुद्देश्यत्वमेवावगम्यते । नैवं । पृथक् न विद्यत

इत्यभिधानादपृथग्विद्यत एवेत्यनुज्ञा गम्यते। न च तदा पत्युरपि पृथग्दानाभावात् पत्नीग्रहणमविवक्षितं स्यादिति वाच्यम्। यतोऽत्र पत्या सह पत्न्याः श्राद्धे क्रियमाणे पतिमपेक्ष्य प्राधान्याप्राधान्यनियमेन प्राधान्येनैव वा तुल्यप्रधानतया वा निर्देशो न कर्त्तव्यः, किन्तु पतिविशेषणत्वेनैव, इत्येवंविधाप्राधान्यविवक्षार्थत्वात् पत्नीग्रहणस्य भवति चैवंविधप्रधानाप्रधानविषयो निर्देशः। पर्षद्भोजनार्थपाकात् पृथक् चैत्रभोजनार्थः पाक इति न ह्यत्र चैत्रभोजनार्थः पाको नास्ति, न वा चैत्रग्रहणमविवक्षितं जातम्, किन्त्वपृथग्भावेऽप्यप्रधानत्वगमकम्। तथात्र पत्या अपीति। एवमेव चैतद्वचनं व्याख्येयम्। अन्यथा न विद्यत इत्येतावन्मात्रेऽर्थे पृथक् न विद्यत इत्येतावद्वाक्यं स्यात्। तथा च पृथगित्यनर्थकं भवेत्। अनेनैव च न 'योषिद्भ्यः पृथग्दद्यादवसानदिनादृते' इत्यत्रोक्तो योषिद्ग्रहणस्याविशेषत्वप्रसङ्गोऽपि निराकृतः। यत्तूक्तं 'स्वभर्तृपिण्डमात्राभ्यस्तृप्तिरासां यतः स्मृता' इत्यत्र भर्तृपिण्ड इति पिण्डो व्यपदिश्यते। न पत्नीपिण्ड इति कृत्वा न योषितां तत्रोद्देश इति। तदपि न वाच्यम्। पत्युः प्राधान्याभिधानात्। पत्युः पत्न्याश्च देवतात्वाविशेषेऽप्येकेन प्रधानेनैव निर्देशस्योचितत्वात्। अतः सिद्धममावास्यादिकालिकेषु पित्रादिश्राद्धेषु तत्पत्नीनामप्यप्राधान्येनोद्देश्यत्वमिति। तथा चास्मत्पितर्यज्ञदत्तशर्म्मन् वासिष्ठगोत्र सपत्नीकैतत्तुभ्यमन्नमित्यादिप्रकारप्रयोगवाक्यमाचारानुग्रहवशात् प्रत्येतव्यम्। येऽत्र मन्यन्ते। स्थितश्चेत्पतिश्राद्धे पत्नीनामुद्देश्यत्वं तर्हि सम्बन्ध-नाम-गोत्राणि यथावत् परिकीर्त्तयेत् 'नामगोत्रं पितॄणान्तु प्रापकं हव्यकव्ययोः' इत्यादिविधिसिद्ध्यर्थं पत्नी-

नामपि गोत्रनामनी कीर्त्तनीये इति, तेषान्तु मतेन अस्मत्पितर्य्यमुकशर्म्मन्वासिष्ठगोत्र सावित्रीनामिकया वासिष्ठगोत्रया पत्न्या सहैतत्तुभ्यमन्नमित्यादिप्रकारकं प्रयोगवाक्यमनुसन्धेयम्। अस्मिंस्तु पक्षे यदा बहुपत्नीकः पिता भवति तदा अमुकामुकनामिकाभिर्वासिष्ठगोत्राभिः पत्नीभिः सहैतत्तुभ्यमन्नमित्यादिप्रकारकं प्रयोगवाक्यं प्रयोज्यम्। स्वजननीव्यतिरिक्तानामपि एकत्वं सा गता भर्त्तुरित्यादिवाक्यवशादविशेषेण पतिश्राद्धेऽंशभागित्वात्। "ननु स्वेन भर्त्रा समं श्राद्धं माता भुङ्क्ते इति" मातृशब्देन व्यपदेशात् जननीव्यतिरिक्तानां पितृपत्नीनां न सहोद्देश इत्यवगम्यते। नैतदेवम्। सर्व्वासामपि मातृत्वात्। कथमित्थं "सर्व्वासामेकपत्नीनामेका चेत्पुत्रिणी भवेत्। सर्व्वास्तास्तेन पुत्रेण प्राह पुत्रवतीर्मनुः" ॥ इति मनुवचनात्। सपत्न्यासां सोदरजातपुत्राभावे सपत्नीपुत्रेण पुत्रवत्त्वमितिवचनार्थावगमात् सपत्नीपुत्रमात्रविषयत्वं वचनस्येति कथमविशेषेणाप्रयोगवाक्यरचनोपपद्यते। उच्यते। सपत्नीपुत्रेणापि पुत्रवतीत्वं भवतीत्येतावन्मात्रस्यात्र वचने विवक्षितत्वात्। "एका चेत् पुत्रिणी नान्या" एवंविधायां विवक्षायामेव शब्दार्थाध्याहारप्रसङ्गः। ननु सर्व्वस्यापि शब्दस्यान्यनिवृत्तिपरत्वान्नाध्याहारदोषः, नैवम्। स्वार्थसमर्पणपरत्वमेव शब्दानामौत्सर्गिकं नान्यनिवृत्तिपरत्वम्, तत्परत्वे हि सर्व्वेषां परिसंख्यार्थत्वापत्तेः। यदि चैकाचेदित्यन्यनिवृत्तिपरं स्यात्तदा द्वयोः पुत्रवत्त्वात्तत्पुत्राभ्यां तृतीयाद्याः पुत्रवत्यो न स्युः। अथैका चेदित्येतन्न द्वितीयानिवृत्त्यर्थं किन्तु स्वेन पुत्रेण पुत्रिण्याः सपत्न्याः सपत्न्यन्तरपुत्रेण न पुत्रवतीत्वं स्वेनैव तु तद्भवेत्, अपुत्राया एव तु सपत्नीपुत्रेण पुत्रवतीत्वमिति।

पुत्रवतीव्यावृत्त्यर्थमेवकेति पदमिति। नैवम्। एकपदस्य पुत्रवतीव्या-वर्त्तनसामर्थ्याभावात्। स्वार्थविपरीतो ह्यर्थः शब्देन व्यावर्त्त्यते नान्यः। अनेक एव चैकशब्दार्थविपरीतो न तु पुत्रवतीत्येषः। नन्वस्त्वेकशब्दः पुत्रिणीव्यावर्त्तनासमर्थः पुत्रिणीशब्द एव तु भविष्यति । ननु चित्र-मिदम्, पुत्रिणीशब्द एव पुत्रिणीव्यावर्त्तक इति। स्वार्थादन्योहि शब्देनार्थो व्यावर्त्त्यते न पुनः स्वार्थ एव। न हि भवति पुत्रिणीं न निमन्त्रयेत्यत्र सपुत्रायाः व्यावृत्तिः। अथ किं पुत्रिणीं न निमन्त्रयेत्य-त्रापि न भवति व्यावर्त्तकः। नैवम्। न ह्यत्र पुत्रिणीशब्दो व्यावर्त्तकः, किन्तु नकारः, न चासौ प्रकृतेऽस्ति। अथ स्वेन पुत्रेण पुत्रिण्याः पुत्रवतीत्वाभावशङ्काविषयत्वायोगात् सिद्धेन च तत्पुत्रिणीत्वेनान्यासां पुत्रवतीत्वसाधनात् स्वेन पुत्रेण पुत्रवत्याः पुत्रवतीत्वप्रतिपादनमना-काङ्क्षितमनर्थकमात्माश्रयदूषितञ्चेति। न हि भवत्येवंविध उपदेशः या येन पुत्रेण पुत्रिणी भवति सा तेन पुत्रेण पुत्रवतीति। एवं हि सत्येकस्यैव विधेयत्वानुवाद्यत्वे उपलक्षणत्वोपलक्ष्यत्वे ज्ञातत्वाज्ञातत्वे च युगपदेकं [illegible]व स्याताम्। अतः पुत्रिणीशब्दः समभिव्याहृतप-दान्तरसहकृतः पुंस्त्रिणीं व्यावर्त्तयतीति न कश्चिद्विरोधः । उच्यते। या येन पुत्रेण पुत्रवती सा तेन पुत्रेण पुत्रवतीत्युपदेशासम्भवेऽपि एकस्याः पुत्रेण सपत्नी पुत्रवत्यपुत्रा वा पुत्रवती भवतीत्यन्यस्याः पुत्रवत्त्वोपदेशसम्भवात् समभिव्याहृतपदान्तरसहकृतोऽपि न पुत्रवती-निवर्त्तने समर्थः पुत्रिणीशब्द इति। तदेवमेकस्याः पुत्रेण पुत्रवती पुत्र-रहिता च पुत्रवतीत्वेनानारब्धस्य [illegible] पुत्रस्यापि [illegible] वचनमिति सर्वं चापि निरवद्यः [illegible] [illegible] [illegible]।

नन्वेवं सति स्वे पुत्रे विद्यमानेऽपि सपत्नीपुत्रेणौर्द्ध्वदेहिकं कर्त्तव्यं स्यात् पुत्रत्वेन तस्याप्यधिकारात्। नैवम्। तस्यौर्द्ध्वदेहिकं यावतामधिकारस्तावद्भिः पृथक् पृथक् क्रियते, किन्तु सर्व्वानुमत्या सकृदेवैकेनैवेति वक्ष्यते, अन्यथा सोदरैरपि सर्व्वैस्तस्य पृथगनुष्ठानमापद्येत। सपत्नीपुत्रस्य ज्येष्ठत्वेऽपि स्वोदरजातस्यैवान्तरङ्गत्वात् मातुरौर्द्ध्वदेहिकेऽधिकारः। ननु यदि स्वेन पुत्रेण पुत्रवत्यपि सपत्नीपुत्रेण पुत्रवती स्यात् तदा "भ्रातॄणामेकजातानामेकश्चेत् पुत्रवान् भवेत्। सर्व्वे ते तेन पुत्रेण पुत्रिणो मनुरब्रवीत्॥" इति वचनादमावास्यादौ पितृश्राद्धे क्रियमाणे पुत्रवतः पितृव्यस्यापि पितृत्वात् द्विपितुः पिण्डदानं स्यादिति स्मृतेस्तस्याप्युद्देशः प्राप्नोति, इति चेत् हन्त तर्ह्यपुत्रपितृव्यस्योद्देशः पितृश्राद्धे प्रसज्यमानः केन वार्य्येत। अथ पितृव्ये पितृत्वस्य गौणत्वादनुद्देश इति मतम् तर्हि कदाचिदपि भ्रातृसुतः सुतरहितस्य पितृव्यस्य श्राद्धं न कुर्य्यात्। अथ पुत्रकार्य्यकरत्वेनोक्त इति कृत्वा तत्कुर्य्यात्, हन्तेदानीममावास्यादिकालेऽपि पितृश्राद्धे किमिति पितृव्योद्देशं न कुर्य्यात्। योऽपि च द्व्यामुष्यायणेन द्वितीयः पितोद्दिश्यते सोऽपि गौण एवेति नोद्देशमर्हतीति। अत्रोच्यते, न वयमत्र मातृत्वेन जननीव्यतिरिक्तानां पितृपत्नीनां सहभावेनोद्देश्यत्वं ब्रूमः, किन्तु पितृपत्नीत्वेनैव, "स्वेन भर्त्रा समं श्राद्धं माता भुङ्क्ते सुधासमम्" इत्यत्र मातृशब्दस्य पितृपत्नीमात्रोपलक्षणपरत्वात्, बहुषु वचनेषु पत्नीशब्दपुरस्कारेणैकश्राद्धे भोक्तृत्वविधिदर्शनात्। बहुपत्नीके च पितामहे सर्व्वासां तत्पत्नीनां सहोद्देशे न कश्चित् सन्देहोऽस्ति। तादृशे प्रपितामहेऽपि न सन्देह इत्यविचारितमिदं सर्व्वोद्देश

इति। मातामहादिश्राद्धेषु तु सहभावेन तत्पत्नीनामुद्देशो मातामहानामप्येवमित्यादिपितृश्राद्धसाम्योपदेशादवगन्तव्यः। "न योषिद्भ्यः पृथग्दद्यादवमानदिनादृते स्वभर्तृपिण्डमात्राभ्यस्तृप्तिरासां यतः स्मृता" इत्यादिभिर्वचनैश्चावगन्तव्यः। तदेवमेतन्निर्व्यूढं, यत् बहुपत्नीकपित्रादिदेवत्यामावास्यादिसाधारणकालिकश्राद्धप्रयोगे अस्मत्पितर्यज्ञदत्तशर्म्मन् वासिष्ठगोत्रामुकामुकनामिकाभिर्वासिष्ठगोत्राभिः पत्नीभिः सहैतत्तुभ्यमन्नमित्यादिभिः स्त्रीपुंसोद्देशोपलक्षितैर्वाक्यैरनुष्ठानं कर्त्तव्यमिति।

अत्र सिद्धान्तोऽभिधीयते। तत्र तावन्मुख्ये पार्व्वणे जननीव्यतिरिक्तानां पितृपत्नीनां न सहोद्देशः कर्त्तव्यः। नापि पितृजननीव्यतिरिक्तानां पितामहपत्नीनाम्, नापि पितामहजननीव्यतिरिक्तानां प्रपितामहपत्नीनाम्। तासां हि स्वोदरजातसुतसद्भावेऽन्योदरसुतानां व्यवधानात्। श्राद्धेषु नियमेनाधिकारो नास्तीति वक्ष्यते। अनियमेन तु कृपया स्नेहेन वा भवति। न चासौ नित्येन विधिना सम्बन्धमर्हति, नित्यानित्यसंयोगविरोधात्। ननु तासां पित्रादिपत्नीत्वेन सहभावोऽयं नित्यविधिप्रष्ठभावेनागतो नाधिकारमपेक्षते, नित्यविधिप्रष्ठभावेनागतत्वादेव वा नित्यमधिकारान्तरमनुमाय प्रवर्त्तते। नैवम्। पत्नीत्वेनापि सहभावोऽभवन् स्वतन्त्रसिद्धमेवाधिकारमपेक्ष्य भवितुमर्हति। क्लृप्तो हि कल्प्यं बाधते, निश्चितश्चाप्यनिश्चितम्, संवादी च असंवादिनम्। जननीश्राद्धाधिकारो हि क्लृप्तो निश्चितः संवादी च। अन्यस्तु विपरीतः। इतरस्य जनन्यादिव्यतिरिक्तानां न सहभावेनोद्देशः नित्यानित्यसंयोगविरोधान्तरात्। न हि जनन्यादिव्यतिरिक्ता पित्रादिपत्न्यो भवन्त्येवेति नियमोऽस्ति। सोऽयं तासां पाक्षिक-सहभावो

न नित्यकर्मसम्बन्धार्हः । जननी तु नियमेन भवत्येवेति सम्भाव-मर्हति । अतएवापुत्राणामपि तासां न नित्ये कर्मणि सम्भावः, यतः सद्भाव एव तासामनित्यो भवति । योऽपि मातृत्वादेव तासां सम्भावोऽभिमतः सोऽपि न समीचीनः । गौणं हि तासां मातृत्वं पितृव्यस्येव पितृत्वम् । गौणमुख्ययोर्हि मुख्ये सम्प्रत्यय इति न्यायात् । मातृशब्दवता वाक्येनोपदिश्यमानोऽर्थो जनन्या एव भवतीति । अन्यथा पितृव्यस्यापि गौणपितृरूपत्वात् द्व्यामुष्यायणकर्त्तृक इवामा-वास्याश्राद्धे क्षेत्रिणः समुद्देशः प्राप्नोति । ननु यदि मुख्ये सम्प्रत्ययः क्षेत्रिणोऽपि तर्हि नोद्देशः प्राप्नोति । नैवम् । "द्वौ द्वौ पिण्डौ निर्वपेद्द्व्यामुष्यायणेष्वेकस्मिन् पिण्डे द्वौ द्वावनुकीर्त्तयेत्"इत्यादिवचनवशात् तदुद्देशस्तु पितृभ्यः पितामहेभ्यो दद्यादित्यनादेशादिति । अतएव द्वौ पिण्डावित्यादिवाक्यानामर्थवत्त्वमन्यथा पितृत्वेनैव तत्प्राप्तेरानर्थक्यं भवेत् । किञ्च क्षेत्रादिपिण्डदानार्थमेव क्षेत्रजादिपुत्रोत्पत्तिविधा-नादमुख्येऽपि सम्प्रत्ययो न तु मातृविषये । इतश्च मातृरुद्देश्यत्वेन जननीव्यतिरिक्तानां नोद्देशः तासां मातृत्वाभावात् । "सर्वासामेकपत्नीनामेका चेत् पुत्रिणी भवेत् । सर्वास्तास्तेन पुत्रेण प्राह पुत्रवतीर्मनुः"इत्यनेन सपत्नीपुत्रस्य पुत्रकार्यकरत्वं विहितं न मातृसपत्न्या मातृत्वं मातृकार्यकरत्वं वा । ननु किमिदं मातृकार्यं नाम । उच्यते । नित्याधिकारविहितस्य पुत्र कर्त्तृकस्य मातृश्राद्धस्य देवतात्वेन निष्पादनम् । अथ किं पुत्रकार्यं नाम । उच्यते । लोकान्तरगताया मातुः श्राद्धादिना तृप्त्यादिनिष्पादनम् । ननु कोऽत्र विशेषः । यदेव हि पुत्रकार्यं श्राद्धं तदेव देवतात्वेन मात्रा निष्पाद्यत इत्येकमेव द्वयोः कार्यं । सत्यमेवं । किन्त्वेकमेव

श्राद्धस्य प्रयोजनभेदरूपः कार्य्यभेदोऽभिमतः। अतो यत्र नित्यानुष्ठानसिद्धिमनुसन्धाय पुत्रः श्राद्धे प्रवर्त्तते तत्र पुत्रः स्वकार्य्यमेव करोतीति न मातृसपत्न्याः पार्व्वणे सहभावेनोद्देश इति। अनेनैवाष्टकासंक्रान्त्युपरागादिकालविहितानि नैयमिकानि यानि श्राद्धानि व्याख्यातानि पार्व्वणधर्म्मातिदेशवन्ति हि तानि भवन्ति। यानि पुनः शुद्धीच्छया[१] फलेच्छया वा पितृप्रीच्छया वा क्रियन्ते तान्यपि पार्व्वणधर्म्मातिदेशवन्ति। पितृश्राद्धान्येवंविधान्येव। तदेवममावास्यादिकालिकपितृश्राद्दे जनन्याः सहभावेनोद्देशेन जननीसपत्नीनामिति स्थितम्। यत्र तु पृथङ्मातृश्राद्धं विधीयते वृद्धि...द्धादौ तत्रापि मुख्ये सम्प्रत्यय इति न्यायाज्जनन्या एवोद्देशत्वं नान्यासामिति। यदा तु नानापितृतृप्तिकामनया विशिष्टे महाभयादिकालविशेषे गयादितीर्थविशेषे वा श्राद्धं कुर्य्यात् तदा पुत्रवतीनामपुत्राणां वा मातृसपत्नीनामपि श्राद्धं कुर्य्यात्। पुत्रवतीनामपि तासां श्राद्धेषु कृपया स्नेहेन वा सपत्नीपुत्रस्यापि पाक्षिकाधिकारवत्त्वात्। एतेनैव पितृजननीव्यतिरिक्ताः पितामहपत्न्यः पितामहजननीव्यतिरिक्ताः प्रपितामहपत्न्योऽपि व्याख्याताः। जननीसपत्नीनां गौणत्वनिरूपणेन तज्जनकानामपि गौणमेव मातामहत्वमिति न पार्व्वणश्राद्धे तेषां देवतात्वमित्यपि निरूपितं भवति। यदा तु विशिष्टदेशकालादौ नानापितृतृप्तिकामनया श्राद्धं कर्त्तुमिच्छेत् तदा पाक्षिकेणाधिकारेण तेषामपि कुर्य्यादिति स्थितम्। तदेवं श्राद्धकर्त्तृपितामहादीनां

(१) शुद्धीच्छया इति ख०।

मातामहादीनाञ्च सपत्नीकानां षण्णाममावास्यादिकालविहिते मुख्य-पार्व्वणे देवतात्वे व्यवस्थिते पार्व्वणधर्म्मातिदेशयुक्तेषु साधारणकालिकेषु नित्यनैमित्तिककाम्यगोष्ठीशुद्धिश्राद्धेष्वपि तेषामेव देवतात्वमिति स्थितम्। यात्रायान्तु यदाधिकार्य्येव स्वयं यात्रां कर्त्तुमारभेत् तदा तावत् स्वपितृभ्य एव श्राद्धं कुर्य्यादित्येतत् सिद्धमेव। यदा तु स्वयमशक्तत्वादारम्भे सामदानादिना समुत्साह्य कर्त्तारं प्रेरयति तदा सन्देहः। किमयं कर्त्ता स्वेभ्यः पितृभ्यः श्राद्धं कुर्य्यात् उताधिकारिपितृभ्य इति। तत्र "यो यः कश्चित्तीर्थयात्रामनुगच्छेत" इत्यादिना कर्त्तव्यस्यैव श्राद्धोपदेशात् श्राद्धदेवताविधायकानां पित्रादिशब्दानां सम्बन्ध्यपेक्षायां सन्निहितः कर्त्तैव सम्बन्धी भवितुमर्हति। ननु येन केनचित् क्रियमाणायामपि यात्रायामधिकारवत्कर्त्तृत्वमप्यधिकारिण एव अधिकारकर्त्तृत्वयोः सामानाधिकरण्यात्। न हि परकसमवेतफलोत्पादके कर्म्मणि कश्चिदात्मनः कर्त्तृत्वं बोद्धुमर्हति। न चान्यं शब्दो बोधयति। तस्माच्छब्दप्रमाणकेषु कर्म्मस्वधिकारिण एव कर्त्तृत्वं शब्देन ज्ञापितम्। अतस्तस्यैव भवति। कथमन्यथा अन्येन कृतमधिकारिणैव कृतमित्युच्यते। सत्यमेवं। शक्तिरेव लिङ् कल्प्यवचनेनापादिता। अतः कर्त्रन्तरेण कृते कर्म्मण्यधिकारिणः[1] फलभागित्वेन कर्त्तृत्ववादो गौण एव। लौकिकं हि कर्त्तृत्वं प्रत्यक्षादिप्रमेयम्। लोकश्च यस्मिन् प्रयतमाने यत् कर्म्म निष्पद्यते तमेव तत्र कर्त्तारं व्यवहरति। अस्तु वा कर्त्रन्तरेण क्रिय-

---

(१) अधिकारित्वादिति ग०।

माणे कर्म्मण्यधिकारिणः प्रयोजककर्त्तृत्वेन कर्तृत्ववादो मुख्य एव। किन्तु यदधिकारबोधसमये साक्षात् कर्तृत्वमवगतं तद्वैयधिकरण्यं प्राप्तमेव। अतः कर्त्तैव स्वपितृभ्यः श्राद्धं कुर्य्यादिति। अत्रोच्यते। मुख्यवदनुकल्पावस्थायामपि यथावगतान्येवानुष्ठातव्यानि प्रकृते चाधिकारिकर्तृसम्बन्धिपितृभ्यः श्राद्धमवगतम्। तदन्योऽपि कर्त्ता कुर्व्वंस्तेभ्य एव करोति। कर्त्रवस्थायां स्थितमपि श्राद्धं यात्राङ्गमेव न कर्त्रङ्गम् अनन्यनिष्ठभावार्थत्वे सत्यधिकारविधिना गृहीतत्वात्। अतो यात्राधिकारिपितृभ्यः श्राद्धमिति। पुष्ट्यर्थस्य तु काम्यवद्देवताः। "एकोद्दिष्टन्तु यच्छ्राद्धं तन्नैमित्तिकमुच्यते" इत्येवं लक्षणलक्षिते तु नैमित्तिके पार्व्वणधर्म्मातिदेशाभावान्न षण्णां देवतात्वं किन्त्वेकस्यैव। अस्मिंश्च साधारणकालिकेऽपि न सपत्नीकस्य देवतात्वमेकोद्दिष्टसमाख्याबाधप्रसङ्गात्। "पत्नी पतिपितॄणान्तु तस्मादंशेषु भागिनी" इत्यादिवाक्यबलाज्जघन्यप्रमाणस्य बाधोऽस्त्विति चेत् मैवं। समाख्यानधिष्ठिते विषये वाक्यावकाशादविरोधात् प्रमाणसमावेशलाभे बाधस्यान्याय्यत्वात्। सांवत्सरिकन्तु केषाञ्चित् पितृपितामहाद्याचारपरम्परया स्मृतिविशेषानुग्रहवशाच्चैकदैवत्यं केषाञ्चित्त्रिदैवत्यं। तत्र च मात्रादीनां मातामहादीनाञ्चानुद्देशः। तदेतत् सांवत्सरिकप्रकरणे विस्तरेण निर्णेष्यते। षोड़शश्राद्धानि त्वेकदैवत्यानीति प्रेतश्राद्धप्रकरणे वक्ष्यते। तेषां तु श्राद्धानामाभ्युदयिकश्राद्धानुष्ठाने प्रसक्ते स्वकालात्सपिण्डीकरणापकर्षे तदन्ततयापकृष्यानुष्ठाने कृते तान्येव च पुनः कुर्य्यादिति वचनादावर्त्तमानानि प्रतिमास्यानि त्रिदैवत्यानि कार्य्याणि। सपिण्डीकरणात् प्रेतभावापगमे सति तेषामनुष्ठीयमानत्वात्। सपिण्डीकरणञ्च पार्व्वणैकोद्दिष्ट-

कर्मद्वयात्मकमिति चतुर्दैवत्यं। नारायणबलिस्तु ब्रह्म-विष्णु-शिवाः सपरिवारो यमः प्रेतश्चेति पञ्चदैवत्यः। तथा चोक्तं भविष्योत्तरादिषु।

पञ्चपिण्डान् प्रदद्याद्वै देवं रूपमनुस्मरन्।
प्रथमं विष्णवे दद्याद् ब्रह्मणेऽथ शिवाय च॥
यमाय सपरिवाराय चतुर्थं पिण्डमुत्सृजेत्।
मृतं सङ्कीर्त्य मनसा गोत्रपूर्वं ततः परम्।
विष्णोर्नाम गृहीत्वैवं पञ्चमं पूर्ववत् क्षिपेत्॥

इति विष्णोर्नाम गृहीत्वेत्यनेनाभेददृष्टिरुक्ता एवञ्च मन्त्रैर्विधप्रयोगवाक्यमनुमीयते। वामिष्ठगोत्र अस्मत्पितर्यज्ञदत्त एतत्ते इत्यादि। तदेवं मुख्यदार्वणनित्यनैमित्तिककाम्यगोष्ठीगतद्धियात्राणुष्टिश्राद्धेषु एकोद्दिष्टसंज्ञके नैमित्तिके सांवत्सरिकेषु पुनरावर्त्तमानेषु च प्रतिमास्येषु सपिण्डीकरणे नारायणबलौ च देवतानिर्णयः कृतः। अथेदानीमाभ्युदयिके देवतानिर्णयः क्रियते। तत्र वृद्धाभ्युदयिके मार्कण्डेयपुराणे।

पितरश्चात्र सम्पूज्याः ख्याता नान्दीमुखास्तु ये।

याज्ञवल्क्यस्मृतौ।

एवं प्रदक्षिणं कृत्वा वृद्धौ नान्दीमुखान् पितॄन्।
यजेत दधिकर्कन्धुमिश्राः पिण्डा यवैः क्रियाः॥

विष्णुपुराणे।

नान्दीमुखं पितृगणं पूजयेत् प्रयतो गृहीति।

ब्रह्मपुराणे।

जन्मन्यथोपनयने विवाहे पुत्रकस्य च।

पितॄन् नान्दीमुखान् नाम तर्पयेद्विधिपूर्वकम् ॥

मत्स्यपुराणे ।

उत्सवानन्दसन्ताने(१) यज्ञोद्वाहादिमङ्गले ।

मातरः प्रथमं पूज्याः पितरस्तदनन्तरम् ।

ततो मातामहाः पूज्या विश्वेदेवास्तथैव च ॥

अत्र बहुवचनान्तेन मातृशब्देन मातृ-पितामही-प्रपितामह्यस्तिस्र उच्यन्ते । अतएव शातातपस्मृतौ ।

तिस्रस्तु मातरः पूर्वं पूजनीयाः प्रयत्नत इति ।

पितृशब्देन च पितृ-पितामह-प्रपितामहाः, मातामहशब्देन च मातामह-प्रमातामह-वृद्धप्रमातामहाः ।

अतएव पुलस्त्यः ।

मातुः पितरमारभ्य त्रयो मातामहाः स्मृता इति ।

कात्यायनोऽप्याह ।

आयुष्याणि च शान्त्यर्थं जप्त्वा तत्र समाहितः ।

षड्भ्यः पितृभ्यस्तदनु श्राद्धदानमुपक्रमेदिति ॥

षड्भ्य इति पुंवर्गद्वयविवक्षया मातृश्राद्धस्य "संपूज्या मातरः पूर्वं" इति स्मृत्यन्तरे विहितत्वात् । अत्र नान्दीमुखः पितृगणः पूर्वं दर्शितः "ऊर्द्धवक्त्रास्तु ये तत्र ते नान्दीमुखसंज्ञिताः" इति । एते दिव्य-पितरः मात्रादयश्च मनुष्यपितरः प्राधान्येनोद्देश्याः नान्दीमुखाश्च तद्-भेददृष्टिविधया उद्देश्यस्वरूपेऽनुसन्धेया इति पूर्वमेव पूर्वोत्तरपक्ष-प्रपञ्चेन निर्णीतम् । अत्र नान्दीमुखानां पितॄणामिदमासनं नान्दी-

(१) उत्सवानन्दसम्भारे इति ख० ।

मुखान् पितृनावाहयिष्य इत्येवमादिभिर्वाक्यैः प्रयोगो विधेयः। एवमेव च कात्यायनीयं प्रयोगवचनं। "नान्दीमुखान् पितृनावाहयिष्य इति पृच्छति नान्दीमुखाः पितरः प्रीयन्तामित्यक्षय्यस्थाने नान्दीमुखाः पितरः पितामहाः प्रपितामहाश्च" इति। कर्माङ्गाभ्युदयिकेणैव एव पितरो देवताः। "निषेककाले सोमे च सीमन्तोन्नयने तथा। ज्ञेयं पुंसवने श्राद्धं कर्माङ्गं वृद्धिवत्कृतम्" इति वचनेन वृद्धिश्राद्धधर्मातिदेशात्। तदेवमत्र मातृ-पितामही-प्रपितामहीनां पितृ-पितामह-प्रपितामहानां मातामह-प्रमातामह-वृद्धप्रमातामहानाञ्च वृद्धिश्राद्धदेवतात्वे स्थिते वृद्धौ नान्दीमुखान् पितॄन् यजेत इत्यादिषु त एव नान्दीमुखशब्दाभिधेयत्वेन विवक्षिताः।

ये तु ब्रह्मपुराणाभिहिताः।

ये स्युः पितामहादूर्ध्वं ते स्युर्नान्दीमुखास्त्विति।
प्रसन्नमुखसंज्ञाः स्युर्मङ्गलीया मताश्च ते ॥
पिता पितामहश्चैव तथैव प्रपितामहः।
त्रयो ह्यश्रुमुखा ह्येते पितरः संप्रकीर्त्तिताः।
तेभ्यः पूर्वे त्रयो ये तु ते तु नान्दीमुखा इति ॥

ते प्रौष्ठपदे पौर्णमासीनिमित्त एव श्राद्धे देवताः न पुत्रजन्मादिकालिके नान्दीमुखान्तरे इति प्रकीर्णकाण्डप्रकरणे वक्ष्यामः। इह तावदेतावत् सिद्धं। यन्नामकरण-चौलोपनयन-विवाहादिषु यः कर्त्ता स नान्दीमुखविशेषणवद्भ्यो मनुष्यपितृभ्यः श्राद्धं कुर्यादिति तस्मिंश्च प्रकृतेषु कर्मसु कर्तृविकल्पाः। तथाहि तावन्नामकरणे दशम्यामुत्थाप्येति प्रकृत्य मनुर्लिखितौ। "तदहरेव नामकरणं कुलदेव-

तानजचादिसम्बद्धं पिता कुर्यात्। अन्यो वा कुलवृद्धः इति। अनेन नामकरणात् प्रभृति ये संस्कारास्तेषु पित्रभावे आवश्यकसंस्कारापेक्षितकर्तृविधिसिद्ध्यर्थं यथाप्रत्यासत्ति कुलीनानां कर्तृत्वमुक्तं।
उपनयने त्वाह याज्ञवल्क्यः।

उपनीय गुरुः शिष्यं महाव्याहृतिपूर्वकं।
वेदमध्यापयेदेनं शौचाचारांश्च शिक्षयेदिति॥

अत्र गुरुग्रहणात् पितैव तावदुपनयनं कुर्यादित्यपरार्कादयः। पितुरभावे तस्मिन् उपनयनकर्तृत्वायोग्ये वा कर्त्रन्तरमापस्तम्बादयो दर्शयन्ति। "तमसो वा एष तमः प्रविशति यमविद्वानुपनयेत यश्च विद्वानिति हि ब्राह्मणं तस्मादभिजनविद्यासमुपेतं समाहितं संस्कारमीप्सेत"। याज्ञवल्क्यः।

असंस्कृतास्तु संस्कार्य्या भ्रातृभिः पूर्वसंस्कृतैरिति। वक्ष्यमाणः स्वात्मानमुपनयेदित्यादिभिः पितृव्यतिरिक्तस्याप्युपनयनकर्तृत्वं गम्यते।
कन्याविवाहे चाह कात्यायनः।

स्वयमेवौरसीन्दद्यात् पित्रभावे तु बान्धवाः।
मातामहस्ततोऽन्यो हि माता वा धर्मजां सुतामिति॥

याज्ञवल्क्योऽपि।

पिता पितामहो भ्राता सकुल्यो जननी तथा।
कन्याप्रदः पूर्वनाशे प्रकृतिस्थः परः परः॥

प्रकृतिस्थो नामाविप्लुतबुद्धिः। अप्रकृतिस्थेन हि स्वातन्त्र्याहेंणापि कृतं कार्यमकृतमेव भवति।

तदाह नारदः।

स्वतन्त्रोऽपि हि यत्कार्यं कुर्यादप्रकृतिङ्गतः ।
तदप्रकृतमेव स्यादस्वतन्त्रत्वहेतुत इति ॥

स्वतन्त्रोऽपीति पितृत्वादिना स्वतन्त्रत्वादिना स्वतन्त्रत्वार्होऽपीत्यर्थः । अप्रकृतिङ्गतो वातादिना विप्लुतबुद्धिस्तत्कृतं कन्यादेर्वाग्दानाद्यकृतमेव वेदितव्यम् । तथा ।

पिता दद्यात् स्वयं कन्यां भ्राता वानुमतः पितुः ।
मातामहो मातुलश्च सकुल्यो बान्धवस्तथा ॥
माता त्वभावे सर्वेषां प्रकृतौ यदि वर्त्तते ।
तस्यामप्रकृतिस्थायान्दद्युः कन्यां स्वजातय इति ॥

तदेवं कर्तृविकल्पे यदा पितृव्य उपनयनादिकर्त्ता स्यात्तदा वृद्धिश्राद्धं केभ्यः पितृभ्यः कुर्यात् । किं स्वेभ्य उतोपनेयादिसम्बन्धिभ्य इति । ननु पितैव तावत्स्वेभ्यः कुर्यान्नास्येभ्य इति क्रमः कस्मात् । उच्यते । श्राद्धदेवताविधायकानां मातृ-पितृ-मातामहादिशब्दानां सम्बन्धिशब्दत्वात् सम्बन्ध्यपेक्षायां वृद्धिश्राद्धकर्तृत्वेनोपात्त एव सम्बन्धी गम्यत इति । कुतस्तर्हि सन्देहः । यदा हि पितृव्यतिरिक्त उपनयनाधिकारिणां प्राप्तस्तदा प्रधानेऽधिकृत एवाङ्गेऽधिकृत इति न्यायात् स एव वृद्धिश्राद्धाधिकारिताङ्गत इति पित्रादिपदार्थस्य सम्बन्धित्वस विशेषको भवति । अतः सोऽपि स्वेभ्य एव दद्यादिति निश्चयात् । ननु अत्र पितैव मुख्योऽधिकारी तदसम्भवे त्वन्यः, देवताविधिस्तु मुख्येनैव निराकाङ्क्षीकृतो नासम्भवोपस्थापितममुख्यं स्वीकरोति । मैवं । अधिकारो हि विशेषको न पिता । नानिष्ट्वा तु पितृश्राद्धं कर्म वैदिकमाचरेदित्यत्रमुत्पन्ने वृद्धिश्राद्धमाचेऽयं देवताविधिः सम्बद्धः । न च वृद्धि-

श्राद्धमात्रं पित्रेकमसम्बद्धं । पुत्रसंस्कारव्यतिरिक्तेष्वपि कर्मसु तद्विधा-
नात्। तस्माद्यो यदोपनयनादावधिकारं प्रतिपद्यते स तदा स्वपितृभ्यो
वृद्धिश्राद्धं कुर्य्यादिति प्रतिपद्यामहे। अतो यदा पितृव्यतिरिक्तः कश्चित्
भ्रात्रादिरुपनयनादिकं कुर्य्यात्तदा स्वपितृभ्य एव श्राद्धं दद्यादिति ।
ननूपनयनादावुपनेयादिरेवाधिकारी । उपनेता तु कर्त्तैव ऋत्वि-
गादिवत्। ननु यदि कर्मफलभागेवाधिकारी तर्हि जातेष्टौ पुत्रस्यैवा-
धिकारः प्राप्त इति। न पुत्रगतस्य पूतत्वादेः पित्रैव काम्यमानत्वात्
पितुरेवाधिकारः, प्रकृते तु पितृव्यतिरिक्तानामुपनेयादिसमवेतफल-
कामनाऽयोगात् । मैवं । उपनयनं नामोपनेयादन्यस्य व्यापारः तत्र
हि कर्मकारकीभूतस्योपनेयस्य कर्तृत्वानुपपत्तेः। कर्मकर्त्तृत्वं विवक्षि-
तमेव कर्तृत्वम्। न चात्र तद्विवक्षाद्योतकं किमप्यस्ति पदजातं। तमह-
मात्मानं पातयामीत्यादिषु पुनरस्मदात्मादिशब्दसमभिव्याहारात् कर्तृ-
कर्मणोरभेदाध्यवसानमुपपद्यते। अतो नोपनेयादीनां स्वसंस्काराधि-
कारः। ननु नात्र प्रापणार्थो नयतिः किन्तूपसर्गसन्निधानात् मौञ्जी
बन्धनादिरूपकर्मान्तरवचनः । मैवं। उपसर्गयोगे ह्ययमाचार्यसमीप-
प्रापणार्थ एव भवति न पुनरप्रसिद्धार्थान्तरवाचकः। अस्य चार्थस्या-
ध्ययनापेक्षितगुरुशिष्यसन्निधिविशेषापादकत्वेन दृष्टार्थत्वात्। अतश्चो-
पनेयव्यतिरिक्तकर्तृकेऽस्मिन्नुपनयनरूपे व्यापारे विधिना नोपनेयः
प्रवर्त्तयितुं शक्यः । स्वव्यापारे हि पुरुषाः कर्तृत्वेन नियुज्यन्त इति
न्यायात् । यदि च कर्मफलभागित्वादुपनेयोऽधिकारी तदा गर्भोऽपि
स्वसंस्कारकत्वेन स्वोपकारकपुंसवनाद्यधिकारी स्यात्। प्रमीतश्चौर्द्ध्वदे-
हिकादौ । [illegible]नैवमिति चेत्। तुल्यमुपनयनेऽपि ननूपनेय आचा-

र्थ्यादिप्रवर्त्तने न शक्तः । यथा पुरोहितप्रवर्त्तने न चत्विक् प्रवर्त्तते न वा क्षत्रियवैश्यौ यागे । ननु विधिना स्वयमप्रवर्त्तितः किमर्थमन्यं प्रवर्त्तयेत् । क्षत्रियादयस्तु विधिना यागे प्रवर्त्तन्त एव पुरोहितादिकं याजने प्रवर्त्तयन्ति । अध्ययने च प्रवर्त्तितोऽध्यापने । न चात्रोपगच्छेदित्युपगमनं विहितं । येन तत्र विधिना प्रवर्त्तितः सन्नाचार्यमुपनयने प्रवर्त्तयेत । उपनयनविधिनार्थादुपगमनं माणवकस्य विहितं परिणयनविधिना परिगमनमिव कन्याया इति चेत् मैवं । अर्थप्राप्ते विधेरव्यापारात । यत्रान्यस्याधिकारिणा विधीयमाने कर्म्म स्वसिद्ध्यर्थमन्यस्याधिकारिकर्त्तव्यान्तरगतं कर्माक्षिपति न तत्तस्यावश्यकं । यथा यागविधिनाक्षिप्यमाणा याजकप्रवृत्तिः, यथा वा क्रयविधिनाक्षिप्यमाणा विक्रयः कस्यचित् । न च तस्याकरणे प्रत्यवायः । अतः किमर्थमुपनयनाक्षिप्तां गमनकर्त्तापनेतारं प्रवर्त्तयेत् । किन्तूपनेतैव स्वविहितक्रियासिद्ध्यर्थमुपनेयं प्रवर्त्तयेदिति ।

उच्यते । अस्ति ह्युपनयनाद्यभावे कर्मभ्रंशाद्यापनेयादेरनर्थसम्बन्धः । स च तत्प्रतिघातमपेक्षमाणस्तदुपाये युक्तोऽधिकारी । तदुपायश्चोपनयनादिरेव । यथा जले कर्द्दमे वा निमज्जन् कश्चित् स्वतः स्वोद्धरणे शक्तिरहितोऽपि स्वानर्थप्रतिघातमपेक्षमाणस्तदुपायेऽधिकारी भवन् मामुद्धरेति पुत्रिनर्त्विक्सुतत्पुरुषान्तरप्रेरणयाधिकारं निर्वर्त्यानर्थं प्रतिहन्ति तथायमुपनेयादिरुपनयनादौ । यस्तु गर्भः प्रमीतो वा पित्रादिः पुंसवनादावौर्द्ध्वदेहिकादौ वा स्वानर्थप्रतिघातोपाये परप्रेरणयाप्यधिकारनिर्वर्त्तनासमर्थः स तु नाधिकारी । किञ्च यः स्वोपकारके यस्मिन् कर्मणि परप्रेरकत्वेनाक्तः स एव तत्राधिकारी ।

उक्तश्चायमष्टादिवर्षो ब्राह्मणादिः स्वोपनयने विशिष्टाचार्यप्रेरकत्वेन । तथा च स्मृतिमहार्णवे आह बुधः । गर्भाष्टमे वर्षे वसन्ते ब्राह्मण आत्मानमुपनाययेत् । एकादशे क्षत्रियो ग्रीष्मे । द्वादशे वैश्यो वर्षास्विति ।

स्मृत्यन्तरे तु उपनेयव्यतिरिक्तानामप्यधिकारिणां स्वयमशक्तानामन्यप्रवर्त्तकत्वमुपलभ्यते । यथाह यमः । गर्भाष्टमेऽब्दे ब्राह्मणमुपनाययेत् । एकादशे तु राजन्यानुपनाययेत् । वैश्यांस्तु द्वादशे वर्षे उपनाययेदिति ।

मनुशंखव्यासाः । गर्भाष्टमे वै कुर्वीत ब्राह्मणस्योपनायनम् ।
एतच्च हेतुमणिजन्तमुपनायनशब्दं व्याचक्षाणैरपरार्कादिभिरुपपादितम् । तस्मादुपनयनादिषूपनेयादीनामस्त्यधिकार इति । अतएव सत्यकामो नाम जाबालो मातरमामन्त्र्यात्मानमुपनाययितुं गौतममाजगामेति छान्दोग्योपनिषदि श्रूयते । कन्यानाञ्च स्वयमपि स्वविवाहकर्तृत्वं कारयितृत्वञ्च दृश्यते । अतस्तासामपि स्वानर्थप्रतिघातके स्वविवाहेऽस्त्यधिकारः । तदानीमन्येषान्तदधिकारनिर्वर्त्तकत्वेनैव कर्तृत्वकारयितृत्वे । पितृमातृभ्रात्रादीनान्त्वनन्यप्रेरितानां विधित एवाधिकारनिर्वर्त्तकत्वं अनिर्वर्त्तकत्वे दोषश्रवणात् । तदन्येषां विध्यभावात् कन्या प्रेरणमहत्कृतपाणोति[1] तत्र तानि वचनानि "गम्यन्त्वभावे दातॄणां कन्या कुर्यात्स्वयम्वरं" इत्यादीनि याज्ञवल्क्याद्युक्तानि । अतो मातृमातुलादिभिः क्रियमाणेऽपि विवाहे कन्याया एव पित्रादिवर्गेभ्यो वृद्धिश्राद्धं कुर्यादिति । ननु मातृमातुलादीनामपि विवाह-

(१) कन्या प्रेरणसहकृत कृपाणिर्नीति ग० ।

कर्तृत्वोपदेशादकरणे च दोषाभिधानात्तेषामप्यधिकारे तदीयपितृभ्योऽपि श्राद्धं देयमेव । नैतदेवं । नहि प्रत्यधिकारमङ्गावृत्तिः । प्रधानेनैक्यात् सत्र इव तत्र हि प्रत्येकमधिकारभेदेऽपि[1] प्रधानमेकमेव समुच्चितानां कर्तृत्वविधिः । न चात्र वैपरीत्यं विकल्पो वास्त्विति शङ्कनीयम्, फलभागित्वेन कन्यानामेव मुख्याधिकारित्वात् । न चैवं सति विवाहाख्यप्रधानैक्यात् कन्यादातृ-प्रतिग्रहीत्रोरेकमेव नान्दीमुखं श्राद्धं स्यान्न पुनः पृथक्श्राद्धद्वयम । द्वे एवैते प्रधाने य एष प्रतिग्रहो दानञ्च । कन्यापुत्रविवाहे चेति पृथग्विधानात् । अन्यथा विवाह इत्येवोच्येत । तस्मात् कश्चिदाचार्यः परपुत्रमुपनयन्नुपनेयपितृभ्य एव नान्दीश्राद्धं कुर्यात् । मातृमातुलादिश्च कन्याविवाहं कुर्वन् कन्यापितृभ्य एवेति । अतएव संस्कार्यस्यैव पितृभ्यः श्राद्धकरणे प्राप्ते यदा पितुः संस्कारकत्वं तदा संस्कारकस्य पितृभ्य एव श्राद्धमित्याह कात्यायनः ।

स्वपितृभ्यः पिता दद्यात् सुतसंस्कारकर्मसु ।
पिण्डानोद्वाहनात्तेषां तस्याभावे तु तत्क्रमादिति ॥

यदि पुनः सर्व एव कर्त्ता स्वपितृभ्यो दद्यात् तदेतन्न वक्तव्यं स्वपितृभ्यः पितेति । ननु संस्कारकर्मसु पितृभ्यः पिण्डान् दद्यादित्येतावन्मात्रं विधीयते, अन्यदनूद्यते इत्यतः पिता चेत् स्वपितृभ्यः इत्येष सम्बन्धो न विधीयते । नैवं । गुणविधौ हि प्रधानानुवादस्तादर्थ्यादुपयुज्यते न प्रधानविधौ गुणानुवादः । गुणानाञ्चानुवादः प्रधानविधिना

---

(१) तत्तद्देवाधिकारभेदेऽपीति ग० ।

अर्थादुपस्थापितानां वक्तव्यः, स चायं विध्येकवाक्यतानुपपत्तेरयुक्तः। पर्य्यवसिते हि प्रधानविधायकव्यापारे गुणानां प्राप्तिः। तत्पर्य्यवसानञ्च स्वसहचरितपदार्थानुवादपूर्वकम्। अतः प्रधानोत्पत्तिवाक्यैर्गुणानुवादे परस्पराश्रयं, अनेकवाक्यता, विरम्य व्यापारः, एकस्मिन्नेव वाक्ये एकस्यैव विधित्वानुवादत्वे चेति एते दोषाः प्रसज्येरन्। विध्यनुवादयुक्ते च वाक्ये पूर्वमानुवादिकं पश्चाद्विधिः। यतस्तत्रोद्दिश्यविधिर्भवति। ननु विध्य-नुवादमन्तरेणैव तावत्पदानि स्वार्थाभिधानेनैकार्थपराणि सन्त्येक-वाक्यतामनुभवन्ति पश्चात् प्राप्ताप्राप्तविवेकेन शब्दप्राप्यार्थप्राप्यविवे-केन वा विध्यनुवादरूपतां। मैवं। विधित्वानुवादत्वप्रतीतिमन्तरेण वाक्यार्थस्यैवानवगमात्। प्राप्ताप्राप्तविवेकादिना यत्पश्चात् विधेयविवे-चनं क्रियते तदपि पूर्वप्रतीतविपरीतविध्यनुवादभावनिवृत्त्यर्थं सन्देह-निवृत्त्यर्थं वा। अनिवर्त्तमाने हि तस्मिन्नन्यादृशं विध्यनुवादभाव-माश्रित्यैव वाक्यार्थं प्रतिपादयन्ति। तस्यामवस्थायाम् विरोधमा-वहन्त्येव। अतएव कर्मोत्पत्तिवाक्ये श्रूयमाणो गुणः सोमादिर्नानुवा-दोऽस्त्वत्र गुणविधिः। आ उद्वाहनादित्ययन्तु गुणो विधीयतां। उद्वा-हात्परेषु मृतसंस्कारेषु पितुरधिकाराभावात् तस्य तेषु वृद्धिश्राद्धा-प्राप्तेस्तन्निवृत्त्यर्थो विधिरनर्थकः प्राप्तार्थत्वाच्चाविधित्वं जह्यात्। अतः पिता चेत् स्वपितृभ्य एष सम्बन्धो विधीयते नान्य इति। अतएव तस्याभावे तु तत्क्रमादित्येतदुपपद्यते। पितुरभावेऽन्योऽपि यः कश्चित् संस्कारं कुर्वन् स तत्क्रमात् तं पितरमारभ्य यः संस्कार्य्यस्य पितॄणां क्रमः तेन क्रमेण दद्यान्न तु स्वकीयेभ्यः पितृभ्य इति। ननु नायम-र्थार्थः किन्तु तत्क्रमादनन्तराधिकारिक्रमादिति। मैवं। एवं हि

सति तुशब्दापादितपूर्वविहितवैपरीत्यावगतिपर्यालोचनया पूर्वं पितुः कर्त्तृत्वं विहितमिति मन्तव्यम्। तथा चानर्थक्यं पितृकर्तृकेषु सुतसंस्कारेषु अन्यस्य श्राद्धकर्तृत्वाभावात्। प्रधानेऽधिकृतोऽङ्गेऽधिक्रियत इति न्यायात् पितुः प्राप्तेश्च। तदनन्तराधिकारिक्रमादित्येवं विधेः सार्थे गृह्यमाणे असन्निहितपरामर्शः प्रसज्येत। किञ्च अस्मिन् पक्षे वचनान्तरागतः क्रमोऽनुसन्धीयमानोऽनुवाद एव स्यात्। नन्विदं वचनं पितृव्यतिरिक्तैर्भ्रातृमातुलादिभिर्विवाहादिसंस्कारं कुर्वाणैः स्वपितृभ्य एव श्राद्धं कर्त्तव्यमित्यमुमेवार्थं विधत्ते कथं स्वपितृभ्य इत्यस्यानुषङ्गात्। भवेदेव यदि ततक्रमादित्यत्र कर्तृक्रम उच्यते पितृतस्त्वेष इति व्याख्यातत्वात्। किन्तु यदि सर्वेऽपि कर्त्तारः स्वपितृभ्यो दद्युस्तदा स्वपितृभ्यः पितेति न वक्तव्यं स्यात्। तस्मादाचार्यभ्रातृमातुलादयः संस्कार्यस्योपनेयादेरेव पितृभ्यः श्राद्धं दद्युर्न स्वपितृभ्य इति।

अथात्र पारमार्थिकः पक्षोऽभिधीयते। यदा पिता पुत्रादेर्विवाहोपनयनादि कुर्यात् तदा स्वेभ्य एव पितृभ्यो नान्दीश्राद्धं कुर्यात् स्वेभ्य एव दद्यादिति वचनात्। यदा चान्यो वचनान्तराधिकारी पितामहभ्रातृमहकुल्यज्ञात्यादयस्तदापि स्वपितृभ्यः, तस्याभावे तु तत्क्रमादित्यत्र स्वेभ्य एवेत्यनुषङ्गात् प्रधानेऽधिकृत एवाङ्गेऽधिक्रियते। मातृपितृमातामहानां श्राद्धं कुर्यादित्येवंविधस्य विधिमात्रादिशब्दानां सम्बन्धिशब्दत्वादधिकारिणमेव सम्बन्धिनमुपादाय पर्यवसानादिति। ये पुनः केचनाहुर्वचनेनानुक्ताधिकारास्ते तदीयस्य श्राद्धं कुर्युरिति। इत्याभ्युदयिकश्राद्धदेवता।

अथ देवानुद्दिश्य क्रियते यत्तद्दैविकमुच्यते इत्येवं सत्यामपि ते

तु दैविके श्राद्धे प्रीणनीयतयाभिमता या काचन देवता इत्येवमुक्ताः सर्वेष्वपि श्राद्धभेदेषु देवताः। अथेदानीन्तेष्वेव श्राद्धेष्वधिकारिविशेषप्रयुक्तदेवतानिर्णयः। तत्र तावद्द्व्यामुष्यायणमधिकृत्योच्यते। नारदस्मृतौ।

द्व्यामुष्यायणका दद्युर्द्वाभ्यां पिण्डोदके पृथक्।
रिक्थादर्द्धांशमादद्युर्बीजिक्षेत्रिकयोस्तथा॥

अत्र पृथगित्यभिधानादेकैकस्मिन् पितृवर्गे त्रयस्त्रयः पिण्डा इत्येवं षट्पिण्डाः प्रदेया इत्युक्तं भवति। अतएव देवलस्मृतौ।

द्व्यामुष्यायणका दद्युर्द्वाभ्यां पिण्डोदके पृथक्।
षण्णान्दद्यात् षट्पिण्डा एवं कुर्वन्न मुह्यतीति॥

बौधायनादयस्तु षडुद्देशेन त्रय एव पिण्डा इत्याहुः।

द्विपितुः पिण्डदानं स्यात् पिण्डे पिण्डे च नामनी।
त्रयश्च पिण्डाः षण्णां स्युरेवं कुर्वन्न मुह्यतीति॥

आपस्तम्बोऽपि।

यदि द्विपिता स्यादेकैकस्मिन् पिण्डे द्वौ द्वावुपलक्षयेदिति। तदेवं षण्णां षट्पिण्डास्त्रयो वेति विकल्पः। यथा गृहमवस्था चेत्यवगन्तव्यम्। अत्र देवलबौधायनादिस्मृतिषु पिण्डशब्दः श्राद्धोपलक्षणपरः। अतएव प्रवराध्याये द्वे श्राद्धे कुर्यादेकं श्राद्धं वा पितॄनुद्दिश्यैकपिण्डे द्वावनुकीर्त्तयेत् प्रतिग्रहीतारश्चोत्पादयितारश्च आ तृतीयात् पुरुषादिति। अत्र पितृवर्गद्वयस्य द्वे श्राद्धे कुर्यात् षट्पिण्डांश्च प्रदद्यात्। अथ वा वर्गद्वयस्यैकमेव श्राद्धं कुर्यादेकैकस्मिन् ब्राह्मणे द्वौ द्वौ पितरौ पितामहौ प्रपितामहौ च सम्बन्धनामगोत्रैरनुकीर्त्तयेदित्यनु-

मन्वेयम्। हारीतसूत्रे तेषामुत्पादयितुः प्रथमः प्रवरो भवति द्वौ द्वौ निर्वापे दद्युरेकस्मिन्नेव वा द्वावनुकीर्त्तयेयुर्द्वितीये पुत्रस्तृतीये पौत्र इति।

अस्यार्थः। प्रवरस्त्वार्षेयादिः, सबीजिसम्बन्धी क्षेत्रजेन प्रथममाश्रयणीयः। ततः क्षेत्रसम्बन्धी। निरूप्यतेऽस्मिन्निति निर्वापः पितृयज्ञः। तत्र क्षेत्रजादयो द्व्यामुष्यायणा द्वौ द्वौ पिण्डौ दद्युः। द्वौ द्वाविति वीप्सावशादिदमवगम्यते। द्वयोः पित्रोर्द्वौ पिण्डौ। द्वयोः पितामहयोः द्वौ। द्वयोः प्रपितामहयोर्द्वाविति। एवं सत्यमावास्याश्राद्धे पितृवर्गद्वयाय दीयमानाः षट् पिण्डा भवन्ति। एकस्मिन्नेव वा द्वावनुकीर्त्तयेयुरित्यत्र द्वौ द्वाविति वीप्सा वेदितव्या। एवञ्च वर्गद्वयाय दीयमानास्त्रय एव पिण्डा भवन्ति। द्व्यामुष्यायणस्य पुत्रो द्वितीये पितामहे द्वौ पिण्डौ दद्यादेकस्मिन् पिण्डे वा द्वौ पितामहौ सम्बन्धनामगोत्रौ कीर्त्तयेत्। उपलक्षणञ्चैतत्। तदेवं द्व्यामुष्यायणपुत्रस्य पिण्डभेदपक्षे अमावास्यायामेकः पित्रे द्वौ द्वावितरयोरिति पञ्च पिण्डाः प्रदेया भवन्ति। अभेदपक्षे तु त्रय एव। द्व्यामुष्यायणस्य पौत्रस्तु तृतीये प्रपितामहे एव पिण्डभेदे द्वौ पिण्डौ अभेदे तु प्रपितामहद्वयस्य नाम कीर्त्तयेदिति तस्य चत्वारः पिण्डाः प्रदेया भवन्ति त्रय एव वेति। केनचित् पुनरेकस्मिन्नेव वा द्वावनुकीर्त्तयेयुरित्यस्य व्याख्यानान्तरं कृतं। द्वावपि(1) क्षेत्रजौ भवतः। एकः कुण्डः अपरो गोलक इति। तत्र यः कुण्डः स प्रथमे पितृसम्बन्धिन्येव पिण्डे द्वौ बीजिक्षेत्रिणौ पितरावनुकीर्त्तयेत् इतरयोस्तु पिण्डयोः क्षेत्रिसम्बन्धिनमेवैकैकं पुरुषं कीर्त्त-

(1) द्वौ चेति ख०।

येदिति। गोलकस्तु प्रथमे द्वौ पितरौ कीर्तयित्वा अन्ययोः पिण्डयो-र्बीजिनः पितृपितामहावेकैकशः कीर्त्तयेदिति। कुण्डगोलकयोस्तु पुत्रौ द्वितीये पितामहपिण्ड एव, द्वौ बीजिक्षेत्रिणौ पितामहौ कीर्त्त-यतः। प्रथमतृतीययोस्तु पिण्डयोरेकैकमेव पितरं प्रपितामहञ्चेति। तत्र कुण्डपुत्रः कुण्डं स्वपितरं क्षेत्रिबीजिनौ द्वावपि स्वपितामहौ क्षेत्रिज-नकं स्वप्रपितामहञ्चेति चतुरः कीर्त्तयेत्। गोलकपुत्रो गोलकं स्वपितरं बीजिक्षेत्रिणौ पितामहौ बीजिजनकं स्वप्रपितामहञ्चेति चतुरः कीर्त्तयेत्। कुण्डगोलकयोः पौत्रौ तृतीय एवैकत्र पिण्डे प्रपितामहौ कीर्त्तयतामिति। तदेतद्व्याख्यानं न स्मृत्यन्तरसम्वादीत्येकस्मिन्नेव वा द्वावनुकीर्त्तयेयुरिति बौधां पुरस्कृत्य पूर्वोक्तैव व्याख्या ग्रहीतुं न्याय्येति अनेन हारीतवचनेनैवाविष्कृतं। यत् षट्पिण्डत्रिपिण्डपक्षविकल्पो वाशब्दाद्भक्त ईरितः। द्व्यामुष्यायणमधिकारिणं प्रकृत्य षण्णान्दद्यास्तु षट्पिण्डा इत्येवंविधेषु मातामहपिण्डापेक्षया षट्संख्येयमिति या शङ्का सा च निराकृता इति द्व्यामुष्यायणसम्बन्धिश्राद्धदेवतानिर्णयः कृतः। इदानीन्तु अनेकद्व्यामुष्यायणसम्बन्धिषु(१) क्रियते। तत्र यदि द्व्यामुष्यायणस्यान्यतरः पिता द्व्यामुष्यायणो भवेत् तदा पितृभ्यां पिण्डद्वयं प्रदाय पितामहेभ्यः पिण्डत्रयं दत्त्वा प्रपितामहेभ्यस्त्रय-मित्यष्टौ पिण्डान दद्यात्। यदा तु तस्यान्यतरः पिता पितामहश्चा-न्यतर एव द्व्यामुष्यायणः स्यात् तदा पितृभ्यां पिण्डद्वयं निरूप्य पितामहेभ्यस्त्रीन् पिण्डान् दत्त्वा प्रपितामहेभ्यश्चतुरो दद्यादित्येवं नव। यदा तु द्व्यामुष्यायणस्य द्वावपि पितरौ द्व्यामुष्यायणौ स्यातां तदा

(१) अनेक द्व्यामुष्यायणसम्बन्धेनेति ग० ।

पितृभ्यः द्वौ पिण्डौ दत्त्वा पितामहेभ्यश्चतुरः प्रपितामहेभ्योऽपि चतुरो दद्यादित्येवं दश। यदा तु द्व्यामुष्यायणस्य द्वावपि पितरौ द्व्यामुष्यायणौ पितामहस्त्वेक एव द्व्यामुष्यायणः तदा पितृभ्यां द्वौ पिण्डौ प्रदाय पितामहेभ्यश्चतुरो दत्त्वा प्रपितामहेभ्यः पञ्च दद्यात् इत्येवमेकादश। यदा तु द्व्यामुष्यायणस्य द्वावपि पितरौ द्व्यामुष्यायणौ द्वावेव पितामहौ द्व्यामुष्यायणौ स्वतः तदा पितृभ्यां पिण्डद्वयं प्रदाय पितामहेभ्यश्चतुरो दत्त्वा षट् प्रपितामहेभ्यः षड्भ्यो दद्यादिति द्वादश। अत एव यदा त्रयः पितामहा द्व्यामुष्यायणाः स्युः तदा पितृभ्यां पितामहेभ्यश्च पूर्वोक्तसंख्याकान् दत्त्वा प्रपितामहेभ्यः सप्त सप्तभ्यो दद्यादित्येवं त्रयोदश। यदि चास्यैव सर्वे पितामहा द्व्यामुष्यायणास्तदा पितृपितामहेभ्यः पूर्ववद्दत्त्वा प्रपितामहेभ्योऽष्टाभ्योऽष्टौ दद्यादित्येवं चतुर्दश। एकत्र पिण्डे अनेकनामकरणोच्चारणपक्षे तु सर्वेषां त्रय एव पिण्डा इति सिद्धमेव। यस्य पुनरस्य द्व्यामुष्यायणस्य पितामह एव द्व्यामुष्यायणः स चतुरः पिण्डान् दद्यात्। यस्य पितैव स पञ्च। यस्य पिता द्व्यामुष्यायणोऽन्यतरः पितामहश्च स षट्। यस्य पिता द्व्यामुष्यायणो द्वावपि च पितामहौ स सप्तेति। एषु पक्षेषु मध्ये तु आद्यौ द्वौ द्वितीये पञ्चतृतीये पौत्र इत्यत्र गतावपि मन्त्रानुरोधात् उल्लिखितौ। तत्र द्वौ द्वौ पिण्डौ मिलित्वापि दद्युः। पश्चान्त्याश्च षट् पिण्डा दर्शमासादिभिन्नत्वेन पक्षेव पिण्डा निहितार्थनाधिकस्थाव्यावृत्तिरेव गम्यते। सत्यं। यदि षट्संख्याविधिपराणि वचनानि कथमन्यसंख्यानिवृत्तिपराण्यपि भवेयुः। व्रीह्यादिविधायकान्यपि न प्रियङ्ग्वादिनिवृत्तिपराणि यथा, तथैतान्यपि स्युरिति चेत्। न। भवेदय

प्रकारो नियमार्थेषु वाक्येषु. पक्षेऽप्राप्तौ नियमार्थं वाक्यं। यत्र तु सर्वात्मना अप्राप्तं विधीयते तत्र प्रापकत्वमेव नान्यनिवर्त्तकत्वं। प्रकृते च षट्सप्तादिभ्यः पिण्डदानस्याप्राप्तत्वान्न सप्तमादिव्यावर्त्तनपराणीति। नन्वमावास्यायां पितृभ्यो दद्यादिति सामान्यतो विधेर्यथा स्वमिच्छया षट्सप्तादिभ्यो दानं प्राप्तमेवेति षण्णामित्यादिभिर्वाक्यैर्नियम्यते। उच्यते। पित्रादिभ्यस्त्रिभ्यो दद्यादित्यनन्तरमेव नियमितत्वात् पित्रादिशब्देषु मुख्ये सम्प्रत्यय इतिन्यायाद्गौणपित्राद्यग्रहणादप्राप्तमेव षण्णां श्राद्धदेवतात्वं विधीयत इति नान्यनिवर्त्तकमिति। ननु मास्तु षट्संख्याविधिवाक्यानां सप्तादिसंख्यानिवृत्तिपरत्वं, भवदभ्युपगतायास्तु पितामहादिदेवतागतायास्तद्द्वारेण प्रदीयमानपिण्डगतायाश्च कुतः प्राप्तिः। षण्णां देयास्तु षट्पिण्डा इत्यस्यापि विधेः समानन्यायत्वात्। नात्र त्रिसंख्यानियमः, गौणपित्रादीनामपि ग्रहणादित्येतावन्मात्रस्य विवक्षितत्वात्। तस्मात् मुख्यार्थग्रहणन्यायस्य त्रिसंख्यानियमवाक्यस्य वापवादं कर्त्तुमयं विधिरिति सप्तादीनामपि प्राप्तिः, गौणानां पित्रादीनामुपलक्षणार्थं एवायं षट्संख्याविधिरिति युक्तं पश्यामः। ननु विधौ न परः शब्दार्थ इति न्यायात कथमुपलक्षणपरत्वं। इत्थं अस्य नियमविधित्वाभावात् सप्तनिवर्त्तकत्वानुपपत्तौ त्रिसंख्यानियमसात्रपरत्वे अवधारिते षट्संख्यायाः स्वत एव प्राप्तौ विध्यनुपयोगे संख्यावचनस्योपलक्षणार्थत्वं गम्यते। नन्वेवं सतीच्छावशाद् गृह्यमाणया ययाकयाचिच्चतुरादिसंख्यया कृतार्थः श्राद्धकर्त्तानियमेन षडादिसंख्यामुपाददीत। तथा वृद्धप्रपितामहादीनपि वा देवतात्वेनोपाददीतेति। सैव। न्यायावष्टम्भवचनलभ्यो मुख्यपित्रादिगतस्त्रिसंख्याग्रहणनियमो ह्यनेन

वचनेन बाध्यते । न पुनर्वचनमात्रलभ्यपित्रादिसामान्यगतत्रिसंख्या-नियम इति पूर्वोक्तदोषद्वयानवकाशः । त्रिखण्डगानुरोधाच्च षट्पिण्डा इत्यस्योपलक्षणपरत्वमेव न्याय्यं । तथा हि पारस्करस्मृतौ ।

द्विगोत्रैः परतो जातास्तेषाम्भेत् पुत्रिकासुतः ।
स त्रिगोत्रस्त्रिवर्गस्य मृताहादन्यत्र कारयेत ॥

ये द्व्यामुष्यायणत्वाद्द्विगोत्रा भवन्ति तैरुत्पादितः उत्पादकैः पितृभिः पितामहेन च सम्बन्धत्वादुभयसम्बन्धी स चेत् पुत्रिकापुत्रस्त्रिगोत्रः, द्वे द्व्यामुष्यायणजनकसम्बन्धिनी गोत्रे मातामहसम्बन्धि चैकमित्यतः स त्रिवर्गसम्बन्धितया वर्गत्रयस्य मृताहादन्यत्र अमावास्यादौ साधारणे काले श्राद्धं कारयेत् कुर्य्यादिति । अतः कार्ष्णाजिनिः सपिण्डीकरणं विषयीकृत्याह ।

यावन्तः पितृवर्गाः स्युस्तावद्भिर्दत्तकादयः[1] ।
प्रेतानां योजनं कुर्य्युः स्वकार्थे, पितृभिः सह ॥
द्वाभ्यां सहाय तत्पुत्राः पैत्रास्त्वेकेन तत्समम् ।
चतुर्थपुरुषं छन्दस्तस्मादेषा त्रिपौरुषी ॥
साधारणेषु कालेषु विशेषो नास्ति वर्गिणाम् ।
मृताहे त्वेकमुद्दिश्य कुर्य्युः श्राद्धं यथाविधीति ॥

अस्यार्थः । दत्तकादिद्व्यामुष्यायणानां यावन्तः पित्राः सम्बन्धिनः पितामहवर्गाः स्युस्तत्सम्बन्धेन च स्वं प्रति पितृत्वादिरूपतां गताः, ये च मुख्यगौणपितृसम्बन्धेन भ्रात्रादिरूपतां गताः ते सर्वे दत्तका-

(१) तावद् दत्तकादय इति ख० ।

दीनां पितृवर्गाः। तेषु मध्ये ये प्रेताः स्युस्तेषां तत्समानजातीयवर्गजैः पितृभिः सह ते दत्तकादयो योजनं सपिण्डीकरणं कुर्युः। द्व्यामुष्यायणपुत्रास्तु तेषु तेषु वर्गेषु मध्ये स्वकीयेन पित्रा तत्पूर्व्वाभ्याञ्च द्वाभ्यां तस्य तस्य प्रेतस्य सपिण्डीकरणं कुर्युः। द्व्यामुष्यायणपौत्रस्तु स्वेन पित्रा द्व्यामुष्यायणेन च पितामहेन तत्पित्रा चैकेन तत्समं तत्तद्वर्गोत्पन्नं तेन तेन योजयेत्। द्व्यामुष्यायणप्रपौत्रस्तु गौणपितृवर्गमध्यस्थितं प्रेतं योजयेत् वा न वा। एषा हि गौणपितृसन्ततिस्त्रिपौरुष्येव। यथा दत्तकादिभिः सर्वपितृवर्गसम्बन्धिनः सपिण्डीकरणं कार्य्यं तथैवामावास्यादौ साधारणे काले सर्व्ववर्गसम्बन्धेन नैयमिकं श्राद्धं कर्त्तव्यमित्येतदकमुक्तं साधारणेषु कालेषु विशेषो नास्ति वर्गिणामिति। मृताहे त्वेकमुद्दिश्येति। यो यस्मिन्नहनि मृतस्तस्मिन्नहनि तु यच्छ्राद्धं तत्तस्यैव नान्यस्येति। तदेवमेतत् सिद्धं, यावन्तः पितामहाः प्रपितामहाः स्युस्तावतां द्व्यामुष्यायणैरमावास्यादिश्राद्धे पृथक्त्वं कृत्वा पृथक्पिण्डाः प्रदेयाः। एकैकस्मिन् वा पिण्डे तावतां नामानि कीर्त्तनीयानि।

अथ पुत्रिकापुत्राधिकारिकश्राद्धदेवताः। तत्र तावत् पुत्रिकापुत्रश्चतुःप्रकारो भवति। एकस्तावत् पुत्रिकैव पुत्र इत्येवंविधया संविदा कृतः। अस्यास्तु पुत्रो यः परः स मातृदमन्तरेणैव योगसामर्थ्यात् पुत्रिकापुत्रसंज्ञां लभते। एतावांस्तु विशेषो यदयं न पुत्रस्थानीयः किन्तु पौत्रस्थानीयः दौहित्र एव वा। अतएव शङ्खलिखितयोर्वचने दौहित्रत्वनायं निर्दिष्टः। पुत्रिका हि पुत्रइति प्राचेतसस्तस्या अपत्यं पुत्रिकासुतो मातामहपितामहानां पिण्डदः, पौत्रदौ-

र्दुहित्रयोर्न विशेषोऽस्त्यनुपाद इति । तृतीयस्तु पुत्रिकापुत्रः “यदपत्यं भवेदस्यास्तन्मम स्यात् स्वधाकरं” इत्येवंविधया संविदा दत्तायां दुहितर्य्युत्पन्नः । स तु गौणपुत्रत्वेन मातामहसम्बन्ध्येव । चतुर्थस्तु “यदपत्यं भवेदस्यास्तद्द्वयोः स्यात् स्वधाकरं” इत्येवंविधया संविदा दत्तायां दुहितर्य्युत्पन्नः स मातामहस्य जनयितुश्च, इत्येवमुभाभ्यां पुत्रत्वेनैव सम्बन्धी भवति । चिन्तितापि पुत्रिका भवतीत्यस्मिन् पक्षे संविदमन्तरेणापि स्वचित्तपरिकल्पनामात्रेणैव एवं पुत्रिकापुत्रभेदा भवन्ति । पुत्रभेदप्रकरणे चैते व्यक्ता भविष्यन्तीति । एवं स्थिते स्मृतिः ।

मातामहस्तु मात्रादिपैतृकं पितृपूर्वकम् ।
मातृतः पितृतो यस्मादधिकारोऽस्ति धर्मत इति ॥

न चैतद्वचनं दौहित्रमात्रविषयमिति मन्तव्यम् । मनुस्मृतावेवैतद्वचनार्थस्य पुत्रिकापुत्रसम्बन्धावगमात् ।

मातुः प्रथमतः पिण्डं निर्वपेत् पुत्रिकासुतः ।
द्वितीयन्तु पितुस्तस्याः तृतीयन्तु पितुः पितुरिति ॥

एतच्च वचनद्वयं न सामान्यतः पुत्रिकापुत्रविषयम् । किन्तु पुत्रत्वेन परिकल्पिता या पुत्रिका तत्पुत्रैकविषयम् । ननु निर्व्वपेत्पुत्रिकासुत इति सामान्योपन्यासात् कुतः पुत्रिकापुत्रविशेषैकविषयः । उच्यते । या हि पुत्रिका पुत्रत्वेन न कल्पिता तत्पुत्रस्तु कल्पितः, स तु गौणसुतत्वेन मात्रास्मातामहसम्बन्धीति कृत्वा मातामहश्राद्धं कुर्वन्मातामहाद्येव कुर्य्यात् । पुत्रस्य हि पितृश्राद्धे पितृप्रभृत्येवाधिकारात् । या तु पुत्रत्वेन कल्पिता पुत्रिका तस्यास्तु सुतो मातामहपुत्रस्य सुत इति

मातामहस्य पौत्रस्थानीय इति पौत्रक्रियमाणश्राद्धतुल्यं स्वमातामह-श्राद्धं करिष्यन् पितृस्थानीयमातृप्रभृत्येव कुर्य्यादिति । ननु नास्ति-वचनस्यातिभार इति न्यायाद्वचनात् पुत्रिकापुत्रमात्रक्रियमाणमाता-महश्राद्धे मात्रादित्वमस्तु । मैवं । सन्निहिताभिहितेनौचित्येन वचनस्य विशेषेऽवस्थापनात् । ननु किमिदमौचित्यमदृष्टार्थेषु पदार्थेषु "कृते सपिण्डीकरणे तत्पूर्वं श्राद्धमाचरेत्" इत्यादिवचनान्तरावगतकर्मस्व-रूपानुसरणं भवेत्यवेहि एकवाक्योपात्तहेतुसामर्थ्यञ्च । यतोऽत्र मातृ-पूर्व्वकत्वं पितृपूर्व्वकत्वञ्चोपदिश्य तत्पूर्व्वकत्वसाधकस्तथाविधाधिकारस-द्भावो हेतुरुक्तः "मातृतः पितृतो यस्मादधिकारोऽस्ति धर्मत इति"। स चायं हेतुर्हेतुत्वादेव पूर्वसिद्धतामपेक्षमाणः पौत्रस्थानीयमेव श्राद्धाधिकारिणं विषयीकरोति । अनेनैवंविधस्य पूर्वसिद्धत्वाभा-वात् हेतुवन्निगदोऽस्त्विति चेन्न । हेतुत्वासम्भवे हि हेतुवन्निगदो न पुनस्तस्य सम्भवे । इतश्च गौणपुत्रीभूतस्य पुत्रिकापुत्रस्य नायं मा-तृपूर्व्वकत्वविधिः किन्तु दौहित्ररूपस्यैव मातामहत्वमितिनिर्देशात् । अन्यथा पैतृकमितिनिर्देशोऽभविष्यत् । ननु पौत्रस्थानीयत्वात्पैतामह्य-मिति निर्देशः प्राप्नुयात् । पुत्रस्य हि पुत्रः पौत्रो भवति यमपेक्ष्य च यः पौत्रस्तदपेक्षया स पितामहो भवति यतः । मैवं । पुत्रत्वमेव हि संविदोत्पादितं पुत्रिकायां तत्पुत्रस्य मातामहं प्रति पौत्रत्वं कल्प-नामात्रभवं न लौकिकं न वैदिकमिति नोत्तरव्यवहारोत्पादनसमर्थं। नन्वेवं सति क्षेत्रजादीनां पुत्रैः पितृश्राद्धादीनि कुर्व्वाणैः क्षेत्र्यादयः पितामहत्वेन न सङ्कीर्त्त्येरन् । उच्यते । वयमत्र गौणत्वेन स्वरसतो लौकिकव्यवहारगम्यत्वेन च सूक्ष्मतरं पितृपितामहादिरूपसम्बन्धान्तरं

शास्त्रोपदिष्टप्रकारमनुत्पादितं नात्यन्तं निवारयामः किन्तु तद्वाचक-शब्दप्रयोगेण व्यवहारं । यस्मादयं व्यवहारः स्वारसिकतया सकलजन-मानितया च समुद्भूततरं बलवत्तरं मातृमातामहादिसम्बन्धं गोचरयता जनकमन्त्रनिवाचकताश्रमविषयतामलभमानेन मातृमातामहादिशब्द-प्रयोगरूपेण व्यवहारान्तरेण बाध्यते । अतोऽयं पुत्रिकापुत्रो माता-महश्राद्धं कुर्वन्मातृमातामहादिशब्दप्रयोगेण पितृपितामहादिशब्द-प्रयोगं बाधते । यथा भ्रातृसुतः गौणपितृताङ्गतस्य सुतस्य पितृव्यस्य गौणसुतः श्राद्धमन्यमपि वा कर्मापि लौकिकव्यवहारं कुर्वन् स्वारसि-कसर्वजनमानिक-पितृव्यत्वरूपसम्बन्धवाचक-शब्दप्रयोगेण पितृत्वरूपस-म्बन्धवाचक-शब्दप्रयोगरूपं व्यवहारम । नन्वेवं सत्यनेनापि पुत्रिका-पुत्रेण न्यायमास्थाय मातामहादिशब्दैरेव श्राद्धप्रयोगोऽनुष्ठेयः । मैवं । तथाहि सति पुत्रिकापुत्रोपदेशोऽनर्थकः स्यात । आवश्यकश्राद्धाधि-कारप्राप्त्यर्थं स इति चेन्न । विनापि हि पुत्रीकरणं दौहित्रस्यापुत्रमा-तामहश्राद्धाधिकारस्यावश्यकत्वात । न चैष दायहरस्यैव दौहित्रस्येति शङ्कनीयं । अस्य निराकरिष्यमाणत्वात । अतः पुत्रीकृतस्य पुत्रिका-पुत्रस्य पित्रादिशब्दप्रयोगयोग्यत्व मातामहश्राद्ध मातामहाद्येव च । पुत्रीकरणरहितस्य तु पुत्रिकापुत्रस्य मात्रादि मातृमातामहादिशब्द-प्रयोगयोग्यत्व चेति । इत्यैतन्मातामहादिशब्दप्रयोगयुक्तं । यता माता-महान्तु मात्रादि मातुः प्रथमतः पिण्डमित्यादिषु तच्छ्राद्धप्रकार-विधायकवाक्येषु मातृमातामहशब्दप्रयोग एव श्रूयते [१] विधिशब्दस्य च मन्त्रकार्य्यकरत्वं न्याय्यम् । ननु नात्र मातृमातामहादिशब्दाः श्राद्ध-

---

(१) दृश्यते इति ख० ।

प्रयोगकालेऽप्येत एव प्रयोज्या इत्यनेनाभिप्रायेण प्रयुक्ताः किन्तु मात्रा-दित्वमात्रविधानार्थवाक्यावयवभावेनेति। सत्यं। किन्तु यत्र विधिशब्दः प्रयोगकाले मन्त्रवदनुष्ठेयस्मारकत्वेन प्रयुज्यते तत्र सर्वत्र विधेयस्मा-रकशक्तियुक्तत्वेनैवाकाङ्क्षावशादेव च स्वीक्रियते न तु तदभिप्रायप्रयु-क्तत्वादित्यदोषः। न च चैत्रआदिषु सम्बन्धान्तरमस्ति। न चास्ति कश्चित् पितृपितामहादिशब्दव्यतिरिक्तो विधिशब्दः। अतस्तेषां पितृपि-तामहादिशब्दव्यतिरिक्तो विधिशब्दः। अतस्तेषां पितृपितामहादिशब्दे-नैव सङ्कीर्त्तनं न्याय्यमिति। यत्तु पुत्रिकापुत्रस्य मातामहश्राद्धं मातृ-पूर्व्वकत्वमुक्तं तस्य वृद्धावपवादमाह व्याघ्रपात्।

कुर्य्यान्मातामहश्राद्धं(१) सर्वदा मातृपूर्वकम्।

विधिज्ञो विधिमास्थाय वृद्धौ मातामहादिति॥

न चात्रैवं शङ्कनीयं मातृश्राद्धे मातामहश्राद्धे च दौहित्रमात्रस्यैक-स्मिन् काले कदाचिदन्वष्टकादौ तीर्थादिविशेषे वा देशकालादीनां साधारणत्वेन युगपत्कर्त्तव्ये प्राप्ते तत्र द्वयोः क्रमप्रतिपादनार्थं वचनं न पुनः पुत्रिकापुत्रकर्त्तृके मातामहश्राद्धे मातुर्देवतात्वस्य विधाय-कस्यापवादकमिति। यतः पुत्रिकापुत्रक्रमेऽस्य वचनस्योपलम्भात् वृद्धि-श्राद्धप्रकरणे वक्ष्यमाणस्य मातृश्राद्धपूर्व्वकत्वस्य बाधापत्तेश्च। न च क्रमविकल्पो न्याय्यः। सर्व्वस्मृतिपुराणेषु वचनशतेन प्रत्यहं मातृश्राद्ध-पूर्व्वकत्वस्य विधानात्। इति पुत्रिकापुत्रकर्त्तृकश्राद्धदेवताः। तदे-वमुक्तं द्व्यामुष्यायणाधिकारिकेषु नैयमिकेषु श्राद्धेषु गौणस्यापि पितृवर्गस्य देवतात्वम्।

(१) कुर्व्वन्मातामहश्राद्धमिति ग०।

अथेदं वक्तव्यं किमेतत्कर्तव्येष्वेतेषु श्राद्धेषु गौणपितृवर्गीयः पत्नीवर्गोऽपि मुख्यपितृवर्गीयपत्नीवर्गवत् स्वपतिसहभावेन देवतात्वं लभते वा न वेति। तत्र तावद्गौणपितृवर्गेण देवतात्वे लब्धे सति वचनान्तरेण तस्य पत्नीसहितस्य देवतात्वमुक्तमिति, न तद्रहितस्य देवतात्वं शास्त्रम्। नन्वेवं तर्हि गौणस्य पितुरविद्यमानायां पत्न्यां विद्यमानायामपि वा जीवन्त्याममावास्यादिश्राद्धेषु तस्यामुद्देशः प्राप्नोति। तथा च सति "षण्णान्देयास्तु षट्पिण्डाः" इत्यादिका नित्यवच्छ्रुतिर्बाध्यते। अथ किं नित्यवच्छ्रुतिबाधभयाद्धदप्रमीतेऽपि पितरीति पितुरुद्देशः कार्यः। यदि पुनः सा पित्रादिमरणापेक्षा नित्यवच्छ्रुतिस्तर्हि मातृमरणापेक्षाप्यस्तु, जीवत्पितृकाधिकारिक-श्राद्धन्यायो वास्त्विति। न चात्र मुख्ये सम्प्रत्यय इत्ययं न्यायः प्रवेशं लभते गौणपितृपत्नीत्वं गताया मुख्याया मातुरभावात् गौणपितृनिवेशस्य न्याय्यत्वात्। अतोऽत्र गौणस्य पित्रादेर्देवतात्वे गौणीनां मातॄणां सहभावेन देवतात्वमस्तु। अत्रोच्यते। यथा मुख्यपितृश्राद्धे गौणीनां न सहभावेन देवतात्वं तथात्रापि[1] यासां हि स्वतन्त्राधिकारेण पृथक्श्राद्धं प्राप्नोति तासामेव सहभावो विहितः। पृथक्श्राद्धविध्यपवादकत्वादस्य सहभावविधेः। न चास्ति गौणमातृश्राद्धे पृथङ्नित्याधिकारः। मातृश्राद्धविधेर्मुख्यमातृपरि-ग्रहेण कृतार्थत्वात्। नन्वेवं तर्हि गौणपितृपत्नीनां श्राद्धानि कः कुर्यात्। लोकदृष्ट्या पुत्रस्थानपातात् स एवेति ब्रूमः। सोऽपि

(१) यथा मुख्ये पितृश्राद्धे नित्यानित्यसंयोगविरोधादिना गौणमातॄणां न सहोद्देश्यत्वं तथा गौणे पितृश्राद्धेऽपि इति ग०।

लोकविरोधपरिहाराय परिच्छदादानकलङ्कक्षालनाय वा कृपया स्नेहेन वा करोतीति न तत्र तस्य नित्योऽधिकारः। यस्तु स्त्रीपुंसाभ्यामेव गौणत्वेन गृहीतः पुत्रः स यथा वहुभिः पुरुषैः गृहीतो वहूनां पुरुषाणां करोति एवं स्त्रीपुंसाभ्यामपीति। अत्र तु मातामहानामनेकत्वेऽपि मातामहश्राद्धविधेर्मुख्यमातामहश्राद्धेनैव कृतार्थत्वात् न वहूनि मातामहश्राद्धानि। न चाप्येकस्मिन्नेव श्राद्धे सर्व्वेषां नामानि कीर्त्तनीयानि, तथा विध्यभावात्। अथ वा यः पत्या सम्पादितो गौणः पुत्रः सम्मत एव पत्न्या अपि पुत्रो भवति। विवाहसमये हि तस्याः पत्न्या धर्मकामार्थेष्वनतिचरणीयत्वप्रतिज्ञानात्। अतएव तदुपार्जितधनधर्म्मयोस्तस्याः स्वतः स्वत्वं। उक्तं हि इदमापस्तम्बादिभिः "जायापत्योर्न विभागो विद्यते सहाधिकाराद्धनधर्मयोः"। नहि प्रोषिते प्रेते वा पत्यौ आवश्यकेषु धनसाध्येषु धर्मकार्य्येषु पतिधनेन क्रियमाणेषु पत्न्याः स्तेयमुपदिशन्तीति। अतोऽस्ति गौणसुतस्य गौणमातृश्राद्धे पृथगधिकार इति कृत्वा अन्यत्र पतिना सहेत्यपवादोऽप्यस्तीति सिद्धं पार्व्वणे तस्याः सहभावेन देवतात्वमिति। न चैवं जननीसपत्नीष्वपि वाच्यं। तत्र मुख्यमातृसद्भावेन कृतार्थत्वादिति पूर्वमुक्तत्वात्। एवञ्च सति गौणमातामहानामपि गौणपितृवच्छ्राद्धं कर्त्तव्यमिति। एवमुक्ता द्व्यामुष्यायणाधिकारिकेषु श्राद्धेषु देवताः।

अथेदानीं जीवत्पितृकाधिकारिकेषु श्राद्धमुच्यन्ते।

तत्राह विष्णुः।

पितरि जीवति श्राद्धं कुर्य्यात् येषां पिता कुर्य्यात् तेषां कुर्य्यात्। पितरि पितामहे च जीवति येषां पितामहः। पितरि पितामहे प्रपि-

तामहे च जीवति नैव कुर्य्यात् यस्य पिता प्रेतः स्यात् स पित्रे पिण्डं निधाय प्रपितामहात्परं द्वाभ्यां दद्यात्। यस्य पिता पितामहश्च प्रेतौ स्यातां स ताभ्यां पिण्डौ दत्वा पितामहपितामहाय दद्यात्। यस्य पितामहः प्रेतः स्यात् स तस्मै पिण्डं निधाय प्रपितामहात्परं द्वाभ्यां दद्यात्। यस्य पिता प्रपितामहश्च प्रेतौ स्यातां स ताभ्यां पिण्डौ दत्वा पितामहपितामहाय दद्यात्।

मातामहानामप्येवं कुर्य्यात् श्राद्धं विचक्षणः।
मंख्योहेन यथान्यायं शेषाणां मन्त्रवर्जितं।

अस्यार्थः। पितरि जीवति श्राद्धं कुर्य्यात् येषां पिता कुर्य्यात्। पितर्य्येव जीवत्यन्येषु प्रमीतेष्विति प्रथमः पक्षः। पितरि पितामहे च जीवति अन्येषु प्रमीतेष्विति द्वितीयः। त्रयो जीवन्तीति तृतीयः। यस्य पिता प्रेतः स्यात् पितामहप्रपितामहौ जीवत इति चतुर्थः। यस्य पिता पितामहश्च प्रेतौ स्यातां प्रपितामहश्च जीवतीति पञ्चमः। पितामहपितामहो वृद्धप्रपितामहः। यस्य पितामहः प्रेतः स्यात् पिता प्रपितामहश्च जीवत इति षष्ठः। यस्य पिता प्रपितामहश्च प्रेतौ स्यातां पितामहश्च जीवति इति सप्तमः। अयमाशयः। अन्तर्हितेभ्योऽनन्तर्हितेभ्यो वा प्रेतेभ्यस्त्रिभ्यः क्रमेण श्राद्धं कर्त्तव्यमिति। न्यायप्राप्ते ऊहे पुनर्वचनं एकप्रयोगतया तदप्राप्त्याशङ्कायां शेषाणां मन्त्रवर्जितमिति। पितृमातामहव्यतिरिक्तानां ’ऊहितमन्त्रवर्जितं पितृपदवानेव मन्त्रः स्यादित्यर्थः। अत्र च मंख्योहवचनं लिङ्गं, न पुनः पितृव्यादिश्राद्धमन्त्रनिषेधः। कुर्य्यादिति यच्छ्रा-

योगादकरणे न जीवत्पितृकस्य प्रत्यवायः किन्तु कुर्व्वाणस्य फलविशेषो भवतीति ।

अथ जीवच्छ्राद्धदेवताः ।

ब्रह्मा, विष्णुः, ईश्वरः, रुद्रः, इन्द्रः, प्रकृतिः, मुद्गलः पुरुषः, शिव इत्यष्टौ । शर्व्वः, शर्व्वपत्नी, भवो, भवपत्नी, रुद्रो, रुद्रपत्नी, उग्रः, उग्रपत्नी, भीमो, भीमपत्नी, ईशः, ईशपत्नी, महादेवो, महादेवपत्नी, पशुपतिः, पशुपतिपत्नी, इति षोड़श । प्राणापानव्यानसमानोदानाः एषामधिपतयः पृषातका रुद्राश्चेति दश । अग्निवाय्वादित्या व्याहृतिदेवतास्तिस्रः । सपत्नीकाः पित्रादयो मातामहादयश्चेति षट् । पार्व्वणोपदिष्टाग्नौकरणवैश्वदेविकदेवताश्च एताश्च विधिना मन्त्रवर्णमातिदेशेन चावगताः । विष्ण्वादींश्च तत्तत्प्रकरणे दर्शयिष्यामः । इति जीवच्छ्राद्धदेवताः ।

अथ सन्न्यासाङ्गभूतश्राद्धेषु देवताः ।

तत्र देवश्राद्धे ब्रह्मविष्णुमहेश्वराः । ऋषिश्राद्धे देवर्षिब्रह्मर्षिक्षत्रर्षयः । कश्चित् पुनर्ऋषिश्राद्धे देवर्षिक्षत्रर्षिमनुष्यर्षयः । दिव्यश्राद्धे वसुरुद्रादित्याः । मनुष्यश्राद्धे सनकसनन्दनसनातनाः । भूतश्राद्धे पृथिव्यादीनि भूतानि, चक्षुरादीनि करणि, चतुर्व्विधभूतग्राम इति तिस्रः । पितृश्राद्धे पितृ-पितामहा मातामह-प्रमातामह-वृद्धप्रमातामहाश्च । मातृश्राद्धे मातृपितामहीप्रपितामह्यः । आत्मश्राद्धे आत्मपितृपितामहाः । एते च सर्व्वे नान्दीमुखविशेषणवन्तो देवताः । यतः शौनकप्रोक्ते सन्न्यासविधौ पठ्यते ।

अथातः सन्न्यासविधिं व्याख्यास्यामः ।

पूर्व्वेद्युर्नान्दीमुखश्राद्धं कुर्य्यादेव। ऋषिदिव्यमनुष्यभूतपितृमात्रात्मादीनां पृथक्पिण्डदानैर्युग्मैर्ब्राह्मणैरष्टौ श्राद्धानि कुर्य्यादिति। एषाञ्च श्राद्धानां सन्न्यासार्थत्वेन कर्माङ्गत्वादिष्टिश्राद्धे क्रतुदक्षाविति, विश्वेदेवाः सत्यवसुसंज्ञका वा "सत्यो नान्दीमुखे वसुः" इति वचनात्। इति सन्न्यासाङ्गश्राद्धे देवताः।

तदेवमुक्ताः श्राद्धशब्दार्थान्तर्गत-ब्राह्मणभोजन-पिण्डनिर्व्वपणात्मकप्रधानकर्म्मद्वय-सम्बन्धिन्यो देवताः। अथेदानीं श्राद्धान्तर्गताग्नौकरणसंज्ञक-प्रधानकर्म्म-सम्बन्धिन्योऽभिधीयन्ते।

तत्रावच्छतपथे पिण्डपितृयज्ञप्रकरणे।

स उद्दास्याग्निं द्वे आहुती जुहोति देवेभ्यः। देवान्वा एष उपावर्त्तते य आहिताग्निर्भवति यो दर्शपूर्णमासाभ्यां यजतेऽथैतत्पितृयज्ञेनेवाचारीत्तद् देवेभ्यो निह्नुते स देवैः प्रसूतोऽथैतत्पितृभ्यो ददाति तस्माद्दुद्दास्याग्नौ द्वे आहुती जुहोति देवेभ्यः॥ स वा अग्नये च सोमाय च जुहोति[१]।

महाभारतेऽपि पुराकल्पकपार्थयादसहितोऽग्नौकरणे अग्निविधिर्दृश्यते। तथा।

ततः यज्ञप्रवृत्ते[२] तु सर्व्व एव महर्षयः।
पितृयज्ञानकुर्व्वंस्ते विधिदृष्टेन कर्म्मणा॥
ऋषयो धर्म्मनित्यास्तु कृत्वा निवपनान्युत।
तर्पणञ्चाप्यकुर्व्वन् वै तीर्थाम्भोभिर्यतव्रताः॥

---

(१) शतपथब्राह्मणे २ अ०. ४ त्रा. १.
(२) पुराकल्पप्रवर्त्ते इति ग०।

निवापैर्दीयमानैश्च चातुर्व्वर्ण्येन भारत ।
तर्पिताः पितरो देवास्तेऽन्नं न जरयन्ति वै ॥
अजीर्णेनाभ्यहन्यन्त ते देवाः पितृभिः सह ।
सोममेवाभ्यपद्यन्त निवापान्नाभिपीड़िताः ॥
तेऽब्रुवन् सोममासाद्य पितरो जीर्णपीड़िताः ।
निवापान्नेन पीड़ा नः श्रेयो नोऽत्र विधीयताम् ॥
तान् सोमः प्रत्युवाचाथ श्रेयश्चेदीप्सितं सुराः ।
स्वयम्भूसदनं यात स च श्रेयो विधास्यति ॥
ते सोमवचनाद्देवाः पितृभिः सह भारत ।
मेरुशृङ्गे समासीनं पितामहमुपागमन् ॥

देवपितर ऊचुः ।

निवापान्नेन भगवन् भृशं पीड्यामहे वयम् ।
प्रसादं कुरु नो देव श्रेयो नः संविधीयताम् ॥
इति तेषां वचः श्रुत्वा स्वयम्भूरिदमब्रवीत् ।
एष मे पार्श्वतो वह्निर्युष्मच्छ्रेयो विधास्यति ॥

अग्निरुवाच ।

सहितास्तत्र भक्ष्यामो निवापे समुपस्थिते ।
जरिष्यत्यथ वोऽप्यन्नं मया सार्द्धं न संशयः ॥
एतच्छ्रुत्वा तु पितरस्ततस्ते विज्वरा बभुः ।
एतस्मात् कारणादग्नेः प्राक्तनं दीयते नृप ॥
न्युप्ते चैवाग्निपूर्व्वे वै निवापे पुरुषर्षभ ।
न ब्रह्मराक्षसास्तं वै निवापं धर्षयन्त्युत ॥

रक्षांसि चापवर्त्तन्ते स्थिते देवे विभावसौ ।

ब्रह्मवैवर्त्तब्रह्माण्डपुराणयोः यमस्यापि देवतात्वमाहुतिमन्त्राम्नानादवगम्यते ।

अग्नये कव्यवाहनाय स्वधा चाङ्गिरसे नमः ।

सोमाय पितृमते स्वधा चाङ्गिरसे नमः ।

यमाय वैवस्वते स्वधा नम इति ब्रुवन्निति ।

आपस्तम्बसूत्रे यमस्य वैकल्पिकं देवतात्वमुक्तम् । न यमाय जुहोतीत्येक इत्यभिधानात् । एवमुक्ताः श्राद्धे प्रधानकर्म्मदेवताः ।

अथेदानीं वैश्वदेविकाख्याङ्गसमवायिन्योऽभिधीयन्ते । तत्र विश्वेषां देवानामुत्पत्तिर्ब्रह्माण्डब्रह्मवैवर्त्तयोः ।

दक्षस्य दुहिता साध्वी विश्वा नामेति विश्रुता ।

विधिना सा तु धर्मज्ञ दत्ता धर्म्माय धीमते ॥

तस्याः पुत्रा महात्मानो विश्वेदेवा इति श्रुतिः ।

विख्यातास्त्रिषु लोकेषु सर्व्वलोकनमस्कृताः ॥

एतेषां स्वरूपं गरुडपुराणे ।

विश्वायां दक्षकन्यायां जाता धर्म्मान्महात्मनः ।

विश्वेदेवा इति ख्याता देववर्य्या महाबलाः ॥

शक्रेण सह योद्धॄणां विजेतारस्तु रक्षसां ।

यन्नामस्मरणादेव प्रद्रवन्त्यसुराः क्षणात् ॥

बाणबाणासनधरा द्विभुजाः श्वेतवाससः ।

केयूरिणः कुण्डलिनः किरीटकटकान्विताः ॥

धैर्य्यसौन्दर्य्यसंयुक्ता दिव्यस्रगनुलेपनाः ।

इन्द्रस्यानुचराः सर्व्वे गोप्तारस्त्रिदिवस्य ते ॥

यमसंहितायां ।

विश्वेऽपि विश्वेदेवास्तु दक्षिणे वाणपाणयः ।

द्विहस्ता वामभागे तु शरासनपरायणाः ॥

पद्मपुराणे ।

विश्वांस्तु देवान् शरचापपाणीन्

ध्यायेद्विचित्राभरणान् सुवेशान् इति ।

एतेषां श्राद्धदेवतात्वे इतिहासस्तु ब्रह्माण्डब्रह्मवैवर्त्तयोः ।

समानवसहात्मानश्चेरुरुग्रमहत्तपः ।

हिमवच्छिखरे रम्ये देवर्षिगणसेविते ॥

सर्व्वाप्सरोभिश्चरिते नित्यं गन्धर्व्वसेविते ।

श्रद्धेन मनसा प्रीताः पितरस्तानथाब्रुवन् ॥

वरं वृणीध्वं प्रीताः स्म कं कामं करवामहे ।

ब्रह्मा चाह महातेजास्तपसामी सुतर्पितः ॥

प्रीतोऽस्मि तपसानेन कं कामं वितरामि वः ।

एवमुक्तास्तदा विश्वे ब्रह्मणा विश्वकर्म्मणा ॥

ऊचुस्ते सहिताः सर्व्वे ब्रह्माणं लोकपावनं ।

श्राद्धेऽस्माकं भवेद्देयं स ह्येष काङ्क्षितो वरः ॥

प्रत्युवाच ततो ब्रह्मा तान् वै त्रिदशपूजितः ।

भविष्यत्येवमेवेति काङ्क्षितो वो वरस्तु यः ॥

पितृभिश्च तथेत्युक्तमेवमेतन्न संशयः ।

सहास्माभिस्तु भोक्तव्यं यत् किञ्चित् पच्यते त्विह ॥

अस्माकं कल्पिते श्राद्धे भवन्तोऽग्याशिनो हि वै ।
भविष्यन्ति मनुष्येषु सत्यमेतद्‌ब्रवीमि ते ।
माल्यैर्गन्धैस्तथान्नेन युष्मांश्चैवार्चयन्तु वै ॥
दत्ते दत्ते तु युष्मभ्यमस्मभ्यन्दास्यते ततः ।
विसर्जनमथास्माकं पूर्वं पश्चात्तु दैवतं ॥
रक्षणञ्चैव श्राद्धस्य अतिथेस्तु विधिश्च यः ।
भूतानां देवतानाञ्च पितॄणां श्राद्धकर्मणि ॥
एवं कार्यञ्च सम्यक् तु सर्वमेतद्भविष्यति ।
एवं दत्वा वरं तेषां ब्रह्मा पितृगणैः सह ।
भूतानुग्रहकृद्देवः स चचार यथासुखमिति ॥

तथा क्रतुस्मृतिभविष्यत्पुराणयोः ।

सदैवं भोजयेच्छ्राद्धं तत्पूर्वञ्च प्रवर्त्तयेत् ।
अन्यथा ह्यवलुम्पन्ति सदैवासुरराक्षसाः ॥

अ । विश्वान्देवानुद्दिश्य क्रियमाणं श्राद्धाङ्गभूतं कर्म दैवमित्यु-च्यते । तेन सहितं सदैवं, सदैवमितिनियमेन तत्पूर्वं दैवपूर्वं प्रवर्त्तयेत कुर्य्यात् । यदि तन्न क्रियते तदा श्राद्धफलं रक्षांस्यपघ्नन्ति स्वयं वा आददते । अत्र खलु दैवेन कर्मणा सह वर्त्तते श्राद्धशब्द . यं कर्मेति समासार्थावगमात् श्राद्धाङ्गदेवताप्रधानत्वेन च दैवस्य व्यपदेशादङ्गत्व-मवगम्यते । श्राद्धरक्षार्थत्वाभिधानेनोपकारकत्वावगमात् ।

मनुस्मृतावपि ।

दैवकार्य्याद्द्विजातीनां पितृकार्य्यं विशिष्यते ।
दैवं हि पितृकार्य्यस्य पूर्व्वमाप्यायनं स्मृतम् ॥

तेषामारक्षभूतन्तु पूर्व्वं दैवं नियोजयेत् ।
रक्षांसि हि विलुम्पन्ति[१] श्राद्धमारक्षवर्जितं ॥

अस्यार्थः। पितृकार्य्यं विशिष्यते प्रधानतया श्रेष्ठतां लभते। कथमित्यत आह दैवं हि पितृकार्य्यस्य पूर्व्वं क्रियमाणं विघ्नकारकराक्षसनिवारणद्वारेणाप्यायननिर्व्वाहिकं भवतीति। अनेनापि वैश्वदेविकमङ्गकर्म्मैवेति ज्ञायते, पित्रादिदैवत्यमातामहदैवत्य-प्रधानद्वयवत्यमावास्याश्राद्धप्रयोगे "तन्त्रं वा वैश्वदेविकम्" इति याज्ञवल्क्येन प्रधानप्रवृत्तत्वाभिधानाच्च[२] तत्पूर्व्वं प्रवर्त्तयेदित्युक्तं। अतोवक्ष्यमाणान् पदार्थान् प्रत्येकं वैश्वदेवस्थाने कृत्वा पितृस्थाने कुर्य्यात् ।

तथा च देवलः ।

यत्र तत् क्रियते कर्म्म पैतृके ब्राह्मणान् प्रति ।
तत्सर्व्वं तत्र कर्त्तव्यं वैश्वदैवत्यपूर्व्वकं ॥

पैतृके पितृदेवत्ये कर्म्मणि श्राद्ध इत्यर्थः ।

विष्णुधर्म्मोत्तरेऽपि ।

आदौ समर्च्चयेद्विप्रान् वैश्वदेवनिवेशितान् ।
निवेशितांश्च पित्रर्थे ततः पश्चात् समर्च्चयेत् ॥

वृद्धशातातपेऽपि ।

उदङ्मुखस्तु देवानां पितॄणां दक्षिणामुखः ।
प्रदद्यात् पार्व्वणश्राद्धे दैवपूर्व्वं विधानतः ॥

पार्व्वणग्रहणादमावास्याश्राद्ध एव वैश्वदेवपूर्व्वकत्वं नियम्यते।

---

(१) रक्षांसि विप्रलुम्पन्तीति ग० ।
(२) प्रधानद्वयोपकारार्थमिति ख० ।

एकोद्दिष्टाभ्युदयिकनित्यश्राद्धेषु वैश्वदेविकाभावोऽवस्थ्यते भविष्यत्-पुराणे ।

तप्यमानास्तपस्तीव्रं प्रेषिता ब्रह्मणाऽऽसनात् ।
विश्वेदेवास्तु रक्षार्थं पितृयज्ञे च सर्व्वदा ।
अतः पूर्व्वं प्रदातव्यं तेभ्योऽन्नं पितृकर्म्मणि ॥

अन्नग्रहणं गन्धादीनामप्युपलक्षणार्थं । एवं सर्व्वेषां श्राद्धसम्बन्धिनां पदार्थानां वैश्वदेवपूर्व्वत्वप्राप्तौ कश्चिदपवादः प्रदर्श्यते ब्रह्माण्डपुराणे ।

पश्चाद्विसर्ज्जयेद्देवान् पूर्व्वं पैतामहान् द्विजान् ।
मातामहानामप्येवं सह देवैः क्रमः स्मृतः ॥

पैतामहग्रहणं पैत्रप्रपैतामहयोरप्युपलक्षणार्थं ।
शातातपस्मृति-विष्णुधर्म्मोत्तरयोः ।

विश्वेदेवनिविष्टानां चरमं हस्तधावनं ।
विसर्ज्जनञ्च निर्दिष्टं तेषु रक्षा यतः स्थिता ।
सर्व्वमन्यत् प्रदातव्यमादौ तेषां नराधिप ॥

'चरमं' पश्चात् । 'हस्तधावनं' भोजनान्तावनिप्रहस्तक्षालनार्थजलदानम् ।

तदेवमेतद्ब्रह्मवैवर्त्तोक्तं विश्वेषां देवानां श्राद्धे देवतात्वं नित्य-श्राद्धादावपोह्यते ।

आह शातातपः ।

नित्यश्राद्धमदैवं स्यादेकोद्दिष्टं तथैव च ।
मातृश्राद्धन्तु युग्मैः स्याददैवं प्राङ्मुखैः पृथक् ।

योजयेद्दैवपूर्व्वाणि श्राद्धान्यन्यानि यत्नतः॥

मातृश्राद्धमत्राभ्युदयिकपूर्व्ववर्त्ति विवक्षितं। ब्राह्मणयुग्मत्वप्राङ्मुखोपवेशनलिङ्गात्। तत्र यदापि पित्रा मातामहादिश्राद्धद्वयात् पृथग्भिन्नकालेऽनुष्ठीयते तदानीमदैवं वैश्वदेवरहितं कर्त्तव्यम्। यदा पुनरेकस्मिन्नेव काले श्राद्धत्रयं क्रियते तदा तन्त्रेणावृत्त्या वा वैश्वदेविकानुष्ठानमिति श्राद्धत्रयं प्रकुर्व्वीत। "तन्त्रं वा वैश्वदेविकमिति" वशिष्ठवचनादवगन्तव्यं। तत्र भिन्नकाले श्राद्धत्रयानुष्ठानं।

पूर्व्वेद्युर्मातृकं श्राद्धं कर्म्माहे पितृकं तथा।

उत्तरेद्युः प्रकुर्वीत मातामहगणस्य तु॥

इत्यादिभिर्वचनैराभ्युदयिकश्राद्धप्रकरणे दर्शयिष्यते। पृथगनुष्ठीयमानमातृश्राद्धव्यतिरिक्तान्याभ्युदयिकनिमित्तकानि श्राद्धानि विकल्पेन वैश्वदेवविहीनानि कार्य्याणि। तथाचाभ्युदयिकं प्रकृत्य मार्कण्डेयपुराणे उक्तं।

विश्वदेवविहीनन्तु केचिदिच्छन्ति मानवाः।

युग्माश्चात्र द्विजाः कार्य्यास्ते पूज्याश्च प्रदक्षिणम्॥

केचिद्ग्रहणादत्र विकल्पो गम्यते।

शातातपभविष्यत्पुराणयोः।

एकोद्दिष्टन्तु यच्छ्राद्धं तन्नैमित्तिकमुच्यते।

तदप्यदैवं कर्त्तव्यमयुग्मानाशयेत् द्विजान्॥

ब्रह्मपुराणे।

पार्व्वणं दैवपूर्व्वं स्यादेकोद्दिष्टं सुरैर्व्विना।

तथा एकोद्दिष्टं दैवहीनमेकार्घ्यैकपवित्रकमित्यादि चैकोद्दिष्टम-

करणे वक्ष्यते । अथैकोद्दिष्टेषु वैश्वदेविककर्म्माभावे कारणं नागरखण्डेऽभिहितं ।

वृत्रासुरस्य सङ्ग्रामे प्रमीतानां दिवौकसां ।
निवापाय गयाकूपमवाप पिदशेश्वरः ॥
नगरे नगरे तत्र चतुर्दश्यां महालये ।
श्राद्धानि श्रद्धया कर्त्तुमारेभे विधिवद् वृषा ॥
श्राद्धमन्त्रैरथाहूतानग्निष्वात्तादिकान् पितॄन् ।
अन्यानपि स्ववर्गीयान्[१] प्रेतान् शक्रश्चतांश्च तान् ॥
ब्राह्मणानां शरीरेषु विशतः सन्ददर्श सः ।
विश्वान्देवांस्तु नापश्यत्सदर्थञ्च व्यलम्बत ॥
अथ शक्रेण सहसा दृष्टः पृष्टश्च नारदः ।
विश्वेषां प्राह देवानामनागमनकारणं ॥
गयायां कुर्व्वतः श्राद्धं ब्रह्मणः परमेष्ठिनः ।
विश्वेदेवा मया दृष्टाः तत्किमर्थं विलम्बसे ॥
इति नारदवाक्येन क्रुद्धो वृद्धश्रवास्ततः ।
विश्वैर्देवैर्विना श्राद्धमेकोद्दिष्टविधानतः ॥
चक्रे शतक्रतुस्तेऽपि प्रेताः प्रापुः परां गतिं ।
एवंविधञ्च समयं श्रावयामास तान्[२] द्विजान् ॥
विश्वे हि देवाः श्राद्धस्य रक्षणार्थं व्यवस्थिताः ।
तैर्विना श्राद्धसंरक्षा मयैव हि विधास्यते ॥

---

(१) अन्यांश्च पितृवर्गांश्चेति ग० ।
(२) स इति ग० ।

अवैश्वदेविकं श्राद्धमत ऊर्द्धं प्रवर्त्तताम् ।
इति तस्मिन् वदत्युच्चैर्व्विश्वेदेवाः समाययुः ॥
पुरुहूत पुरा सृता वयं देवेन वेधसा ।
त्वया तु चरमं नाथ[१] विसृष्टैवं प्रसीद नः ॥
मघवन्नघवन्तोऽद्य न भवामः कथञ्चन ।
बहिः करोषि श्राद्धेऽद्य[२] कस्मादस्मान् दिवस्पते ॥
इति वाष्पाम्बुकल्लोलक्षालितः चितिशोकतः ।
अभ्यर्थनाभिस्तेषां स प्रससाद न सीदताम् ॥
अथ वाष्पोष्मणस्तस्मादण्डान्यासन्ननेकशः ।
जज्ञिरे पुरुषास्तेभ्यो लक्षशो राक्षसोपमाः ॥
विश्वैर्देवैस्तथादिष्टास्ते जगद्ग्रासलालसाः ।
अस्मादिरहितं श्राद्धमाहारो वो भविष्यति ॥
जाताः चित्युष्मजैरण्डैस्तेन कूष्माण्डसंज्ञिताः ।
विहरध्वमिति प्रोच्य विश्वेदेवास्तिरोदधुः ॥
अथ कूष्माण्डसंकीर्णविश्वमालोक्य विश्वसृक् ।
आहूय विश्वानिन्द्रञ्च व्यवस्थां विदधे विधिः ॥
एकोद्दिष्टाभिधानानि सदा श्राद्धान्यतः परं ।
विश्वैर्देवैर्व्विना सन्तु सत्यवागस्तु वृत्रहा ॥
अवैश्वदेविकं श्राद्धमन्यत् कूष्माण्डतृप्तये ।
भविता भस्मरेखाभिः पात्ररक्षा च यत्र न ॥

(१) तातेति ख० ।
(२) श्राद्धेभ्य इति ग० ।

कूष्माण्डीभिरतोरग्निः सलिलैरभिमन्त्रितैः ।
अप्रोक्षितः श्राद्धपाको भवद्भिर्भुज्यतां सुखम् ॥
इत्युक्त्वा प्रीणयाञ्चक्रे कूष्माण्डानां पितामहः ।
अग्नये वायवेऽर्काय प्रददौ प्रविभज्य तान् ॥
पितृपक्षे चतुर्दश्यामेकोद्दिष्टविधानतः ।
श्राद्धं शस्त्रहतस्यैव कार्य्यं नान्यस्य कस्यचित् ॥
इत्युचिवान्विरिञ्चोऽन्तर्दधे सर्व्वान् विसर्ज्य तान् ।
अवैश्वदेविकं श्राद्धमेकोद्दिष्टं ततोऽभवत् ॥

अथैतेषां विश्वेषां नामान्युच्यन्ते । तत्र तावन्महाभारते ॥

विश्वे नाग्निमुखादेवाः संख्याताः पूर्व्वमेव ते ।
तेषां नामानि वक्ष्यामि भागार्हाणां महात्मनाम् ॥
महः कृतिर्विपाप्मा च पुण्यकृत् पावनस्तथा ।
ग्राष्णिक्षमः समूहश्च दिव्यभानुस्तथैव च ॥
विवस्वान् वीर्य्यवान् ह्रीमान् कीर्त्तिमान् कृत एव च ।
जितात्मा मुनिवीर्य्यश्च दीप्तरोमा भयङ्करः ॥
विश्वर्षः सोमपूर्व्वश्च सूर्य्यश्रीश्चेति नामतः ॥
सोमायः सूर्य्यः सावित्रो दत्तात्मा पुण्डरीयकः ।
उष्णीनाभो नभोदश्च विश्वायुर्दीप्तिरेव च ॥
चमूहरः सुरेषश्च व्योमारिः शङ्करो भवः ।
ईशः कर्त्ता कृतिर्धाता भुवनो दिव्यकर्म्मकृत् ॥
गणितः पञ्चवीर्य्यश्च प्राचीनोरश्मितस्तथा ।
सप्तकृत्सोमवर्धाश्च विश्वकृत् कविरेव च ॥
अनुगोप्ता सुगोप्ता च नप्ता चेश्वर एव च ।

जितात्मा मुनिवीर्य्यश्च दृप्तरोमा प्रभङ्करः ॥
अतिकर्म्मा प्रतीतश्च प्रदाता चांशुमांस्तथा ।
शैलाभः परमक्रोधी धारोष्णी भूपतिस्तथा ॥
सजीवो विकरी चैव विश्वेदेवाः सनातनाः ।
कीर्त्तितास्ते महाभागाः कालस्य गतिगोचराः ॥

एते च महाभारतोक्ता मरुत्कृत्यादिनामानो विश्वेदेवाः यथोक्तैर्नामभिः संबुद्ध्यादिविभक्त्यन्तैः प्रतिपदार्थं सङ्कीर्त्य श्राद्धे समुच्चयेन विनियोज्याः। संक्षेपेण वा सकृत् सर्व्वानपि बुद्धावारोप्य मरुत्कृत्यादयो विकरीपर्य्यन्ता विश्वेदेवा इदं वः पाद्यमित्यादिप्रकारः प्रयोगो विधेयः। एते च परस्परमेव समुच्चीयन्ते न तु वृहस्पत्याद्युक्तपुरूरवआर्द्रवादिभिः सहेति। यतस्तेषां नामानि वक्ष्यामि भागार्हाणां महात्मनामित्यनेन भागसम्बन्धाच्चहविःसंबन्धविधायकेन शास्त्रेण तेषामिति सर्व्वनामरूपैकपदोपात्तानामेतेषामेव मरुत्कृत्यादीनां परस्परसापेक्षाणामेव प्रयोगनिर्वर्त्तकत्वमवगम्यते। ननु शास्त्रान्तरविहितपुरूरव-आर्द्रवादिसापेक्षाणामिति न वाच्यं। इष्टिश्राद्धे क्रतुर्दक्ष इत्यादिना वचनेन विशेषविहितपुरूरव-आर्द्रवादिभिरेव सर्व्वेषां श्राद्धानामवरुद्धत्वात्मरुत्कृत्यादयो न क्वचिदवकाशं लभन्त इति न वैश्वदेविके देवतात्वेन कीर्त्तनार्हा इति। आनर्थक्यप्रहतानां विपरीतं बलाबलमिति न्यायात् सामान्यतो विहिता अपि विशेषतो विहितान् पुरूरवआर्द्रवादीन् बाधित्वा देवतात्वेन निविशन्ते। ते च विशेषप्रमाणाभावात् सर्व्वेष्वपि श्राद्धेष्विति मन्यमानं प्रतिविशेषग्रहणमुच्यते। प्रकृतौ वा द्विरुक्तत्वादिति न्यायात् प्रकरणात् पार्व्वण एव

निविशन्ते। न पार्व्वणविकृतिभूतेषु कर्म्माङ्गादिश्राद्धेषु। नन्वतिदेशा द्भविष्यति। न। आतिदेशिकैः क्रत्वादिभिर्बाधात्। तदेवं पार्व्वणश्राद्धे महइकृत्यादीनां वैश्वदेविके कर्म्मणि पुरूरवआर्द्रवाभ्यां सह विकल्पेन देवतात्वं सिद्धम्। अथैतेषां यैर्नामभिः कर्म्मसमवायः प्रसिद्धस्ता-न्युच्यन्ते। वृहस्पतिस्मृतौ।

क्रतुर्दक्षो वसुः सत्यः कामः कालस्तथैव च।
धुरिश्च रोचनश्चैव तथा चैव पुरूरवाः।
आर्द्रवश्च दशैते तु विश्वेदेवाः प्रकीर्त्तिताः॥

एते एषु श्राद्धेषु विभज्य विनियोज्याः।

उक्तं वृहस्पतिस्मृतावेव।

इष्टिश्राद्धे क्रतुर्दक्षः सत्यो नान्दीमुखे वसुः।
नैमित्तिके कालकामौ काम्ये च धुरिरोचनौ।
पुरूरवा आर्द्रवश्च पार्व्वणे समुदाहृताविति॥

शङ्खस्मृतावपि।

इष्टिश्राद्धे क्रतुर्दक्षः संकीर्त्यौ वैश्वदेविके।
नान्दीमुखे सत्यवसू काम्ये च धुरिरोचनौ॥
पुरूरवार्द्रवौ चैव पार्व्वणे समुदाहृतौ।
नैमित्तिके कालकामाविति सर्व्वत्र कीर्त्तयेत॥ इति।

इष्टिश्राद्धशब्देनात्र कर्म्माङ्ग श्राद्धं गृह्यते। तथा चाधानसोम-यागनिषेकादिसंस्कारादिभूतमपि श्राद्धं लभ्यते। कर्म्माङ्गस्य श्राद्ध-भेदप्रकरणे वक्ष्यते।

निषेककाले सोमे च सीमन्तोन्नयने तथा ।
ज्ञेयं पुंसवने श्राद्धं कर्म्माङ्गं वृद्धिवत्कृतमिति ।

अत्र कर्म्माङ्गमिति परिभाष्यते। वृद्धिवदिति नान्दीमुखे दैवतत्व-स्वाहाशब्दप्रयोगो दधिवदरादिमिश्रपिण्डवत्वादयो वृद्धिश्राद्धधर्म्मा अतिदिश्यन्ते। विहितं वृद्धिश्राद्धं याज्ञवल्क्यादिस्मृतिषु। एवं प्रदक्षिणीकृत्य वृद्धौ नान्दीमुखान् पितॄन् यजेतेत्यादिभिर्वचनैः वृद्धिश्राद्धञ्च वृद्धवशिष्ठादिभिर्दर्शितं। पुत्रजन्मविवाहादौ वृद्धिश्राद्धमुदाहृतमिति। अत्राभ्युदयिकश्राद्धविशेषे वृद्धिश्राद्धशब्दः परिभाष्यते। आदिशब्देन गर्भाधान-पुंसवन-सीमन्तोन्नयन-व्यतिरिक्तानामन्नप्राशन-चूड़ाकरणादिसंस्कारकर्म्मणां ग्रहणं। गर्भाधानादिसंस्कारत्रयाङ्गभूतस्याभ्युदयिकस्य कर्म्माङ्गशब्देनाभिधानात। एतच्च वृद्धिश्राद्धाद्भिन्नं कर्म्माङ्गं वृद्धिवदिति पारस्करेऽतिदेश दर्शनात्। भेदे ह्यतिदेशा भवति। श्राद्धभेदोद्देशे भेदाभिधानाच्च। काम्यपार्व्वणादिभेदास्तत्तत्प्रकरणे वक्ष्यन्ते। ननु नैमित्तिके कालकामावित्युक्तं एकोद्दिष्टञ्च श्राद्धं नैमित्तिकशब्देनोच्यते, एकोद्दिष्टञ्च यच्छ्राद्धं तन्नैमित्तिकमुच्यते इत्येवं परिभाषितत्वात्। एकोद्दिष्टं दैवहीनमेकार्घ्यैकपवित्रकमित्येवमेकोद्दिष्टे वैश्वदेविकनिषेधात् कथं कालकामौ। न च निमित्ते भवं नैमित्तिकमित्येवं व्युत्पत्त्या नवान्नलाभादिनिमित्तविहितमपि नैमित्तिकशब्देनाभिधातुं शक्यं। तस्य सामान्यशास्त्रस्यानीयस्य योगस्य विशेषशास्त्ररूपिण्या परिभाषया बाधस्य न्याय्यत्वात्। सत्यमेवं तथापि प्रकृते विरोधात् योगमेवाश्रित्य नैमित्तिकशब्देन नवान्नलाभादिनिमित्तविशेषे क्रियमाणं श्राद्धमुच्यते। यदुक्तमादित्यपुराणे।

विश्वेदेवौ क्रतुर्दक्षः सर्व्वास्विष्टिषु कीर्त्तितौ ।
नित्यं नान्दीमुखश्राद्धे वसुसत्यौ च पैतृके ॥
नवान्नलाभे द्वौ देवौ कालकामौ सदैव हि ।
अपि कन्यागते सूर्य्ये श्राद्धे च धुरिलोचनौ ।
पुरूरवार्द्रवौ चैव विश्वेदेवौ तु पार्वणे ॥ इति ।

सर्व्वास्विष्टिषु सर्व्वेषु कर्म्माङ्गश्राद्धेषु, नवान्नलाभे नवान्नलाभनिमित्ते सति । अत्रापि श्राद्धविधिः श्राद्धकालप्रकरणे व्रीहियवपाकैरित्यादिना वक्ष्यते । स्मृतिचन्द्रिकाकारस्तु नवान्नलाभे सति नवान्नभोजनोपक्रमात् पूर्वं पितृभक्त्या नवान्नेन श्राद्धे क्रियमाणे द्वौ कालकामौ वैश्वदेविके कर्म्मणि देवतात्वेन कीर्त्तनीयावित्याह । एतच्च निमित्ताधिकारेण क्रियमाणानां वैश्वदेविकान्वितानामुपरागादिश्राद्धानामुपलक्षणार्थं । कन्यागते सूर्य्ये इति भाद्रपदापरपक्षे, एतच्च काम्यश्राद्धोपलक्षणार्थं । तदेवं विरोधाद्वचनाच्च नैमित्तिकशब्देन नवान्नलाभादिनिमित्ते क्रियमाणं श्राद्धमुच्यत इति सिद्धं । अथवा नैमित्तिके कालकामावित्यत्र नैमित्तिकशब्देनैकोद्दिष्टाभिधायिना एकोद्दिष्टयुक्तं सपिण्डीकरणमुच्यते । तत हि एकोद्दिष्टपार्व्वणरूपप्रधानद्वयात्मकं अतो वैश्वदेविकं तत्रास्तीति कालकामयोर्विधिर्युक्तः । शूलधरहरिहरौ पुनरेवमाहतुः । केचित् प्रत्यब्दमेकोद्दिष्टमिच्छन्ति । अन्ये तु पार्व्वणं । अतो नैमित्तिकशब्दवाच्यस्यैकोद्दिष्टस्य स्थाने क्रियमाणं क्षयाहिकं पार्व्वणमपि नैमित्तिकशब्दलक्ष्यमर्हतीति तस्मिन् कालकामविधिरिति । इयं वा अनयोरुत्प्रेक्षा प्रागुक्तरीत्या वचनार्थस्यास्योपपत्तेर्नाविचार्य्य ग्रहीतव्या ।

अथेदं चिन्त्यते । किं पुरूरवआर्द्रवयोः पार्वणप्रयोगे समुच्चितयोः प्रयोग उत विकल्पितयोरिति । एवमिष्टिश्राद्धे क्रतुदक्षयोः, एवं नान्दीमुखादिविहितसत्यवस्वादिषु युग्मेष्वपि विकल्पनीयम् । तत्र तावद्विकल्पितयोरिति गृह्यते । व्यवस्थापने क्रतुर्दक्ष इति पृथगेकैकस्य कर्म्मसम्बन्धावगमात् । न त्वेकैकस्य पृथग्देवतात्वात् द्रव्यदेवतासम्बन्धभेदात् कर्म्मण एव भेदः स्यात । को विकल्पस्यावकाशः । एककर्म्मान्वयिनोर्ह्येकदात्वे विकल्पाभिधा । अस्तु नाम कर्म्मभेदः एकप्रयोगानन्वयमात्रेण विकल्पाभिधा । वस्तुतस्तु न देवताभेदात् कर्म्मभेदः । शब्दान्तराभ्यास-संख्या-गुण-प्रक्रिया-नामधेयानां कर्म्मभेदकत्वाभिधानात् । ननु देवतापि गुण इति भेदिका भवितुमर्हति । मैवं । न हि गुण इत्येव भेदकः किन्त्वेकस्मिन् कर्म्मण्यलभमानोऽन्वयम् । अन्यथा द्रव्यविकल्पो देवताविकल्पः तयोः समुच्चयो वा कश्चिन्न स्यात् । दृश्यते चाग्निहोत्रादीनां द्रव्यादौ विकल्पः समुच्चयश्च । सोमे च देवतासमुच्चयः । न च वाच्यं । यथा सप्तदशप्राजापत्यानित्यत्र पृथक्त्वनिवेशिन्या संख्यया द्रव्यदेवतासम्बन्धभेद एवमत्रापि देवताभेदेन सम्बन्धभेदात् कर्म्मभेद इति । यत एवं मन्यमानोभवानिन्द्रवाय्वाद्यनेकदेवतान्वितं सोमयागमेव स्मरतु । ननु स्मृत एवं किन्तु तत्रेन्द्रवाय्वादीनामेकयागसम्बन्धित्वेनावगतद्रव्यसम्बन्धावगमात् न कर्म्मभेदकत्वं । इह तु न तथेति भेदकत्वमिति । न । उत्पत्तिवाक्ये हि श्रूयमाणो गुणो भेदकः । ननूत्पन्ने कर्म्मणि गुणं विधातुं प्रवृत्ते वाक्ये तस्य हि कर्म्मभेदकत्वेन क्वापि विकल्पसमुच्चयौ स्यातां । अतोविकल्पितयोः प्रयोग इति प्राप्ते उच्यते । "यत्तत्र क्रियते कर्म्म

पैतृकैर्ब्राह्मणान् प्रति । तत् सर्व्वं तत्र कर्त्तव्यं वैश्वदेविकपूर्व्वकम्" इत्यादिषु देवलादिवाक्येषु वैश्वदेविकं कर्त्तव्यमित्येवंविधे उत्पत्ति-विधाववगते विश्वेषां देवानामेकपदोपादानादन्योन्यसहितानां देव-तात्वेऽवगते सति तेषां समुच्चयोऽवगम्यमानो न गुणवाक्यस्थेन पृथक्-प्रयोगेण बाधितुं शक्यते । नन्वेकपदोपादानेन स्वरसतः सर्व्वेषामेव विश्वेषां साहित्यमवगतम् । तच्चेद्व्यवस्थावचनेन त्रिचतुरादिषु विश्वे-देवेषु भग्नं तदा भग्नमेवास्य साहित्यप्रतिपादनपरत्वमिति कथं समुच्चयः । उच्यते । सामान्यतोऽवगम्यमानो वचनार्थो यावत्यंशे वचनान्तरेण बाधितस्तदन्यस्मिन्नंशे व्यवतिष्ठत इति समुच्चितयोर्देव-तात्वम् । अस्त्वेवमिदन्तु सन्दिह्यते । किमेकैकं स्वेन स्वेन नाम्ना पृथग्विभक्त्यन्तेनोद्दिश्यैवैको वैश्वदेविकपदार्थोऽनुष्ठेयः उत द्वौ द्वौ द्वन्द्वसमासप्रयुक्तेन नामद्वयेनोद्दिश्येति । तदर्थमिदं विचिन्त्यते । किं सहितयोर्देवतात्वं उत देवतयोः साहित्यमिति । यदि देवतयोः साहित्यं तदा प्रत्येकं देवतात्वात् प्रत्येकमुद्देशं तत्सम्पूर्व्वत्वात् पृथक्पृथक् चतु-र्थ्यादिप्रयोगं कृत्वा पदार्थोऽनुष्ठेयः । उक्तं हि । एतस्या इति सङ्कल्प उद्देशोऽत्राभिधीयत इति । यदा तु सहितयोर्देवतात्वं तदा पुरू-रवआर्द्रवसंज्ञकयो-रग्निसोमयो-रिवैकदेवतात्वरूपाधिष्ठानभूतत्वाद्द्वन्द्वस-मासेनोद्देशं कृत्वा प्रयोगो विधेयः । तत्र "इष्टिश्राद्धे क्रतुर्दक्षः सङ्कीर्त्यौ वैश्वदेविके" इत्येवंविधेन शङ्खादिवचनेन देवताविधिः, वैश्वदेविकपूर्व्व-कमित्येवंविधेन देवलादिवचनेन कर्म्मविधिः क्रमविधिर्वा वैश्वदेविकश-ब्दस्तत्प्रख्यन्यायेन नामधेयमिति वा मन्यमानः एकैकस्य पृथग्विभ-क्त्यन्तेन नाम्नोद्देशमाह । न च वाच्यं । तद्धितचतुर्थ्यादिविधायकभावार्था-

नामश्रवणात् कथं देवताविधिः। इत्थं वैश्वदेविके इत्यनेनानूदिते भावार्थे क्रतुदक्षादीनां विधौ तेषां द्रव्यरूपत्वाभावात्परिशेष्याद्देवतात्वेन विनिवेशे तद्धितचतुर्थ्यादीनामनुपयोगात्। एवम्प्राप्तेऽभिधीयते। यत्र तद्धितभावार्थविधायकास्तत्र न विधिरन्यत्र विधिरित्येतत् कस्य हृदयं प्रवेशं लभेत्। ननु यत्रैते सर्व्वे तस्य क्रमपरत्वमवगम्यते। यावत्यावद्विधेयान्तरमुपादीयते तावत्तावद्विधिशक्तिस्तत्र तत्र सञ्चरतीति न्यायात्। सत्यमेवं। कर्म्मविधौ तु सर्व्वविशेषणविशिष्टं कर्म्म विधातुं शक्यमिति तत्र देवताविधौ न दोषः। तत्र चेद्विहिता देवताः द्वयोरेकपदोपादानात् साहित्यविशिष्टयो-र्देवतात्वमित्यशेषामवत्यु एवश्राद्धेवयो-र्द्वन्द्वसमासेनाद्विरस्य प्रयोगो विधेयः। नामधेयतापि तत्प्रशंसास्यान्तरोपपादनान्निरस्तैवेति। ननु पुरूरवआर्द्रवप्रभृतिनामद्वन्द्वनिर्द्देशो विवक्षित एव नामद्वयस्याप्रयोज्यत्वात्तत्कृतस्तदनुरोधादिकल्पमसुचयन्नामसमासानां प्रसङ्गः। यदि पुनः प्रयोज्यं स्यात्तदा एतन्नामद्वयानभिज्ञस्य देवतानभिज्ञत्वाच्छ्राद्धे नाधिकार एव स्यात्। दर्शितश्च तस्याप्यधिकारः।

उत्पत्तिनाम वै तेषां न विदुर्ये द्विजातयः।
अयमुच्चारणीयस्तैः श्लोकः श्रद्धासमन्वितैः॥
आगच्छन्तु महाभागा विश्वेदेवा महाबलाः।
ये यत्र विहिताः श्राद्धे सावधाना भवन्तु ते॥

इत्यनेन शास्त्रेण यदि च नामद्वयं प्रयोज्यं स्यात् तदा विश्वेदेवास आगत शृणुताम इमं हवमित्यादिमन्त्रेण श्रूयमाणं बहुवचनं विरुध्येत। तस्माद्विश्वेदेवा इत्येतच्छब्दोल्लिखनैर्वा अर्घ्यादिदानं कर्त्तव्यं। नन्वनुष्ठा-

नकाले नामद्वयानुच्चारणे तत्कथनस्य किं प्रयोजनमिति चेत् समुद्रध्यानवदनुचिन्तनमात्रमिति ब्रूमः। अत्रोच्यते। नामद्वयाप्रयोगेऽपि व्यवस्थावाक्यस्य देवतासंख्याप्रतिपादनपरत्वादस्तुत्या द्वयोरेव देवतात्वात् मन्त्रस्थबहुवचनविरोधस्तदवस्थ एवेति। अथैतद्बहुयः प्रमुखस्य गणस्य विवक्षितत्वात् पूजार्थत्वाद्वा न विरोधः। तर्हि नामद्वयप्रयोगेऽपि तस्यैव विवक्षितत्वादविरोध इति क्रतुदक्षादिनामद्वन्द्वानि प्रयोक्तव्यान्येव। एवञ्च सति "इष्टिश्राद्धे क्रतुर्दक्षः सङ्कीर्त्यौ वैश्वदेविके" इति सङ्कीर्त्तनविधिरनुपपन्नः स्यात्। यत्तु हरिहरेणाविवक्षितत्वाभिधानं कृतं तद्द्वित्वाभिप्रायेण न नामाभिप्रायेण। अतो नामद्वयप्रयोगेऽपि बहुवचनमेव प्रयोक्तव्यं न द्विवचनमिति तस्याभिप्रायो वेदितव्यः। यदत्र स्मृतिचन्द्रिकाकारेण बहुवचनप्रयोगे कारणमुक्तं विश्वान्देवानावाहयिष्य इति पृच्छतीति स्मृतिपुराणेषु बहुषु बहुवचनान्तप्रयोगदर्शनादिति तदसत् नाम। सम्बन्धानीयस्य प्रैषस्य एकैकप्रयोगसमवायात प्रैषवाक्याभिप्रायेणेदमुक्तमित्यभिप्रायान्तरोत्प्रेक्षासम्भवात्। यत्तु "निरङ्गुष्ठं गृहीत्वा तु विश्वान् देवान् समाह्वयेत" इत्यादिबहुवचनप्रयोगदर्शनादित्युक्तं, तत् सर्व्वप्रयोगसमवायिविश्वदेवानुसन्धानेनापि विधिवाक्ये बहुवचनोपपत्तेरसाधकमेव। इतश्चासाधकं। "नैमित्तिके कामकामौ काम्ये च धुरिरोचनौ" इत्यादिद्विवचनान्ततयापि प्रयोगदर्शनात्। इतश्च बहुवचनान्तप्रयोगः। प्रायेण विश्वशब्दस्य बह्वर्थवाचकत्वात् बहुवचनान्ततया प्रयोगे प्राप्ते तद्विशेषणीभूतानां पुरूरवआर्द्रवादिशब्दानां तत्सामानाधिकरण्येन प्रयुज्यमानानां बहुवचनान्तता उचितेति। इदमुच्यते।

किमेकैकब्राह्मणपुरोभागस्थापितैकैकपात्रस्थमन्नं पृथक् पृथग्विश्वान् देवानुद्दिश्य त्याज्यं उत सकृद्देवोद्दिश्येति। तत्र देवतैक्यात्सकृत्यागो लाघवादितिन्यायात् सकृदिति। अथोच्यते। पृथक्परिकल्पनस्य दृष्टार्थत्वानुरोधात् पृथक्त्याग इति। तन्न। तस्य पृथग्भोजनार्थत्वेनापि दृष्टार्थत्वनिर्व्वाहात्। एकपात्रपरिवेषितानां नानाजातीयानामन्नानां सकृद्बुद्धौ निवेशवन्नानापात्रपरिवेषितानामपि निवेशसम्भवात् सकृत्त्यागोपपत्तिः। एवञ्च परिकल्पनाङ्गानुरोधेन प्रधानावृत्तिर्न भविष्यति। एवं प्राप्त उच्यते। आपस्तम्बादिभिर्ब्राह्मणानामाहवनीयस्थानीयत्वाभिधानात् तत्प्राप्तिपर्य्यन्तस्तावद्दध्यादित्यागवदन्नत्यागः कार्य्यः। ते च पृथङ्निवेशिनाः पृथङ्निवेशितान्यन्नानि न सकृत् प्रापयितुं शक्यन्ते। प्राप्तीनां पृथगिष्टत्वात्। तस्मात् पृथक् त्याज्यान्यन्नानि। अगत्या च त्यागावृत्तिर्न दोषाय इत्येकस्मिन्नधिष्ठाने पुरूरवआर्द्रवसंज्ञकेभ्यो विश्वेभ्यो देवेभ्य इदमन्नं न ममेत्यादिप्रयोगैस्त्यागो विधेयः। अत्रैतेषु विचारेष्वेवमवस्थानामुद्देश इत्येतावत्येवांशे तात्पर्य्यं। यत्पुनरेवम्भूतः प्रयोगोऽप्येवम्भूत इत्युपन्यस्तं तत्प्रयोगस्य विचारप्रयोजनभूतत्वाभिप्रायेण न मात्रादिचार्य्यत्वाभिप्रायेणेति। अतो देवतास्वरूपविचाराय प्रक्रान्तप्रकरणं(१) सङ्गतिर्विचारणमिति। इति वैश्वदेविकदेवतानिर्णयः।

अथ विकिरभुगुच्छिष्टयोर्देवताः।

मनुविष्णू। असंस्कृतप्रमीतानां त्यागिनां कुलयोषिताम्।
उच्छिष्टं भागधेयं स्याद्दर्भेषु विकिरश्च यः॥

---

(१) प्रवर्त्तितप्रकरणम् इति ग०।

हारीतः । अग्निदग्धा ये नाम मृता गर्भाद् विनिःसृताः ।
मृता ये चाप्यसंस्कारास्तेषां भूमौ प्रदीयते ॥

मार्कण्डेयपुराणे ।

अन्नप्रकिरणं यत्तु मनुष्यैः क्रियते भुवि ।
तेन तृप्तिमुपायान्ति[१] ये पिशाचत्वमागताः ॥
ये चादग्धाः[२] कुले बालाः क्रियायोग्या ह्यसंस्कृताः ।
विपन्नास्तेऽन्नविकिरसम्मार्जनजलाशिनः ॥

मनुः । उच्छेषणं भूमिगतमजिह्मस्याशठस्य च ।
दासवर्गस्य तत् पित्र्ये भागधेयं प्रचक्षते ॥

वसिष्ठः । प्राक्संस्कारात् प्रमीतानां[३] स्वप्रेतानामिति[४] श्रुतिः ।
भागधेयं मनुः प्राह उच्छिष्टोच्छेषणे उभे ॥
उच्छेषणं भूमिगतं विकिरं लेपनोदकम्[५] ।
अनुप्रेतेषु विसृजेदप्रजानामनायुषाम् ॥

इति विकिरभुक्तोच्छिष्टभुग्देवताः ।

इति श्रीमहाराजाधिराजश्रीमहादेवस्य सकलश्रीकरणाधिपतिपण्डित-
श्रीहेमाद्रिविरचिते चतुर्वर्गचिन्तामणौ परिशेषखण्डे श्राद्धकल्पे
देवतानिर्णयप्रकरणं नाम तृतीयोऽध्यायः ।

(१) तृप्तिमयान्तीति ख० ।
(२) ये वा दग्धा इति ग० ।
(३) प्राक्संस्कारप्रमीतानामिति ग० ।
(४) प्रेतानामितीति ग० ।
(५) विकिरं लेपनोदकमिति ख० ।

अथ चतुर्थोऽध्यायः ।

श्राद्धदेशकथनप्रकरणम् ।

यत्पुण्याचरितप्रवाहसरलस्रोतस्विनीनिर्म्मित-
श्रीमत्तीर्थसमावगाहविगलत्पापोपतापो जनः ।
रोमाञ्चैरुपचीयते स सुकृती हेमाद्रिरुद्धारधीः
कर्त्तुं श्राद्धपदार्थनिश्चयमथो यत्नं समालम्बते ॥

तदेवमुक्ते प्रकरणे श्रद्धया पित्रादिरूपदेवतोद्देशेन ब्राह्मणभोजनादि श्राद्धपदार्थ इत्येतत्सिद्धवत्कृत्योद्देश्यपित्रादिनिर्णयः कृतः । अथामुमेव श्राद्धशब्दार्थं विचार्य्य निश्चेतुं प्रकरणान्तरमारभ्यते । तत्र तावच्छ्राद्धनिर्वचनेन विचार्य्योऽर्थः प्रस्तूयते ।

बृहस्पतिस्मृतौ ।

संस्कृतं व्यञ्जनाढ्यञ्च पयोमधुघृतान्वितम् ।
श्रद्धया दीयते यस्मात् श्राद्धं तेन निगद्यते ॥

नागरखण्डे ।

श्राद्धे श्रद्धा यतो मूलं तेन श्राद्धं प्रकीर्त्तितम् ।
तस्मिन् प्रक्रियमाणे तु न किञ्चिद् व्यर्थतां व्रजेत् ॥

मूलमिति श्रेष्ठमङ्गं । तथाच कात्यायनकृते श्राद्धकल्पे । श्रद्धान्वितः श्राद्धं कुर्वीतेति विहितं । न ह्यत्र श्रद्धानिमित्तत्वेन चोत्पद्यते, किन्तु यः श्राद्धं कुर्वीत स श्रद्धयान्वितः सन् कुर्वीतेति श्रद्धायाः श्राद्धाङ्गत्वमुच्यते । तथाच बार्हस्पत्यपाराशरेण तृतीया-

विभक्त्या श्राद्धविशेषणत्वेन श्रद्धोक्ता ।

देशे काले च पात्रे च विधिना हविषा च यत् ।
तिलैर्दर्भैश्च मन्त्रैश्च श्राद्धं स्यात् श्रद्धयान्वितम् ॥

अतएव मनुस्मृतौ श्रद्धायोगेन वैशिष्ट्यमुक्तम् ।

यद्यद्ददाति विधिवत् सम्यक् श्रद्धासमन्वितः ।
तत्पितॄणाञ्च भवति परत्रानन्तमक्षयमिति ॥

नन्दिपुराणेऽपि ।

श्रद्धा पवित्रं सर्व्वेषां पवित्राणां प्रकीर्त्तितम् ।
श्रद्धैव धर्म्म परमं पावनञ्चैव सर्व्वदा ॥
श्रद्धाभूतानि भूतानि पवित्राणि सदैव तु ।
श्रद्धा तु माता भूतानां श्रद्धा श्राद्धेषु शस्यते ॥

अतएव यमस्मृतौ श्रद्धाभावेन वैगुण्यमुक्तम् ॥

विधिहीनमसृष्टान्नं मन्त्रहीनमदक्षिणम् ।
अश्रद्धया कृतं दत्तं तद्वै रक्षांसि भुञ्जते ॥

बोधायनोऽप्याह ।

श्रद्धया बोध्यते बुद्धिः श्रद्धया शोध्यते मनः ।
श्रद्धया प्राप्यते ब्रह्म श्रद्धा पापविमोचनी ।
तस्मादश्रद्दधानस्य हविर्नाश्नन्ति देवता इति ॥

ननु सर्व्वस्यापि सत्कर्म्मणः श्रद्धाङ्गं, तत् केन विशेषणास्यैव श्राद्धशब्दोऽयम् ।

तथा च विष्णुधर्म्मोत्तरे ।

श्रद्धान्वितेन मनसा यद्यत् किञ्चित् समाचरेत्[१]।
तत्तद्बहुफलं तस्य जायते लोकयोर्द्वयोः॥
श्रद्धामयोऽयं पुरुषो यो यच्छ्रद्धः स एव सः।
देवश्रद्धा नरा देवाः कथिता देवभाजिनः॥
पितृश्रद्धाश्च पितरो दैत्यश्रद्धा दितेः सुताः।
पापश्रद्धास्तथा पापा विज्ञेया नरकङ्गमाः॥
तस्माच्छ्रद्धां समास्थाय धर्म्मं धर्म्मी समाचरेत्।
पुण्यं बहुफलं तस्य श्रद्धामास्थाय यत्कृतम्॥
श्रद्धा पवित्रं परमं हि लोके
श्रद्धा शरीरं पुरुषस्य चोक्तम्।
श्रद्धां समास्थाय नरास्तु कृत्वा
पुण्यानि पुण्याङ्गतिमाप्नुवन्ति॥

वृहत्पराशरे।

श्रद्धापूतं प्रदातव्यं पात्रे दानमयाचितम्।
याचितेऽपि हि दातव्यं पूतं स्वं श्रद्धया धनमिति॥

तदेवं सर्व्वस्यापि सत्कर्म्मणः श्रद्धारूपाङ्गयुक्तत्वात् कथमस्यैव श्राद्धशब्दो नामधेयमिति। उच्यते। त्रिविधा शब्दस्यार्थेषु वृत्तिः रूढ्या योगेन योगरूढ्या चेति। तत्र यः समुदायशक्त्या वर्त्तते स तत्र प्ररूढ इव भवतीति रूढ्या वर्त्तते। यस्त्ववयवशक्त्या यावद्योगं वर्त्तते स तु अवयवार्थयोगाद्वर्त्तत इति योगेन वर्त्तत इत्युच्यते। यस्त्ववयवशक्त्या

(१) समारभेदिति ग०।

वर्त्तमानोऽपि नियतप्रयोगात् यावत् योगं वर्त्तते स योगरूढ्या वर्त्तत इत्युच्यते। तथा च श्राद्धशब्दो योगरूढ्या वर्त्तत इत्यस्यैव नामधेयं। ननु विप्रतिषेधान्न योगरूढिर्घटते। यद्यवयवशक्त्या वर्त्तते न तर्हि समुदाय-शक्त्येति विप्रतिषेधः। सत्यं। अवयवशक्त्यैव वर्त्तमानः प्रयोगनियमात् सङ्कुचितावयवशक्तित्वेन नात्यन्तयोगपरतन्त्र इति रूढ्येव वर्त्तत इति गौणवादादविरोधः। केचित् पुनराहुः। प्रत्यक्षपरोक्षानिवृत्तियोगेनैव शब्दोऽर्थे वर्त्तते। यत्राविकृतैरेवावयवैर्वर्त्तते। यथा निषादशब्दस्तत्रैव सोऽपि परोक्षया वृत्त्या वर्त्तते इत्युच्यते। तत्रायं श्राद्धशब्दः प्रत्यक्षया वृत्त्या श्रद्धायोगेन कर्मविशेषे वर्त्तते। किन्तु प्रयोगनियमात् सङ्कुचितावयवशक्तित्वान्नान्यत्र वर्त्तते। यथा गोशब्दो गच्छतीति गौरित्यनया व्युत्पत्त्या प्रवर्त्तमानो यौगिकोऽपि न अश्वादिषु वर्त्तते एवं इत्यादावपि सिद्धः श्राद्धशब्दः कर्मणो नामधेयं। ननु कर्मण्यपि प्रसिद्धभावान्न विधेयं प्रवृत्तत्वात् गुणविधित्वे च गुणांशे पुरुष प्रवृत्तिविशेषजनकत्वेन प्रयोजनवत्त्वात् द्रव्याभिधानं भवेत। तदुक्तं।

प्रसिद्धेर्वर्त्तमानत्वेन प्रयोजनवशेन च।

अधिकत्वात् प्रवृत्तेश्च गुणरूप विधीयते इति॥

अत्रोच्यते। न तावत्कर्मणि गुणविधिः समभिव्याहृतकर्मविशेषाश्रुतेः। न च करोतिवाच्ये भावनामात्रे विधिः। सिद्धरूपस्य साध्याद्वानान्वयात्। नापि फले गुणविधिः। आश्रयरूपकर्मानन्वितस्य फलान्वयासम्भवात्। प्रणयनाद्याश्रित एव हि गोदोहनादिः फले विधीयते। तन्न। नामधेयत्वेऽपि हि कस्य नामधेयमिति पर्य्यनुयोगसाम्यात्। नामापि हि न भावनामात्रस्य सम्मतम। सर्वकर्मनाम

त्वापत्तेः । अथ "प्रमीतस्य पितुः पुत्रैः श्राद्धं देयं प्रयत्नतः । ये यजन्ति पितॄन् देवान् ब्राह्मणांश्च हुताशनान्" इत्यादि प्रकरणाम्नातवाक्यावगतस्य कर्मणोनामधेयं मन्यसे तदा तदवगत एव कर्म्मणि फले वायं गुणविधिरिति ममापि निःसरणसरणिः सुलभैव। श्रद्धायोगलक्षणं नाम प्रवृत्तिनिमित्तञ्च तुल्यमेव। "श्राद्धमामन्तु कर्त्तव्यमिति वेदविदां स्थितिः" इत्यत्र द्रव्यसामानाधिकरण्यदर्शनाच्च गवादिवत् श्राद्धं देयमिति देयत्वावगमाच्च। न हि दानादिकर्मणो देयत्वं सम्भवति । लाक्षणिको द्रव्ये प्रयोग इति चेन्न । लक्षणायां प्रमाणाभावात् । वाक्यान्तरावगते च कर्म्मणि गुणे विधीयमाने न मत्वर्थलक्षणा। पदैकवाक्यत्वे हि सा न वाक्यैकवाक्यत्वे, नित्यनैमित्तिककाम्यादिव्यपदेशोऽपि चमसगोदोहनादिष्विव द्रव्येऽपि न विरुध्यते। तस्मान्नैतत् कर्मनामधेयमिति प्राप्त उच्यते। तदर्थशास्त्रान्तरसद्भावादग्निहोत्रपदवन्नामता। यथा हि यदग्नये च प्रजापतये च सायं जुहोतीत्यादिना प्रकरणाम्नातेन शास्त्रान्तरेण विधितस्मितदेवताप्राप्तिः एवमत्रापि माष-यव-तिल-गोधूम-मांसादिद्रव्यं पित्रादिभ्यः श्रद्धया देयमित्यादिना श्राद्धशब्दविहितद्रव्यप्राप्तिरस्त्येव । प्रसिद्ध्यभावाच्च न गुणविधिः । प्रसिद्धेरेव हि सोमेनेत्यादिर्गुणविधिः । यत् पुनः क्वचित् श्राद्धशब्दस्यामशब्दसामानाधिकरण्यं तल्लक्षणावृत्त्या । देयत्वञ्च द्रव्यस्य लक्षणया द्रव्ये श्राद्धशब्दं प्रयुज्योक्तं। नित्यनैमित्तिकादिव्यपदेशश्च कर्म्मणि भूयसीं प्रसिद्धिं गतः स्वरसवृत्त्या न कर्मपक्षपातस्त्यजति। ननु सर्व्वत्र प्रधानकर्म्मणोयागादेः करणत्वान्नामत्वे श्राद्धमिति द्वितीयान्तता न स्यात्। उक्तं हि। विधाने चानुवादे च यागः करणमिष्यते इति।

उच्यते। यथा दार्वादिद्वैधीभावफलोद्देशप्रवृत्तायां परशूद्यमननिपतनात्मिकायां करणीभूतोऽपि परशुस्तद्दारुध्वंससंयोगविभागपरम्परारूपक्रियाफलभागित्वादनीप्सितकर्मभूतस्तथा स्वर्गादिफलोद्देशप्रवृत्तायां भावनायां करणीभूतोऽपि यद् यज्याद्यर्थस्तद्भावनानिर्वर्त्यत्वेन कर्मेत्यग्निहोत्रमित्यादिकं तदवस्थाविवक्षायां द्वितीयान्ततोपपद्यते। भावनास्वरूपनिर्वर्त्यस्य यागादेर्निर्वर्त्त्येव भावनायाः स्वर्गादिफलकलावस्थायां करणत्वमित्येकं प्रति कर्मत्वकरणत्वयोर्न विरोधः। स्वतः पूर्व्वापरीभूतस्य साध्यैकस्वभावस्य धात्वर्थस्यैव भावनारूपेण करोत्यर्थेन साक्षादन्वयः। सिद्धस्य द्रव्यादेर्भावार्थद्वारेणेति व्यवहितत्वाज्जघन्य इति कर्म्मणो नामधेयं श्राद्धशब्दः। आपस्तम्बवचनादपि कर्म्मनामत्वमवगम्यते। अथैतन्मनुः श्राद्धशब्दं कर्म्म प्रोवाच प्रजानिःश्रेयसार्थं तत्र पितरो देवता इति। एवं स्थिते विचार्य्यते। किमिदं पिण्डदानस्य ब्राह्मणभोजनस्य वा केवलस्य नामधेयं उत प्रकृतानां पिण्डदानब्राह्मणभोजनाग्नौकरणरूपाणां कर्म्मणां समुदायस्येति। तत्र तावत् कर्कोपाध्यायः पिण्डदानस्यैव नामधेयमित्याह। तथा हि। प्रधानस्य हि इदं नामधेयमधिकारवाक्यगतत्वात्। पिण्डदानञ्च प्रधानतया अस्मिन् प्रकरणेऽवगम्यते। तथा च लिङ्गदर्शनं।

अपि नः स कुले भूयात् यो नो दद्यात्त्रयोदशीं।
पायसं मधुसर्पिर्भ्यां वर्षासु च मघासु च इति॥

अत्र खलु श्राद्धदेवतानां पितॄणां पिण्डविषये प्रार्थनातिशयदर्शनात् पिण्डदानं प्रधानमवगम्यते। महाभारते गयायां पिण्ड प्रदीयमाने पिण्डग्रहणाय पितॄणां हस्तोत्थानस्याभिधानाच्च। तथा श्राद्ध-

कर्त्तव्यतायां विवक्षायां स्मृतिषु पिण्डनिर्व्वपणस्य कर्त्तव्यतोक्ता "महपिण्डक्रियायान्तु कृतायामस्य धर्म्मतः। अनयैवावृता कार्य्यं पिण्डनिर्व्वपणं सुतैः" इत्यादिना वचनेन ब्राह्मणभोजनासम्भवे पिण्डदानमात्रविधानाच्च। तदेवमेतैर्लिङ्गदर्शनैः पिण्डदानस्य प्राधान्यावगमादस्यैव श्राद्धशब्दो नामधेयमिति। ननु ब्राह्मणभोजनस्यापि पितृरूपप्रधानदेवताभिसम्बन्धात् प्राधान्यमस्त्येव। मैवं। भोजनस्य "यद्यकं भोजयेच्छ्राद्धे" इति वचनात् भोजनक्रियासामर्थ्याच्च साक्षात् ब्राह्मणसम्बन्धात् पित्रर्थत्वे प्रमाणाभावात्। नन्वेवं सति पिण्डपितृयज्ञवदुपचारः पित्र्यत्वाभिधानं स्यात्। न। श्राद्धार्थब्राह्मणार्थत्वेन तदुपपत्तेः। ननु पिण्डदानमात्रे श्राद्धशब्दार्थे पिण्डाभोजनेऽपि श्राद्धमनेन भुक्तमिति प्रयोगः कथं। लक्षणया श्राद्धाङ्गभूतभक्तार्थ इति ब्रूमः। तत सिद्धं पिण्डदानस्यैव नामधेयमिति। एवञ्च क्वचित् प्रयोगे पिण्डदानानिष्पत्तौ प्रयोगे विघ्ने समुत्पन्ने सति पिण्डदानार्थं पुनर्ब्राह्मणभोजनाभ्यावृत्तिः प्रधानार्थत्वादङ्गानां। अङ्गं हि तद्दानस्य ब्राह्मणभोजनादि। अन्ये त्वाहुः ब्राह्मणभोजनस्यैव प्रधानमिति तस्यैव श्राद्धशब्दो नामधेयमिति। तथाचापस्तम्बसूत्रं। अथैतन्मनुः श्राद्धशब्दं कर्म्म प्रोवाच प्रजानिःश्रेयसार्थं तत्र पितरो देवता ब्राह्मणास्त्वाहवनीयार्थे इति। आहवनीयार्थे आहवनीयकार्य्ये प्रक्षिप्यमाणहविर्द्धारणलक्षणे वर्त्तते। न चाभुञ्जानास्ते तत्कार्य्यं कर्त्तुं शक्नुवन्तीत्यर्थात् ब्राह्मणभोजनपर्य्यन्ततास्य वाक्यस्य भवति। अतएव याज्ञवल्क्यः।

ततो यथासुखं वाच्य भुञ्जीरंस्तेऽपि वाग्यता इति।

तदेवं ब्राह्मणभोजनात्मकप्रयोज्यव्यापारविषयकस्य प्रयोजकव्यापारस्य

गौणाहवनीयप्राप्तिपर्य्यन्तत्वात् अधिगतहोमाभिधानस्य श्राद्धशब्दो नामधेयमिति विश्वरूप-मेधातिथि-वामदेव-प्रभृतीनां मतं । विहित-श्चायं व्यापारविशेषः फलसम्बन्धित्वेन श्राद्धप्रकरणे बह्वीष्वपि स्मृतिषु ।

एकैकमपि विद्वांसं दैवे पित्र्ये च भोजयेत् ।
पुष्कलं फलमाप्नोति तस्मात् यत्नेन भोजयेदिति ॥

शौनकस्मृतावपि ।

नवावरान् श्रोत्रियान् भोजयेदयुजो वेति ।

मनुस्मृतावपि ।

द्वौ दैवे पितृकार्य्ये[१] त्रीनेकैकमुभयत्र वा ।
भोजयेत् सुसमृद्धोऽपि न प्रसज्येत विस्तरे इति ॥

तदेवं यजमाननिष्ठस्य ब्राह्मणभोजनाख्यस्य प्रयोजकव्यापारस्य श्राद्धशब्दो नामधेयं । यत्तु परिहरेण विश्वरूपादीनां मतमुपन्यस्तं प्रयोजकव्यापारात् विनाभूतत्वात् प्रयोज्यव्यापारस्य ब्राह्मणकर्त्तृकं प्रयोज्यव्यापाररूपमपि भोजनं श्राद्धशब्दवाच्यं। अतएव श्राद्धं भुक्त-मनेनेति श्राद्धशब्दस्य भुजिसामानाधिकरण्यं दृश्यते । तथा । एवा-मन्यतमो यस्तु भुञ्जीत श्राद्धमर्चित इत्यादिनिर्देशश्च । अपिच। जीवत्पितृकश्राद्धे जीवद्भिः पिण्डदानाभावे क्रियते भोजनविधानं भोजनतदनुकूलव्यापारयोः प्राधान्यबोधकं। विप्रवदापि तच्छ्राद्धे स्वकं पितरमाशयेदिति। पितामहो वा तच्छ्राद्धं भुञ्जीतेत्यादि । तदेतन्मतमयुक्तमिवावगम्यते । यतः प्रयोज्यव्यापारस्याधिकारिव्यापार-त्वाभावात्तस्य फलासम्बन्धे प्रधानत्वानुपपत्तौ कुतः प्रधानकर्माभिधा-

(१) पितृकार्य्ये इति ग० ।

यकश्राद्धशब्दाभिधेयत्वं। नन्वेवं तर्हि ऋत्विग्व्यापाराणामाग्नेयादीनां प्रधानत्वाभावे दर्शपूर्णमासशब्दाभिधेयत्वं न स्यात्। मैवं। यजमानव्यापारत्वेनैव विहितस्याग्नेयादेर्वाक्यान्तरविहितयजमानापादित-ऋत्विग्व्यापारनिर्वर्त्यत्वेऽपि यजमानभावनारूपव्यापारनिर्वर्त्यत्वात् प्रधानकर्माभिधायकदर्शपूर्णमासशब्दाभिधेयत्वं न विरुध्यते। भोजनस्य पुनरयजमानव्यापारनिर्वर्त्यस्य यजमानव्यापारत्वेऽभिधानात् यजमाननिर्वर्त्यभावनाव्याप्यत्वेऽपि न श्राद्धशब्दाभिधेयत्वं। यथा दानभावनाविषो प्रतिग्रहस्य व्याप्यत्वाद्भावनान्तर्भावेऽपि न दानशब्दवाच्यत्वम्। अत्रापि हि स्वस्वत्वनिवृत्तिपूर्व्वकं परस्वत्वोत्पादनं दानशब्दार्थः। परस्वत्वापादनञ्च न प्रतिग्रहमनापाद्य सिद्ध्यति। प्रतिग्रहेण हि परस्वत्वं निष्पद्यते। अतः प्रतिग्रहस्यापि दानभावनाव्याप्यत्वमस्त्येव। किन्तु यजमानव्यापारत्वेन विध्यभावादप्रधानत्वं। प्रतिग्रहे यजमाननियोगासम्भवात्। स्वव्यापारे हि पुरुषः कर्त्तृत्वेन नियुज्यत इति न्यायात्। न च प्रतिग्रहो यजमानव्यापार इति।

अथ श्राद्धदेशाः।

तत्र मनुः

शुचिं देशं विविक्तञ्च गोमयेनोपलेपयेत्।
दक्षिणाप्रवणञ्चैव प्रयत्नेनोपपादयेत्॥
अवकाशेषु चोक्षेषु नदीतीरेषु चैव हि।
विविक्तेषु च तुष्यन्ति दत्तेन पितरः सदा॥

यमस्मृतौ।

दक्षिणाप्रवणं स्निग्धं विविक्तं शुभलक्षणम्।

शुचिं देशं परीक्ष्यात्तु गोमयेनोपलेपयेत् ॥
अगारेषु विविक्तेषु तीर्थेषु च नदीषु च ।
विविक्तेषु च तुष्यन्ति दत्तेन पितरः सदा ॥
नदीतीरेषु तीर्थेषु स्वभूमौ च प्रयत्नतः ।
उपह्वरनितम्बेषु तथा पर्व्वतसानुषु ।
गोमयेनोपलिप्तेषु विविक्तेषु गृहेषु च ॥

उपह्वरमत्र पर्व्वतान्तिकम् ।

पृथ्वीचन्द्रोदये विष्णुधर्म्मे ।

दक्षिणाप्रवणे देशे तीर्थादौ च गृहेऽपि वा ।
भूसंस्कारादिसंयुक्ते श्राद्धं कुर्य्यात् प्रयत्नत इति ॥

स्कान्दे ।

तुलसीकाननच्छाया यत्र यत्र भवेद्द्विज
तत्र श्राद्धं प्रदातव्यं पितॄणां तृप्तिहेतवे ॥

देवलोऽप्याह ।

श्राद्धस्य पूजितो देशो गया गङ्गा सरस्वती ।
कुरुक्षेत्रं प्रयागश्च नैमिषं पुष्कराणि च ॥
नदीतटेषु तीर्थेषु शैलेषु पुलिनेषु च ।
विविक्तेषु च तुष्यन्ति दत्तेनेह पितामहाः ॥

शङ्खलिखितावपि ।

गङ्गायमुनयोस्तीरे पयोष्ण्यामरकण्टके ।
नर्म्मदावाहुदातीरे भृगुलिङ्गे हिमालये ॥
गङ्गाद्वारे प्रयागे च नैमिषे पुष्करे तथा ।

सन्निहत्यां गयायाञ्च दत्तमक्षयतां व्रजेत् ॥

अपि जायेत सोऽस्माकं कुले कश्चिन्नरोत्तमः ।

गयाशीर्षे वटे श्राद्धं यो नो दद्यात् समाहितः ॥

एष्टव्या बहवः पुत्रा यद्येकोऽपि गयां व्रजेत् ।

यजेत वाश्वमेधेन नीलं वा वृषमुत्सृजेदिति ॥

अथ निषिद्धदेशाः ।

पृथ्वीचन्द्रोदये स्कान्दे ।

त्रिशङ्कोर्व्वर्जयेद्देशं सर्व्वं द्वादशयोजनम् ।

उत्तरेण महानद्या दक्षिणेन तु कीकटात् ॥

देशस्त्रैशङ्कवो नाम श्राद्धकर्म्मणि वर्ज्जितः ।

वायुपुराणे ।

कारस्कराः कलिङ्गाश्च सिन्धोरुत्तरमेव च ।

प्रणष्टाश्रमधर्म्माश्च देशा वर्ज्याः प्रयत्नत इति ॥

कारस्करो देशविशेषः । कीकटो मगधः ।

ब्रह्मपुराणे ।

परकीयगृहे यस्तु स्वान् पितॄंस्तर्पयेज्जड़ः ।

तद्भूमिस्वामिनस्तस्य हरन्ति पितरो बलात् ॥

यमस्मृतौ

परकीयप्रदेशेषु पितॄणां निर्व्वपेत्तु यः ।

तद्भूमिस्वामिपितृभिः श्राद्धकर्म्म विहन्यते ॥

अटव्यः पर्व्वताः पुण्या नद्यस्तीर्थानि यानि च ।

सर्व्वाण्यस्वामिकान्याहुर्न हि तेषु परिग्रहः ॥

हतं कृमियुतं क्लिन्नं सङ्कीर्णानिष्टगन्धिकं ।
देशन्त्वनिष्टशब्दञ्च वर्जयेच्छ्राद्धकर्म्मणि ॥

अनिष्टशब्दं प्रतिकूलशब्दमित्यर्थः ।

इति श्रीमहाराजाधिराजश्रीमहादेवस्य सकलश्रीकरणाधिपतिपण्डित
श्रीहेमाद्रिविरचिते चतुर्वर्गचिन्तामणौ परिशेषखण्डे श्राद्धकल्पे
श्राद्धदेशकथनं नाम चतुर्थोऽध्यायः ।

अथ पञ्चमोऽध्यायः ।

श्राद्धकालनिर्णयप्रकरणम् ।

नमो रोमे रोमे महिमहरणे धौरिकमिति-
र्धराभर्त्तारम्यप्रकृतिरहरीशप्रतिकृतिः ।
मनीषी हेमाद्रिर्गुणगरिमगम्भीरचरितः
करोतीह श्राद्धे हितविहितकालप्रकरणम् ॥

अथाधिकरणत्वेन कृत्स्नप्रयोगाङ्गत्वेन ब्राह्मणादेशानन्तरं श्राद्ध-कालोऽभिधीयते ।

गरुडपुराणे ।

विश्वं सृजत्यवत्यत्ति कालात्मैव जनार्दनः ।
अतोऽयं कालमेवेह परमं कारणं विदुः ॥
न हि कालमनाश्रित्य लोके वेदेऽपि कुत्रचित् ।
विधयः प्रतिषेधाश्च सम्भवन्ति विशाम्पते ॥
काल एव ततः साध्यः साधनं पुण्यपापयोः ।
तस्मात् कर्माणि पुण्येषु कुर्यात् कालेषु धार्मिकः ।
नाकाले विदुषा किञ्चित् कर्त्तव्यमिति निश्चयः ॥

पुण्येषु पुण्यसाधनत्वेनाम्नातेषु कालेषु कालावयवेषु । ननु मूर्त्ता-नित्यत्वविभुत्वहेतुभिर्निरवयवतायां कालस्य कथमवयवा इत्याशङ्का-परिहारो देवीपुराणे ।

नित्यो विभुः स्थितः कालो ह्यवस्थास्तस्य हेतुजाः ।
निमित्तादिविशेषैः स लोके पुण्यफलप्रद इति ॥

अस्यार्थः । सत्यमस्य न सन्त्येवावयवाः स्वाभाविकाः यतोऽयं नित्यः ते चानित्यस्यैव भवन्ति । यतः सावयवं नामावयवजन्यं । अवश्य विनाशादनवदिनश्यत्येव । नन्ववयवसमवेतमात्रं सावयवं न तु तज्जन्यं । नैवं । सामान्यस्यापि सावयवत्वप्रसङ्गात् । किञ्च कालस्यावयवास्तत्का-लीया अवयविनमपहृत्य वाल्पपरिमाणा वक्तव्याः । तथा चास्य विभुत्वै-कत्वयोर्हानिः । लिङ्गविशेषाच्च[1] अस्यैकत्वविभुत्वे कणादाक्षपादादिमु-निसम्मते स्मृतिपुराणादिप्रसिद्धे चेति । अतो न सन्त्येवास्यावयवाः स्वाभाविकाः । तथाप्यौपाधिकाः सम्भवन्तीत्याह अवस्थास्य हेतुजा इति । अवस्थाः पूर्वाह्ण-मध्याह्नापराह्ण-दिवस-क्षपा-पक्ष-मास-ऋत्व-यन-संवत्सरादिरूप-विभागात्मिकाः, हेतुः रविपरिस्पन्दप्रचयविशेषरू-पोपाधिभेदः, तज्जाः तदवच्छेदनिबन्धनाः । तास्वस्य नित्य-नैमित्तिक-काम्यकर्माङ्गत्वोपाधिभेदेन त्रिविधाः । अतोऽयं कालो नित्यो नैमि-त्तिकः काम्य इति त्रिधा व्यपदिश्यते । सोऽयमेवं त्रिधा विभक्तः पुण्य-फलप्रद इति । अत्र शतपथश्रुतिः । वसन्तो ग्रीष्मो वर्षाः । ते देवा ऋतवः शरद्धेमन्तः शिशिरस्ते पितरो य एवापूर्यतेऽर्द्धमासः स देवा योऽपक्षीयते स पितरोऽहरेव देवा रात्रिः पितरः पुनरह्नः पूर्वाह्णो देवा अपराह्णः पितर इति[2] । अत्रोत्तरायणदक्षिणायनशुक्लकृष्ण-पक्षाहोरात्रपूर्वाह्णापराह्णविभागेन देवपितृसम्बन्धः कालस्योच्यते ।

हारीतोऽप्याह । "संवत्सरः प्रजापतिस्तस्योदगयनं, शुक्लोऽहः पूर्वाह्णश्च देवानां दक्षिणायनं तामिस्रा रात्र्यपराह्णश्च तत पितॄणां

(१) लेखाविशेषाच्चेति क० ।

(२) काण्ड० २ प्रपा १ अध्या १. ३ १

मान्यभावः कृत्स्नभावादुभयथा इज्यन्ते व्यामिश्रत्वादहरहरथाप्यत्रो-दाहरन्ति । यस्येमे वर्त्मनी हव्यकव्ये वहतो देवा यस्याह्नं पितरोऽर्द्धं तथैव निमेषा ऋतवो यस्य मूलं तं वै यजन्तममृतमियादिति ।

अस्यार्थः । योऽसौ प्रजापतिर्नाम देवताविशेषः श्रूयते स एवायं संवत्सरात्मकः कालः । तस्यैतस्य भागद्वयं भवति । तत्रोदगयनं शुक्लोऽहः पूर्व्वाह्ण इत्येकोभागः । उदगयनं सूर्य्योपभुज्यमानमकरादि-राशिषट्कोपलक्षितः कालः, शुक्लः पक्षः अमावास्योत्तरां प्रतिपदमारभ्य पौर्णमासीपर्य्यन्तः कालः । अहर्दिनं । पूर्व्वाह्णो द्विधाकृतस्याह्नः पूर्व्वभागः । तथा च स्कन्दपुराणे ।

आवर्त्तनात्तु पूर्व्वाह्णो ह्यपराह्णस्ततःपरमिति ।

आमर्य्यादार्थां । आवर्त्तनाच्छायायाः परिवर्त्तनं मर्य्यादीकृत्य यः कालः स पूर्व्वाह्णः । तदेतत् संवत्सरावयवत्रजातं देवानां । अत्र दैवि-कानि कर्म्माणि कर्त्तव्यानीत्यर्थः । दक्षिणायनं तामिस्रो रात्रिश्चेति द्वितीयोभागः । दक्षिणायनं सूर्य्योपभुज्यमानकर्कटकादिराशिषट्कोप-लक्षितः कालः । तामिस्रः कृष्णपक्षः पौर्णमास्युत्तरां प्रतिपदमार-भ्यामावास्यापर्य्यन्तः कालः । रात्रिर्मेरुव्यवहितसूर्य्यादर्शनावच्छिन्नः कालः । तदेतत् संवत्सरावयवत्रजातं पितॄणां । अत्र पित्र्यं कर्म्म कर्त्तव्य-मित्यर्थः । एवं देवत्वेन पितृत्वेन च द्वैविध्यमेव कालस्य मान्यभावो मान्यरूपत्वं । कस्मादित्याह कृत्स्नभावात् । यस्मात् संवत्सरातिरिक्त-कालाभावादेतावानेव सर्व्वः कालः । अतो देवपित्र्यरूपपूर्व्वाह्णापराह्णा-त्मककालव्यामिश्रत्वाद्दैवपित्र्यरूपत्वेन देवाश्च पितरश्चोभयथा पूर्व्वाह्णा-पराह्णविभागेनाहरहः प्रतिदिनमिज्यन्ते त्यज्यमानस्य हव्यस्य कव्यस्य

ष्वोद्दिष्टत्वं प्रार्थ्यन्ते(१)। अथास्यार्थस्य भेदं प्रथमवाक्यमिति संवादं दर्शयति। अथाप्यत्रोदाहरन्तीति। अत्रास्मिन् विषये पूर्व्वे महर्षय उदाहरन्ति पठन्ति चेत्यर्थः। यस्येमे वर्त्मनी कृष्णशुक्ले वत्सः। यस्य संवत्सरात्मकस्य प्रजापतेर्द्देवान् पितॄंश्च प्रति कृष्णशुक्ले वर्त्मनी उत्तरायणदक्षिणायनात्मके देवयानपितृयाणात्मके वा द्वे वर्त्मनी द्वौ मार्गौ यस्माद् देवाश्चार्द्ध्वं पितरः। यस्य च मूलं विशेषाः। विशेषः काष्ठाकलादयः मूलं अवयवरूपविनाशात्मका इत्यर्थः। तथा यस्य ऋतवो मूलं। ऋतवः षट्। ते च श्रुतावुक्ताः। मधुश्च माधवश्च वासन्तिकावृतू। शुक्रश्च शुचिश्च ग्रैष्मावृतू। नभश्च नभस्यश्च वार्षिकावृतू। इषश्चोर्जश्च शारदावृतू। सहश्च सहस्यश्च हैमन्तिकावृतू। तपश्च तपस्यश्च शैशिरावृतू। मधुश्च माधवश्च चैत्रश्च वैशाखश्च द्वौ मासौ वासन्तिकौ वसन्तसम्बन्धिनौ, ऋतू ऋत्ववयवौ। अनेन चैत्रवैशाखमासद्वयात्मको वसन्ताख्य ऋतुर्भवतीत्युक्तं भवति। एवमुत्तरे ग्रीष्मादयः। त एते यस्य संवत्सरस्य मूलं तं संवत्सरं प्राप्य यथाविभागं देवांश्च पितॄंश्च यजन्तं पुरुषममृतं मोक्षादिफलानामनुभवेन दद्यात् आगच्छतीत्यर्थः। इति दैवपित्र्यविभागेन कालनिरूपणं।

अथ श्राद्धविशेषः

तत्र याज्ञवल्क्यः

[illegible] पक्षोऽयनद्वयं।

द्रव्यं ब्राह्मणसम्पत्तिर्विषुवत्सूर्यसंक्रमः॥

व्यतीपातो गजच्छाया ग्रहणं चन्द्रसूर्ययोः।

(१) प्राप्यन्ते इति क०।

श्राद्धं प्रति रुचिश्चैव श्राद्धकालाः प्रकीर्त्तिताः॥

अमावास्यादिकालाः स्वस्वप्रकरणे एकैकशो वक्ष्यन्ते। रुचिरिच्छा सा यदा श्राद्धानुष्ठानविषया भवति तदुपलक्षितोऽपि कालः श्राद्धाङ्गं भवति। अस्यानिमित्तत्वं पूर्व्वोक्तश्राद्धानिमित्तत्वनिराकरणन्यायेनैव निराकरणीयं। तत्रामावास्योच्यते। अमावास्या कृष्णपक्षस्य पञ्चदशी तिथिः। अस्याश्च लक्षणं गोभिलेनोक्तं। यः परमो विप्रकर्षः सूर्य्याचन्द्रमसोः सा पौर्णमासी, यः परमः सन्निकर्षः सामावास्येति। तत्रामावास्याशब्दनिर्व्वचनं शतपथश्रुतौ। ते देवा अब्रुवन्। न वा इममन्यत्सोमाद्धिनुयात्सोममेवास्मै सम्भरामेति तस्मै सोमं सम-भरन्नेष वै सोमो राजा देवानामन्नं यच्चन्द्रमाः स यत्रैष एतां रात्रिं न पुरस्तान्न पश्चाद्ददृशे तदिमं लोकमागच्छति स इहैवापश्चौषधीश्च प्रविशति स वै देवानां वस्वन्नं ह्येषां तद्यदेष एतां रात्रिमिहामा वसति तस्मादमावास्या नामेति[१]। अत्र प्रथमवाक्ये वृत्रवधानन्तरं प्रोषितेन्द्रसमागमे देवानामुक्तं वसनेन्द्रेण अमा सह निवासादमा-वास्येति। द्वितीयवाक्ये तु वसोः चन्द्रमसोऽस्यां रात्रावस्मिन् लोके निवासादमावास्येति द्विधा निर्व्वचनम्।

पद्मपुराणे।

अग्निष्वात्ता इति ख्याता यज्वानो यज्ञसंस्थिताः।

अच्छोदा[२] नाम तेषान्तु मानसी कन्यका मता[३]॥

---

(१) काण्ड १. प्रपा ५. अध्या ६. ३ ५.

(२) अच्छोदा इति ग०।

(३) सतीति ख०।

तमथामावसुं नाम पितरं वीक्ष्य साङ्गना ।
तत्र वरार्थिनी सङ्गं कुसुमायुधपीडनात् ॥
योगाद् भ्रष्टा तु तेनासौ व्यभिचारेण भामिनी ।
धरान्न स्पृशते पूर्वं पपाताथ भुवस्तले ॥
पिता चामावसुर्यस्मादिच्छाञ्चक्रे न तां प्रति ।
धैर्य्येण तस्य सा लोके अमावास्येति विश्रुता ।
पितॄणां वल्लभा यस्मात्तस्यास्तृप्तिकारिणी ॥

परमसंयमिपितृगणाभिमतब्रह्मचर्य्याप्रच्युतिहेतुभूतामावसुधैर्य्य-निर्वहणपतितमहिमत्वादमावास्येत्युच्यते इत्येतदितिहासतात्पर्य्यं ।

स्कान्दे नागरखण्डे ।

अमा नाम कलारश्मिः सहस्रप्रमुखस्थितः ।
यस्याञ्च तेजसा सूर्य्यः प्रोक्तस्त्रैलोक्यदीपकः ॥
तस्मिन् विशति येनेन्दुरमावास्या ततः स्मृता ।
अक्षया धर्मकृत्ये सा पितृकृत्ये विशेषतः ॥

ब्रह्माण्डपुराणे ।

अमा नाम कलारश्मिः सहस्रप्रमुखस्थितः ।
त्रैलोक्यदीपकः प्रोक्तश्चन्द्रलोके प्रतिष्ठितः ॥
यस्मात् सोमा विशत्यस्याममावास्या ततः स्मृता ।

मत्स्यवायुपुराणयोः ।

अमा वसेतां ऋक्षे तु यदा चन्द्रदिवाकरौ ।
एषा पञ्चदशी रात्रिरमावास्या ततस्तु सा ॥

अमा सह एकत्रेत्यर्थः ।

आश्रित्यताममावास्यां पश्यतस्तु समागतौ ।
अन्योन्यं चन्द्रसूर्य्यौ तौ यदा तद्दर्श उच्यते ॥

सा च द्विविधा । तथा च स्कन्दपुराणे ।

राका चानुमतिश्चैव पौर्णमासी द्विधा स्मृता ।
सिनीवाली कुहूश्चैव अमावास्या द्विधैव तु ।

तयोश्च लक्षणं श्रुतौ । या पूर्वा पौर्णमासी सानुमतिर्योत्तरा सा राका, या पूर्व्वामावास्या सा सिनीवाली, योत्तरा सा कुहूरिति विज्ञायते । अत्र चतुर्दशीमिश्रा सिनीवालीत्युक्तं भवति । अस्याश्च त्रिमुहूर्त्ताधिकचतुर्दशीमिश्रायां चन्द्रो भवतीति ज्योतिर्विद्वचनात् प्रायिकं चन्द्रोदयोपलक्षितेयमित्यभिप्रेत्याह व्यासः ।

दृष्टचन्द्रा सिनीवाली नष्टचन्द्रा कुहूः स्मृता ।
सिनीवाली सदा पित्र्ये कुहूर्दैवे तु कर्म्मणीति ॥

अथानयोर्निर्वचनं पर्व्वसन्धिं प्रकृत्य ।

सिनीवालीप्रमाणस्तु क्षीणशेषो निशाकरः ।
अमावास्यां विशत्यर्कः सिनीवाली तथा स्मृता ॥

सिनी सिता अवसितेति यावत् । अन्यो बाला बाली । सिनीचासौ बाली च सिनीवाली तत्परिमाणः सिनीवालीप्रमाणः बालाग्रमात्र इत्यर्थः ।

कुहूरिति पिकेनोक्ते यावत्कालः समाप्यते ।
तत्कालसम्मिता ह्येषा अमावास्या कुहूः स्मृतेति ॥

कोकिलोच्चारितकुहूशब्दपरिमितपर्व्वसन्ध्युपलक्षितमहोरात्रं कुहूः । सित्यथायं श्राद्धकालः ।

तथा च विष्णुधर्म्मोत्तरे ।

श्राद्धकालममावास्यां नित्यं पार्थिवसत्तम ।
पौर्णमासीं तथा माघीं श्रावणीञ्च प्रचक्षत इति ॥

मनुस्मृतावपि ।

पितृयज्ञन्तु निर्व्वर्त्त्य विप्रश्चन्द्रक्षयेऽग्निमान् ।
पिण्डान्वाहार्य्यकं श्राद्धं कुर्य्यान्मासानुमासिकं ॥

चन्द्रक्षयोऽमावास्या तस्यां श्राद्धं कुर्य्यात् । तत्रापि न सर्व्वस्यां वेलायां किं तर्हि पितृयज्ञं पिण्डपितृयज्ञं कृत्वेत्यर्थः । विप्रग्रहणमुपलक्षणं । पिण्डान्वाहार्य्यकमिति श्राद्धस्य नामधेयं । मासश्चानुमासश्च तयोर्भवं मासानुमासिकं । मासानुमासशब्दो मासगतां वीप्सामाचष्टे मासि मासि कर्त्तव्यमिति । अतश्च नित्यतासिद्धिः ।

मार्कण्डेये ।

कार्य्यं श्राद्धममावास्यां मासि मास्युडुपक्षये ।
तथाष्टकास्वप्यवश्यमिष्टकालं निबोध मे ॥

उडुपश्चन्द्रः । इष्टकालं निबोध मे इत्येषा वक्ष्यमाणस्यैच्छिकस्य कालस्य प्रतिज्ञा ।

ब्रह्मपुराणे ।

श्राद्धं देयमुपक्लीव मासि मास्युडुपक्षये ।
पौर्णमासीषु च श्राद्धं कर्त्तव्यं ऋक्षगोचरे ॥

ऋक्षगोचरे मासनक्षत्रसंयोग । अत्रापि वीप्सया नित्यत्वं ।

विष्णुपुराणेऽपि ।

मासि मास्यसिते पक्षे पञ्चदश्यां नरेश्वर ।

तथाष्टकासु कुर्वीत काम्यान् कालान् शृणुष्व मे इति ।

अत्र काम्यान् कालानिति वक्ष्यमाणानां काम्यत्वं वदन् पूर्व्वोक्तानां नित्यत्वमनुमन्यते ।

नागरखण्डे ।

श्राद्धं चन्द्रक्षयेऽवश्यं सदा कार्य्यं विपश्चिता ।
यदि वेच्छति स स्वर्गं सन्तानञ्च तथा नृप ॥
शीतार्त्ता यद्वदिच्छन्ति वह्निं प्रावरणानि च ।
पितरस्तद्वदिच्छन्ति क्षुत्क्षामाश्चन्द्रसङ्क्षयं ॥
दरिद्रोपहता यद्वद्धनं वाञ्छन्ति मानवाः ।
पितरस्तद्वदिच्छन्ति क्षुत्क्षामाश्चन्द्रसङ्क्षयं ॥
यथा वृष्टिं प्रवाञ्छन्ति कर्षकाः शस्यवृद्धये ।
तथामावास्यायां प्रीताः प्रवाञ्छन्तीन्दुसङ्क्षयम् ॥
यथाचक्रवाकश्च वाञ्छन्ति रविदर्शनम् ।
पितरस्तद्वदिच्छन्ति श्राद्धं दर्शसमुद्भवम् ॥
जलेनापि च यः श्राद्धं शाकेनापि करोति न ।
दर्शाहे पितरस्तस्य यान्ति शापप्रदायिनः ॥

तथा ।

अमावास्यादिने प्राप्ते गृहद्वारं समास्थिताः ।
वायुभूताः प्रवाञ्छन्ति श्राद्धं पितृगणा नृणाम् ॥
यावदस्तमयं भानोः क्षुत्पिपासासमाकुलाः ।
ततश्चास्तं गते भानौ निराशा दुःखसंयुताः ।
निःश्वस्य सुचिरं यान्ति गर्हयन्तः स्ववंशजमिति ।

अस्यामावास्याश्राद्धस्यावश्यकत्वार्थमितिहासे ।
विष्णुधर्म्मोत्तरे ।

महावीरो नृपः स्वर्गं तदा प्राप्य पुरूरवाः ।
शक्रेणाभ्यर्चितः काले विजहार यथासुखम् ॥
देवोद्यानेषु सर्व्वेषु उर्व्वश्या सहितस्तदा ।
नापवारयितुं(१) शक्यः कदाचिदपि पार्थिवः ॥
अमावास्याममावास्यां नियतं चन्द्रभास्करौ ।
द्रष्टुं याति महीपालस्त्वेकराशिगतौ सदा ॥
सहैकस्था तु पौत्रस्य यदा वसति चन्द्रमाः ।
तदा सुधारसं देवः स्रवात् स्रवति मानवः ॥
सोमामृतरसं तच्च पिबन्ति पितरस्तदा ।
श्राद्धकालस्तदा प्रोक्तो नृणां नृपवरोत्तम ॥
तदा श्राद्धं हि यद्दत्तं सुधारसविमिश्रितम् ।
तदश्नन्ति महीपाल पितरो जलसन्निभाः ॥
अमावास्याममावास्यां तदा श्राद्धं प्रयत्नतः ।
कुरुष्व भूमिपश्रेष्ठ सर्व्वकामानवाप्स्यसि ॥
ये चान्येऽपि करिष्यन्ति तदा श्राद्धं नराधिप ।
तेषामायुर्यशः स्वर्गं दास्यन्ति प्रपितामहाः ॥
राज्यकामः स्वर्गकामः पुष्टिकामस्तथैव च ।
पितॄन् सन्तर्पयेच्छ्राद्धे चन्द्रसूर्य्यसमागमे ॥

(१) नापचारयितुमिति ख० ।

वसन्ति सततं राजन् पितरश्चन्द्रमण्डले ।
तेषां मासमहोरात्रविभागं तत्र मे शृणु ॥
कृष्णपक्षाष्टमीमध्ये तेषान्तूदयते रविः ।
शुक्लाष्टम्यां तथैवास्तं तेषां याति दिवाकरः ॥
अमावास्या सदा तेषां मध्याह्नो जायते नृप ।
तस्मात् श्राद्धानि देयानि तस्मिन् काले प्रयत्नतः ॥

अथास्यास्तिथेर्वारविशेषेण पुण्ययोगत्वमत्रमाह व्यासः ।

अमा वै सोमवारेण रविवारेण सप्तमी ।
चतुर्थी भौमवारेण विषुवत्सदृशं फलम् ॥

अमा अमावास्या ।

शङ्खोऽपि ।

अमावास्या तु सोमेन सप्तमी भानुना सह ।
चतुर्थी भूमिपुत्रेण सोमपुत्रेण चाष्टमी ॥
चतस्रस्तिथयस्त्वेतास्तुल्याः सूर्य्यग्रहणादिभिः ।
सर्व्वमक्षयमत्रोक्तं स्नानदानजपादिकम् ॥

भूमिपुत्रो मङ्गलः । सोमपुत्रो बुधः ।

अथ नक्षत्रयोगे पुण्यतमत्वं ।

ब्रह्मपुराणे ।

अमावास्यायां श्रवणं रक्षोघ्नं वैष्णवं यदा ।
तदा पितृभ्यः श्राद्धन्तु दत्तमक्षय्यमुच्यत इति ॥

विष्णुपुराणे ।

अमावास्या यदा मैत्रविशाखास्वातियोगिनी ।

श्राद्धं पितृगणस्तृप्तिं तदाप्नोत्यष्टवार्षिकीम् ॥

मैत्रमनुराधानक्षत्रम् ।

अमावास्या यदा पुष्ये रौद्रक्षे पुनर्व्वसौ ।

द्वादशाब्दां तदा तृप्तिं प्रयान्ति पितरोऽर्चिताः ॥

रौद्रमार्द्रानक्षत्रम् ।

वासवाजैकपादर्क्षे पितृणां तृप्तिमिच्छताम् ।

वारुणेनाप्यमावास्या देवानामपि दुर्लभा ॥

वासवं वसुदैवत्यं धनिष्ठानक्षत्रम् । अजैकपादृक्षं पूर्व्वभाद्रपदा नक्षत्रम् । वारुणं शतभिषानक्षत्रम् ।

माघासिते पञ्चदशी कदाचित्

उपैति योगं यदि वारुणेन ।

ऋक्षेण कालः स परः पितृणां

नह्यल्पपुण्यैर्नृप लभ्यतेऽसौ ॥

काले धनिष्ठा यदि नाम तस्मिन्

भवेत्तु भूपाल तदा पितृभ्यः ।

दत्तं जलान्नञ्च ददाति तृप्तिं

वर्षायुतं तत्कुलजैर्मनुष्यैः ॥

तस्मिन् काले माघे मासि असितपञ्चदश्यामित्यर्थः ।

तत्रैव चेत् भाद्रपदास्तु पूर्व्वा

काले तदा यत् क्रियते पितृभ्यः ।

श्राद्धं परां तृप्तिमुपेत्य ते च

युगं समयं पितरः स्वपन्तीति ॥

तथैव तस्यां माघपञ्चदश्यामित्यर्थः ।

अथामावास्याश्राद्धनिर्णयः ।

तत्राह कात्यायनः ।

पिण्डान्वाहार्य्यकं श्राद्धं क्षीणे राजनि शस्यते ।

वासरस्य तृतीयेंऽशे नातिसन्ध्यासमीपतः ॥

अत्र त्रिधाविभक्तस्य वासरस्य तृतीयेंऽशे । इन्दुक्षयस्तु कदा भवतीत्यपेक्षायां स एवाह ।

अष्टमेंऽशे चतुर्दश्याः क्षीणो भवति चन्द्रमाः ।

अमावास्याष्टमेंऽशे तु पुनः किल भवेदणुः ॥

इह खलु ज्योतिर्विदो राशिचिंशांशैर्द्वादशभिर्द्वादशभिश्चन्द्रमसः सूर्य्येण सं.कर्षे विप्रकर्षे वा एकैका तिथिर्भवतीति वर्णयन्ति । अतश्चतुर्दशी वामावास्या वा द्वादशांशैर्भवति । तत्र चतुर्दश्यष्टमांशान्ते चन्द्रः क्षीयते । अमावास्याष्टमांशान्ते चाणुर्भूत्वा पुनर्जायते । किलशब्दोऽत्र ज्योतिषिकैः किलैतद्व्याख्यातमिति । एतमर्थमाह शतपथश्रुतिः । स एष संवत्सरः प्रजापतिः षोडशकलस्तस्य रात्रय एव पञ्चदशकलाः । ध्रुवैवास्य षोडशी कला सा रात्रिभिरेव च पूर्य्यते न च क्षीयते । सोमः अमावास्यां रात्रिमेतया षोडश्या कलया सर्व्वमिदं प्राणभृदनुप्रविश्य ततः प्रातर्जायते । तस्मादेतां रात्रिं प्राणभृतः प्राणं न विच्छिन्द्यादपि कृकलासस्यैतस्या एव देवताया अपचित्या इति । अत्रायमाशयः । षोडशकलस्यास्य चन्द्ररूपस्य प्रजापतेः कृष्णपक्षप्रतिपदमारभ्य चतुर्दश्यन्तासु तिथिषु क्रमादेकैककलाक्षयेण चतुर्दशकलाः क्षीणा भवन्ति । चतुर्दशी-

तृतीयांशे तु पञ्चदश्यपि कला क्षीयते । ततोऽमावास्यायां ध्रुवया अविनश्वरया षोडशकलया भूर्लोकमागत्य सर्व्वं प्राणिजातं संविशति । अमावास्यातृतीयांशे तु तयैव षोडश्या कलया दिवमारुह्य पुनः प्रादुर्भवतीति । अमावास्याविशेषे चन्द्रक्षयस्य कालमाह कात्यायन एव ।

आग्रहायण्यमावास्या तथा ज्यैष्ठस्य या भवेत् ।
विशेषमस्यां ब्रुवते चन्द्रचारविदो जनाः ॥

अत्रेन्दुराद्ये(१) प्रहरेऽवतिष्ठते
चतुर्थभागोनकलावशिष्टः ।
तदन्त एव क्षयमेति कृत्स्न
मेवं ज्योतिश्चक्रविदो वदन्ति ॥

अस्यार्थः । वृषस्थे चन्द्रे ज्यैष्ठ्यामावास्यान्ते वृश्चिकस्थे च आग्रहायण्यमावास्यान्ते च चन्द्रस्य परमोच्चनीचस्थाने तद्वशाच्चन्द्रस्य गतिवैलक्षण्यात् यदन्यास्वमावास्यास्वष्टमे प्रहरेऽस्य क्षयं तदनयोरमावास्ययोः प्रथम एव भवतीति । ये तु चन्द्रादर्शन एव पिण्डपितृयज्ञादिकं मन्यन्ते तस्मिन्नत्ययेऽपि तान्निराकर्त्तुं कदाचित् तृतीयायामपि चन्द्रादर्शनं दर्शयति ।

यस्मिन्नब्दे द्वादशैकश्च यत्र-
स्तस्मिन् तृतीयापरतो न दृश्यते(२) ।
एवं चारं चन्द्रमसो विदित्वा
क्षीणे तस्मिन्नपराह्णे च दद्यात् ॥

---

(१) अत्रेन्दुराद्ये प्रहरेऽवतिष्ठेदिति ग० ।

(२) तृतीयया परिदृश्योनोपजायत इति ग० ।

अस्यार्थः। यद्यो मासः यस्मिन्नब्दे द्वादशाधिको भवति तस्मिन्नब्दे मलमासानन्तरतृतीयाया अपरस्यां तृतीयायां चन्द्रो न दृश्यते। न चैतावता चन्द्रादर्शनविहितः पिण्डपितृयज्ञस्तत्र क्रियते। अतश्चन्द्रचारं विदित्वा तस्मिन् क्षीणेऽपि चतुर्दशीमिश्रायाममावास्यायामपराह्णे पिण्डपितृयज्ञादि कुर्य्यादिति। अतश्चतुर्दश्यन्तेऽपि पिण्डान्वाहार्य्यकार्थो निर्व्वापः कर्त्तव्य इति स्थितिः। पूर्व्वपक्षमवतारयन्ति। नैतदस्ति चतुर्दश्यन्ते निर्व्वाप इति पिण्डपितृयज्ञानन्तरं विहितं। पिण्डपितृयज्ञश्चामावास्यायामपराह्णे विहितः। अमावास्यायामपराह्णे पिण्डपितृयज्ञेन चरन्तीति कल्पसूत्रकारवचनात्। यत्तु मतं। औपवसथ्यदिनोपलक्षणार्थोऽमावास्याशब्द इति। तन्न। लक्षणायां प्रमाणाभावात्। विप्रावन्याय्यत्वाच्चास्याः। या तु श्रुतिः। तस्मात् पूर्व्वेद्युः पितृभ्यः क्रियत उत्तरमहर्देवान् यजति पितृभ्य एव तद्यज्ञं निष्क्रीय यजमानः प्रतनुत इति तथाम्न्यन्वाधानं प्रकृत्यापराह्णे पिण्डपितृयज्ञेन चरन्तीति कल्पसूत्रकारवचनम्। तदेतद्यस्मिन्नौपवसथ्येऽहन्यपराह्णे अमावास्यास्ति तद्विषयमिति कृत्वा न पूर्व्वदिनमात्रपरं सल्लक्षणायां प्रमाणं भवितुमर्हति। अन्ये तु पूर्व्वपक्षयन्ति। चन्द्रोदयोपलक्षितदिनान्तर्गतायाममावास्यायामपि पिण्डान्वाहार्य्यकं न कर्त्तव्यं। तस्य पिण्डपितृयज्ञानन्तरं विहितत्वात्। पिण्डपितृयज्ञश्च चन्द्रादर्शनवत्याममावास्यायां विहितः। तथा च श्रुतिः। यदेवैष न पुरस्तान्न पश्चाद्ददृशेऽथैभ्यो ददातीति(१)। सूत्रकारवचनं। यदहश्चन्द्रमसं न पश्यन्ति तदहः पितृयज्ञं कुर्व्वत इति। मासादर्शनं क्षयोपलक्षणपरं। क्षीणे राजनीत्यस्यादर्शनेऽ-

(१) काण्ठं २। प्रपा० ३। अध्या० ४—२।७।

त्यनतिक्रमात् । न च क्रमो विवक्षितः, प्रमाणाभावात् । अथ मतं । यदैकस्मिन् दिने द्वयं तदायं क्रमो नान्यदेति । यदा चोपवसथ एव चन्द्रादर्शनं तदैकस्मिन् दिने द्वयमन्यदा पिण्डपितृयज्ञं यजनीयदिनं प्रकृत्य कुर्व्वत इति । तन्न । तदाप्युत्कर्षन्यायेनान्वाहार्य्यकस्याप्युत्कर्षात् । यत्तु लौगाक्षिवचनं ।

सिनीवाली द्विजैः कार्य्या साग्निकैः पितृकर्म्मणि ।

स्त्रीभिः शूद्रैः कुहूः कार्य्या तथा चानग्निकैर्द्विजैरिति ॥

तत् पिण्डपितृयज्ञपिण्डान्वाहार्य्यकान्यपितृकार्य्यविषयमम् । अत्रेदमुच्यते । चतुर्दश्यन्ते न निर्व्वाप इति । तदयुक्तं । यतश्छन्दोगपरिशिष्टे पिण्डपितृयज्ञं प्रकृत्याह कात्यायनः ।

यदोक्तं दृश्यमानेऽपि तच्चतुर्दश्यपेक्षया ।

अमावास्यां प्रतीक्षेत तदन्ते वापि निर्व्वपदिति ॥

यच्च दृश्यमानेऽपि चन्द्रे पिण्डपितृयज्ञं कुर्य्यादितिश्रुतावुक्तं तच्चतुर्दशीविवक्षया । अतोऽमावास्यां प्रतीक्षेत चतुर्दश्यन्ते एव एषां निर्व्वपेदिति । अनेन चन्द्रदर्शनदिने पितृयज्ञः श्रुत्यनुगृहीत एवेति च दर्शितम् । अदर्शनश्रुतेः क्षयोपलक्षणत्वमाह स एव ।

यदुक्तं यदहस्त्वेव दर्शनं नैति चन्द्रमाः ।

तत् क्षयापेक्षया[1] ज्ञेयं क्षीणे राजनि चेत्यपीति ॥

यच्चान्यत् पूर्व्वपक्षितं । चन्द्रोदयोपलक्षितदिनान्तर्गतायाममावास्यायामपि न पिण्डपितृयज्ञपिण्डान्वाहार्य्यक इति । तदपि यथोक्तं

---

(१) क्षयापेक्षयेति ख० ।

दृश्यमानेऽपीत्यादिना कात्यायनवचनेन निराकृतमेव। दृश्यमानेऽप्य-नेन गोभिलवचनेन हारीतेनापि निराकृतम्। "यस्यां सन्ध्यागतः सोमो मृणालमिव दृश्यते। अपराह्णे क्षयस्तस्यां पिण्डानां करणं ध्रुवमिति" निर्देशः पिण्डपितृयज्ञं नातिवर्त्तितुमीष्टे।

पुनः कात्यायनः।

यदा चतुर्दशीयामन्तुरीयमनुपूरयेत्।

अमावास्या क्षीयमाणा तदैव श्राद्धमिष्यत इति॥

किञ्च। यजनीयदिनात् पूर्वदिने हि पिण्डपितृयज्ञश्राद्धे वि-हिते तस्मात् पितृभ्यः पूर्व्वेद्युः क्रियत इति। यदा च प्रतिपद्दिने पूर्वाह्णेऽथवा मध्याह्नेऽमावास्या समाप्यते तदा तदहरेव याग इति पूर्व्वस्यां चन्द्रोदयवत्यां। एवं पिण्डपितृयज्ञादि। सिनीवाली द्विजैः कार्य्या साग्निकैः पितृकर्म्मणीत्यस्य पिण्डान्वाहार्य्यकार्य्यव्यतिरिक्तविषयत्वे प्रमाणाभावाच्चेति। तदेवममावास्यादैधे सिनीवाल्यां श्राद्धमिति सिद्धम्। अस्यापवादो बौधायनेनोक्तः।

मध्याह्नात् परतो यत्र चतुर्दश्यनुवर्त्तते।

सिनीवाली तु सा ज्ञेया पितृकार्य्ये तु निष्फलेति॥

वृहस्पतिरप्याह।

मध्याह्नाद्या त्वमावास्या परस्तात्सम्प्रवर्त्तते।

भूतविद्धा तु सा ज्ञेया न सा पञ्चदशी भवेत्॥

मतञ्च।

भूतविद्धाममावास्यां मोहादज्ञानतोऽपि वा।

श्राद्धकर्म्माणि ये कुर्य्युस्तेषामायुः प्रहीयते॥

इत्येतत् कार्ष्णाजिनिवचनमपराह्णप्रविष्टचतुर्दशीविद्धसिनीवाली-विषयमेव व्याख्येयं। अनेनाभिप्रायेणाह वृद्धमनुः।

यस्यामस्तं रविर्याति पितरस्तामुपासते।

तिथिस्तेभ्यो यतोदत्तस्त्वपराह्णः स्वयम्भुवेति॥

अनेनापराह्णव्यापिनी चेत् सिनीवाली तर्ह्येव सा ग्राह्या अन्यदा तु कुह्वेव ग्राह्येत्युक्तं भवति।

तदाह हारीतः।

अपराह्णः पितृणान्तु या पराह्णानुयायिनी।

सा ग्राह्या पितृकार्य्ये तु न पूर्व्वास्तानुयायिनी॥

एवमपराह्णव्यापिन्याः सिनीवाल्याः पितृकार्य्यार्थे ग्रहणे सिद्धे पूर्व्वाह्णव्यापिन्यास्त्वपराह्णव्यापकत्वस्यावश्यकत्वात् सिद्धे तस्या अपि ग्रहणे पुष्कलत्वं प्रतिपादयितुमाह बौधायनः।

घटिकैकाप्यमावास्या पूर्व्वाह्णव्यापिनी यदि।

भूतविद्धैव सा कार्य्या पित्र्ये कर्म्मणि सर्व्वदेति॥

अमुमेवार्थं प्रकारान्तरेणाह जावालः।

प्रतिपत्स्वप्यमावास्या पूर्व्वाह्णव्यापिनी यदि।

भूतविद्धैव सा कार्य्या पित्र्ये कर्म्मणि सर्व्वदेति॥

पूर्व्वदिने पूर्व्वाह्ण एव प्रवृत्ता परदिने पूर्व्वाह्ण एव समाप्यते तदा सिनीवाल्येव कर्त्तव्या इत्यर्थः।

यत्तु हारीतवचनं।

तुलामकरमीनेषु कन्यायां मिथुने तथा।

भूतविद्धाप्यमावास्या पूज्या भवति यत्नत इति॥

तत् प्रतोपवासादिविषयमिति मन्यन्ते। अथ यथोक्तसिनीवाली-परित्यागेन कुहूग्रहणपराणि दृश्यन्ते तत्र कैश्चिन्निबन्धकारैर्हारीत-नाम्ना वचनं लिखितं।

पूर्व्वाह्णे चेदमावास्यापराह्णे न भवेद्यदि ।
प्रतिपद्यपि कर्त्तव्यं श्राद्धं श्राद्धविदो विदुरिति ॥

अत्र हरिहरेणोक्तं । अनिर्ज्ञातमूलमिदं वचनं परस्परव्याहत-पदोपबन्धञ्चेति । तथाहि पूर्व्वाह्णे चेदित्येतावत् प्रतिपद्दिनविषयं । पूर्व्वाह्णस्य दिवसस्य तृतीयभागो वा पूर्व्वार्द्धं वा । एवं च सति सर्व्वथा कस्मिंश्चिदपराह्णे न भवेदित्येतन्न युज्यते प्रतिपद्दिने पूर्व्वाह्णमात्राव-स्थितायाश्चतुर्दशीदिनेऽपराह्णसम्बन्धावश्यकत्वात् । षट्घटिकाधिकस्य तिथिह्रासस्याभावात् । अथ यदि प्रतिपद्दिनापराह्ण एव न भवेदित्यु-च्यते तर्हि पूर्व्वाह्णे चेदित्यनर्थकं स्यात्। अथ यदि पूर्व्वाह्णशब्दस्य मुख्यार्थमभ्युपेत्य कश्चिदविरुद्धोऽर्थः कल्प्यते तदा स्मृतिमहार्णवे तु कल्पितः ।

तथाहि। तिथिवृद्धौ प्रतिपद्युक्तायाममावास्यायां श्राद्धमुक्तं । तच्च पितृयज्ञं निर्व्वर्त्त्येत्यादिना पिण्डपितृयज्ञानन्तरमेव मनुना विहितं। पिण्डपितृयज्ञश्चाहत्य श्रुत्यापराह्णे विहितो नान्यथा कर्त्तुं शक्यः। तस्य च तिथ्येककालत्वात्तेनैव सकलापराह्णव्यापावमावास्या-श्राद्धस्य का गतिरित्यत उक्तं पूर्व्वाह्ण इति नापराह्णे कृतश्च इत्यर्थः। तदा प्रतिपद्यपि पिण्डान्वाहार्य्यकं कर्त्तव्यमिति। स्मृतिचन्द्रिकाका-रस्त्वाह।

यत्र पूर्व्वेद्युस्सन्ध्यादर्शमात्रसम्भवेन पिण्डपितृयज्ञोत्कर्षस्तत्र प्रतिपदि

पिण्डपितृयज्ञविधानार्थमिति । इदन्तु व्याख्यानमपरिस्फुटार्थं मन्दक्ष-त्युपेक्ष्यते । अथान्यान्यपि हरिहरेण कुहूग्रहणपराणीवानिर्ज्ञातकर्तृत्वेन महार्णवलिखितत्वेन चोपादेय केश्चिदुदानीत्युक्तोपन्यस्तानि ।

अरुणोदयवेलायाममावास्या यदा भवेत् ।
स कालः परमो ज्ञेयः पितृणां दत्तमक्षयं ॥
घटिकैका त्वमावास्या प्रतिपत्सु न चेत् तदा ।
भूतविद्धा तु सा कार्या दैवे पित्र्ये च कर्मणि ॥
मुहूर्त्तमप्यमावास्या प्रतिपद्यपि चेद्भवेत् ।
तदा तदृत्तमं ज्ञेयं पर्व्वशेषन्तु पर्व्ववदिति ॥

अत्रारुणोदयवेलायामित्येतत्सामान्यप्रवृत्तं विशेषोक्तिप्रवृत्तबाधा-याममर्थं । अतः कस्मिंश्चिच्छ्राद्धविशेष प्रवर्त्तते । पित्र्ये कर्मणीदमस्तु । एवमन्यदपि मुहूर्त्तमप्यमावास्येत्येतत् तुलापुरुषादिदानविषयम् ।
अथवा त्रिमुहूर्त्तापि कर्त्तव्या पूर्व्वा दर्शा च बह्वृचैः ।
कुहूरध्वर्युभिः कार्य्या यथेष्टं सामगायिभिः ॥
इत्येतद्वचनानुसारिणी व्यवस्थास्तु ।

अथ कुतपव्याप्तिप्रयुक्तपूर्व्वापरामावास्याग्रहणपराणि ।
तत्र हारीतः ।

भूतविद्धाप्यमावास्या प्रतिपत्स्विस्थितापि वा ।
पित्र्ये कर्मणि विद्वद्भिर्ग्राह्या कुतपकालिकेति ॥

स्मृत्यन्तरेऽपि ।

मध्याह्नव्यापिनी या तु तिथिः पूर्व्वापरापि वा ।
तदहः कर्म्म कुर्वीत ह्रासवृद्धौ न कारणमिति ॥

आह प्रचेताः ।

सिनीवाली कुहूश्चैव श्रुयुक्ते श्राद्धकर्मणि ।
स्यातां न चेत्तु मध्याह्ने[1] श्राद्धादि स्यात् कथं तदा ॥
तिथिक्षये सिनीवाली तिथिवृद्धौ कुहूर्मता ।
साम्येति च कुहूर्ज्ञेया वेद-वेदाङ्ग-वेदिभिरिति ॥

अत्र श्राद्धाङ्गत्वेन कुतपोऽपराह्णश्च विहितः ।

तत्र येऽपराह्णमाद्रियन्ते यत्र पिण्डपितृयज्ञपिण्डान्वाहार्य्यकादिकं विशेषतोऽपराह्णे विहितं ते च तत्रापराह्णव्याप्तिं पुरस्कृत्य सिनीवाल्यां कुह्वां वा श्राद्धं कुर्य्युः । ये तु कुतपमाद्रियन्तेऽनग्निकादयः यत्र विशेषतः कुतपविहितमेकोद्दिष्टमामश्राद्धादि ते तत्र कुतपव्याप्तिं पुरस्कृत्य पूर्व्वस्यां परस्यां वा अमावास्यायां श्राद्धं कुर्य्युः । तदा विहितकालसमुच्चयो लभ्यते । तथा च स्मृतिः ।

कर्म्मणो यस्य यः कालस्तत्कालव्यापिनी तिथिः ।
तया कर्म्माणि कुर्व्वीत ह्रासवृद्धौ न कारणमिति ॥

अत्र येऽन्येऽपि केचन सिनीवालीनिषेधास्ते तिथिवृद्धिविषयत्वेनानग्निकविषयत्वेनापराह्णव्याप्तिराहित्यविषयत्वेन दानादिविषयत्वेनापराह्णत्वेनोपसंहारत्वेन कल्पसूत्रविभागेन वा सति सम्भवे व्याख्येयाः । कुहूविधयोऽप्येवं न तु सहसा विहितप्रतिषिद्धत्वेन विकल्पोऽभ्युपेयः ।

श्रुतिद्वैधन्तु यत्र स्यात् तत्र धर्म्मावुभौ स्मृतौ ।
स्मृतिद्वैधे तु विषयः कल्पनीयः पृथक् पृथक् ॥

इत्यमावास्यानिरूपणं ।

(१) स्यातां यदि न मध्याह्ने इति ख० ।

अथाष्टकाः ।

अष्टकाशब्देन मार्गशीर्षादिमासचतुष्टयापरपक्षाष्टम्यः । हेमन्त-शिशिरयोश्चतुर्णामपरपक्षाणामष्टमीष्वष्टका इति शौनकस्मरणात् । केषाञ्चिन्मते तिस्र एवाष्टकास्तिस्रश्चान्वष्टकाः ।

तथा च विष्णुः ।

अमावास्यास्तिस्रोऽष्टकास्तिस्रोऽन्वष्टका इति । अष्टकानामनु पश्चाद्भवन्तीत्यन्वष्टकाः । अष्टकानामुपरितना नवम्यः ।

कूर्म्मपुराणे ।

अमावास्याष्टकास्तिस्रः पौषमासादिषु त्रिषु ।
तिस्रश्चान्वष्टकाः पुण्या माघी पञ्चदशी तथेति ॥

विष्णुधर्म्मोत्तरे ।

अग्रहायणातिक्रान्तौ कृष्णास्तिस्रोऽष्टकास्तथेति ।

अथ पूर्व्वोक्ताष्टकाचतुष्टयव्यतिरिक्तापि भाद्रपदापरपक्षेऽष्टका । तस्या इतिहासपूर्व्वकमुत्पत्तिः प्रशंसा चोच्यते ।

पद्मपुराणे ।

अग्निष्वात्ता इति ख्याता यज्वानो यत्र मासता ।
अच्छोदा नाम तेषान्तु मानसी कन्यका मता[१] ॥
तमथामावसुं नाम पितरं वीक्ष्य मानसा ।
वव्रे वरार्थिना सङ्गं कुसुमायुधपीडिता[२] ॥
योगाद्भ्रष्टा तु तेनाथ व्यभिचारेण भामिनी ।
धरान्न स्पृशते पूर्व्वं पपाताथ भुवस्तले ॥

(१) नदीति ख० ।
(२) कुसुमायुधपीडितेति ग० ।

अच्छोदाधोमुखी दीना लज्जिता तपसः क्षयात् ।
सा पितॄन् प्रार्थयामास पुनरात्मसमृद्धये ॥
विलप्यमाना पितृभिरिदमुक्ता तपस्विनी ।
इदमूचुर्महाभागाः प्रसादं शुभया गिरा ॥
अष्टाविंशे भवित्री तु द्वापरे मत्स्ययोनिजा ।
नाम्ना सत्यवती ख्याता व्यासस्य जननी शुभा ॥
व्यतिक्रमात् पितॄणां त्वं कष्टं कुलमवाप्स्यसि ।
तस्माद्राज्ञो वसोः कन्या त्वमवश्यं भविष्यसि ॥
प्रौष्ठपद्यष्टका भूयः पितृलोके भविष्यसि ।
आयुरारोग्यदा नित्यं सर्व्वकामफलप्रदा ॥

ब्रह्मवैवर्त्तवायुपुराणयोः ।

अथ कालं प्रवक्ष्यामि श्राद्धकर्म्मणि पूजितम् ।
काम्यनैमित्तिकाजस्रश्राद्धकर्म्मविधायिभिः ॥
पुत्रदा धर्म्ममूलं(१) स्युरष्टकास्तिस्र एव च ।
कृष्णपक्षे विशिष्टा(२) हि पूर्व्वा चैन्द्री उदाहृता(३) ॥
प्राजापत्या द्वितीया स्यात् तृतीया वैश्वदेविकी(४) ।
आद्यापूपैः सदा कार्य्या मांसैरन्या भवेत्तदा ॥
शाकैः कार्य्या तृतीया स्यादेष द्रव्यगतो विधिः ।

---

(१) पिण्डदानाय मूले इति ग० ।
(२) वरिष्ठा इति ग० ।
(३) विभाव्यते इति ख० ।
(४) वैश्वदेविकीति ग० ।

अष्टका च पितॄणां वै नित्यमेव विधीयते ॥
या चाप्यन्या चतुर्थी स्यात्ताञ्च कुर्य्याद्विशेषतः ।
तासु श्राद्धं बुधः कुर्य्यात् सर्व्वस्वेनापि नित्यशः ॥
परत्रेह च सर्व्वेषु नित्यमेव सुखी भवेत् ।
पूजकानां सदोत्कर्षो नास्तिकानामधोगतिः ॥
पितरः सर्व्वकालेषु तिथिकालेषु देवताः ।
सर्व्वे पुरुषमायान्ति निपानमिव(१) धेनवः ॥
यस्य ते प्रतिगच्छेयुरष्टकाभिरपूजिताः ।
मोघस्तस्य भवेल्लोको लब्धश्चास्य विनश्यति ।
देवांस्तु दायिनो यान्ति तिर्य्यग्गच्छन्त्यदायिनः ॥

अत्र चतुर्थी फाल्गुनकृष्णपक्षाष्टमी "हेमन्तशिशिरयोश्चतुर्णामपरपक्षाणामष्टमीष्वष्टकाष्टमी" इति शौनकस्मरणात्। पौषमासकृष्णाष्टमीमारभ्य तिस्रोऽष्टका इत्येतन्मतपरिग्रहे चतुर्थी भाद्रपदापरपक्षाष्टमीसञ्ज्ञिता दर्शिता पद्मपुराणे इतिहासानुसारात् ।

ब्रह्मपुराणे च ।

चतसृष्वष्टकासु क्रमेणाधिदेवतानिरूपणे पितृतर्पणद्रव्यनिरूपणे च भाद्रपदापरपक्षाष्टम्या ग्रहणात् ।

ऐन्द्र्यान्तु प्रथमायाञ्च शाकैः सन्तर्पयेत् पितॄन् ।
प्राजापत्या द्वितीया स्यान्मांसैः शुद्धैश्च तर्पयेत् ॥
वैश्वदेव्यां तृतीयायामपूपैश्च यथाक्रमं ।
वर्षासु मध्ये शाकैश्च चतुर्थ्यामेव सर्व्वदेति ॥

(१) निपानस्येवेति ग० ।

अत्र शाकमांसापूपशब्दाः श्राद्धे विहितस्य सर्व्वस्यापि भोज्यस्य तत्तद्द्रव्यप्रधानत्वप्रतिपादनपराः न तु द्रव्यान्तरनिवृत्तिपराः। यतो विधेरेकविध्यन्तराबाधेनैव तावद्वृत्तिं न्याय्यां मन्यन्ते। किमु बहुतरविध्यन्तराबाधेन दृष्टाविरोधेन च। दृष्टं हि शाकप्रधानस्य भोज्यस्य तर्पकत्वं न तु केवलस्य शाकस्येति।

आह वशिष्ठः।

"श्रावण्याग्रहायण्योश्चाष्टकासु पितृभ्यो दद्यात्"। अष्टकान्वष्टकास्वपि चावश्यकमेव श्राद्धं।

यदाह पितामहः।

अमावास्याव्यतीपात-पौर्णमास्यष्टकासु च।
विद्वान् श्राद्धमकुर्व्वाणो नरकं प्रतिपद्यत इति॥

वायुपुराणे तिर्य्यग्गच्छत्यदायिन इत्यष्टकाश्राद्धमकुर्व्वाणस्य तिर्य्यग्योनिप्राप्तिरूपानिष्टाभिधानाच्च। विष्णुना अमावास्यास्तिस्रोऽष्टकास्तिस्रोऽन्वष्टकाः माघीप्रौष्ठपद्यूर्द्धं कृष्णत्रयोदशी व्रीहियवपाकौ चेत्यनुक्रम्योक्तं।

एतांश्च श्राद्धकालान्वै नित्यानाह प्रजापतिरिति।

विष्णुधर्म्मोत्तरे।

श्राद्धकालममावास्या नित्यं पार्थिवसत्तम।
पौर्णमासी तथा माघी श्रावणी च नृपोत्तम॥
प्रौष्ठपद्यामतीतायां तथा कृष्णत्रयोदशी।
आग्रहायण्यतिक्रान्तौ कृष्णास्तिस्रोऽष्टकास्तथा॥
शाकैश्च प्रथमा कार्य्या मांसैश्च तदनन्तरा।

तृतीया च तथापूपैर्नित्यमेव विजानता ॥
एतानि श्राद्धकालानि नित्यान्याह प्रजापतिः ।
श्राद्धमेतेष्वकुर्व्वाणो नरकं प्रतिपद्यत इति ॥

देवलः ।

मनुना श्राद्धकल्पोऽयं मानवः समुदाहृतः ।
बहुपिण्डाष्टका तु स्यादेकपिण्डा तु नाष्टकेति ॥

अत्र बहुपिण्डैकपिण्डशब्दौ पार्व्वणैकोद्दिष्टविधिनिषेधपरौ

ब्रह्मपुराणे ।

अष्टकासु च कर्त्तव्यं श्राद्धं हैमन्तिकासु वै ।
अन्वष्टकासु क्रमशो मातृपूर्व्वं तदिष्यत इति ॥

अत्र स्मृतिः ।

अन्वष्टकासु वृद्धौ च प्रतिसंवत्सरं तथा ।
मातृश्राद्धं पृथक् कुर्य्यादन्यत्र पतिना सहेति ॥

शङ्खस्मृतिः ।

अन्वष्टका तथा मातुः श्राद्धश्चैव मृताहनि ।
एकोद्दिष्टं तथा मुक्त्वा स्त्रीषु नान्यत् पृथग्भवेदिति ॥

विष्णुधर्म्मोत्तरे चास्मिन् मातृश्राद्धे कर्षूविधिरुक्तः ।

अन्वष्टकासु च स्त्रीणां श्राद्धं कार्य्यं तथैव च(१) ।
अष्टकाविधिना कृत्वा क्रमेणैतास्तु पञ्चकं ॥
माघे राजन् पितामह्याः श्राद्धं कार्य्यं यथाविधि ।
तथैव प्रपितामह्या वैश्वदेवपुरःसरम् ॥

(१) तथाविधीति ग० ।

पिण्डनिर्व्वपणं कार्य्यं तस्यैव पितृवन्नृप ।
भुक्तवत्सु तु विप्रेषु तत्र कार्य्यं(१) निबोध मे ॥
प्रादेशमात्रा राजेन्द्र चतुरङ्गुलमायताः ।
तावदेव समुत्सेधाः षट्कर्षूस्तत्र कारयेत् ॥
प्रत्येकं कर्षूमूले तु परिस्तीर्य्य कृताश्रमं ॥
अग्नीसोमयमानाञ्च यागं कृत्वा यथा पुरा ।
कर्षूत्रितयमूले तु पुरुषाणान्तु कारयेत् ॥
पितृनिर्व्वपणं प्राग्वदेकैकस्मिन यथाविधि ।
कर्षूणां त्रितयं तत्र क्षीराम्नाभ्यां प्रपूरयेत् ॥
कर्षूत्रितयमूले च स्त्रीणां निर्व्वपणं भवेत् ।
दध्ना मांसेन पयसा कर्षूणाञ्चैव पूरणं ॥
अन्नोदकविमिश्रेण कार्य्यं मनुजपुङ्गव ।
भवतीभ्यो भवत्वेतदक्षय्यमिति न त्यजेत् ॥

इत्यष्टकानिरूपणं ।

अथ वृद्धिश्राद्धं ।

वृद्धिर्नाम पुत्रजन्मादिनिमित्तोपलक्षितः कालः ।
तथा च वृद्धवसिष्ठः ।

पुत्रजन्मविवाहादौ वृद्धिश्राद्धमुदाहृतमिति ।

जावालिः ।

यज्ञोद्वाहप्रतिष्ठासु मेखलाबन्धमोक्षयोः ।

(१) कर्म्मेति ख० ।

पुत्रजन्मवृषोत्सर्गे वृद्धिश्राद्धं समाचरेदिति ॥

विष्णुपुराणे ।

जातस्य जातकर्म्मादिक्रियाकाण्डमशेषतः ।

पुत्रस्य कुर्व्वीत पिता श्राद्धञ्चाभ्युदयात्मकं ॥

कात्यायनः ।

स्वपितृभ्यः पिता दद्यात् सुतसंस्कारकर्म्मसु ।

पिण्डानोद्वहनात्तेषां तस्याभावे तु तत्क्रमादिति ॥

अत्र संस्काराः ।

गर्भाधान-पुंसवन-सीमन्तोन्नयन-जातकर्म्म-नामकरण-निष्क्रमण-अन्नप्राशन-चौड़ोपनयन-व्रतचर्य्याध्ययन-समावर्त्तन-विवाह-यज्ञदानादि । तत्रैतेषु सुतसंस्कारेषु पिता स्वपितृभ्यो दद्यात् । शेषेषु संस्कारेषु स्वयमेवाधिकारीत्येतद्विस्तरेणाग्रमेवाधिकारनिरूपणे ।

विष्णुपुराणे ।

कन्यापुत्रविवाहेषु प्रवेशे नववेश्मनः ।

नामकर्म्मणि बालानां चूड़ाकर्म्मादिके तथा ॥

सीमन्तोन्नयने चैव पुत्रादिमुखदर्शने ।

नान्दीमुखं पितृगणं पूजयेत् प्रयतो गृही ॥

पुत्रादिमुखदर्शने पुत्रजन्मनीत्यर्थः ।

मत्स्यपुराणे ।

कर्म्मण्यथाभ्युदयिके मङ्गल्ये चातिशोभने ।

जन्मन्यथोपनयने विवाहे पुत्रकस्य च ॥

पितृन्नान्दीमुखान्नाम तर्पयेद्दधिपूर्ब्बकम् ।

वशिष्ठः ।

पूर्व्वेद्युर्मातृकं श्राद्धं कर्म्माहे पैतृकं तथा ।
उत्तरेद्युः प्रकुर्व्वीत मातामहगणस्य तु ॥

वृद्धशातातपः ।

पृथग्दिनेष्वशक्तश्चेदेकस्मिन् पूर्व्ववासरे ।
श्राद्धत्रयं प्रकुर्व्वीत वैश्वदेवञ्च तान्त्रिकम् ॥

एकस्मिन्नपि दिने क्रियमाणानां कालभेदेनानुष्ठानं कार्य्यमित्याह शातातपः ।

पूर्व्वाह्णे मातृकं श्राद्धमपराह्णे च पैतृकम् ।
ततो मातामहानाञ्च वृद्धौ श्राद्धत्रयं स्मृतम् ॥

एवंविधस्यापि कालभेदस्यासम्भवे आह वृद्धमनुः ।

अलाभे भिन्नकालानां नान्दीश्राद्धत्रयं बुधः ।
पूर्व्वेद्युर्वै प्रकुर्व्वीत पूर्व्वाह्णे मातृपूर्व्वकम् ॥

बौधायनसूत्रे ।

वेदकर्म्माणि प्रयोक्ष्यन् पूर्व्वेद्युरेव युग्मान् ब्राह्मणान् भोजयेदिति नान्दीमुखा ऐतेते उक्ता भवन्ति । नैकाहेन पित्र्यं दैवञ्च कुर्व्वन्ति । यस्यैकाह्ना पित्र्यं दैवं च कुर्व्वन्ति प्रजा अस्य प्रमायुका भवन्ति तस्मात् पितृभ्यः पूर्व्वेद्युः करोति पितृभ्य एव तद्यज्ञं निष्क्रीय यजमानः प्रतनुत इति । ब्राह्मणमप्यत्र पूर्व्वमुपन्यस्तं ।

सकलश्राद्धकालोद्देशस्यान्तीये याज्ञवल्क्यवचने वृद्धिशब्दस्याशेषनान्दीमुखश्राद्धकालोपलक्षणपरत्वात् कर्म्माङ्गश्राद्धकाला अपि संगृहीताः ।

तेनाह पारस्करः ।

निषेककाले सोमे च सीमन्तोन्नयने तथा ।
ज्ञेयं पुंसवने श्राद्धं कर्म्माङ्गं वृद्धिवत्कृतम् ॥

निषेककालः षोड़शरात्रात्मको भार्य्याया ऋतुकालः । तत्र पुण्यनक्षत्रान्विते गर्भाधानाख्यकर्म्माङ्गश्राद्धं कार्य्यम् । सोमशब्दो-ऽत्राग्निहोत्रादिकर्म्मणामुपलक्षणार्थः ।

इति वृद्धिश्राद्धनिरूपणम् ।

अथ कृष्णपक्षः ।

तत्र वाजसनेयसूत्रे कात्यायनः ।

अपरपक्षे श्राद्धं कुर्व्वीतोर्द्धं वा चतुर्थ्या यदहः सम्पद्येतेति । अपरपक्षे प्रतिपत्प्रभृत्यमावास्यान्ते कृष्णपक्षे ऊर्द्धं वा चतुर्थ्या यस्मिन् वा अहनि श्राद्धसाधनसम्पत्तिस्तस्मिन्नहनि श्राद्धं कुर्व्वीतेति ।

गौतमोऽपि ।

अमावास्यायां पितृभ्यो दद्यात् पञ्चमीप्रभृति वापरपक्षस्य यथा-श्रद्धं सर्व्वस्मिन् वा द्रव्य-देश-ब्राह्मणसम्भवे कालनियमः शक्तित इति । अपरपक्षे एकस्मिन्नहनि श्राद्धमित्येकः पक्षः । प्रत्यहमित्यपरः । काल-नियमः शक्तित इति तृतीयः । यथासामर्थ्य कालव्यवस्थेत्यर्थः । अत्र नित्यं श्राद्धं । तथा च कात्यायनः । "शाकेनापि नापरपक्षमतिक्रामेत" इति । यत्तु मार्कण्डेयपुराणादिषु "प्रतिपद्धनलाभाय द्वितीया पशुसम्पदे" इत्यादिभिर्व्वचनैरपरपक्षान्तर्गतासु तिथिषु प्रत्येकं फल-सम्बन्ध उक्तो न तेनापरपक्षे श्राद्धस्य नित्यता हीयते । दर्शपूर्णमास-वन्नित्यत्व-काम्यत्वयोरुपपत्तेः । यदापि चैतदेकस्मिन्नेवाहनि क्रियते

तदाद्यमावास्याश्राद्धात् पृथगेव कार्य्यं। "अमावास्याष्टका वृद्धिः कृष्णपक्षः" इत्यत्र याज्ञवल्क्यवचने अमावास्यातः कृष्णपक्षस्य पृथगुपन्यासात्। अनेन यदत्र कैश्चिदुक्तं, अमावास्यादिश्राद्धेन महापरपाक्षिकं श्राद्धं विकल्प्यत इति तदपास्तम्। यत्तु निगमस्मरणम्, "अपरपक्षे यदहः सम्पद्येतामावास्यायां विशेषेणेति", तत् पृथक्त्वापृथक्त्वोभयपक्षाविरोधीति न विकल्पे प्रमाणमिति स्मृतिचन्द्रिकाकारः। केचित्तु विकल्पमेव मन्यन्ते।

आह आपस्तम्बः।

"मासि मासि कार्य्यमपरपक्षस्यापराह्णः श्रेयांस्तथापरपक्षस्य जघन्यान्यहानीति"। जघन्यानि दशम्यादीनि। नैतत् पूर्व्वेषां नवम्यादीनामश्रेयस्त्वाभिधानार्थं किन्तु पूर्व्वेभ्यः परेषां श्रेष्ठतमत्वप्रतिपादनार्थं। तदेतच्चतुर्दशीं वर्जयन्नाह मनुः।

कृष्णपक्षे दशम्यादौ वर्जयित्वा चतुर्दशीम्।
श्राद्धे प्रशस्तास्तिथयो यथैता न तथेतरा इति॥

अत्र चतुर्दशी नात्यन्तं वर्जनीया किन्तु शस्त्रादिहतव्यतिरिक्तदैवत्यश्राद्ध एवेत्याह याज्ञवल्क्यः।

प्रतिपत्प्रभृतिष्वेकां वर्जयित्वा चतुर्दशीम्।
शस्त्रेण तु हता ये वै तेषां तत्र(१) प्रदीयत इति॥

शस्त्रग्रहणमन्येषामपि केषाञ्चिन्मरणकारणानामुपलक्षणार्थमिति वक्ष्यते।

(१) तेभ्यस्तत्रेति ग०।

अथ भाद्रपदापरपक्षः ।

अत्र यद्यप्यपरपक्षे श्राद्धं कुर्वीत, शाकेनापि नापरपक्षमतिक्रामेदित्यादिभिर्द्वादशापरपक्षग्राहकैः सामान्यवचनैः भाद्रपदापरपक्षोऽपि गृहीत एव । तथापि तस्य पुण्यतमत्वप्रतिपादनार्थं तदतिक्रमे प्रत्यवायप्रतिपादनार्थञ्च स्मृतिपुराणादिषु विशेषतस्तस्याभिधानं कृतम् । तद्यथा विष्णुधर्म्मोत्तरे ।

उत्तरादयनाद्राजन्[१] श्रेष्ठं स्याद्दक्षिणायनम् ।
याम्यायनाच्चतुर्म्मासं तत्र सुप्ते तु केशवे[२] ॥
प्रौष्ठपद्याः परः पक्षस्तत्रापि च विशेषतः ।
पञ्चम्यूर्द्धन्तु तत्रापि दशम्यूर्द्धन्ततोऽपि ति ।
मघायुक्ता तु तत्रापि शस्ता राजंस्त्रयोदशीति ॥

उत्तरायणाद्दक्षिणायनं श्राद्धकरणे श्रेष्ठम् । सर्व्वस्माद्दक्षिणायनादपि तन्मध्यवर्त्युपेन्द्रनिद्रादिनादाषाढ्याः पौर्णमास्याः प्रभृति मासचतुष्टयं श्रेष्ठम् । तस्मादपि सर्व्वस्मात् प्रोष्ठपदस्य मासस्यापरपक्षः । तत्रापि पञ्चम्या ऊर्द्धं दशदिवसाः, तत्रापि दशम्या ऊर्द्धं पञ्च । तत्रापि मघायुक्ता त्रयोदशीति ।

ब्रह्मपुराणे ।

अश्वयुक्कृष्णपक्षे तु श्राद्धं कार्य्यं दिने दिने[३] ।
त्रिभागहीनं पक्षं वा त्रिभागन्त्वर्द्धमेव वा ॥
श्यामार्कैस्तु विशेषेण प्रसिद्धैस्तु पितृप्रियैः ।

(१) श्राद्ध इति ग० ।
(२) चातुर्म्मास्यञ्च तत्रापि प्रसुप्ते केशवे चितमिति ख० ।
(३) कुर्य्याद्दिने दिने इति ग० ।

अत्र विष्णुधर्म्मोत्तरे ।

प्रौष्ठपदमाससम्बन्धिनि कृष्णपक्षे श्राद्धमित्युक्तम् । ब्रह्मपुराणे तु अश्वयुङ्माससम्बन्धिनीति, सोऽयमनयोर्विसंवादः परिह्रियते। तथाहि इह खलु शुक्लपक्षप्रतिपदुपक्रम्य मासनामप्रवर्त्तिकां पौर्णमासीं मध्यावयवीकृत्यामावास्यान्त चान्द्रमासं दाक्षिणात्याः परिकल्पयन्ति । औत्तरास्तु कृष्णपक्षप्रतिपदुपक्रम्य नामप्रवर्त्तकपौर्णमास्यन्तम । एवं च सति दाक्षिणात्यव्यवहारेण प्रौष्ठपदयुक्तायां पौर्णमास्यां प्रौष्ठपदामावास्यायपक्षसमाप्तौ तदुत्तरः पक्षः प्रौष्ठपद्यो भवति । उत्तरव्यवहारेण तु तस्यामेव पौर्णमास्यां प्रौष्टपदमाससमाप्तौ तदुत्तरः पक्षः अश्वयुङ्माससमध्ये भवतीत्येक एव व्यवहारद्वयेन व्यपदेशद्वयं लभते ।

आदित्यपुराणे ।

प्रावृटृतौ यमः प्रतान् पितॄंश्चाथ यमालयात् ।
विसर्जयति मानुष्ये कृत्वा शून्यं स्वकं पुरम् ॥
क्षुधार्त्ताः कीर्त्तयन्तश्च दुष्कृतन्ते स्वयं कृतम् ।
काङ्क्षन्ति पुत्रपौत्रेभ्यः पायसं मधुसंयुतम् ॥
तस्मात्तांस्तत्रविधिना तर्पयेत्पायसेन तु ।
मध्वाज्यतिलमिश्रेण तथा शीतेन चाम्भसा ॥
ग्रासमात्रं परगृहादन्नं यः प्राप्नुयान्नरः ।
भिक्षामात्रेण यः प्राणान् सन्धारयति वा स्वयम् ॥
यो वा सन्धारयेद्देहं प्रत्यहं स्वात्मविक्रयात् ।
श्राद्धन्तेनापि कर्त्तव्यं तैस्तैर्द्रव्यैः सुसञ्चितैरिति ॥

नागरखण्डे पितॄन् प्रति ब्रह्मवचनम् ।

आषाढ्याः पञ्चमे पक्षे कन्यासंस्थे दिवाकरे ।
यो वै श्राद्धं नरः कुर्य्यादेकस्मिन्नपि वासरे ॥
तस्य संवत्सरं यावत् तृप्ताः स्युः पितरो ध्रुवम् ।

शाट्यायनिरप्याह ।

नभस्यस्यापरे पक्षे तिथिषोडशकस्तु यः ।
कन्यागतान्वितश्चेत् स्यात् स कालः श्राद्धकर्म्मणि ॥

ब्रह्मपुराणमार्कण्डेयपुराणयोः ।

दिव्यभौमान्तरीक्षाणि स्थावराणि चराणि च ।
पिण्डमिच्छन्ति पितरः कन्याराशिगते रवौ ॥
कन्यागते सवितरि यान्यहानि तु षोडश ।
क्रतुभिस्तानि तुल्यानि देवो नारायणोऽब्रवीत् ॥
राजसूयाश्वमेधाभ्यां य इच्छेद्दुर्लभं फलम् ।
अप्यम्बुशाकमूलान्नैः पितॄन् कन्यागतेऽर्चयेत् ॥

यद्यपि कन्यागते माससात्रं भवति तथाप्यपरपक्षस्यैव पैत्र्यत्वा-द्वचनान्तरसंवादाच्च तत्रैव श्राद्धमित्यनुसन्धेयम् ।

आदित्यपुराणे ।

कन्यागते सवितरि यान्यहानि तु षोडश ।
क्रतुभिस्तानि तुल्यानि पितॄणां दत्तमक्षयमिति ॥

अत्र यद्यपि बहुषु वचनेषु पक्षस्यैव श्राद्धकालत्वमुक्तं, पक्षश्च पञ्च दशतिथ्यात्मक एव । तथापि कदाचित् तिथिवृद्धौ षोडशादिनात्मको भवति । तत्रैकदिनहानिर्माभूदित्यनेनाभिप्रायेणात्र तिथिषोडशक

इत्युक्तं। अमावास्योत्तरां प्रतिपदमपि वा संग्रहीतुं पूर्व्वां पौर्ण-मासीं वा तस्यां हि नान्दीमुखानां श्राद्धं वक्ष्यते। अत्र पक्षमध्ये यस्मिन् कस्मिंश्चिदप्यहनि कन्यासंक्रमे सति प्रतिपदादिषोडशाप्यहान्यु-पादेयानि। न तु संक्रमणात् पूर्वाणि हेयानीत्येवं वेदितव्यम्।

अतएवाह वृहन्मनुः।

मध्ये वा यदि वाप्यन्ते यत्र कन्यां रविर्व्रजेत्।
स पक्षः सकलः पूज्यः श्राद्धं तत्र विधीयते॥

अत्र कन्यागतत्वस्योक्तिः प्रशस्ततरत्वप्रतिपादनार्था, न तु कन्या-गतत्वराहित्ये तत्परित्यागार्था।

तथा चादित्यपुराणे।

पक्षान्तरेऽपि कन्यास्थे रवौ श्राद्धं प्रशस्यते।
कन्यागते पञ्चमे तु विशेषेणैव कारयेत्॥
आषाढीमवधिं कृत्वा यः स्यात्पक्षस्तु पञ्चमः।
श्राद्धं तत्र प्रकुर्वीत कन्याङ्गच्छति वा न वेति॥

कार्ष्णाजिनिः।

पुत्रानायुस्तथारोग्यमैश्वर्य्यमतुलं तथा।
प्राप्नोति पञ्चमे दत्वा श्राद्धं कामांश्च पुष्कलान्॥

एवं भाद्रपदापरपक्षे कृते विशिष्टप्राप्तिरुक्ता। तस्मिन्नकृते त्वनिष्टप्राप्तिमाह।

कार्ष्णाजिनिः।

प्रेतास्तस्यैव हिंसन्ति पञ्चमं यो व्यतिक्रमेत्।
तस्मान्नातिक्रमेद्विद्वान् पञ्चमे पैतृकं विधिम्॥

नागरखण्डे ।

आषाढ्याः पञ्चमे पक्षे यः श्राद्धं न करिष्यति ।
शाकेनापि दरिद्रोऽपि सोऽन्त्यजत्वमुपेष्यति ॥
आसनं शयनं भोज्यं स्पर्शनं भाषणं तथा ।
तेन सार्द्धं न कर्त्तव्यं हव्यं कव्यं कदाचन ॥
ये न श्राद्धं करिष्यन्ति ते ते पापतरा नराः ।
भविष्यन्ति न सन्देहः सन्तत्या च विवर्जिताः ।
न सुखं धनधान्यञ्च तेषां भावि कदाचनेति ॥

ब्रह्मपुराणे ।

सूर्य्ये कन्यागते कुर्य्यात् श्राद्धं यो न गृहाश्रमी ।
धनं पुत्राः कुतस्तस्य पितृनिःश्वासपीडया ॥
न सन्ति पितरश्चेति कृत्वा मनसि यो नरः ।
श्राद्धं न कुरुते तत्र तस्य रक्तं पिबन्ति ते ॥

अथ केनचित्प्रकारेण श्राद्धमन्तरेणैवोक्तस्य पक्षस्यातिक्रमे तन्निमित्तस्य श्राद्धस्य तदुत्तरदिनस्ववधिविशेषावच्छिन्नेषु कर्त्तव्यताच्यते यमस्मृतौ ।

हंसे श्राद्धन्तु कन्यास्थे शाकेनापि गृहे वसन् ।
पञ्चम्योरन्तरे दद्यादुभयोरपि पक्षयोः ॥

हंसः सूर्य्यः । उभयपक्षपञ्चम्योरन्तरे इति भाद्रपदकृष्णपञ्चम्याः परस्तादाश्विनशुक्लपञ्चम्याः पूर्व्वमन्तरालकाल इत्यर्थः । अनेनाश्विनशुक्लपञ्चमीपर्य्यन्तं श्राद्धमभ्यनुज्ञातं भवति ।

ब्रह्मपुराणे ।

यावच्च कन्यातुलयोः क्रमादास्ते दिवाकरः।
तावच्छ्राद्धस्य कालः स्यात् शून्यं प्रेतपुरं तदा ॥

तथा।

कन्यागते सवितरि पितरो यान्ति वै सुतान्।
शून्या प्रेतपुरी सर्व्वा यावद्वृश्चिकदर्शनम् ॥
ततो वृश्चिकसम्प्राप्ता निराशाः पितरो गताः।
पुनश्च भवनं यान्ति शापं दत्त्वा सुदारुणम् ॥

नागरखण्डे।

न ददाति नरः श्राद्धं पितॄणां चन्द्रमःक्षये।
क्षुत्पिपासापरीताशाः पितरस्तस्य दुःखिताः ॥
प्रेतपक्षं प्रतीक्षन्ते[१] गुरुवाञ्छासमन्विताः।
कर्षका जलदं[२] यद्वद्दिवानक्तमतन्द्रिताः ॥
प्रेतपक्षेऽप्यतिक्रान्ते यावत्कन्यागतो रविः।
तावच्छ्राद्धं प्रवाञ्छन्ति दत्तं वै पितरः सुतैः ॥
ततस्तुलागतेऽप्येके सूर्य्ये वाञ्छन्ति पार्थिव।
श्राद्धं स्ववंशजैर्दत्तं क्षुत्पिपासासमाकुलाः ॥
तस्मिन्नपि व्यतिक्रान्ते काले वृश्चिकगे रवौ।
निराशाः पितरो दीनास्ततो यान्ति निजालयम् ॥
मासद्वयं प्रतीक्षन्ते[३] गृहद्वारं समाश्रिताः।
वायुभूताः पिपासार्त्ताः क्षुत्क्षामाः पितरो नृणाम् ॥

(१) परीक्षन्ते इति ग०।
(२) कर्षुका हि जलमिति ख०।
(३) परीक्षन्ते इति ख०।

यावत्कन्यागतः सूर्य्यः तुलास्थश्च महीपते।

सुमन्तुराह।

कन्यागते महातेजा यावत्तिष्ठेद्दिभाकरः।

तस्मात् कालात्तु वै देयं वृश्चिकं यावदागमः॥

येयं दीपान्विता राजन् ख्याता पञ्चदशी भुवि।

तस्यां दद्यान्न चेद्दत्तं पितॄणां वै महालये॥

अत्र महालयो भाद्रपदापरपक्षः।

यत्तु जातूकर्ण्येनोक्तं।

आकाङ्क्षन्ति स्वपितरः पञ्चमं पक्षमाश्रिताः।

तस्मात्तत्रैव दातव्यं दत्तमन्यत्र निष्फलमिति॥

तत् फलातिशयहानिपरं, न सर्व्वथा फलहानिप्रतिपादकम्।

अथात्र त्रयोदशीश्राद्धं प्रपञ्चेनोच्यते।

मनुस्मृतौ।

यत्किञ्चिन्मधुना मिश्रं प्रदद्यात्तु त्रयोदशीम्।

तदप्यक्षयमेव स्यात् वर्षासु च मघासु च॥

यमः।

गाथाश्च पितृभिर्गीताः कीर्त्तयन्ति पुराविदः।

अपि नः स्वकुले भूयात् यो नो दद्यात् त्रयोदशीम्।

पायसं मधुसर्पिर्भ्यां वर्षासु च मघासु च॥

अथ पितृगीते गाथे भवतः।

विष्णुः।

अपि जायेत सोऽस्माकं कुले कश्चिन्नरोत्तमः।

प्रावृट्काले सिते पक्षे त्रयोदश्यां समाहितः ॥
मधूत्कटेन यः श्राद्धं पायसेन समाचरेत् ।
कार्त्तिकं सकलं वापि प्रच्छाये कुञ्जरस्य च ॥

पैठीनसिरप्याह।

छागेन सर्व्वलोहेन वर्षासु च मघासु च ।
पुत्रो वा यदि वा पौत्रो यो नो दद्यात् त्रयोदशीम् ॥
जायेत किमसौ कश्चिद्धार्मिको वंशवर्द्धनः।

महाभारते ।

अपि नः स्वकुले भूयात् यो नो दद्यात् त्रयोदशीम्।
मघासु सर्पिषा युक्तं पायसं दक्षिणामुखः ॥

शङ्खलिखितौ ।

पिता पितामहश्चैव तथैव प्रपितामहः ।
जातं पुत्रं प्रशंसन्ति पिप्पलं शकुना इव ॥
मधुमांसेन खड्गेन पयसा पायसेन वा ।
एष दास्यति नः श्राद्धं वर्षासु च मघासु च ॥

याज्ञवल्क्यः ।

यो ददाति[१] गयास्थश्च सर्व्वमानन्त्यमश्नुते ।
तथा वर्षात्रयोदश्यां मघासु च विशेषतः[२] ॥
प्रौष्ठपद्यामतीतायां मघायुक्तां त्रयोदशीम् ।
प्राप्य श्राद्धं हि कर्त्तव्यं मधुना पायसेन च ॥

(१) यद्ददातीति ख० ।
(२) न संशय इति ग० ।

प्रशस्ततरा चैषा तिथिर्भाद्रपदापरपाक्षिकाभ्योऽपि तिथिभ्यः ।
तथा च ब्रह्मपुराणे ।

यो वा सम्वर्द्धयेद्देहं प्रत्यहं स्वात्मविक्रयात् ।
श्राद्धं तेनापि कर्त्तव्यं तैस्तैर्द्रव्यैः समर्ज्जितैः ।
त्रयोदश्यां प्रयत्नेन वर्षासु च मघासु च ॥
नास्मात्परतरः कालः श्राद्धेष्वन्येषु वर्त्तते ।
यदत्र पितरो दत्तं गृह्णन्ति सततमक्षयम् ॥

मार्कण्डेयपुराणे ।

उत्तरादयनाद्राजन् श्रेष्ठं स्याद्दक्षिणायनम् ।
चातुर्म्मास्यन्तु तत्रापि प्रसुप्ते केशवेऽधिकम् ॥
प्रौष्ठपद्याः परः पक्षस्तत्रापि च विशेषतः ।
पञ्चपूर्व्वन्तु तत्रापि दशपूर्व्वं ततोऽप्यति(१) ।
मघायुक्ता च तत्रापि शस्ता राजन्त्रयोदशीति ॥

अत्र पञ्चपूर्व्वं पञ्चमीमारभ्य, दशपूर्व्वं दशमीमारभ्येत्यर्थः ।
आवश्यकञ्चेदं श्राद्धमुक्तम् विष्णुधर्म्मोत्तरे ।

श्राद्धकालममावास्या नित्यं पार्थिवसत्तम ।
पौर्णमासी तथा माघी श्रावणी च नृपोत्तम ॥
प्रौष्ठपद्यामतीतायां तथा कृष्णा त्रयोदशी ।
अष्टकान्वष्टकाभिस्सन्तथैव च नृपोत्तम ॥
एतानि श्राद्धकालानि नित्यान्याह प्रजापतिः ।

(१) पञ्चम्यूर्द्धन्तु तत्रापि दशम्यूर्द्धंकतोऽप्यतीति ग० ।

आश्वमेतेष्वकुर्व्वाणो नरकं प्रतिपद्यत इति ॥

त्रिषुपरपि अमावास्यास्तिस्रोऽष्टकास्तिस्रोऽन्वष्टकाः। माघीप्रौष्ठ-पद्यूर्द्ध्वं कृष्णा त्रयोदशीत्युपन्यस्य एतानि श्राद्धकालानीत्यमुमेव श्लोकमुक्तवान्। अथात्र निषेधवचनानि।

ज्योतिर्बृहस्पतिः।

कृष्णपक्षे त्रयोदश्यां यः श्राद्धं कुरुते नरः।

पञ्चत्वं तस्य जानीयात् ज्येष्ठपुत्रस्य निश्चितं ॥

षट्त्रिंशन्मते।

गृही त्रयोदशीश्राद्धं न कुर्य्यात् पुत्रवानपि।

उपवासश्च संक्रान्तौ ग्रहणे चन्द्रसूर्य्ययोः॥

त्रयोदश्यान्तु वै श्राद्धं न कुर्य्यात् पुत्रवान् गृही।

नेष्यते चोपवासश्च कैश्चिदप्ययनद्वये ॥

आपस्तम्ब.।

त्रयोदश्यां बहुपुत्रो बहुमित्रो दर्शनीयापत्यो युवमारिणस्तु भवन्तीति।

कात्यायनश्चाह।

युवानस्तत्र म्रियन्त इति।

स्कान्दे नागरखण्डे।

यो वाञ्छति नरो मुक्तिं पितृभिः सह चात्मनः।

असन्तानस्तु यस्तस्य श्राद्धे प्रोक्ता त्रयोदशी।

सन्तानयुक्तो यः कुर्य्यात्तस्य वंशक्षया भवेत् ॥

आनर्त उवाच।

त्रयोदश्यां कृते श्राद्धे कस्मादक्षतयो भवेत् ।
एतन्मे सर्वमाचक्ष्व विस्तरेण महामुने ॥

मार्कण्डेय उवाच ।

आसीद्रथन्तरे कल्पे पूर्वं पार्थिवसत्तम ।
मिताश्वो नाम पञ्चालदेशीयः पितृभक्तिमान ॥
मधुना कालशाकेन खड्गमांसेन केवलम् ।
स हि श्राद्धं त्रयोदश्यां कुरुते पायसेन वा ॥
कदाचिद्ब्राह्मणैर्भूयः स पृष्टः कौतुकान्वितैः ।
अन्येषु विद्यमानेषु विचित्रेषु कुतो नृप ॥
अस्माद्खड्गमांसस्य कालशाकस्य यत्कृमि ।
अप्रत्याख्यमत्याज्यं श्राद्धं दत्तं हविर्दिशैः ॥
इति तद्बुध्यतेऽस्माभिस्तदा मे कारणं वद ।
एतच्छ्रुत्वा वचस्तेषां ब्राह्मणानां वचोऽब्रवीत ॥
श्राद्धमपि वक्ष्यामि शृणुध्वं सुसमाहिताः ।
अहमासन् पुरा हिंसा लुब्धकः पितृभक्तिमान् ॥
भ्रमन् कदाचित प्राप्तोऽहं अग्निवेश्याश्रमं निशि ।
शिष्यानुपदिशन् विप्रा दूरस्थेन मया श्रुत ॥

अग्निवेश उवाच ।

खड्गे पैत्रे यदा चन्द्रो हंसश्चैव करे स्थितः ।
त्रयोदश्यान्तु सा छाया विज्ञेया कुञ्जरच्छया ॥
श्राद्धस्थितिप्रशस्ता सा पितॄणां तृप्तिकारिणी ।
तत्प्रातः श्राद्धसम्भाराः सम्भ्रमयस्तामनः शुभाः ॥

"पैत्रनक्षत्रं" मघा। "हंसः" सूर्य्यः। "करे" हस्ते।

मितास्य उवाच।

इति तस्य मुनेर्वाक्यमाकर्ण्येदमचिन्तयम्।
अहञ्चापि करिष्यामि प्रातः श्राद्धक्रियामिति॥
ततः प्रभाते श्राद्धीयद्रव्यार्थं पर्य्यटन् वने।
खड्गमांसं कालशाकं मधु च प्राप्तवानहम्॥
यथोपपन्नैस्तैर्द्रव्यैस्त्रयोदश्यां समाहितः।
निजान् पितॄन् समुद्दिश्य स्वजातीयान् त्वभोजयम्॥
श्राद्धेन तादृशेनापि पितरो द्वादशाब्दिकीम्।
तृप्तिमापुरहञ्चापि नृपो जातिस्मरोऽभवम्॥
अतो मघात्रयोदश्यामेतैरेव हि साधनैः।
करोमि श्रद्धया श्राद्धं तत्प्रभावमनुस्मरन्॥
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा ते चान्ये च जना भुवि।
नभस्यस्य त्रयोदश्यां श्राद्धं चक्रुर्मुदान्विताः॥
प्राप्य च परमां सिद्धिं स्पर्द्धमानाः सुरोत्तमैः।
ईर्षान्विवस्ततस्तेषु वसुरुद्रादयः सुराः॥
असंशयं त्रयोदश्यां श्राद्धकर्तॄन् क्षुधान्विताः।
अद्यप्रभृति यः श्राद्धं त्रयोदश्यां करिष्यति॥
कन्यासंस्थे सहस्रांशौ तस्य स्याद्वंशसंक्षयः।
इति शापेन देवानां निर्दग्धेयं महातिथिः।
ततः प्रभृति नैतस्यां क्रियते श्राद्धमुत्तमम्॥
यः प्रमादेन कुरुते तस्य स्याद्वंशसंक्षयः।

एतत्त्रयोदशीश्राद्धं वंशच्छेदस्य कारणम् ॥

अतः श्राद्धं विना देयं तद्दिने मधुपायसम् ।

खड्गमांसं कालशाकं वार्ध्रीणमांसमेव च ॥

वार्ध्रीणसो वक्ष्यमाणलक्षणो वृद्धच्छागः ।

तस्याभावे प्रदातव्यं चौरोदनमनुत्तमम् ।

तस्मिन्नहनि विप्रेभ्यः पितॄणां तुष्टये नृप ।

तस्याभावेऽपि दातव्यं अन्नं तिलविमिश्रितमिति ॥

अथात्र केचिदाहुः । त्रयोदशीश्राद्धनिषिद्धवाक्यानामप्रामाण्यमेव । यत्किञ्चिन्मधुना मिश्रमित्यादिमनुवचनविरोधात् । मनुस्मृतिर्हि स्वाध्यायात् प्रसिद्धत्वात् बहुभिः सम्प्रदायेन पठ्यमानत्वात् अपभ्रष्ट-पाठासम्भवात् मूलान्तरा वेति चतुरतरेभ्यो नाममात्रेणाप्रसिद्धेभ्यः केनचिदप्यपठ्यमानेभ्योऽनवस्थितपाठेभ्यः सम्भावितभ्रान्त्यादिमूलेभ्यः स्वविरोधप्रत्ययस्मृतिवदबलीयसीति ।

अतएव बृहस्पतिः ।

वेदार्थोपनिबन्धृत्वात् प्रामाण्यन्तु मनोः स्मृतम् ।

मन्वर्थविपरीता तु या स्मृतिः सा न शस्यत इति ॥

मनुरप्याह ।

यः कश्चित् कस्यचिद्धर्म्मो मनुना परिकीर्त्तितः ।

स सर्व्वो विहितो वेदे सर्व्वज्ञानमयो हि स इति ॥

उच्यते । यत्तावदुक्तं मनुस्मृतेः श्रुतितुल्यत्वेन [illegible] स्मृत्यन्तरेभ्यो बलीयस्त्वमिति तत्कल्पमात्रं । बृहस्पतिवचनं मन्वर्थविपरीतानां बुधादिस्मृतीनामप्रामाण्यमाह । ननु [illegible]तानां का-

त्यायनादिस्मृतीनां वेदार्थप्रतिबद्धत्वादित्थप्रामाण्यहेतुविद्यमानत्वात् अतो मनुशब्देनात्र सर्व्वे वेदार्थस्मर्त्तारः कात्यायनादयोऽभ्युपलक्ष्यन्ते। अथवा मनज्ञान इति धातुपाठात् वेदार्थज्ञानवान् मुनिर्मनुरुच्यते।

अन्ये त्वाहुः। कस्यचिदपि श्राद्धस्य निषेधानुपपत्तेः निषेधवाक्यानामप्रामाण्यमिति। तथाहि न तावन्नित्यस्य श्राद्धस्य निषेधोऽयं। यत आह मनुः।

दद्यादहरहः श्राद्धमन्नाद्येनोदकेन वा।
पयोमूलफलैर्व्वापि पितृभ्यः प्रीतिमाहरन्निति॥

दक्षोऽप्याह।

अस्नात्वा वाप्यहुत्वा वा अदत्त्वा यः समश्नुते।
देवादीनामृणी भूत्वा अप्रजः स प्रजत्यध इति॥

अहरहः स्वाध्यायं कुर्य्यादुदपात्रात्तथैनं पितृयज्ञं समाप्नोतीति। एवमेतैर्व्वचनैर्नित्यस्य श्राद्धस्याहरहर्विधानादकरणादधोगमनाभिधानात् चयोदश्यां तदनुष्ठानमर्हति। नापि नैमित्तिकस्य निषेधः। न तावन् मृताहादिनिमित्तकस्य।

यत आह याज्ञवल्क्यः।

मृताहनि तु दातव्यं प्रतिमासन्तु वत्सरम्।
प्रतिसंवत्सरञ्चैवमाद्यमेकादशेऽहनीति॥

कात्यायनोऽप्याह।

ततः संवत्सरे संवत्सरे प्रेतायान्नं दद्यात्। यस्मिन्नहनि प्रेतः स्यादिति सिद्धान्तेनैकोद्दिष्टं कुर्य्यादित्यर्थः। एवमन्येष्वपि स्मृतिपुराणेषु च। मृताहादिविहितस्य मृताहादिष्वपेक्षितत्वात्तदनुष्ठानं न प्रतिषेधः

प्रतिषेद्धुमर्हति। नापि वृद्ध्यादिनिमित्तस्य "पुत्रजन्मनि कर्त्तव्यं जातकर्म्म समं नरैः" इत्यादिभिर्व्वाक्यैः पुत्रजन्मादिकालेषु जातकर्म्मवदावश्यकत्वेन विहितत्वात्तदनुष्ठानमपि प्रतिषेधाः प्रतिषेद्धुमर्हन्ति। नापि त्रयोदशीनिमित्तकस्य पार्व्वणस्यैव, यतः "अन्यं त्रयोदशीश्राद्धं पुत्रवत्यग्रभाय वै। एकस्यैव न तत् कुर्य्यात् पार्व्वणन्तु समाचरेत" इति तस्यावश्यकत्वेन विधानात् एकस्यैव वर्गस्य न कुर्य्यात् पार्व्वणं समाचरेदिति पितृवर्गस्य मातामहवर्गस्य च इत्येवं वर्गद्वयस्य कुर्य्यादित्यर्थः। न चैकवर्गाय दीयमानस्य श्राद्धस्य निषेधः। तथाविधस्य तन्निमित्तकस्य श्राद्धस्य प्राप्तेरभावात्। पितरो यत्र पूज्यन्ते तत्र मातामहा ध्रुवमिति धौम्यवचनेन वर्गद्वयस्यैव श्राद्धविधिदर्शनात्। नापि काम्यस्य, तस्यापि त्रयोदशीमन्वन्तरेणैव विशेषविहितत्वात्। तदेवंविषयासम्भवात्प्रतिषेधवाक्यानामप्रामाण्यमित्युच्यते। नित्यस्य नैमित्तिकस्य वैशेषिकस्य च कदाचित् प्रतिषेधः। यथा सूतकादौ विशेषविहितस्यापि त्रयोदशीनिमित्तकस्य विशेषवचनेन तन्मात्रविषयकेन प्रतिषेधः सम्भवति। यथा नातिरात्रे षोड़शिनं गृह्णातीत्यत्र ग्रहणप्रतिषेधः। त्रयोदशीश्राद्धस्य च नित्यवद् यथाकथञ्चिदनुष्ठाने प्राप्ते सत्यामपि धौम्यस्मृतौ व्यामोहादेकवर्गीयश्राद्धस्यानुष्ठाने प्रतिषेधसम्भवात्। तस्मादविषयासम्भवात् प्रतिषेधवाक्यानामप्रामाण्यमिति मतं। तस्मादत्र व्यवस्था तत्त्वा। तत्र तावच्छूलधरः। मघात्रयोदशीश्राद्धविधिवाक्यानि वर्गद्वयमानुष्ठीयमानं श्राद्धमाश्रयन्ते। निषेधाश्चैकवर्गोद्देशमानुष्ठीयमानं श्राद्धमाश्रयन्ते। अतएव कार्ष्णाजिनिः।

श्राद्धं नैवैकवर्गस्य त्रयोदश्यामुपक्रमेत्।

न दृष्टास्तत्र ये यस्य प्रजा हिंसन्ति तस्य त इति ॥

एकस्य वर्गस्य पित्रादिमात्रस्य मातामहादिमात्रस्य वा नोपक्रमेत् । किन्तु मातामहादिसहितस्य कुर्य्यात् । षणां पुरुषाणां श्राद्धाकरणे त्रयोदशीप्रतिषेधदोष इत्यर्थः । अन्ये तु, सन्ति प्रमीतानां पितृभातृ-सुतानां वर्गाः पितृव्यवर्गो भ्रातृवर्गो मातुलवर्ग इत्येवमादयः । अथवा पितृपक्षीयाणां सपिण्डानां वर्गो मातृपक्षीयाणां सपिण्डानामित्येवं वर्गद्वयं। एषां वर्गाणां मध्ये श्राद्धे लब्धाधिकारेण पुरुषेण दिनान्तरे कस्यचिद्वर्गस्य श्राद्धं कृतं, करिष्यते वा कस्यचिदित्येवं किञ्चित्कारण-मनुसन्धाय मघात्रयोदश्यां न कर्त्तव्यं । किन्तु सर्व्वेषां वर्गाणां कर्त्तव्यं। यतो मघात्रयोदश्याः पितृतृप्तिकारणभूतानां तिथीनां मध्ये श्रेष्ठतमत्वात् सर्व्वेषां पितृणां मधुमिश्रपायसादिद्रव्येण दीयमानस्य श्राद्धस्यापेक्षितत्वात् । येभ्य एव न दीयते त एव कुपिताः श्राद्धकर्त्तुः प्रजां नाशयन्ति । तदेवं निषेधवाक्यानामेकस्यैव वर्गस्य क्रियमाणं श्राद्धं विषय इति । अन्ये त्वाहुः, पुत्रवता गृहिणा क्रियमाणं त्रयो-दशीश्राद्धं विषय इति ।

ज्योतिर्वृहस्पतिः ।

कृष्णपक्षे त्रयोदश्यां यः श्राद्धं कुरुते नरः ।
पञ्चत्वं तस्य जानीयात् ज्येष्ठपुत्रस्य निश्चितं ॥

षट्त्रिंशन्मते ।

गृही त्रयोदशीश्राद्धं न कुर्य्यात् पुत्रवानपि ।
उपवासश्च सङ्क्रान्तौ ग्रहणे चन्द्रसूर्य्ययोः ॥

स्मरन्ति च ।

त्रयोदश्यान्तु वै श्राद्धं न कुर्य्यात् पुत्रवान् गृही ।
नेष्यते चोपवासश्च कैश्चिदप्ययनद्वये ॥

आपस्तम्बः ।

त्रयोदश्यां बहुपुत्रो बहुमित्रो दर्शनीयापत्यो युवमारिणस्तु भवन्तीति ।

कात्यायनः ।

युवानस्तत्र म्रियन्त इति ।

केचित्पुनः पुत्रमरणरूपेण दोषेण न त्रयोदशीश्राद्धनिवृत्तिं मन्यन्ते ।

ते ह्याहुः । नैयोगिकत्वादस्य फलस्य काम्यमानमेवैतद्भवति नान्यथैव, तदुक्तं, काम्यमानं फलं ज्ञातं नानिच्छतामुद्भविष्यतीति । तस्मात् क्रियमाणेऽपि श्राद्धे न पुत्रमरणरूपं काम्यमानं कर्म्मफलं भवतीति गृहिणा पुत्रवतापि कर्त्तव्यं त्रयोदशीश्राद्धमिति । तदयुक्तं । त्रयोदश्यान्तु वै श्राद्धं न कुर्य्यात् पुत्रवान् गृहीत्यादिनिषेधशास्त्रापेक्षितानर्थरूपफलविशेषप्रापणं "पशुत्वं तस्य जायते" इत्यादिवाक्यैः क्रियते न पुनः कस्यचित्पुत्रमरणफलोपलक्षितं त्रयोदशीश्राद्धं विधीयते । निषिध्यमानक्रियाफलस्यानर्थरूपत्वान्न कश्चिदिच्छति । न च महद्भिरुक्तं वाक्यं कश्चित्पुरुषः प्रत्यक्षेण कश्चिच्च प्रत्यक्षत्वेन पुत्रमरणं बाधयितुं शक्तः । वाक्यभेदप्रसङ्गात् । यत्तु कैश्चिदुक्तं मघात्रयोदश्यां श्राद्धाकरणे पापोदयरूपफलाभावेऽनुष्ठाने पुत्रमरणाद्यनिष्टं भवतीति न युक्तमिति । तथा ह्यताः सन्तः पितरोऽनिष्टं फलं प्रयच्छन्तीत्यपि न युक्तमिति । तत्र वक्तव्यं । यतः

शास्त्रबोधितोऽर्थो न युक्तिमात्रेण निवर्त्तयितुं शक्यते । शास्त्रैकगम्यस्यार्थस्य युक्त्यविषयत्वात् । यत्तु महाभारते दानधर्म्मेषु । "ज्ञातीनान्तु भवेच्छ्रेष्ठः कुर्व्वन् श्राद्धं त्रयोदशीं । नावश्यन्तु युवानोऽस्य प्रमीयन्ते नरा गृहे" इति युवमरणरूपस्य दोषस्य आपस्तम्बाद्युक्तस्य निराकरणं कृतं । तदपि नात्यन्तं कृतं । नावश्यमित्यभिधानेन दोषस्य पाक्षिकत्वाभ्यनुज्ञानात् । यत्त्ववश्यं न म्रियन्त एवेति स्मृतिचन्द्रिकाकारस्य व्याख्यानं तच्छङ्खधरहरिहरादीनां न सम्मतमिति ।

अन्ये तु । "अयनद्वितये श्राद्धं विषुवद्वितये तथा । युगादिषु च सर्व्वासु पिण्डनिर्व्वपणादृते" ॥ इति पुलस्त्यवचनाद्भाद्रपदापरपक्षत्रयोदश्याश्च युगादित्वात् पिण्डनिर्व्वपणं विना श्राद्धं कर्त्तव्यमिति निषेधवाक्यानां पिण्डदानसहितं श्राद्धं विषय इत्याहुः । केचित्तु पायसादिद्रव्यव्यतिरिक्तद्रव्येण श्राद्धाचरणं निषिद्धमित्येवंविधं विषयमाहुः, तदयुक्तं । पायसादिद्रव्यव्यतिरिक्तद्रव्येणामश्राद्धकरणे नागरखण्डे दोषस्योक्तत्वात् । हरिहरस्त्वत्रैवं कारणमुक्तवान् । तदयुक्तं । अपदार्थवाक्यार्थापत्तेः । पुत्रवान् गृही त्रयोदशीश्राद्धं न कुर्य्यादित्येते पदार्थाः । पायसव्यतिरिक्तद्रव्येण श्राद्धं न कर्त्तव्यमिति वाक्यार्थ इति, हरिहरः स्वयन्त्वीदृशीं व्यवस्थामाह । भाद्रपदापरपक्षान्तर्गतमघान्वितत्रयोदश्यां नित्यं महाफलञ्च श्राद्ध । तदर्थमेव च पितॄणां पौराणिकीषु गाथासु पुत्रप्रार्थनं महता प्रबन्धेन श्रूयते । अतस्त्रयोदशीमात्रसम्बन्धीनि निषेधवाक्यानि सामान्यशास्त्ररूपत्वाद्भाद्रपदापरपक्षत्रयोदशीं परित्यज्य शेषास्वेकादशसु त्रयोदशीषु कृतार्थयन्त्यात्मानमिति । एतत्तु विशेषतो भाद्रपदापरपक्षत्रयोदश्यामेव श्राद्ध-

निषेधस्य नागरखण्डेतिहासे स्पष्टमेव दर्शितत्वात् । अनतिशाघ्यं काम्यश्राद्धविषयत्वेन वा प्रतिषेधवचनानि व्यवस्थापनीयानि । यतः कामसम्बन्ध एव श्राद्धे दोषः स्मर्य्यते ।

तथाहि । त्रयोदशीश्राद्धकर्त्तुर्मानिश्चैश्यं बहुपुत्रत्वादिफलं मह्वादिभिः
व्यासापस्तम्बाभ्यां युवमरणलक्षणो दोषोऽपि तत्रैवोदितः । तदेव निषेधवाक्यानामेतावन्तो विषयाः, एकवर्गश्राद्धं पित्र्यक्षश्राद्धं पुत्र-वदगृहस्थाधिकर्तृकं श्राद्धं काम्यश्राद्धमिति । विधिवाक्यानां त्वन्यानि श्राद्धानि विषय इति मन्तव्यं ।

इति मघात्रयोदशीश्राद्धनिरूपणं ।

अथापरपक्ष एव चतुर्दशीश्राद्धं ।

तत्र याज्ञवल्क्यः ।

प्रतिपत्प्रभृतिष्वेकां वर्जयित्वा चतुर्दशीं ।
शस्त्रेण[1] तु हता ये वै तेभ्यस्तत्र प्रदीयते ॥

मार्कण्डेयब्रह्मपुराणयोः ।

युवानः पितरो यस्य मृताः शस्त्रेण वा हताः ।
तेन कार्य्यं चतुर्दश्यां तेषां तृप्तिमभीप्सता ॥

ब्रह्मवैवर्त्तवायुपुराणयोः ।

युवानस्तु गृहे यस्य मृतास्तेषां प्रदापयेत् ।
शस्त्रेण वा हता ये वै तेषां दद्याच्चतुर्दशीं ॥

वृद्धमनुः ।

चतुर्दशीं वर्जयित्वा श्राद्धं श्राद्धविशारदाः ।

(१) चक्रेण इति ग० ।

प्रीयन्ते पितरस्तस्य ये च शस्त्रहता रणे ॥

काम्यप्रक्रमे च मनुः ।

ज्ञातिश्रैष्ठ्यं त्रयोदश्यां चतुर्दश्यान्तु सुप्रजाः ।

प्रीयन्ते पितरस्तस्य ये च शस्त्रहता रण इति ॥

शस्त्रग्रहणमुपलक्षणं ।

ब्रह्मपुराणे ।

प्रायोऽनशनशस्त्राग्निविषोद्बन्धनिनान्तथा ।

चतुर्द्दश्यान्तु कर्त्तव्यं तृप्त्यर्थमिति निश्चयः ॥

नागरखण्डे ।

येषान्तु शस्त्रमृत्युः स्यादपमृत्युरथापि वा ।

उपसर्गात् मृतानाञ्च विषमृत्युमुपेयुषां ॥

वह्निना च प्रदग्धानां जलमृत्युमुपेयुषां ।

सर्पव्याघ्रहतानाञ्च शृङ्गैरुद्बन्धनैरपि ॥

श्राद्धं तेषां प्रकर्त्तव्यं चतुर्द्दश्यां नराधिप ।

तेषां तस्मिन् कृते तृप्तिस्ततस्तत्प्रजा भवेत् ॥

अपमृत्युरकालमृत्युरप्राप्तजरसामेव मृत्युरित्यर्थः । यक्षभूतग्रहा-द्युपसृष्टानां यन्मरणं तदुपसर्गान्मरणं । तत्प्रजा सर्व्वस्मिन्नपरपक्षे श्राद्धकरणात् यावती तृप्तिस्तावतीत्यर्थः ।

मरीचिरपि ।

विषशस्त्रश्वापदाहितिर्य्यग्ब्राह्मणघातिनां ।

चतुर्द्दश्यां क्रिया कार्य्या अन्येषान्तु विगर्हिता ॥

विषादिभिर्घातो येषां ते तथोक्ताः । अनेन शस्त्रादिहतानामेव

चतुर्दशीति कालमात्रं नियम्यते । न तु चतुर्दश्यामेव शस्त्रादिहतानां । किन्तु तेषामन्यस्मिन्नपि काले भवत्येव श्राद्धमिति । प्रचेता अपि ।

वृक्षारोहणलोहाद्यैर्विद्युज्ज्वालाविषादिभिः ।
नखदंष्ट्रैर्विपन्नानां तेषां शस्ता चतुर्दशी ॥

आदिशब्देन गिरिशिखरादिविषमस्थलारोहणपतनलगुडाद्यभिघातोद्बन्धनोपघातादयः प्रागुक्तसधर्म्माणो मरणोपायाः संगृह्यन्ते । यत्तूक्तविरुद्धार्थं शाकटायनवचनं "जलाग्निभ्यां विपन्नानां संन्यासे वा गृहे पथि । श्राद्धं कुर्वीत तेषां वै वर्जयित्वा चतुर्दशीमिति" तत् प्रायश्चित्ताद्यर्थविहितजलाग्न्यादिमरणयुक्तप्राणिविषयं । ये हि पापमृत्यवस्तेषामेव चतुर्दश्यां श्राद्धं कर्त्तव्यं । वृक्षारोहणेत्यादौ प्रचेतोवचने पापमृत्युप्रायपाठात् । अतएव प्रमीते पत्यौ विहिताग्निप्रवेशविधिनानुमरणकृतां योषितामपि चतुर्दश्यां श्राद्धं न कर्त्तव्यं । तदेवमविहितैर्ज्वलनादिभिर्मृतानां मनुब्रह्मपुराणवचनप्रामाण्यात् संग्रामप्रायोपवेशनमृतानाञ्च कृष्णचतुर्दश्यां श्राद्धमिति सिद्धं । अथैतत्सपिण्डीकरणादूर्द्धमप्येकोद्दिष्टमेव कर्त्तव्यम् ।

यदाह गार्ग्यः ।

चतुर्दश्यान्तु यच्छ्राद्धं सपिण्डीकरणात्परं ।
एकोद्दिष्टविधानेन तत्कार्य्यं शस्त्रघातिन इति ॥

मनुः ।

एकपिण्डीकृतानान्तु पृथक्त्वं नोपपद्यते ।
सपिण्डीकरणादूर्द्धं मृते कृष्णचतुर्दशीमिति ॥

भविष्यत्पुराणे ।

समत्वमागतस्यापि पितुः शस्त्रहतस्य तु ।

एकोद्दिष्टं सुतैः कार्य्यं चतुर्दश्यां महालये ॥

प्रेतत्वपरित्यागेन पितृत्वं प्राप्तैः पितामहादिभिः सह सपिण्डीकरणात् प्रेतत्वपरित्यागेन पितृत्वप्राप्त्या साम्यमागतस्यापीत्यर्थः । शस्त्रहतस्य पितुर्महालये चतुर्दश्यामेकोद्दिष्टश्राद्धे कृतेऽपि दिनान्तरे पार्व्वणं श्राद्धं कार्य्यं । एकोद्दिष्टश्राद्धेन पितामहादितृप्त्यसिद्धेः । नन्वेवं मृताहेऽप्येकोद्दिष्टश्राद्धे कृते पार्व्वणश्राद्धमपि पितामहादितृप्तिसिद्ध्यर्थं कर्त्तव्यं स्यात् । नैवं । पितुर्मृताहे पितामहादेस्तर्पणीयत्वास्मरणात्तत्तृप्त्यर्थं श्राद्धस्याननुष्ठेयत्वात्[१] । महालये तु । काङ्क्षन्ति पुत्रपौत्रेभ्यः पायसं मधुसंयुतं । तस्मात्तांस्तत्र विधिना तर्पयेत्पायसेन तु । मध्वाज्यतिलमिश्रेणेति पितामहादेरपि तर्पणीयत्वस्मरणात्तत्तृप्तये दिनान्तरे पार्व्वणश्राद्धं कार्य्यमिति । यस्य तु पितामहोऽपि शस्त्रादिना हतस्तस्य महालये पितामहश्राद्धमपि चतुर्दश्यामेकोद्दिष्टरूपं कार्य्यं ।

तथा च स्मृत्यन्तरे ।

एकस्मिन् द्वयोर्व्वैकोद्दिष्टविधिरिति । एकस्मिन् पितरि पितामहे वा शस्त्रादिना हते पित्रादित्रयमध्ये द्वयोर्व्वा शस्त्रादिना हतयोश्चतुर्द्दश्यामेकोद्दिष्टविधिना प्रत्येकं श्राद्धं कार्य्यमित्यर्थः । द्वयोरेकोद्दिष्टविधानेन प्रत्येकं श्राद्धे कृतेऽपि प्रपितामहतृप्तिसिद्ध्यर्थं दिनान्तरे पार्व्वणश्राद्धं कार्य्यं । पित्रादिषु त्रिष्वपि शस्त्रादिहतेषु नैकोद्दिष्टविधिरिति गम्यते ।

(१) श्राद्धस्याननुष्ठानादिति ग० ।

अत्र केचिदाहुः । पृथगेकोद्दिष्टानि कार्य्याणीति ।

अन्ये त्वाहुः । एकस्मिन् द्वयोर्वेत्यभिधानात् त्रिषु पितृ-पितामह-प्रपितामहेषु शस्त्रादिना हतेषु नैकोद्दिष्टविधिरिति । तेन त्रिषु शस्त्रादिहतेषु चतुर्दश्यां पार्व्वणविधिरेव । युक्तञ्चैतत् । सपिण्डीकृतानां शस्त्रादिहतानां त्रयाणामपि चतुर्दश्यैकरूपविहितकालसम्भवे सत्यशस्त्रहतप्राप्तितत्कालासम्भवनिबन्धनस्यैकोद्दिष्टविधेरनवतारात् । अनेनैवाभिप्रायेणापरार्केणोक्तं । "तत्र चैकस्य शस्त्रहतत्वे एकोद्दिष्टविधानं, न तु त्रयाणां तथात्वे तत्र तु पार्व्वणमेव" इति । त्रयाणां तथात्वे नैकोद्दिष्टविधानं, किन्तु तत्र पार्व्वणमेवेति तस्यार्थः । तदयुक्तं । एकस्मिन् द्वयोर्वेत्येतस्योपलक्षणत्वात् । एकोद्दिष्टविधेश्च शस्त्रादिहतत्वनिमित्तत्वात् न कालासम्भवः, निबन्धनकालासम्भवस्याश्रुतत्वात् । एकोद्दिष्टविधेस्तु तन्निबन्धनत्वे कल्पनामात्रमूलत्वापत्तेः । अतएव देवस्वामिनाभिहितं । त्रिष्वपि शस्त्रादिहतेषु पृथगेकोद्दिष्टत्रयमेव कार्य्यं, न तु पार्व्वणं, आहत्यवचनाभावादिति । अत्र शस्त्रादिहतानां चतुर्द्दश्यामेकोद्दिष्टमिति वाक्यार्थावगमात् मृताहादौ पार्व्वणमेव कर्त्तव्यं । ये तु चतुर्द्दश्यामेव शस्त्रादिभिर्म्मृतास्तेषां मृताहे किं पार्व्वणमेकोद्दिष्टं वेति संशयेऽभिधीयते । चतुर्द्दशीनिमित्तकस्य मृताहनिमित्तकस्य च श्राद्धस्य कालसमवायप्रकरणे वक्ष्यमाणन्यायेन भेदेऽपि युगपदनेकनिमित्तोपनिपाते एकेनैव नैमित्तिकेन कुतपादिकालावरोधे द्वितीयस्यानवकाशे देश-काल-कर्त्तृ-द्रव्यैक्ये विशेषाग्रहणात्तन्त्रेण नैमित्तिकानुष्ठाने सति स्वकुलवृद्धपरम्परानुसारात् मृताहेऽपि यैरेकोद्दिष्टपक्षपरिग्रहः कृतस्तेषां मृताहनिमित्तकमपि चतुर्द्दश्यामे

कोद्दिष्टमेव । यैस्तु पार्व्वणपक्षपरिग्रहः कृतः स तैरुदितानुदितहोमवत् यावज्जीवं परिगृहीत एवेति चतुर्द्दश्यामपि न तैरसौ परित्याज्यः। यस्तु चतुर्द्दश्यां पार्व्वणत्वनिषेधः श्राद्धस्य, स चतुर्दशीनिमित्तकस्य, न मृताहनिमित्तकस्यापि । ननु चतुर्द्दश्यां न पार्व्वणमित्यत्र चतुर्दशीनिमित्तकं न चतुर्दश्यामिति विशेषणेऽध्याहारवाक्यभेदौ स्यातां। मैवं। प्रकृतत्वादिना विशेषलाभस्यापन्यस्तदोषानास्पदत्वात् । यच्च नागरखण्डे चतुर्द्दश्यां क्रियमाणस्य पार्व्वणस्य वैफल्यमुक्तं तदपि चतुर्दशीनिमित्तकस्यैव, न मृताहनिमित्तकस्येति ।

अथ चतुर्दशीनिमित्तमेकोद्दिष्टं मृताहनिमित्तकञ्च पार्व्वणमिति श्राद्धद्वयं कुर्य्यादेकमेव वा अङ्गवैधर्म्यात् गृह्यमाणविशेषत्वेन तन्त्रानुष्ठानासम्भवात् संशयः । तत्र समानेऽहनि नैकः श्राद्धद्वयं कुर्य्यादित्यस्य निषेधस्य भिन्ननिमित्तकश्राद्धगोचरत्वाभावात् श्राद्धद्वयं कुर्य्यात् । मैवं। देवतैक्यात् प्रधानद्वयस्य सहानुष्ठाने भूयसां श्राद्धधर्म्माणामनुग्रहाय पार्व्वणधर्म्मैरेकोद्दिष्टधर्म्मबाधे पार्व्वणेन नैमित्तिकस्य सिद्धौ न भेदेन श्राद्धद्वयानुष्ठानमिति । ननु काम्यमपि चतुर्दशीश्राद्धमस्ति कामप्रवणप्रवृत्तित्वाच्च नराणां कामप्रवृत्तेरुत्कटत्वाच्चतुर्दशीनिमित्तके श्राद्धेऽनुष्ठेये सर्व्वेकोद्दिष्टधर्म्मा एव प्राप्नुवन्ति । भवेदेवं यदि भूयसामनुग्रहेऽत्र विशेषो नावगम्येत । अस्तु वास्यान्तिशी निमित्तभेदे श्राद्धद्वयमिति, महालयपक्षे च यथाकथञ्चिच्चतुर्दश्यां श्राद्धासम्भवे तत्पक्षमध्ये कस्मिंश्चिदपि दिने कर्त्तव्यं। प्रशस्ततरमुख्यकालासम्भवेऽपि तत्पक्षकर्त्तव्यस्य श्राद्धस्यावश्यकत्वात् । दिनान्तरे च शस्त्रहतानामपि पार्व्वणमेव, चतुर्दश्यामेवैकोद्दिष्टविधानात्। चतुर्दश्यां

शस्त्रादिहतानामेकोद्दिष्टमेव कर्त्तव्यमित्यत्र कारणमुक्तं नागरखण्डे ।

आनर्त्त उवाच ।

कस्माच्छस्त्रहतानाञ्च प्रोक्ता श्राद्धे चतुर्दशी ।
एकोद्दिष्टं कुतः श्राद्धं कारणं प्रब्रवीहि मे ॥

भर्तृयज्ञ उवाच ।

बृहत्कल्पे पुरा राजन्(१) हिरण्याक्षो महासुरः ।
बभूव बलवान् शूरः सर्व्वदेवभयङ्करः ॥
ब्रह्मा प्रतोषितस्तेन विधाय विविधन्तपः ।
कृष्णपक्षे चतुर्दश्यां नभस्ये मासि संस्थिते ॥

ब्रह्मोवाच ।

परितुष्टोऽस्मि ते वत्स प्रार्थयस्व यथेप्सितं ।
अदेयमपि दास्यामि दुर्लभं यत्सुरासुरैः ॥

हिरण्याक्ष उवाच ।

भूताः प्रेताः पिशाचाश्च राक्षसा दैत्यदानवाः ।
बुभुक्षिताः प्रधावन्ति मां नित्यं पद्मसम्भव ॥
पितृपक्षे कृते श्राद्धे कन्यासंस्थे दिवाकरे ।
एतस्मिन्नहनि प्रायस्तृप्तिः स्यात्सर्वसम्भवा ॥
तदेषामत्र दिवसे(२) ह्युपायं कुरु प्रभो ।

ब्रह्मोवाच ।

---

(१) महाराज इति ग० ।
(२) तदेषामेकदिवसे इति ग० ।

यः कश्चिन्मानवः श्राद्धं स्वपितृभ्यः प्रदास्यति ।
पितृपक्षे चतुर्दश्यां नभस्ये मासि संस्थिते ।
प्रेतानां राक्षसानाञ्च भूतानां तद्भविष्यति ॥
एवमुक्त्वा ततो ब्रह्मा गतश्चादर्शनं नृप ।
हिरण्याक्षोऽपि संहृष्टः स्वीयमेव गृहं ययौ ॥
यच्च शस्त्रहतानाञ्च तस्मिन्नहनि दीयते ।
एकोद्दिष्टं नरैः श्राद्धं तत्ते वक्ष्यामि कारणं ॥
संख्ये शस्त्रहता ये च निर्व्विकल्पेन चेतसा ।
युध्यमाना न ते मर्त्त्ये जायन्ते मनुजाः पुनः ॥
पराङ्मुखा ये हन्यन्ते पलायनपरायणाः ।
ते भवन्ति नराः प्रेता एतदाह पितामहः ॥
सम्मुखा अपि ये दैन्यं हन्यमाना वदन्ति च ।
पश्चात्तापञ्च वा कुर्य्युः प्रहारैर्जर्जरीकृताः ॥
तेऽपि प्रेता भवन्तीह मनुः स्वायम्भुवोऽब्रवीत् ।
कदाचिच्चित्तचलनं शूराणां संप्रजायते ॥
तेषामपि दिने तत्र देयं प्रेतत्वशङ्कया ।
अपमृत्युगतानाञ्च सर्व्वेषामेव देहिनां ॥
प्रेतत्वं जायते यस्मात्तस्मात्तेषां हि तद्दिनं ।
श्राद्धार्हं पार्थिवश्रेष्ठ विशेषेण प्रकीर्त्तितं ॥
एकोद्दिष्टं प्रकर्त्तव्यं तस्मात्तत्र दिने नरैः ।
सपिण्डीकरणादूर्द्ध्वं तत्ते वक्ष्यामि कारणं ॥
यदि प्रेतत्वमापन्नः कदाचित्तत्पिता भवेत् ।

तृप्त्यर्थं तस्य कर्त्तव्यं श्राद्धं तस्य दिने नृप ॥
पितामहाद्यास्तत्राह्नि श्राद्धं नार्हन्ति कुत्रचित् ।
अथ चेद्भ्रान्तितो दद्यात् ह्रियते राक्षसैस्तु तत् ॥
ब्रह्मणो वचनाद्राजन् भूतप्रेतैश्च दानवैः ।
तेनैकोद्दिष्टमेवात्र कर्त्तव्यं न तु पार्व्वणं ॥
पितृपक्षे चतुर्दश्यां कन्यासंस्थे दिवाकरे ।
एतस्मात् कारणाच्छ्राद्धं पार्व्वणं न विधीयते ।
तस्मिन्नहनि सम्प्राप्ते व्यर्थं श्राद्धं भवेद्यतः ॥ ६

इति चतुर्दशीश्राद्धनिरूपणं ।

अथैतद्भाद्रपदापरपक्षश्राद्धं मलमासे न कर्त्तव्यमित्युच्यते ।
काठकगृह्ये ।

यस्मिन्मासे न संक्रान्तिः संक्रान्तिद्वयमेव च ।
मलमासः स विज्ञेयो मासे त्रिंशत्तमे भवेत् ॥

वार्हस्पत्ये ज्योतिःशास्त्रे ।

यस्मिन् मासे न संक्रान्तिः संक्रान्तिद्वयमेव च ।
संसर्पांहस्पतीमासावधिमासश्च निन्दितः ॥

नन्दिपुराणे ।

अमावास्यामहोरात्रे यदा सङ्क्रमते रविः ।
स तु मासः पवित्रः स्यादतीते ह्यधिको भवेत् ॥

आह भृगुः ।

एकराशिस्थिते सूर्य्ये यदा दर्शद्वयं भवेत् ।

हव्यकव्यक्रियाहन्ता तदा श्रेयोऽधिमासक इति ॥

पैठीनसिरपि ।

श्रौतस्मार्त्तक्रियाः सर्व्वा द्वादशे मासि कीर्त्तिताः ।

त्रयोदशे तु सर्व्वास्ता निष्फला इति संज्ञिताः ।

तस्मात् त्रयोदशे मासि कुर्य्यात् ता न कथञ्चनेति ॥

उक्तं सुमन्तुना ।

न कुर्य्यादधिके मासि कर्म्मी कर्म्म कदाचन ।

मलं वदन्ति कालस्य मासं कालविदोऽधिकमिति ॥

गृह्यपरिशिष्टेऽपि ।

मलिम्लुचस्तु मासो वै मलिनः पापसम्भवः ।

गर्हितः पितृदेवेभ्यः सर्व्वकर्म्मसु सन्त्यजेत् ॥

शातातपः ।

वत्सरान्तर्गतः पापो यज्ञानां फलनाशकृत् ।

नैर्ऋत्ययातुधानाद्यैः समाक्रान्तो विनायकः ॥

मलिम्लुचः समाख्यातः सूर्य्यसंक्रान्तिवर्जितः ।

मलिम्लुच इति ख्यातो गर्हितः सर्व्वकर्म्मसु ॥

सत्यव्रतः ।

मलिम्लुचस्तु यो मासः स मासः पापसंज्ञितः ॥

न चैषां वचनानां पितृकार्य्यव्यतिरिक्तविषयत्वं मन्तव्यं । हव्यकव्यक्रियाहन्तेति गर्हितः पितृदेवेभ्य इति च पितृकार्य्यस्यापि निषेधात् ।

यत्तु ज्योतिःपराशरेणोक्तं ।

उपाकर्म्म तथोत्सर्गं प्रवासाद्युत्सवाष्टकाः ।

मासवृद्धौ पराः कार्य्या वर्जयित्वा तु पैतृकमिति ॥

तत् प्रसवनिमित्तकपैतृकमात्रविषयं ।

उक्तं हि मत्स्यपुराणे ।

चन्द्रसूर्य्यग्रहे चैव मरणे पुत्रजन्मनि ।

मलमासेऽपि देयं स्याच्छ्राद्धमक्षयकारकं ॥

अष्टकागतस्य तु पैतृकस्य नात्र प्रतिप्रसवः । तत्र मासान्तरविधस्य दर्शयिष्यमाणत्वात् । नन्वावश्यकत्वादपरपक्षश्राद्धस्य मलमासेऽपि कर्त्तव्यता न विरुध्यते ।

उक्तं हि गृह्यपरिशिष्टे ।

मलं वदन्ति कालस्य मासं कालविदोऽधिकं ।

नेरताव विशेषेज्यामन्यत्रावश्यकादिधरिति ॥

नैतद्देवं । अस्य वचनस्यानन्यगतिकनित्यविषयत्वात् ।

तथा च स्मृतिः ।

अनन्यगतिकं नित्यं कुर्य्यान्नैमित्तिकं तथेति ॥

यस्य नित्यस्य मुख्यकालातिक्रमे जघन्यस्य कालान्तरस्याननु-ज्ञानादत्यन्तलोपः, प्रायश्चित्तञ्च प्रसज्यते तत्कर्म्मानन्यगतिः । तत् मलमासेऽपि कुर्य्यात् । भाद्रपदापरपक्षश्राद्धस्य उत्तरकालाभ्यनु-ज्ञादर्शनान्नानन्यगतिकत्वं । अतो मलमासे न कर्त्तव्यं । अतएवास्य मलमासे स्पष्टो निषेधो दृश्यते ।

तत्र तावत्काठकगृह्यपरिशिष्टे ।

तथा मलेऽनन्यगतिं नित्यां नैमित्तिकीं क्रियां ।

सोमयागादिकर्म्माणि नित्यान्यपि मलिम्लुचे ॥

पुष्टौ श्चाग्रयणाधानचातुर्मास्यादिकान्यपि ।
महालयाष्टकाश्राद्धोपाकर्मोत्सर्गकर्म्म यत् ।
स्पष्टं मासविशेषाख्याविहितं वर्जयेन्मले ॥

महालयो भाद्रपदापरपक्षः ।

भृगुस्मृतावपि ।

वृद्धिश्राद्धं तथा सोममन्याधेयं महालयं ।
राजाभिषेकं काम्यञ्च न कुर्य्याद्भानुलङ्घिते ॥

ज्योतिःपितामहोऽपि ।

मासः कन्यागते भानावसंक्रान्तो भवेद्यदि ।
दैवं पित्र्यं तदा कर्म्म तुलास्थे कर्तुरक्षयमिति ॥

देवलः ।

अर्के तु तस्य कन्यास्थे श्राद्धपक्षः प्रकीर्त्तितः ।
सिनीवालीमतिक्रम्य यदा कन्यां व्रजेद्रविः ।
तदा कालस्य वृद्धत्वादतीतैव पितृक्रियेति ॥

तस्मान्मलमासान्तर्गते भाद्रपदापरपक्षे श्राद्धं न कर्त्तव्यं ।

यत्तु ज्योतिःसिद्धान्ते ।

घटकन्यागते सूर्य्ये वृश्चिके वापि धन्वनि ।
मकरे वाथ कुम्भे वा नाधिमासो विधीयत इति ॥

तत् संवत्सरमध्ये मलमासद्वये सति वेदितव्यं ।

तथा च ब्रह्मसिद्धान्ते ।

मासद्वयेऽब्दमध्ये तु संक्रान्तिर्न यदा भवेत् ।
प्राकृतस्तत्र पूर्व्वः स्यादधिमासस्तथोत्तरः ॥

अत्र सिंहसङ्क्रान्तिमारभ्य मीनसङ्क्रमणावधिके काले यो मासः पूर्व्वः स प्राकृत एव, तत पुनर्वक्रतो मलमासो भवतीत्यर्थः । "चैत्रादर्व्वाङ्नाधिमासः परतस्त्वधिको भवेत्" इत्यस्यापि ब्रह्मसिद्धान्तवचनस्यायमेवार्थो व्याख्येयः । तस्मात् मलमासान्तर्गते महालयापरपक्षे श्राद्धं न कर्त्तव्यमिति स्थितं । ननु किं तदा लुप्यत एव तत्, कालान्तरे वा क्रियमाणमपुण्यकालं स्यात् । नहि । यतस्तदुत्तरकाले कर्त्तव्यमिति । अत आह पराशरः ।

रविणा लङ्घितो मासश्चान्द्रः ख्यातो मलिम्लुचः ।
तत्र यद्विहितं कर्म्म उत्तरे मासि कारयेत् ॥

तथा ।

पक्षद्वयेऽर्कसङ्क्रान्तिर्यदा न स्यात् सितासिते ।
तदा तन्मासिकं कार्य्यमुत्तरे मासि कारयेत् ॥
एवं षष्टिदिनोमासमन्तर्द्दृष्ट्वा मलिम्लुचं ।
त्यक्त्वा तदुत्तरे(१) कुर्य्यात् पितृदेवादिकाः क्रियाः ।

प्रजापतिः ।

उपाकर्म्म च हव्यञ्च कव्यं पर्व्वोत्सवं तथा ।
उत्तरे नियतं कुर्य्यात् पूर्व्वे तन्निष्फलं भवेत् ॥

ज्योतिःशास्त्रेऽपि ।

षष्ट्या तु दिवसैर्मासः कथितो वादरायणैः ।
पूर्व्वमर्द्धं परित्यज्य उत्तरार्द्धं प्रशस्यते ॥
अमावास्याद्वयं यत्र रविसङ्क्रान्तिवर्जितं ।

(१) तन्मासादुत्तर इति ग० ।

मलिम्लुचः स विज्ञेय उत्तरस्तूत्तमाभिधः ॥

अथ मलमासे श्राद्धकर्म्मणां प्रतिप्रसवाः ।

आह यमः ।

गर्भे वार्द्धुषिके कृत्ये श्राद्धकर्म्मणि मासिके ।
सपिण्डीकरणे नित्ये नाधिमासो विधीयते ॥
तीर्थस्नानं जपो होमो यवव्रीहितिलादिभिः ।
जातकर्म्मान्त्यकर्म्माणि नवश्राद्धं तथैव च ॥
मघात्रयोदशीश्राद्धं श्राद्धान्यपि च षोडश ।
चन्द्रसूर्य्यग्रहे स्नानं श्राद्ध-दान-जपादिकं ।
कार्य्याणि मलमासेऽपि नित्यं नैमित्तिकं तथा ॥

नारदीयपुराणे ।

नित्यनैमित्तिके कुर्य्यात् प्रयतः सन्मलिम्लुचे ।
तीर्थस्नानं गजच्छायां प्रेतश्राद्धं तथैव च ॥

काठकपरिशिष्टेऽपि ।

प्रेतसंस्कारमारभ्य श्राद्धपिण्डोदकक्रियाः ।
सपिण्डीकरणान्तास्तु यथाकालमुपस्थिताः ॥
यवव्रीहितिलैर्होमो जातकर्म्मादिकाः क्रियाः ।
मघात्रयोदशीश्राद्धं प्रत्युपस्थितहेतुकं ।
अनन्यगतिकत्वेन कर्त्तव्यं स्यान्मलिम्लुचे ॥

सौरपुराणे ।

एकोद्दिष्टन्तु यच्छ्राद्धं तन्नैमित्तिकमुच्यते ।
तत्कार्य्यं मलमासेऽपि कालाधिक्येऽपि धर्म्मतः ॥

व्यासः ।   जातकर्म्मणि यच्छ्राद्धं दर्शश्राद्धं तथैव च ।

मलमासेऽपि कर्त्तव्यं व्यासस्य वचनं यथा ॥

शातातपः ।

प्रतिसंवत्सरे श्राद्धे नाधिमासं विवर्जयेत् ।

मलमासेऽपि कर्त्तव्यं श्राद्धं यत् प्रतिवत्सरं ॥

एतदाद्यसांवत्सरिकविषयं । मलमासे सांवत्सरिकं श्राद्धं कृत्वा तदुत्तरमासे पुनस्तदेवावर्त्तनीयमित्येवंविधमतानुसारि चेदं वचनमन्य वचनानि ।

वृद्धवसिष्ठः ।

असङ्क्रान्तेऽपि कर्त्तव्यमाब्दिकं प्रथमं द्विजैः ।

तथैव मासिकं श्राद्धं सपिण्डीकरणन्तथा ॥

पैठीनसिः ।

मलमासमृतानान्तु श्राद्धं यत् प्रतिवत्सरं ।

मलमासेऽपि कर्त्तव्यं नान्येषान्तु कदाचन ॥

यमः ।

आब्दिकं प्रथमं यत्स्यात्तत्कुर्व्वीत मलिम्लुचे ।

त्रयोदशे तु सम्प्राप्ते कुर्व्वीत पुनराब्दिकं ॥

लघुहारीतः ।

प्रत्यब्दं द्वादशे मासि कार्य्या पिण्डक्रिया द्विजैः ।

क्वचित्त्रयोदशेऽपि स्यादाद्यं मुक्त्वा तु वत्सरं ॥

वसिष्ठः ।

आब्दिकाहनि सम्प्राप्ते अधिमासो भवेद्यदि ।

श्राद्धद्वयं प्रकुर्व्वीत एवं कुर्व्वन्न मुह्यति ॥

तदेवं सपिण्डीकरणान्तानि प्रेतश्राद्धानि पुत्रजन्मनिमित्तकमुपरागनिमित्तकमाद्यं सांवत्सरिकमनाद्यमपि मलमासमृतसांवत्सरिकं गजच्छायाश्राद्धममावास्याश्राद्धं प्रत्यहमनुष्ठीयमानञ्च नित्यश्राद्धं वर्ज्जयित्वान्यच्छ्राद्धं मलमासे नानुष्ठेयमिति स्थितं ।

इति मलमासनिरूपणपूर्व्वको मलमासेऽपरपक्षादिश्राद्धापवादः । पर्य्यवसितश्चापरपक्षनिरूपणं ।

अथायनादयः श्राद्धकालाः ।

तत्र यद्यपि याज्ञवल्क्यवचने द्रव्यब्राह्मणसम्पत्तिभ्यां व्यवधाय अयनविषुवत्सङ्क्रान्त्यो निरूपितास्तथाप्यत्र सङ्क्रान्तित्वसाधर्म्म्यादव्यवधानेन निरूप्यन्ते ।

तत्र विष्णुपुराणे ।

उपप्लवे चन्द्रमसो रवेश्च
त्रिष्वष्टकास्वप्ययनद्वये च[1] ।
पानीयमप्यत्र तिलैर्व्विमिश्रं
दद्यात् पितृभ्यः प्रयतो मनुष्यः ॥
श्राद्धं कृतं तेन समासहस्रं
रहस्यमेतत् पितरो वदन्ति ।

अत्र किञ्च पानीयमपीतिवचनादावश्यकता श्राद्धद्वयस्योच्यत इति मन्यन्ते ।

---

(१) त्रिष्विति आर्षप्रयोगः ।

यत्तु । आदित्यसङ्क्रमश्चोभे अयने विषुवद्वयं ।
　　व्यतीपातोऽथ जन्मर्क्षं चन्द्रसूर्य्यग्रहस्तथा ।
　　एतांस्तु श्राद्धकालान् वै काम्यानाह प्रजापतिः ॥

इति विष्णुवचनेन ग्रहणादेः काम्यश्राद्धकालत्वमुक्तं, तन्न नित्यत्वनिराकरणपरम्, वाक्यद्वयबलेनाग्निहोत्रादिवन्नित्यत्वकाम्यत्वयोरविरोधात् ।

आह शङ्खः ।
　　हस्तिच्छायासु यद्दत्तं यद्दत्तं राहुदर्शने ।
　　विषुवत्ययने चैव सर्व्वमानन्त्यमुच्यते ॥

अत्रायनद्वयं विषुवत्सूर्य्यसङ्क्रम इत्यस्मिन् यास्कवचने च अयनयोर्विषुवतोश्च सङ्क्रान्तिपदेनैव संग्रहसिद्धावपि द्वयोरपि यत् पृथगभिधानं तत् सङ्क्रान्त्यन्तरेभ्यो विषुवः, विषुवादयनमिति यथापूर्व्वं प्राशस्त्यातिशयप्रतिपादनार्थमिति मन्तव्यं ।

तथा च विष्णुधर्म्मोत्तरे ।
　　श्राद्धं सङ्क्रमणे भानोः प्रशस्तं पृथिवीपते ।
　　विषुवद्द्वितयं तत्राप्ययने द्वे विशेषतः ॥

विषुवतोरयनयोश्च लक्षणं ।

नागरखण्डे ।
　　यदा स्यान्मेषगो भानुस्तुलायाञ्च यदा व्रजेत्(१) ।
　　तदा स्याद्विषुवाख्यस्तु कालश्चाक्षयकारकः ॥
　　मकरं कर्कटं चैव यदा भानुर्व्रजेन्नृप ।

(१) तुलायां वा यदा भवेदिति ग० ।

तदायनाभिधानश्च विषुवश्च विशिष्यते ॥

अस्मिंश्च काले पिण्डनिर्व्वपणं विनैव श्राद्धं कर्त्तव्यं ।

यदाह पुलस्त्यः ।

अयनद्वितये श्राद्धं विषुवद्वितये तथा ।

युगादिषु च सर्व्वासु पिण्डनिर्व्वपणादृते ॥

ब्रह्मपुराणे सर्व्वास्वपि सङ्क्रान्तिषु पिण्डनिर्व्वपणं विना श्राद्धमुक्तं ।

अयनद्वितये श्राद्धं विषुवद्वितये तथा ।

सङ्क्रान्तिषु च सर्व्वासु पिण्डनिर्व्वपणादृत इति ॥

एतेषु कालेषु पिण्डनिर्व्वपणं विना श्राद्धं कर्त्तव्यं । एतत्कालनिमित्तक एव श्राद्धे पिण्डनिर्व्वपणप्रतिषेधोऽयं, न मृताहादिनिमित्तके प्रसङ्गादयनादिषु पतिते । यस्मादयनद्वितये श्राद्धमित्यनेनायनादिभिर्नित्यान्वितं श्राद्धमवगम्यते । तन्निमित्तकमेव च तैर्नित्यान्वितं नान्यत् । नित्यान्वयश्चानित्यान्वयाद्बलीयान् भवति ।

किञ्च ।

अत्र हि विधीयमानस्य श्राद्धस्य पिण्डनिर्व्वपणादृत इति विशेषणं न प्रसङ्गात्तत्कालपतितं मृताहादिश्राद्धमाश्रयितुमर्हति । यद्येवंविधं श्राद्धमेतेषु कालेषु विधीयते तदा भावार्थविधिरित्येष गुणो भवति ।

अथ सङ्क्रान्तितद्भेदतत्कालपरिमाणाद्युच्यते ।

नागरखण्डे ।

रवेः संक्रमणं राशौ सङ्क्रान्तिरिति कथ्यते ।

स्नान-दान-जप-श्राद्ध-होमादिषु महाफलं ॥

राशौ मेषादिसंज्ञे ज्योतिःशास्त्रप्रसिद्धे ।

देवीपुराणे।

समायनं चतुर्मासपक्षाहादि क्रमेण तु।
सूक्ष्म-स्थूलविभागेन देवी सर्व्वगता विभो ॥
द्वादशैव समाख्याताः समाः सङ्क्रान्तिकल्पनाः।
सप्तधा सा तु बोद्धव्या एकैका तु[१] यथा शृणु ॥
मन्दा मन्दाकिनी ध्वाङ्क्षी घोरा चैव महोदरी।
राक्षसी मिश्रिता प्रोक्ता सङ्क्रान्तिः सप्तधा नृप ॥
मन्दा ध्रुवेषु विज्ञेया मृदौ मन्दाकिनी यथा।
क्षिप्रे ध्वाङ्क्षी विजानीयादुग्रे घोरा प्रकीर्त्तिता ॥
चरैर्महोदरी[२] ज्ञेया दारुणैश्च राक्षसी।
मिश्रिता चैव निर्दिष्टा मिश्रितैर्भैस्तु सङ्क्रमे ॥
त्रिचतुःपञ्चसप्ताष्टनवद्वादश एव च।
क्रमेण घटिका ज्ञेयास्तत्पुण्यं पारमार्थिकं ॥
अतीतानागतो भोगो नाड्यः पञ्चदश स्मृताः।
एष स्थूलविभागस्तु मुक्तिकामस्य कीर्त्तितः ॥
परमार्थेन या संख्या कथयामि नृपोत्तम।
स्वस्थे नरे सुखासीने यावत् स्पन्दति लोचनं।
तस्य त्रिंशत्तमं भागं तत्परं परिकीर्त्तितं ॥
तत्पराच्छतभागस्तु त्रुटिरित्यभिधीयते।
त्रुट्याः सहस्रभागार्द्धं तत्कालं रविसङ्क्रम इति ॥

(१) एकैकेति ख०।
(२) चरैर्महोदरीति ख०।

समायनेत्यादि। 'देवी' सङ्क्रान्तिरूपा, सा समायनादिभिः स्थूलैः सूक्ष्मैश्चावयवैः 'सर्व्वगता' सर्व्वव्यापिनी । संवत्सरादयः सङ्क्रान्त्यवयवाः। कथमित्याह द्वादशैवेत्यादि । द्वादशैव सङ्क्रान्तिकल्पनाः, 'समा' संवत्सरो भवति । अयमाशयः, द्वादशभिः सङ्क्रान्तिभिरेकः संवत्सरः। षड्भिः सङ्क्रान्तिभिरयनं । सङ्क्रान्तिद्वयेन ऋतुः । एकसङ्क्रान्त्यवच्छिन्नः कालो मासः । संक्रान्त्यर्द्धः पक्षः। सङ्क्रान्तेस्त्रिंशांशोऽहोरात्रं । आदि-शब्देन यामार्द्ध-याममुहूर्त्तादयः । एवमयं सङ्क्रान्तिरूपस्तपनपरि-स्पन्दः शक्त्यात्मिका देवीति। एकैकस्याः सङ्क्रान्तेर्ध्रुवादिनक्षत्रसंयोगे पुण्यकालपरिमाणार्थं मन्दादिसंज्ञामाह । मन्देत्यादि । 'ध्रुवाणि' रोहिण्युत्तरात्रयञ्चेति चत्वारि। मृदूनि चित्रानुराधामृगशिरोरेवतीति चत्वारि । 'क्षिप्राणि' अश्विनी पुष्यो हस्तोऽभिजिदिति चत्वारि। 'उग्राणि' पूर्व्वत्रयं भरणी मघेति पञ्च। 'चराणि' श्रवणा धनिष्ठा शततारका पुनर्व्वसुः स्वातीति पञ्च।'दारुणानि' मूलं ज्येष्ठार्द्राश्लेषेति चत्वारि। 'मिश्रे' विशाखा कृत्तिकेति द्वे। एकैका सप्तधेति निर्द्देशात् ध्रुवादीनि दिननक्षत्राणि विज्ञायन्ते, न महानक्षत्राणि। तेषु न एकैकस्याः सप्तधात्वमुपपन्नं। पुण्यकालपरिमाणमाह ।

त्रिचतुःपञ्चेति। मन्दायां तिस्रो घटिकाः पुण्यकालः। मन्दा-किन्यां चतस्र । ध्वाङ्क्ष्यां पञ्च । घोरायां सप्त । महोदर्य्यां अष्टौ । राक्षस्यां नव । मिश्रायां द्वादशेति । तत्र कृते दानधर्मतपःश्राद्धादि-कर्म्मणि सङ्क्रान्तिकालनिमित्तकं पुण्यं पारमार्थिकमतिशयितमित्यर्थः । इतः किञ्चिद्दूनफलः सर्व्वसङ्क्रान्तिषु पञ्चदशघटिकात्मकः पुण्यकालो-स्तीत्याह अतीतानागत इत्यादि ।'भोगः' व्याप्तिः, 'अतीते' सङ्क्रमणात्

पूर्व्वस्मिन् । 'अनागते' परस्मिन् काले । सङ्क्रान्तिसमयात् पूर्व्वतः परतश्च पञ्चदश घटिकाः पुण्यकाल इत्यर्थः । अतीतानागतकालव्याप्तिश्च पूर्व्वोक्तेषु व्याहरिष्यमाणेष्वपि वेदितव्या । अत्र पुण्यकालस्य पूर्व्वभावित्वं पश्चाद्भावित्वञ्च वक्ष्यमाणवचनव्यवस्थयानुसर्त्तव्यं । एवं स्थूलपुण्यकालमुक्त्वा प्रशस्ततमफलं सूक्ष्मकालमाह परमार्थेनेत्यादि । त्रुटिसहस्रतमभागाद्र्धस्य दुर्लभत्वेऽपि तत्सन्निहितकालग्रहणार्थप्रतिपादनं । आह वसिष्ठः ।

सङ्क्रान्तिसमयः सूक्ष्मो दुर्ज्ञेयः पिशितेक्षणैः(१) ।
तद्योगाच्चाप्यधश्चोर्द्ध्वं त्रिंशन्नाड्यः पवित्रिताः ॥

अत्र त्रिंशन्नाड्यः पूर्व्वं पञ्चदश, पश्चात् पञ्चदशेत्येवंसङ्ख्यतया द्रष्टव्याः । एवं हि सति देवीपुराणेन सह संवादो भवति । ब्रह्मवैवर्त्ते ।

मेषादिराशिषु रविः क्रमाद्गच्छति सङ्क्रमात् ।
द्वादशैव भवन्त्येषां द्विज नामानि मे शृणु ॥

मेषादिराशिषु सूर्य्यगत्या तद्राशिसंज्ञका एव द्वादश सङ्क्रमाः स्युः । तेषामेव प्राशस्त्यतारतम्यभागपौर्व्वापर्य्याद्युपदेशार्थं विष्णुपदादिसंज्ञाचतुष्टयमाह ।

एकं विष्णुपदं नाम षड़शीतिमुखं तथा ।
विषुवच्च तृतीयञ्च अयने दक्षिणोत्तरे ॥
कुम्भालिगोहरिषु विष्णुपदं वदन्ति

(१) पिशिताशनैरिति ग० ।

स्त्रीचापमीनमिथुने षडशीतिवक्त्रं ।
अर्कस्य यानमयनं शशिधाम्नि याम्यं
सौम्यं झषे तु विषुवं त्वजतौलिनोः स्यात् ॥

'कुम्भः' प्रसिद्धः । 'अलिः' वृश्चिकः । 'गोः' वृषः । 'हरिः' सिंहः । एषु राशिषु रवेरयनं सङ्क्रमणं 'विष्णुपदं' विष्णुपदसंज्ञं भवति । 'स्त्री' कन्या । 'चापं' धनुः । 'मीनमिथुनौ' प्रसिद्धौ । एतेषु षडशीतिमुखं । 'शशिधाम्नि' कर्कटके, याम्यायनं । 'झषे' मकरे । सौम्यायनं, 'अजः' मेषः । 'तौली' तुलाधारः । तयोर्विषुवसंज्ञं ।

वशिष्ठोऽपि ।

अयने द्वे विषुवे चैव चतस्रः षडशीतयः ।
चतस्रो विष्णुपद्यश्च सङ्क्रान्त्यो द्वादश स्मृताः ॥
झषकर्कटसङ्क्रान्ती द्वे तूदग्दक्षिणायने ।
विषुवती तुला-मेषौ तयोर्मध्ये ततोऽपराः ॥
वृष-वृश्चिक-कुम्भेषु सिंहे चैव यदा रविः ।
एतद्विष्णुपदं नाम विषुवादधिकं फलं ॥
कन्यायां मिथुने मीने धनुष्यपि रवेर्गतिः ।
षडशीतिमुखा प्रोक्ता षडशीतिगुणा फले ॥

लौगाक्षिः ।

षस्रायने विष्णुपदे तथादौ
द्वात्रायनकं विषुवे तु मध्ये ।
वदन्त्यतीते षडशीतिवक्त्रे-
ष्वर्षयः खल्वयने च सौम्ये ॥

बौधायनः । भविष्यत्ययने विष्णोर्वर्त्तमाने विषुवति ।
षडशीतिमुखेऽतीते व्यतीते चोत्तरायणे ॥

देवीपुराणे ।
षडशीतिमुखेऽतीते मध्ये[1] च विषुवद्वये ।
भविष्यत्ययने पुण्यमतीते चोत्तरायणे ॥

वृद्धवशिष्ठः ।
अतीतानागते पुण्ये द्वे उदग्दक्षिणायने ।
त्रुपराग तु तत्कालं व्यतीते चोत्तरायणे ॥

वायुपुराणे ।
मध्ये दानं विषुवति दक्षिणे वैष्णवे पुरः ।
षडशीतिमुखेऽतीते व्यतीते चोत्तरायणे ॥

अत्र सर्वेषु वचनेष्वतीते चोत्तरायणे इत्यत्र चकारादनागते चेति स्मृतिनिबन्धकारा मन्यन्ते । उक्तस्य पूर्वोत्तरादिपुण्यकालस्य परिमाणमाह ।

बौधायनः ।
नाड्यो विषुवति प्रोक्ता दश पूर्वा दशापराः ।
पुण्यः कालोऽर्कसङ्क्रान्तौ स्नानदानजपादिषु ॥

वशिष्ठः । त्रिंशत् कर्कटके नाड्यो मकरे विंशतिः स्मृताः ।
वर्त्तमाने तुलामेषे नाड्यस्तूभयतो दश ॥
षडशीत्यां व्यतीतायां षष्टिरुक्तास्तु नाडिकाः ।
पुण्याख्या विष्णुपद्याश्च प्राक्पश्चादपि षोडश ॥

(१) वृत इति ग० ।

ब्रह्मवैवर्त्ते। विषुवत्षण्मुहूर्त्तं स्यात् षडशीतिमुखे त्रयं।

तथा विष्णुपदे त्रीणि पुण्यानि कवयो विदुः॥

त्रिंशत् कर्कटके नाड्यो मकरे तु दशाधिकाः।

भविष्यत्ययने पुण्या अतीते चोत्तरायणे॥

वृहस्पतिः।

भविष्यत्ययने पुण्यास्त्रिंशदेव तु दक्षिणे।

अतीत उत्तरे नाड्य इति प्राहुः पुराविद इति॥

गौतमः।

अर्व्वाक् षोड़शनाड्यस्तु परतः षोडशैव तु।

ता एव दक्षिणे पूर्व्वमतीते चोत्तरायणे॥

मरीचिः।

नाड्यः षोडशपूर्व्वेण सङ्क्रान्तेरपरेण वा।

राहोर्दर्शनमात्रेण पुण्यकालः प्रकीर्त्तितः॥

शातातपः।

संक्रान्तेः पुण्यकालस्तु षोडशोभयतः कलाः।

चन्द्रसूर्य्योपरागे तु यावद्दर्शनगोचराः॥

अत्र केषुचिद्वचनेषु पुण्यकालपरिमाणमधिकमुक्तं। केषुचिन्न्यूनमुक्तं। तत्र यन्न्यूनं तत् फलातिशयप्रतिपादनार्थं। यत्त्वधिकं तत् पुण्यकालत्वमात्रप्रतिपादनार्थं। न पुनर्न्यूनमधिकनिराकरणार्थमधिकं वा न्यूननिराकरणार्थमिति मन्तव्यं।

अतएवाह शातातपः।

या याः सन्निहिता नाड्यस्तास्ताः पुण्यतमा मताः।

एवञ्च सति सर्व्वेषां पुण्यकालावधिवचनानां अविरोधे सति विरोधपरिहारार्थं वचनार्जवभङ्गो न कर्त्तव्यो भवति ।

अत्राह वसिष्ठः ।

अह्नि संक्रमणे पुण्यमहः कृत्स्नं प्रकीर्त्तितं ।

रात्रौ संक्रमणे पुण्यं दिनार्द्धं (१) स्नानदानयोरिति ॥

अनेन संक्रमणसन्निहितोऽपि रात्रिरूपः पुण्यकालो न भवति । किन्तु दिनार्द्धरूप एवेत्युक्तं भवति । सोऽपि यः संक्रमणसन्निहितः स एव ग्राह्यः ।

तदाह गोभिलः ।

रात्रौ सङ्क्रमणे भानोर्दिवा कुर्य्यात्तु तत्क्रियां ।

पूर्व्वस्मिन् परतो वापि प्रत्यासन्नस्य तत्फलमिति ॥

प्रत्यासन्नस्येत्यनेनेदमुक्तं, यदि पूर्व्वरात्रे संक्रमणं भवति, तदा पूर्व्वस्य दिनस्योत्तरार्द्धं पुण्यं। यद्यपररात्रे तदा अपरस्य दिनस्य पूर्व्वार्द्धमिति । यदि मध्यरात्रे तदा विशेषग्रहणाभावात् पूर्व्वस्योत्तरार्द्धमुत्तरस्य च पूर्व्वार्द्धमित्येतद्द्वयमपि पुण्याहमिति ।

तदाह वसिष्ठः ।

अर्द्धरात्रादधस्तस्मिन् मध्याह्नस्योपरि क्रिया ।

ऊर्द्ध्वं संक्रमणे भानोरुदयात् प्रहरद्वयं ॥

पूर्णे चेदर्द्धरात्रे तु यदा संक्रमते रविः ।

तदा दिनद्वयं पुण्यं मुक्त्वा मकरकर्कटाविति ॥

मकरकर्कटविषये तु यज्ञपार्श्ववचनं ।

(१) भानोर्दिनार्द्धमिति ख० ।

आसन्नसंक्रमं पुण्यं दिनार्द्धं स्नानदानयोः ।
रात्रौ संक्रमणे भानोर्विषुवत्ययने दिने ॥

अयने दिन इति । दक्षिणोत्तरायणयोस्तु दिन एव संक्रमणे सति दिने पुण्यकालः । तेन रात्रावयनसंक्रमे रात्रावेव प्रशस्ततरः पुण्यकालः । जाबालः ।

अस्तङ्गते यदा सूर्य्ये झषं याति दिवाकरः ।
प्रदोषे वार्द्धरात्रे वा तदा पुण्यं दिनान्तरे ॥
कार्मुकन्तु परित्यज्य झषं संक्रमते रविः ।
प्रदोषे वार्द्धरात्रे वा तदा भोगः परेऽहनि ॥

स्कन्दपुराणे ।

धनुर्मीनावतिक्रम्य कन्याञ्च मिथुनं यदा ।
पूर्व्वापरविभागेन रात्रौ संक्रमते यदा ।
दिनान्ते पञ्च नाड्यस्तु तदा पुण्यतमाः स्मृताः ।
इयं च तथा पञ्च दैवे पित्र्ये च कर्म्मणि ॥

अत्र पुण्यतमत्वाभिधानाद्दिनार्द्धपक्षेण महाविरोधः । निगमः । विष्णुपद्यां धनुर्मीननृयुक्कन्यासु वै यदा ।
परतः पूर्व्वतो वापि रात्रौ [1] संक्रमणं भवेत् ॥
पूर्व्वाह्ने पञ्चनाड्यस्तु पुण्याः प्रोक्ता मनीषिभिः ।
अपराह्ने तु पञ्चैव श्रौते स्मार्त्ते च कर्म्मणीति ॥

'नृयुक्' मिथुनराशिः । तिथिभेदनिबन्धनमपि संक्रान्तिभोगस्य पूर्व्वापरविभागमाह ।

(१) भानोरिति ग० ।

आदौ पुण्यं विजानीयात् यद्यभिन्ना तिथिर्भवेत् ।
अर्द्धरात्रे व्यतीते तु विज्ञेयमपरेऽहनि ।

अर्द्धरात्रादनन्तरमपि यदि पूर्व्वतिथिमध्ये सङ्क्रमस्तदा पूर्व्वमेव दिनं पुण्यं। अपरतिथिसंक्रमे त्वपरमेवेति वचनार्थः । अथ रात्रौ निषिद्धस्य स्नानादेः संक्रान्तिविशेषप्रतिप्रसवाभिधानार्थं निषेधस्तावदुच्यते ।

भविष्यत्पुराणे ।

रात्रौ स्नानं न कुर्व्वीत दानञ्चैव विशेषतः ।
नैमित्तिकन्तु कुर्व्वीत स्नानं दानञ्च रात्रिषु ॥

विष्णुः ।

विवाह-व्रत-संक्रान्ति-प्रतिष्ठा ऋतु-जन्मसु ।
तथोपरागपातादौ स्नाने दाने निशा शुभा ॥

'ऋतुः' गर्भाधानं । चन्द्रार्कदृष्टिसन्निपातसमयः पातः ।

गोभिलः ।

राहुदर्शनसंक्रान्तिविवाहात्ययवृद्धिषु ।
स्नानदानादिकं कुर्य्युर्निशि काम्यव्रतेषु च ॥

'अत्ययः' बन्धुमरणं । अत्र संक्रान्तिशब्देन मकरकर्कटावेव गृह्येते, रात्रौ संक्रमणे दिनस्य पुण्यतां वदता वशिष्ठेन मुक्त्वा मकरकर्कटावित्यभिधानात् । अतो मकरकर्कटयोरेव रात्रौ स्नानादेः प्रतिप्रसव इति गम्यते । संक्रान्त्यन्तरेषु गोभिलादिवचनानुसारादस्त्येव रात्रौ स्नानादेर्निषेध इति । अत्र मन्यन्ते । मुक्त्वा मकरकर्कटावित्यत्र पूर्व्वदिनोभयग्रहणापवादो, न तु सर्व्वात्मना दिनापवादेन रात्रि-

ग्रहणोपदेशः । बौधायनादिवचनेषु रात्रौ मकरसंक्रमणे परदिनस्यैव पुण्यात्वाभिधानात् दिनार्द्धग्रहणवचनानि तु केनचित् प्रकारेण रात्रौ संक्रमण-सन्निहित-षोड़शनाड़िकादिपरिमितकाले स्नानदानाद्यसम्भवे व्यवहितमपि दिनार्द्धं ग्राह्यमित्येवंपराणीति सर्व्वास्वपि संक्रान्तिषु रात्रौ स्नानदानादिप्रतिप्रसव इत्याहुः । अन्ये तु रविसंक्रमणे दिनं पुण्यं, ग्रहान्तरसंक्रमणे तु रात्रिरेव पुण्येत्याहुः । ग्रहान्तरसंक्रमण-समयस्यापि पुण्यतामाह जैमिनिः ।

नक्तंरात्र्यो रविसंक्रमे स्यु-
र्व्वाक्‌परत्रापि रसेन्दुनाद्यः ।
पुण्यास्तथेन्दोस्त्रिधरापलैर्यु-
गेकैव नाड़ी मुनिभिः शुभोक्ता ॥
नाद्यस्तु तस्त्रः सपलाः कुजस्य
बुधस्य तिस्रो मनवः पलानि ।
सार्द्धास्तु तस्रः पलसप्तयुक्ता
गुरोश्च शुक्रे सपलास्तु तस्रः ॥
द्विर्नागनाद्यः पलसप्तयुक्ताः
शनैश्चरस्याभिहिताः सुपुण्याः ।
आद्यन्तमध्ये जपदानहोमं
कुर्व्वन्नवाप्नोति नरेन्द्रधाम ॥

नक्ते रात्रौ वा सूर्य्यस्य संक्रमणे सति, पूर्व्वतः परतोऽपि रसेन्दु-नाद्यः षोड़शघटिकाः पुण्यकालः । इन्दोस्तु त्रिधरापलैर्युक्त त्रयो-दशभिः पलैर्युक्ता एकैव घटिका । 'कुजस्य' भौमस्य तु एकपलयुक्ता-

श्वतस्रो घटिकाः । बुधस्य चतुर्दशपलयुक्तास्तिस्रः । 'गुरोः' बृहस्पतेः, सप्तत्रिंशत्पलयुक्तास्तिस्रः । शुक्रस्य पलाधिकास्तिस्रः । शनैश्चरस्य पलसप्तयुक्ताः द्विर्नागनाड्यः । 'नागाः' अष्टौ, द्विरावृत्ता नागा द्विर्नागाः । तदेतेषु रवित्यागपरिग्रहपक्षेषु चोदनमेो याह्यः ।

इति संक्रान्तिनिरूपणम् ।

अथ व्यतीपातः ।

तत्र प्रशंसादि याज्ञवल्क्यः ।

शतमिन्दुक्षये दानं[1] सहस्रन्तु दिनक्षये ।
विषुवे शतसाहस्रं व्यतीपाते त्वनन्तकम् ॥

वाराहपुराणे ।

दर्शे शतगुणं दानं तच्छतघ्नं दिनक्षये ।
तच्छतघ्नञ्च संक्रान्तौ शतघ्नं विषुवे ततः ॥
युगादौ तच्छतगुणमयने तच्छताहतं ।
सोमग्रहे तच्छतघ्नं रविग्रहे त्वसंक्षयं ।
व्यतीपाते त्वनन्तञ्च दानं वेदविदो विदुः ॥

'शतघ्नं' शतगुणमित्यर्थः । व्यतीपातोऽत्र विष्कम्भादिषु योगेषु सप्तदशो योगः ।

अस्योत्पत्तिमाह गालवः ।

चन्द्रार्कयोर्नयनवीक्षणजातमूर्त्तिः
कालानलद्युतिनिभः पुरुषोऽतिरौद्रः ।

(१) पुण्यमिति ग० ।

अस्तोद्यतोऽनुनिपतंश्च[1] निरीक्ष्यमाणः
मन्नातयेवमिति च व्यतिपातयोगः ॥

अस्य चोत्पत्ति-भ्रमण-पतनसमयेषु पतनानन्तरञ्च क्रियमाणं स्नानदानश्राद्धादिकं महाफलं भवति ।

तथाह याज्ञवल्क्यः ।

उत्पत्तौ लक्षगुणं, कोटिगुणं भ्रमणनाड़िकायान्तु ।
अर्बुदगुणितं पतने, जपदानाद्यक्षयं पतिते ॥

उत्पत्त्यादिमानञ्च ज्योतिःशास्त्रे ।

विंशतिर्दिंयुतोत्पत्तौ भ्रमणे चैकविंशतिः ।
पतने दशनाड्यस्तु पतिते सप्तनाडिकाः ॥

वृद्धमनुना तु प्रकारान्तरेण व्यतीपातो दर्शितः ।

श्रवणाश्विधनिष्ठार्द्रानागदैवतमस्तके ।
यद्यमा रविवारेण व्यतीपातः स उच्यते ॥

नागदैवतमश्लेषा । मस्तक इति श्रवणादिभिः प्रत्येकं सम्बध्यते । केचित्तु मस्तकं मृगशिर इति व्याचक्षते । 'अमा' अमावास्या । सा यद्येतेषु नक्षत्रेष्वादित्यवारयुक्ता भवति तदा स एव योगो व्यतीपातसञ्ज्ञो भवति ।

शास्त्रान्तरे ।

पञ्चाननस्थौ गुरुभूमिपुत्रौ
मेषे रविः स्याद्यदि शुक्लपक्षे ।

---

(१) अस्तोद्यतोनुविपतंश्चेति क० ।

पाशाभिधाना करभेण युक्ता
तिथिर्व्यतीपात इतीह योगः ॥
अस्मिन् हि गोभूमिहिरण्यवस्त्र-
दानेन सर्व्वं परिहाय पापं ।
सुरत्वमिन्द्रत्वमनामयत्वं
मर्त्याधिपत्यं लभते मनुष्यः ॥

'पञ्चाननः' सिंहः । 'गुरु-भूमिपुत्रौ' वृहस्पत्यङ्गारकौ । 'पाशा-भिधाना' द्वादशी । 'करभं' हस्तनक्षत्रं ।

आह भृगुः ।

क्रान्तिसाम्यसमयः समीरितः
सूर्य्यपर्व्वसदृशो मुनीश्वरैः ।
तत्र दत्तहुतजप्तपूजनं
यागकोटिगुणमाह[१] भार्गवः ॥

अयमर्थः । सूर्य्याचन्द्रमसोः क्रान्तिसाम्ये पुण्यकालद्वयं भवति । एको व्यतीपाताख्यः । अपरो वैधृत्याख्यः । तत्र क्रान्तिसाम्यलक्षणस्य व्यतीपातस्य गण्डोत्तरार्द्धादारभ्य क्रमात् सार्द्धेषु पञ्चयोगेषु सम्भवोऽस्ति। वैधृतिसंज्ञस्य तु शुक्लयोगादारभ्य क्रमात् सार्द्धेषु पञ्चयोगेषु सम्भवः । तत्पर्व्वकालसंख्या च दशघटिकाभ्यः समारभ्यैकपञ्चाशदधिक-शतपर्य्यन्तं सम्भाव्यते ।

तथा च वेदाङ्गे ज्योतिषे ।

(१) लक्षकोटिगुणमाहेति ख० ।

गण्डोत्तरार्द्धाद्व्यतिपातसम्भवः
शुक्लादितो वैधृतिसंज्ञको भवेत् ।
सार्द्धेषु पञ्चसु परेषु तयोर्यते सः
एवं द्वयं तत् सुकृतैकसाधकं ॥

आह विष्णुः ।

वैधृतौ च व्यतीपाते दत्तमक्षयकृत् भवेत् ।

भरद्वाजः ।

व्यतीपाते वैधृते च दत्तस्यान्तो न विद्यते ।
व्यतीपाते विशेषेण स हि सूक्ष्मः प्रकीर्त्तितः ॥

स्थूलप्रकारेण प्रसिद्धस्तु सप्तविंशतितमो योगो वैधृत इति । अत्र च व्यतीपाते श्राद्धं कर्त्तव्यमित्याह पितामहः ।

अमावास्याव्यतीपातपौर्णमास्यष्टकासु च ।
विद्वान् श्राद्धमकुर्व्वाणः प्रायश्चित्तीयते तु सः ॥

अत्र प्रायश्चित्तीयते इति वचनं श्राद्धस्यावश्यकतां गमयति ॥

इति व्यतीपातनिरूपणं ॥

अथ गजच्छाया ।

स्कन्दपुराणे ।

यदेन्दुः पितृदैवत्ये हंसश्चैव करे स्थितः ।
तिथिर्वैश्रवणी या च गजच्छायेति सा स्मृता ॥

'इन्दुः' चन्द्रमाः । 'पितृदैवत्ये' नक्षत्रे मघायां । 'हंसः' सूर्य्यः । 'करः' हस्तः । 'तिथिर्वैश्रवणी' त्रयोदशी ।

नरसिंहपुराणे । हंसे हंसस्थिते या तु मघायुक्ता त्रयोदशी ।

तिथिर्वैश्रवणी नाम सा छाया कुञ्जरस्य तु ॥

ब्रह्मपुराणे ।

योगो मघात्रयोदश्योः कुञ्जरच्छायसंज्ञकः ।

भवेन्मघायां संस्थे च शशिन्यर्के करस्थित इति ॥

अयमर्थः । सूर्य्ये हस्तस्थिते चन्द्राधिष्ठिताभिर्मघाभिस्त्रयोदश्या योगो गजच्छायसंज्ञकः । स च भाद्रपदापरपक्षे सम्भवति ।

विभाषासेनासुरच्छायेति छायाशब्दस्य नपुंसकत्वं ।

हंसे हंसस्थिते या तु अमावास्या कराम्विता ।

सा ज्ञेया कुञ्जरच्छाया इति बौधायनोऽब्रवीत् ॥

'हंसः' सूर्य्यः । हंसदैवतत्वात् हस्तनक्षत्रमपि हंसः । 'कराम्विता' चन्द्रयुक्तहंसान्विता ।

सैंहिकेयो यदा सूर्य्यं ग्रसते पर्व्वसन्धिषु ।

गजच्छाया तु सा प्रोक्ता तस्यां श्राद्धं प्रकल्पयेदिति ॥

'सैंहिकेयः' राहुः । 'पर्व्वसन्धिषु' अमावस्याप्रतिपदोः सन्धिषु । 'गजच्छाया', प्रसंगाद्ग्रहरूपापि गजच्छायोच्यते ।

मनुः ।

अपि नः स कुले भूयाद्यो नो दद्यात् त्रयोदशीं ।

पायसं मधुसर्पिर्भ्यां प्राक्छाये कुञ्जरस्य च ॥

प्राचीच्छाया यस्मिन् देशे स प्राक्छाया देशः तस्मिन् कुञ्जरः प्रसिद्धः ।

महाभारतेऽपि । अजेन सर्व्वलोहेन वर्षासु नियतव्रतः ।

हस्तिच्छायासु विधिवत् कर्णव्यजनवीजितः ।

श्राद्धं दद्यादिति शेषः ।

'सर्व्वलोहेन' लोहितसर्व्वाङ्गेन । कर्णव्यजनवीजित इत्यनेनैतद्वचनं प्रत्यक्षगजच्छायाविषयमित्यवगम्यते ।

मार्कण्डेयपुराणे ।

वनस्पतिगते सोमे छाया तु प्राङ्मुखी भवेत् ।

गजच्छाया तु सा प्रोक्ता तस्यां श्राद्धं प्रकल्पयेत् ॥

अमावास्यापराह्ण इत्यर्थः ।

वायुपुराणे ।

घृतेन भोजयेद् विप्रान् घृतं भूमौ समुत्सृजेत् ।

छायायां हस्तिनश्चैव दद्याच्छ्राद्धं न शोचति ॥

विष्णुधर्म्मोत्तरे पितृवाक्यं ।

गयायां दर्शने राहोः खड्गमांसेन योगिनं ।

भोजयेत् तु कुलेऽस्माकं छायायां कुञ्जरस्य च ॥

आकल्पकालिकी तृप्तिस्तेनास्माकं भविष्यति ।

दाता सर्व्वेषु लोकेषु कामचारी भविष्यति ॥

यद्येतत्पञ्चकं न स्यादेकेनापि त्रयं तदा ।

तृप्तिं प्राप्स्यामो महतीं किं पुनः सर्वसम्पदेति ॥

अथ श्राद्धभोक्तुर्द्दोषः स्मृत्यन्तरे दर्शितः ।

कृष्णाजिनप्रतिग्राही विक्रयी चैव रेतसः ।

गजच्छायाश्रितो भुक्त्वा न भूयः पुरुषो भवेदिति ॥

ब्रह्मपुराणेप्युक्तं ।

मृतके सूतके चैव ग्रहणे चन्द्रसूर्य्ययोः ।
छायायां कुञ्जरस्याथ भुक्त्वा तु नरकं व्रजेदिति ॥

अयञ्च गजच्छायायां भोजने दोषः ।

केनचित्प्रत्यक्षगजच्छायायामित्युक्तं । केनचित् पारिभाषिकगजच्छायायामिति । तत्र विस्पष्टो विशेषहेतुर्नोपलभ्यते । इति सार्वत्रिक एवं दोषः ।

इति गजच्छायानिरूपणं ।

अथ चन्द्रसूर्य्ययोर्ग्रहणं ।

तत्र प्रशंसादि शातातपः ।

स्नानं दानं तपः श्राद्धमनन्तं राहुदर्शने ।
आसुरीं रात्रिमन्यत्र तस्मात्तां परिवर्जयेत् ॥

देवलः ।

यथा स्नानञ्च दानञ्च सूर्य्यस्य ग्रहणे दिवा ।
सोमस्यापि तथा रात्रौ स्नानं दानं विधीयते ॥

मार्कण्डेयपुराणे ।

चन्द्रे वा यदि वा सूर्य्ये दृष्टे राहौ महाग्रहे ।
अक्षयं कथितं पुण्यं तत्रार्के तु विशेषतः ॥

'दृष्टे' दर्शनयोग्य इत्यर्थः ।

व्यासः ।

सर्व्वं भूमिसमं दानं सर्व्वे ब्रह्मसमा द्विजाः ।
सर्व्वं गङ्गासमन्तोयं राहुग्रस्ते दिवाकरे ॥

इन्दोर्लक्षगुणं पुण्यं रवेर्दशगुणं ततः।
गङ्गातोये तु सम्प्राप्ते इन्दोः कोटीरवेर्दश॥

देवीपुराणे।

कार्त्तिके ग्रहणं श्रेष्ठं गङ्गायमुनसङ्गमे।
मार्गे तु ग्रहणं पुण्यं देविकायां महामुने॥
पौषे तु नर्मदा पुण्या माघे सन्निहती शुभा।
फाल्गुने वरणा पुण्या चैत्रे पुण्या सरस्वती॥
वैशाखे ग्रहणे पुण्या चन्द्रभागा सरिद्वरा।
ज्यैष्ठे तु कौशिकी पुण्या आषाढ़े तापिका नदी॥
श्रावणे सिन्धुनामा च प्रोष्ठे श्रेष्ठा च गण्डकी।
आश्विने सरयूः श्रेष्ठा भूयः पुण्या तु नर्मदा॥
गोदावरी महापुण्या चन्द्रे राहुसमन्विते।
सूर्य्ये च शशिना ग्रस्ते तमोरूपे महामते॥
नर्मदातोयसंसर्गात् कृतकृत्यो भवेन्नरः।
स्पृशन्ति चावगाहन्ति नराः प्रकृतिमानुषाः॥
स्नात्वा शतक्रतुफलं दृष्ट्वा गोदानजं फलं।
स्पृष्ट्वा गोमेधजं पुण्यं पीत्वा सौत्रामणीं लभेत्।
स्नात्वा वाजिमखं पुण्यं प्राप्नुयादविचारतः॥
रविचन्द्रोपरागे च अयने चोत्तरे तथा।
एवं गङ्गापि द्रष्टव्या तद्वद्देवी सरस्वती॥

गङ्गायमुनमित्यत्र सर्व्वोऽपि द्वन्द्वो विभाषयैकवद्भवतीत्येक-वद्भावः।

अत्र यद्यपि पौषे तु नर्मदा पुण्येत्यातिदेशप्रधानो व्यपदेशो दृश्यते तथापि कार्त्तिके ग्रहणं श्रेष्ठमित्याद्युपक्रमानुरोधात् सर्व्वत्र ग्रहणकालस्यैव प्राधान्यमवगन्तव्यम् ।

व्यासः ।

सूर्य्यवारे भवेद्भानोः सोमे सोमग्रहस्तथा ।
चूड़ामणिरिति ख्यातस्तत्रानन्तं फलं भवेत् ॥
वारेष्वन्येषु यत्पुण्यं ग्रहणे चन्द्रसूर्य्ययोः ।
तत्पुण्यं कोटिगुणितं योगे चूड़ामणौ स्मृतम् ॥

विष्णुपुराणे ।

राहोश्च दर्शने दत्तं श्राद्धमाचन्द्रतारकम् ।
गुणवत् सर्व्वकामीयं पितॄणामुपतिष्ठते ॥

ऋष्यशृङ्गः ।

राहुग्रस्ते तु वै सूर्य्ये यस्तु श्राद्धं प्रकल्पयेत् ।
तेन वै सकला पृथ्वी दत्ता विप्रस्य वै करे ॥

वृद्धवसिष्ठः ।

त्रिदशाः स्पर्शसमये तृप्यन्ति पितरस्तथा ।
मनुष्या मध्यकाले तु मुक्तिकाले च राक्षसा इति ॥

ग्रहणस्यादिमध्यावसानेषु कृते श्राद्धे क्रमात् त्रिदशादयस्तृप्यन्तीत्यर्थः ।

लिङ्गपुराणे शातातपः ।

सर्व्वस्वेनापि कर्त्तव्यं श्राद्धं वै राहुदर्शने ।
अकुर्व्वाणस्तु तच्छ्राद्धं पङ्के गौरिव सीदति ॥

इतिवचनं श्राद्धस्यावश्यकताङ्गमयति । कूर्मपुराणे चास्य श्राद्धस्य नैमित्तिकत्वेनावश्यकतां प्रतिपाद्य काम्यत्वमपि प्रतिपादितम् ।

अमावास्याष्टकास्तिस्रः पौषमासादिषु त्रिषु ।
तिस्रश्चान्वष्टकाः पुण्या माघी पञ्चदशी तथा ॥
त्रयोदशी मघायुक्ता वर्षासु च विशेषतः ।
तस्य पाकश्राद्धकाला नित्याः प्रोक्ता दिने दिने ॥
नैमित्तिकं तु कर्त्तव्यं ग्रहणे चन्द्रसूर्य्ययोः ।
बान्धवानाञ्च मरणे नारकी स्यादतोऽन्यथा ॥
काम्यानि चैव श्राद्धानि शस्यन्ते ग्रहणादिषु ।
अयने विषुवे चैव व्यतीपातेष्वनन्तकम् ॥
सङ्क्रान्त्यामक्षयं श्राद्धं तथा जन्मदिनेष्वपि ।
नक्षत्रेषु च सर्व्वेषु कार्य्यं काम्यं विशेषत इति ॥

मार्कण्डेयपुराणे ।

विशिष्टब्राह्मणप्राप्तौ सूर्य्येन्दुग्रहणेऽयने ।
विषुवे रविसंक्रान्तौ[१] व्यतीपाते च पुत्रक ॥
श्राद्धार्हद्रव्यसम्प्राप्तौ[२] तथा दुःस्वप्नदर्शने ।
जन्मर्क्षग्रहपीड़ासु श्राद्धं कुर्व्वीत चेच्छयेति ॥

अत्र सूर्य्यग्रहणादिकालेषु तथा 'इच्छया' स्वर्गफलकामनया, श्राद्धं कुर्य्यादिति इच्छयेत्यस्यार्थः, न पुनर्यदीच्छति कर्त्तुं तर्हि कुर्य्यात् न चेन्न कुर्य्यादिति ।

---

(१) सति संक्रान्तौ इति ग० ।
(२) श्राद्धार्थे द्रव्यसम्प्राप्तौ इति ख० ।

मत्स्यपुराणे । चन्द्रसूर्य्यग्रहे चैव मरणे पुत्रजन्मनि ।

मलमासेऽपि देयं स्याद्दत्तमक्षयकारकम् ॥

शातातपः ।

आपद्यनग्नौ तीर्थे च चन्द्रसूर्य्यग्रहे तथा ।

आमश्राद्धं द्विजो दद्याच्छूद्रो दद्यात्सदैव तु ॥

षट्त्रिंशन्मते ।

सूर्य्यग्रहो यदा रात्रौ दिवा चन्द्रग्रहस्तथा ।

तत्र स्नानं न कुर्व्वीत दद्याद्दानं न च क्वचित् ॥

इति ग्रहणनिरूपणं ।

अथ युगादयः ।

भविष्यपुराणे ।

वैशाखस्य तृतीया या नवमी कार्त्तिकस्य तु ।

पौर्णमासी च माघस्य नभस्ये च त्रयोदशी ।

युगादयः स्मृता ह्येता दत्तस्याक्षयकारिकाः ॥

नभस्यो भाद्रपदः । अत्र त्रयोदशीव्यतिरिक्ताः सर्व्वाः शुक्लाः ।

तथा च ब्रह्मपुराणे ।

वैशाखशुक्लपक्षे तु तृतीयायां कृतं युगम् ।

कार्त्तिके शुक्लपक्षे तु त्रेता च नवमेऽहनि ॥

अथ भाद्रपदे कृष्णत्रयोदश्यान्तु द्वापरम् ।

माघे तु पौर्णमास्याञ्च घोरं कलियुगं तथा ।

युगारम्भास्तु तिथयो युगाद्यास्तेन संस्मृताः ॥

कृतयुगं प्रवृत्तमिति शेषः । अत्र केचित् । 'द्वे शुक्ले द्वे तथा कृष्ण

युगादी कवयो विदुः' इति नारदीयपुराणवचनात् युगादिद्वयस्य कृष्णपक्षस्थत्वं मन्यमाना माघस्यामावास्यामेव युगादिमाहुः ।

तथा च नागरखण्डे ।

अधुना शृणु राजेन्द्र युगाद्याः पितृवल्लभाः ।
यासां सङ्कीर्त्तनेनापि क्षीयते पापसञ्चयः ॥
नवमी कार्त्तिके शुक्ला तृतीया माधवे सिता ।
अमावास्या च तपसो नभस्ये च त्रयोदशी ।
त्रेता-कृत-कलीनान्तु द्वापरस्यादयः क्रमात् ॥
स्नाने दाने जपे होमे विशेषात् पितृतर्पणे ।
कृतस्याक्षयकारिण्यः सुकृतस्य महाफलाः ॥

'माधवे' वैशाखे, 'सिता' शुक्ला, 'तपसः' माघस्य ।

विष्णुपुराणे ।

वैशाखमासस्य तु या तृतीया
नवम्यसौ कार्त्तिकशुक्लपक्षे ।
नभस्यमासस्य च कृष्णपक्षे
त्रयोदशी पञ्चदशी च माघे ॥
पानीयमप्यत्र तिलैर्विमिश्रं
दद्यात् पितृभ्यः प्रयतो मनुष्यः ।
श्राद्धं कृतं तेन समासहस्रं
रहस्यमेतत् पितरो वदन्ति ॥

यासौ तृतीया यासौ नवमीत्यादिसम्बन्धः ।

भविष्योत्तरे ।

वैशाखस्य तृतीया या समा कृतयुगेन सा ।
नवमी कार्त्तिके या तु त्रेतायुगसमा तु सा ॥
त्रयोदशी नभस्ये तु द्वापरेण समा मता ।
माघे पञ्चदशी राजन् कलिकालसमा स्मृता ॥
एतास्तिस्रो राजेन्द्र युगानां प्रभवाः शुभाः ।
युगादयस्तु कथ्यन्ते तेनैताः पूर्व्वसूरिभिः ॥
उपवासस्तपोदानं श्राद्धं होमो जपस्तथा ।
यदत्र क्रियते किञ्चित् सर्व्वं कोटिगुणं भवेत् ॥

कृतयुगेन समेति । समयेऽपि कृतयुगे प्रत्यहं क्रियमाणेन कर्म्मणा यावत् पुण्यं भवति तावदस्यामेव तिथावित्यर्थः । कोटिशब्दोऽत्र बाहुल्यातिशयपरः ।

मत्स्यपुराणे ।

वैशाखस्य तृतीया या नवमी कार्त्तिकस्य तु ।
पञ्चदश्यपि माघस्य नभस्ये तु त्रयोदशी ।
युगादयः स्मृता ह्येता दत्तस्याक्षयकारिकाः ॥

देवलः ।

तृतीया रोहिणीयुक्ता वैशाखस्य तु या सिता ।
मघाभिः सहिता कृष्णा नभस्ये तु त्रयोदशी ।
युगादयः स्मृता ह्येता दत्तस्याक्षयकारिकाः ॥

ब्रह्मपुराणे ।

वैशाखस्य तृतीयायां नवम्यां कार्त्तिकस्य तु ।
श्राद्धं कार्य्यन्तु शुक्लायां संक्रान्तिविधिना नरैः ॥

त्रयोदश्यां भाद्रपदे माघे चन्द्रक्षयेऽहनि ।
श्राद्धं कार्य्यं पायसेन दक्षिणायनवच्च तत् ॥

पिण्डनिर्व्वपणं विनेत्यर्थः ।

इति युगादयः ।

अथ युगान्ताः ।

ब्रह्मपुराणे ।

सूर्य्यस्य सिंहसंक्रान्त्यामन्तः कृतयुगस्य तु ।
अथ वृश्चिकसंक्रान्त्यामन्तस्त्रेतायुगस्य तु ॥
ज्ञेयस्तु वृषसंक्रान्त्यां द्वापरान्तश्च संज्ञया ।
तथा च कुम्भसंक्रान्त्यामन्तः कलियुगस्य तु ।
युगादिषु युगान्तेषु श्राद्धमक्षयमुच्यते ॥

इति युगान्ताः ।

अथ मन्वन्तरादयः ।

तत्र मात्स्यब्रह्मपुराणयोः ।

अश्वयुक्शुक्लनवमी द्वादशी कार्त्तिकस्य च ।
चैत्रस्य तु तृतीया या तथा भाद्रपदस्य तु ॥
फाल्गुनस्य त्वमावास्या पौषस्यैकादशी तथा ।
श्रावणस्याष्टमी कृष्णा तथाषाढस्य पूर्णिमा ॥
आषाढस्य तु दशमी माघमासस्य सप्तमी ।
कार्त्तिकी फाल्गुनी चैत्री ज्यैष्ठे पञ्चदशी तथा ।
मन्वन्तरादयश्चैता दत्तस्याक्षयकारिकाः ॥

स्नानं दानं जपो होमः स्वाध्यायः पितृतर्पणम् ।
सर्व्वमेवाक्षयं विद्यात् कृतं मन्वन्तरादिषु ॥

अमावास्याष्टमीव्यतिरेकेण सर्व्वाः शुक्ला एव ।
नारदीयपुराणे ।

श्रावणस्यामावास्या भाद्रपदस्य कृष्णाष्टमी मन्वन्तरादय इति प्रतिपादितम् ।
तद्यथा ।

आश्विने शुक्लनवमी द्वादशी कार्त्तिके तथा ।
तृतीया चैत्रमासस्य तथा भाद्रपदस्य च ॥
श्रावणस्याप्यमावास्या पौषस्यैकादशी तथा ।
आषाढस्यापि दशमी माघमासस्य सप्तमी ॥
नभस्यस्याष्टमी कृष्णा तथाषाढीयपूर्णिमा ।
कार्त्तिकी फाल्गुनी चैत्री ज्यैष्ठे पञ्चदशी तथा ।
मन्वन्तरादयो ह्येता दत्तस्याक्षयकारिकाः ॥

नागरखण्डे माघशुक्लतृतीयापि मन्वन्तरादिरित्युक्तं ।

मन्वादिरपि ते वक्ष्ये ताः शृणुष्व नराधिप ।
पितॄणां वल्लभा नित्यं सर्व्वपापक्षयावहाः ॥
यासु तोयमपि ख्यातं प्रदत्तं तिलमिश्रितम् ।
पितृभ्योऽक्षयतां याति श्रद्धापूतेन चेतसा ॥
अश्वयुक्शुक्लनवमी द्वादशी कार्त्तिकस्य च ।
तृतीयापि च माघस्य तथा भाद्रपदस्य च ॥
अमावास्या तपस्यस्य पौषस्यैकादशी तथा ।

तथाषाढस्य दशमी माघमासस्य सप्तमी ॥
श्रावणस्याष्टमी कृष्णा तथाषाढस्य पूर्णिमा ।
तथा कार्त्तिकमासस्य तथा वै फाल्गुनस्य च ॥
चैत्रस्य ज्यैष्ठमासस्य पञ्चैताः पूर्णिमा नृप ।
मन्वन्तरादयः प्रोक्ता आर्त्ता पूर्णाश्च या तव ॥
यासु तोयमपि स्नात्वा तिलदर्भविमिश्रितम् ।
पितृनुद्दिश्य यो दद्यात् स गतिं परमां लभेत् ॥
इह लोके परे चैव पितृणाञ्च प्रसादतः ।
किं पुनर्विविधैरन्नैरसैर्वस्त्रैस्तु दक्षिणैः ॥

मात्स्यब्राह्मपुराणयोः ।

यस्यां मन्वन्तरस्यादौ रथमाप दिवाकरः ।
माघमासस्य सप्तम्यां सा तु स्याद्रथसप्तमी ॥
पानीयमप्यत्र तिलैर्विमिश्रं
दद्यात् पितृभ्यः प्रयतो मनुष्यः ।
श्राद्धं कृतं तेन समासहस्रं
रहस्यमेतत् पितरो वदन्ति ॥

इति मन्वन्तरादयः ।

अथ कल्पादयः ।

तत्र नागरखण्डे ।

अथ कल्पादयो राजन् कथ्यन्ते तिथयः शुभाः ।
यासु श्राद्धे कृते तृप्तिः पितृणामक्षया भवेत् ॥

चैत्रशुक्लप्रतिपदि श्वेतः कल्पः पुराभवत् ।
तस्य शुक्लत्रयोदश्यामुदानः समजायत ॥
कल्पस्तु नारसिंहाख्यः कृष्णायां प्रतिपद्यभूत् ।
अथ कृष्णत्रयोदश्यां गौरीकल्पोऽप्यकल्पयत् ॥
वैशाखस्य तृतीयायां शुक्लायां नीललोहितः ।
चतुर्दश्यान्तु शुक्लायां प्रवृत्तो गारुडाभिधः ॥
समानस्तु द्वितीयायां कृष्णायामुपपद्यते ।
माहेश्वरश्चतुर्दश्यां कृष्णपक्षे समागमत् ॥
ज्यैष्ठशुक्लतृतीयायां वामदेवस्य सम्भवः ।
पौर्णमास्यान्तु तस्यैव कौर्मः प्रवर्त्तते नृप ॥
कृष्णपक्षे तृतीयायामाग्नेयः समगच्छत ।
पितृपक्षे त्वमावास्यान्तस्यैवाश्रित्य पप्रथे ॥
शुचौ शुक्लचतुर्थ्यान्तु कल्पो रथन्तरोऽभवत् ।
तस्यान्तस्यैव कृष्णायां सोमकल्पः समापतत् ॥
श्रावणे शुक्लपञ्चम्यां रौरवः समवर्त्तत ।
तस्यैव कृष्णपञ्चम्यां मानवः समपद्यत ॥
षष्ठीं प्रौष्ठपदे शुक्लां प्राप्य प्राणाधिपोऽभवत् ।
सितेतरायां षष्ठ्यान्तु तस्य तत्पुरुषाह्वयः ॥
वह्निकल्पस्तु सप्तम्यां शुक्लायामाश्विनस्य तु ।
कृष्णायामपि वैकुण्ठः प्रविवेश विशाम्पते ॥
कार्त्तिकस्य सिताष्टम्यां कल्पः कन्दर्पसंज्ञकः ।
असितायां पुनर्जज्ञे लक्ष्मीकल्पस्य कल्पना ॥

मार्गे शुक्लनवम्यान्तु कल्पः सङ्कोऽभ्यपद्यत ।
असितायान्तु सावित्रीकल्पः प्रारम्भमभ्यगात् ॥
पौषे दशम्यां शुक्लायां ईशानः प्रादुरास ह ।
असितायामघोरस्य कल्पस्योपक्रमोऽभवत् ॥
एकादश्यान्तु शुक्लायां माघे व्यानः प्रजज्ञिवान् ।
तस्यामेव तु मिश्रायां वाराहः प्राप भूपते ॥
सारस्वतस्तु द्वादश्यां शुक्लायां फाल्गुनस्य च ।
कृष्णायामथ वै राजन् विराजस्तु महामते ॥
इति त्रिंशदमी कल्पास्तिथयः परमेष्ठिनः ।
आरम्भतिथयस्तेषामुक्ताः पुण्यतमा मया ।
तासु श्राद्धे कृते पुण्यमाकल्पाय प्रकल्पते ॥

मत्स्यपुराणे ।

वैशाखस्य तृतीया या कृष्णा या फाल्गुनस्य च ।
पञ्चमी चैत्रमासस्य तस्यैवान्त्या तथा परा ॥
शुक्ला त्रयोदशी माघे कार्त्तिकस्य च सप्तमी ।
नवमी मार्गशीर्षस्य सप्तैताः संस्मराम्यहं ।
कल्पानामादयो ह्येता दत्तस्याक्षयकारिकाः ॥

'अन्त्या' अमावास्या । वैशाखतृतीया, फाल्गुनतृतीया, चैत्रपञ्चमी, चैत्रामावास्येति कृष्णाः । माघत्रयोदशी, कार्त्तिकसप्तमी, मार्गशीर्षनवमी एताः शुक्लाः ।

इति कल्पादयः ।

अथ द्रव्यब्राह्मणसम्पत्त्योपलक्षितः कालः ।

तत्र हारीतः । तीर्थद्रव्योपपत्तौ तु न कालमवधारय ।

पात्रञ्च ब्राह्मणं प्राप्य सद्यः श्राद्धं विधीयते ॥

'तीर्थं' गयादि, 'द्रव्यं' वन्यादि वक्ष्यमाणं । श्रोत्रियत्वादिविशेषणविशिष्टञ्च ब्राह्मणं प्राप्य न कालान्तरं प्रतीक्षेत, किन्तु तस्मिन्नेव काले श्राद्धं कुर्य्यात् । अत्र सद्य इति वचनादावश्यकत्वं प्रतीयते ।

मार्कण्डेयपुराणे ।

विशिष्टब्राह्मणप्राप्तौ सूर्य्येन्दुग्रहणेऽयने ।

श्राद्धार्हद्रव्यसम्पत्तौ तथा दुःस्वप्नदर्शने ।

जन्मर्क्षग्रहपीडासु श्राद्धं कुर्वीत चेच्छयेति ॥

अत्रेच्छापदं यथा नित्यत्वेन न विरुध्यते तथा व्याख्यातमेव ग्रहणप्रकरणे ।

ब्रह्मपुराणे ।

यदा च श्रोत्रियोऽभ्येति गेहं वेदविदग्निचित् ।

तेनैकेनापि कर्त्तव्यं श्राद्धं विप्रवरच्छुभम् ॥

श्राद्धीयद्रव्यसम्प्राप्तिर्यदा स्यात् साधुसत्तमः ।

पार्व्वणेन विधानेन श्राद्धं कार्य्यं द्विजोत्तमैः ॥

विष्णुपुराणे द्रव्यब्राह्मणसम्पत्त्युपलक्षिते काले काम्यमपि श्राद्धमुक्तं । तथाहि तत्र 'काम्यान् कल्यान् शृणुष्व' इत्यस्यानन्तरं भवति वचनं ।

श्राद्धार्हमागतं द्रव्यं विशिष्टमथवा द्विजं ।

श्राद्धं कुर्वीत विज्ञाय व्यतीपातेऽयने तथा ॥

इति द्रव्यब्राह्मणसम्पत्त्युपलक्षितकालनिरूपणं ।

अथ प्रकीर्णकालः ।

मत्स्यपुराणे ।

अतःपरं प्रवक्ष्यामि विष्णुना यदुदीरितम् ।
श्राद्धं साधारणं नाम भुक्तिमुक्तिफलप्रदम् ॥
अयने विषुवे युग्मे सामान्ये वार्कसंक्रमे ।
अमावास्याष्टकायां वा कृष्णपक्षे विशेषतः ॥
आर्द्रा-मघा-रोहिणीषु द्रव्यब्राह्मणसङ्गमे ।
गजच्छायाव्यतीपाते विष्टिवैधृतवासरे ॥

तथा ।

वैशाख्यामुपरागे तु तथोत्सवमहालये ।

ब्रह्मपुराणे ।

आद्धन्देयमुशन्तीह मासि मास्युडुपक्षये ।
पौर्णमासेऽपि च श्राद्धं कर्त्तव्यमृक्षगोचरे[१] ॥
नित्यं श्राद्धं विधेयञ्च मनुष्यैरिह गोपते ।
वृद्धिश्राद्धञ्च कर्त्तव्यं जातकर्मादिके बुधैः ॥
कन्यागते सवितरि दिनानि दश पञ्च च ।
पार्व्वणेनेह विधिना श्राद्धं तत्र विधीयते ॥

आह आद्यकर्णः ।

ग्रहोपरागे च सुते च जाते
पित्र्ये मघायामयनद्वये वा ।

(१) कर्त्तव्यं ऋक्षगोचरे इति ख० ।

नित्यञ्च मन्वे च तथैव पद्मे
दत्तं भवेन्निष्कसहस्रतुल्यम् ॥

अत्र यन्नित्यं दत्तमित्यन्वयं मन्यमाना ग्रहोपरागादिषु श्राद्धादेर्नित्यतां ब्रुवते। अथवा 'नित्यम्' अहरहर्य्यावज्जीवं। 'पित्र्ये मघायाम्' इति भाद्रपदापरपक्षस्थितासु मघास्वित्यर्थः ।

मन्वपद्मयोर्लक्षणमपि स एवाह ।

मन्वं प्राहुरमावास्यां क्षीणसोमां द्विजोत्तमाः ।
अष्टकासु भवेत्पद्मं तयोर्दत्तं तथाक्षयमिति ॥

मन्वन्त्वाह ।

यदा विष्टिर्व्यतीपातो भानुवारस्तथैव च ।
पद्मकं नाम तत् प्रोक्तमयनाच्च चतुर्गुणमिति ।

विष्णुधर्म्मोत्तरे ।

आश्विनस्यापरे पक्षे प्रथमे कार्त्तिकस्य च ।
यस्तु श्राद्धं सदा कुर्य्यात् सोऽश्वमेधफलं लभेत् ॥
निद्रां त्यजति सर्व्वात्मा तस्मिन् काले जनार्दनः ।
तत्र श्राद्धमथानन्तं नात्र कार्य्या विचारणा ॥

तथा ।

क्षयञ्च तथा श्राद्धं विज्ञेयं राहुदर्शने ।
व्रीहिपाके च कर्त्तव्यं यवपाके च पार्थिव ।
न तौ त्याज्यौ महाराज विना श्राद्धं कथञ्चन ॥

शातातपः ।

नवोदके नवान्ने च गृहप्रच्छादने तथा ।

पितरः स्पृहयन्त्यन्नं वर्षासु च मघासु च ।
तस्माद्दद्यात् सदा युक्तो विद्वत्सु ब्राह्मणेषु च ॥

आह पितामहः ।

अमावास्या-व्यतीपात-पौर्णमास्यष्टकासु च ।
विद्वान् श्राद्धमकुर्व्वाणो नरकं प्रतिपद्यते ॥

इति प्रकीर्णकालाः ।

अथ काम्यश्राद्धकालाः ।

तत्र तावत्तिथयः ।

आह कात्यायनः । अथ काम्यानि भवन्ति । स्त्रियः प्रतिरूपाः प्रतिपदि । द्वितीयायां स्त्रीजन्म । अश्वाः तृतीयायां । चतुर्थ्यां क्षुद्र-पशवः । पुत्राः पञ्चम्यां । षष्ठ्यामध्वभागी । कृषिः सप्तम्यां । वाणिज्य-मष्टम्यां । एकशफं नवम्यां । दशम्याङ्गावः । परिचारका एकादश्यां । द्वादश्यां धनधान्यं कुप्यं ज्ञातिश्रैष्ठ्यं । हिरण्यानि त्रयोदश्यां । युवानः शस्त्रहतस्य चतुर्दश्यां । अमावास्यायां सर्वमिति ।

आपस्तम्बः ।

सर्व्वेष्वेवापरपक्षस्याहःसु क्रियमाणे पितॄन् प्रीणाति । कर्त्तुस्तु कालनियमात् फलविशेषाः । प्रथमेऽहनि क्रियमाणे स्त्रीप्रायमपत्यं जायते । द्वितीये स्तेनं । तृतीये ब्रह्मवर्चसं । चतुर्थे क्षुद्रपशुः । पञ्चमे पुमान् बह्वपत्यो न चानपत्यः प्रमीयते । षष्ठेऽध्वशीलोऽक्षशीलश्च । सप्तमे कृषेराप्तिः । अष्टमे पुष्टिः । नवमे एकखुरं । दशमे व्यवहारसिद्धिः । एकादशे कृष्णायसन्त्रपुसीसं । द्वादशे पशुमान् । त्रयोदशे बहुमित्रो

दर्शनीयापत्यो युवपरिमाणस्तु भवति । चतुर्दशे आयुधसिद्धिः । पञ्चदशे पुष्टिः ।

सततं श्राद्धं कुर्व्वन्नाप्नोतीत्यधिकारे विष्णुः ।

गृहे सरूपास्त्रियः प्रतिपदि । कन्यां वरां द्वितीयायां । सर्व्वां-स्तृतीयायां । पशूंश्चतुर्थ्यां । श्रियं पञ्चम्यां । द्यूतविजयं षष्ठ्यां । कृषिः सप्तम्यां । वाणिज्यमष्टम्यां । पशून् नवम्यां । वाजिनो दशम्यां । पुत्रान ब्रह्मवर्चस्विनस्त्वेकादश्यां । कनकरजते द्वादश्यां । सौभाग्यं त्रयोदश्यां । सर्व्वान् कामान् पञ्चदश्यां । शस्त्रहतानां श्राद्धकर्म्मणि चतुर्दशी प्रशस्ता ।

श्राद्धं कुर्य्यादित्यधिकारे हारीतः ।

पञ्चमीं पुत्रकामः । षष्ठीं धनकामः । सप्तमीं पशुकामः । अष्टमीं राज्यकामः । नवमीं शत्रुकामः । दशमीमन्नकाम । एकादशीं वृद्धिकामः । द्वादशीं स्त्रीकामः । त्रयोदशीं यशस्कामः । चतुर्दशीं भूतिकामः । स्वस्तिकामोऽमावास्यायां सर्व्वकामः । पैठीनसिः ।

पञ्चम्यां पुत्रकामो यजेत । षष्ठ्यां पशुकामः । सप्तम्यां वृद्धि-कामः । अष्टम्यामन्नाद्यकामः । नवम्यां ब्रह्मवर्च्चसकामः । दशम्यां सर्व्वकामः । एकादश्यां धनकामः । द्वादश्यां जयकामः । त्रयोदश्यां स्त्रीवशित्वं । चतुर्दश्यां शस्त्रेण हतानां । सर्व्वकामोऽमावास्यायां । मनुः ।

कुर्व्वन् प्रतिपदि श्राद्धं सरूपान् लभते सुतान् ।
कन्यकास्तु द्वितीयायां तृतीयायास्तु वन्दिनः ॥

पशून् क्षुद्रांश्चतुर्थ्यान्तु, पञ्चम्यां शोभनान् सुतान् ।
षष्ठ्यां द्यूतं कृषिञ्चापि सप्तम्यां लभते नरः ॥
अष्टम्यामपि वाणिज्यं लभते श्राद्धदः सदा ।
नवम्यामेवैकखुरं दशम्यां द्विखुरं तथा ॥
एकादश्यां तथा रौप्यं ब्रह्मवर्चस्विनः सुतान् ।
द्वादश्यां जातरूपञ्च रजतं कुप्यमेव च ॥
ज्ञातिश्रैष्ठ्यं त्रयोदश्यां चतुर्दश्यान्तु सुप्रजाः ।
प्रीयन्ते पितरश्चास्य ये च शस्त्रहता रणे ॥
पचत्यादिविनिर्दिष्टान् विपुलान् मनसः प्रियान् ।
श्राद्धदः पञ्चदश्यान्तु सर्व्वान् कामान् समश्नुते ॥

'वन्दिनः' स्तावकान् ।

ब्रह्मपुराण-मार्कण्डेयपुराणयोः ।

कन्यागते सवितरि दिनानि दश पञ्च च ।
पार्व्वणेनेह विधिना श्राद्धं तत्र विधीयते ॥
प्रतिपद्धनलाभाय द्वितीया द्विपदप्रदा ।
वरार्थिनी तृतीया तु चतुर्थी पापनाशिनी[१] ॥
श्रियं प्राप्नोति पञ्चम्यां षष्ठ्यां पूज्यो भवेन्नरः ।
गणाधिपत्यं सप्तम्यां अष्टम्यां बुद्धिमुत्तमाम् ॥
स्त्रियो नवम्यां प्राप्नोति दशम्यां पूर्णकामताम् ।
वेदांस्तथाप्नुयात् सर्व्वानेकादश्यां क्रियापरः ॥

---

(१) शत्रुनाशिनीति ग० ।

द्वादश्यां जयलाभञ्च प्राप्नोति पितृपूजकः ।
प्रजां मेधां पशून् वृद्धिं स्वातन्त्र्यं पुष्टिमुत्तमां ॥
दीर्घमायुरथैश्वर्य्यं कुर्व्वाणस्तु त्रयोदशीं ।
अवाप्नोति न सन्देहः श्राद्धं श्रद्धापरो जनः ॥
युवानः पितरो यस्य मृताः शस्त्रेण वा हताः ।
तेन कार्य्यं चतुर्दश्यां तेषां तृप्तिमभीप्सता ॥
श्राद्धं कुर्व्वन्नमावास्यां यत्नेन पुरुषः शुचिः ।
सर्व्वान् कामानवाप्नोति स्वर्गे वासं समश्नुते(१) ॥

विष्णुधर्म्मोत्तरे ।

स्त्रियः सुरूपाश्च गृहे कन्याजन्म तथा धनं ।
सर्व्वान् कामान् यशश्चैव श्रियं द्यूतजयं कृषिं ॥
वाणिज्यञ्च पशूंश्चैव वाजिनश्च तथा सुतान् ।
सुवर्णरौप्यसौभाग्यं प्राप्नोति श्राद्धदः क्रमात(२) ॥
प्रतिपत्प्रभृतिष्वेतद्यावद्राजन् त्रयोदशीं ।
चतुर्दश्यान्तु कर्त्तव्यं ये नराः शस्त्रघातिताः ॥

श्राद्धं सदा पञ्चदशीषु कुर्व्वन्
कामान् समग्रान् लभते मनुष्यः ।
तस्मात् प्रयत्नेन नरेन्द्र कार्य्यं
श्राद्धं सदा पञ्चदशीषु तज्ज्ञैः ॥

विष्णुधर्म्मोत्तरे ।

---

(१) स्वर्गेवानन्त्यमश्नुते इति ग०
(२) सर्दति क० ।

कन्यागते सवितरि कृष्णपक्षेऽष्टमी तु या ।
सा च पापहरा पुण्या शिवस्यानन्दवर्द्धनी ॥
स्नानं दानं जपो होमः पितृदेवाभिपूजनं ।
सर्व्वं प्रीतिकरं स्याद्धि कृतं तस्यां त्रिलोचने ॥
विशेषतः कृतं श्राद्धं होमश्च विधिवन्मुने ।
तस्मात् श्राद्धं प्रयत्नेन तस्यां कुर्य्याद्विचक्षणः ॥
एकभक्तन्तु पञ्चम्यां षष्ठ्यां नक्तं विदुर्ब्बुधाः ।
उपवासस्तु सप्तम्यां अष्टम्यां पूजयेच्छिवं ॥
पूजयित्वा शिवं भक्त्या पितृश्राद्धन्तु कल्पयेत् ।
कृत्वा तु विधिवच्छ्राद्धं भुञ्जीत पितृसेवितं ॥
यस्तस्यां कुरुते श्राद्धं पूजयित्वा त्रिलोचनं ।
तस्य वर्षाणि तृप्ताः स्युः पितरो दश पञ्च च ॥

इति काम्यास्तिथयः ।

अथ नक्षत्राणि ।

तत्र मनुः ।

युक्षु कुर्व्वन् दिनर्क्षेषु सर्व्वान् कामान् समश्नुते ।
अयुक्षु च पितॄनर्च्चन्[१] प्रजां प्राप्नोति पुष्कलां ॥

'युक्षु' समेषु । 'अयुक्षु' विषमेषु ।

यमः ।

युक्षु कुर्व्वन् दिनर्क्षेषु सर्व्वान् कामानवाप्नुयात् ।
गजच्छायां पितॄनर्च्चन् प्रजां प्राप्नोति पुष्कलां ॥

---

(१) सर्व्वानिति ख० ।

याज्ञवल्क्यः। स्वर्गं ह्यपत्यमोजश्च शौर्य्यं क्षेत्रं बलं तथा ।
पुत्रं श्रैष्ठ्यं ससौभाग्यं समृद्धिं मुख्यतां शुभम् ॥
प्रवृत्तचक्रतां चैव वाणिज्यप्रभृतींस्तथा ।
अरोगित्वं यशो वीतशोकतां परमाङ्गतिं ॥
धनं विद्यां भिषक्सिद्धिं कुप्यङ्गास्तथाप्यजाविकम् ।
अश्वानायुश्च विधिवत् यः श्राद्धं संप्रयच्छति ॥
कृत्तिकादिभरण्यन्तं सर्व्वान् कामानवाप्नुयात् ।
आस्तिकः श्रद्दधानश्च व्यपेतमदमत्सरः ॥

'प्रवृत्तचक्रता' अप्रतिहताज्ञाशास्तित्वं ।

विष्णुः ।

स्वर्गं कृत्तिकासु । अपत्यं रोहिणीषु । ब्रह्मवर्चसं सौम्ये । रौद्राणां सिद्धिं रौद्रे । भुवं पुनर्व्वसौ । पुष्टिं पुष्ये । श्रियं सार्पे । सर्व्वान् कामान् पैत्र्ये । सौभाग्यं भाग्ये । धनमार्य्यम्णे । ज्ञातिश्रैष्ठ्यं हस्ते । रूपवतः सुतांस्त्वाष्ट्रे । वाणिज्यसिद्धिं स्वातौ । कनकं विशाखासु । मित्राणि मैत्रे । राज्यं शाक्रे । कृषिं मूले । समुद्रयानसिद्धिमाप्ये । सर्व्वान् कामान् वैश्वदेवे । श्रैष्ठ्यमभिजिति । सर्व्वान् कामान् श्रवणे । बलं वासवे । आरोग्यं वारुणे । कुप्यद्रव्यमाजे । गृहमाहिर्बुध्न्ये । गाः पौष्णे । तुरङ्गमा आश्विने । जीवितं याम्ये ।

'सौम्यं' मृगशिरः । 'रौद्रं' आर्द्रा । 'सार्पम्' अश्लेषा । 'पैत्र्यं' मघा । 'भाग्यं' पूर्व्वफाल्गुन्यः । 'आर्य्यम्णं' उत्तराफाल्गुन्यः । 'त्वाष्ट्रं' चित्रा । 'मैत्रम्' अनुराधा । 'शाक्रं' ज्येष्ठा । 'आप्यं' पूर्व्वाषाढ़ा । 'वैश्वदेवम्' उत्तराषाढा । 'वारुणं' शतभिषा । 'वासवं' धनिष्ठा ।

'आजं' पूर्व्वा भाद्रपदा । 'आहिर्बुध्न्यः' उत्तरा भाद्रपदा । 'पौष्णं' रेवती । 'आश्विनम्' अश्विनी । 'याम्यं' भरणी ।

विष्णुधर्म्मोत्तरे ।

स्वर्गं ह्यपत्यानि तथा ब्रह्मवर्च्चसमेव च ।
रौद्राणां कर्म्मणां सिद्धिं भुवं पुष्टिं तथा श्रियं ॥
सर्व्वान् कामांश्च सौभाग्यं धर्म्मं ज्ञातिप्रधानतां ।
रूपयुक्तांश्च तनयान् वाणिज्यं धनसम्पदं ॥
कनकं सुहृदो राज्यं सफलाश्च तथा कृषिं ।
समुद्रयानलाभञ्च सर्व्वान् कामांस्तथैव च ॥
श्रैष्ठ्यं कामांस्तथा सर्व्वान् बलमारोग्यमेव च ।
कुप्यद्रव्यं गृहञ्चाश्च तुरगांश्चैव जीवितं ॥
कृत्तिकादिभरण्यन्ते क्रमाद्दुगणे नरः ।
एकैकस्मिन् क्रमात् कुर्व्वन् श्राद्धमाप्नोत्यसंशयम् ॥

मार्कण्डेयपुराणे ।

कृत्तिकासु पितॄनर्च्चन्[१] स्वर्गमाप्नोति मानवः ।
अपत्यकामो रोहिण्यां सौम्ये तेजस्वितां[२] लभेत् ॥
शौर्य्यमार्द्रास्ववाप्नोति क्षेत्रादि च पुनर्व्वसौ ।
पुष्टिं पुष्ये सदाभ्यर्च्च्य अश्लेषासु वरान् सुतान् ॥
मघासु स्वजनश्रैष्ठ्यं सौभाग्यं फल्गुनीषु च ।
प्रदानशीलो भवति सापत्यश्चोत्तरासु च ॥

(१) पितॄनर्च्च्येति ख० ।
(२) चौजस्वितामिति ग० ।

प्रयाति श्रेष्ठतां यस्तु हस्ते श्राद्धप्रदो नरः ।
रूपयुक्तान्[1] चित्रासु तथापत्यान्यवाप्नुयात् ॥
वाणिज्यलाभदा स्वाति विशाखा[2] पुत्रकामदा ।
कुर्व्वन्तस्त्वनुराधासु लभन्ते चक्रवर्त्तितां[3] ।
आधिपत्यञ्च ज्येष्ठासु मूले चारोग्यमुत्तमं ॥
आषाढासु यशःप्राप्तिमुत्तरासु विशोकतां ।
श्रवणे च शुभान् लोकान् धनिष्ठासु धनं महत् ॥
वेदवित्त्वमभिजिति भिषक्‌सिद्धिं च वारुणे ।
अजादिकं प्रोष्ठपदे विन्देद्भार्य्यां तथोत्तरे ॥
रेवतीषु तथा कुप्यमश्विनीषु तुरङ्गमान् ।
श्राद्धं कुर्व्वंस्तथाप्नोति भरणीष्वायुरुत्तमं ॥
तस्मात् काम्यानि कुर्व्वीत चर्क्षेष्वेतेषु तत्त्ववित् ।

ब्रह्मवैवर्त्ते ।

यमस्तु यानि श्राद्धानि प्रोवाच शशिविन्दवे ।
तानि त्वं शृणु काम्यानि नक्षत्रेषु पृथक् पृथक् ॥
श्रद्धायोगे तु यः श्राद्धं करोति सततं नरः ।
अग्निदाता सुधीमान् यो यजते स गतज्वरः ॥
अपत्यकामो रोहिण्यां सौम्ये तेजस्वितां लभेत् ।
क्रूराणां कर्म्मणां सिद्धिं आर्द्रायां श्राद्धमाचरन् ॥

(१) रूपयुक्तानीति ग० ।
(२) वाणिज्यलाभं स्वात्यामिति क० ।
(३) कुर्व्वन्तस्त्वनुराधासु दद्युश्चक्रप्रवर्त्तनमिति क० ।

क्षेत्रभागी भवेत् पुत्री श्राद्धं कुर्व्वन् पुनर्व्वसौ ।
पुष्टिकामः पुनः पुष्ये श्राद्धं कुर्व्वीत मानवः ॥
अश्लेषासु पितॄनर्च्चन् वीरान् पुत्रानवाप्नुयात् ।
श्रेष्ठो भवति ज्ञातीनां मघासु श्राद्धमाचरन् ॥
फाल्गुनीषु पितॄनर्च्चन् सौभाग्यं लभते नरः ।
प्रधानशीलः सोऽपत्यमुत्तरासु करोति यः ॥
स सर्व्वमुख्यो भवति हस्ते यस्तर्पयेत् पितॄन् ।
चित्रायाञ्चैव यः कुर्य्यात् पश्येद्रूपवतः सुतान् ॥
स्वातीषु चैव यः कुर्य्याद्वाणिज्याल्लाभमाप्नुयात् ।
पुत्रार्थी तु विशाखासु श्राद्धमीहेत मानवः ॥
अनुराधासु कुर्व्वाणो नरश्चक्रं प्रवर्त्तयेत् ।
आधिपत्यं लभेच्छ्रेष्ठं ज्येष्ठासु सततन्तु यः ॥
मूलेनारोग्यमिच्छन्ति आषाढासु महेश्वरः ।
उत्तरासु त्वाषाढासु तीर्णशोको भवेन्नरः ॥
श्रवणे मनुलोकेषु प्राप्नुयात् परमाङ्गतिं ।
राज्यभोगं धनिष्ठासु प्राप्नुयाद्विपुलं धनं ॥
श्राद्धन्त्वभिजिते कुर्व्वन् वेदान् साङ्गानवाप्नुयात् ।
नक्षत्रे वारुणे कुर्व्वन् भैषज्ये सिद्धिमाप्नुयात् ॥
पूर्व्वे प्रौष्ठपदे भक्तो विन्देताजादिकं वसु ।
उत्तरास्वनतिक्रम्य विन्देद् गावश्च सहस्रशः ॥
बहुकुप्यकृतं द्रव्यं विन्देत् कुर्व्वंस्तु रेवतीं ।
अश्वानाश्वयुजे भुङ्क्ते भरण्यामायुरुत्तमं ॥

इमं श्राद्धविधिं कुर्व्वन् शशबिन्दुर्महीमिमाम्।
कृत्स्नाञ्च लेभे सोऽत्कृष्टो[१] लब्ध्वा च प्रशशास तां॥

कूर्म्मपुराणे।

स्वर्गं च लभते कृत्वा कृत्तिकासु द्विजोत्तमः।
अपत्यञ्च रोहिण्यां सौम्ये तु ब्रह्मवर्चसं॥
रौद्राणां कर्म्मणां सिद्धिमार्द्रायां शौर्य्यमेव च।
पुनर्व्वसौ तथा भूमिं श्रियं पुष्ये तथैव च॥
सर्व्वान् कामांस्तथा सार्पे पैत्र्ये सौभाग्यमेव च॥
आर्य्यम्णे तु धनं विन्द्यात् फाल्गुन्यां पापनाशनं।
ज्ञातिश्रैष्ठ्यं तथा हस्ते चित्रायाञ्च बहून् सुतान्॥
वाणिज्यसिद्धिं स्वातौ तु विशाखासु सुवर्णकं।
मैत्रे बहूनि मित्राणि राज्यं शाक्रे तथैव च॥
मूले कृषिं लभेत् ज्ञानसिद्धिमाप्ये समुद्रतः।
सर्व्वान् कामान्वैश्वदेवे श्रैष्ठ्यन्तु श्रवणे पुनः॥
धनिष्ठायां तथा कामान् वारुणे च परं बलं।
अजैकपादे कुप्यं स्यादाहिर्बुध्ने गृहं शुभं॥
रेवत्यां बहवो गावः अश्विन्यान्तुरगांस्तथा।
याम्ये तु जीवितव्यं स्यात् यः श्राद्धं सम्प्रयच्छति॥

अत्रान्यान्यपि ब्रह्मपुराणादिवचनानि विलक्षण्यपि सर्व्वथा पूर्व्वोक्तानतिरिक्तार्थानीति न लिख्यन्ते।

ब्रह्माण्डपुराणे।

(१) विसर्गलोपः सन्धिरार्षः।

19

मघासु कुर्व्वन् श्राद्धानि सर्व्वान् कामानवाप्नुयात् ।
प्रत्यक्षमर्च्चितास्तेन भवन्ति पितरः सदा ॥

इति काम्यानि नक्षत्राणि।

अथ वाराः ।

अत्र विष्णुः ।

सततमादित्येऽह्नि श्राद्धं कुर्व्वन्नारोग्यमाप्नोति। सौभाग्यं चान्द्रे। समरविजयं कौजे। सर्व्वान् कामान् बौधे। विद्यामभीष्टां जैवे। धनं शौक्रे। जीवितं शनैश्चरे। 'कौजे' मङ्गलदिने। 'जैवे' वृहस्पतिदिने। विष्णुधर्म्मोत्तरे ।

अथ काम्यानि वक्ष्यामि श्राद्धानि तव पार्थिव ।
आरोग्यमथ सौभाग्यं समरे विजयं तथा ॥
सर्व्वान् कामांस्तथा विद्यां धनञ्जीवितमेव च ।
आदित्यादिदिनेष्वेवं श्राद्धं कुर्व्वन् सदा नरः ।
क्रमेणैतदवाप्नोति नात्र कार्य्या विचारणा ॥

कूर्म्मपुराणे ।

आदित्यवारे त्वारोग्यं चन्द्रे सौभाग्यमेव च ।
कुजे सर्व्वत्र विजयं सर्व्वान् कामान् बुधस्य तु ॥
विद्यामभीष्टाञ्च गुरौ धनं वै भार्गवे पुनः ।
शनैश्चरे लभेदायुरारोग्यञ्च सुदुर्लभम् ॥

भविष्यत्पुराणे ब्रह्मोवाच।

ये त्वादित्यदिने प्राप्ते श्राद्धं कुर्वन्ति मानवाः ।
सप्तजन्मानि ते जाताः सम्भवन्त्यविरोधिनः ॥

पञ्चतारं भवेद्यच नक्षत्रं गोवृषध्वज ।
वारे तु देवदेवस्य स वारः पुत्रदः स्मृतः ॥
उपवासो भवेत्तत्र श्राद्धं कार्य्यं तथा भवेत् ।
प्राशनञ्चापि पिण्डस्य मध्यमस्य प्रकीर्त्तितं ॥
सोपवासस्तु वै भक्त्या पूजयेच्चैव गोपतिम् ।
धूप-माल्योपहारैस्तु दिव्यगन्धसमन्वितैः ॥
एवं पूज्य विवस्वन्तं तस्यैव पुरतो निशि ।
भूमौ स्वपिति वै वीर जपन् स्मृतं महामते ॥
प्रातरुत्थाय च स्नानं कृत्वा दत्त्वार्घ्यमुत्तमं ।
रक्तचन्दनसंमिश्रैः करवीरैर्गणाधिपं ॥
संपूज्य ग्रहभूतेशमासीनस्तु त्रिलोचनं ।
वीरश्च पूजयित्वा तु ततः श्राद्धं प्रकल्पयेत् ॥
पञ्चभिर्ब्राह्मणैर्देव दिव्यैर्भामैश्च सुव्रत ।
मगसंज्ञैस्तत्र देवं ब्राह्मणैः परिकल्पयेत् ॥
पित्र्यांस्तु ब्राह्मणान् भौमान् प्रकल्प्यान्धकसूदन ।
कुर्य्यादेवं ततः श्राद्धं पार्व्वणं भास्करप्रियं ॥
श्राद्धे समाप्ते विधिना त्वद्यात् पिण्डन्तु मध्यमं ।
पुरतो देवदेवस्य स्थित्वा मन्त्रेण सुव्रत ॥
स एष पिण्डो देवेश योऽभीष्टस्तव सर्व्वदा ।
अश्नामि पुरतस्तुभ्यं येन मे सन्ततिर्भवेत् ।
प्रसादात्तव देवस्य यन्मेऽभ्यर्थयते मनः ॥
इत्थं संपूजितो यत्र भास्करः पुत्रदो भवेत् ।

अतोऽयं पुत्रदो वारो देवस्य परिकीर्त्तितः ॥
एवमत्र सदा यस्तु भास्करं पूजयेन्नरः ।
उपवासपरः श्राद्धे स पुत्रं लभते धनं ॥
धनं धान्यं हिरण्यञ्च आरोग्यं सुखमुत्तमं ।
सूर्य्यलोकं स्वयं प्राप्तस्ततो राजा भवेन्नृप ॥
प्रभया द्विजसङ्काशः कान्त्या जम्बुकसन्निभः ।
शौर्य्येण गोपतेस्तुल्यो गाम्भीर्य्ये कलशोद्भवः ॥

'अविरोधिनः' शत्रुशून्याः। रोहिण्यश्लेषामघाहस्ताख्यानि चत्वारि नक्षत्राणि पक्षतारााणि । श्रेष्ठो गौः 'गोवृषः', स ध्वजो यस्य स 'गोवृषध्वजः'। वृष-व्याघ्र-पुङ्गव-कुञ्जराणां श्रैष्ठ्यवाचिना उत्तरपदे, भरतर्षभादिषु दर्शनात्। 'देवदेवः' सूर्य्यः। उपवासोऽत्र शनैश्चरदिने। श्राद्धमादित्यवारे। एतच्च प्रातरुत्थायेत्यादिना ग्रन्थेन व्यक्तीभविष्यति। मध्यमपिण्डप्राशनमत्र यजमानस्यैव प्रतीयते, श्राद्धान्तरेषु तु पत्न्या विहितत्वात्तत्कृतमेव। अत्र तु दम्पत्योः पुत्रकामयोः सहाधिकारादिविशेषानभिधानाच्च द्वयोरपि पिण्डप्राशनमिति युक्तं। दृश्यते च पुत्रकामकर्म्मान्तरे द्वयोरपि शेषप्राशनं। तद्यथा शतपथे "क्षीरोदनं पाचयित्वा सर्प्पिष्मन्तमश्नीयातां" इत्यादि। तथाचैव होमानन्तरं कृत्वोद्धृत्य प्राश्नाति प्राश्येतरस्याः प्रयच्छतीति। 'गोपतिः' सूर्य्यः, स सुवर्णादिप्रतिमायां भविष्यत्पुराणोक्तप्रकारेण व्योम्नि वा पूजनीयः। 'श्वेतः' महाश्वेताख्यः षडक्षरः सूर्य्यमन्त्रः खखोल्काय नमः इत्येवं प्रसिद्धः। अर्घ्यदानमनन्तरमसूर्य्याभिमुखो भूत्वा स्थण्डिले कुर्य्यात्। 'पूजयित्वा', इति पुनः पूजनोपादानात् पूजनान्तरावगतौ

गृहभूतेशादयः पञ्चदेवताः प्रणवादिभिश्चतुर्थ्यन्तैः स्वस्वनामभिः पीठे पूज्याः । 'दिव्या मगाः' भोजकाख्या ब्राह्मणविशेषास्तेषामगपथे प्रसिद्धाः, तदन्ये 'भौमाः' । अत्र वैश्वदेविकस्य स्थाने ...पवेश्य पित्र्यस्थाने ब्राह्मणान्तराण्युपवेशयेत् । एवमत्र 'सदा' इ... ...शिष्ट-फललाभार्थमावृत्तिकथनं । 'प्रभा' औज्ज्वल्यं । 'द्विजः' चन्द्रमाः । 'कान्तिः' तेजः । 'जम्बुकः' वरुणः । वरुणो वै जम्बुक इति । वरुणश्चादित्यविशेषः, वरुणो माघमासे तु तपतीति दर्शनात् । 'गोपतिः' शम्भुरित्यर्थः । 'कलशाङ्कुरः' अगस्त्यः, स च गम्भीरतया विरचितः ।

पद्मपुराणे ।

शुक्राङ्गारकयुक्ता या चतुर्थी जायते तदा ।
श्रद्धया श्राद्धकृद्विप्र न प्रेतो जायते मृतः ॥

स्कन्दपुराणे

अमायां यदि सोमः स्यात् सप्तम्यां वै दिवाकरः ।
चतुर्दश्यां चतुर्थ्यां वा वारः स्यादङ्गजस्य चेत् ॥
तदा श्राद्धं प्रकर्त्तव्यं पितॄणां तृप्तिमिच्छता ।
षष्टिवर्षसहस्राणि षष्टिवर्षशतानि च ॥
मोदन्ति पितरः स्वर्गे विमानाम्बरमाश्रिताः ।
तावन्तमेव कालं हि श्राद्धकर्त्तुस्तथा फलं(१) ॥"

इति काम्यवाराः ।

(१) चल इति ग० ।

अथ काम्याः प्रकीर्णकालाः ।

तत्र विष्णुपुराणे । मासि माघसिते पक्षे पञ्चदश्यां नरेश्वर ।
तथाष्टकाः प्रकुर्व्वीत काम्यान् कालान् शृणुष्व मे ॥
श्राद्धार्हमागतं द्रव्यं विशिष्टमथवा द्विजं ।
श्राद्धं कुर्व्वीत विज्ञाय व्यतीपातेऽयने तथा ॥
विषुवे चापि सम्प्राप्ते ग्रहणे शशिसूर्य्ययोः ।
समस्तेष्वेव भूपाल राशिष्वर्केनुगच्छति ॥
नक्षत्रग्रहपीड़ासु दुष्टस्वप्नावलोकने ।
इच्छाश्राद्धानि कुर्व्वीत नवसस्यागमे तथा ॥

मार्कण्डेयपुराणे ।
कार्य्यं श्राद्धममावास्यां मासि मास्युडुपक्षये ।
तथाष्टकास्वप्यवश्यमिच्छाकालं[१] निबोध मे ॥
विशिष्टब्राह्मणप्राप्तौ सूर्य्येन्दुग्रहणेऽयने ।
विषुवे रविसङ्क्रान्तौ व्यतीपाते च पुत्रक ॥
श्राद्धार्हद्रव्यसम्प्राप्तौ[२] तथा दुःस्वप्नदर्शने ।
जन्मर्क्षग्रहपीड़ासु श्राद्धं कुर्व्वीत चेच्छया ॥

विष्णुरप्याह । सङ्क्रान्तिविषुवे चैव विशेषेणायनद्वयं ।
व्यतीपातोऽथ जन्मर्क्षं चन्द्रसूर्य्यग्रहस्तथा ॥
इत्येतान् श्राद्धकालांस्तु काम्यानाह प्रजापतिः ।
श्राद्धमेतेषु यद्दत्तं तदानन्त्याय कल्पते ॥

---

(१) इष्टं कालमिति ग० ।
(२) श्राद्धार्हद्रव्यसम्पत्ताविति ग० ।

ब्रह्मवैवर्त्ते। अमावास्यां प्रयत्नेन श्राद्धं कुर्य्याच्छुचिः सदा ।
सर्व्वान् कामानवाप्नोति स्वर्गञ्चान्ते समश्नुते ॥
घृतं दद्यादमावास्यां सोमस्याप्यायनं महत्।
एवमाप्यायितः सोमः त्रीन् लोकान् धारयिष्यति ॥
सिद्धचारणगन्धर्व्वैः स्तूयते नित्यपूजितः ।
सर्व्वैः पुष्पैर्मनोज्ञैश्च सर्व्वकामपरिच्छदैः॥
नृत्यवादित्रगीतैः स्यादप्सरोभिः सहस्रशः ।
उपक्रीडेद्विमानस्थः पितृभक्तो दृढव्रतः ।
स्तुवन्ति देवगन्धर्व्वाः सिद्धसङ्घाश्च तं सदा ॥
पितृभक्तस्त्वमावास्यां सर्व्वान् कामानवाप्नुयात ।
पितृदेवान् यजन् भक्त्या यतोऽस्यामक्षयं फलं ॥

तथा ।

पुष्टिं प्रजां स्मृतिं मेधां पुत्रानैश्वर्य्यमेव च ।
कुर्व्वाणः पौर्णमास्यान्तु सर्व्वं संपूर्णमश्नुते ॥

ब्रह्मपुराणे ।

नान्दीमुखानां प्रत्यब्दं कन्याराशिगते रवौ ।
पौर्णमास्यान्तु कर्त्तव्यं वराहवचनं यथा ॥

भाद्रपदमासान्तर्गते यत्र क्वचन दिने कन्याराशौ रविसंक्रमणे जाते तन्मासमध्यवर्त्तिन्यां पौर्णमास्यां नान्दीमुखानां पितृणां श्राद्धं कर्त्तव्यं । तच्चावश्यकं प्रत्यब्दमिति वचनात् । नान्दीमुखशब्देन चात्र त्रयः प्रपितामहात्परे विवक्षिताः । यस्मादस्मिन्नेव पुराणे अस्य वचनस्यानन्तरमेवोक्तं ।

ये स्युः पितामहादूर्द्ध्वं ते स्युर्नान्दीमुखास्त्रयः ।
प्रसन्नमुखसंज्ञास्तु मङ्गलीया यतस्तु त इति ॥

अत्र पितामहशब्देन प्रपितामहो लक्षणीयः ।

यदुक्तं ब्रह्मपुराणे ।

पिता पितामहश्चैव तथैव प्रपितामहः ।
त्रयो ह्यश्रुमुखा ह्येते पितरः सम्प्रकीर्त्तिताः ।
तेभ्यः पूर्व्वे त्रयो ये तु ते तु नान्दीमुखाः स्मृता इति ॥

अस्य नान्दीमुखवचनस्यैतत्पौर्णमासीनिमित्तकश्राद्धविधिनैकवाक्यतापन्नत्वात् श्राद्धान्तरे नान्दीमुखशब्देन प्रपितामहात्परे त्रयो न ग्राह्याः । अथैतेषां नान्दीमुखसंज्ञा किमर्था । अथ यथा वसवः पितरो ज्ञेया इत्यादौ वस्वादिशब्दो वस्वाद्यभेददृष्टिविधानार्थः, तथात्र वाराहकल्पीयपितृगणाभेदप्रकरणोक्तनान्दीमुखाख्यपितृगणाभेददृष्टिविधानार्थ उच्यते । तन्न । यतोऽत्र प्रसन्नमुख इत्यादिना नन्दनमुखयोगान्नान्दीमुखशब्दनिष्पत्तिरभिप्रेतेति(१) दर्शितं । अतो नाभेददृष्ट्युपदेशार्थः । अथ यथा कौण्डपायिनीये मासहोमेऽग्निहोत्रमिति परशब्दः परत्र प्रयुज्यमानः परसादृश्यभावक्रमयन्नैयमिकाग्निहोत्रधर्म्मातिदेशार्थः, तथात्र नान्दीमुखशब्दोऽपि पुत्रजन्मादिकालविहितप्रसिद्धनान्दीमुखधर्म्मातिदेशार्थ इति । तन्न । उक्तोत्तरत्वात् । न ह्ययं परशब्दः परसादृश्यविवक्षया प्रयुक्तः, किन्तु नन्दनमुखत्वयोगादिति । अतोऽस्य प्रशंसैव प्रयोजनं मन्यामहे ।

---

(१) नान्दीमुखशब्देनैषा व्युत्पत्तिरभिप्रेतेतीति ख० ।

हारीतः । अष्टका माघाभ्युदयास्तीर्थयात्रोऽपपत्तयः ।
　　पितॄणामतिरेकोऽयं मासि कार्य्ये ध्रुवः स्मृतः ॥
ब्रह्मवैवर्त्तवायुपुराणयोः ।
　　अथ कालं प्रवक्ष्यामि श्राद्धकर्म्मणि पूजितं ।
　　काम्यनैमित्तिकाजस्रश्राद्धकर्म्मविधायिभिः ॥
　　पुत्रदा धनमूलं स्यादष्टकास्तिस्र एव च ।

इति काम्याः प्रकीर्णकालाः ।

अथ वैशेषिकाः श्राद्धकालाः ।

तत्र याज्ञवल्क्यवचनोपबद्धकालप्रक्रममनुसरद्भिरस्माभिर्वृद्धिश्राद्धकालाः पूर्व्वमेव निरूपिताः । अथेदानीं सांवत्सरिकश्राद्धकालाः कथ्यन्ते । तत्र तावत् क्षयाहनिर्णयः ।
ब्रह्मपुराणे ।
　　प्रतिसंवत्सरं कार्य्यं मातापित्रोर्मृताहनि ।
　　पितृव्यस्याप्यपुत्रस्य भ्रातुर्ज्येष्ठस्य चैव हि ॥
मात्रादीनां श्राद्धं कार्य्यमित्यनेनार्थात् पुत्रादीनां कर्त्तव्यमुक्तं । एतच्चाधिकारमात्रोपलक्षणार्थं । भ्रातुरित्यत्राप्यपुत्रस्येत्यनुषञ्जनीयं । ज्येष्ठस्येत्यनेन कनिष्ठस्य भ्रातुर्नावश्यकं सांवत्सरिकमिति दर्शितं । तथा च । "न पुत्रस्य पिता दद्यान्नानुजस्य तथाग्रजः"
इति नियताधिकारनिराकरणात् स्नेहादिना त्वनियतेनाधिकारेणापुत्रस्य कनिष्ठस्यापि सांवत्सरिकं कर्त्तव्यमेव ।
तथा चोक्तं ।

अपि स्नेहेन कुर्य्याच्चेत् सपिण्डीकरणं विनेति ।

एतच्च प्रागेवाधिकारप्रकरणे प्रपञ्चेनोक्तं ।

प्रभासखण्डे ।

मृताहनि पितुर्यस्तु न कुर्य्यात् श्राद्धमादरात् ।
मातुश्चैव वरारोहे वत्सरान्ते मृताहनि ।
नाहं तस्य महादेवि पूजां गृह्णामि नो हरिः ॥

भविष्यत्पुराणे ।

सर्व्वेषामेव श्राद्धानां श्रेष्ठं सांवत्सरं मतं ।
क्रियते यत् खगश्रेष्ठ मृतेऽहनि बुधैः सदा ॥
मृतेऽहनि पितुर्यस्तु न कुर्य्यात् श्राद्धमादरात् ।
मातुश्च खगशार्दूल वत्सरान्ते मृतेऽहनि ॥
नाहं तस्य खगश्रेष्ठ पूजां गृह्णामि नो हरिः ।
न ब्रह्मा न च वै रुद्रो न चान्ये देवतागणाः ॥
तस्माद्यत्नेन कर्त्तव्यं वर्षे वर्षे मृतेऽहनि ।
नरेण खगशार्दूल भोजकेन विशेषतः ॥
भोजको यस्तु वै श्राद्धं न करोति खगाधिप ।
मातापितृभ्यां सततं वर्षे वर्षे मृतेऽहनि ॥
स याति नरकं घोरं तामिस्रं नाम नामतः ।
ततो भवति दुष्टात्मा नगरे शूकरः खग ॥

अथ मृताहशब्देन मरणाहर्वर्त्तिनी तिथिर्विवक्षिता संवत्सरान्ते मुख्यमृताहस्यासम्भवात् । न हि तान्येवाहानि परिवर्त्तन्ते । तस्याश्च प्रातिस्विकं नामास्ति चिह्नं । अतो यत्र क्वचनाक्ति सांवत्सरिकं

प्राप्नुयात् संवत्सरान्तिमाहर्ग्रहणान्नेति चेत्। न। मृताहर्ग्रहणानर्थक्यापत्तेः। अतो मरणाहर्व्वर्त्तिनी तिथिर्विवक्षिता। अहर्ग्रहणं रात्रेरप्युपलक्षणार्थं। तेन रात्रिमृतस्यापि सा तिथिर्लभ्यते। एवं च संवत्सरान्ते मृताहसम्बन्धिन्यां तिथौ सांवत्सरिकं कर्त्तव्यमिति लभ्यते।

अत्र च।

यां तिथिं समनुप्राप्य उदयं याति भास्करः।
सा तिथिः सकला ज्ञेया दानाध्ययनकर्म्मसु॥
यां तिथिं समनुप्राप्य अस्तं याति दिवाकरः।
सा तिथिः सकला ज्ञेया स्नानदानजपादिष्विति॥

देवलादिवचनानुसाराद्यथा कर्म्मकालेष्वविद्यमानाया अपि तिथेः सम्पूर्णत्वकल्पनया ग्रहणं, न तथा मृताहर्वर्त्तिन्यास्तिथेर्मरणसम्बन्धितया ग्रहणं, किन्तु मरणकालिन्या एव। अतः सांवत्सरिके मृताहशब्देनोक्ता मरणकालिक्येव तिथिर्वेदितव्या।

तदाह नारदीयपुराणे वसिष्ठः।

पारणे मरणे नृणां तिथिस्तात्कालिकी स्मृता।
पित्र्ये ऽस्तमयवेलायां स्पृष्टा पूर्णा निगद्यते॥

'तात्कालिकी' यस्मिन् काले उपवासादिव्रतपारणं मरणं वा तत्कालवर्त्तिन्येव तयोस्तिथिः। न पुनस्तत्कालवर्त्तिनी। प्रातरादिषु त्रिमुहूर्त्तादिना पित्र्ये सांवत्सरिकादावस्तमयवेलायामपरान्ने स्पृष्टापि मरणकालिकी तिथिः सम्पूर्णा निगद्यते। मरणकालिक्यास्तिथौ सांवत्सरिके कर्त्तव्ये प्राप्ते यदि सास्तमयवेलायामपि दिना-

न्तोऽस्ति तदा सा कुतपापराह्णयोरस्तीति मत्वा तदुपलक्षित एव दिवसे कुतपादिषु श्राद्धं कर्त्तव्यमिति ।

अथवात्र मृताहशब्देनोपलक्षणत्रयविशिष्टमहोरात्रमभिप्रेतं । तदाह व्यासः ।

मासपक्षतिथिस्पृष्टे यो यस्मिन् म्रियतेऽहनि ।
प्रत्यब्दन्तत्तथाभूतं क्षयाहं तस्य तं विदुरिति ॥

तथाभूतमित्युपलक्षणत्रयोपेतं । अत्र मासपक्षाहोरात्राणि चान्द्राण्येव ग्राह्याणि, न सौरसावनानि । सन्ति च तानि ब्रह्मसिद्धान्ते निरूपितानि ।

दर्शाद्दर्शश्चान्द्रस्त्रिंशद्दिवसस्तु सावनो मासः ।
रविसङ्क्रान्ति विशिष्टः सौरो मासो निगद्यते तज्ज्ञैः ।

तथा ।

चान्द्रः शुक्लादिदर्शान्तः सावनस्त्रिंशता दिनैः ।
एकराशौ रविर्यावत्कालं मासः सभास्कर इति ॥

एषु च मासेषु मध्ये सांवत्सरिकादिपितृकार्य्ये च चान्द्रस्यैव ग्रहणमाह व्यासः ।

विवाहादौ स्मृतः सौरो यज्ञादौ सावनः स्मृतः ।
आब्दिके पितृकार्य्ये च मासश्चान्द्रमसः स्मृत इति ॥

लघुहारीतः ।

चक्रवत्परिवर्त्तेत सूर्य्यः कालवशाद् यतः ।
अतः सांवत्सरं श्राद्धं कर्त्तव्यं मासचिह्नितं ॥
मासचिह्नन्तु कर्त्तव्यं पौषमाघाद्यमेव हि ।

यतस्तत्र विधानेन मासः स परिकीर्त्तितः ॥

पौषादिसंज्ञा चान्द्रस्यैव ग्राह्या । तत्र यद्यपि परस्मिन्नपि दिने कर्म्मकालव्याप्तिसम्भवः, तथापि प्रथमातिक्रमे कारणाभावात् पूर्ब्बस्मिन्नेवाहनि श्राद्धं ।

आह सुमन्तुः ।

दिरह्वव्यापिनी चेत्स्यात् मृताहस्य तु या तिथिः ।
पूर्ब्बस्यान्निर्व्वपेत् पिण्डमित्याङ्गिरसभाषितं ॥

वृद्धयाज्ञवल्क्यः ।

दैवकार्य्ये तिथिर्ज्ञेया यस्यामस्तमितो रविः ।

शिवरहस्यसौरपुराणयोः ।

प्रायः प्राप्त उपोष्यः स्यात्तिथिर्दैवफलेप्सुभिः ।
मूलं हि पितृकृत्यार्थे पैत्र्यं चोक्तं महर्षिभिः ॥
'मूलं' आरम्भः ।

नारदीयपुराणे ।

तिथिप्रान्तं सुराख्यं हि उपोष्यं कवयो विदुः ।
पैत्रं मूलं तिथेः प्रोक्तं शास्त्रज्ञैः कालकोविदैः ॥

निगमः ।

पूर्व्वाह्णिकास्तु तिथयो देवकार्य्ये फलप्रदाः ।
अपराह्णिकास्तथा ज्ञेया पित्रर्थे तु शुभावहाः ॥

अत्रापराह्णः सूक्ष्मकालः वक्ष्यमाणेष्वपराह्णेष्वन्यतमो वेदितव्यः । अतः पूर्व्वदिनसम्बन्धिनी मृताहतिथिः सांवत्सरिकेऽभ्युपेया सा च

यद्यपराह्णे त्रिमुहूर्त्ता भवेत् तदैव ग्राह्या। न तु त्रिमुहूर्त्तान्यूना।
तदाह बौधायनः।

उदिते दैवतं भानौ पित्र्यञ्चास्तमिते रवौ।

द्विमुहूर्त्तं त्रिरह्नश्च सा तिथिर्हव्यकव्ययोरिति॥

अस्यार्थः। भानावुदिते सत्युत्तरकाले अह्नो मुहूर्त्तद्वयं 'दैवतं' देवदैवत्यं। तस्मिंश्चास्तमिते तत्पूर्व्वकालीनमह्नो मुहूर्त्तत्रयं 'पित्र्यं' पितृदैवत्यं। अतस्तावत्कालव्यापिनी या तिथिर्भवति सैव क्रमात् हव्यकव्ययोर्ग्राह्येति। तदेवमस्तमयात् पूर्व्वं त्रिमुहूर्त्ता ग्राह्येति स्थिते यद्भविष्यत्पुराणे।

व्रतोपवासस्नानादौ घटिकैकापि या भवेत्।

उदये सा तिथिर्ग्राह्या विपरीता तु पैतृक इति॥

'विपरीता' अस्तमयसम्बन्धिनी। यच्च व्यासोक्तं।

अह्नोऽस्तमयवेलायां कलामात्रापि या भवेत्।

सैव प्रत्याब्दिके ग्राह्या इतरा पुत्रहानिदेति॥

यच्च वसिष्ठोक्तं।

पित्र्येऽस्तमयवेलायां स्पृष्टा पूर्व्वा निगद्यत इति।

तदेतत् पूर्व्वदिनापराह्णत्रिमुहूर्त्तव्यापि, किं पुनर्न्यायेन प्रशंसार्थं। न तु घटिकादिमात्रकालीनायाः परिग्रहार्थं, तथाविधायाः कर्म्मापर्य्याप्तत्वात्। उत्तरदिने कर्म्मपर्य्याप्तापराह्णे व्याप्तित्वाभाव।
अतएव हारीतः।

तथाहि।

पुष्येण युक्तचन्द्रो यस्यां पौर्णमास्यां सा पौषी। सा यस्मिन् मासे

स पौषमासः । एवं माघादयोऽपि । तदाह पाणिनिः । नक्षत्रेण युक्तः कालः । सास्मिन् पौर्णमासीति संज्ञायामिति । न च सौर-सावनयोः एवंविधास्ति संज्ञा, एवंविध पौर्णमासीयोगनियमो वा अतः सांवत्सरिकादौ चान्द्र एव मासो ग्राह्यः ।

यत् पुनर्व्वचनं ।

यस्मिन्राशौ गते सूर्य्ये विपत्तिं याति मानवः ।
तद्राशावेव कर्त्तव्यं पितृकार्य्यं मृताहनि ॥

तदेतदधिमासविषयं ।

अधिमासे विपत्तिश्चेत् सौरं मानं समाश्रयेत् ।
स एव दिवसस्तस्य श्राद्धं पिण्डोदकादिषु ॥

व्याख्यातो मासः । अस्यार्द्धं पक्षः । तिथिस्तु चान्द्रमहोरात्रं । तदुक्तं ब्रह्मसिद्धान्ते ।

सावनं स्यादहोरात्रमुदयादुदयो रवेः ।
रवेस्त्रिंशत्तु राश्यंशस्तिथिसम्भोग ऐन्दवः ॥

सूर्य्योदयात् सूर्य्योदयान्तरपर्य्यन्तं सावनमहोरात्रं । मेषादिसंज्ञ-कराशित्रिंशांशभोगो रवेः राश्यंशः सौरसंज्ञक इत्यर्थः । तिथिसम्भोग इति । यावता कालेन राशिद्वादशत्रिंशांशांश्चन्द्रमसा भुज्यन्ते तावत् कालस्तिथिसम्भोगः, तच्चान्द्रमहोरात्रं, तदेतत् प्रतिपदादिसंज्ञाभि-र्व्यवह्रियते । एवं मासोपलक्षितमासविशेषणत्रयोपेतं सावनमहोरात्रं मृताहशब्देनोक्तं वेदितव्यं ।

इति क्षयाहनिर्णयः ।

अथ क्षयाहद्वैधनिर्णयः ।

तत्र क्षयाहश्राद्धतिथिद्वैधे कर्म्मकालव्यापिनी ग्राह्या ।
यदाह व्यासः ।

कर्म्मणो यस्य यः कालस्तत्कालव्यापिनी तिथिः ।
तया कर्म्माणि कुर्व्वीत ह्रासवृद्धी न कारणं ॥

यदा तु तिथिसाम्ये द्वयोरपि तिथ्योरपराह्णसम्बन्धस्तदानीं पार्व्वणेतिकर्त्तव्यताके सांवत्सरिके पूर्व्वैव तिथिः ।

अपराह्णे पितॄणान्तु या पराह्णानुयायिनी ।
सा ग्राह्या पितृकार्य्ये तु न पूर्व्वाह्णानुयायिनी ॥

भविष्यत्पुराणेऽपि ।

व्रतोपवासनियमे घटिकैका यदा भवेत् ।
सा तिथिः सकला ज्ञेया पित्रर्थे चापराह्णिकीति ॥

अस्तादिशब्दाश्चापराह्णपरा एव ।
तथा च वृद्धमनुः ।

यस्यामस्तं रविर्य्याति पितरस्तामुपासते ।
तिथिस्तेभ्यो यतो दत्ता ह्यपराह्णे स्वयम्भुवा ॥

मनुरपि । यस्यामस्तं रविर्य्याति पितरस्तामुपासते ।
सा पितृभ्यो यतो दत्ता ह्यपराह्णे स्वयम्भुवा ॥

अतएव शिवरहस्य-ब्रह्मवैवर्त्त-सौर-नारदीयपुराणेषु ।

दर्शे च पौर्णमासे च पितुः सांवत्सरं दिनं ।
पूर्व्वविद्धमकुर्व्वाणो नरकं प्रतिपद्यते इति ।

यत्तु युग्माग्नियुगभूतानामित्यादि निगमवाक्यं, तद्व्रतोपवासादिविषयं ।

तदाह व्यासः ।

द्वितीयादिषु युग्मानां पूज्यता नियमादिषु ।
एकोद्दिष्टादिकश्राद्धे वृद्धिह्रासादिकोदनादिति ॥

एकोद्दिष्टेत्यादि पैत्रकश्राद्धोपलक्षकं । तदेवं तिथिसाम्ये पूर्व्वा ग्राह्येति सिद्धं । वैषम्ये तु आह बौधायनः ।

सा तिथिस्तदहोरात्रं यस्यामभ्युदियाद्रविः ।
वर्द्धमानस्य पक्षस्य ह्रासे त्वस्तमियाद्रविः ॥

क्षयाहमेव विषयीकृत्य स एवाह ।

अपराह्णद्वयव्यापिन्यतीतस्य यदा तिथिः ।
क्षये पूर्व्वा तु कर्त्तव्या वृद्धिकार्य्ये तथोत्तरा ॥

यत्तु व्यासेन तिथिसाम्येऽपि परतिथिग्रहणमुक्तं ।

खर्व्वो दर्पस्तथा हिंसा त्रिविधन्तिथिलक्षणं ।
खर्व्वदर्पौ परौ पूज्यौ हिंसा स्यात् पूर्व्वकालिकीति ॥

'खर्व्वः' साम्यं । 'दर्पः' वृद्धिः । 'हिंसा' क्षयः । तदेतत्साम्यमात्त्रं क्षयाहव्यतिरिक्ततिथिविषयमास्तां ।

यच्च ।

शुक्लपक्षे तिथिर्ग्राह्या यस्यामभ्युदितो रविः ।
कृष्णपक्षे तिथिर्ग्राह्या यस्यामस्तमितो रविरिति ॥

मार्कण्डेयवचनं ।

तत्तु शुक्लपक्षकृष्णपक्षयोर्दैवपित्र्यकर्म्मोपलक्षकत्वात् दैवपित्र्यकर्म्म-

कालविभागमात्रपरत्वेन व्यवस्थापनीयं। तदेवं पार्व्वणैकसम्बन्धोऽपराह्णस्पर्शपराधीननिर्णयः। पार्व्वणेतिकर्त्तव्यताकस्य सांवत्सरिकस्यायमङ्गभूतः कालो विवेचितः। एकोद्दिष्टस्य माध्याह्निकत्वात् पूर्व्वोत्तरयोर्मध्याह्नस्पर्शपुरस्कारेणैव एकोद्दिष्टविधिं निर्व्वर्त्त्य सांवत्सरिकश्राद्धाङ्गकालनिर्णयो विधेयः।

तत्र मनुः।

पूर्व्वाह्णे दैविकं श्राद्धमपराह्णे तु पार्व्वणं।
एकोद्दिष्टन्तु मध्याह्ने प्रातर्वृद्धिनिमित्तकं॥

हारीतोऽपि।

आमश्राद्धन्तु पूर्व्वाह्णे एकोद्दिष्टन्तु मध्यतः।
पार्व्वणञ्चापराह्णे तु प्रातर्वृद्धिनिमित्तकं॥

वृद्धगौतमः।

मध्याह्नव्यापिनी या स्यात् सैकोद्दिष्टे तिथिर्भवेत्।
अपराह्णव्यापिनी या पार्व्वणे सा तिथिर्भवेत्॥
मध्याह्नव्यापिनी या तु तिथिः पूर्व्वा परापि वा।
तस्यां पितृभ्यो दातव्यं ह्रासवृद्धौ न कारणं॥

इति त्र्याहद्वैधनिर्णयः।

अथ त्र्याहापरिज्ञाने सांवत्सरिकश्राद्धकालाः।

भविष्यत्पुराणे।

ब्रह्मा उवाच।

न जानाति दिनं यस्तु मासं वाण्मराधिप।
मृतयोस्तु महाप्राज्ञ पित्रोस्तु स कथं नरः।

श्राद्धं करोतु वै ताभ्यां विधिवत् वत्सरात्मकम् ॥

अत्र पित्रोरित्युपलक्षणम् ।

आदित्य उवाच ।

मृताहं यो न जानाति मानवो विनतात्मज ।

तेन कार्य्यममावास्यां श्राद्धं सांवत्सरं नृप ॥

यस्य प्रोषितस्याप्रोषितस्य वा मृतस्य तिथिर्न ज्ञायते तस्य तन्मासामावास्यायां सांवत्सरिकं कार्य्यमित्यर्थः ।

तदाह वृहस्पतिः ।

न ज्ञायते मृताहश्चेत् प्रमीते प्रोषिते सति[1] ।

मासश्चेत् प्रतिविज्ञातस्तद्दर्शे स्यान्मृताहनि ॥

प्रोषिते इत्यज्ञानकारणोपलक्षणम् । 'दर्शे' तन्मासामावास्यायां । 'मृताहनि' तत्र कर्त्तव्यमिति शेषः ।

अस्मिन्नेव विषये एकादश्यां श्राद्धमाह मरीचिः ।

श्राद्धविघ्ने समुत्पन्ने अविज्ञाते मृताहनि ।

एकादश्यान्तु कर्त्तव्यं कृष्णपक्षे विशेषतः ॥

अत्र विशेषत इति कृष्णपक्षस्य प्रशस्ततरत्वाभिधानेन शुक्लपक्षोऽप्यनुज्ञायत इति गम्यते । ततश्च शुक्ल-कृष्णैकादश्योर्विकल्पे प्राप्ते एवं व्यवस्था । मासे पक्षे च विज्ञाते तिथिमात्रस्यापरिज्ञाने तस्य मासस्य तत्पक्षस्थितायामेकादश्यां श्राद्धं कार्य्यं, विज्ञायमानपक्षपरित्याग कारणाभावात्। पक्षस्याप्यपरिज्ञाने कृष्णैकादश्यां तदलाभे शुक्लैकादश्यामपीति ।

---

(१) प्रोषिते सञ्चिते सतीति ग० ।

भविष्यत्पुराणे ।

दिनमेव विजानाति मासं नैव तु यो नरः ।
मार्गशीर्षेऽथ वा भाद्रे माघे वाथ समाचरेत्[(१)] ॥

यस्य तु मृताहः परिज्ञायते मासस्तु न ज्ञायते तस्य मार्गशीर्षे भाद्रपदे माघे वा तस्मिन्नहनि श्राद्धं कार्य्यं ।

तदाह बृहस्पतिः ।

यदा मासो न विज्ञातो विज्ञातं दिनमेव तु ।
तदा मार्गशिरे मासि माघे वा तद्दिनं भवेत् ॥

यदा तु प्रोषितमृतस्य दिनमासावुभावप्यविज्ञातौ स्यातां तदा तत्प्रस्थानकालिकयोर्दिनमासयोस्तत्सांवत्सरिकं कार्य्यम् ।

तदाह बृहस्पतिः ।

दिनमासौ न विज्ञातौ मरणस्य यदा पुनः ।
प्रस्थानदिनमासौ तु ग्राह्यौ पूर्वोक्तया दिशा ॥

इत्यस्यायमर्थः । प्रस्थानतिथ्यज्ञाने तन्मासज्ञाने च तन्मासवर्त्तिन्याममावास्यायां सांवत्सरिकं, प्रस्थानतिथिज्ञाने मासाज्ञाने च मार्गशीर्षे माघे वा तस्यामेव तिथौ कुर्य्यात् । प्रस्थानतिथिमासयोरुभयोरप्यज्ञाने तु तन्मरणश्रवणकालिकयोस्तिथिमासयोः कुर्य्यात् । तदाह प्रचेताः । अविज्ञातमृते अमावास्यायां श्रवणदिवसे वा । 'श्रवणदिवसे' मरणवार्त्ताकर्णनतिथौ ।

भविष्योत्तरेऽपि ।

---

(१) माघे वा तद्दिनं भवेदिति ख० ।

मृतवार्त्ताश्रुतौ ग्राह्यौ तौ पूर्व्वोक्तक्रमेण तु ।

श्रवणतिथिस्मरणे च मार्गशीर्षे माघे वा तस्यामेव तिथौ कार्य्यं। श्रवणतिथिमासयोरुभयोरपि विस्मरणे माघस्य मार्गशीर्षस्य वा अमावास्यायां कार्य्यं ।

तदुक्तं प्रभासखण्डे ।

मृतस्याहो न जानाति मासं वापि कथञ्चन ।

तेन कार्य्यममावास्यां श्राद्धं माघेऽथ मार्गके ॥

'कथञ्चन' मरण-प्रस्थान-श्रवणरूपेण केन केनाप्युपलक्षणेनेत्यर्थः । भविष्योत्तरे ।

प्रवासमन्तरेणापि स्यातान्नौ विस्मृतौ यदा ।

तदानीमपि तौ ग्राह्यौ पूर्व्ववन्मृतकादिके ॥

यस्य तु प्रोषितस्य मरणवार्त्ता तज्जीवनवार्त्तापि नागता पञ्चदशवर्षपर्य्यन्तमागमनं नास्ति तस्य तदूर्द्धं पालाशीभिः समिद्भिः कुशैर्वा शरीरप्रतिकृतिं कृत्वा यथाविधि दाहसंस्कारं निर्व्वर्त्य तदानीन्तनपक्षमासतिथिस्पृष्टेऽहनि सांवत्सरिकं कर्त्तव्यमित्याह जातूकर्णः ।

पितरि प्रोषिते यस्य न वार्त्ता नैव चागतिः ।

ऊर्द्धं पञ्चदशाद्वर्षात् कृत्वा तु प्रतिरूपकम् ॥

कुर्य्यात्तस्य च संस्कारं यथोक्तविधिना ततः ।

तदादीन्येव सर्व्वाणि प्रेतकर्म्माणि सञ्चरेत् ॥

एतच्च प्रोषितमृतश्राद्धप्रयोगप्रकरणे विस्तरेण दर्शयिष्यते ।

इति तथाह्यापरिज्ञाने सांवत्सरिकदिनकालः ।

इति सांवत्सरिककालनिरूपणं ।

अथ प्रेतश्राद्धानां कालाः ।

तत्र तावन्नवसंज्ञकानां श्राद्धानां, तत्र चाकर्दशाहं क्रियमाणानां नवश्राद्धसंज्ञां निवेशयन्नाश्वलायनो दशाहपर्य्यन्तं नवश्राद्धसंज्ञकत्वमाह। नागरखण्डे भर्तृयज्ञः ।

त्रीणि सञ्चयनस्यार्थे तानि वै शृणु साम्प्रतं ।
यत्र स्थाने भवेत् मृत्युस्तत्र श्राद्धं प्रकल्पयेत ॥
एकोद्दिष्टं ततो मार्गे विश्रामो यत्र कारितः ।
ततः सञ्चयनस्थाने तृतीयं श्राद्धमिष्यते ॥
पञ्चमे सप्तमे तद्वदष्टमे नवमे तथा ।
दशमैकादशे चैव नवश्राद्धानि तानि च ।
वैतरण्यामसम्प्राप्तः प्रेतस्तृप्तिमवाप्नुयात् ॥

ब्रह्मपुराणे ।

तृतीयेऽहनि कर्त्तव्यं प्रेतदाहावनौ द्विजाः ।
सूतकान्ते गृहश्राद्धमेकोद्दिष्टं प्रचक्षते ॥

आह कात्यायनः ।

चतुर्थे पञ्चमे चैव नवमैकादशे तथा ।
यदत्र दीयते जन्तोस्तन्नवश्राद्धमुच्यते ॥

व्यासः ।

प्रथमे सप्तमे चैव नवमैकादशे तथा ।
यत्तु वै दीयते जन्तोस्तन्नवश्राद्धमुच्यते ॥

आह मनुः ।

आद्यं श्राद्धमशुद्धोऽपि कुर्य्यादेकादशेऽहनि ।

कर्त्तुस्तात्कालिकी शुद्धिरशुद्धः पुनरेव सः ॥

'आद्यं' मतं ।

पैठीनसिः ।

मद्यःशौचे प्रदातव्यं प्रेतस्यैकादशेऽहनि ।

स एव दिवसस्तस्य श्राद्धशय्यासनादिषु ॥

कूर्म्मपुराणे ।

प्रेताय च गृहद्वारि प्रथमे भोजयेद्द्विजान् ।

द्वितीयेऽहनि कर्त्तव्यं क्षुरकर्म्म सबान्धवैः ॥

चतुर्थे बान्धवैः सर्व्वैरस्थ्नां सञ्चयनं भवेत् ।

पूर्व्वाश्चिप्रान प्रयुञ्जीत युग्मांस्तु श्रद्धया शुचीन् ॥

पञ्चमे नवमे चैव तथैवैकादशेऽहनि ।

युग्मांश्च भोजयेद्विप्रान् नवश्राद्धन्तु तद्विदुः ॥

ब्रह्मपुराणे ।

चतुर्थे ब्राह्मणानाञ्च पञ्चमेऽहनि भूभृतां ।

नवमे वैश्यजातीनां शूद्राणां दशमात्परे ॥

अत्रिः ।

प्रेतार्थं सूतिकान्ते तु ब्राह्मणान् भोजयेत्ततः ।

अत्र श्राद्धनिमित्तन्तु एकमेकादशेऽहनि ॥

एवंमत्यकादशाहिकान्नवश्राद्धादशौचान्तविधीयमानं ब्राह्मणभोजनं कर्म्मान्तरमिति गम्यते ।

बृहस्पतिः ।

चतुर्थेऽहनि विप्रेभ्यो देयमन्नं हि बान्धवैः ।

गावः सुवर्णं वित्तञ्च प्रेतमुद्दिश्य शक्तितः ॥

'चतुर्थे' मञ्चयाहनीत्यर्थः ।

यदिष्टञ्जीवतश्चासीत्तद्दद्यात्तस्य यत्नतः ।

तस्य प्रेतस्य जीवतो यत्किञ्चिदभीष्टमासीत्तद्दद्यादित्यर्थः ।

इति नवश्राद्धकालाः ।

अथ षोडशश्राद्धानीत्येवं प्रसिद्धानां प्रेतश्राद्धानां कालाः ।

तत्र ब्रह्मपुराणे ।

पितृणामन्यकदेशानां श्राद्धषोडश सर्व्वदा ।

चतुर्थे पञ्चमे चैव नवमैकादशे तथा ॥

ततो द्वादशभिर्म्मासैः श्राद्धा द्वादशसंख्यया ।

कर्त्तव्याः श्रुतितस्तेषां तत्र विप्रांश्च तर्पयेत् ॥

जातूकर्णः ।

द्वादश प्रतिमास्यानि आद्यं षाण्मासिके तथा ।

सपिण्डीकरणञ्चैव इत्येतच्छ्राद्धषोडशं ॥

षाण्मासिके इत्येतेन विहितयोः श्राद्धयोर्निरूपणार्थमाह ।

एकाहेन तु षण्मासा यदा स्युरपि वा त्रिभिः ।

न्यूनाः संवत्सराश्चैव स्यातां षाण्मासिके तदा ॥

एकेनाह्ना त्रिभिर्व्वा यदा षण्मासाः, न्यूनाः स्युः संवत्सराश्च तदा षण्मासाब्दिके कार्य्ये इत्यर्थः ।

भविष्यत्पुराणे ।

अस्थिसञ्चयने श्राद्धं त्रिपक्षे मासिकानि च ।

पैठीनसिः ।

षाण्मासिकाब्दिके श्राद्धे स्यातां पूर्व्वेद्युरेव ते ।
मासिकानि स्वकीये तु दिवसे द्वादशेऽपि च ॥

तथा ।

सपिण्डीकरणादर्व्वाक् कुर्य्याच्छ्राद्धानि षोडश ।
एकोद्दिष्टविधानेन कुर्य्यात्सर्व्वाणि तानि तु ॥

ब्रह्मपुराणे ।

द्वादशेऽहनि मासे च त्रिपक्षे च ततः परं ।
मासि मासि तु कर्त्तव्यं यावदावत्सरं द्विजाः ।
ततः परतरं कार्य्यं सपिण्डीकरणं क्रमात ॥
कृते सपिण्डीकरणे चरमं प्रोच्यते पुनः ।
ततःप्रभृति निर्मुक्तः प्रेतत्वात् पितृताङ्गतः ॥

व्याघ्रपादः ।

एकादशे चतुर्थे च मासि मासि च वत्सरं ।
प्रतिसंवत्सरं चैवमेकोद्दिष्टं मृताहनि ॥

अग्निमत्प्रेतश्राद्धे विशेषमाह कात्यायनः ।

श्राद्धमग्निमतः कार्य्यं दाहादेकादशेऽहनि ।
ध्रुवाणि तु प्रकुर्व्वीत प्रमीताहनि सर्व्वदा ॥

त्रैपक्षिकादूर्द्धानि ध्रुवाणि ।

अतएवाह जातूकर्णः ।

ऊर्द्धं त्रिपक्षात् यच्छ्राद्धं मृताहन्येव तद्भवेत् ।
अधस्तु कारयेद्दाहमाहिताग्नेर्द्विजन्मन इति ॥

हारीतस्त्वसमर्थविषये मासिकानां कालविकल्पानाह ।

मुख्यं श्राद्धं मासि मासि अपर्य्याप्तावृतुं प्रति ।

द्वादशाहेन वा कुर्य्यादेकाहे द्वादशाथवेति[१] ॥

तत्रोपरितने प्रकरणे वृद्धावुपस्थितायां सपिण्डीकरणापकर्षणं वक्ष्यते। तन्निबन्धनं मासिकानामपकर्षं अपुनरावृत्तिश्च तत्रैव वक्ष्यामः।

इति षोडशश्राद्धानीत्येवंप्रसिद्धश्राद्धानां कालः।

अथ सपिण्डीकरणकालः।

तत्र यथाकालं द्वादशसु मासिकेष्वनुष्ठितेषु पूर्णे संवत्सरे तदूर्द्ध्वमौत्सर्गिकोऽनग्निसपिण्डीकरणस्य कालः।

तथा च मार्कण्डेयपुराणे मासिकान्तानि श्राद्धान्युक्ताभिहितं।

अथ संवत्सरे पूर्णे यथावत् क्रियते नरैः।

सपिण्डीकरणं सम्यक् तत्रापि विधिरुच्यते ॥

अस्य च कालस्यानग्निमत्कर्त्तृकानग्निमद्दैवत्यसपिण्डीकरणाङ्गत्वं नैमित्तिकश्च कालान्तरमुक्तं भविष्यत्पुराणे।

सपिण्डीकरणं कुर्य्याद्यजमानो ह्यनग्निमान्।

अनाहिताग्नेः प्रेतस्य पूर्णेऽब्दे भरतर्षभ ॥

उक्तञ्च पुलस्त्येन।

निरग्निः सहपिण्डत्वं पितुर्मातुश्च धर्म्मतः।

पूर्णे संवत्सरे कुर्य्याद्वृद्धिर्वा यदि वा भवेत् ॥

वृद्धिश्चोड़सोमस्त्रीविवाहादिरूपोऽभ्युदयः।

उपलक्षणञ्चैतस्मान्दीश्राद्धनिमित्तभूतस्य कर्म्ममात्रस्य। एतच्चा-

---

(१) द्वादशाहेन वा भोज्या एकाहे द्वादशापि चेति क०।

धानाद्युपसंप्राप्ताविन्युशनोवचने "कर्त्तुं नान्दीमुखं" इति शाट्यायनि-वचने च स्फुटीभवति। सैषा यस्मिन् दिने वृद्धिरापद्यते ततः प्रागेवा-पकृष्यसपिण्डीकरणं कृत्वा तदङ्गभूतं नान्दीमुखसंज्ञकं कुर्यादित्यर्थः। अनेन प्रवृत्ताधिकारस्यापरिसमापितप्रेतश्राद्धस्य चौड़-मौञ्जी-विवा-हाधानादौ तदङ्गभूते च नान्दीश्राद्धेऽनधिकारोऽपि दर्शितः।

आह लघुहारीतः।

भ्राता वा भ्रातृपुत्रो वा सपिण्डः शिष्य एव च।
सहपिण्डक्रियां कुर्यात्[१] कुर्यादाभ्युदयं ततः॥

नागरखण्डे।

ततः सपिण्डीकरणं वत्सरादूर्द्धतः स्थितम्।
वृद्धिर्वा नामिनी चेत् स्यात्तदर्वागपि कारयेत्॥

आधानाङ्गभूतान्नान्दीश्राद्धात् प्रागपकर्षमभिप्रेत्याहोशनाः।

पितुः सपिण्डीकरणं वार्षिकं मृतवत्सरे।
आधानाद्युपसंप्राप्तावेतत् प्रागपि वत्सरात्॥

अत्र चापकृष्यमाणसपिण्डीकरणे तदङ्गमपकर्षं स्यादिति न्यायात् पूर्वाणि मासिकान्यपकृष्य सपिण्डीकरणं कर्त्तव्यम्।

वृद्धवसिष्ठोऽप्याह।

श्राद्धानि षोड़शादत्त्वा न तु कुर्य्यात् सपिण्डनम्।
तद्धानौ तु यतः प्रेतः पितृत्वं न प्रपद्यते॥

अपकर्षपक्ष एवैतत्। अनपकर्षे कालविधानादेव तत्सिद्धेः।

अतएव शाट्यायनिः।

प्रेतश्राद्धानि सर्वाणि सपिण्डीकरणं तथा।

(१) कृत्वा इति ख०।

अपकृष्य प्रकुर्व्वीत कर्म्म नान्दीमुख द्विजः ॥

यत्तु लौगाक्षिवचनम् ।

यस्य संवत्सरादर्वाक् सपिण्डीकरणं भवेत् ।

मासिकं चोदकुम्भञ्च देयं तस्यापि वत्सरमिति ॥

तत्तु तदन्तापकर्षन्यायेन कृतेष्वपि मासिकेषु "तान्येव तु पुनः कुर्य्यात्" इति कल्पसूत्रकारवचनोक्तपुनरनुष्ठानविषयत्वेन व्याख्येयम् । अपकृष्यत्यनुवृत्तावाहोशनाः ।

वृद्धिश्राद्धविहीनस्तु प्रेतश्राद्धानि यश्चरेत् ।

स श्राद्धी नरके घोरे पितृभिः सह पच्यते ॥

अनुपस्थितायां वृद्धौ यः प्रेतश्राद्धान्यपकर्षेदित्यर्थात् वृद्धिमन्तरेणानपकर्षोऽयं समर्थविषयः । असमर्थविषये तु वृद्धिश्राद्धप्रत्युपस्थानं विनाप्यपकृष्यमाणस्य च कालविकल्पानाह गोभिलः । "पूर्णे संवत्सरे षण्मासे त्रिपक्षे वा यदहर्वा वृद्धिरापद्येत" । अत्र केचित् पूर्णे संवत्सरे यदहर्वा वृद्धिरापद्येतेत्येतयोः पक्षयोरनग्निकैकविषयत्वं । षण्मासे त्रिपक्षे वेत्येतयोस्तु साग्निकैकविषयत्वमिति व्यवस्थां मन्यन्ते । उद्भावयन्ति चात्र पैठीनसिवचनम् ।

त्रिपक्षेऽग्निमतः कालो वृद्धौ चेष्टापूर्त्तकर्म्मसु ।

सपिण्डीकरणं कुर्य्यात् पूर्णे संवत्सरेऽपि वेति ॥

अग्निमत्सपिण्डीकरणकालप्रकरणे वक्ष्यमाणानि वचनान्युपन्यस्यन्ति । अत्रेदं वक्तव्यं । यद्यग्निमत्त्वविशेषणवतस्त्रिपक्षादिपक्षाः सन्ति, सन्तु तेऽस्य संवत्सरान्ते कर्त्तुं समर्थस्यापि मुख्यकल्पाः । अनग्निकत्वसामर्थ्यप्रयुक्ताः प्रकृते गोभिलवचनोक्तसंवत्सरपक्षेणैकवाक्यतां गताः

मन्तः मन्त्वनुकल्पाः । व्याघस्त्वग्निरहितानामपि सह षोड़शभिः श्राद्धैः सपिण्डीकरणस्य द्वादशाह एव प्रशस्तः काल इत्याह ।

आनन्त्यात् कुलधर्म्माणां पुंसां चैवायुषः क्षयात् ।
अस्थितेश्च शरीरस्य द्वादशाहः प्रशस्यते ॥

इत्यनग्निकसपिण्डीकरणकालाः ।

अथ साग्निकसपिण्डीकरणकालः ।

तत्राह लघुहारीतः ।

अनग्निस्तु यदा वीर भवेत् कुर्य्यात्तदा गृही ।
प्रेतश्चेदग्निमान् यस्तु त्रिपक्षे वै सपिण्डनम् ॥

अत्र गृही श्राद्धकर्त्ता यद्याहवनीयरहितः प्रेतश्चाहवनीयवान् भवेत् तदा स कर्त्ता तस्य प्रेतस्य मृताहदिवसादारभ्य पक्षत्रये पूर्णे सपिण्डीकरणं कुर्य्यात् ।

तथा ।

यजमानोऽग्निमान् राजन् प्रेतश्चानग्निमान् भवेत् ।
द्वादशाहे भवेत् कार्य्यं सपिण्डीकरणं मृतेः ॥

अत्र मृताहादारभ्य द्वादशे दिने इति वेदितव्यम् ।

आह कात्यायनः ।

एकादशाहं निर्व्वर्त्य पूर्व्वं दर्शाद्यथाविधि ।
प्राक् कुर्व्वीताग्निमान् विप्रो मातापित्रोः सपिण्डताम् ॥

अस्याभिप्रायः । अग्निमता ह्यमावास्यायां पिण्डपितृयज्ञः पिण्डान्वाहार्य्यकं कर्त्तव्यम् । तच्च प्रमीतमातापितृकस्य सपत्नीकपित्रादिदैवतम् । न चाकृतसपिण्डीकरणयोस्तयोर्दर्शश्राद्धादौ देवतात्वमुपपद्यते । तस्य

सपिण्डीकरणोत्तरकालिकत्वस्मरणात् । अतः पिण्डपितृयज्ञश्राद्धयो-र्लोपो माभूदिति मत्वा अग्निमान् विप्र एकादशाहकर्त्तव्यं प्रेतकार्य्यं निर्वर्त्य दर्शात् प्रागेव यस्मिन् कस्मिन्नप्यहनि मातापित्रोः सपिण्डी-करणं कुर्य्यादिति । विप्रग्रहणमुपलक्षणम् । क्षत्रियादिष्वपि न्यायस्य तुल्यत्वात् ।

पक्षान्तरमाह हारीतः । या तु पूर्व्वममावास्या तस्यामिति ।

अतएवाह जाबालः ।

सपिण्डीकरणं कुर्य्यात् पूर्व्वे दर्शेऽग्निमान् सुतः ।
परतो दशरात्रस्य पूर्णत्वे तु तथापरः ॥

मृताहमारभ्य यद्दशरात्रं तस्मात् परतो यः प्रथमो दर्शो भवेत् तस्मिन्नग्निमान् सुतः पित्रोः सपिण्डीकरणं कुर्य्यादित्यर्थः । दशरात्र-ग्रहणमशौचकालोपलक्षणार्थम् । तदेवं साग्निकस्य त्रयः सपिण्डी-करणकाला उक्ता भवन्ति । "द्वादशाहः, दशाहात् परकालीनाया अमावास्यायाः पूर्व्वं किमप्यहः, दशाहात् परामावास्या चेति" ॥

इति साग्निकसपिण्डीकरणकालाः । इति त्रैवर्णिकानाम् ॥

अथ शूद्रस्य सपिण्डीकरणकालाः ।

तत्र सपिण्डीकरणं कर्त्तव्यमित्यनुवृत्तौ विष्णुः ।

मन्त्रवर्ज्जं हि शूद्राणां द्वादशेऽहनि कीर्त्तितमिति ।

अमावास्याश्राद्धकारिशूद्रविषयमेतदिति वृद्धाः । वचनबलादशौच-मध्य एव श्राद्धकरणं ।

इति शूद्रस्य सपिण्डीकरणकालाः ।

इति सपिण्डीकरणकालाः ।

तदेवमेते सपिण्डान्वाहार्य्यक-साधारणसंज्ञकोभयविध-पार्व्वण-वृद्धिकर्म्माङ्ग-काम्य-सांवत्सरिक-श्राद्धानां नवश्राद्धषोड़शश्राद्धानीत्येवं प्रसिद्धानां सपिण्डीकरणस्य चास्मिन् प्रकरणे कालाः प्रतिपादिताः । अथान्येषां श्राद्धकालेषु वक्तव्येष्विदमुच्यते। तीर्थश्राद्ध-शुद्धिश्राद्ध-दैविकश्राद्ध-यात्राश्राद्ध-जीवच्छ्राद्ध-गोष्ठीश्राद्धानान्त्वधिकारवाक्योपदिष्टा एव काला इति । ते विशेषाधिकारप्रकरण एव निरूपिताः । तत्र च अकाले काले वा तीर्थप्राप्तिस्तदनन्तरमेव तीर्थश्राद्धकालः । अकालेऽप्यथ काले वा तीर्थे श्राद्धं यथा नरैः । इति मत्स्यपुराणस्मरणात् । पापक्षयार्थकृच्छ्रादिव्रतसमाप्तौ शुद्धिश्राद्धकालः । "श्राद्धं कुर्य्याद्व्रतान्ते तु गोहिरण्याम्बरदक्षिणाः ।" इति जाबालवचनात् । प्रीणनीयनक्षत्रदेवताधिष्ठितं तिथिवारादिकं दैविकश्राद्धस्य कालः । तन्नित्यश्राद्धवच्छ्राद्धं दर्शादिषु च यत्नत इति भविष्यत्पुराणदर्शनात् । तीर्थयात्रादिनात् पूर्व्वदिनं, समापिततीर्थयात्रस्य गृहप्रवेशानन्तरदिनञ्च यात्राश्राद्धस्य कालः । गच्छेद्देशान्तरमित्यादिभविष्यत्पुराणस्य यः कश्चित्तीर्थयात्रामित्यादिब्रह्मपुराणाग्निपुराणयोश्च श्रवणात् । अरिष्टदर्शनानुमितमरणकालस्य मुमुक्षोरनन्तरकालः जीवच्छ्राद्धकालः । "जीवच्छ्राद्धं प्रकर्त्तव्यं" इत्यादिभविष्यत्पुराणादिप्रतिपादनात् । कस्यचिद्ब्रह्मणः समागमसमूहसमय एव गोष्ठीश्राद्धकालः । गोष्ठ्यां यत् क्रियते श्राद्धमित्यादिभविष्यत्पुराणोक्तेः । सन्न्यासाङ्गानां षोड़शश्राद्धानां दैवादिश्राद्धाष्टकदिनात् प्राचीनदिनमेव कालः । दैवादीनान्तु सन्न्यासादित्यादिस्मरणात् ।

इति देवताप्रकरणं निरूपितं ।

अथातः सन्न्यासविधिं व्याख्यास्यामः।

पूर्व्वेद्युर्नान्दीमुखं श्राद्धमित्यादिना शौनकवचनेन दुर्मरणमृतानां पातकविशेषवतां मृताहमारभ्य संवत्सरे पूर्णे या काचिच्छुक्लैकादशी स एव नारायणबलिसंज्ञकस्य श्राद्धस्य कालः।

तथाच भविष्योत्तरे दुर्मृत्युमृतान् पापविशेषकारिणश्चानुक्रम्योक्तं।

पूर्णे संवत्सरे तेषामथ कार्य्यं दयालुभिः।

एकादशीं समासाद्य शुक्लपक्षस्य वै तिथिमित्यादि ॥

इति तीर्थश्राद्धादिकालाः।

इति वैशेषिकश्राद्धकालाः।

अथ मुख्यकालातिक्रमकालाः।

ते च गौणा वाचनिकानुकल्पिकाश्चेति द्विप्रकाराः। तत्रेदं तावद्विचार्य्यते। मुख्यकालासम्भवे गौणकालग्रहणं कार्य्यं न वेति। ननु को मुख्यः को वा गौणः। यो विहितः स मुख्यः। यथा वृद्धिश्राद्धादौ प्रातरादिः। यस्त्वविहितः तत्समीपवर्त्ती तस्यैवाङ्गभावं नीयमानः सङ्गवादिर्गौणः।

तदाह त्रिकाण्डमण्डनः।

स्वकालादुत्तरो गौणः कालः पूर्व्वस्य कर्म्मणः।

यद्वागामिक्रियामुख्यकालस्याप्यन्तरालवत्।

गौणकालत्वमिच्छन्ति केचित् प्राक्तनकर्म्मणीति ॥

अस्यार्थः। पूर्व्वोत्तरयोः कर्म्मणोर्यः स्वकालस्तस्मादुपरितनः। उत्तरकर्म्मस्वकालाच्च पूर्व्वभावी पूर्व्वापरयोः कर्म्मणोरन्तरालकाल

इति यावत् । स पूर्व्वस्मिन् कर्म्मणि गौणो ज्ञेयः । यद्वा यथोक्ता-न्तरालवदागामिक्रियामुख्यकालस्यापि पूर्व्वस्मिन् कर्म्मणि गौणकालतां मन्यन्त इति । कथं पुनरुत्तरकर्म्मकालस्य पूर्व्वकर्म्मानुष्ठानापादनमा-शङ्क्येत येन स्वकालात् प्रच्युतं पूर्व्वं कर्म्म तावद्विनष्टप्रायं उत्तरञ्च स्वकालाप्रच्युतत्वादविनष्टरूपं । तत्र यद्युत्तरकर्म्मकाले पूर्व्वं क्रियते तदा विनष्टसमाधानार्थमविनष्टविनाशनं प्रसज्येत । तन्मृतजीवना-शया जीवन्मरणस्योपक्रमः । उत्तरकर्म्मकाले द्वयोरवकाशे सतीद-मुच्यते न पुनरसत्यपि तस्मिन्निति । ननु मुख्यकालसमीपवर्त्तिनः कालस्याभिधेयाविनाभूतप्रवृत्तिलभ्यत्वाल्लाक्षणिकमेवोचितं । सत्यमेव । तथापि तत्र बालातपकालोपलक्षणीभूतयातपमार्दवादिगुणोपनीतया लौकिक्या प्रातरादिशब्दप्रवृत्त्या तस्य गौणत्वाश्रितं विरुध्यते । ननु तस्यानुपदेशात् कथं ग्राह्यत्वमाशङ्क्यते । प्रतिनिधिन्यायेनेति ब्रूमः । यद्येवं तर्हि यथाकथञ्चित् सादृश्यात्सन्ध्याकालादावपि कदाचित् प्रात-रादिशब्दाः प्रसज्येरन् । किमत्रानिष्टं, क्रियन्त एव हि कदाचिदत्यन्त-सादृश्यवतः प्रचुरगौणप्रयोगसङ्गिनः सत्त्वादरलाभे । तदेवम-स्मिन् संशये कश्चित् पूर्व्वाह्णे दैविकं श्राद्धमित्यादिकालसंयुक्ते वाक्ये कालं प्रति कर्म्मणो गुणभावेन विधानं मत्वा प्रधानभूतविहितकाला-तिक्रमे गुणभूतकर्म्मानुग्रहाय कालान्तरानुष्ठानं न कार्य्यमिति पूर्व्वपक्षमभिप्रेत्य सिद्धान्तितवान् । काले हि कर्म्म चोद्यते न कर्म्मणि कालः । अतः कर्म्मणामेव प्राधान्यं कालमनूद्य कर्म्मणो विधानात् । ततः कर्म्म प्रति गुणभूतविहितकालातिक्रमे प्रधानभूतकर्म्मानुग्रहार्थं गौणकालेऽप्यनुष्ठानं कार्य्यं । कालहानेः कर्म्मणोऽपि त्यागस्यान्याय-

त्वात् । न ह्येकव्यञ्जनविनाशे भोजनमेव संत्यज्यत इति। तदयुक्तं । न तावत्कर्मगुणीभावेनाच पूर्व्वपक्षो घटते। कर्म्मणः फलसम्बन्धात्। फलवत्सन्निधावफलं तदङ्गमिति न्यायेन कालस्यैवाङ्गत्वात्। न च कर्म्मणः कालार्थतया परार्थत्वात् फलश्रुतिरर्थवादानुवाद इति वाच्यं। कालस्य फलवत्कर्म्मार्थत्वावगमाभावात् । नापि कालभावस्य गुणीभावेनोक्तः सिद्धान्तो घटते। असिद्धहेतुत्वात् सोपन्यासात्। न ह्यत्र कालानुवादेन कर्म्म विधीयते। कालस्यान्यतः प्राप्तिविरहात्। ननु कालस्य वाक्यान्तरेण प्राप्त्यभावेऽमावास्यादिरूपेण लोकव्यवहाराय स्वेंज्ञातस्यानुवादो भविष्यति। मैवं। लोकसिद्धकालस्वरूपानुवादेन कर्म्मविधौ तस्य स्वयमेव फलतया फलवत्कर्म्माङ्गत्वाभावेन च विधेरानर्थक्यप्रसङ्गः स्यात्। किञ्चास्मिन् कर्म्मण्युद्देश्यस्य कालस्य न कर्म्मान्तरसम्बन्धो घटते। तस्यैतत्कर्म्मानुष्ठानानन्तरमेव विवक्षितत्वात्। नन्वेवं तर्हि यजेत स्वर्गकाम इत्यत्रापि स्वर्गकामिनमनूद्य यागविधेरवधारणात्कथं न विधेरानर्थक्यं। उच्यते। यद्यपि स्वर्गकामस्योद्देश्यतया वाक्यान्वयस्तथापि भावनायाः प्रथमं भाव्यस्यापेक्षणत्वात् पुरुषस्यैव सिद्धरूपतया तदनर्हत्वात् स्वर्गकामवत्कामनाविषयभूतः स्वर्ग एव साध्यत्वेन समर्थ्यते। स्वर्गकामस्तु पूर्व्वसिद्ध एवानूद्यते। यथा लोहितोष्णीषा ऋत्विजः प्रचरन्तीत्यादौ विशिष्टाणामृत्विजां प्राप्तत्वादप्राप्तविशेषणमात्रपरं वाक्यं, एवमिहापि ।

तदुक्तं मण्डनमिश्रैः ।

अपेक्षितत्वाद्भाव्यस्य कामशब्दा हि तत्पराः ।
विशेषणप्रधानत्वं दण्डीत्यादिषु दर्शितमिति ॥

अतः कालानुवादेन तत्र कर्म्मविधिरित्युक्तं । तदेवं यथोक्तपूर्व्वोत्तरपक्षावयुक्तिकावत्र तर्हि तौ युक्तौ उच्येते । तत्र तावत् पूर्व्वपक्षः । नित्यनैमित्तिकेषु आवश्यकत्वेन प्राप्तेषु तादृग्विधस्वरूपनिर्व्वाहार्थं यथा शक्नुयादित्युपबन्धे विहितायां सम्पत्तौ तत्सदृशप्रतिनिधिग्रहणं कर्त्तव्यमिति स्थिते मुख्यकालासम्पत्तौ गौणकालग्रहणं कार्य्यम् ।

तदाह त्रिकाण्डमण्डनः ।

मुख्यकाले यदावश्यं कर्म्म कर्त्तुं न शक्यते ।
गौणकालेऽपि कर्त्तव्यं गौणोऽप्यत्रेदृशो भवेदिति ॥

'ईदृशः' मुख्यकालसदृशः । अनेनास्य प्रतिनिधित्वयोग्यता दर्शिता । स्मृतयोऽपि गौणकालग्रहणं दर्शयन्ति ।

यथाकथञ्चित्कर्त्तव्यं नित्यं कर्म्म विजानता ।
न प्राप्तेऽस्य विलोपोऽस्ति पैतृकस्य विशेषत इति ॥

तथा ।

दिनोदितानि कर्म्माणि प्रमादादकृतानि वै ।
यामिन्याः प्रहरं यावत्तावत् सर्व्वाणि कारयेत् ।
सन्ध्यारात्र्योर्न कर्त्तव्यं श्राद्धं खलु विचक्षणैः ॥

इत्यादिकः स्मार्त्तसन्ध्यादिकालविशेषनिषेधस्यागौणत्वेन तत्कालग्रहणप्राप्तौ सत्यामेवावकल्प्यते । नित्यनैमित्तिके च यथा कुर्य्यादित्युपबन्धसामर्थ्यान्नित्यवदाम्नातान्यप्यङ्गान्यनित्यानि भवन्ति ।

तदाह पैठीनसिः । "प्रधानसहितान्यङ्गानि भवन्ति न भवन्ति चेति" ।

ननु यदि मुख्यकालातिक्रमे गौणकालग्रहणमविरुद्धं तर्हि दर्शपौर्णमासपार्व्वणश्राद्धादीनाममावास्यादिविहितकालालाभे पञ्चम्या-

दिकर्त्तव्यत्वं प्रसज्येत। का नामैषा प्रसक्तिः। अभिमतमेव हि गौण-कालस्वीकारवादिनस्तदनुष्ठानं। एतच्च गौणकालग्रहणं न काम्येषु। तत्र हि सर्व्वाङ्गोपसंहारशक्तस्यैवाधिकारप्रतिपादनात्। गौणकालग्रहणेन कर्म्मानुष्ठाने कश्चिद्विशेषस्त्रिकाण्डमण्डनेनोक्तः। प्रसङ्गादुच्यते। गौणे-ष्वेतेषु कालेषु कर्म्म चोदितमाचरेत्। प्रायश्चित्तप्रकरणप्रोक्तां निष्कृ-तिमाचरेत्। कालान्तरे चोदितं कर्म्मैतेषु पूर्व्वोक्तलक्षणेषु गौणेषु काले-ष्वाचरन् प्रायश्चित्तप्रकरणोक्तां निष्कृतिं प्रायश्चित्तमाचरेत्। पक्षान्तर-मपि तेनैवोक्तं। "प्रायश्चित्तमकृत्वा वा गौणकाले समाचरेत्"। अत्रा-कृत्वा इत्यत्र पूर्व्वकालताप्रतीतिरविवक्षिता। तदेवं गौणकालग्रहणे प्राप्ते विधीयते। सर्व्वत्र सप्तम्यन्तनिर्द्दिष्टकालस्यानुपादेयत्वेनोद्देश्यैकस्वभा-वस्य निमित्तत्वेनाभिधानादधिकारिविशेषणत्वे विहितकालमन्तरेणा-धिकाराभावात् कालान्तरे कृतमकृतमेव स्यादिति गौणकालग्रहणं न कार्य्यं। विहितकालाभावे चाधिकाराभावः मान्तपनीयाधिकरणे प्रापणार्थनिमित्तस्येत्यत्र सूत्रे प्रतिपादितः।

अतएव लौगाक्षिः।

> गणितात् ज्ञायते कालः काले तिष्ठन्ति देवताः।
> वरमेकाहुतिः काले नाकाले लक्षकोटयः॥

यत्तु त्रिकाण्डमण्डने।

गौणकालग्रहणमुक्तं तत्पूर्व्वपक्षन्यायशैवसिद्धान्तमभिमन्य नोक्तमि-त्युपेक्षणीयं। यत्तु यथाकथञ्चिदित्यादि स्मरणं न तत्र गौणकाल-ग्रहणं प्रतिपद्यते किन्त्वग्रहणमेव। यतस्तस्यायमर्थोऽवगम्यते। स्वकालं प्राप्तस्य कर्म्मणः मुख्यद्रव्याद्यसम्पत्तिवशात् लोपोऽननुष्ठानं न कार्य्यं।

किन्तु स्वकाल एव यथाकथञ्चिन्मुख्यद्रव्यादिसदृशद्रव्यान्तरोपादानेन किञ्चिद्विफलमपि कर्त्तव्यमिति। यच्च दिनोदितानि कर्म्माणीत्यादिवचनं, तेन न सर्व्वेष्वपि कर्म्मसु सर्व्वेषाञ्च गौणकालानां गौणत्वप्रयुक्त्या ग्रहणमुच्यते। किन्तु केषुचिदेव कर्म्मसु किञ्चिदेव कालान्तरमनुकल्पत्वेन मुख्यकालवन्न्यायादप्राप्तमेव विधीयते। अतान्येव तद्वचनबलेन संवत्सरर्त्तुमासतिथ्यादिकालविशेषविहितानि कर्म्माणि मुख्यकालातिक्रमे कालान्तरेऽपि कर्त्तुं युज्यन्ते। यत्तु सन्ध्यारात्र्योः श्राद्धनिषेधः सोऽपि रागप्राप्तस्य भक्षणादेरिव न्यायाभासादिना प्राप्तस्योपपद्यते। अथवा "द्रव्यं ब्राह्मणसम्पत्तिः श्राद्धं प्रति रुचिस्तु च। अकाले यदि वा काले तीर्थश्राद्धं सदा नरैः। प्रातरेवाह्नि कर्त्तव्यं" इत्यादिभिरपराह्णव्यतिरिक्तकालप्राप्तस्य श्राद्धस्य सन्ध्यादिकालेष्वयं प्रतिषेधः। यत्तु मुख्यकालातिक्रमे नित्यनैमित्तिकानां गौणकालेऽनुष्ठानं दृश्यते तत् क्वचित्तु गर्हापरिहारमनःपरितोषार्थं, क्वचिच्चानुकल्पत्वेन कालान्तरविधिरित्यनवद्यम्। उपदिष्टकालातिक्रमे चाधिकाराभावादेव मुख्यद्रव्यालाभान्मुख्यकालातिक्रमो न कार्य्यः। एतदेव च सन्देहपूर्व्वकमुपन्यस्य त्रिकाण्डमण्डने निश्चितं। मुख्यकाले हि मुख्यत्वात् कालातिक्रमो न कार्य्यः। धनं नैव लभ्यते चेत्कालद्रव्ययोः कस्य मुख्यत्वं गौणतापि वा।

मुख्यकालमुपाश्रित्य गौणमप्यस्तु तद्धनं।
न मुख्यद्रव्यलाभेन गौणकालप्रतीक्षणं॥

तदेवमेतत्सिद्धवचनमन्तरेण गौणग्रहणं न कार्य्यं। सति तु वचने गौणस्य तस्मात्परस्यापि वा कार्य्यमिति।

तत्राह ऋष्यशृङ्गः ।

देये पितॄणां श्राद्धे तु अशौचं जायते यदा ।
आशौचे तु व्यतिक्रान्ते तेभ्यः श्राद्धं विधीयते ॥

मुख्यकालिकोपक्रमात् प्राग्यदा श्राद्धाधिकारिणामशौचं जायते। तदा मुख्यकालप्रत्यासन्ने अशौचेन चादूषिते अशौचापगमानन्तरकाल एव पैतृकं कर्म्म कार्य्यमित्यर्थः ।

यत्त्विवचनं ।

तदहश्चेत् प्रदुष्येत केनचित्सूतकादिना ।
सूतकानन्तरं कुर्य्यात् पुनस्तदहरेव वेति ॥

तत्र तिथिपत्तस्यादिशब्दोक्तनिमित्तान्तरविघ्निते मुख्यकालविषये इति पूर्ब्बवचनाविरोधाय कल्पनीयं। एतच्च पत्तान्तरत्रयाहक्रियमाण-प्रतिमासिक-श्राद्धविषयं। तत्र मासस्पृष्टकालाभावेऽपि पत्ततिथिमा-त्रस्पृष्टस्यापि ग्राह्यत्वात्। अतएवाह देवलः। पत्त इति मृतकसूत-कार्भ्यां मृताहोपघाते तदतिक्रम्याशौचनिवृत्तौ श्राद्धं कर्त्तव्यमित्युक्तं। तत्पाकोपक्रमान्निमन्त्रणाद्वा पूर्ब्बमेवाशौचविज्ञाने सति नोत्तरकालं। तथा च ब्रह्मपुराणे ।

गृहीतमधुपर्कस्य यजमानस्य चर्त्विजः ।
पश्चादशौचे पतिते नाशौचमिति निश्चयः ॥
गृहीतदीक्षस्य त्रैविद्यस्य महामखे ।
स्नानमवभृथे यावत्तावत्तस्य न विद्यते ॥
निवृत्ते कृच्छ्रहोमादौ ब्राह्मणादिषु भोजने ।
गृहीतनियमस्यापि न स्यादन्यस्य कस्यचित् ॥

नैष्ठिकस्याथवान्यस्य भिक्षार्थं प्रस्थितस्य च ।
वानप्रस्थस्य वान्यस्य साधिकारस्य सर्व्वदा ।
प्रतिग्रहाधिकाराच्च निवृत्तस्य न विद्यते ॥
गोमण्डलादौ वैश्यानां रक्षाकाम्नात्ययादपि ।
निमन्त्रितेषु विप्रेषु प्रारब्धे श्राद्धकर्म्मणि ॥
निमन्त्रणाद्धि विप्रस्य स्वाध्यायाद्विरतस्य च ।
देहे पितृषु तिष्ठत्सु नाशौचं विद्यते क्वचित् ॥
अपि दातृगृहीत्रोश्च सूतके मृतके तथा ।
अविज्ञाते न दोषः स्याच्छ्राद्धादिषु कदाचन ॥
विज्ञाते भोक्तुरेव स्यात् प्रायश्चित्तादिकं तथा ।
भोजनार्द्धे तु संभुक्ते विप्रैर्दातुर्विपद्यते ॥
यदा कश्चित्तदा च्छिष्टशेषमत्यक्त्वा समाहितः ।
आचम्य परकीयेन जलेन शुचयो द्विजाः ॥
विवाहयज्ञयोर्मध्ये सूतके सति वाग्यता ।
शेषमन्नं परैर्देयं दातॄन् भोक्तॄंश्च न स्पृशेत् ॥

अत्र "निमन्त्रितेषु विप्रेषु प्रारब्धे श्राद्धकर्म्मणि" इति तद्वयोपन्यासात् पाकारम्भात् प्राक् यदा निमन्त्रणात् प्रभृत्या कर्म्मसमाप्तेरशौचाभावः, यदा तु पाकात्पूर्व्वं निमन्त्रणं कृतन्तदा पाकारम्भप्रभृत्या कर्म्मसमाप्तेरशौचाभावः तदादिपाकोपक्रमस्यैव प्रथमावयवरूपत्वेन श्राद्धारम्भाभावत्वं । भोजनार्द्धे तु सम्भुक्ते यदि दातुः कश्चिद्विपद्यत इत्येतस्य तत्कालमृतदातृसपिण्डनिबन्धनाशौचविषयत्वेन श्राद्धगृहमृताशौचविषयत्वेन वा निमन्त्रितेषु विप्रेष्वित्यादिना पूर्वोक्तेन सह

विरोधपरिहारो विधेयः। शेषमन्नं परैर्देयमित्येतत्तु भोक्तृगृह-व्यतिरिक्तजन्ममरणविषयं। दातृन् भोक्तृंश्च न स्पृशेदित्यत्र दोष इति शेषः।

आह क्रतुः।

पूर्व्वमङ्कल्पितं द्रव्यं दीयमानं न दुष्यति।

उक्तमिदमशौचदूषितेऽधिकारिणि मुख्यकालमतिक्रम्याशौचनिवृत्तौ श्राद्धं कर्त्तव्यमिति। गृहमेधिनश्च भार्य्यया सहैवाधिकारात्तस्यां रजोदर्शननिबन्धनाशुचित्वदूषितायां मुख्यकालमतिक्रम्याशुचित्वनिवृत्तावेव श्राद्धे कर्त्तव्ये प्राप्ते रजस्वलापतिनैवैकाकिना मुख्यकाल एवामश्राद्धं कर्त्तव्यमित्याहोशनाः।

अपत्नीकः प्रवासी च यस्य भार्य्या रजस्वला।

सिद्धान्नेन न कुर्वीत आमं तस्य विधीयत इति॥

अस्यामद्रव्यश्राद्धविधेः क्वचिदुपसंहारपूर्व्वकमपवादः। "श्राद्धविघ्ने द्विजातीनामामश्राद्धं प्रकीर्त्तितं। अमावास्यादिनियतं मासं संवत्सरादृते"। मासिकसांवत्सरिकविषये आमश्राद्धनिषेधः। मृताहे प्राप्ते यस्य भार्य्या रजस्वला भवति तस्मिन्नेव दिने अन्नेनैव श्राद्धं कुर्य्यात् नामेन कालान्तरे वा।

स्मृत्यन्तरे।

आब्दिके समनुप्राप्ते यस्य भार्य्या रजस्वला।

पञ्चमेऽहनि तच्छ्राद्धं न कुर्य्यात्तन्मृतेऽहनि॥

तद्भर्तुः प्रत्याब्दिके अपुत्रा पत्नी स्वयमेव श्राद्धकर्त्री यदि। "अपुत्रा तु यदा भार्य्या सम्प्राप्ते भर्त्तुराब्दिके। रजस्वला भवेत्सा

हि तत् कुर्य्यात् पञ्चमेऽहनि" इति गोतमस्मरणात यद्वार्ष्यारजोदर्श-नादिरूपे श्राद्धविघ्ने सत्यामश्राद्धं कर्त्तव्यमिति प्रकीर्त्तितं तदमावास्यादिकालिकमेव न तु यन्मृताहकालिकं मासिकं सांवत्सरिकञ्च तदपीत्यर्थः । किन्तु तत् पक्वान्नेनैव कर्त्तव्यम । तथैकमार्य्येण ।

एकोद्दिष्टे तु संप्राप्ते यदि विघ्नः प्रजायते ।

अन्यस्मिंस्तत्तिथौ तस्मिन् श्राद्धं कुर्यात प्रयत्नतः ॥

'अन्यस्मिन' अनन्तरे मासि । 'तत्तिथौ' मृततिथौ 'तस्मिन' शुक्ले कृष्णे वा मृतस्तस्मिन् पक्षे । श्राद्धं विघ्नवशादतिकान्तं कुर्य्यादित्यर्थः । यदि विघ्न इत्यत्रापि ऋष्यशृङ्गवचनाविरोधायाशौचव्यतिरिक्तनिमित्तेनेति विशेषो द्रष्टव्यः । अशौचनिमित्तेन विघ्ने जाते मासिकविषयेऽपि सूतकानन्तरमेव श्राद्धानुष्ठानं ऋष्यशृङ्गवचनोक्तमनुमन्तव्यं । अतएव देवस्वामिनाप्युक्तं । एतत ऋष्यशृङ्गवचनं सूतकाशौचविषयं, निमित्तान्तरेऽस्य तदर्हविघात "एकोद्दिष्टे तु संप्राप्ते यदि विघ्नः प्रजायते" इत्यादि स्मृत्यन्तरवचनमिति ।

यत्पुनर्व्यासवचनं ।

श्राद्धविघ्ने समुत्पन्ने अन्तरामृतसूतके ।

अमावास्यां प्रकुर्वीत शुद्धावेके मनीषिण इति ॥

'अन्तरामृतसूतके' श्राद्धप्रयोगमध्ये पाकोपक्रमात प्राक मृतके सूतके वा जाते । 'अमावास्यां' अमावास्यायां । 'शुद्धौ' शुद्ध्यनन्तरं । एतदविज्ञातमृताहसांवत्सरिकश्राद्धविषयम । अमावास्याग्रहणं शुक्लैकादश्याः कृष्णैकादश्याश्चोपलक्षणम् ।

अतएव मरीचि ।

श्राद्धविघ्ने समुत्पन्ने अविज्ञाते मृतेऽहनि ।
एकादश्यान्तु कर्त्तव्यं कृष्णपक्षे विशेषतः ॥

कृष्णपक्षे या एकादशी तस्यां विशेषतः कर्त्तव्यमित्यन्वयः । पितृकार्य्येषु कृष्णपक्षस्यैव ग्राह्यत्वात् । कृष्णैकादशीतोऽप्यमावास्यायाः पितृकार्य्यश्रैष्ठ्यं दण्डापूपन्यायसिद्धमोद्धव्यम् । यत्तु षट्त्रिंशन्मतं ।

मासिकाब्दे तु सम्प्राप्ते अन्तरामृतसूतके[१] ।
वदन्ति शुद्धौ तत्कार्य्यं दर्शे वापि विचक्षणा इति ॥

तावतोऽकान्येव तु पुनः कुर्य्यादिति विहितानुमासिकश्राद्धविषयं । एकोद्दिष्टरूपमासिके पूर्व्वमेवानुकल्पस्योक्तत्वात् । अत्र शुद्ध्यनन्तरकालो मुख्यकालप्रत्यासन्नत्वाच्छ्रेष्ठः । दर्शकालस्तु ततो जघन्यः । मुख्यकालप्रत्यासत्त्यभावादिति मन्तव्यं ।

तथा च ऋष्यशृङ्गः ।

शुचीभूतेन दातव्यं या तिथिः प्रतिपद्यते ।
सा तिथिस्तस्य कर्त्तव्या न त्वन्या वै कदाचनेति ॥

अयमर्थः । शुचीभूतेन तावद्दातव्यं । तेन मुख्यकाले शुद्ध्यसम्भवे शुद्ध्यनन्तरं या तिथिः प्रतिपद्यते लभ्यते सा तिथिस्तस्य कर्त्तव्या कर्म्माङ्गतया नेया । या मुख्या तिथिरशौचदूषिता कदाचन सा नानुष्ठेयेति । अशौचादूषिता तु मुख्या तिथिः सदानुष्ठेयेति ।

तिथिच्छेदो न कर्त्तव्यो विनाशौचं यदृच्छया ।
पिण्डं श्राद्धञ्च दातव्यं विच्छित्तिं नैव कारयेदिति ॥

'यदृच्छया' स्वेच्छया, 'श्राद्धं' ब्राह्मणतर्पणं, चशब्देनाग्नौकरणमपि

(१) मासिके चाब्दिके त्वस्मिं संप्राप्ते मृतसूतके इति (ख०)

कर्त्तव्यमिति, समुच्चित्येति। श्राद्धशब्देनात्र ब्राह्मणतर्पणमात्रमुपचारा-द्युच्यते। न तु मुख्यार्थतया। अग्नौकरण-ब्राह्मणतर्पण-पिण्डदानात्मककर्म्मत्रितयसमुदायस्यैव मुख्यार्थत्वात्। विच्छित्तिं नैव कारयेदित्यस्यायमर्थः। कृत्स्नस्य श्राद्धशब्दार्थस्य कर्तुमशक्यत्वेऽपि तदेकदेशमात्रं वा यथासामर्थ्यं कुर्य्यात्। सर्व्वथा कर्म्मविच्छित्तिं नैव कुर्य्यादिति।

अतएव निगमः।

आहिताग्निः पित्रर्च्चनं पिण्डैरेव ब्राह्मणानपि वा भोजयेदिति। तत्र यथासामर्थ्यं व्यवस्था। ततश्च द्वितीयपक्षासामर्थ्ये प्रथमोक्तप्रतीतिर्जायते। तद्बाधो मा भूदित्येतदर्थमेतमभ्युपगन्तव्यं। ननु दर्शयिष्यमाणैस्त्रिधाचतुर्धादिविभागवचनैर्य्यौगिकौ दृष्टान्तमात्रकल्पकल्पनामूलकश्च विभागो बाध्यताम्। सत्यं। पारिभाषिकस्य प्रत्यक्षवचनोपदिष्टस्य वानवकाशत्वेन प्रत्यक्षत्वेन च यौगिकात् काल्पनिकाच्च बलीयस्त्वादेव बाधः। किन्तु परिभाषया यौगिकस्य बाधो मा भूदित्येतदर्थमेव योगसिद्धान्तः।

स्कन्दपुराणे।

आवर्त्तनात्तु पूर्व्वाह्णो ह्यपराह्णस्ततः परमिति।

'आवर्त्तनं' दिनम्, इति द्विधाविभक्तस्याह्नो द्वितीयो यो भागोऽपराह्ण इत्येकं मतम्। अथ त्रिधाविभक्तस्याह्नस्तृतीयोभागोऽपराह्ण इत्यपरं मतं। उच्यते तत्र श्रुतिः। पूर्व्वाह्णो वै देवानां मध्यन्दिनं मनुष्याणामपराह्णः पितृणां। तस्मादपराह्णे ददातीति। अत्र पञ्चदशमुहूर्त्तात्मकदिवसस्य पञ्चदशमुहूर्त्तपरिमितं पूर्व्वाह्णादित्रिभागरूपेण भागान् परिकल्प्य क्रमाद्देवमानुषपैतृकेषु कर्म्मसु विनियुङ्क्ते श्रुति

रिति प्रतीतिर्जायते। अत्रापराह्णकाले विहितस्य पार्व्वणश्राद्धस्य वासरतृतीयांशमानतः कर्त्तव्यतोपदेशकालं विनियोगप्रकरणे दर्शयिष्ये। सोऽपि त्रिधाविभक्तस्याह्नस्तृतीयोभागोऽपराह्ण इत्यन्यत्र प्रदर्शितेनानुसन्धेयः, इति सहाधिकारिभार्य्यादूषणाद्भार्य्यान्तरस्य वा रजस्वलाभावे तद्विषयवचनाभावाद्रजोदर्शनरूपविघ्नापगमकाल एव कर्त्तव्यम्। स चोक्तः प्रभासखण्डे।

संशुद्धा स्याच्चतुर्थेऽह्नि स्नाता नारी रजस्वला।
दैवे कर्म्मणि पित्र्ये च पञ्चमेऽहनि शुध्यति॥

स्मृत्यन्तरे।

मृतेऽहनि तु सम्प्राप्ते यस्य भार्य्या रजस्वला।
श्राद्धन्तदा न कर्त्तव्यं कुर्य्यात्तत् पञ्चमेऽहनि॥

अधिकारिभार्य्यान्तरयुक्तेन त्वधिकारानपगमान्मुख्यकाल एव कर्त्तव्यं।

इति मुख्यकालातिक्रमे कालाः।

अथात्र कस्मिंश्चिच्छ्राद्धे प्रातःकालः। कस्मिंश्चित् पूर्व्वाह्णः कस्मिंश्चिन्मध्याह्नः कस्मिंश्चिदपराह्णो विहितः। सायङ्कालस्तु निषिद्धः। अतस्तद्विवेकार्थं पूर्व्वाह्णादपराह्णो विशिष्यत इति। नन्वत्र श्राद्धविषये पूर्व्वाह्णादपराह्णस्य वैशिष्ट्यमात्रमुच्यते। न पुनरह्नः द्विधा विभज्य पूर्व्वभागस्य पूर्व्वाह्णसंज्ञकत्वमिति। अथोच्यते। द्विधा विभक्तस्य मासस्य भागौ पूर्व्वापरौ पक्षौ भवतः। तौ चात्र दृष्टान्तीकृतौ स्मसाहृण्यादह्नोऽपि द्विधाविभक्तस्य पूर्व्वापरयोर्भागयोः पूर्व्वापराह्णसंज्ञकत्वमवगम्यत इति। तच्च वैशिष्ट्यमात्रेण साहृण्याद्दृष्टान्तत्वोपपत्तेः। सत्यं। तथाविभागान्तरानुपादानात् सर्व्वसाहृण्यानुरोधाच्च

विवक्षितविभागप्रतीतिर्ज्ञायते । तद्बाधो मा भूदित्येतदर्थमेवमभ्युप-गन्तव्यं ।

इति त्रिधा विभक्तस्य तृतीयोभागोऽपराह्ण इति मतं ।

अथ विषमैर्भागैश्चतुर्द्धा विभक्तस्य तृतीयोभागोऽपराह्ण इत्यपरं । तथा च गोभिलः ।

पूर्व्वाह्णं प्रहरं सार्द्धं मध्याह्नं प्रहरं तथा ।
आ तृतीयादपराह्णं सायाह्नश्च ततः परमिति ॥

अत्र सूर्य्योदयात् प्रभृति सार्द्धप्रहरपरिमितं दिनभागं पूर्व्वाह्णम् । तदूर्द्धं प्रहरपरिमितं मध्याह्नं । तदूर्द्धं तृतीयप्रहरसमाप्तिपर्य्यन्त-मर्द्धप्रहरपरिमितमपराह्णं । तदूर्द्धं प्रहरमात्रं सायाह्नमाहुरित्यर्थः ।

इति चतुर्द्धा विभक्तस्य तृतीयोभागोऽपराह्ण इति मतं ।

अथ समविभागैः पञ्चधा विभक्तस्याह्नश्चतुर्थोभागोऽपराह्ण इत्य-परमपि मतं ।

तत्र शतपथश्रुतिः ।

आदित्यस्त्वेव सर्व्व ऋतवः । यदैवोदेत्यथ वसन्तो यदा सङ्गवोऽथ ग्रीष्मो यदा मध्यन्दिनोऽथ वर्षा यदापराह्णोऽथ शरद्यदैवास्तमेत्यथ हेमन्तः[१] इति । एवं पञ्चदशमुहूर्त्तसंमितस्य दिवसस्य पञ्चधा विभागे क्रियमाणे त्रिमुहूर्त्तपरिमिताः प्रातरादयः पञ्च काला भवन्ति । अत्र यद्यपि तस्मात्तु मध्यन्दिन एवादधीतेत्यनन्तरमेवाम्नायनस्याधा-नसम्बन्धो मध्यन्दिनविधिः । शेषभूतया पञ्चधा विभागः श्रूयते । तथाहि प्रातरादिविहितैः कर्म्मभिराकाङ्क्षित-स्वकालपरिमाणलाप-

(१) शतपथब्राह्मणे —— काण्ड० २, अध्या० २, प्रपा०१, सू० ८ ।

कतयोपजीव्यमान: सर्व्वकामसमन्वितां लभते । अतएवायन्त्रिमुहूर्त्तपरिमाणावयव: पञ्चधा विभाग: साधारण्येनैव दृश्यते ।

तथा च प्रभासखण्डे ।

मुहूर्त्तत्रितयं प्रातस्तावानेव च सङ्गव: ।
मध्याह्नस्त्रिमुहूर्त्त: स्यादपराह्णोऽपि तादृश: ।
सायाह्नस्त्रिमुहूर्त्तोऽथ सर्व्वकर्म्मवहिष्कृत इति ॥

अतएव तत्कालविहितकर्म्ममात्रोपयोगितामस्य विभागस्याह पराशर: ।

लेखाप्रभृत्यथादित्यान्मुहूर्त्तास्त्रय एव च ।
प्रातस्तु स स्मृत: कालो भागश्चाह्न: स पञ्चम: ॥
सङ्गवस्त्रिमुहूर्त्तोऽथ मध्याह्नस्तत्समस्तत: ।
ततस्त्रयो मुहूर्त्ताश्च त्वपराह्णो विशिष्यते ॥
पञ्चमोऽपि दिनांशो य: स सायाह्न इति स्मृत: ।
यद्यदेतेषु विहितं तत्तत् कुर्य्यादिचक्षण इति ॥

उदयमानस्य भास्वन्मण्डलस्य रेखाव:प्रकाशमान: प्रथमोपलम्भयोग्यभागो 'लेखा'। 'आदित्यात्' आदित्योदयात् । तथाच लेखाप्रभृत्यादित्योदयादारभ्य ये तत्र मुहूर्त्तास्ते प्रात:संज्ञा भवन्तीत्युक्तं भवति ।

उक्तं हि स्कन्दपुराणे ।

लेखाप्रभृत्यथादित्ये त्रिमुहूर्त्तात्थितं तु वै ।
प्रातस्तत: स्मृत: कालो भागश्चाह्न: स पञ्चम इति ॥

यद्यदेतेषु प्रातरादिकालेषु कर्म्म विहितं तत्तदेतेषु यथांशेषु त्रिमुहूर्त्तपरिमितेषु कुर्य्यादित्यर्थ: ।

अथ यथोक्तवचनप्रपञ्चमिताः पूर्व्वाह्णादिकालाः कल्पा एवोच्यन्ते। तत्र द्विधाऽह्निर्व्विभागे भास्वन्मण्डलार्द्धांशनिरीक्षणादारभ्याष्टम-मुहूर्त्त-पूर्व्वार्द्धसमाप्तिपर्य्यन्तः पूर्व्वाह्णः। त्रिधा विभागे लेखाप्रकाशात् प्रभृति पञ्चमुहूर्त्तावसानावधिः। चतुर्धा विभागे तत एवारभ्य षष्ठ-मुहूर्त्ततृतीयपादपूर्व्वार्द्धसमाप्तिपर्य्यन्तः। पञ्चधा विभागे तूदयादारभ्य षण्मुहूर्त्तपरिमितस्य कालस्य पूर्व्वाह्णत्वं वक्तव्यं। तदा हि यौगिकीं वृत्तिं परिकल्प्य पूर्व्वाह्णशब्दस्यार्थो वाच्यः। यद्यपि दिनाद्यस्य मुहूर्त्तषट्कस्य प्रातःसङ्गवात्मकसंज्ञाद्वयावरोधोऽस्ति तथापसौ नियोगविरोधीति न पूर्व्वाह्णसंज्ञानिवेशपरिपन्थितां प्रतिपद्यते।

इति चतुर्व्विधपूर्व्वाह्णविवेकः।

अथ मध्याह्नकल्पाः।

द्विधाविभागे दिवसस्य मध्यमक्षणादुभयतो मध्याह्नविहितकर्म्म-प्रयोगपर्य्याप्तो मध्याह्नः। न चात्र विरुद्धसंज्ञान्तरनिवेशोऽप्यभ्युपेयः। त्रिधा विभागे षष्ठमुहूर्त्तादारभ्य दशममुहूर्त्तावसानावधिर्म्मध्याह्नः। चतुर्द्धा विभागे षष्ठमुहूर्त्ततृतीयपादोत्तरार्द्धादारभ्य दशममुहूर्त्त-द्वितीयपादपूर्व्वार्द्धसमाप्तिपर्य्यन्तः। पञ्चधा विभागे तु षष्ठमुहूर्त्तादारभ्य दशममुहूर्त्तसमाप्तिपर्य्यन्तः।

इति चतुर्व्विधमध्याह्नविवेकः।

अथापराह्णकल्पाः।

द्विधा विभागे अष्टममुहूर्त्तोत्तरार्द्धादारभ्य पश्चिमसन्ध्यारम्भपर्य्य-

न्तोऽपराह्णः। त्रिधा विभागे त्वेकादशमुहूर्त्तादारभ्य पश्चिमसन्ध्यापर्य्यन्तः। चतुर्धा विभागे दशममुहूर्त्त-द्वितीयपादोत्तरार्द्धादारभ्य द्वादशमुहूर्त्ताद्यपादावसानपर्य्यन्तः। पञ्चधा विभागे दशममुहूर्त्तादारभ्य द्वादशमुहूर्त्तावसानपर्य्यन्तः।

इति चतुर्विधापराह्णविवेकः।

अथ सायाह्नकल्पाः।

अथ सायङ्कालो द्विधा त्रिधा विभागे तत्कालविहितकर्म्मप्रयोगपर्य्याप्तोऽस्तमयात्पूर्व्वं कल्पनीयः। चतुर्द्धा तु विभागे द्वादशमुहूर्त्तद्वितीयपादादारभ्य सूर्य्यास्तमयावधिः। पञ्चधा विभागे त्रयोदशमुहूर्त्तादारभ्य सूर्य्यास्तमयं सायाह्न इति।

एते च पूर्व्वाह्णादयो वक्ष्यमाणविनियोगानतिक्रमेण यथालाभं ग्राह्याः। प्राशस्त्यतारतम्यक्रमेण च यो यं कालमपेक्ष्य सूक्ष्मः स तस्मात् प्रशस्ततरः। महावधिवचनेन महतः कालस्य पूर्व्वाह्णत्वे प्रमिते तदेकदेशस्यापि प्रमितमेव पूर्व्वाह्णत्वं। यथा हिमवत्कुहरादारभ्य पूर्व्वसमुद्रसीम्नो जलप्रवाहविशेषस्य गङ्गात्वे प्रमिते प्रमितमेव तदन्तर्व्वर्त्तिनः प्रवाहैकदेशस्यापि गङ्गात्वं। कथमन्यथा गङ्गायां स्नानं कुर्य्यादपराह्णे पितृयज्ञमाचरेदिति विहितस्य तदेकदेशेऽनुष्ठाने विधेः सिद्धिर्दृश्यते च। केचित्समुदायतदेकदेशयोः साधारणशब्दाः। यदुक्तमाचार्य्यैः।

बिन्दौ च समुदाये च तोयशब्दो यथेष्यते।
संसर्गिद्रव्यरूपत्वात्तुल्यं वाक्यं पदं तथेति॥

अतोऽवान्तरावधिवचन-प्रमितपूर्व्वाह्णैकदेशान्तरनिवर्त्तकत्वेन वा स्वाभिधेयस्यापि प्राशस्त्यप्रतिपादनपरत्वेन चार्थवत्त्वं वक्तव्यम् । तत्राद्ये पक्षे महावधिवचनानर्थक्यबाधौ स्यातां । अतोऽवान्तरावधिवचनं प्रशस्ततरत्वार्थमिति निर्णीयते ।

अथ कुतपकालः ।

स्कन्द-वायुपुराणयोः ।

> कुं यत्र गोपतिर्गोभिः कार्त्स्न्येन तपति क्षणे ।
> स कालः कुतपो ज्ञेयस्तत्र दत्तं महाफलम् ॥

'कुः' पृथ्वी तां, 'गोपतिः' सूर्य्यः, 'गोभिः' स्वकीयैः करैः, 'कार्त्स्न्येन' समग्रां, यस्मिन् क्षणे 'तपति' उष्णां करोति, स कालः कुतपो ज्ञेयः । तदनेन कुतपशब्दनिर्व्वचनं कृतं । निरूपितश्च कुतपोऽयमिति । सर्व्वच्छायासङ्कोचाद्दिनमध्य एव हि सूर्य्यः कृत्स्नां पृथ्वीं तपति, अतो दिवसमध्यः कुतप इत्यवसीयते निर्द्धारितो भवति । स च मुहूर्त्तपरिमितोऽपि स्वल्पमनुमस्यायोपचारवृत्त्या क्षणशब्देनोक्तः ।

उक्तं हि वायुपुराण एव ।

> मुहूर्त्तात् सप्तमादूर्द्ध्वं मुहूर्त्तान्नवमादधः ।
> स कालः कुतपो ज्ञेयः पितॄणां दत्तमक्षयमिति ॥

प्रभासखण्डेऽपि ।

> अह्नोमुहूर्त्ता विख्याता दश पञ्च च सर्व्वदा ।
> तत्राष्टमो मुहूर्त्तो यः स कालः कुतपः स्मृतः ॥

खड्गपात्रादिकं तु कुतपपदशक्यमध्याह्नवाच्यवस्थितत्वात् पृथक्कर्तुमशक्यमिति मध्याह्नप्रसङ्गादिहैव लिख्यते ।

कालिकापुराणे ।

ब्राह्मणाः कम्बलो गावो कृष्णाश्वतिथयोऽपि च ।
तिला दर्भाश्च मध्याह्नः सर्व्वेते कुतपाः स्मृताः ॥

प्रभासखण्डे ।

मध्याह्नः खड्गपात्रञ्च तथा नेपालकम्बलः ।
कृष्णं दर्भास्तिला गावो दौहित्रश्चाष्टमः स्मृतः ॥
पापं कुत्सितमित्याहुस्तस्य सन्तापकारिणः ।
अष्टावेते यतस्तस्य कुतपा इति विश्रुताः ॥

कौषीतकिना तु तथान्यः कालकम्बल इति पठितं ।

इति कुतपः ।

अथैतेषामपराह्णादिकालानां पार्व्वणादिषु श्राद्धेषु विनियोगः कथ्यते । तथाह शातातपः ।

आमश्राद्धन्तु पूर्व्वाह्णे प्रातर्वृद्धिनिमित्तकम् ।

मनुरप्याह ।

पूर्व्वाह्णे मातृकं श्राद्धमपराह्णे तु पार्व्वणं ।
एकोद्दिष्टन्तु मध्याह्ने प्रातर्वृद्धिनिमित्तकमिति ॥

आह मार्कण्डेयपुराणे ।

शुक्लपक्षस्य पूर्व्वाह्णे श्राद्धं कुर्य्याद्विचक्षणः ।
कृष्णपक्षापराह्णे तु रौहिणन्तु न लङ्घयेदिति ॥

अत्र शुक्लपक्षे पूर्व्वाह्णान्तर्गते कुतपपूर्व्वार्द्ध एव पार्व्वणमेकोद्दिष्टं वा श्राद्धमारम्भणीयं । कृष्णपक्षे त्वपराह्णान्तर्गते कुतपोत्तरार्द्ध एव ।

एतच्च वचनं पार्व्वणे कुतपस्य पूर्व्वार्द्धमेकोद्दिष्टे तु पराह्णं प्रापयितुं। विपरीतेन हि पूर्व्वापरार्द्धयोः मध्याह्नापराह्णौ विध्यन्तरादेव प्राप्तः। अथवा शुक्लपक्षस्येत्यनेन तत्पक्षविहितं दैविकं श्राद्धमुपलक्ष्य पूर्व्वाह्णो विधीयते। कृष्णपक्षेत्यनेन पैतृकमुपलक्ष्यापराह्ण इति। एवञ्च विध्यन्तराविरोधेनैव मत्याहृतौ मध्याह्नापराह्णौ च बाधितौ न भविष्यतः। तत्रापराह्णस्य तावद्विनियोगो विविच्यते।

शातातपः।

दर्शश्राद्धन्तु यत् प्रोक्तं पार्व्वणं तत् प्रकीर्त्तितं।
अपराह्णे पितॄणान्तु तत्र दानं प्रशस्यत इति॥

यत्पिण्डपितृयज्ञानुष्ठानरहिताग्निकर्त्तृकं स्त्रीशूद्रादिकर्त्तृकं वा दर्शश्राद्धं तत्रामावास्यायामपराह्णे पिण्डपितृयज्ञं चरन्तीति कल्पसूत्रकारोक्तापराह्नकालानुष्ठेयपिण्डपितृयज्ञोत्तरकालत्वं विधेः, तदनुसारेणैव त्रिधा विभक्तस्याह्नस्तृतीयभागो यथालाभमामन्ध्यं ग्राह्यः।

तथा चाह मनुः।

पिण्डान्वाहार्य्यकं श्राद्धं क्षीणे राजनि शस्यते।
वासरस्य तृतीयेंऽशे नातिसन्ध्यासमीपत इति॥

तथा।

पितृयज्ञन्तु निर्व्वर्त्य विप्रश्चन्द्रक्षयेऽग्निमान्।
पिण्डान्वाहार्य्यकं श्राद्धं कुर्य्यान्मासानुमासिकमिति॥

नचैतद्वक्तव्यम्। "पितृयज्ञन्तु निर्व्वर्त्य तर्पणाख्यन्तु योऽग्निमान्। पिण्डान्वाहार्य्यकं कुर्य्याच्छ्राद्धमिन्दुक्षये सदा" इति मत्स्यपुराणवचनात्पञ्चमहायज्ञान्तर्भूततर्पणाख्यपितृयज्ञानन्तर्य्यमन्वाहार्य्यकस्य न

पिण्डपितृयज्ञानन्तर्य्यमिति । तदनुरोधेनापराह्णग्रहणमिति ।

अत आह लौगाक्षिः ।

पक्षान्तं कर्म्म निर्व्वर्त्य वैश्वदेवञ्च साग्निकः ।

पिण्डयज्ञं ततः कुर्य्यात्ततोऽन्वाहार्य्यकं बुध इति ॥

अतः पिण्डपितृयज्ञादूर्द्धमनुष्ठेयस्य दर्शश्राद्धस्य पितृयज्ञस्य समाप्त्यनुमेय ण नातिसन्ध्यासामीप्यपर्य्यन्तो वासरस्य तृतीयांशो ग्राह्यः ।

इत्यपराह्णकालविनियोगः ।

अथ पूर्व्वाह्णकालविनियोगः ।

तत्र पूर्व्वाह्णे दैविकं श्राद्धमिति दैविकश्राद्धाङ्गभूते पूर्व्वाह्णे वक्तव्याभावादामश्राद्धाङ्गभूतं प्रत्युच्यते । तत्र चामश्राद्धन्तु पूर्व्वाह्ण इत्ययं पूर्व्वाह्णविधिर्द्विजकर्तृकामश्राद्धविषय एव न पुनः शूद्रकर्तृकामश्राद्धविषयोऽपीति कश्चिन्निश्चिकाय । स हि मन्यते, उभयकर्तृकामश्राद्धविषयत्वे एकत्रापराह्णस्यात्यन्तिकं बाधं कृत्वान्यत्र पाक्षिकं निवेश्यमानस्यैकत्र नित्यत्वमन्यत्र पाक्षिकत्वमिति वैषम्यमापद्यते ।

तथाहि ।

द्विजामश्राद्धे तावदातिदेशिकस्यापराह्णस्यात्यन्तं बाधं कृत्वा पूर्व्वाह्णं निवेशयेत् । पूर्व्वाह्णोपदेशो भवत्वित्युपदेशस्यादेशाद्बलीयस्त्वेन नातिदेशिकस्यापराह्णस्य पाक्षिकं बाधं कृत्वा निवेशयेदिति । अतो शूद्रामश्राद्धे तूपदेशान्तरेण तुल्यबलत्वादौपदेशिकस्यापराह्णस्य पाक्षिकं बाधं कृत्वा निवेशयेत् ।

अतोवैषम्यं। कथं पुनः द्विजामश्राद्धे अपराह्न आतिदेशिकः, शूद्रामश्राद्धे चौपदेशिक इति। उच्यते। मुख्यं हि पार्व्वणं ब्राह्मणभोजनात्मकं नित्यं। तद्विजकर्त्तृकविषयमेव न शूद्रकर्त्तृविषयं। तस्य ब्राह्मणभोजनात्मकश्राद्धनिषेधेन नित्यमेवामश्राद्धविधानात्। निषेधं बाधित्वापि यदि तत्र पक्वान्नविधिरपि निविशेत् तदा शूद्रविषये निषेधबाधमापेक्षो द्विजविषये निरपेक्ष इति वैषम्यमापद्येत। तदेवं ब्राह्मणभोजनात्मकं यद्ब्राह्मणं यन्मुख्यं पार्व्वणं तद्विजकर्त्तृकविषयं नित्यञ्च। अनित्यन्तु द्विजानां पाकासम्भवादिनिमित्तविहितमामश्राद्धं। एवं च मत्यपराह्णप्रभृतयः प्रकृतावुपदिश्यमाना धर्म्मा ब्राह्मणभोजनात्मकस्य नित्यस्यैवोपदेशतो भवितुमर्हन्ति नान्यस्य। द्विजकर्त्तृकामश्राद्धस्यापि नित्यानित्यसंयोगविरोधात्। यथोपदिश्यमाना दीक्षणीयादयो धर्म्मा नित्यस्यैवाग्निष्टोमसंस्थस्य ज्योतिष्टोमस्योपदेशता भवन्ति। नानित्यस्यान्यस्यापि। यथा वा क्रयादयः सोमद्रव्यसाध्यस्य नित्यस्यैव ज्योतिष्टोमस्य, नानित्यस्य अन्यद्रव्यसाध्यस्यापि। किन्त्वनित्येऽतिदेशत एव भवन्ति। अतश्चानित्ये द्विजकर्त्तृकामश्राद्धेऽतिदेशत एवापराह्णः। शूद्रामश्राद्धस्य तु अनैमित्तिकत्वेन नित्यत्वादुपदेशत एवापराह्ण इत्यौपदेशिकः। पूर्व्वाह्णेन सह तत्र विकल्पता द्विजामश्राद्धत्वातिदेशिकत्वेन बाधते। अतश्चायं पूर्व्वाह्णविधिः एकत्र नित्योऽन्यत्र पाक्षिक इत्येवंविधवैषम्याकुलीकृतः सन्नेकमेव विषयमाश्रयितुमर्हति। सचान्यस्य विकल्पदृष्टे शूद्रामश्राद्धं परिहृत्य द्विजामश्राद्धमेवाश्रयते। एवं च सति "मध्याह्नात्परतो यस्तु कुतपः समुदाहृतः। आममात्रेण तत्रैव पितॄणां दत्तमक्षयं"

इति वचनमत्रापराह्णानुवादकं, साधारणेनैव वचनेनाप्राप्यापराह्ण-लाभात्। तस्माच्छुद्रामश्राद्धं कुतपोत्तरार्द्धात् प्रभृति प्रवृत्तेऽपराह्ने। द्विजामश्राद्धन्तु पूर्व्वाह्ण इति।

इति पूर्व्वाह्णविनियोगः ।

अथ मध्याह्नविनियोगः ।

तत्र चैकोद्दिष्टन्तु मध्याह्ने इत्यत्र यद्यपि मध्याह्नत्वेन षष्ठोपक्रमाः पञ्च मूहूर्त्ता एकोद्दिष्टकालत्वेनोपदिष्टास्तथापि कुतपस्यातिप्राशस्त्यात् प्रयत्नेन कुतपेन श्राद्धारम्भं सम्पादयेत् ।

तदुक्तं मत्स्यपुराणे ।

मध्याह्ने सर्व्वदा यस्मान्मन्दीभवति भास्करः ।

तस्मादनन्तफलदस्तत्रारम्भो विशिष्यते ॥

यथा कुतपे श्राद्धारम्भो विशिष्टस्तथा रौहिणे समाप्तिरपीत्याह ।

गौतमः ।

प्रारभ्य कुतपे श्राद्धं कुर्य्यादारौहिणाद्बुधः ।

विधिज्ञो विधिमास्थाय रौहिणन्तु न लङ्घयेदिति ॥

'रौहिणं' नवमो मूहूर्त्तः । न लङ्घयेदित्येतदपि रौहिणान्तः-समाप्तिप्रशंसार्थं। न रौहिणातिक्रमनिषेधार्थं। तस्यापि मध्याह्नत्वेना-पराह्णत्वेन च श्राद्धाङ्गत्वात्। अतएव मत्स्यपुराणे कुतपात्प्रभृतिमुहू-र्त्तपञ्चकस्य श्राद्धाङ्गत्वमुक्तं।

मुहूर्त्तात् कुतपादूर्द्ध्वं यन्मुहूर्त्तचतुष्टयं ।

मुहूर्त्तपञ्चकं ह्येतत् स्वधाभवनमिष्यत इति ।

स्वधाभवनमित्यस्याभिप्रायः । स्वधाशब्दवतः पार्व्वणस्यैकोद्दिष्टस्य चायङ्कालो न पुनः स्वाहाशब्दवतो दैविकस्य नान्दीश्राद्धस्य वेति । तयोर्हि पूर्व्वाह्ण-प्रातःकालयोरेव विधानात् ।

इति मध्याह्नविनियोगः ।

अथ प्रातःकालविनियोगः ।

तत्र प्रातर्वृद्धिनिमित्तकमित्ययं प्रातःकालविधिः पुत्रजन्मनिमित्तकव्यतिरिक्तवृद्धिश्राद्धविषयः । तस्य हि पुत्रजन्मरूपे निमित्ते मति विधानात् । तदनन्तरमेवानुष्ठेयत्वे जननाशौचनियतकालत्वे नियतकालत्वमेवावसीयते । ननु निमित्ते विहितमपि श्राद्धं वैश्वानरीयस्वकालं प्रति किं नोत्क्रष्यते । उत्कर्षकारणाभावादिति जानीहि, न त्वस्याशौचमुत्कर्षकारणं । न हि वैश्वानरीयेष्टिराशौचदोषनिवृत्त्यर्थमुत्कृष्यते ।

अथोच्यते ।

दानं प्रतिग्रहो होमः स्वाध्यायं पितृकर्म्म च ।
प्रेतपिण्डक्रियावर्ज्जमाशौचविनिवृत्तये ॥

इत्यादिनिषेधानुरोधादुत्कर्ष इति ।

तत्र पुत्रे जाते श्राद्धं कुर्य्यादिति नैमित्तिकविधेर्विशेषशास्त्रेण निषेधबाधकत्वात् । अस्ति च तत्काले नास्त्यशौचमित्येवम्परो वचनप्रपञ्चः ।

तत्र तावच्छङ्खलिखितौ ।

पिता पितामहश्चैव तथैव प्रपितामहः ।

भूयस्तत्रैव जायन्ते तदहर्व्वेदयन्ति च ।

तस्मात् स दिवसः पुण्यः पितॄणां प्रीतिवर्द्धनः ॥

आदित्यपुराणेऽपि ।

देवाश्च पितरश्चैव पुत्रे जाते द्विजन्मनाम् ।

आयान्ति तस्मात्तदहः पुण्यं पूज्यश्च सर्व्वदा ॥

तत्र दद्यात् सुवर्णन्तु भूमिं गां तुरगं रथं ।

छत्रं वस्त्रञ्च माल्यञ्च शयनञ्चासनं गृहं ॥

हारीतोऽप्याह ।

जाते च कुमारे पितॄणामामोदात्पुण्यन्तदहरिति ।

'पितॄणामामोदात्' अतिशयेन हर्षोत्पत्तेः, 'पुण्यं' 'पावनं', तदहः दानादेव। पुण्यस्य स काल इत्यर्थः । अत्र पुत्रजन्मदिवसस्याशौचदूषितत्वाभावात्तत्काल एव जन्मनिमित्तं श्राद्धं कर्त्तव्यं। नाशौचान्तरकालं प्रत्युत्कर्षणीयं। अत्र यद्यपि शङ्खादिवचने तदहः पुण्यमिति प्रतिभाति तथापि शुश्रुनाभ्युच्छेदात् पूर्व्वमेवेति वेदितव्यं । तथा च हारीतः ।

प्राङ्नाभ्युच्छेदात् संस्कारपुण्यार्थान् कुर्व्वन्ति, नाभ्यामुच्छिन्नायामाशौचमिति । 'संस्कारः' जातकर्म्म। 'पुण्यार्थान्' गुड़तिलतैलगोभूहिरण्यवस्त्रधान्यादिदानानिति ।

मनुरप्याह ।

प्राङ्नाभिवर्द्धनात् पुंसो जातकर्म्म विधीयत इति ।

'वर्द्धनं' छेदः ।

जैमिनिरपि ।

यावत् न नश्यते नालं तावन्नाप्नोति स्तकं ।
छिन्ने नाले ततः पश्चात् स्तकन्तु विधीयते ॥

विष्णुधर्म्मोत्तरे मार्कण्डेय आह ।

अच्छिन्ननाभ्यां कर्त्तव्यं श्राद्धं वै पुत्रजन्मनि ।
अशौचोपरमे कार्य्यमथ वा नियतात्मभिः ॥

पुत्रजन्मन्यानाभिकर्त्तनात्पुण्यं तदहः । तत्र जातकर्म्मामश्राद्धं कुर्य्यात्, पात्राणि सहिरण्यानि वा दद्यात्, प्रजापतये नाभ्यां छिन्नायामशौचं । अतो नालच्छेदात् पूर्व्वमेव श्राद्धं । एतच्च नैमित्तिकत्वाद्रात्रावपि कर्त्तव्यं ।

यदाह व्यासः ।

रात्रौ स्नानं न कुर्व्वीत दानञ्चैव विशेषतः ।
नैमित्तिकन्तु कुर्व्वीत स्नानं दानञ्च रात्रिषु ॥

तथा ।

ग्रहणोद्वाहसंक्रान्तियात्रार्त्तिप्रसवेषु च ।
दानं नैमित्तिकं ज्ञेयं रात्रावपि न दुष्यति ।
पुत्रजन्मनि यात्रायां सर्व्वर्थान्दत्तमक्षयमिति ॥

एतच्च तत्काले स्तकान्तरनिमित्ताशौचसन्निपाते सत्यपि कर्त्तव्यं ।

तदाह प्रजापतिः ।

स्तके तु समुत्पन्ने पुत्रजन्म यदा भवेत् ।
कर्तुस्तात्कालिकी शुद्धिः पूर्व्वाशौचेन शुध्यति ॥

'कर्तुः' जातकर्म्मकर्तुः । पूर्व्वप्रवृत्तजननाशौचनिवृत्तौ सत्यां स

कर्म्मणि शुद्धो भवतीत्यर्थः। यदि पुनरिदं तत्काले जातकर्मकर्त्तुरनुपपत्तेः शावाशौचान्तरनिपाताद्वा न कृतं स्यात्तदा सूतकानन्तरं कस्मिंश्चिद्दिने प्रातःकाल एव कार्य्यं। ननु स्वकालात् परिभ्रष्टमिदं किमिति कालान्तरे कर्त्तव्यं। न ह्युपरागादिकर्म्माणि निमित्तबन्धनानि कर्म्माणि वा तत्कालातिक्रमेऽपि क्रियन्ते। सत्यमेवं। इदन्तु वचनात् क्रियते।

तथा च विष्णुधर्म्मोत्तरे।

अच्छिन्ननाभ्यां कर्त्तव्यं श्राद्धं वै पुत्रजन्मनि।

अशौचोपरमे कार्य्यमथवा नियतात्मभिरिति॥

तत्राशौचोपरमोऽप्यस्य कालः। स तु नालच्छेदपूर्व्वकालासम्भवनिबन्धनः। इत्येतत् कुतः। वैजवापायनवचनाद् ब्रूमः।

जन्मनोऽनन्तरं कार्य्यं जातकर्म्म यथाविधि।

दैवादतीतकालश्चेदतीते सूतके भवेदिति॥

इति प्रातःकालविनियोगः।

अथ निषिद्धकालाः।

तत्र व्याघ्रपाद आह।

स्मार्त्तकर्म्मपरित्यागो राहोरन्यत्र सूतके।

श्रौतकर्म्मणि तत्कालं स्नानं शुद्धिमवाप्नुयात्॥

राहुसूतकादन्यस्मिन् सूतके स्मार्त्तं श्राद्धादिकर्म्म न कुर्व्वीत। श्रौतन्तु दर्शपूर्णमासाग्निहोत्रादि स्नात्वा सद्य एव कुर्य्यादित्यपरार्कः। स हि जननाशौचे राहुग्रस्तचन्द्रार्कसाक्षात्पूर्व्वकाले च मृते सूतकशब्दप्रयोगोऽस्तीत्यभिप्रत्यैवं व्याख्यातवान्। अन्यथैवं व्याचक्षते। सूतके

जन्माशौचे सर्व्वकर्म्मत्यागः कर्त्तव्यः । "स च राहोरन्यत्र" स च राहुदर्शननिमित्तात्मककर्म्माणि विहायेत्यर्थः । तत्र प्रथमव्याख्याने जन्ममरणाशौचयोर्द्वितीयव्याख्याने तु जन्माशौचे श्राद्धं न कर्त्तव्यमिति सिद्धं भवति । कर्म्मशब्दस्य प्रेतपिण्डक्रियाव्यतिरिक्तकर्म्मविषयः । तथा च पैठीनसिः ।

दानं प्रतिग्रहो होमः स्वाध्यायः पितृकर्म्म च ।
प्रेतपिण्डक्रियावर्जमाशौचे विनिवर्त्तयेदिति ॥

मनुशातातपौ ।

रात्रौ श्राद्धं न कुर्वीत राक्षसी कीर्त्तिता हि सा ।
सन्ध्ययोरुभयोश्चैव(१) सूर्य्ये चैवाचिरोदित इति ॥

रक्षांसि अस्यां सञ्चरन्ति बलवन्ति वा भवन्तीति राक्षसीत्युच्यते । तस्मात् तैः रक्षोभिः श्राद्धमवलुप्यते । पूर्व्वापरयोरपि सन्ध्ययोः श्राद्धं न कर्त्तव्यं ।

सन्ध्ययोःप्रमाणन्तु याज्ञवल्क्य आह ।

उदयात् प्राक्तनी सन्ध्या मुहूर्त्तद्वयमुच्यते ।
सा च सन्ध्या त्रिघटिका अस्तादुपरि भास्वत इति ॥

सूर्य्ये चैवाचिरोदित इति यदुक्तं तत्सन्ध्यासमीपकालस्योपलक्षणं । तेनास्तमयसन्ध्यासमीपोऽपि कालो लभ्यते । तदनेन प्रातःकालविहितं पूर्व्वसन्ध्या-तत्समीपकालयोः प्रसक्तं वृद्धिश्राद्धं निषिध्यते । अपराह्न-विहितञ्च पार्व्वणं पश्चिमसन्ध्या-तत्समीपकालयोः प्रसक्तं निषिध्यते । मध्यमसन्ध्या-तत्समीपकालयोस्तु कुतपलाभात् कश्चिन्निषेधः ।

(१) सन्ध्ययोरुभयोश्चापीति स०

स्कन्दपुराणे।

उपसन्ध्यं न कुर्वीत पितृपूजां कथञ्चन।

स कालं आसुरः प्रोक्तः श्राद्धं तत्र विवर्जयेत्॥

अनेन सन्ध्यासामीप्यनिषेधे सायङ्कालात् पूर्वं श्राद्धारम्भसमाप्त्योरसमर्थं प्रति सन्ध्यासमीपव्यतिरिक्तः सायङ्कालः सोऽनुज्ञातो भवति। यत्तु "सायाह्ने त्रिमुहूर्त्तस्तु सर्व्वकर्म्मबहिष्कृतः" इति प्रभासखण्डवचनं,

चतुर्थे प्रहरे प्राप्ते श्राद्धं यः कुरुते नरः।

आसुरन्तद्भवेच्छ्राद्धं दाता च नरकं व्रजेदिति च॥

बौधायनवचनं।

दिवसस्यान्तिमे भागे मन्दीभूते दिवाकरे।

आसुरन्तद्भवेच्छ्राद्धं पितॄणां नोपतिष्ठत इति॥

याज्ञवल्क्यः।

प्रायः प्रान्त उपोष्यः स्यात्तिथिर्दैवफलेप्सुभिः।

मूलं हि पितृतृप्त्यर्थं पैत्रं प्रोक्तं महर्षिभिः॥

'मूलं' आरम्भः।

नारदीयपुराणे।

तिथिप्रान्तं सुराख्यं हि उपोष्यं कवयो विदुः।

पैत्र्यं मूलं तिथेः प्रोक्तं शास्त्रज्ञैः कालकोविदैः॥

निगमः।

"पूर्व्वाह्णिकास् चेच्छ्राद्धं दाता च नरकं व्रजेत्"। इति छागलेयवचनं तत् सायङ्कालात् पूर्व्वमेव श्राद्धारम्भसमाप्तिसमर्थं प्रत्येव।

आह व्यासपात्।

विधिज्ञः श्रद्धयोपेतः सम्यक् पात्रे नियोजकः[१] ।
रात्रेरन्यत्र कुर्व्वाणः श्रेयः प्राप्नोत्यनुत्तममिति ॥

'रात्रिः' सन्ध्या । सन्ध्यातत्समीपकालनिषेधस्यापवादमाह विष्णुः ।

सन्ध्यारात्र्योर्न कर्त्तव्यं श्राद्धं खलु विचक्षणैः ।
तयोरपि च कर्त्तव्यं यदि स्याद्राहुदर्शनमिति ॥

'राहुदर्शनं' चन्द्रोपरागः ।

इति निषिद्धकालाः ।

अथ प्रेतक्रियासु निषिद्धकालाः

तत्राह गार्ग्यः ।

प्रत्यक्षशवसंस्कारे दिनं नैव विशोधयेत् ।
आशौचमध्ये क्रियते पुनः संस्कारकर्म्म चेत् ॥
शोधनीयं दिनं तत्र यथासम्भवमेव तु ।
आशौचविनिवृत्तौ चेत् पुनः संस्क्रियते मृतः ॥
संशोध्यैव दिनं ग्राह्यमूर्द्धं संवत्सराद्यदि ।
प्रेतकार्य्याणि कुर्व्वीत श्रेष्ठं तच्चोत्तरायणं ।
कृष्णपक्षश्च तत्रापि वर्जयेत्तु दिनत्रयम् ॥

इह द्विविधः प्रेतसंस्कारः । एकः प्रत्यक्षशरीरस्य । प्रतिकृतेरपरः । तत्र प्रत्यक्षशरीरसंस्कारे शुभाशुभदिनपरीक्षानवकाशः । प्रतिकृति-

(१) सम्यक् पात्रेऽभियोजक इति ख० ।

संस्कारस्य तु त्रयः कालाः । आशौचमध्ये, संवत्सरान्तः, संवत्सराद्बहि-
श्चेति । तत्राशौचमध्ये प्रतिकृतिसंस्कारः सति सम्भवे वक्ष्यमाणति-
थिनक्षत्रादिवर्जिते काले विधेयः । यदा त्वशौचाद्बहिः संवत्सरमध्ये
प्रतिकृतिसंस्कारस्तदानीं वक्ष्यमाणप्रकारेणारम्भकालशोधनमवश्यं कार्य्यं।
संवत्सराद्बहिरपि क्रियमाणे तस्मिन् शोधनीय एव कालः । किन्तु
तत्रोत्तरायण-कृष्णपक्षौ सम्पाद्यमानौ गुणोत्तरौ भवतः । दिनक्षय-
दिनन्तु सर्व्वत्र वर्जनीयं ।

मरीचिः ।

नन्दायां भार्गवदिने चतुर्दश्यां त्रिपुष्करे ।
तत्र श्राद्धं न कुर्व्वीत गृही पुत्रधनक्षयात् ॥

प्रतिपत् षष्ठ्येकादशी च नन्दा । 'भार्गवदिनं' शुक्रवारः । कृत्ति-
का-पुनर्व्वसूत्तराफाल्गुनी-विशाखोत्तराषाढा-पूर्व्वभाद्रपदाख्यानि
नक्षत्राणि 'त्रिपुष्कराणि । श्राद्धशब्देनात्र प्रेतक्रिया विवक्षिता ।
नन्दादिष्वेव मध्ये दुष्टतमान्याह स एव ।

एकादश्यान्तु नन्दायां सिनीवाल्यां भृगोर्दिने ।
नभस्यस्य चतुर्दश्यां कृत्तिकासु त्रिपुष्करे ॥

अत्र श्राद्धं न कुर्व्वीतेत्यनुषङ्गः । सिनीवाल्यां भृगोर्दिन इति
सम्बन्धः ।

महाभारते ।

नक्षत्रेण न कुर्व्वीत यस्मिन् जातो भवेन्नरः ।
न प्रोष्ठपदयोः कार्य्यं तथाग्नेये च भारत ।
दारुणेषु च सर्व्वेषु प्रत्यरे च विवर्जयेत् ॥

जन्मनक्षत्रमत्र श्राद्धकर्त्तुः। 'प्रौष्ठपदयोः' भाद्रपदाद्वये। 'आग्नेयं' कृत्तिका। 'दारुणानि' आर्द्रा-श्लेषा-ज्येष्ठा-मूलानि। जन्मनक्षत्रात्पञ्चमं चतुर्दशं त्रयोविंशञ्च 'प्रत्यरं'।

ज्योतिःपराशरः।

साधारणध्रुवोग्रमैत्रेषु न शस्यते मनुष्याणां प्रेतक्रिया कथञ्चित् पुष्करे यमलाधिष्ठे च।

'साधारणे' कृत्तिकाविशाखे। 'ध्रुवाणि' उत्तरात्रयं रोहिण्यश्च। 'उग्राणि' पूर्वात्रयं भरणी मघा च। 'मैत्राणि' मृग-चित्रानुराध-रेवत्यः। त्रिपुष्कराण्युक्तानि। 'यमलाधिष्ठं' धनिष्ठा। मृग-चित्रयोर्मैत्रेषु उक्तत्वात्।

वाराहपुराणे।

> चतुर्थाष्टमगे चन्द्रे द्वादशे च विवर्जयेत्।
> प्रेतकृत्यं व्यतीपाते वैधृते परिघे तथा॥
> करणे विष्टिसंज्ञे च शनैश्चरदिनेषु च।
> त्रयोदश्यां विशेषेण जन्मताराचये तथा॥

उत्पत्तिनक्षत्रं दशममेकोनविंशञ्चेति जन्मतारात्रयं।

आह काश्यपः।

> भरण्यार्द्रा मघाश्लेषा मूलं त्रिचरणानि च।
> प्रेतकृत्येऽतिदुष्टानि धनिष्ठाद्यञ्च पञ्चकं॥
> फाल्गुनीद्वितयं रोहिण्यनुराधा पुनर्व्वसुः।
> द्वे आषाढे विशाखा च भानि द्विचरणानि च।
> एतानि किञ्चिद्दुष्टानि वर्जयेत्सति सम्भवे॥

तदेवमेषु प्रेतकृत्यमात्रस्य प्रतिषेधे प्राप्ते क्वचिदपवादमाह गोभिलः।

नन्दायां शुक्रवारे च चतुर्दश्यां त्रिजन्मसु।
एकादशप्रभृतिषु नैकोद्दिष्टं निषिध्यते॥

'त्रिजन्मानि' जन्मतारात्रयं।

वैजवापः।

प्रेतस्य मासाद्यश्राद्धस्य प्राप्ते त्वेकादशेऽहनि।
नक्षत्रतिथिवारादि शोधनीयं न किञ्चन॥
युगमन्वादिसंक्रान्तिदर्शे प्रेतक्रिया यदि।
दैवादापतिता तत्र न नक्षत्रादिशोधनं॥

इति प्रेतक्रियासु निषिद्धकालाः।

अथ पिण्डदाने निषिद्धकालाः।

तत्राह पुलस्त्यः।

अयनद्वितये श्राद्धं विषुवद्द्वितये तथा।
युगादिषु च सर्व्वासु पिण्डनिर्व्वपणादृते इति॥

एतेषु कालेषु श्राद्धं 'पिण्डनिर्व्वपणादृते' पिण्डदानं विना कर्त्तव्यमिति।

मत्स्यपुराणे।

वैशाखस्य तृतीयायां नवम्यां कार्त्तिकस्य च।
श्राद्धं कार्य्यन्तु शुक्लायां सङ्क्रान्तिविधिना नरैः॥

अत्र सङ्क्रान्तिष्वित्यनेनैवायनादीनामपि लाभे पुनस्तदभिधानं तत्कालकृतस्य पिण्डदानस्यातिनिन्दितत्वद्योतनार्थं। सङ्क्रान्तिविधिने-

त्यनेन पिण्डदानराहित्यमुक्तं । वैशाखस्य तृतीयायामित्यादिकं सर्व्व-युगाद्युपलक्षणं । युगादिषु च सर्व्वास्विति पुलस्त्यवचनात् ।

ब्रह्मपुराणे ।

अयनद्वितये श्राद्धं विषुवद्वितये तथा ।
सङ्क्रान्तिषु च कर्त्तव्यं पिण्डनिर्व्वपणादृते ॥
वैशाखस्य तृतीयायां नवम्यां कार्त्तिकस्य तु ।
श्राद्धं कार्य्यन्तु शुक्लायां सङ्क्रान्तिविधिना नरैः ॥
त्रयोदश्यां भाद्रपदे माघे चन्द्रक्षयेऽहनि ।
श्राद्धं कार्य्यं पायसेन दक्षिणायनवच्च तत् ॥
यदा च श्रोत्रियोऽभ्येति गेहं वेदविदग्निवित् ।
तेनैकेन तु कर्त्तव्यं श्राद्धं विषुवदुत्तमं ॥

'विषुवतो विषुवच्छ्राद्धात् उत्तमं' श्रेष्ठ । श्रोत्रियागमननिमित्तक-मपि श्राद्धं प्रायःपाठादपिण्डमेव भवितुमर्हति ।

वृहत्पाराशरः ।

युगादिषु मघायाञ्च विषुवत्ययने तथा ।
भरणीषु च कुर्व्वीत पिण्डनिर्व्वपणं न हि ॥

मघायुक्तां भाद्रपदापरपक्षत्रयोदशीमधिकृत्य देवीपुराणे ।

तत्रापि महती पूजा कर्त्तव्या पितृदैवते ।
त्यक्त्वे पिण्डप्रदानन्तु ज्येष्ठपुत्री विवर्ज्जयेत् ॥

'तत्रापि' भाद्रपदापरपक्षत्रयोदश्यामपि, 'पितृदैवते काले' म-घानक्षत्रे जाते सति, 'महती' श्राद्धलक्षणा पूजा कर्त्तव्या । स तु कर्त्ता 'ज्येष्ठपुत्रवान्' जीवत्प्रथमपुत्रश्चेद्भवेत् तर्हि तत्र श्राद्धं कुर्व्वन् पिण्ड-

प्रदानं वर्जयेत्। पिण्डरहितं श्राद्धं कुर्य्यादित्यर्थः। ज्येष्ठपुत्रीत्यनेन मघाकालिकस्य त्रयोदशीकालिकस्य उभयसमवायकालिकस्य च पिण्डदानस्य ज्येष्ठपुत्रविनाशकत्वलक्षणो दोषः सूचितः।

तत्र च महाभारते ।

सङ्क्रान्तावुपवासेन[१] पारणेन च भारत ।
मघायां पिण्डदानेन ज्येष्ठः पुत्रो विनश्यतीति ॥

ज्योतिःपाराशरः ।

विवाहे विहिते मासांस्त्यजेयुर्द्वादशैव हि ।
सपिण्डाः पिण्डनिर्व्वापं मौञ्जीबन्धे षडेव हि ।

अस्यापवादः ।

महालये गयाश्राद्धे मातापित्रोः क्षयेऽहनि ।
यस्य कस्यापि मर्त्यस्य सपिण्डीकरणे तथा ।
कृतोद्वाहोऽपि कुर्व्वीत पिण्डनिर्व्वपणं सदेति[२] ॥

वृद्धशातातपः ।

पिण्डनिर्व्वापरहितं यत्तु श्राद्धं विधीयते ।
स्वधावाचनलोपोऽत्र विकिरंस्तु न लुप्यते ।
अक्षय्य-दक्षिणा-स्वस्ति-सौमनस्यं यथास्थितम् ॥

इति पिण्डदाने निषिद्धकालाः ॥

अत्रेदं विचार्य्यते। सपिण्डीकरणोत्तरकालिकानि मृताहापरपक्षामावास्याष्टका-व्यतीपात-सङ्क्रान्त्युपराग-युगमन्वन्तरादि-गजच्छायादि-

(१) संक्रान्तावुपरागेषेति ग० ।
(२) सुत इति ख० ।

युक्तानि श्राद्धानि प्रतिकालं भिद्यन्ते न वेति तदर्थमिदं विचार्य्यते । किं कालयुक्तानि वाक्यानि कर्म्मोत्पत्तिविधय उतोत्पन्ने कर्म्मणि कालस्य विधय इति । तत्र यद्यपि गुणविधाने भावार्थे विधिः वाक्यार्थविधिश्चापाद्यते तथापि विशेषणे विधिशक्तिसंक्रमात् लाघवाच्च गुणविधय एवेति न कर्मभेदमापादयन्ति । अतः कर्म्मैक्याद्- युगपद्भाविष्वपि वैकल्पिकेषु क्वचिदेकस्मिन् कालेऽनुष्ठानं न सर्व्व- स्मिन्। कुतस्तु युगपद्भाविषु पृथगनुष्ठानमिति कालसमवाये सकृ- देकमेव श्राद्धं कर्त्तव्यमिति। नहि कस्यचित्कालरूपगुणानुरोधेन प्रधानावृत्तिः सम्मता। या तु सायंप्रातरादिकालानुरोधेन होमा- वृत्तिः सा तत्कालावच्छिन्नजीवनरूपनिमित्तावृत्त्येति ।

अत्रोच्यते। यत्र शुद्धोत्पत्तिः सन्निधावस्ति तत्र गुणयुक्तेषु वाक्येषु तत्प्रत्यभिज्ञानाद्गुणमात्रविधिर्भवति। अत्र तु शुद्धोत्पत्त्यभावादगत्या विशिष्टविधौ गौरवाद्यदोषः। शुद्धोत्पत्तिकल्पनायान्तु सर्व्वत्र विशिष्ट- विधिलोपेन क्वचिद्गुणाद्भेदः स्यात्। अतो विशिष्टविधित्वात् प्रति- कालं श्राद्धभेदः। निमित्तत्वाच्चोपरागादीनान्तद्भेदे स्पष्टो भेदः। अतस्तत्कालागमने तत्तच्छ्राद्धमनुष्ठेयमिति स्थितम् ।

अथेदानीं कालसमवाये निमित्तसमवाये च सन्दिह्यते। किं तदा तत्तत्कालिकानां तत्तन्निमित्तकानां श्राद्धानां मध्ये किञ्चिदेकमेवा- नुष्ठेयमुत सर्वाणि पृथक् पृथक्। अथ तन्त्रेणेति। तत्रैकदिनेऽनेक- श्राद्धनिषेधात् किञ्चिदेकमेवेति प्राप्त उच्यते ।

एककाले गतासूनां बहूनामथवा द्वयोः ।
तन्त्रेण श्रपणं कृत्वा कुर्य्याच्छ्राद्धं पृथक् पृथक् ॥

पूर्वकस्य मृतस्यादौ द्वितीयस्य ततः पुनः।
तृतीयस्य ततः कुर्य्यात् सन्निपातेष्वयं क्रमः॥

इति भृगुणा समानेऽप्यहनि नानानिमित्तानामनेकेषां[१] श्राद्धानामनुष्ठानस्योक्तत्वात् "द्वादशाहः प्रशस्यते" इत्यादौ नानानिमित्तकानां प्रेतश्राद्धानामेकस्मिन्नेवाहनि अनुष्ठानस्य व्युत्पादितत्वात् "नैकः श्राद्धद्वयं कुर्य्यात् समानेऽहनि कुत्रचित्" इति अस्य निषेधस्य अड्डाजडारभ्यमाणैकनिमित्तश्राद्धवृद्धिविषयत्वे स्थिते सर्वाण्यपि पृथगनुष्ठेयानीति पक्षो गृह्यते। यत्तु देशकालकर्त्रैक्यादिशेषग्रहणाभावेनाग्नेयादियागाङ्गानां प्रयाजादीनां तन्त्रमनुष्ठानमुक्तं तदेकप्रयोगविधिगृहीतेष्वङ्गेष्वेवोचितं न तु स्वतन्त्रेषु प्रधानेष्वपि। यत्तु काम्यापूर्वार्थमनुष्ठितयोर्दर्शपौर्णमासयोर्नित्यापूर्वप्रसङ्ग उक्तः सोऽपि कर्मैक्ये वक्तुमुचितः। यावेव ह्याग्नेयादिसमुदायौ काम्यापूर्वार्थौ तावेव नित्यापूर्वार्थौ उत्पत्तिवाक्यैक्यादवगमात्। यस्तु तत्र भेदव्यवहारः स कामरूप-निमित्तरूपोपाधिसम्बन्धनिबन्धनप्रतीतिकालत्ववस्थाभेदाश्रयो न वस्तुभेदाश्रयः। अपूर्वभेदस्तु वास्तवोऽधिकारभेदात्। अतस्तायमौपाधिकोऽप्यपूर्व्वभेदानुनिष्पादीति कृत्वा भेदलक्षणे विचारितः। ननु तत्तत्प्रकृत्यर्थरूपोपाधिभेदोपरागप्रतीतिभेदनिबन्धनो वास्तवोऽपि यागदानहोमभावनानां भेदः प्रतिपादितः। सत्यं। किन्तु प्रकृत्यर्थोपरागप्रत्यायितो भेदस्तत्र बाधकाभावाद्वास्तवोऽङ्गीकृतः। प्रकृतेतूत्पत्तिशास्त्रैकत्वापादितकर्मैक्यप्रतिरूपबाधकसद्भावादवास्तवः।

अतोऽत्र कर्मैक्यात्काम्यापूर्वार्थमनुष्ठिताभ्यामेव दर्शपूर्णमासाभ्यां

(१) भिन्ननिमित्तानामनेकेषामिति ग०।

नित्यानुष्ठानसिद्धौ न पृथक् अनुष्ठानं क्रियते। भिन्ने तु कर्मण्यन्या पूर्वस्यान्येनासिद्धेस्तदर्थमन्यस्याप्यनुष्ठानमिति। अस्तु वात्र कश्चिदास्तवो ऽपि सूक्ष्मः कर्मभेदः। स तु भेदान्तरेभ्यो विलक्षणः। न स्वसामान्याभ्यगतं किमप्यन्यत्रार्थयितुमर्हतीति।

अत्रोच्यते। कर्मभेदेऽपि देशकालकर्त्राद्येकत्वे सकृदनुष्ठानेन सर्वकर्मसिद्धिर्युगपदेव सर्वापूर्वनिष्पत्तिर्जायते। न ग्टह्यते हि तदा विशेषः, इदं निष्पन्नं नेदमिति। अभ्युपगतञ्च यागभेदेऽपि देवतैक्ये तन्त्रमनुष्ठानं। सान्नाय्ये स्वप्नदीतरणाभिवर्षणामेध्यप्रतिमन्त्रणेषु चैवमित्यत्र युगपदनेकामेध्यदर्शनरूपनिमित्तसमवाये प्रतिनिमित्तं आरब्धं मनो दरिद्रं चतुरित्येतन्मन्त्रजपरूपनैमित्तिकावृत्तौ प्राप्तायां विशेषग्रहणाभावात् सकृन्नैमित्तिकानुष्ठानमिति चैकदेशे स्थितम्।

अतः श्राद्धनिमित्तसमवाये कालसमवाये च देशैक्ये च कर्त्रैक्ये देवतैक्ये च विशेषग्रहणाभावात्तन्त्रेण सर्वश्राद्धानुष्ठानं कर्त्तव्यमिति। एवञ्च सति संक्रान्तिनिमित्तकममावास्यानिमित्तकं व्यतीपातनिमित्तकान्येतानि तन्त्रेण करिष्ये इति सङ्कल्पं कुर्य्यात्।

इति कालसमवायनिर्णयः।

इति श्रीमहाराजाधिराजश्रीमहादेवीयसमस्तकरणाधीश्वरसकलविद्याविशारदसकलश्रीकरणाधिपतिपण्डितश्रीहेमाद्रिविरचिते चतुर्वर्गचिन्तामणौ परिशेषखण्डे श्राद्धकल्पे श्राद्धकालनिरूपणं नाम पञ्चमोऽध्यायः समाप्तः ॥०॥

अथ षष्ठोऽध्यायः ।

यस्मात्सततनिर्झरव्यतिकरप्रारब्धपूरोर्म्मिषु
आध्यन्ते घनमीनकच्छपकुलस्पर्द्धानिबद्धादराः ।
आम्नाय-स्मृति-नीति-शास्त्रनिकराः सोऽयं विधत्तेऽधुना
श्राद्धे योग्य-तदन्यविप्रकथनं हेमाद्रिमन्त्रीश्वरः ॥

अथ ब्राह्मणा निरूप्यन्ते ।

अत्र देशकालानन्तरं श्राद्धप्रयोगे निरूपणीये हविःप्रक्षेपाधिकरणभूताहवनीयस्थानीयानां प्रथमसम्पाद्यत्वात् द्रव्यादिभ्यः पूर्व्वं निरूपणं क्रियते । तत्र चतुर्भिरपि वर्णैः क्रियमाणेषु श्राद्धेषु ब्राह्मणानामेवामन्त्रणीयत्वेन विहितत्वात् त एव नियोज्याः ।

तत्र ब्राह्मणप्रशंसा ।

तत्र तैत्तिरीयश्रुतिः । यावतीर्वै देवतास्ताः सर्व्वा वेदविदि ब्राह्मणे वसन्ति । तस्माद् ब्राह्मणेभ्यो वेदविद्भ्यो दिवे दिवे नमस्कुर्य्यान्नाश्लीलं कीर्त्तयेत् । एता एव देवता एव प्रीणातीति । नमस्कारोऽत्र पूजोपलक्षणार्थः ।

शतपथश्रुतिरपि । द्वया वै देवाः । देवा अहैव देवा अथ ये ब्राह्मणाः शुश्रुवांसोऽनूचानास्ते मनुष्यदेवास्तेषां द्वेधा विभक्त एव यज्ञ आहुतय एव देवानां दक्षिणा मनुष्यदेवानां ब्राह्मणानां शुश्रुवुषामनूचानानामाहुतिभिरेव देवान् प्रीणाति दक्षिणाभिर्मनुष्य-

देवान् ब्राह्मणांश्च शुश्रुवांसोऽनूचानांस्त एनमुभये देवाः प्रीताः सुधायां दधतीति'[१] ।

भविष्यत्पुराणे ।

ब्राह्मणा दैवतं भूमौ ब्राह्मणा दिवि दैवतम् ।
ब्राह्मणेभ्यः परं नास्ति भूतं किञ्चिज्जगत्त्रये ॥
अदैवं दैवतं कुर्य्युः कुर्य्युर्दैवमदैवतम् ।
ब्राह्मणा हि महाभागाः पूज्यन्ते सततं द्विजाः ॥
ब्राह्मणेभ्यः समुत्पन्ना देवाः पूर्व्वमिति श्रुतिः ।
ब्राह्मणेभ्यो जगत्सर्व्वं तस्मात् पूज्यतमा द्विजाः ॥
एषामश्नन्ति[२] वक्त्रेण देवताः पितरस्तथा ।
ऋषयश्च तथा नागाः किम्भूतमधिकं ततः ॥

याज्ञवल्क्यः ।

तपस्तप्त्वा सृजद् ब्रह्मा ब्राह्मणान् वेदगुप्तये ।
तृप्त्यर्थं पितृदेवानां धर्म्मसंरक्षणाय च ॥

मत्स्यपुराणे ।

नास्ति विप्रसमो देवो नास्ति विप्रसमो गुरुः ।
नास्ति विप्रात्परः शत्रुर्नास्ति विप्रात्परो विधिः ॥

विष्णुधर्म्मोत्तरे भगवद्वाक्यम् ।

ब्राह्मणैः पूजितैर्नित्यं पूजितोऽहं न संशयः ।
निर्भर्त्सितैश्च निर्भर्त्सितस्तथाहं सर्व्वकर्म्मसु ॥

(१) शतपथब्राह्मणे का० २, प्रपा० १, अध्या० २, सू० ६ ।
(२) येषामश्नन्तीति ख० ।

विप्राः परागतिर्मह्यं यस्मात् पूजयते नृप ।
तमहं स्वेन रूपेण प्रपश्यामि युधिष्ठिर ॥

स्कन्दपुराणे देवीं प्रति ईश्वरवचनम् ।

श्रुतीनामाकरा ह्येते रत्नानामिव सागराः ।
विप्रा विप्राधिपमुखि पूजनीयाः प्रयत्नतः ॥

"विप्राधिपमुखि" चन्द्रमुखीति देव्याः सम्बोधनम् ।

यत्र वेदविदो विप्रा न प्राश्नन्त्युत्तमं हविः ।
न तत्र देवा देवेशि हविरश्नन्ति[१] कर्हिचित् ॥
अपि नारायणोऽनन्तो ब्रह्मा स्कन्दोऽनलः शिखी ।
तत्कर्म्म नाभिनन्दन्ति यत्र विप्रा न पूजिताः ॥
येषां प्रसादात् सुलभमायुर्धर्म्मः सुखं धनम् ।
श्रीर्यशः स्वर्गवासश्च तान् विप्रानर्चयेद्बुधः ॥

इति ब्राह्मणप्रशंसा ।

अथ ब्राह्मणलक्षणम् ।

अत्राकराचार्य्याः ।

ब्राह्मणत्वजात्याश्रयो ब्राह्मण इति । अत्र यद्यप्युपदेशानपेक्षा-क्षिसन्निपातमात्रानुभवनीय-क्षत्रियवैश्यादिव्यावृत्त-ब्राह्मणत्वाभिमत-व्यक्तिमात्रानुवृत्त-द्रव्यगुणकर्म्मसंस्थानादिकृत-वैलक्षण्याभावान्मनुष्यत्वा-वान्तरसामान्याभिव्यञ्जक-स्थूलतरकारणासम्भवस्तथापि विशुद्धमाता-पितृसन्ततिजत्वोपदेशसापेक्ष-बुद्धिविशेषसमुद्भासित-सूक्ष्मतरयोनि-ग्रामाात्मक-ब्राह्मणत्वाभिव्यञ्जकसम्भवः परीक्षकापरीक्षकसाक्षिको-

(१) येषामश्नन्तीति ख० ।

ऽस्त्येव। अभ्युपगतश्च रत्नादावुपदेशसापेक्षोऽपि सामान्याभिव्यञ्जकावभासः सर्व्वैः। ननु विशुद्धमातापितृसन्ततिजत्वं नाम ब्राह्मणजातीयमातापितृजत्वमेव तथा चोपदेशे ज्ञप्तिप्रतिबन्धकमन्योन्याश्रयत्वमापद्यते। उपदेशार्थज्ञानाधीनं ब्राह्मणत्वज्ञानं ब्राह्मत्वज्ञानाधीनमुपदेशार्थज्ञानमिति। मैवं। अयमत्रोपदेशार्थः। ब्राह्मणत्वसामान्यवान् ब्राह्मणः। ब्राह्मणत्वव्यवस्थापकन्तु तज्जन्यत्वमिति। ननु तर्हि यत्र ब्राह्मणैकजन्यत्वं व्यवतिष्ठत इत्येवविधे व्यवस्थापकोपदेशे व्यवस्थापकधर्म्मगर्भीकृतस्य ब्राह्मणत्वस्य व्यवस्थाज्ञानाभावात्तथाभूतस्य व्यवस्थाज्ञानसाधनत्वासम्भवादन्योन्यात्माश्रयानवस्थाद्यापातः। मैवं। अस्तु नाम व्यवस्थाज्ञापकत्वेऽन्योन्याश्रयादिकं कारकहेतुत्वे तु न तस्य प्रसङ्गः। सत्तामात्रेण कारकत्वात। कारकस्य चायमुपदेशः। न ज्ञापकस्य। तदेवं व्यवस्थाकारकोपदेशानन्तरं ब्राह्मणत्वाभिव्यञ्जकपूर्व्वोक्तधर्म्मविशेषावभासकृतो ब्राह्मणत्वसामान्यावगमोऽस्त्येव। नन्वेवं सतोदृशविधोपदेशश्रवणवतो नरस्यादृष्टचरमविज्ञातकुलनामानमुपलक्षिताचारविशेषं ब्राह्मणरूपमुपलभ्यापि सन्निपातमात्रेण निर्व्विचिकित्सा ब्राह्मणत्वबुद्धिरुत्पद्येत। तथा च प्रश्नपरीक्षे न स्यातां। अथ ब्राह्मणत्वव्यवस्थापकस्य विशुद्धमातापितृसन्ततिजत्वलक्षणस्योपाधेः तद्व्यक्तिनिष्ठतयानवगमात्तद्गतसामान्यानभिव्यक्तिः, तर्हि व्यवस्थापकस्योपाधेः ज्ञापकत्वापाते सति इतरेतराश्रयादिकमापतितमेव। मैवं। उपदेशदशातिक्रान्तमिदं लिङ्गत्वेन कारकस्य ज्ञापकत्वमदृष्टमेव। अथोच्यते। अनादाविह संसारे दुर्व्वारे मकरध्वजे कुले च कामिनीमूले का जातिपरिकल्पनेति। तत्र प्रतिकूलं कुलाभिमानि-

भिः पुरुषैस्तादृग्विधाभिः स्त्रीभिश्च रक्ष्यमाणानि कुलान्युपप्लुतान्ये-वानुवर्त्तमानानि दृश्यन्ते । प्रपञ्चितश्चायमर्थस्तेषु तेषु शास्त्रेष्वित्युप-रम्यते । न च यजन-याजनाध्ययनाध्यापन-दानप्रतिग्रहाचारसम्पदहिं-सा-सत्य-शौचादिसम्पन्नत्वं ब्राह्मणलक्षणं। अस्य हि याजनाध्यापनप्रति-ग्रहादीनामन्यतमवैकल्येऽपि अध्ययनयजनदानादिमात्रसद्भावे ब्राह्म-णजातीये ब्राह्मणव्यवहारस्यानुपपन्नत्वान्न समुच्चितस्य लक्षणत्वं । न चासमुच्चितस्य, क्षत्रियादिषु सत्त्वात् । न च याजनाध्यापनप्रतिग्रहसमुच्च-यस्य ब्राह्मणलक्षणत्वं । प्रतिग्रहवर्जनव्रतवतोऽप्रतिषिद्धव्रते ब्राह्मणत्वं न स्यात् । एतत्त्रयवतः क्षत्रियत्वेनाभिमतस्य च ब्राह्मणत्वं स्यात् । किञ्च वृत्त्यर्थं ब्राह्मणः प्रतिगृह्णीयाद्याजयेदध्यापयेदिति ब्राह्मणस्य सतः प्रतिग्रहादयो विहिताः । पश्चाद्भाविनो न पूर्व्वसिद्धब्राह्मण-संज्ञाप्रवृत्तिनिमित्तं भवितुमर्हन्ति, रूपवदिति चेन्न । अनन्यगति-न्यायलभ्यानामर्थानामन्यगतिसदर्शविषयत्वाभावात् ।

यत्तु वह्निपुराणे वृत्तान्येव ब्राह्मणलक्षणमित्युक्तं ।

न जातिर्न कुलं राजन् न स्वाध्यायः श्रुतं न वा ।
कारणानि द्विजत्वस्य वृत्तमेव हि कारणं ॥
किं कुलं वृत्तहीनस्य करिष्यति दुरात्मनः ।
कृमयः किं न जायन्ते कुसुमेषु सुगन्धिषु ॥
नैकमेकान्ततो ग्राह्यं पावनं हि विशाम्पते ।
वृत्तमन्विष्यतां तात रक्षोभिः किं न पठ्यते ॥
बहुना किमधीतेन नटस्येव दुरात्मनः ।
तेनाधीतं श्रुतं वापि यः क्रियामनुतिष्ठति ॥

कपालस्थं यथा तोयं श्वदृतौ च यथा पयः ।
दूष्यं स्यात् स्थानदोषेण वृत्तहीनं तथा श्रुतं ॥
चतुर्वेदोऽपि दुर्वृत्तः शूद्रादल्पतरः स्मृतः ।
तस्माद्विद्धि महाराज वृत्तं ब्राह्मणलक्षणम् ॥
सत्यं दमस्तपो दानमहिंसेन्द्रियनिग्रहः ।
दृश्यन्ते यत्र राजेन्द्र स ब्राह्मण इति स्मृतः ॥

यच्च ब्रह्माण्डपुराणे उक्तम् ।

जातकर्म्मादिभिर्यस्तु संस्कारैः संस्कृतः शुचिः ।
वेदाध्ययनसम्पन्नः षट्सु कर्म्मस्ववस्थितः ॥
सत्यवाक् विघसाशी तु शीलवांश्च गुरुप्रियः(१) ।
सत्यव्रती सत्यपरः स वै ब्राह्मण उच्यते ।
तपः श्रुतं च योनिश्चाप्येतत् ब्राह्मणकारणं ॥
सत्यं दानं तपो होम आनृशंस्यं क्षमा घृणा ।
तपश्च दृश्यते यत्र स ब्राह्मण इति स्मृतः ॥

'षट्सु कर्म्मसु' यजनयाजनाध्ययनाध्यापनदानप्रतिग्रहेषु ।
'विघसाशी' अवश्यभोजनीयातिथिप्रभृतिभुक्तावशिष्टभोजी ।
तथा च व्यासः ।

देवेभ्यश्च पितृभ्यश्च भृत्येभ्योऽतिथिभिः सह ।
दत्त्वा शिष्टन्तु यो भुङ्क्ते तमाहुर्विघसाशिनमिति ॥

यच्च यम-शातातपाभ्यामुक्तं ।

(१) शौचाचारे स्थितः सम्यक् विघसाशी गुरुप्रिय इति ग० ।

तपो धर्म्मो दया दानं सत्यं ज्ञानं श्रुतिर्घृणा ।
विद्या विनयमस्तेयमेतद्ब्राह्मणलक्षणं ॥

यच्च वसिष्ठेनोक्तं ।

योगस्तपो दया दानं सत्यं शौचं श्रुतं घृणा ।
विद्या विज्ञानमास्तिक्यमेतद्ब्राह्मणलक्षणं ॥
यस्य सर्व्वं न वामर्ष्यं नाश्रुतं न बहुश्रुतं ।
न सुव्रतं न दुर्वृत्तं वेद कश्चित्स ब्राह्मणः ॥

यच्च यमेनोक्तं ।

अहिंसानिरतो नित्यं जुह्वानो जातवेदसं ।
स्वदारनिरतो दाता स वै ब्राह्मण उच्यते ॥
श्रुतं प्रज्ञानुगं यस्य प्रज्ञा चैव(१) श्रुतानुगा ।
असम्भिन्नार्य्यमर्य्यादः स वै ब्राह्मण उच्यते ॥
आशिषोऽर्थार्थं(२) पूजाश्च प्रसङ्गांस्तु करोति यः ।
निवृत्तो लोभमोहाभ्यां तं देवा ब्राह्मणं विदुः ॥

'आशिषः' आशीर्व्वादान् । 'अर्थार्थं' धनलाभाय । 'पूजां' सत्क्रियां, देवतापूजां वा । 'प्रसङ्गाः' तास्ताः प्रस्तावनाः, तेषु तेषु विषयेषु आसक्तीर्व्वा ।

सत्यं दानं क्षमा शीलमानृशंस्यं दया घृणा ।
दृश्यन्ते यच लोकेऽस्मिन् तं देवा ब्राह्मणं विदुः ॥

'घृणा' कुत्सितविषये विकारः । तदेतत्सर्व्वं न ब्राह्मणत्वजा-

(१) यस्येति ख० ।
(२) आशिषोऽर्थांश्चेति ग० ।

तिनिराकरणेन शौचदृष्टादेरेव ब्राह्मणशब्दप्रवृत्तिनिमित्तत्वप्रतिपादनपरं, किन्तु हव्यकव्यभोक्तृत्वार्हतापादकब्राह्मणगतप्राशस्त्यप्रतिपादनपरं। अपशवोऽन्ये गोऽश्वेभ्यः, पशवो गोऽश्वा इत्येतद्यथा गोऽश्वेभ्यः प्राशस्त्यप्रतिपादनपरं ।

अतएवाह बौधायनः ।

विद्या तपश्च योनिश्च एतद्ब्राह्मणलक्षणं ।
विद्यातपोभ्यां यो हीनो जातिब्राह्मण एव सः ॥

इति विद्यादियुक्तत्वं हव्यकव्यार्हप्रशस्तब्राह्मणलक्षणं । विद्यादिरहिते तु यद्ब्राह्मणत्वं तद्ब्राह्मणत्वरूपजातियोगमात्रमित्यर्थः । 'जातिब्राह्मण एव' इत्यस्य जात्यैव स ब्राह्मण इत्यन्वयविग्रहौ । अतएव विद्यादियोगो ब्राह्मणानां पावनत्व एव स्मृतिपुराणेषु हेतुरुक्तो न ब्राह्मणशब्दप्रवृत्ताविति ।

इति ब्राह्मणलक्षणं ।

अथ पात्रीभूतब्राह्मणलक्षणं ।

याज्ञवल्क्यः ।

न विद्यया केवलया तपसा वापि पात्रता ।
यत्र वृत्तमिमे चोभे तद्धि पात्रं प्रकीर्त्तितं ॥

अङ्ग-स्मृति-पुराण-न्याय-मीमांसासहिता वेदा विद्या ।

तपोलक्षणमाह देवलः ।

अथ तपोविधिं व्याख्यास्यामः । तद्यथा व्रतोपवास-नियमैः शरीरोत्तापनं तप इति । व्रतादीन्यपि तत्रैव दर्शितानि । तत्र ब्रह्मचर्यं सत्यवचनं मधुमांसवर्जनं मौनमयाचनमृतुकालाभिगमनमित्येवमा-

दीनि व्रतानि । अनशनमुपवासः । स्वाध्यायशीलत्वं, मातापितृ-गो-ब्राह्मणशुश्रूषा, पुण्यक्षेत्राभिगमनं, तीर्थावगाहनं, शीतोष्णवर्षातपावश्यायानामप्रतीकारः, कण्टक-शर्करा-दर्भ-दारुफलक-वल्वज-सिकता-भूमिशयनं, हेमन्त-शिशिरयोरार्द्रपटप्रावरणं, वर्षासु जलशय्या, ग्रीष्मवसन्तयोः पञ्चाग्निमध्याधिष्ठानेन दिवसावस्थानं, गुड़-लवण-गोरस-स्नेह-धान्यादीनां स्वादूनामनुपभोजनं, फल-मूल-शाक-पुष्पकपिण्याकभोजनमिति नियमाः । निजवर्णाश्रमविहितधर्मानुष्ठानन्तपः । वृद्धशातातपः ।

स्वाधायवान् नियमवांस्तपस्वी ज्ञानविच्च यः ।
शान्तो दान्तः सत्यवादी विप्रः पात्रमिहोच्यते ॥

'स्वाधायः' वेदः, तस्याध्यापनार्थावबोध-व्याख्यानादिभिर्युक्तः 'स्वाधायवान्' । 'नियमवान्' यम-नियमसम्पन्नः । ते च ।

ब्रह्मचर्य्यं दया चान्तिर्ध्यानं सत्यमकल्कता ।
अहिंसा स्तेयमाधुर्य्ये दमश्चेति यमाः स्मृताः ॥
स्नान-मौनोपवासेज्या-स्वाधायोपस्थनिग्रहाः ।
नियमा गुरुशुश्रूषा-शौचाक्रोधाप्रमादताः ॥

इति याज्ञवल्क्योक्ता विज्ञेया । तत्र निषिद्धस्त्रीसङ्गवर्जनं 'ब्रह्मचर्य्यं'। प्राणिमात्रविपत्प्रतीकारेच्छा 'दया' । द्वन्द्वदुःखसहिष्णुता 'चान्तिः' । अभिमतदेवानुचिन्तनं 'ध्यानं'। भूतहिताय यथार्थवचनं 'सत्यं' । दम्भराहित्यं 'अकल्कता'। अविहितवधवर्जनं 'अहिंसा' । अग्राह्यपरस्वानपहारः 'अस्तेयं' । परप्रीतिकरवेष-भाषणचेष्टावत्त्वं 'माधुर्य्यं'। स्वैरवृत्तिनिवृत्तिप्रयोजनकं परिमितग्रासभोजनादिभिरुपायैरिन्द्रियमदापहरणं 'दमः'।

नित्यनैमित्तिकं जलनिमज्जनादिरूपं 'स्नानं'। निषिद्धवाक्प्रवृत्तिवर्जनं 'मौनं'। नित्यनैमित्तिकमहोरात्रानशनं 'उपवासः'। आवश्यकं देवता-मुद्दिश्य स्वकीयद्रव्यत्यागः 'इज्या'। वेदाध्ययनं 'स्वाध्यायः'। अविहितप्र-कारकशुक्रविमोचनव्यापारवैमुख्यं 'उपस्थनिग्रहः'। गुरोरनुकूलाचरणं 'गुरुशुश्रूषा'। बाह्याभ्यन्तरमलापहरणं 'शौचं'। हनन-भर्त्सन-शपना-दिक्रूरकर्मारम्भनिदानीभूतान्तर्विकारविशेषवर्जनं 'अक्रोधः'। विहिते निषिद्धार्थाननुष्ठाने च सावधानत्वं 'अप्रमादता:' इति। ज्ञानस्यात्म-तत्त्वज्ञानस्य वेदेन लाभात् 'ज्ञानवित्'।

महाभारते।

साङ्गांस्तु चतुरो वेदान् योऽधीते वै द्विजर्षभ।
षड्भ्यो निवृत्तः कर्मभ्यस्तं पात्रमृषयो विदुः॥

वसिष्ठः।

किञ्चिद्वेदमयं पात्रं शूद्रान्नं यस्य नोदरे।

शूद्रद्रव्यप्रतिग्रहसम्पादितमन्नं 'शूद्रान्नं'। साक्षाच्छूद्रान्नस्य वर्जने हि का नामातिपात्रता।

वृहस्पतिः।

ब्रह्मचारी भवेत्पात्रं पात्रं वेदस्य पारगः।
पात्राणामुत्तमं पात्रं शूद्रान्नं यस्य नोदरे॥

व्यासः। किञ्चिद्वेदमयं पात्रं किञ्चित्पात्रं तपोमयं।
असङ्कीर्णं तु यत्पात्रं तत्पात्रं परमं स्मृतं॥

योनिसङ्कर-वृत्तिसङ्कर-पतितादिसंसर्गरहितं 'असङ्कीर्णं'।

शङ्खः।

किञ्चिद्वेदमयं पात्रं किञ्चित्पात्रं तपोमयं ।
अतिथिपरं यत्पात्रं तत्पात्रं परमं विदुः ॥

अतिथिलक्षणं वक्ष्यते ।

भविष्यत्पुराणे ।

आत्मयस्पृहा दमः सत्यं दानं शीलं तपः श्रुतं ।
एतदष्टाङ्गमुद्दिष्टं परमं पात्रलक्षणं ॥

शीललक्षणमुपरिष्टाद्वक्ष्यते ।

देवलः । त्रिशुक्लः कृशवृत्तिश्च घृणालुः सकलेन्द्रियः ।
विमुक्तो योनिदोषेभ्यो ब्राह्मणः पात्रमुच्यते ॥

त्रीणि कुल-विद्या-वृत्तानि 'शुक्लानि' विशुद्धानि यस्यासौ 'त्रिशुक्लः' । 'घृणालुः' दयालुः । 'सकलेन्द्रियः' अहीनाधिकाङ्गः । 'योनिदोषैर्विमुक्तः' योनिसङ्करकारणानामकर्त्ता ।

वृद्धवसिष्ठोऽप्याह ।

स्वाधायाढ्यं योनिमन्तं प्रशान्तं वैतानस्थं पापभीरुं बहुज्ञं ।
स्त्रीषु चान्तं धार्म्मिकं गोशरण्यं व्रतैः क्षान्तं ब्राह्मणं पात्रमाहुः ॥

'स्त्रीषु चान्तः' स्त्रीविषये सहिष्णुरलोलुप इत्यर्थः । 'गोशरण्यः' गोशुश्रूषापरः । 'व्रतैः क्षान्तः' व्रतानुष्ठानेन संशोषितशरीरेन्द्रियः ।

यमोऽप्याह ।

विद्यायुक्तो धर्म्मशीलः प्रशान्तः चान्तो दान्तः सत्यवादी कृतज्ञः ।
वृत्तिग्लानो गोहितो गोशरण्यो दाता यज्वा ब्राह्मणः पात्ररूपः ॥

'वृत्तिग्लानः' शिलोञ्छादिभिः चामशरीरः। 'यज्वा' यागानुष्ठानवान् ।

इति पात्रीभूतब्राह्मणलक्षणं ।

अथ पात्रसंज्ञाभिधानप्रसङ्गादुत्तम-मध्यमाधमविभागज्ञानोपयोगिन्यः कुल-शील-वृत्तादियोग-वियोगनिबन्धना अन्या अपि ब्राह्मणानां संज्ञाः कथ्यन्ते ।

तत्राह देवलः ।

मात्रश्च ब्राह्मणश्चैव श्रोत्रियश्च ततःपरः ।
अनूचानस्तथा भ्रूण ऋषिकल्प ऋषिर्मुनिः ॥
इत्येतेऽष्टौ समुद्दिष्टा ब्राह्मणाः प्रथमं श्रुतौ ।
तेषामपरः श्रेष्ठो विद्यावृत्तविशेषतः ॥

विद्यावृत्तातिशयवत्तादेषामाद्धेतोरित्यर्थः ।

उद्देशक्रमेणैवैतेषां लक्षणान्याह स एव ।

ब्राह्मणानां कुले जातो जातिमात्रो यदा भवेत् ।
अनुपेतः क्रियाहीनो मात्र इत्यभिधीयते ॥

'अनुपेतः' उपनयनरहितः ।

एकादशमतिक्रम्य वेदस्याचारवान्द्विजः ।
स ब्राह्मण इति प्रोक्तो निवृत्तः सत्यवान् घृणी ॥

'एकादशातिक्रमः' वेदस्य किञ्चिन्यूनस्याध्ययनं । 'निवृत्तः' शान्तः ।

एकां शाखां सकल्पां वा षड्भिरङ्गैरधीत्य वा ।
षट्कर्मनिरतो विप्रः श्रोत्रियो नाम धर्मवित् ॥

यमोऽपि ।

ॐकारपूर्व्विकास्तिस्रः सावित्रीं यश्च विन्दति ।
चरितब्रह्मचर्य्यश्च स वै श्रोत्रिय उच्यते ॥

'ॐकारपूर्व्विकाः,' महाव्याहृतीरिति शेषः ।

24

ब्रह्मवैवर्त्तेऽपि श्रोत्रियलक्षणमुक्तं ।

जन्मना ब्राह्मणो ज्ञेयः संस्कारैर्द्विज उच्यते ।
विद्यया चापि विप्रत्वं त्रिभिः श्रोत्रिय उच्यते ॥

देवलः ।

वेदवेदाङ्गतत्त्वज्ञः शुद्धात्मा पापवर्जितः ।
शिष्टः श्रोत्रियतां प्राप्तः सोऽनूचान इति स्मृतः ॥
अनूचानगुणोपेतो यज्ञस्वाध्याययन्त्रितः ।
भ्रूण इत्युच्यते शिष्टैः शेषभोजी जितेन्द्रियः ॥
वैदिकं लौकिकञ्चैव सर्व्वं ज्ञानमवाप्य यः ।
आश्रमस्थो वशी नित्यमृषिकल्प इति स्मृतः ॥

'लौकिकं' अर्थार्जनादिज्ञानं ।

ऊर्द्ध्वरेतास्तपस्युग्रो नियताशी न संशयं ।
शापानुग्रहयोः शक्तः सत्यसन्धो भवेदृषिः ॥

सत्या सन्धा अभिसन्धिरभिप्रायो यस्य असौ 'सत्यसन्धः' सत्यसङ्कल्प इत्यर्थः ।

निवृत्तः सर्व्वतत्त्वज्ञः कामक्रोधविवर्जितः ।
ध्यानस्थो निःक्रियो दाता त्रिशुक्लश्च स्मृतो मुनिः ॥

'निवृत्तः' निषिद्ध-काम्यकर्म्मभ्यः । 'निःक्रियः' अर्थार्जनादिक्रियारहितः ।

एवमन्वयविद्याभ्यां वृत्तेन च समुच्छ्रिताः ॥
त्रिशुक्ला नाम विप्रेन्द्राः पूज्यन्ते सवनादिषु ।

सम्वर्त्तः ।

उत्पत्तिं प्रलयञ्चैव भूतानामगतिं गतिम् ।
वेत्ति विद्यामविद्याञ्च स भवेद्वेदपारगः ॥

महाभारते ।

अध्यापयेत्तु यः शिष्यं कृतोपनयनं द्विजः ।
सरहस्यञ्च सकलं वेदं भरतसत्तम ।
तमाचार्य्यं महाबाहो प्रवदन्ति मनीषिणः ॥

आह बृहस्पतिः ।

आचिनोति च शास्त्राणि आचारे स्थापयत्यपि ।
स्वयमाचरते यस्तु तमाचार्य्यं प्रचक्षते ॥

मनुः ।

अल्पं वा बहु वा यस्य श्रुतस्योपकरोति यः ।
तमपीह गुरुं विद्यात् श्रुतोपक्रियया तया ॥
सर्व्वं वा यदि वाप्यर्द्धं पादं वा यदि वाक्षरं ।
सकाशाद्यस्य गृह्णीयान्नियतं तस्य गौरवमिति ॥

शिवधर्म्मे ।

संस्कृतैः प्राकृतैर्व्वाक्यैः यः शिष्यमनुरूपतः ।
देशभाषाद्युपायैश्च बोधयेत् स गुरुः स्मृतः ॥

महाभारते ।

एकदेशन्तु वेदस्य वेदाङ्गान्यपि वा गुरुः ।
योऽध्यापयेत् स्ववृत्त्यर्थं(१) उपाध्यायः स उच्यते ॥

---

(१) योऽध्यापयति वृत्त्यर्थमिति ग० ।

व्यासः ।

अग्न्याधेयं पाकयज्ञमग्निष्टोमादिकं तथा ।
यः करोति वृतो नूनमृत्विजन्तं प्रचक्षते ॥

शिवधर्म्मोत्तरे ।

चराचरस्य कर्त्तारमनन्तविभवं विभुं ।
आत्मानमेव यो वेत्ति स चात्मज्ञ इति स्मृतः ॥
शिवधर्म्मरताः शान्ताः शिवज्ञानपरायणाः ।
शिवधर्म्मप्रवक्तारो विप्राः स्युः शिवयोगिनः ॥

मनुः ।

सान्तानिकं यक्ष्यमाणमध्वगं सार्व्ववेदसं ।
गुर्व्वर्थं पितृमात्रर्थं स्वाध्यायार्थ्युपतापिनं ।
नवैतान् स्नातकान् विद्यात् ब्राह्मणान् धर्म्मभिक्षुकान् ॥

'सान्तानिकः' सन्तानप्रयोजनः विवाहार्थीत्यर्थः। 'अध्वगः' अच धर्म्मार्थे प्रचलितः। 'सार्व्ववेदसः' सर्व्वस्वदक्षिणयज्ञकृत्। 'उपतापी' व्याधिपीड़ितः।

आदित्यपुराणे ।

अक्रोधना धर्म्मपराः शान्ताः शमदमे रताः ।
निस्पृहाश्च महाराज ते विप्राः साधवः स्मृताः ॥

सौरपुराणे ।

गङ्गायमुनयोर्म्मध्ये मध्यदेशः प्रकीर्त्तितः ।
तत्रोत्पन्ना द्विजा ये वै साधवस्ते प्रकीर्त्तिताः ॥

ब्रह्माण्डपुराणे ।

अष्टवर्षा तु या कन्या श्रुतशीलसमन्विता ।
सा गौरी तत्सुतो यस्तु स गौरः परिकीर्त्तितः ॥

हारीतः ।

काण्डमेकाङ्गसव्याख्या पर्व्वाण्यङ्गानि तु ।
यस्तु तन्नापयेत् रक्षेत् स कुलीन इति श्रुतिः ॥

देवलः ।

धर्म्माधर्म्मविभागज्ञो निविष्टो वेदशासने ।
क्रियासक्तोऽनाचमाधीमानार्य्योऽनेच्छो विपर्य्यये ॥

यमः ।

श्रुत्वा स्पृष्ट्वा च दृष्ट्वा च भुक्त्वा घ्रात्वा च यो नरः ।
न हृष्यति ग्लायति वा स विज्ञेयो जितेन्द्रियः ॥
न पाणिपादचपलो न नेत्रचपलो द्विजः ।
न च वाक्चपलश्चैव इति शिष्टस्य लक्षणं ॥

इति प्रशस्तब्राह्मणसंज्ञाः ।

अथाब्राह्मणाः ।

आह शातातपः ।

अब्राह्मणास्तु षट् प्रोक्ता ऋषिः शातातपोऽब्रवीत् ।
आद्यो राजभृतस्तेषां द्वितीयः क्रयविक्रयी ॥
तृतीयो बहुयाज्यः स्यात् चतुर्थो ग्रामयाजकः[1] ।
पञ्चमस्तु भृतस्तेषां ग्रामस्य नगरस्य च ॥
अनागतान्तु यः पूर्व्वां सादित्याञ्चैव पश्चिमां ।

---

(१) ग्रामयाचक इति ख० ।

व्यासः ।

अग्न्याधेयं पाकयज्ञमग्निष्टोमादिकं तथा ।
यः करोति हृतो नूनम्त्लिजन्तं प्रचक्षते ॥

शिवधर्म्मोत्तरे ।

चराचरस्य कर्त्तारमनन्तविभवं विभुं ।
आत्मानमेव यो वेत्ति स चात्मज्ञ इति स्मृतः ॥
शिवधर्म्मरताः शान्ताः शिवज्ञानपरायणाः ।
शिवधर्म्मप्रवक्तारो विप्राः स्युः शिवयोगिनः ॥

मनुः ।

सान्तानिकं यक्ष्यमाणमध्वगं सार्व्ववेदसं ।
गुर्व्वर्थं पितृमात्रर्थं स्वाध्यायार्थ्युपतापिनं ।
नवैतान् स्नातकान् विद्यात् ब्राह्मणान् धर्म्मभिक्षुकान् ॥

'सान्तानिकः' सन्तानप्रयोजनः विवाहार्थीत्यर्थः। 'अध्वगः' अत्र धर्म्मार्थे प्रचलितः। 'सार्व्ववेदसः' सर्व्वस्वदक्षिणयज्ञकृत्। 'उपतापी' व्याधिपीड़ितः।

आदित्यपुराणे ।

अक्रोधना धर्म्मपराः शान्ताः शमदमे रताः ।
निस्पृहाश्च महाराज ते विप्राः साधवः स्मृताः ॥

सौरपुराणे ।

गङ्गायमुनयोर्म्मध्ये मध्यदेशः प्रकीर्त्तितः ।
तत्रोत्पन्ना द्विजा ये वै साधवस्ते प्रकीर्त्तिताः ॥

ब्रह्माण्डपुराणे ।

अष्टवर्षा तु या कन्या श्रुतशीलसमन्विता ।
सा गौरी तत्सुतो यस्तु स गौरः परिकीर्त्तितः ॥

हारीतः ।

काण्डमेषाङ्कुलव्याख्या पर्व्वाण्यङ्गानि तु ।
यस्तु तन्नापयेत् रक्षेत् स कुलीन इति श्रुतिः ॥

देवलः ।

धर्म्माधर्म्मविभागज्ञो निविष्टो वेदशासने ।
क्रियावज्ज्ञानमाधीमानार्य्योऽनेकधा विपर्य्यये ॥

यमः ।

श्रुत्वा स्पृष्ट्वा च दृष्ट्वा च भुक्त्वा घ्रात्वा च यो नरः ।
न हृष्यति ग्लायति वा स विज्ञेयो जितेन्द्रियः ॥
न पाणिपादचपलो न नेत्रचपलो द्विजः ।
न च वाक्चपलश्चैव इति शिष्टस्य लक्षणं ॥

इति प्रशस्तब्राह्मणसंज्ञाः ।

अथाब्राह्मणाः ।

आह शातातपः ।

अब्राह्मणास्तु षट् प्रोक्ता ऋषिः शातातपोऽब्रवीत् ।
आद्यो राजभृतस्तेषां द्वितीयः क्रयविक्रयी ॥
तृतीयो बहुयाज्यः स्यात् चतुर्थो ग्रामयाजकः[1] ।
पञ्चमस्तु भृतस्तेषां ग्रामस्य नगरस्य च ॥
अनागतान्तु यः पूर्व्वां सादित्याञ्चैव पश्चिमां ।

---

(१) ग्रामयाचक इति ख० ।

नोपासीत द्विजः सन्ध्यां स षष्ठोऽब्राह्मणः स्मृतः ॥

व्यासः।

ब्रह्मबीजसमुत्पन्नो मन्त्रसंस्कारवर्जितः।

जातिमात्रोपजीवी च भवेदब्राह्मणस्तु सः ॥

मनुः।

नानृगब्राह्मणो भवति न वणिक् न कुशीलवः।

न शूद्रप्रेषणं कुर्वन्न स्तेनो न चिकित्सकः ॥

'अनृक्' ऋग्वर्जितः, वेदशून्य इत्यर्थः।

'कुशीलवः' गीतनृत्यवृत्तिः।

देवलः।

कूपमात्रोदकग्रामे विप्रः संवत्सरं वसन्।

शौचाचारपरिभ्रंशाद् ब्राह्मण्याद्धि प्रमुच्यते ॥

अथ दुर्ब्राह्मणाः।

तत्राह हारीतः।

पक्षिमीनमृगघ्ना ये सर्पकच्छपघातिनः।

नानाजन्तुवधासक्ताः प्रोक्ता दुर्ब्राह्मणा हि ते ॥

तथा।

यस्य वेदश्च वेदी च विच्छिद्येते त्रिपूरुषम्।

स वै दुर्ब्राह्मणः प्रोक्तो ब्रह्मवादिषु गर्हितः ॥

'वेदः' वेदाध्ययनं। 'वेदी' वेदसाधनका दर्शपूर्णमासादयो यागाः। 'त्रिपुरुषं' प्रपितामहप्रभृतिपितृपर्य्यन्तं त्रिपुरुषत्रयं यावत्, 'विच्छिद्येते' अवसीदति उच्छिद्यत इत्यर्थः।

आह यमः ।

यस्य वेदश्च वेदी च विच्छिद्येते त्रिपौरुषम् ।
स वै दुर्ब्राह्मणो नाम यश्चैव वृषलीपतिः ॥

अथ वृषलीपतिप्रभृतयः ।

अत्र वृषलीपतिशब्देन शूद्रापतिरेव योगसामर्थ्याल्लभ्यते । तस्य च निन्दा त्रयोदशविधपुत्रप्रकरणे विस्तरेण विवृता । पारिभाषिकस्तु वृषलीपतिमाहोशनाः ।

वन्ध्या च वृषली ज्ञेया वृषली च मृतप्रजा ।
अपरा वृषली ज्ञेया कुमारी या रजस्वला ॥
यस्त्वेतामुद्वहेत् कन्यां ब्राह्मणो ज्ञानदुर्बलः ।
अश्राद्धेयमपाङ्क्तेयं तं विद्याद्वृषलीपतिं ।

चमत्कारखण्डे ।

वृषो हि भगवान् धर्म्मस्तस्य यः कुरुते लयं ।
वृषलन्तं विदुर्देवाः सर्व्वधर्म्मबहिष्कृतं ॥

तथैव स्त्री वृषली तत्पतिः वृषलीपतिः । 'अलं' वारणं यः कुरुते सः 'वृषलः' धर्म्मोपघातीत्यर्थः ।

प्रभासखण्डे ।

वृषलीत्युच्यते शूद्री तस्या यस्तु पतिर्भवेत् ।
तस्योच्छिष्टस्य संयोगात् पतितो वृषलीपतिः ॥
स्वं वृषन्तु परित्यज्य परेण तु वृषायते ।
वृषली सा तु विज्ञेया न शूद्री वृषली भवेत् ॥
चाण्डाली बन्धकी वेश्या रजस्था या च कन्यका ।

ऊढ़ा या च सगोत्रा स्यात् वृषल्यः संप्रकीर्त्तिताः ॥
पितुर्गेहे तु या कन्या रजः पश्यत्यसंस्कृता[१]।
पतन्ति पितरस्तस्याः सा कन्या वृषली भवेत् ॥
यस्तु तां वरयेत् कन्यां ब्राह्मणो ज्ञानदुर्बलः।
अश्रद्धेयमपाङ्क्तेयं तं विद्याद्वृषलीपतिं ॥
परदाराभिगो मोहात् पुरुषोऽज्ञान उच्यते।
स एव पतितो ज्ञेयो यः सदा सेवते गृहे ॥

यमः।

पुनर्भुवः पतिर्यस्तु स भवेद्दिधिषूपतिः।

मनुः।

परपूर्व्वापतिं धीरा वदन्ति दिधिषूपतिं।
द्विजोऽग्रे दिधिषूश्चैव यस्य सैव कुटुम्बिनी ॥

देवलस्तु।

ज्येष्ठस्य भार्य्यां सम्प्राप्तां सकामान्दिधिषूपतिः।
द्विजोऽग्रे दिधिषूश्चैव यस्य सैव कुटुम्बिनी ॥

वृद्धमनुः।

भ्रातुर्म्मृतस्य भार्य्यायां योऽनुरज्येत कामतः।
धर्म्मेणापि नियुक्तायां स ज्ञेयो दिधिषूपतिः ॥

देवलः।

गूढलिङ्गव्यवकीर्णी स्यात् यस्य भग्नव्रतस्तथा।

---

(१) रजः प्राप्नोत्यसंस्कृतेति क०।

'गूढलिङ्गी' ब्रह्मचर्य्याद्याश्रमोपदिष्टदण्डादिलिङ्गरहितः । 'भग्न-व्रतः' विप्लुतब्रह्मचर्य्यः ।

यमः ।

व्रती यः स्त्रियमभ्येति सोऽवकीर्णी निगद्यते ।

"व्रती" ब्रह्मचारी ।

अथ शूद्रतुल्याः ।

तत्र देवलः ।

अनुपासितसन्ध्या ये नित्यमस्नानभोजनाः ।

नष्टशौचाः पतन्त्येते शूद्रतुल्याश्च धर्म्मतः ॥

वशिष्ठः ।

उदक्याप्यासते येषां ये च केचिदनग्नयः ।

कुलञ्चाश्रोत्रियं येषां सर्व्वे ते शूद्रधर्म्मिणः ॥

'उदक्या' रजस्वला, सा येषां स्नानभोजनदेवपूजादिकाले समीपे तिष्ठति ।

बौधायनः ।

गोरक्षकान् वाणिजिकांस्तथाकारुकुशीलवान् ।

विप्रान् वार्द्धुषिकांश्चैव राजन् शूद्रवदाचरेत् ॥

'कारवः' वर्द्धक्यादिकर्म्मकरणेनोपजीविनः । 'वार्द्धुषिकाः' वक्ष्य-माणलक्षणाः ।

मनुः ।

गोरक्षकान् वाणिजिकांस्तथाकारुकुशीलवान् ।

विप्रान् प्रेष्यान् हीनवर्णैः राजन्(१) शूद्रवदाचरेत् ॥

(१) प्रेष्यान् वार्द्धुषिकांश्चैव विप्रानिति ग० ।

'प्रेष्यान् हीनवर्णैः' शूद्रादिभिः प्रेष्यान्।

ये व्यपेत्य स्वकर्मभ्यः परपिण्डोपजीविनः।
द्विजत्वमभिकाङ्क्षन्ति तांश्च शूद्रवदाचरेत्॥

भविष्यपुराणे।

न यस्य वेदो न जपो न विद्या च विद्यास्पते।
स शूद्र इव मन्तव्य इत्याह भगवान् मनुः॥
वैश्वदेवेन ये हीना आतिथ्येन वहिष्कृताः।
सर्व्वे ते वृषला ज्ञेयाः श्रुतवन्तोऽपि हि द्विजाः॥

वैश्वदेवग्रहणं पञ्चयज्ञोपलक्षणार्थं।

चमत्कारखण्डे।

वृषोहि भगवान् धर्म्मस्तस्य यः कुरुते लयं।
वृषलन्तं विदुर्देवाः सर्व्वधर्म्मवहिष्कृतं॥

आह देवलः।

द्वितीयस्य पितुर्योऽन्नं भुक्ता परिणतो द्विजः।
अवरेढ़ इति ज्ञेयः शूद्रधर्म्मा स जातितः॥

'द्वितीयस्य' प्रतिग्रहीतुः। क्रेतुर्वा पितुरन्नादिना यः संवृद्धः सः 'अवरेढ़ः' दत्तकक्रीतकादिरित्यर्थः।

अन्यमप्यवरेढ़माह मनुः।

द्वितीयेन तु यः पित्रा सवर्णायां प्रजायते।
अवरेढ़ इति ज्ञेयः शूद्रधर्म्मा स जातितः॥

अथ ब्राह्मणनुवादयः।

व्यासः।

गर्भाधानादिभिर्युक्तस्तथोपनयनेन च ।
न कर्मवान्(१) न चाधीते स भवेद्ब्राह्मणब्रुवः ॥

सम्वर्त्तः ।

अव्रतौ वैश्यराजन्यौ शूद्रश्चाव्राह्मणास्त्रयः ।
वेदव्रतविहीनश्च ब्राह्मणो ब्राह्मणब्रुवः ॥

वसिष्ठः ।

यथ काष्ठमयो हस्ती यथ चर्म्ममयो मृगः ।
यश्च विप्रोऽनधीयानस्त्रयस्ते नामधारकाः ॥
गर्भाधानादिभिर्युक्तस्तथोपनयनादिमान् ।
न कर्मवान्न चाधीते स भवेद्ब्राह्मणब्रुवः ॥

हारीतः ।

शूद्रप्रेष्यो भृतो राज्ञा वृषलो ग्रामयाजकः ।
वधबन्धोपजीवी च षडेते ब्रह्मबान्धवः ॥

ब्रह्माण्डपुराणे ।

आत्मार्थं यः पचेदन्नं न देवातिथिकारणात् ।
नार्हत्यसावपि श्राद्धं स चोक्तो ब्रह्मराक्षसः ।

हारीतः ।

अपि विद्याकुलैर्युक्ता हीनवृत्ता नराधमाः ।
रौद्रेषु निरता नित्यं यातुधानाः प्रकीर्त्तिताः ॥

विष्णुः ।

देशं गोत्रं कुलं विद्यामन्नार्थं यो निवेदयेत् ।

(१) कर्म्मवदिति क० ।

वैवस्वतेषु धर्म्मेषु वान्ताशी स प्रकीर्त्तितः॥

सर्व्वज्ञा वयमित्येवमभिमानरता नराः।

वान्ताशिनः परित्याज्याः श्राद्धे दाने च लम्पटाः॥

अथ कुण्डगोलकादयः।

मनुशातातपौ।

परदारेषु जायेते द्वौ सुतौ कुण्डगोलकौ।

पत्यौ जीवति कुण्डस्तु मृते भर्त्तरि गोलकः॥

तौ तु जातौ परक्षेत्रे प्राणिनां प्रेत्य चेह वै।

नियुक्तौ हव्यकव्यानि नाशयेतां प्रदायिनां॥

बृहस्पतिः।

पारदार्य्यमधर्म्मन्तु तज्जातौ कुण्डगोलकौ।

अश्राद्धेयावभोज्यान्नौ क्षेत्रजाद्यास्ततोऽशुभाः॥

आह यमः।

जीवत्पितरि योऽन्येन जातः कुण्डः स उच्यते।

तस्य यो ब्राह्मणो भुङ्क्ते स कुण्डाशी निगद्यते(१)॥

पराशरः।

जीवतो जारजः कुण्डो मृते भर्त्तरि गोलकः।

यस्तयोरन्नमश्नाति स कुण्डाशीति कथ्यते॥

कुण्डगोलकावभिधायाह मनुः।

यस्तयोरन्नमश्नाति स कुण्डाश्युच्यते द्विजः।

ब्रह्मपुराणे।

(१) कुण्डाशी निरूप्यते इति ख०।

चतुःषष्टिपलैः शुद्धैः कुडवं प्रस्थचतुष्टयं ।
भवेत्तद्यस्तु निगिरेत् स कुण्डाशी पतत्यधः ॥

एकस्मिन्नेव भोजने यः प्रस्थचतुष्टयपरिमाणमन्नं निगिरेत् भवति स कुण्डाशी ।

अथ काण्डपृष्ठाः ।

तत्र हारीतः ।

शूद्रापुत्राश्च दत्ता ये ये च वै क्रीतकाः स्मृताः ।
सर्व्वे ते मैत्रिणा प्रोक्ताः काण्डपृष्ठा न संशयः ॥
स्वकुलं पृष्ठतः कृत्वा यो वै परकुलं व्रजेत् ।
तेन दुश्चरितेनासौ काण्डपृष्ठो न संशयः ॥
स्वकुलं काण्डमित्युक्तं तत् कृत्वा पृष्ठतस्तु यः ।
कुलान्तरं व्रजेद् यस्मात् काण्डपृष्ठस्ततः स्मृतः ॥

यमोऽप्याह ।

आपद्गतो ह्यपकृतो यश्च स्याद् वैष्णवीसुतः ।
इत्येते मनुना प्रोक्ताः काण्डपृष्ठास्त्रयस्तथा ॥

मासोपवासादिव्रतैर्विष्णोराराधनपरा विधवा 'वैष्णवी', तस्यां तदवस्थायां सवर्णादुत्पन्नः 'वैष्णवीसुतः'। विस्तीर्णापदो ब्राह्मणस्य क्षत्रियवैश्यवृत्तित्यागोपदेशानन्तरमाह नारदः ।

तस्यामेव तु यो वृत्तौ ब्राह्मणो रमते रसात् ।
काण्डपृष्ठश्च्युतो मार्गात् सोऽपाङ्क्तेयः प्रकीर्त्तितः ॥

देवलः ।

वेश्यापतिः कृष्णपृष्ठः काण्डपृष्ठो भटो भवेत् ।

अथ वैड़ालव्रतिकादयः ।

मनु-विष्णू ।

धर्म्मध्वजी सदा लुब्धः छाद्मिको लोकदम्भकः ।
वैड़ालव्रतिको ज्ञेयो हिंस्रः सर्व्वाभिसन्धकः ॥
यस्य धर्म्मध्वजो नित्यं सुरध्वज इवोच्छ्रितः ।
प्रच्छन्नानि च पापानि वैड़ालं नाम तद्व्रतं ॥

यमः ।

यः कारणं पुरस्कृत्य व्रतचर्य्यां निषेवते ।
पापं व्रतेन प्रच्छाद्य वैड़ालं नाम तद्व्रतं ॥
अर्थञ्च विपुलं गृह्य हित्वा लिङ्गं निवर्त्तयेत् ।
आश्रमान्तरितं रक्षेत् वैड़ालं नाम तद्व्रतं ॥

यो ह्यन्यायेन विपुलमर्थं संगृह्य राजादिभिस्तदपहारमाशङ्कमानः पूर्व्वाश्रमलिङ्गानि परिवर्त्त्य अतिमाननीयतयाद्याश्रमस्वीकारेण तद्द्रव्यं रक्षति तस्य तद्व्रतं वैड़ालसंज्ञं भवति ।

प्रतिगृह्याश्रमं यस्तु स्थित्वा तत्र न तिष्ठति ।
आश्रमस्य तु लोपेन वैड़ालं नाम तद्व्रतं ॥
दत्त्वोदकेन कन्यान्तु कृत्वा चैव प्रतिग्रहं ।
कृतार्थो नार्थवान् यश्च वैड़ालं नाम तद्व्रतं ॥

यो जलपूर्व्वं योग्याय कन्यां प्रदाय कृतार्थः सन्नपि तामेव भूयोऽप्यन्यस्मै दातुमिच्छन्नार्थवान् अकृतार्थ इव भवति तस्य तच्चरितं वैड़ालं व्रतं । यश्च नियतकृत्यपर्य्याप्तं प्रतिगृह्याप्यसन्तोषादकृतार्थमिवात्मानं मन्यते तस्यापि तच्चरितं वैड़ालं ।

यतीनामाश्रमं गत्वा प्रत्यवाप्य तु यः पुनः ।
यतिधर्म्मविलोपेन वैडालं नाम तद्व्रतं ॥
अधोदृष्टिर्नैष्कृतिकः स्वार्थसाधनतत्परः ।
शठो मिथ्याविनीतश्च वकव्रतचरो द्विजः[1] ॥

कूर्म्मपुराणे ।

बौद्ध-श्रावक-निर्ग्रन्थाः पञ्चरात्रविदो जनाः ।
कापालिकाः पाशुपताः पाषण्डा ये च तद्विधाः ॥
अनाश्रमी द्विजो यः स्यादाश्रमी वा निरर्थकः ।
मिथ्याश्रमास्तु ये विप्रा विज्ञेयाः श्राद्धदूषणे ॥

देवलः ।

देवार्च्चनपरो विप्रो वित्तार्थी वत्सरत्रयं ।
असौ देवलको नाम हव्यकव्येषु गर्हितः ॥

तथा ।

देवताश्रोपजीवी च नाम्ना देवलको भवेत् ।
भवेत् करणसंज्ञश्च सङ्घेषु व्यवहारवान्[2] ॥
अगारदाही स ज्ञेयः प्रेतदग्धा ह्यनेकशः[3] ।

'प्रेतदग्धा' प्रेतदाहकः ।

स चाप्यगारदाही स्याद्यो देवादेश्मदाहकः ।
क्षेत्र-सस्यावनीनाञ्च दग्धारोऽरण्यदाहिनः ॥
सद्दिवोत्युच्यते भार्य्या सा चैव व्यभिचारिणी ।

---

(१) वकव्रतधरो द्विज इति ख० ।
(२) स क्रयव्यवहारवानिति ग० ।
(३) प्रेतदग्धाधमेन य इति ख० ।

तस्यां यो जायते गर्भः स वै माहिषकः स्मृतः ॥

ब्रह्मपुराणे ।

महिषीत्युच्यते भार्य्या सा चैव व्यभिचारिणी ।

तस्यां यः चमते दोषं स वै माहिषकः स्मृतः ॥

देवलः ।

गोरसानाञ्च विक्रेता गोविक्रेता च वै द्विजः ।

गुड़-लवण-तिलानां विक्रेता दुष्टविक्रयी ॥

निकृष्टोत्कृष्टमध्ये यो वर्णेषु अनवग्रहः ।

आचरत्यपराचारं वर्णसम्भेदकस्तु सः ॥

एकाकी व्यसनाक्रान्तो धन्य इत्युच्यते बुधैः ।

विप्रं वार्द्धुषिकं विन्द्यात्तृणवृद्ध्युपजीविनं ॥

विष्णुः ।

यस्तु निन्देत्परं जीवं प्रशंसत्यात्मनो गुणान् ।

स वै वार्द्धुषिको नाम सर्व्वकर्म्मसु गर्हितः ॥

वसिष्ठः ।

समर्घं धान्यमादाय महार्घं यः प्रयच्छति ।

स वै वार्द्धुषिको नाम ब्रह्मवादिषु गर्हितः ॥

यः सगोत्रां समारूढः स विप्रो गोत्रवाड़भवेत् ।

राजप्रेषकरो नित्यं ब्राह्मणोऽधिकृतः स्मृतः ॥

नारदः ।

पुत्राचार्य्यः स विज्ञेयो ग्रामे यो बालपाठकः ।

पुत्रादवाप्तविद्यो वा पुत्राचार्य्यो निगद्यते ॥

यो भ्राम्यति भ्रमरवद्विभवार्थं गृहे गृहे ।
अतिलुब्धतया विप्रो भ्रामरो स निगद्यते ।
यस्तु दृष्टतपश्चर्य्यः स मूढो नाम संज्ञया ॥

छन्दोगपरिशिष्टे कात्यायनः ।

यः स्वाध्यायाग्निमालस्याद्देवादीन्नैभिरिष्टवान् ।
निराकर्त्तामरादीनां स विज्ञेयो निराकृतिः ॥

गौतमः ।

अधीत्य विस्मृतो वेदं भवेद्विप्रो निराकृतिः ।

देवलः ।

आत्मानं धर्म्मकृत्यञ्च पुत्रदारांश्च पीड़येत् ।
लोभाद् यः प्रचिनोत्यर्थं स कदर्य्य इति स्मृतः ॥

उशना ।

राज्ञः प्रबोधसमये घण्टाशिल्पस्तु घाण्टिकः ।

वृद्धगौतमः ।

आत्मानं धर्म्मकृत्यञ्च पुत्रदारांश्च पीड़येत् ।
मोहाद् यः पितरौ भृत्यान् स कदर्य्य इति स्मृतः ॥

हारीतः ।

ये दिवं बहुभिः पापैः छादयन्ति नराधमाः ।
दुष्प्रापणात्तु देहस्य दुराचारा हि ते स्मृताः ॥

'दिवं' परलोकं, 'छादयन्ति' तिरस्कुर्व्वन्ति । 'देहस्य दुष्प्रापणात्' दुष्टेन कर्मणा निर्व्वहणात् ॥

यमः ।

परद्रव्योपहर्त्तारस्तेनाः स्युर्ब्राह्मणाधमाः ।
दुष्प्रापणात्तु देहस्य दुरात्माना हि ते स्मृताः ।
ये व्यपेताः स्वकर्म्मभ्यः ते नास्तिकाः प्रकीर्त्तिताः ॥

कात्यायनः ।

शृङ्गारं कामनञ्चैव लोके यच्च विगर्हितं ।
अनुकुर्यादनुब्रूयाद्वाग्दुष्टं तं विवर्जयेत् ॥

अथ पतिताः ।

उशनाः ।

असमान-याजकाश्च श्रुतिविक्रयिकाश्च ये ।
अन्यपूर्व्वाप्रजाताश्च पतितान् मनुरब्रवीत् ॥

'अन्यपूर्व्वाः' पुनर्भूप्रभृतयः ।

यमः ।

शूद्रस्याध्यापनाद्विप्रः पतत्यत्र न संशयः ॥

देवलः ।

भृतकाध्यापको यश्च भृतकाध्यापितश्च यः ।
तावुभौ पतितौ विप्रौ स्वाध्यायक्रयविक्रयात् ॥

उक्तञ्च गार्ग्येण ।

सोदर्य्ये तिष्ठति ज्येष्ठे कुर्य्याद्यो दारसंग्रहं ।
आवसथ्यं तथाधानं पतितस्तु तथा भवेत् ॥

वायुपुराणे ।

आत्मार्थं यः पचेदन्नं न देवातिथिकारणात् ।
नार्हत्यसावपि श्राद्धं पतितो ब्रह्मराक्षसः ॥

अथ षण्डाः ।

देवलः ।

षण्डको वातजः षण्ढः षण्डः क्लीवो नपुंसकः ।
कीलकश्चेति षण्डोऽयं षण्डभेदो विभाषितः ॥
तेषां स्त्रीतुल्यवाक्चेष्टः स्त्रीधर्मात् षण्डको भवेत् ।
पुमान् भूत्वा स्वलिङ्गानि पश्चाच्छिन्द्यात्तथैव च ॥
स्त्री च पुंभावमास्थाय पुरुषाचारवद्गुणा ।
वातजो नाम षण्ढः स्यात् स्त्रीषण्डो वापि नामतः ॥
अस्त्रीलिङ्गोऽपि षण्डः स्यात् षण्डस्तु म्लानमेहनः ॥
स कीलक इति ज्ञेयो यः क्लैव्यादात्मनः स्त्रियं ।
अन्येन सह संयोज्य पश्चात्तामेव सेवते ॥

अथ नग्नाः ।

तत्राह पराशरः ।

नग्नः काषायवस्त्रः स्यान्नग्नः कौपीनमात्रधृक् ।
नग्नः स्यान्मलवद्वासा नग्नश्चार्द्धपटावृतः ॥

रञ्जकद्रव्यनिर्यासः कषायस्तेन रक्तं वस्त्रं काषायं तद्वसानो नग्न इत्युच्यते । गुह्यप्रदेशमात्राच्छादनपर्य्याप्ता पुरतः पृष्ठतः कटिसूत्रपथ-नोपायेन वसनीया वस्त्रचीरिका कौपीनं तत्परिधानाधिकारित्वेना-नुक्तो गृहस्थादिस्तन्मात्रधृङ्नग्नः । अधौतवस्त्रो रजकादिधौतवस्त्रयुक्तो वामलवद्वासाः । एकस्यैवानवच्छिन्नस्य पटस्यार्द्धं वसानोऽर्द्धं प्रावृ-ण्वानोऽर्द्धपटावृत इत्युच्यते खण्डपटवसनो वा ।

भृगुस्मृति-प्रभासखण्डयोः।

नग्नः स्यान्मलवद्वासा नग्नः कौपीनकेवलः।

द्विकच्छोऽनुत्तरीयश्च द्विकचोऽवस्त्र एव च।

नग्नः काषायवस्त्रः स्यान्नग्नश्चार्द्धपटः स्मृतः॥

'कौपीनकेवलः' कौपीनमात्रधृक्। परिहितवाससो गुह्यप्रदेशाच्छादनोपयोगी प्रान्तःकच्छः स यस्य विमुक्तस्तिकच्छनिषङ्गरहितः। 'अनुत्तरीयः' उत्तरीयरहितः। कटिबन्धनवस्त्रं कचा। परिहितवस्त्रो परिहिततदुत्तरार्द्धेन वस्त्रान्तरेण वा तिर्यक्सम्मिलनसंकुचितविस्तरेण कटिबन्धनं द्वितीया कचा। तद्वान् 'द्विकचः'। इमाञ्च द्वितीयां कचामासुरीशब्देनाह याज्ञवल्क्यः।

परिधानाद्बहिःकचा निबद्धा ह्यासुरी भवेदिति।

ब्रह्मवैवर्त्ते।

सर्व्वेषामेव भूतानां त्रयी संवरणं यतः।

ये वै त्यजन्ति तां मोहात्ते तु नग्नाः प्रकीर्त्तिताः॥

अथ परिवित्त्यादयः।

आह देवलः।

ज्येष्ठे चाप्यनिविष्टे च ज्येष्ठमुत्क्रम्य यः पुनः।

विन्देत परिवित्तिश्च परिवेत्ता च तावुभौ॥

'ज्येष्ठे' भ्रातरि, 'अनिविष्टे' अकृतविवाहे, यदा कनीयान् 'विन्देत' दारसंग्रहं कुर्य्यात्, तदा ज्येष्ठः 'परिवित्तिः' इतरः 'परिवेत्तेति वचनार्थः।

मनुः।

दाराग्निहोत्रसंयोगं कुरुते योऽग्रजे स्थिते ।
परिवेत्ता स विज्ञेयः परिवित्तिस्तु पूर्व्वजः ॥

'स्थिते', दाराग्निहोत्रसंयोगं विनेति शेषः । अग्निहोत्राद्युत्तर-क्रियाप्रयोज्यमाधानं विवक्षितं ।

उक्तञ्च गार्ग्येण ।

सोदर्य्ये तिष्ठति ज्येष्ठे न कुर्य्याद्दारसंग्रहं ।
आवसथ्यं तथाधानं पतितस्त्वन्यथा भवेत् ॥

'आवसथ्यं' आवसथ्याधानं, दायविभागकाले क्रियमाणमौपा-सनाधानमिति यावत् । विवाहकाले क्रियमाणस्यौपासनाधानस्य न कुर्य्याद्दारसंग्रहमित्यनेनैवार्थासिद्धस्वात् । अतएवौपासनं समारभ्या-त्यकाले परिवेदयन्निति मत्स्यगर्भवचनेऽपि स्वकालशब्देन दायवि-भागकाल एवोक्तः न तु विवाहकालोपीत्यवगम्यते । 'आधानं' गार्हपत्याद्याधानं । 'पतितो भवेत्' उपपातकी भवेदित्यर्थः । उप-पातकपरिगणनावचने परिवेत्तृ-परिवित्त्योः कीर्त्तनात् ।

लौगाक्षिः ।

सोदर्य्ये तिष्ठति ज्येष्ठे योऽग्न्याधेयं करोति हि ।
तयोः पर्य्याहितो ज्येष्ठः पर्य्याधाता कनिष्ठकः ॥

सोदर्य्यग्रहणादसोदर्य्ये ज्येष्ठे तिष्ठति कनिष्ठस्य दारसंग्रहादौ जातेऽपि न पातित्यदोष इत्यवगम्यते । शातातपेन त्वसोदर्य्यविषये दोषाभावः साक्षादेवोक्तः ।

पितृव्यपुत्रसापत्नपरनारीसुतेषु च ।
ज्येष्ठेष्वपि च तिष्ठत्सु भ्रातृणाञ्च कनीयसां ।

दाराग्निहोत्रसंयोगे न दोषः परिवेदने ॥

'पितृव्यपुत्राः' पितृभ्रातृसुताः । 'सापत्नाः' भिन्नमातृजाः । 'परनारीसुताः' द्व्यामुष्यायणपरिभाषया स्वजनकेन परक्षेत्रोत्पादिता भ्रातरः । सत्स्वप्येतेषु ज्येष्ठेषु भ्रातृषु कनिष्ठानां पूर्व्वमपि दाराग्निसंयोगं कुर्व्वतां परिवेत्तृत्वसंज्ञको दोषो नास्तीत्यर्थः । परनारीसुतग्रहणं दत्तकादेरप्युपलक्षणार्थं ।

अतएवाह यमः ।

पितृव्यपुत्रान् सापत्नान् परपुत्रांस्तथैव च ।

दाराग्निहोत्रधर्म्मेषु नाधर्म्मः परिविन्दने ॥

परपुत्रान् दानक्रयादिना स्वपितुः पुत्रत्वमापन्नान् ज्येष्ठान् भ्रातॄन् परिविन्दतो नाधर्म्मोऽस्ति । सोदरेऽपि ज्येष्ठे सति कदाचित्परिवेदने कनिष्ठस्य दोषोनास्तीत्याह शातातपः ।

क्लीवे देशान्तरस्थे च पतिते भिक्षुकेऽपि वा ।

योगशास्त्राभियुक्ते च न दोषः परिवेदने ॥

'भिक्षुकः' प्रव्रजितः । 'योगशास्त्राभियुक्तः' विरक्तः ।

कात्यायनोऽप्याह ।

देशान्तरस्थक्लीवैकवृषणानसहोदरान् ।

वेश्याभिसक्तपतितशूद्रतुल्यातिरोगिणः ॥

जड़मूकान्धवधिरकुब्जवामनखोड़कान् ।

अतिवृद्धामभार्य्यांश्च कृषिसक्तान्नृपस्य च ॥

धनवृद्धिप्रसक्तांश्च कामतोऽकारिणस्तथा ।

कुलटोन्मत्तचौरांश्चापि परिविन्दन्न दुष्यति ॥

'एकवृषण:' रोगप्रवृद्धवृषण:। 'रोगी' अचिकित्स्यरोग:। 'खोडक:' भग्नचरणादय:। 'अभार्य्याम्' नैष्ठिकब्रह्मचारिण:। 'कामतोऽकारिण:' स्वेच्छयैव नित्यं विवाहमकुर्व्वाणा:। 'कुहका:' परवञ्चनाय दृथोद्योगपरा:। अत्र ये सर्व्वात्मना विवाहानधिकारिण: क्लीवादय: तेषु सत्सु कालविशेषमन्तरेणापि परिवेदने न दोष:। ये तु कालान्तरे सम्भावितविवाहाधिकारा: देशान्तरस्थ-विरक्त-वेश्यातिसक्त-शूद्रतुल्य-व्यसनसक्त-राजपरतन्त्र-धनवृद्धिप्रसक्त-कामतोऽकारि-कुहक-तस्करा: तेषु सत्सु वक्ष्यमाणकालप्रतीक्षां कृत्वा परिवेदनं कुर्व्वतां न दोषोऽस्ति।

तत्र देशान्तरस्थे ज्येष्ठे वशिष्ठ आह।

अष्टौ दश द्वादशवर्षाणि ज्येष्ठं भ्रातरमनिविष्टमप्रतीक्षमाण: प्रायश्चित्ती भवतीति। देशान्तरादागतस्य विवाहादावधिकारसम्भवादित्यभिप्राय:। अत्र धर्म्मार्थमर्थार्थं वा देशान्तरगतस्य ज्येष्ठस्य द्वादशवर्षं प्रतीक्षा।

तथा च स्मृति:।

द्वादशैव तु वर्षाणि ज्यायान् धर्म्मार्थयोर्गत:।
न्याय्य: प्रतीक्षितुं भ्राता श्रूयमाण: पुन: पुन:॥

धर्म्मार्थयोरिति विद्याया अप्युपलक्षणार्थं। अतएव गौतमेन नष्टे भर्त्तरीति प्रक्रम्य द्वादशवर्षाणि ब्राह्मणस्य विद्यासम्बन्धेनेति भार्य्याया भर्तृप्रतीक्षाकालमुक्ताभिहितं भ्रातरि चैवं ज्यायसि यवीयान् कन्याम्याधेयेष्विति। 'नष्टे भर्त्तरि' क्व गत इत्यज्ञाते भर्त्तरि अत्यन्तदूरदेशान्तरगत इति यावत्। 'विद्यासम्बन्धेन' विद्याग्रहणार्थं देशान्तरगते भर्त्तरि, ब्राह्मणभार्य्यया द्वादशवर्षाणि प्रतीक्ष्य तत्क्रियादिकं कार्य्यं।

एवं ब्राह्मणः कनिष्ठो ज्येष्ठे भ्रातरि विद्याग्रहणार्थं देशान्तरगते द्वादशवर्षाणि प्रतीक्ष्य विवाहाग्न्याधाने कुर्य्यात्। कार्य्यान्तरार्थं देशान्तरगमने तु अष्टौ दश वेति पक्षद्वयं। अत्रेदं विवक्षितं, देशान्तरगतस्य स्वाभिमतं कार्य्यं निर्वर्त्य प्रत्यागमनयोग्ये कार्य्येप्यनागतस्य जीवितसन्देहे सति विवाहसम्भावनानिवृत्तौ तदुत्तरकालं कनिष्ठेन दाराग्निहोत्रसंयोगे क्रियमाणे न परिवेत्तृत्वरूपो दोषो भवतीति। एवमेवं विरक्त-वेश्यातिसक्तादिष्वपि च कियन्तमपि कालं तथैवावस्थितेषु तत्स्वभावत्वावधारणेन विवाहसम्भावनानिवृत्तौ तदुत्तरकालं कनिष्ठेन विवाहादौ क्रियमाणे न दोषः। अनेनैवाभिप्रायेण सुमन्तुनाप्युक्तं।

व्यसनामक्तचित्तोवा नास्तिको[१] वाथ वाग्रजः।
कनीयान् धर्म्मकामस्तु आधानमथ कारयेत्॥

आधानग्रहणं विवाहस्याप्युपलक्षणार्थं क्लीवादयस्तु स्वभावतः सर्व्वथा विवाहानर्हत्वात्कियन्तमपि कालं न प्रतीक्षणीयाः।

तथाच स्मृतिः।

उन्मत्तः किल्विषी कुष्ठी पतितः क्लीव एव वा।
राजयक्ष्मामयावी च न न्याय्यः स्यात् प्रतीक्षितुं।
खञ्ज-वामन-कुब्जेषु गद्गदेषु जड़ेषु च।
जात्यन्धे वधिरे मूके न दोषः परिवेदने॥

एवंविधे ज्येष्ठे सति कनिष्ठस्य परिवेदने दोषोनास्तीत्यर्थः। एवमाधानाधिकारिण्यप्यकृताधाने ज्येष्ठे विद्यमाने तदनुज्ञातस्य कनिष्ठस्य नाग्न्याधाने परिवेत्तृत्वदोषः।

---

(१) कामुक इति ख०।

तथाच वृद्धवसिष्ठः ।

अग्रजस्य यदानग्निरादध्यादनुजः कथं ।
अग्रजानुमतः कुर्य्यादग्निहोत्रं यथाविधि ॥

आधानेऽधिकार्य्यप्यग्रजो यदाधानविधिमतिक्रम्यान्याधेयं नाद्रियते तदा तदनुमतिं गृहीत्वा अनुज आधानं कुर्य्यादित्यर्थः ।

अयमेवार्थः सुमन्तुनाप्युक्तः ।

ज्येष्ठो भ्राता यदा तिष्ठेदाधानं नैव कारयेत् ।
अनुज्ञातस्तु कुर्व्वीत शङ्खस्य वचनं यथा ॥

ज्येष्ठभ्रातृग्रहणं पितुरपि प्रदर्शनार्थं ।

तथाच स एव ।

पितुर्यस्य तु नाधानं कथं पुत्रस्तु कारयेत् ।
अग्निहोत्राधिकारोऽस्ति शङ्खस्य वचनं यथा ॥

तथा ।

अनुज्ञातस्य पित्रा तु आधानं सर्व्वदा भवेत् ।

पित्रानुज्ञातस्य पुत्रस्येति शेषः । पितृग्रहणं पितामहस्यापि प्रदर्शनार्थम् ।

अतएवोशनाः ।

पिता पितामहो यस्य अग्रजो वाप्यनग्निमान् ।
तपोऽग्निहोत्रमन्त्रेषु[1] न दोषः परिवेदने ॥

अत्रापि पित्राद्यनुज्ञाततस्येति शेषः । मन्त्रशब्दो वेदोपलक्षणार्थः ।

तथाच शातातपः ।

---

(१) यथाग्निहोत्रमन्त्रेष्विति ख० ।

नाग्नयः परिविन्दन्ति न वेदा न तपांसि च ।
न च श्राद्धं कनिष्ठस्य या च कन्या विरूपिका ॥

यथा वेदाध्ययनतपःश्राद्धराहित्येन स्थितेऽपि ज्येष्ठे तानि तदनुज्ञामन्तरेणापि कनिष्ठेनानुष्ठितानि परिवेदनहेतवो न भवन्ति। तथा ज्येष्ठानुज्ञयाग्नयोऽप्याधीयमाना परिवेदनहेतवो न भवन्तीत्यर्थः । या च कन्या विरूपिकेत्यस्यायमर्थः । विवाहाधिकारिण्यां ज्येष्ठायां कन्यायां विकृतरूपायामनूढायां स्थितायां तदनुज्ञया विनापि कनिष्ठाया विवाहकालातिक्रमभीत्या कृतो विवाहो न दोषायेति । एवं चैवंविधविषयव्यतिरिक्तविषये कन्यास्वपि परिवेदने वरपरिवेदनोक्तं सर्व्वमनुसन्धेयं । अनुजस्य ज्येष्ठविवाहात् पूर्व्वं विवाहे तु ज्येष्ठानुज्ञायामपि दोषो भवतीत्याह[१] हारीतः ।

सोदराणान्तु सर्व्वेषां परिवेत्ता कथं भवेत् ।
दारैस्तु परिविन्दन्ते नाग्निहोत्रेण नेज्यया[२] ॥

अग्निहोत्रादिष्वनुज्ञाता न परिविन्दन्त इति स्थितं । दारैः पुनरनुज्ञाता अपि परिविन्दन्त इति वचनार्थः ।

वृद्धयाज्ञवल्क्यः ।

आवसथ्यमनादृत्य त्रेतायां यः प्रवर्त्तते ।
सोऽनाहिताग्निर्भवति परिवेत्ता तथोच्यत इति ॥

अस्यार्थः ।

'**आवसथ्यं**' औपासनाग्निं, '**अनादृत्य**' '**अनाधाय**, '**त्रेतायां**'

---

(१) ज्येष्ठानुज्ञयापि दोषो नापैतीत्याहेति क० ।
(२) नाधानेन न चेज्ययेति क० ।

गार्हपत्याद्यग्निचयाधाने, 'यः', प्रवर्त्तते 'सोऽनाहिताग्निः', एव भवति। तथा प्रथममौपासनाग्निमनाधाय गार्हपत्याद्याधानकारणात् परिवेत्तेति गीयते।

इति परिवित्त्यादयः।

इत्यप्रशस्तब्राह्मणसंज्ञाः।

इति ब्राह्मणसंज्ञाप्रकरणं।

अथ श्राद्धे प्रशस्ता ब्राह्मणा निरूप्यन्ते।

तत्र मनुशातातपौ।

तत्र ये भोजनीयाः स्युर्ये च वर्ज्या द्विजोत्तमाः।
यावन्तश्चैव यैश्चान्नैस्तान्प्रवक्ष्याम्यशेषतः॥
श्रोत्रियायैव देयानि हव्यकव्यानि दातृभिः।
अर्हत्तमाय विप्राय तस्मै दत्तं महाफलं॥

यः स्वकीयां कृत्स्नां मन्त्रब्राह्मणात्मिकां शाखामधीते सः 'श्रोत्रियः'। श्राद्धे विश्वेदेवानुद्दिश्य विहितानि हवींषि 'हव्यानि', पितॄनुद्दिश्य विहितानि 'कव्यानि' 'अर्हत्तमाय' कुलशीलविद्याधारायेत्यर्थः। 'तस्मै' श्राद्धादन्यदपि 'दत्तं महाफलं' भवतीति।

वसिष्ठः।

श्रोत्रियायैव देयानि हव्यकव्यानि नित्यशः।
अश्रोत्रियाय यद्दत्तं तृप्तिं नार्हन्ति देवताः॥

आह मनुः।

सहस्रं हि सहस्राणामनृचां यत्र भुञ्जते।
एकस्तान् मन्त्रवित् प्रीतः सर्व्वानर्हति धर्म्मतः॥

'अनृचां' अवेदार्थविदामिति ज्ञेयं। यतः श्रोत्रियायैव देयानी-त्युक्तेरनधीयानानां प्राप्तिरेव नास्ति। मेधातिथिस्तु अनृचा इति प्रथमाबहुवचनान्तं पाठान्तरं दर्शितवान्। तस्मिन् पक्षे अनृचाः सहस्रं यत्र भुञ्जत इति सम्बन्धः। 'मन्त्रवित्' वेदार्थवेत्ता। 'प्रीतः' तर्पितो भोजित इति यावत्। 'सर्व्वान्' 'तान्' 'अनृचान्' 'अर्हति' स्वीकरोतीति अभेदमापद्यते। अभेदे च यत्तेषु सहस्रसंख्येषु भोजितेषु फलन्तदेकस्मिन्नवाप्यत इत्यर्थः।

ज्ञानोत्कृष्टेषु देयानि कव्यानि च हवींषि च।
नहि हस्तावसृग्दिग्धौ रुधिरेणैव शुध्यतः॥

ज्ञानेन विद्यया उत्कृष्टा अधिका 'ज्ञानोत्कृष्टाः', तेभ्यः हव्यकव्यानि देयानि नेतरेभ्य इति। यथा 'असृजा रुधिरेण' 'दिग्धौ' लिप्तौ, 'हस्तौ' 'रुधिरेण' प्रक्षाल्यमानौ न निर्म्मलौ भवतः, एवमविद्वद्ब्रा ह्मणभोजनेनोपक्रियमाणाः पितरो न तत्फलं लभन्त इत्यर्थः। तथा।

दातॄन् प्रतिग्रहीतॄंश्च कुरुते फलभागिनः।
विदुषे दक्षिणा दत्ता विधिवत् प्रेत्य चेह च॥

'विदुषे' या 'दक्षिणा' दीयते सा 'दातॄन् प्रतिग्रहीतॄन्' अपि 'फलभागिनः' 'कुरुते'। प्रशंसैषा ईदृशमेतद्विदुषे दानं यत्प्रतिग्रहीतारमप्यदृष्टफलेन योजयति किं पुनर्दातारमिति। 'प्रेत्य', स्वर्गः फलं, 'इह', कीर्त्तिः। भोजयेदित्यनुवृत्तौ गौतमः।

श्रोत्रियावाग्रूपवयःशीलसम्पन्नयुवभ्यो दानं प्रथममेके पितृवत्। 'वाक्सम्पन्नाः' संस्कृतभाषिणः। 'रूपसम्पन्नाः' मनोज्ञशरीराः। 'वयः-

सम्पन्नाः' परिणतवयसः । ते हि प्रायेण प्रशान्तविषयानुरागतया विशुद्धमतयो भवन्ति । 'शीलसम्पन्नाः' मनोवाक्कायैः सकलप्राणिहितकारिणः । वयःसम्पन्नत्वस्यापवादमाह । 'युवभ्य' तरुणेभ्यः, 'प्रथमं,' दानं, प्रथमश्राद्धानि नवश्राद्धानीत्यर्थः । प्रथमं प्रधानं वा, यूनां सकलश्राद्धनियमसम्पादनसमर्थत्वात् । 'एके पितृवत्' इति पितृतुल्यान् ब्राह्मणान् भोजयेदित्येके मन्यन्ते । पितरमुद्दिश्य तरुणं पितामहमुद्दिश्य स्थविरं, प्रपितामहमुद्दिश्य स्थविरतरमिति ।

वसिष्ठः ।

पितृभ्यो दद्यात् पूर्व्वेद्युः ब्राह्मणान् सन्निपात्य यतीन् गृहस्थान् ।
साधूनपरिणतवयसोऽविकर्म्मस्थान् श्रोत्रियान् शिष्यानन्तेवासिनः ॥

'पूर्व्वेद्युः' श्राद्धदिनात् पूर्व्वस्मिन्नहनि, 'ब्राह्मणान्', 'सन्निपात्य' आमन्त्र्य, 'यतयः' प्रव्रजिताः । तदसम्भवे 'गृहस्थान्' ।

साधुलक्षणमुक्तं । 'अपरिणतवयसः' नातिस्थविरान् । 'अविकर्म्मस्थान्' प्रतिषिद्धवर्ज्जकान् । ये च न शिष्या आन्तेवासिनः न सेवका इत्यर्थः । कात्यायनः ।

स्नातकानेके यतीन् गृहस्थसाधून्वा श्रोत्रियान् वृद्धाननवद्यान् स्वकर्म्मस्थानभावेऽपि शिष्यान् सदाचारान् ।

कृतसमावर्त्तनोऽकृतविवाहः 'स्नातकः' । 'वृद्धः' विद्यातपोभ्यां श्रेष्ठः । येषां मातृतः पितृतश्चावद्यं दोषो नास्ति ते 'अनवद्याः' । 'स्वकर्म्मस्थाः' स्वाश्रमविहित-श्रौतस्मार्त्तकर्म्मनिरताः, उक्तलक्षणब्राह्मणाभावे 'सदाचारान् शिष्यान्' अपि निमन्त्रयेत । आपस्तम्बः ।

तुल्यगुणेषु वयोवृद्धः श्रेयान् द्रव्यकृशश्च, शम-तपः-श्रुत-शीला-

दिभिस्तुल्यत्वे वयोवृद्धः श्रेष्ठः। वयसापि तुल्यत्वे द्रव्यकृशः चीणवृत्तिः श्रेयान्। स च यदि निजेच्छया द्रव्यकृशो भवति न पुनरयोग्यत्वे-नालब्धप्रतिग्रहतया।

पैठीनसिः।

प्रयताय शुचये सर्व्वत्र देयं हव्यं कव्यं च तस्माच्छुचिरिति विज्ञायते।

'प्रयताय' संयताय। 'शुचये' वाह्याभ्यन्तरशौचयुक्ताय। 'सर्व्वत्र' जनने मरणे देवभोजनादौ च। अयमर्थः श्रुतौ विज्ञायते। श्रुति-प्रतीकम्पठति 'तस्माच्छुचिः' इति।

आपस्तम्बः।

शुचीन्मन्त्रवतः सर्व्वकृत्येषु भोजयेत्।

'मन्त्रवन्तः' अधीतवेदाः। 'सर्व्वकृत्येषु' विहितब्राह्मणभोजनेषु श्रौतस्मार्त्तेषु कर्म्मसु। अत्र केचिद्यथा कन्या तथा हविरिति कन्या-साधर्म्म्येण हविषां स्वशाखीयप्रतिपाद्यत्वं मन्यमानाः स्वशाखीयमेव श्रोत्रियत्वादिगुणविशिष्टं श्राद्धे नियोजयन्ति। तदसत्। स्मृती-तिहास-पुराण-गृह्य-कल्पसूत्रेषु क्वचिदपि स्वशाखीयनियमाश्रवणात्। प्रत्युत स्मृत्यादिषु 'त्रिणाचिकेतस्त्रिमधुस्त्रिसुपर्णो ज्येष्ठसामगः' इत्यादि-भिर्नानाशाखीयानां नानावेदाध्यायिनामेव विधिदर्शनाच्च। न चैतेषां शूद्रकर्तृकश्राद्धविषयत्वमिति मन्तव्यं। व्यवस्थायां प्रमाणाभावात्। नापि कन्यासादृश्यदर्शनमात्रेण नियमाध्यवसानं युक्तं। सादृश्यस्या-न्यथाप्युपपत्तेः। किञ्च कन्यायामेव तावदेकशाखाध्यायिनियमः कुतो ऽवगतः यद्बलेन हविष्यपि साध्यते। आचारादिति चेत्। कन्यादान-

प्रतिपद्येषु स्वशाखीयैरेव सह व्यवहरन्तः परशाखीयांश्च प्रयत्नेन परिहरन्तः शिष्टा दृश्यन्ते । तेन ज्ञायते अस्त्यत्र नियम इति । मैवं । शिष्टव्यवहारस्य कुलादिज्ञानाज्ञानमूलत्वात् । तयोश्च सन्निधानव्यवधानाधीनत्वात् । प्रायेण हि तुल्यशाखिनः स्वाध्यायाध्ययन-वेदव्रत-गृह्यकर्म्म-सन्ध्योपासनादि--क्रियाकलाप-विचारणार्थमन्योन्यसङ्गमसभिलषन्तः समानदेशवासिनो भवन्ति । सन्निधानाच्च विज्ञातकुलशीलाचाराः परस्परं यौनसम्बन्धविधिमाद्रियन्ते । अन्यशाखीयांस्तु देशान्तरनिवासादविज्ञातस्वरूपतयैव न श्रद्दधते । आर्य्यावर्त्तेषु च समानदेशवासिनां नानाशाखाध्यायिनामप्युपलभ्यन्त एव परस्परमनवगीयमानाः सर्व्वतो विवाहसम्बन्धाः । अविज्ञातपरस्पराणामेकशाखाध्यायिनामपि नोपलभ्यन्ते । अतः । समानदेशवासादिसमुत्थंकुलादिज्ञानमेव परिणयनसम्बन्धप्रवर्त्तकमिति । या तु केषाञ्चिस्वत्यपि सादृश्ये न दृश्यते सम्बन्धप्रवृत्तिः तत्रैतन्निदानं येषां पूर्व्वपुरुषैः पूर्व्वमतिविदूरानेकदेशवासिभिर्विगर्हिततरेतरदेशाचारैः कालान्तरे कथञ्चन सह संवाससमासादयद्भिरपि स्वस्वकुलश्रेष्ठ्याहङ्कारं समुद्वहद्भिरन्योन्यं न प्रवर्त्तते समुद्वाहविधिस्ततस्तत्सन्तानेषु सैवाप्रवृत्तिः कियन्तं कालमनुवर्त्तत इति । अतो न कन्यादाने नापि हविर्दाने स्वशाखीयद्विजनियम इति सिद्धं । एवं च सति वक्ष्यमाणानि वचनानि समञ्जसार्थानि स्युः ।

यमः ।

वेद-विद्या-व्रतस्नाताः श्रोत्रिया वेदपारगाः ।

स्वधर्म्मनिरताः शान्ताः क्रियावन्तस्तपस्विनः ।

तेभ्यो हव्यञ्च कव्यञ्च प्रशान्तेभ्यः प्रदीयते ॥

वेदान्वेदौ वेदञ्चाधीत्य समावृत्ताः 'वेदस्नातकाः'। विद्यां वेदार्थविचारं समाप्य निवृत्ताः 'विद्यास्नातकाः'। व्रतं ब्रह्मचर्य्यं समाप्य निवृत्ताः 'व्रतस्नातकाः'। सत्यपि वेदपारगत्वे नित्यं वेदाभ्यासनिरतत्वप्रदर्शनार्थं श्रोत्रियग्रहणं। द्वन्द्वदुःखसहिष्णवः 'दान्ताः'। अक्रोधनाः 'शान्ताः'।

मनुः।

वेद-विद्या-व्रतस्नातान् श्रोत्रियान् गृहमेधिनः।
पूजयेद्धव्यकव्येन विपरीतांश्च वर्ज्जयेत् ॥

'गृहमेधिनः' गृहस्थाः।

तथा।

यत्नेन भोजयेच्छ्राद्धे बह्वृचं वेदपारगं।
शाखान्तगमथाध्वर्य्युं छन्दोगञ्चासमाप्तिकं ॥
एषामन्यतमो यस्य भुञ्जीत श्राद्धमर्च्चितः।
पितॄणान्तस्य तृप्तिः स्याच्छाश्वती साप्तपौरुषी ॥

वेदपारगशाखान्तगासमाप्तिकशब्दैरेकार्थैः सकलशाखाध्येतार उच्यन्ते। ऋग्वेदाध्यायी 'बह्वृचः'। वेदस्य पारं पर्य्यवसानं गच्छतीति 'वेदपारगः'। नायमृत्विग्विशेषोऽध्वर्य्युः किन्तु अध्वर्य्युर्वेदस्य यजुर्वेदस्याध्येता पुरुषः 'अध्वर्य्युः'। शाखाया मन्त्रब्राह्मणात्मिकाया अन्तं पारं गच्छतीति 'शाखान्तगः'। "छन्दोगः" सामवेदाध्यायी। आसमाप्तिरस्यास्तीति 'आसमाप्तिकः'। एषां चिविधानां 'अन्यतमः' एकोऽपि, यस्य श्राद्धं भुञ्जीत तस्य पितॄणां साप्तपौरुषी तृप्तिः स्यात्। 'अर्च्चितः'

'आसप्तपौरुषी'। कालमहत्त्वोपलक्षणार्थञ्चैतत्। यावत् सप्तपुरुषा आगामिनः पुत्रपौत्रादयो जाताः जनिष्यन्ते च तावत्कालमिति मेधातिथिः। 'शाश्वती' अनवच्छिन्ना। ननु बह्वृचादिशब्दैरेव तत्तद्वेदाध्यायिनः प्रत्येकं विहिताः। अत एषामन्यतम इति किमर्थं। केचिदाहुः। आथर्व्वणिकनिवृत्त्यर्थमेतत्। एषां बह्वृचाध्वर्य्युछन्दोगानामेवान्यतमः श्राद्धे भोजनीयो न तु तद्व्यतिरिक्तः कश्चित्। त्रयी वै विद्या ऋचो यजूंषि सामानीति शतपथेऽथर्व्वाङ्गिरसां विद्यात्वेनानभिधानात्। तदयुक्तं। आथर्व्वणिकं विदधद्भिः तदतिक्रमे दोषञ्चाभिदधद्भिर्बहुभिर्यमशातातपादिवचनैः सह विरोधात्। शतपथश्रुतेश्चायमर्थः। ऋग्यजुःसामसंज्ञका त्रय्येव विद्या वैतानिककर्म्मोपयोगिनी नान्येति न पुनरेतदतिरिक्ता विद्यैव न भवतीति। श्रूयते च शतपथब्राह्मण एव। ब्राह्मणस्वाध्यायसंशब्देन पूर्व्विकाथर्व्वाङ्गिरसां प्रशंसा स य एव विद्वानथर्व्वाङ्गिरसोऽहरहः स्वाध्यायमधीते मेद आहुतिभिरेव तद्देवांस्तर्पयति त एनं तृप्तास्तर्पयन्ति योगक्षेमेण प्राणेन रेतसा सर्व्वात्मना सर्व्वाभिः पुण्याभिः सम्पद्भिर्घृतकुल्या मधुकुल्याः पितॄन् स्वधा अभिवहन्तीति शतपथः। आश्वमेधिककाण्डे पारिप्लवब्राह्मणे तेषां वेदसंज्ञाशब्दतापि दृश्यते। अथर्व्वाणो वेदः सोऽयमित्यथर्व्वाणामेकं पर्व्व व्याचक्षाणइवानुद्रवेत्। अङ्गिरसो वेदः सोऽयमित्यङ्गिरसामेकं पर्व्व व्याचक्षाणइवानुद्रवेदिति। अङ्गानि वेदाश्चत्वार इति स्मृतिपुराणादिष्वपि अथर्व्वाङ्गिरसामेव चतुर्थवेदत्वेनाभिधानमभिमतं। अतो नाथर्व्वणिकनिवृत्त्यर्थमिदं किन्तु पितृकृत्ये त्रयस्तावन्निमन्त्रणीयाः। ते च छन्दोगश्चेति चशब्देन बह्वृचोऽध्वर्युः छन्दोग इत्येवं

त्रयः सर्व्वदा गृह्णीरन् सम्बन्धनरवेदाध्यायिनोऽपीति ग्रहणनिवृत्त्यर्थमु-क्तमेषामन्यतम इत्यादि ।

यमः ।

बह्वृचो यस्त्रिसौपर्णश्छन्दोगो ज्येष्ठसामगः ।
पञ्चाग्निर्व्वा यजुर्व्वेदी अथर्व्वा ब्रह्मशीर्षकः ॥
आत्मविद्याङ्गविच्चैव ब्रह्मदेयासुतस्तथा ।
एते सर्व्वे यथावत्स्युरेकदेशोऽपि वा भवेत् ॥
त्रयः परेवराश्चैव आत्मा तत्रैव सप्तमः ।
ते सप्तपुरुषाः सर्व्वे तदन्नमुपभुञ्जते ॥

त्रिसुपर्णः। ऋग्यजुषयोः एकदेशः तदध्ययनाङ्गं व्रतञ्च तदस्यास्ति असौ 'त्रिसौपर्णः'। 'ज्येष्ठसाम' सामविशेषः। पञ्चाग्निर्नाम यजुर्व्वेदविद्या तदध्ययनाङ्गं व्रतञ्च तत्सम्बन्धात् पुरुषः 'पञ्चाग्निः'। अथवा गार्हपत्या-हवनीयदक्षिणाग्निसभ्यावसथ्याः अग्नयो यस्य स 'पञ्चाग्निः'। ब्रह्मशीर्ष-मथर्व्वोपनिषदेकदेशः तदेत्ता 'ब्रह्मशीर्षकः'। 'आत्मवित्' आत्मतत्त्व-वेत्ता। 'ब्रह्मदेया' ब्राह्मविवाहोढ़ा तस्यामुत्पन्नः 'ब्रह्मदेयासुतः'। 'एते सर्व्वे' बह्वृचाद्याः। 'एकदेशोऽपि' इति उक्तानां सर्व्वेषां असम्भवे यावन्तो लभ्यन्ते तावन्तो ग्राह्याः। 'परे' चतुर्थात् पुरुषात् प्रभृतयः 'अवरे' चतुर्थात् पूर्व्वे त्रयः पितृपितामहप्रपितामहाः। 'आत्मा यजमानः, एते सप्त पुरुषाः त्रिशिष्टपात्रे दत्तं अन्नं भुञ्जते। यद पित्रादीनां षण्णां पुरुषाणां श्राद्धमुपकारकं भवति एवं यजमान-स्यापि परलोके विशिष्टफलोत्पादकं भवति ।

आह बृहस्पतिः ।

यद्येकं भोजयेच्छ्राद्धे छन्दोगं तत्र भोजयेत् ।
ऋचो यजूंषि सामानि त्रितयं तत्र विद्यते ॥
अटेत पृथिवीं सर्व्वां सशैलवनकाननां ।
यदि लभ्येत पित्रर्थे साम्नामक्षरचिन्तकः ॥
ऋचा तु तृप्यति पिता यजुषा च पितामहः ।
पितुः पितामहः साम्ना छन्दोगोऽभ्यधिकस्ततः ॥

यम-शातातपौ ।

छन्दोगं भोजयेच्छ्राद्धे वैश्वदेवे च बह्वृचं ।
पुष्टिकर्म्मणि चाध्वर्य्युं शान्तिकर्म्मण्यथर्व्वणं ॥

पुष्ट्यर्थं कर्म्म पुष्टिकर्म । अरिष्टोपशमनार्थं यत्क्रियते तच्छा-न्तिकर्म्म ।

शातातपः ।

भोजयेद् यद्यथर्व्वाणं दैवे पित्र्ये च कर्म्मणि ।
अनन्तमक्षयञ्चैव फलमाप्नोति वै श्रुतिः ॥

'अनन्तं' अपर्य्यवसानं । 'अक्षयं' अक्षय्यं ।

यस्त्वन्यं भोजयेच्छ्राद्धे विद्यमानेऽप्यथर्व्वणे ।
निराशास्तस्य गच्छन्ति देवताः पितृभिः सह ॥
तस्मात्सर्व्वप्रयत्नेन श्राद्धकाले त्वथर्व्वणं ।
भोजयेत् हव्यकव्येषु पितॄणाञ्च तदक्षयं ॥

याज्ञवल्क्यः ।

अग्र्यः सर्व्वेषु वेदेषु श्रोत्रियो ब्रह्मविद् युवा ।
वेदार्थवित् ज्येष्ठसामा त्रिमधुस्त्रिसुपर्णिकः ॥

कर्म्मनिष्ठास्तपोनिष्ठाः पञ्चाग्निब्रह्मचारिणः।
पितृमातृपराश्चैव ब्राह्मणाः श्राद्धसम्पदे ॥

'अग्र्यः' मुख्यः अध्येतॄणां। 'सर्व्वेषु' चतुर्षु वेदेषु। 'श्रोत्रियः' यथाविधि स्वशाखाध्यायी। 'ब्रह्मवित्' उपनिषत्पुरुषवित्। 'युवा' मध्यमवयस्कः। 'वेदार्थवित्' मन्त्रब्राह्मणार्थवेत्ता। त्रिमध्वाख्यं व्रतं कृत्वा यस्तदाख्यमृग्वेदैकदेशमधीते सः 'त्रिमधुः'। त्रिसुपर्णव्रतपूर्व्वकं तदाख्ययजुर्व्वेदभागाध्येता 'त्रिसुपर्णिकः'। 'कर्म्मनिष्ठाः' विहितानुष्ठानपराः। 'श्राद्धसम्पदे' श्राद्धसम्वृद्धये।

ब्रह्माण्डपुराणे।

ये च भाष्यविदः केचिद्ये च व्याकरणे रताः।
अधीयानाः पुराणं ये धर्म्मशास्त्रमथापि वा ॥
ये च पुण्येषु तीर्थेषु कृतस्नाताः कृतश्रमाः।
मखेषु ये च सर्व्वेषु भवन्त्यवभृथप्लुताः ॥
ये च सत्यव्रता नित्यं स्वधर्म्मनिरताश्च ये।
अक्रोधनाः क्षान्तिपरास्तान् श्राद्धेषु नियोजयेत् ॥

मत्स्यपुराणे।

आथर्व्वणः[१] वेदविच्च ज्ञातवंशः कुलान्वितः।
पुराणवेत्ता ब्रह्मण्यः स्वाध्यायजपतत्परः ॥
शिवभक्तः पितृपरः सूर्य्यभक्तोऽथ वैष्णवः।
ब्रह्मण्यो योगविच्छान्तो विजितात्मा सुशीलवान्।
एतांस्तु भोजयेन्नित्यं दैवे पित्र्ये च कर्म्मणि ॥

---

(१) अथर्व्वश्च इति ख०।

मण्डलब्राह्मणज्ञा ये ये सूक्तं पुरुषं विदुः ।
तांस्तु दृष्ट्वा नरः क्षिप्रं सर्व्वपापैः प्रमुच्यते ॥
शतरुद्रीयजाप्येषु निरता ये द्विजोत्तमाः ।
पितॄन् सन्तारयन्त्येते श्राद्धे यत्नेन भोजिताः ॥

तथा ।

गायत्रीजाप्यनिरतं हव्यकव्येषु योजयेत् ।
पापं तिष्ठति नो तस्मिन्नब्बिन्दुरिव पुष्करे ॥

अपां विन्दुः 'अब्बिन्दुः' । 'पुष्करं' पद्मपत्रं ।

ब्रह्मपुराणे ।

षडङ्गविद्यासो योगी[1] यज्ञतत्त्वज्ञ एव च ।
अयाचिताशो विप्रो यः श्राद्धकल्पविदेव च ॥
अष्टादशानां विद्यानामेकस्या अपि पारगः ।
त्रिमधुश्च त्रिसौपर्णः पञ्चाग्निर्ज्येष्ठसामगः ॥

चत्वारो वेदाश्चत्वार उपवेदाः, षडङ्गानि, स्मृतयः, पुराणानि, मीमांसा न्याय इत्यष्टादशविद्याः ।

चान्द्रायणैः पराकैर्व्वा नियमैर्यश्च संस्कृतः ।
बार्हस्पत्यं नीतिशास्त्रं शब्दविद्याश्च वेत्ति यः ॥
इतिहासपुराणैश्च यः पवित्रीकृतः सदा ।
अकृत्यमपि कुर्व्वाणः स पवित्रमतादरः ॥
बहुनात्र किमुक्तेन इतिहासपुराणवित् ।
अथर्व्वशिरसोऽध्येता तावुभौ पितृभिः पुरा ।

---

(१) षडङ्गवित् ध्यानयोगीति ग० ।

तपः कृत्वा नियोगार्थं प्रार्थितो पितृकर्म्मणि ॥

महाभारते ।

ये च पुण्येषु तीर्थेषु अभिषेककृतश्रमाः ।
मखेषु च समन्त्रेषु भवन्त्यवभृथप्लुताः ॥
असाधना अचपलाः क्षान्ता दान्ता जितेन्द्रियाः ।
सर्व्वधर्म्मरता ये च श्राद्धेष्वेतान्नियोजयेत् ॥
अक्रोधनाः कर्म्मपराः सन्तो नित्यन्दमे रताः ।
तादृशाः साधवो विप्रास्तेभ्यो दत्तं महाफलं ॥
अमानिनः सर्व्वसहाः सुहृष्टा विजितेन्द्रियाः ।
सर्व्वभूतहिता मैत्रास्तेभ्यो दत्तं महाफलं ॥
अलुब्धाः शुचयो वैद्या ह्रीमन्तः सत्यवादिनः ।
स्वकर्म्मनिरता ये च तेभ्यो दत्तं महाफलं ॥
प्रज्ञाश्रुताभ्यां शीलेन कुलेन च समुच्छ्रिताः ।
तारयन्तत् कुलं कृत्स्नमेकोपीह द्विजर्षभः ॥

ब्रह्मवैवर्त्ते ।

अकृशान्नं घृणिक्लान्तं कृशवृत्तिमयाचकं ।
एकान्तशीलं ह्रीमन्तं सदा श्राद्धेषु भोजयेत् ॥

न विद्यते कृशमन्नं यस्यासौ 'अकृशान्नः'। 'घृणा' दया सा विद्यते यस्यासौ 'घृणी'। 'क्लान्तः' व्रतश्रान्तः, घृणी चासौ क्लान्तश्च 'घृणिक्लान्तः'। तीर्थयात्राशीलतया वा घृणिभिः सूर्य्यरश्मिभिः क्लान्तो 'घृणिक्लान्तः' प्रतिग्रहादिसङ्कुचिततया कृशावृत्तिर्व्वर्त्तनं यस्यासौ 'कृशवृत्तिः'।'ह्रीमान्' लज्जावान्। तथाविधान् विप्रान् गृहस्थान् वेदार्थविदः निरभिमानिनः।

पत्नीपुत्रसमायुक्तान् श्राद्धकर्म्मणि योजयेत् ।
देवश्राद्धं स्मृता पत्नी न समयो विना तथा ।
न त्रा पुत्रस्य लोकोऽस्ति श्रुतिरेषा सनातनी ॥

स्कान्दे प्रभासखण्डे ।

अथ विप्रान् प्रवक्ष्यामः श्राद्धे वै केतनक्षमान् ।
विशिष्टः श्रोत्रियो योगी वेदवित् ज्येष्ठसामगः ।
पञ्चाग्निः कर्म्मनिष्ठश्च तपोनिष्ठो जितेन्द्रियः ॥

नन्दिपुराणे ।

यतीन् वा वालखिल्यान् वा भोजयेच्छ्राद्धकर्म्मणि ।
वानप्रस्थोपकुर्व्वाणौ पूजयेत्परितोषयेत् ॥
गृहस्थं भोजयेद् यस्तु विश्वेदेवास्तु पूजिताः ।
वानप्रस्थेन ऋषयो वालखिल्यैः पुरन्दरः ॥
यतीनां पूजनाद्वापि [१] साक्षाद्ब्रह्मा सुपूजितः ।
आश्रमाः पावनाः पञ्च उपधाभिरताश्रमाः ।
चत्वार आश्रमाः पुण्याः श्राद्धे दैवे तथैव च ॥

तथा ।

श्राद्धं दद्यात्तु विप्रेषु संयतेष्वग्निहोत्रिषु ।
अवदातेषु विद्वत्सु श्रोत्रियेषु विशेषतः ॥
मण्डलब्राह्मणश्चैव पुराणार्थविशारदः ।
अकल्कः सत्यसन्तुष्टः प्रतिग्रहविवर्जितः ।

---

(१) पूजया वापीति ग० ।

एते श्राद्धे नियोक्तव्या ब्राह्मणाः पङ्क्तिमूर्द्धनि ॥

नागरखण्डे ।

त्रिणाचिकेतः सौपर्णी धर्म्मद्रोणस्य पाठकः ।
मद्यः प्रक्षालको यश्च परोपकरणे रतः ॥
मृष्टान्नदो मृष्टवांश्च सदा जपपरायणः ।
एते वै ब्राह्मणा ज्ञेया विशेषाः श्राद्धसिद्धये ॥

वार्हस्पत्यसंहितायां ।

अङ्गिरोनारदभृगुवृहस्पत्युदिताः स्मृतीः ।
पठन्ति ये श्रद्दधानास्तेऽभियोज्याः प्रयत्नतः ।
वेदान्तनिष्ठाः श्राद्धेषु व्याख्यातारो विशेषतः ॥

प्रचेताः ।

त्रिणाचिकेतस्त्रिमधुस्त्रिसुपर्णः षडङ्गवित् ।
ज्ञाननिष्ठस्तपोनिष्ठः कर्म्मनिष्ठस्तथापरः ॥
दान्तश्च मातृभक्तश्च श्रद्धया देवपूजकः ।
शिलोञ्छनादिवृत्तिश्च श्रोत्रियस्य सुतस्तथा ।
एते विप्रा महापुण्या हव्यकव्येषु चाश्रिताः ॥

यमः ।

नक्षत्रतिथिपुण्याहान्(१) मुहूर्त्तान्मङ्गलानि च ।
न निर्दिशन्ति ये विप्रास्तैर्भुक्तं ह्यक्षयं भवेत् ॥
प्रयत्नाद्धव्यकव्यानि पात्रीभूते द्विजन्मनि ।

---

(१) नक्षत्रतिथिपुण्यादीनिति ख० ।

प्रतिग्राह्याणि विद्वद्भिः फलानन्त्यमभीप्सुभिः ॥

याज्ञवल्क्यः ।

गोभूतिलहिरण्यादि पात्रे दातव्यमर्चितं ।

नापात्रे विदुषा किञ्चिदात्मनः श्रेय इच्छता ॥

कूर्म्मपुराणे ।

असमानप्रवरको ह्यसगोत्रस्तथैव च ।

असम्बन्धी च विज्ञेया ब्राह्मणाः श्राद्धसिद्धये ॥

गरुड़पुराणे ।

श्राद्धेषु विनियोज्याः स्युर्ब्राह्मणा ब्रह्मवित्तमाः ।

ये योनिगोत्रमन्त्रान्तेवासिसम्बन्धवर्ज्जिताः ॥

'योनिसम्बन्धाः' मातुलादयः । 'गोत्रसम्बन्धाः' सपिण्डादयः । 'मन्त्रसम्बन्धाः' अध्यापकादयः । 'अन्तेवासिसम्बन्धाः' शिष्यशास्त्रोपाध्यायाः ।

इति प्रशस्ता ब्राह्मणाः ।

अथ पाङ्क्तेयाः ।

तत्र शङ्खलिखितौ ।

अथ पाङ्क्तेया वेदवेदाङ्गवित्पञ्चाग्निरनूचानः साङ्ख्ययोगोपनिषद्धर्मशास्त्रविच्छ्रोत्रियस्त्रिणाचिकेतस्त्रिमधुस्त्रिसुपर्णः ज्येष्ठसामगः । साङ्ख्ययोगोपनिषद्धर्मशास्त्राध्यायी वेदपरः सदाग्निको मातृपितृगुरुशुश्रूषुर्धर्मशास्त्ररतिरिति ।

'साङ्ख्यशास्त्रं' कापिलं, 'योगशास्त्रं' पातञ्जलं । 'उपनिषच्छास्त्रं' वेदान्ताः । 'सदाग्निकः' नित्यमग्निहोता ।

पाङ्क्तेयनिरूपणार्थं कुलश्रुतशीलवृत्तरूपगुणानाह हारीतः ।

स्थितिरविच्छिन्नवेदवेदिता अयोनिसङ्करित्वमार्षेयत्वञ्चेति कुल-गुणाः। वेदो वेदाङ्गानि धर्म्मोऽध्यात्मं विज्ञानं स्थितिरिति षड्विधं श्रुतं। ब्रह्मण्यता देवपितृभक्तता समता सौम्यतापरोपतापिताऽनसूयता मृदुतापारुष्यं मैत्रता प्रियवादित्वं कृतज्ञता शरण्यता प्रशान्तिश्चेति त्रयोदशविधं शीलं। क्षमा दमोऽस्तेयं दानमहिंसा गुरुपूजनं शौचं स्नानं जपोहोमस्तपः स्वाध्यायः सत्यवचनं सन्तोषो दृढ़व्रतत्वं उपव्रतित्वञ्चेति षोडशगुणं वृत्तं। तस्मात्कुलीनाः श्रुतवन्तः शीलवन्तो वृत्तस्थाः सत्यवादिनोऽव्यङ्गाः पाङ्क्तेया इति ।

अस्यार्थः ।

सन्ततिरूपेण चिरकालावस्थानं स्थितिरिति स्मृतिचन्द्रिकाकारः। हरिहरस्त्वाह । शास्त्रोक्तवर्णाश्रमादिधर्म्मव्यवस्थानमापद्यपि ततोऽप्रच्यवनं स्थितिः ।

यदाहुः ।

अयाच्याप्रचलनमसमार्गे चाप्रवर्त्तनम् ।

आपद्यपि यतो धैर्य्यं स गुणः स्थितिरुच्यते इति ॥

ब्राह्मणादिवत् पितृपितामहादिप्रबन्धेन तैत्तिरीयादिचरणाध्यायित्वेनाविच्छिन्नस्य वेदस्य वेत्तृत्वं अविच्छिन्नवेदवित्त्वं ।

यथाहुः ।

जातिवद्विप्रबन्धेन स्मर्य्यते चरणं कुले ।

तद्वेदमविच्छिन्नवेदवित्ता प्रकीर्त्तिता ॥

अपरे तु वेदवेद्योरविच्छिन्नत्वेन पूर्व्वपुरुषेष्वपि वेदाध्ययनयागानु

ह्यानयोरव्यवच्छेदं कुलगुणमाहुः । विजातीयायामपत्यानुत्पादनेन दत्तक्रीतादिरूपपरकुलसंसर्गराहित्येन चासङ्कीर्णयोनित्वमयोनिमाहुर्य्यं, स्वीयप्रवरगतर्षिज्ञातृत्वमार्षेयत्वं, "अनूचानपुत्रत्वपरो यो वै ज्ञातोऽनूचानः स ऋषिः आर्षेय" इति शतपथश्रुतिदर्शनात् ।

एते तावत्कुलगुणाः शुद्धिहेतवः । ऋगादिभेदेन चतुर्विधो वेदः । वेदाङ्गानि शिक्षादीनि तदुक्तं ।

शिक्षा कल्पो व्याकरणं निरुक्तं ज्योतिषाङ्गतिः ।
छन्दोविचितिरित्येवं वेदाङ्गानि षडूचिरे ॥

'धर्म्मः' मन्वादिधर्म्मशास्त्रं । 'अध्यात्मं' आत्मविवेकशास्त्रं । 'विज्ञानं' प्रमाणप्रमेयादिपदार्थविशेषज्ञानहेतुर्न्यायदर्शनादि । स्थितिहेतुवार्त्तादिशास्त्रं 'स्थितिः' । अधीताविस्मरणं वा 'स्थितिः' । धर्म्मादिक्रमावस्थितं वा यत्रेतिहासादौ कथ्यते सा 'स्थितिः' । एवं च वेदप्रभृतिचतुर्दशविद्यास्थानान्युक्तानि भवन्ति । एतेषां यच्चां श्रवणं 'श्रुतं' । ब्रह्मणि साधुत्वं 'ब्रह्मण्यता' । अमायया देवपितृकर्म्मानुष्ठानं 'देवपितृभक्तता' । जीवतोर्स्वा पित्रोरशास्येन शुश्रूषणं 'पितृभक्तता' । विगलितरागद्वेषता 'समता' । सर्व्वजनहृद्यचरित्वं 'सौम्यता' । वागादिभिः परपीडाराहित्यम् 'अपरोपतापिता' । परदोषानाविष्करणं 'अनसूयता' । अकठिनहृदयत्वं 'मृदुता' । कलहविरहितत्वं 'अपारुष्यं' । प्रसन्नमनस्कता 'मैत्रता' । साधुकारिणामनुमोदनं 'प्रियवादिता' । उपकारसम्प्रतिपत्तिः 'कृतज्ञता' । शरणं गृहरक्षित्रोरित्यभिधानकोशस्मरणात् शरणमाश्रयो रक्षिता वा, शरणमव शरण्यः । स्वार्थिकोऽत्र तद्धितः । अथवा शरणे आश्रयत्वे रक्षितृत्वे

वा साधुः शरण्यः, तस्य भावः 'शरण्यता'। विद्याद्यनुत्सेकः 'प्रशान्तिः'। क्षमादिषु व्याख्यातानि न व्याख्यायन्ते। यथाविधि स्वस्य सत्त्वनिवृत्तिपूर्व्वकं परस्वत्वापादनं 'दानं'। विशिष्टमन्त्रावृत्तिः 'जपः'। देवतोद्देशेन प्रक्षेपान्तः स्वत्वत्यागो 'होमः'। 'सन्तोषः' वितृष्णता। स्वीकृतव्रतापरित्यागः 'दृढव्रतत्वं'। 'उपव्रतित्वं' दशम्यादावेकभक्तता। व्रतान्युपव्रतानि चाह

व्यासः।

अहिंसा सत्यवचनं ब्रह्मचर्य्यमकल्कता।
अस्तेयमिति पञ्चैते यमाश्चैव व्रतानि च॥
अक्रोधो गुरुशुश्रूषा शौचमाहारलाघवं।
अप्रमादश्च नियमाः पञ्चैवोपव्रतानि च॥

आह यमः।

पाङ्क्तेयान् ब्राह्मणान् वक्ष्ये येभ्यो दत्तमथाक्षयं।
यं दृष्ट्वा सर्व्वभूतानां मनसो निर्वृतिर्भवेत्॥
येषाञ्चैवोपविष्टस्तु पङ्क्तिमेकोऽपि पावयेत्।
शतं शतसहस्रञ्च पश्यन्नपि समन्ततः॥
नमस्कृत्य द्विजातिभ्यः प्रवक्ष्याम्यहमग्रतः।
वेदश्रुतोनसङ्कीर्णांस्तान् मे निगदतः शृणु॥
ये सोमपा विरजसो धर्म्मज्ञाः शान्तबुद्धयः।
व्रतिनो नियमस्थाश्च ऋतुकालाभिगामिनः॥
पञ्चाग्निरप्यधीयानो यजुर्व्वेदविदेव च।
बह्वृचश्च त्रिसौपर्णस्त्रिमधुर्व्वाथ यो भवेत्॥

'त्रिमधु.' ऋग्वेदैकदेशः तद्व्रतश्च ।

त्रिणाचिकेतो विरजाः छन्दोगो ज्येष्ठसामगः ।
अथर्व्वशिरसोऽध्येता सर्व्वे ते पङ्क्तिपावनाः ॥

विरजा नाम मन्त्रविशेषस्तदध्ययनात् पुरुषोऽपि 'विरजाः' । अथर्व्वशिरो नाम अथर्व्ववेदैकदेशः ।

शिरःऽरण्यग्निहोत्री च न्यायविद् यः षडङ्गवित् ।
मन्त्रब्राह्मणविच्चैव यश्च स्याद्धर्मपाठकः ॥
ऋषिव्रती ऋषीकश्च तथा द्वादशवार्षिकः ।
ब्रह्मदेयासुतश्चैव गर्भशुद्धः सहस्रदः ॥
चान्द्रायणव्रतचरः सत्यवादी पुराणवित् ।
निष्णातः सर्व्वविद्यासु शान्तो विगतकल्मषः ॥
गुरुदेवाग्निपूजासु प्रसक्तो ज्ञानतत्परः ।
विमुक्तः सर्व्वतो धीरो ब्रह्मभूतो द्विजोत्तमः ॥
अनमित्रो नचामित्रो मैत्रश्चात्मविदेव च ।
स्नातको जाप्यनिरतः सदा पुष्पवलिप्रियः (१) ॥
अशूद्रः क्षमी दान्तः सत्यव्रतपरः शुचिः ।
वेदज्ञः सर्व्वशास्त्रज्ञ उपवासपरायणः ॥
गृहस्थो ब्रह्मचारी च चतुर्व्वेदविदेव च ।
एते द्विजातयः पुण्याः पाङ्क्त्याः संप्रकीर्त्तिताः ।
नियतं तारयन्त्येव हव्यकव्ये च योजिताः ॥ '

'ऋषीकः' ऋषेः किञ्चिदूनगुणः । "ऋषेः किञ्चिद्गुणैर्न्यून

(१) पुष्पफलप्रिय इति ख० ।

अशोक इति कीर्त्तितः" इति सुमन्तुस्मरणात् । 'द्वादशवार्षिकः' द्वादशवार्षिकवेदव्रतचारी । 'सहस्रदः' गोसहस्रद इति मेधातिथिः । 'विमुक्तः सर्व्वतः' इत्यत्र ऋणादिति शेषः । 'अनमित्रः' शत्रुरहितः । 'न चामित्रः' न कस्यापि शत्रुः । 'मैत्रः' मैत्रीरतः । 'घृणी' दयालुः ।

इति पाङ्क्तेयाः ।

अथ पङ्क्तिपावनाः ।

आपस्तम्बः ।

अपाङ्क्त्योपहता पङ्क्तिः पाव्यते यैर्द्विजोत्तमैः ।
तान्निबोधत कार्त्स्न्येन द्विजाग्र्यान् पङ्क्तिपावनान् ॥

'अपाङ्क्त्यः वक्ष्यमाणलक्षणैरपाङ्क्तेयैः' 'उपहता' दूषिता, 'पङ्क्तिः' परिषत्, 'यैः' ब्राह्मणैः 'पाव्यते' निर्दोषा क्रियते, तान् 'कार्त्स्न्येन,' वक्ष्यमाणान् 'निबोधत' शृणुत । अर्थवादरूपाण्येतानि पदानि । यथा ह्येकपङ्क्त्यां भुञ्जानो दुष्टोऽन्यानदुष्टानपि दूषयति एवं पङ्क्तिपावनः स्वगुणातिशयादन्यकृतमपि दोषमपनुदतीत्यस्यार्थः । न चानेनापाङ्क्तेयानां भोजनमनुज्ञायते । किं तर्हि पङ्क्तिपावनस्तावदवश्यमन्वेषितव्यः ।

अग्र्याः सर्व्वेषु वेदेषु सर्व्वप्रवचनेषु च ।
श्रोत्रियान्वयजाश्चैव विज्ञेयाः पङ्क्तिपावनाः ॥

'अग्र्याः' उत्तमाः । 'सर्व्वेषु' चतुर्ष्वपि, 'वेदेषु' सर्व्वसंशयव्युदासेन सम्प्रदायतः स्वीकृतसर्व्ववेदा इत्यर्थः । प्रोच्यते व्याख्यायते वेदार्थो यस्तानि 'प्रवचनान्यङ्गानि षडङ्गो वेदो यैरभ्यस्तोऽभ्यस्यते वा त

इत्यर्थः । 'श्रोत्रियान्वयजाः' पितृ-पितामहादयो येषां तादृशा एवेत्यर्थः ।

ननु विद्वद्भ्यो दानमुक्तं न चेह विद्वत्तोपात्ता न च तया विना पंक्तिपावनत्वोपपत्तिः । गुणविशेषापेक्षं हि पंक्तिपावनत्वं न गुणापचये युक्तं । उच्यते ।

विद्वदभावे केवलाय श्रोत्रियाय दानार्थमेतत् । असति विदुषि श्रोत्रियाय दानं गौणमपि मुख्यमेवेत्युक्तं भवति ।

त्रिणाचिकेतः पञ्चाग्निस्त्रिसुपर्णः षडङ्गवित् ।
ब्रह्मदेयानुसन्तानो ज्येष्ठसामग एव च ॥

त्रिणाचिकेताख्यो वेदभागोऽध्वर्यूणां पौनादका अग्धत्वणा इत्यादिः तदध्ययनसम्बन्धात् पुरुषोऽप्यत्र 'त्रिणाचिकेतः', उच्यते । अन्ये तु त्रिणाचिकेतमधीयानानां समाम्नातं तद्येन चीर्णं सः, 'त्रिणाचिकेतः'। अत्रापि लक्षणयैव पुरुष उच्यते । न चैवं मन्तव्यं तावन्मात्रेण पङ्क्तिपावनत्वं । किं तर्हि, सति श्रोत्रियत्वादिगुणयोगे अधिकोऽयं गुणो द्रष्टव्यः । पञ्चाग्निविद्या नाम छान्दोग्योपनिषदिति तद्वेदनसम्बन्धात् पुरुषोऽपि 'पञ्चाग्निः'। अन्ये तु यस्य त्रयः श्रेताग्नयः सभ्यावसथ्यावपि द्वौ स पञ्चाग्निरित्याहुः । 'त्रिसुपर्णः' मन्त्रः, तैत्तिरीयक ब्राह्मणं वा ये ब्राह्मणास्त्रिसुपर्णं पठन्तीत्यादि पठ्यते त्रिसुपर्णाख्यं व्रतञ्च । षडङ्गं वेदं वेत्तीति 'षडङ्गवित्'। 'ब्रह्मदेयानुसन्तानः' ब्राह्मणाय दानेन या दत्ता तस्या अनुसन्तानस्तथा जातः । 'ज्येष्ठसामगः' आज्यदोहानि आरण्यकसामानि सन्ति ज्येष्ठसामाख्यं व्रतञ्च । यद्व्रताचरणेन यस्तदधीते स एवमुच्यते ।

वेदार्थवित् प्रवक्ता च ब्रह्मचारी सहस्रदः ।
शतायुश्चैव विज्ञेया ब्राह्मणाः पङ्क्तिपावनाः ॥

षडङ्गवित्त्वस्योक्तत्वात्तदङ्गैर्विना स्वयमेवातिप्राज्ञतया यो वेदार्थं वेत्ति सोऽत्र 'वेदार्थवित्', अभिप्रेतः। 'प्रवक्ता' वेदस्याध्यापको व्याख्याता वा। 'ब्रह्मचारी' ब्रह्मचर्य्याश्रमवान्। ब्रह्मचारिग्रहणं यौवनोपलक्षणार्थमित्यन्ये । अतएव श्रोत्रियो ब्रह्मविद्युवेति याज्ञवल्क्येनोक्तं । युवभ्यो दानं प्रथमं पितृवयस इत्येके इति गोतमीयेणुक्तं ।

पितृवयस इति । पितृपितामहप्रपितामहैस्तुल्यवयस्कान् तत्तत्स्थानीयान् ब्राह्मणान्निमन्त्रयेदित्यर्थः । सहस्रशब्दस्य बह्वर्थवाचित्वात् 'सहस्रदः' बहुप्रदः।'शतायुः' वृद्धवयाः, स हि परिपक्वकपोलतया पावनतामश्नुते। शतमित्यत्र प्रसिद्धिवशाद्वर्षाणि संख्येयतयावगम्यन्ते । आह यमः।

वेदविद्याव्रतस्नाता ब्राह्मणाः पङ्क्तिपावनाः ।
व्रतचर्य्यासु निरता ये कृशाः कृशवृत्तयः ॥
अत्युत्क्रान्तास्वधर्म्मेभ्यस्ते द्विजाः पङ्क्तिपावनाः ।
सत्रिणो नियमस्थाश्च ये विप्राः श्रुतिसम्मताः ॥

अत्र मन्त्रिण इति वा पाठः। तस्मिन् पक्षे मन्त्रिणो गायत्र्यादिमन्त्रजपनिरताः ।

प्राणिहिंसानिवृत्ताश्च ते द्विजाः पङ्क्तिपावनाः ।
अग्निहोत्ररताः शान्ताः क्षमावन्तोऽनसूयकाः ।
ये प्रतिग्रहनिःस्नेहास्ते द्विजाः पङ्क्तिपावनाः ॥
सत्रिणो नियमस्थाश्च ये विप्राः श्रुतिसम्मताः ।

मङ्गल्याचारयुक्ताश्च ते विप्राः पङ्क्तिपावनाः ॥
एते वै भूतले देवाः पूर्व्वं देवैर्व्विनिर्म्मिताः ।
यत् किञ्चित् पितृदेवत्वमेभ्यो दत्तं तदक्षयं ॥

तथा ।

विद्वांसः सुव्रताः शान्ता ब्राह्मणाः पङ्क्तिपावनाः ।
तैर्भुक्तं प्रजते देवांस्तैर्भुक्तं प्रजते पितॄन् ।

आह शङ्खः ।

षडङ्गवित्त्रिसौपर्णो बह्वृचो ज्येष्ठसामगः ।
त्रिणाचिकेतः पञ्चाग्निर्ब्राह्मणाः पङ्क्तिपावनाः ॥
ब्रह्मदेयानुसन्तानो ब्रह्मदेयाप्रदायकः ।
ब्रह्मदेयापतिर्यश्च ब्राह्मणाः पङ्क्तिपावनाः ॥
यजुषां पारगो यश्च साम्नां यश्चातिपारगः ।
अथर्व्वशिरसोऽध्येता ब्राह्मणाः पङ्क्तिपावनाः ॥
नित्यं योगपरो विद्वान् समलोष्टाश्मकाञ्चनः ।
ध्यानशीलो यतिर्व्विद्वान् ब्राह्मणाः पङ्क्तिपावनाः ॥

देवलः ।

अथान्यांश्च प्रवक्ष्यामि[१] ब्राह्मणान् पङ्क्तिपावनान् ।
समर्थान् हव्यकव्येषु स्वगुणैरभिपूजितान् ॥
वेदवेदाङ्गनिष्णाता विशुद्धान्वययोनयः ।
स्वकर्म्मादुस्थिता विप्राः स्वपङ्क्तिं पावयन्ति हि ॥
त्रिणाचिकेतः पञ्चाग्निस्त्रिसुपर्णः षडङ्गवित् ।

(१) अथान्यान् संप्रवक्ष्यामीति ग० ।

छन्दोगः सोमयाजी च ब्राह्मणाः पङ्क्तिपावनाः ॥
ज्येष्ठाश्रमनिविष्टस्य शतायुर्ज्येष्ठसामगः ।
अग्निवित् सोमपाश्चैते ब्राह्मणाः पङ्क्तिपावनाः ॥
ऋग्यजुःसामधर्मज्ञाः स्नातकाश्चाग्निहोत्रिणः ।
ब्रह्मदेयानुसन्ताना विज्ञेयाः पङ्क्तिपावनाः ॥

हारीतः ।

दशोभयतः श्रोत्रियास्त्रिणाचिकेतस्त्रिमधुस्त्रिसौपर्णस्त्रिशीर्षा ज्येष्ठसामगः पञ्चाग्निः षडङ्गविद्रुद्रजाप्यूर्द्धरेता ऋतुकालाभिगामी तत्त्वविच्चेति पङ्क्तिपावना भवन्ति ।

अथाप्यत्रोदाहरन्ति ।

पचनः पाचनस्त्रेता यस्य पञ्चाग्नयो गृहे ।
सायं प्रातः प्रदीप्यन्ते स विप्रः पङ्क्तिपावनः ॥
सहस्रमम्मितं प्राज्ञः स्नातकं पूर्ववद्गुणैः ।
पञ्चाग्न्यादिगुणैर्युक्तः शतसाहस्र उच्यते ॥
असूचां यदि वा कृत्स्नां पङ्क्तिं योजनमायतां ।
पुनाति वेदविद्विप्रो नियुक्तः पङ्क्तिमूर्द्धनि ॥

'दशोभयतः श्रोत्रियाः' इत्यनेन याज्ञवल्क्याद्युक्ता मातृतः पितृतोऽपि दशपुरुषशुद्धिरभिहिता। रुद्रशिरो वैश्वानरशिरोऽथर्वशिरश्चेति त्रयाणां शीर्षाणामध्येता 'त्रिशीर्षा'। 'रुद्रजापी' नमस्ते रुद्र मन्यव इत्यादि रुद्रध्यानजपपरः। ऊर्द्धमेव रेतो यस्य स 'ऊर्द्धरेताः'। स च नैष्ठिकब्रह्मचारी। गृहस्थे तु नित्यमूर्द्धरेतस्त्वस्यायुक्तत्वात्। ऋतुकाल एव गच्छतीति 'ऋतुकालाभिगामी'। स च धर्मपत्नीषु, यः

सदेति व्यासवचनात्। 'तत्त्ववित्' आत्मतत्त्वज्ञः, स च विनापि चिह्नग्रहणात्, गृहस्थाश्रमादावप्यात्मज्ञानाभ्यासस्योक्तत्वात्। पञ्चयज्ञार्थमन्नं पचतीति 'पचनः' आवसथ्यः। पाचयतीति 'पाचनः' सभ्यः। नियतपक्तृप्रत्यासत्तिलक्षणधर्मयोगादौपचारिकं प्रयोजकत्वं। गार्हपत्य आहवनीयो दक्षिणाग्निरित्यग्नित्रयं 'त्रेता'। एते पञ्चाग्नयो यस्य गृहे दीप्यन्ते। वेदव्रताचरणपूर्व्वकमर्थज्ञानपर्य्यन्तं गृहीतवेदः 'स्नातकः,' तमेतं शमदमादिभिर्गुणैरुपेतं सहस्रसङ्ख्यकभोक्तृद्विजपरिकल्पितपङ्क्तिपावनत्वात् सहस्रसम्मितमित्याहुः। भ्रूणहत्यां वा एते घ्नन्ति ये ब्राह्मणास्त्रिसुपर्णं पठन्ति आसहस्रात् पङ्क्तिं पुनन्तीति। स एव पञ्चाग्नित्वादिगुणैरुपेतः 'शतसाहस्रः', लक्षपरिमितपङ्क्तिपावन इत्यर्थः। 'अनूचानां' वेदरहितानां, समन्ताद्योजनपरिमितदेशव्यापिनीं पङ्क्तिं वेदरहस्यविद्ब्रह्मवित् पुनाति।

आह गौतमः।

पङ्क्तिपावनाः। षडङ्गवित् ज्येष्ठसामगः त्रिणाचिकेतस्त्रिसुपर्णः पञ्चाग्निः स्नातको मन्त्रविद्ब्राह्मणविद्धर्मज्ञो ब्रह्मदेयानुसन्तान इति।

आह विष्णुश्चैव।

यथा पित्र्येषु कर्म्मस्विति पङ्क्तिपावना एवं दैवेष्वपि।

वसिष्ठः।

त्रिणाचिकेतः पञ्चाग्निस्त्रिसुपर्णश्चतुर्मेधो वाजसनेयी षडङ्गवित् ब्रह्मदेयानुसन्तानः छन्दोगो ज्येष्ठसामगो मन्त्रब्राह्मणविद् यश्च धर्म्ममधीते यस्य च दशपुरुषं मातृपितृवंशः श्रोत्रियो विज्ञायते विद्वांसः स्नातकाश्चैते पङ्क्तिपावना भवन्ति।

'चतुर्मेधी' चातुर्मास्ययाजी । तत्र हि चत्वारो मेधा भवन्ति । ज्योतिष्टोमयाजी वा । एवंरूपो वाजसनेयीति सम्बन्धः । विद्वांस इति बहुवचनं वेदुष्यस्यानेकरूपत्वार्थं ।

आपस्तम्बः ।

त्रिमधुस्त्रिसुपर्णस्त्रिणाचिकेतः पञ्चाग्निः छन्दोगो ज्येष्ठसामगो वेदाध्याय्यनूचानपुत्र इत्येते श्राद्धे भुञ्जानाः पङ्क्तिपावना भवन्ति ।

बौधायनः ।

त्रिमधुस्त्रिणाचिकेतस्त्रिसुपर्णः पञ्चाग्निः षडङ्गवित् त्रिशीर्षको ज्येष्ठसामग इति पङ्क्तिपावनाः ।

पैठीनसिः ।

अथातः पङ्क्तिपावना भवन्ति त्रिणाचिकेतस्त्रिमधुस्त्रिसुपर्णः पञ्चाग्निः स्नातच्छन्दोगो ज्येष्ठसामगो वेदाध्याय्यनूचानपुत्रो ब्रह्मदेयानुसन्तान सहस्रदो रुद्राध्यायी चतुर्वेदषडङ्गविदथर्व्वशिरोऽध्यायी पञ्चाग्निर्वेद जापी चेति पङ्क्तिपावनाः। तेषामेकैकः पुनाति पङ्क्तिं नियुक्ता मूर्द्धि सहस्रैरयाङ्क्यताः । 'रुद्राध्यायी' शतरुद्रीयजपशीलः ।

उशनाः ।

तत्र ब्राह्मणो वेदविद्याव्रतस्नातकः पञ्चपुरुषपारम्पर्यविख्यात चारित्रमर्य्यादस्त्रिसुपर्णोऽङ्गविज्ज्येष्ठसामगः शतवर्षात्प्रधर्म्माध्ययनप्रभृतिज्ञाप्यप्रवचनपारम्पारगो ऋतुकालाभिगामी छन्दसा गुः दशपुरुषः स्नातक इति पङ्क्तिपावनाः ।

अथ विष्णुः ।

अथ पङ्क्तिपावनाः त्रिणाचिकेतः पञ्चाग्निर्ज्येष्ठसामगो वेदप

गो वेदाङ्गस्याप्येकस्य पारगः पुराणेतिहासव्याकरणपारगः धर्म्मशा-स्त्रैकस्यापि पारगः तीर्थपूतो यज्ञपूतस्तपःपूतः सत्यपूतो दानपूतो मन्त्रपूतो गायत्रीजपनिरतो ब्रह्मदेयानुसन्तानस्त्रिसुपर्णो जामाता दौहित्रश्चेति पात्रं विशेषेण वर्ज्जेन इति ।

ब्रह्मदेया ब्राह्मविवाहोढ़ा एव सन्तानो यस्य असौ 'ब्रह्मदेयानु-सन्तानः' ।

ब्रह्मदेयानुसन्तानो ब्रह्मदेयाप्रदायकः ।
ब्रह्मदेयापतिश्चैव ब्राह्मणाः पङ्क्तिपावनाः ॥

ब्रह्माण्डपुराणे ।

षड़ङ्गवित् ज्ञानयोगी सर्व्वतन्त्रस्तथैव च ।
यायावरश्च पञ्चैते विज्ञेयाः पङ्क्तिपावनाः ॥

सर्व्वतन्त्रशालीनाख्यो गृहस्थविशेषः । यायावरोऽपि गृहस्थविशेषः

ये भाष्ये वैदिके केचित् ये च व्याकरणे रताः ।
अधीयानाः पुराणञ्च धर्म्मशास्त्राण्यथापि वा ॥
चतुर्द्दशानां विद्यानामेकस्या अपि पारगः ।
श्राद्धकल्पं पठेद् यश्च सर्व्वे ते पङ्क्तिपावनाः ॥

गार्ग्यः ।

दातुं भोक्तुञ्च जानन्ति ये विप्राः शंसितव्रताः ।
संस्कारकर्म्मविज्ञानसम्पन्नाः पङ्क्तिपावनाः ॥

कूर्म्मपुराणे ।

महादेवार्च्चनरतो महादेवपरायणः ।
वैष्णवो वाथ यो नित्यं स विप्रः पङ्क्तिपावनः ॥

आह वसिष्ठः ।

अथाप्युदाहरन्ति ।

अथ चेन्मन्त्रविद्युक्तः शारीरैः पङ्क्तिदूषणैः ।

अदूष्यन्तं यमः प्राह पङ्क्तिपावन एव सः ॥

मन्त्रविद्ग्रहणं गुणप्रकर्षोपलक्षणार्थं । तस्मिन् सति शरीरगतै र्दोषैर्युक्तोऽपि न दूषयितव्यः। जन्मान्तरीयदुःखानुभवेन क्षीणप्रायदोषचिह्नसम्बन्धित्वात् । यमग्रहणं स्तुत्यर्थं । स हि कर्म्मविपाकाभिज्ञ इति । पङ्क्तिपावन एवासौ सम्प्रत्यनपराधित्वादिति ।

इति पङ्क्तिपावनाः ।

अथ पङ्क्तिपावनपावनाः ।

वृद्धमनुः ।

यश्च व्याकुरुते वाथ यश्च मीमांसतेऽध्वरं ।

यश्च वेत्त्यात्मकैवल्यं पङ्क्तिपावनपावनाः ॥

यः पाणिनिप्रभृतिप्रणीतशब्दानुशासनानुसारेण प्रकृतिप्रत्ययविभागेन शब्दान् व्युत्पादयति, यश्च मीमांसाशास्त्रविचारपरिणततया अध्वरं यज्ञकर्म्म मीमांसते विविच्य प्रतिपादयति, यश्च आत्मकैवल्यं ब्रह्माद्वैतं वेत्ति साक्षात्कुरुते, एते पङ्क्तिपावनेभ्योऽपि पावनाः, अतिशयेन पुण्यतमा इत्यर्थः। अतः सर्व्वेभ्योऽपि पूर्व्वप्रतिपादितेभ्यः प्रथमं प्रयत्नादेते गवेषणीया इत्यवगन्तव्यम् ।

मत्स्यपुराणे ।

यश्च व्याकुरुते वाचं यश्च मीमांसतेऽध्वरं ।

सामस्वरविधिज्ञश्च पङ्क्तिपावनपावनाः ॥

ब्रह्मवैवर्त्ते ।

वेदवेदाङ्गविद्यश्च शान्तो दान्तः क्षमान्वितः ।
वीतस्पृहस्तपस्वी च पङ्क्तिपावनपावनाः ॥
धीमानलोलुपः शान्तः सन्तुष्टो येन केनचित् ।
समदृष्टिः सत्यवादी पङ्क्तिपावनपावनाः ॥
समः शत्रौ च मित्रे च समलोष्टाश्मकाञ्चनः ।
न रज्यते न च द्वेष्टि पङ्क्तिपावनपावनाः ॥

गरुडपुराणे ।

शास्त्रशास्त्रार्थनिपुणः(१) योगशास्त्रार्थतत्त्ववित् ।
वेदान्तनिष्ठबुद्धिश्च पङ्क्तिपावनपावनाः ॥
प्रियवादी शुचिर्मानी सर्व्वभूतहिते रतः ।
एकान्तशीलो ध्यानी च पङ्क्तिपावनपावनाः ॥
यमैश्च नियमैः पूतः प्रत्याहारपरायणः ।
प्रियाप्रियाभ्यामस्पृष्टः पङ्क्तिपावनपावनाः ॥
प्राणायामपरो धीरो मैत्रः करुण एव च ।
अध्यात्मज्ञानपूतात्मा पङ्क्तिपावनपावनाः ॥

सौरपुराणे ।

यो न निन्दति न द्वेष्टि न शोचति न काङ्क्षति ।
आत्मारामः पूर्णकामः पङ्क्तिपावनपावनः ॥
यस्तु सर्व्वाणि भूतानि आत्मन्येवानुपश्यति ।
सर्व्वभूतेषु चात्मानं स च पावनपावनः ॥

---

(१) शास्त्रशास्त्रेऽतिनिपुण इति ग० ।

अशनायापिपासाभ्यां शीतोष्णादिभिरेव च ।
अस्पृष्टः शोकमोहाभ्यां पङ्क्तिपावनपावनाः ॥
ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म व्याहरत्यनिशं शुचिः ।
आत्मैकतानधीर्योऽसौ पङ्क्तिपावनपावनः ॥
यतेन्द्रियस्तपोनिष्ठो निराशीरपरिग्रहः ।
ज्ञानविज्ञानचित्तात्मा पङ्क्तिपावनपावनाः ॥

इति पङ्क्तिपावनपावनाः ।

अथ योगिनां श्राद्धे नियोग उच्यते ।

तथाह वृद्धशातातपः ।

योगिनो भोजयेन्नित्यं दृष्टतत्त्वान् मनीषिणः ।
तेषान्तु दत्तमक्षय्यं भवतीति न संशयः ॥

'योगिनः' अष्टाङ्गयोगयुक्तान्। 'तत्त्वानि' महदादीनि, देशकालकरणाद्यसम्भाव्यस्वरूपेण विशिष्टानि यान्यतः प्रत्यक्षतश्च यैर्दृष्टानि तान्। अथवा 'तत्त्वं' आरोपितसंशयानध्यवसतोऽस्य दृष्टात्मस्वभावः, स वेदान्तवाक्यविचारसमुद्बोधैः उदर्कनिश्चयालोकनसमुत्पन्नजितान्तःकरणजन्यसाक्षात्कारगोचरीकृतो येषान्। अतएव मनीषिणः हेयोपादेयविवेकपूर्व्वकं हेयाद्विषयपञ्चकादुपादेयात्मतत्त्वलाभोपायनिषण्णास्तान्। भोजयेदित्यविशेषतोऽभिधानाद्देवपित्र्यमानुष्येषु कर्म्मस्विति लभ्यते, प्रकरणाद्वा पित्र्येष्विति। नित्यमिति नियमेन। नात्र जीवनवतोऽवश्यं योगित्वनिमित्तं भोजनं विधीयते। किन्तु निमित्तान्तरादेव प्राप्तेषु देवपित्र्यादिषु भोजनात्मकेषु कर्म्मसूपस्थितेषु भोजनीयानां योगिनां च लाभे सति योगिनोऽवश्यं भोजनीया यथेष्टमन्ये

इत्येष नित्यमित्यस्यार्थः । आदरार्थो वा नित्यशब्दः । फलाधिक्यार्थश्चादरः । आधिक्यमाह तेषान्तु इत्तमक्षय्यं भवतीति निश्चय एव न संशय इति ।

ब्रह्मवैवर्त्तेऽपि योगिप्रशंसापूर्व्वकं तद्भक्तस्य फलगौरवं दर्शितं ।

ऋचो हि यो वेद स वेद वेदान्
यजूंषि यो वेद स वेद यज्ञान् ।
सामानि यो वेद स वेद ब्रह्म
योगान् हि यो वेद स वेद सर्व्वं ॥

स खलु वेदान् वेद यो ऋचो वेद स एव भुङ्क्ते य एव घृतेन भुङ्क्ते इति च । एषा श्रुतिः । एवमुत्तरत्रापि । अथ ऋग्भिः श्राद्धाकाना यः ऋचां वेत्ता स सर्व्ववेदवेत्तैव भवतीति श्रुतिः । 'यजूंषि' सन्निपत्योपकारकाङ्गादुपकारकान्तरवर्गसहितदर्शपूर्णमासादियज्ञविधायकवाक्यरूपाणि स्मारकाणि च मन्त्ररूपाणि, 'यो वेद स यज्ञान् वेद' । 'सामानि' ज्येष्ठसामादीनि ऋगाधारगीतिरूपाणि, तानि यो वेद असौ परब्रह्मज्ञानोपायभूतं शब्दब्रह्म वेद । विशुद्धमनोजन्यसाक्षात्कारेनात्मानम आत्मा यस्तं 'वेद', स सर्व्वं 'वेद' नास्य किञ्चिद्वेदितव्यमवशिष्यत इत्यर्थः ।

तथा ।

सर्व्वं योगीश्वरैर्व्याप्तं त्रैलोक्यं हि निरन्तरं ।
यस्मात् पश्यन्ति ते सर्व्वं यत्किञ्चिज्जगति स्थितं ॥
व्यक्ताव्यक्तं वशीकृत्य सत्त्वञ्चापि ततः परं ।
सत्त्वासत्त्वोभयं दृष्टं सर्व्वं सत्त्वं महात्मना ॥

सर्व्वज्ञज्ञानदृष्टानि मोक्षादीनि महात्मनां ।
तस्मात् तेषां सदा भक्तः प्राप्नोत्युन्मेषवच्छुभं ॥

त्रयाणां लोकानां समाहारः 'त्रैलोक्यं', 'तत् सर्व्वं' योगीश्वरैः' अविच्छतयोगतया योगिष्वैश्वर्य्यं महिमानं प्राप्तैः, 'निरन्तरं सर्व्वकालं' 'व्याप्तं' स्वेन रूपेण सह सम्बन्धं नीतं। व्याप्त्यनुमापकं लिङ्गमाह। 'यस्मात् पश्यन्ति ते सर्व्वं', इति । 'सर्व्वं' वेदजातं, 'पश्यन्ति' साक्षात्कुर्व्वन्ति। तथा च पातञ्जलं सूत्रं । "भुवनज्ञानं सूर्य्यसंयमात्" इति । 'व्यक्तं' सर्व्वलोकप्रतीतियोग्यं स्थूलं वस्तु, कार्य्यमित्यर्थः । 'अव्यक्तं' सूक्ष्मं, कारणमित्यर्थः । अथवा 'व्यक्तं' गुणकार्य्यं क्षित्यादिः, 'अव्यक्तं' प्रकृतिः । 'वशीकृत्य' सन्त इति शेषः । 'सत्त्वं' सत्त्वप्रधाना बुद्धिरन्तः-करणं वा । तस्मात् परं परमात्मानञ्च पश्यन्ति । "मनसस्तु परा बुद्धिर्य्यो बुद्धेः परतस्तु सः" इति भगवद्वचनात् । सत्प्रयोगगोचरं 'सत्'। तद्विपरीतं 'असत्'। 'उभयात्मकं' सदसत् । महता आत्मना भगवता ब्रह्मणेत्यर्थः । 'सर्व्वज्ञः' ईश्वरः, तद्विषयं ज्ञानं 'सर्व्वज्ञ-ज्ञानं' । यतस्तेषां महात्मनां सर्व्वज्ञज्ञानेन 'दृष्टानि मोक्षादीनि' । यत एवं शिष्टास्ते अतस्तेषां 'भक्तः' शुश्रूषादिकर्त्ता, 'उन्मेषवत्' उत्त-रोत्तरमुपचीयमानं, 'शुभं' बहुविधं फलं, 'प्राप्नोति' ।

तथा ।

क्रियया गुरुपूजाभिर्य्योगं कुर्व्वन्ति योगिनः ।
तेन चाप्याययन्ते ते पितरो योगवर्द्धनात् ।
आप्यायिताः पुनः सोमं पितरो योगभूषिताः ।
आप्याययन्ति योगेन त्रैलोक्यं येन जीवति ॥

पितॄणां हि बलं योगो योगात्सोमः प्रवर्त्तते ।
तस्माच्छ्राद्धानि देयानि योगिनां यत्नतः सदा ॥

'क्रियया' वर्णाश्रमाधिकारविहितेनाग्निहोत्रादिकर्म्मणा, 'गुरुपूजाभिः' परापरगुरुभक्तिभिश्च, विशिष्टं योगिनो योगमष्टाङ्गं कुर्वन्ति । तद्योगजन्येन चापूर्व्वेण स्वपितृपितामहादीनग्निष्वात्तादींश्च 'आप्याययन्ते' प्रीणयन्ति। ते चाप्यायिताः 'सोमं' चन्द्रं आप्याययन्ति । येन आप्यायितेन सता चन्द्रेण त्रैलोक्यमाप्याय्यमानं 'जीवति' चिरमनुवर्त्तते । अस्यामाप्यायनपरम्परायां हेतुरुक्तः पितॄणां हि बलमित्यादिना । अतो योगिनां विश्वजीवनोपयोगियोगानुष्ठानवत्त्वेन सर्व्वेभ्योऽपि वैशिष्ट्यादभ्यर्थनादिक्लेशमयेनातिप्रयत्नेनापि तानामन्त्र सत्कृत्य च तेभ्यः श्राद्धानि देयानि ।

तथा ।

अश्वमेधसहस्राणां राजसूयशतादपि ।
पुण्डरीकसहस्राच्च योगिभुक्तं विशिष्यते ॥

'अश्वमेधादयः पुण्डरीकान्ताः क्रतवः ।

सोमाध्वरः पितृगणो योगाधारश्च चन्द्रमाः ।
श्राद्धं योगिनियोगस्तु तस्मात्कार्य्यो विजानता ॥
तस्मात् सर्व्वं परिच्छिन्नं विश्वमेतदियत्तया ।
अविद्यान्तर्गतं योग नचेयत्तापमा मता ॥
तस्मादनन्तफलदं प्रदत्तं योगिनां हविः ।
कारणानुगतं कार्य्यमिति त्वं मान्यया कृथाः ॥
ज्ञानी यस्य गृहे,आति अन्नं पिबति वा क्वचित ।

कृतकृत्यो भवेदेष यजमानो न संशयः॥

'नियोगः' निमन्त्रणं। अविद्यान्तर्गतमेतद्विश्वं सर्व्वमेव इयत्तया 'परिच्छिन्नं' कलितं। योगे तु 'इयत्ताप्रमा' परिमाणपरिकलना, नास्ति। अतोऽपरिमितयोगविशिष्टेभ्यः प्रदत्तं हविः 'अनन्तफलदं' अपरिमितफलदं, एव भवति। अत्र हेतुः। कारणानुगतं कार्य्यमिति। कारणधर्म्मानुविधायिनो हि कार्य्यधर्म्मा दृष्टाः। अतोऽपरिमितात्कारणादपरिमितमेव कार्य्यं भवितुमुचितं। इत्येतत् 'मान्यथा कृथाः' मान्यथामंस्था इत्यर्थः।

छागलेयः।

मूर्त्तं ब्रह्म हरिः साक्षाद्दैत्यारिर्य्योगवित्स्मृतः।
अतो योगविदो भोज्याः श्राद्धेषु पितृतृप्तये॥

वृद्धशातातपः।

ज्ञानी यस्य गृहेऽश्नाति उदकं वा पिबेद्यदि।
कृतन्तेनेह सत्कृत्यं तारितञ्च कुलत्रयं॥

ब्रह्मपुराणे।

षडङ्गवित् ज्ञानयोगी योगतत्त्वज्ञ एव च।
अयाचिताशी विप्रो यः श्राद्धकर्म्मणि भोजयेत्॥

समाधिशब्दवाच्यशुद्धात्मपरामर्शरूपयोगभूमिका निषण्णो ज्ञानयोगीत्युच्यते।

ब्रह्मवैवर्त्ते।

बहुच्छिद्रः पुरा प्रोक्तः पैत्रो यज्ञो महर्षिभिः।
निष्पत्त्यहश्च निश्छिद्रो जायते योगरक्षया॥

'निष्प्रत्यूहः' यातुधानादिकृतोपघातरहितः। 'निश्छिद्रः' न्यूनातिरिक्ततादिदोषजनितफलवैकल्यविवर्जितः ।

मार्कण्डेयपुराणे ।

योगिनश्च तदा श्राद्धे भोजनीया विपश्चिता ।
योगाधारा हि पितरस्तस्मात्तान् पूजयेत् सदा ॥

तदेतदमावास्याष्टकाकुतपपराह्णादिकाले। सदेति सर्व्वेषु श्राद्धप्रयोगेषु ।

तथा ।

ब्राह्मणानां सहस्रस्य योगी त्वग्रासनी यदि ।
यजमानञ्च भोक्तॄंश्च नौरिवाम्भसि तारयेत् ।

ब्राह्मणानां सहस्रस्य पङ्क्तावग्रे आरम्भे स्थितमासनं यस्यासौ 'अग्रासनी' । तारयेत् संसृतिमहार्णवादितिशेषः ।

तथा ।

पितृगाथास्तथैवात्र गीयन्ते ब्रह्मवादिभिः ।
या गीताः पितृभिः पूर्व्वमैलस्यासन्महीपतेः ॥
कदा नः सन्ततावग्र्यः कस्यचिद्भविता सुतः।
यो योगिभुक्तशेषान्नात् भुवि पिण्डान् प्रदास्यति ॥

'ऐलस्य महीपतेः' पुरूरवसः, पुरस्तात् पितृभिर्या 'गीताः' कीर्त्तिताः आसन् भुक्तशेषादन्नात्किंयदणुद्धृत्य 'नः' अस्मभ्यं, पिण्डान् प्रदास्यतीति ।

गाथान्तरमाह आपस्तम्बः ।

अपि स्यात्स कुले जातो भोजयेद् यस्तु योगिनं।

विप्रं श्राद्धे प्रयत्नेन तेन तृप्यामहे वयं॥

इति योगिनां श्राद्धे नियोगः।

अथ योगिनां सर्वोत्कृष्टत्वमुच्यते।

पद्मपुराणे।

साङ्गान् यश्चतुरो वेदान् योऽधीते स कृतार्थवत्।
जन्मवान् कर्म्मसंशुद्धः स श्राद्धे प्रयतो मतः।
तादृशाच्छतात्श्रेयानेको योगसमाश्रयः॥

ब्रह्मवैवर्त्ते।

सहस्रशस्तु विप्रान् वै भोजयेद् यान् यथागतान्।
एकस्तान् मन्त्रवित्प्रीतः सर्व्वानर्हति धर्म्मतः॥
एतानेव च धर्म्मज्ञान् भोजयेद् यः सहस्रशः।
एकस्तान् स्नातकः प्रीतः सर्व्वानर्हति तत्त्वतः॥
सङ्कल्पिनां सहस्रेण स्नातकानां शतेन च।
योगाचार्य्येण यद्भुक्तं त्रायते महतो भयात्॥
गृहस्थानां सहस्राच्च वानप्रस्थशतादपि।
ब्रह्मचारिसहस्राच्च योगी त्वेको विशिष्यते॥
नास्तिको वा विधर्म्मा वा सङ्कीर्णस्तस्करोऽपि वा।
अत्यन्तं तारयेन्नूनं योगीत्याह प्रजापतिः॥
यस्तिष्ठेदेकपादेन वायुभक्षः शतं समाः।
ध्यानयोगी परस्तस्मादिति ब्रह्मानुशासनं॥

'यथागतान्' यथाप्राप्तान्, स्वाध्यायाध्ययनतदर्थज्ञानादिशून्यानितियावत्। तानेतान् सहस्रशस्तु भोजितानेक एव स्वाध्यायतदर्थविद्-

ब्राह्मणो भोजितः सन्नर्हति। तावत्सङ्ख्यकब्राह्मणभोजनोत्पाद्यं सुकृतं जनयितुं समर्थ इत्यर्थः। 'स्नातकः प्रीतः' भोजनेनेति शेषः। 'सङ्कल्पिनः' नानाव्रतानुष्ठानशीलाः। योगाचार्य्येण चैकेन तत्तुल्यतया महतः पापभयाद्भोजयितारं 'त्रायते' रक्षति।

कूर्म्मपुराणे।

भोजयेद्योगिनं शान्तं तत्त्वज्ञानरतं यतिं।
अलाभे नैष्ठिकं दान्तमुपकुर्व्वाणकं तथा॥
तस्मात् यत्नेन योगीन्द्रमीश्वरज्ञानतत्परं।
भोजयेद्धव्यकव्येषु अलाभादितरान् द्विजान्॥

वायुपुराणे।

गृहस्थानां सहस्रेण वानप्रस्थशतेन च।
ब्रह्मचारिसहस्रेण योगी त्वेको विशिष्यते॥
नास्तिको वा विकर्म्मा वा सङ्कीर्णस्तस्करोऽपि वा।
नात्यन्तकारणं दाने योगिष्वाह प्रजापतिः॥
पितरस्तस्य तृप्यन्ति सुवृष्टेनेव कर्षकाः।
पुत्त्रो वाप्यथवा पौत्त्रो ध्यानिनं यस्तु भोजयेत्॥

शातातपः।

य कश्चिदपि यो वेद योगधर्म्मसमाश्रितः।
सम्यग्वर्णाश्रमास्तेभ्यस्तत्पात्रं परमं मतं॥

ये सम्यग्वर्णाश्रमाचाराः, 'तेभ्यः' 'तत्' पूर्व्वार्द्धेनोक्तं, 'परमं पात्रं मतं' इत्यर्थः। एतद्योगिनः प्रशंसा शातातपेन दृष्टत्वादिति विशेषितत्वात्।

ब्रह्मवैवर्त्ते च "ये तु वृत्ते स्थिता नित्यं ज्ञानिनो ध्यानिनस्तथा" इति वृत्तस्थानामेव ज्ञानिनां ध्यानिनां भोजनीयत्वाभिधानात् आत्मादितत्त्वपरिस्थितिः 'ज्ञानं' मूर्त्तामूर्त्तब्रह्मानुचिन्तनं 'ध्यानं'। महाभारते भगवद्गीतासु ।

तपस्विभ्योऽधिको योगी ज्ञानिभ्यश्चाधिको मतः ।
कर्म्मिभ्यश्चाधिको योगी तस्मात् योगी भवार्जुनेति ॥

इति योगिनां सर्व्वोत्कृष्टत्वनिरूपणं ।

अथान्यत्र योगिनोऽतिक्रमदोषमाह ।

छागलेयः ।

योगिनं समतिक्रम्य गृहस्थं यदि पूजयेत् ।
न तत्फलमवाप्नोति सर्व्वं गोत्रं प्रतापयेत् ॥

'गृहस्थं' अयोगिनम् । तस्य कर्म्मणः फलं न लभते । तथा 'सर्व्वं गोत्रं' सर्व्वानपि स्वगोत्रोद्भवान् पूर्व्वपुरुषान्, 'प्रतापयेत्' योग्यतिक्रमजनितप्रत्यवायेन दुःखिनः कुर्य्यादित्यर्थः ।

तथा ।

योगिनं समतिक्रम्य भोजयन्ति परस्परं ।
दाता भोक्ता च नरकं गच्छतः सह बान्धवैः ॥

अत्र दातृभोक्त्रोरुभयोरपि नरकगमनं, द्वयोरपि योग्यतिक्रमाभिप्राये सतीति वेदितव्यं। अत आह परस्परं भोजयन्तीति । अयमिदानीं भोजितः सन् स्वगृहे मां भोजयिष्यति किं योगिनेत्यभिप्रायवान् योगिनं दाता भोजयति। भोक्तापि तथैवानुसन्दधानो भुङ्क्त इति । द्वयोरपि योग्यतिक्रमाभिप्रायः । यदा तु दातुरेवा-

तिक्रमोऽभिप्रेतस्तदा न भोक्तुः प्रत्यवायः । अभिप्रायमन्तरेण प्रमादकृते व्यतिक्रमे श्राद्धवैकल्यमात्रं, न तदा कस्यापि निरयपात इति । वृद्धशातातपोऽपि ।

योगिनं समतिक्रम्य गृहस्थं यदि भोजयेत् ।
न तत् फलमाप्नोति स्वर्गस्थमपि पातयेत् ॥

यो गृह एव तिष्ठति न योगेऽसौ अत्र 'गृहस्थः' । 'स्वर्गस्थं', स्वपितृवर्गमिति शेषः ।

योगिनन्तु व्यतिक्रम्य पूजयन्ति परस्परं ।
भोक्तारस्तु सदातारो नरके स्युः सबान्धवा इति ॥

इति योगिनोऽतिक्रमे दोषनिरूपणं ।

अथ गृहस्थादीनां योगित्वमुच्यते ।

तत्र योगो नाम मुख्यया वृत्त्या जीवपरमात्मनोरेकीभावलक्षणः सम्बन्धः । स यद्यपि नैसर्गिकत्वेन सर्वेषामेव साधारणस्तथाप्यनाद्यविद्याकृतभेदाभासतिरस्कृतः सन् संसृतिमतामज्ञानां, किन्तु मुक्तानामेवास्ति । अस्य चोपाय आत्मतत्त्वज्ञानं । तदुपायश्च यमादिसमाध्यन्तोऽष्टाङ्गोऽपि योगः । युज्यतेऽनेन जीवः परमात्मना सहेति करणव्युत्पत्तिमाश्रित्य मुख्यया वा वृत्त्या स योगः । तद्वन्तो गृहस्थादयोऽपि श्रुतिसामर्थ्यात् योगिनः । न चैतद्वक्तव्यं । मोक्षोपायत्वात् योगस्य, मुमुक्षोरेव योगसम्बन्धो न गृहस्थस्येति । सैवं । यतो बहुतरदोषदूषितविषयरसविरज्यमानमनसो गृहस्थस्यापि सर्वपुरुषार्थातिशायिनि मोक्ष कामनोपपद्यते । सत्याञ्च तस्यां तदुपायानुष्ठानसमर्थस्य विदुषो निरूढाधिकारतया युक्तमेव योगानुष्ठानं । सम्यगनुष्ठितयोगस्य च मोक्ष इति । स च

स्वाश्रमकर्म्मानुष्ठानावरुद्धकालस्य गृहस्थस्य योगाभ्यासानवकाश इति वाच्यं। भिक्षोरिव नियतकालकर्म्मानुष्ठानान्तरालेषु तस्याप्यवकाश-सम्भवात्। न च तुरीयाश्रमधर्मीचीनस्यैव योगस्य मोक्षसाधनत्वात् गृहस्थस्यानर्थकं योगानुष्ठानं। यतः स्मरन्ति।

न्यायार्ज्जितधनस्तत्त्वज्ञाननिष्ठोऽतिथिप्रियः।

श्राद्धकृत्सत्यवादी च गृहस्थोऽपि विमुच्यत इति॥

श्रूयते च गृहस्थानामेव जनक-जाबाल-वामदेव-प्रह्लादप्रभृतीनां योगाभ्यासान्मोक्ष इति। अत्र च तत्त्वज्ञाननिष्ठ इत्यात्मतत्त्वज्ञाननिष्ठ इत्यवगन्तव्यं। अनेन चार्थादात्मतत्त्वज्ञानोपायभूतो यमादिः समाध्य-न्तोऽष्टाङ्गोऽपि गृहस्थस्योक्तो भवति।

तथा च कूर्म्मपुराणे।

गृहस्था नैष्ठिकाः शान्ता वनस्था यतयोऽपि वा।

योगिनः पर्य्युपासन्ते परमात्मानमात्मनोति॥

अतो गृहस्थादयोऽपि योगिनः। एवं च सति स्वाध्यायादिगुण-सम्पदा तुल्येषु गृहस्थादिष्वपि मध्ये ये योगिनस्तत्पुरःसरेभ्यः श्राद्धानि देयानीति।

अथ यतेरत्यन्तविशिष्टतया श्राद्धनियोग उच्यते।

तत्र आह मनुः।

ज्ञाननिष्ठा द्विजाः केचित् तपोनिष्ठास्तथापरे।

तपःस्वाध्यायनिष्ठाश्च कर्म्मनिष्ठास्तथैव च॥

ज्ञाननिष्ठेषु कव्यानि प्रतिष्ठाप्यानि यत्नतः।

हव्यकव्यानि देयानि[१] सर्व्वेष्वेव चतुर्ष्वपि॥

(१) हव्यानि च यथान्यायं इति क०।

'ज्ञाननिष्ठः' परिव्राजकः । तस्य ह्यात्मतत्त्वज्ञाने निष्ठा प्रकर्षो भवति । 'तपोनिष्ठः' वानप्रस्थः । स हि तापस इत्याख्यायते । ग्रीष्मे पञ्चतपास्तु स्यादिति तपोविधानात् । 'तपःस्वाध्यायनिष्ठा.' ब्रह्मचारिणः । 'कर्म्मनिष्ठाः' गृहस्थाः । एषामपि 'कव्यानि' पितॄनुद्दिश्य दीयमानान्यन्नानि, 'ज्ञाननिष्ठेषु प्रतिष्ठाप्यानि' तेभ्यो देयानीत्यर्थः । प्रयत्नवचनात्तदभावे अन्येभ्योऽपि देयानि । हव्यानि चतुर्ष्वपि प्रतिष्ठाप्यानि । 'यथान्यायं' शास्त्रोक्तेन विधिना ।

बार्हस्पत्यसंहितायां ।

ज्ञाननिष्ठा हि यतयस्तपोनिष्ठा वनाश्रयाः[1] ।
कर्म्मनिष्ठा हि गृहिण आद्याः स्वाध्यायनिष्ठिताः ॥

'आद्याः' ब्रह्मचारिणः ।

ज्ञाननिष्ठेषु कव्यानि प्रतिपाद्यानि यत्नतः ।
हव्यकव्यानि देयानि सर्व्वेष्वेव चतुर्ष्वपीति ॥

यमस्मृति-कूर्म्मपुराणयोः ।

प्रकृतेर्गुणतत्त्वज्ञो यस्याश्नाति यतिर्हविः ।
फलं वेदविदान्तस्य सहस्रादतिरिच्यते ॥
तस्माद्यत्नेन भोज्यो यजता संयतो यतिः ।
श्रोत्रियो ब्रह्मचारी वा यज्ञस्तेन न लुप्यते ॥

यतेरन्नभोजने दोषमाह यमः ।

यस्य वै यजमानस्य नाश्नाति भुङ्क्ते यतिस्तथा ।

(१) वनाश्रमा इति ग० ।

अनिष्टमङ्गतं तस्य हरते रत्नमाङ्गणः ॥

'अङ्गतमनिष्टं' पुत्रकलत्रादिनाशरूपं, तस्य सम्बन्धितया रत्नमाङ्गणः 'हरते' उपाहरतीत्यर्थः ।

ब्रह्मवैवर्त्ते ।

यानि श्राद्धानि योगीन्द्रा यतयो ब्रह्मनिष्ठिताः ।
अलङ्कुर्व्वन्ति तान्येव पितृणां तृप्तये ध्रुवं ॥
पञ्चविंशतितत्त्वज्ञान् पञ्चतन्त्राश्रमे रतान् ।
यतीनाहुः स्वधा-स्वाहायोग्यान् पात्रतया बुधाः ॥
रागद्वेषविनिर्मुक्तानात्मान् ये योगिनो यतीन् ।
भोजयन्ति फलं तेषामनन्तं[1] तत्प्रदायिनां ॥
ज्ञाननिष्ठेषु कव्यानि प्रतिष्ठाप्यानि यत्नतः ।
हव्यानि च यथान्यायं न मिथ्याहङ्कृतात्मसु ॥
योगाचार्य्यं यतिं सम्यग्यः पूजयति भक्तितः ।
स फलं समवाप्नोति कारणानुगतं बुध ॥
मूर्त्तं ब्रह्म हरिः साक्षाद्दैत्यारिर्य्योगवित्तमः[2] ।
अहं नारायणो ब्रह्मा यतिदेहसमाश्रयः ॥
ध्यानेन सततं युक्तं सर्व्वसङ्गविवर्जितं ।
दैवे कार्य्ये[3] च पित्र्ये च पूजयेद्धर्म्मरेतसं ॥

छागलेयः ।

---

(१) तेषामलभ्यमिति ख० ।
(२) दैत्यारिर्योगविस्मत इति ख० ।
(३) दैवकार्य्य इति ग० ।

गन्धमाल्यफलैश्चैव[1] भोजनैः चीरसंस्कृतैः ।
पूजयेच्च[2] यतिं श्राद्धे पितॄणां तुष्टिकारकं ॥
ब्रह्मचारी यतिश्चैव पूजनीयौ हि नित्यशः ।
तत्कृतं सुकृतं यत् स्यात् तस्मात् षड्भागमाप्नुयात् ॥
ज्ञानं योगस्य यज्ञस्य यतस्तस्मिंस्त्रयं स्थितं ।
तस्य प्रणामः पूजा च दत्तं भवति चाक्षयं ॥
गृहस्थस्याश्रमं गच्छेद् ब्रह्मचारी यतिस्तथा ।
खाद्यं पानं फलं पुष्पमात्मानं परिवेदयेत ॥
सततं योगयुक्तानां वीतरागतपस्विनां ।
सर्व्वारम्भनिवृत्तानां यतीनां दत्तमक्षयं ॥
यतये वीतरागाय दत्तमन्नं सुपूजितं ।
न क्षीयते श्रद्धया वै कल्पकोटिशतैरपि ॥

अत्र यतेः सर्व्वोत्तमाश्रमाश्रयत्वेन ज्ञानध्यानधुरीणत्वेन च भोज-नीयेषु मुख्यतया सम्पादनं कर्त्तव्यं ।

तथा च वायुपुराणे ।

यतिस्तु सर्व्वविप्राणां सर्व्वेषामग्रभुग्भवेत् ।
इतिहासपञ्चमान् वेदान् यः पठेत द्विजोत्तमः ॥
अनन्तरं यतेः सोऽयं नियोक्तव्यो विजानता ।
त्रिवेदोऽनन्तरस्तस्मात् द्विवेदस्तदनन्तरः ॥
एकवेदस्ततः पश्चात् नित्याध्यायी ततःपरं ।

(१) गन्धमाल्योपलेपनैरिति क० ।
(२) यः पूजयेदिति ख० ।

'सर्व्वविप्राणां' ब्रह्मचारिगृहस्थवानप्रस्थानां, 'सर्व्वेषां' त्रिमधुत्रि-सुपर्णत्रिणाचिकेतादीनां। अग्र्यः मुख्यः भोक्ता यः तस्माद्धि 'अग्रभुक्', न तु पूर्व्वकालभोजी। योद्विजसत्तमः सेतिहासांश्चतुरोवेदानधीते सोऽयं यतेरनन्तरं पश्चान्नियोजनीयः। एवं त्रिवेदादीनां पौर्व्वापर्य्यं। 'नित्याध्यायी' अधीयमानवेदः।

नागरखण्डे।

आमन्त्रयेद्यतीन् पूर्व्वं स्नातकान् वा त्रिकर्म्मिणः।
तदभावे गृहस्थांश्च ब्रह्मज्ञानपरायणान्॥

याजनाध्यापनदानानि त्रीण्येव कर्म्माणि येषां ते 'त्रिकर्म्मिणः'। 'स्नातकाः' वानप्रस्था इत्यर्थः।

आह वसिष्ठः।

पितृभ्योदद्यात् पूर्व्वेद्युर्ब्राह्मणान् सन्निपात्य यतीन् गृहस्थान् साधून् परिणतवयस इति॥

'सन्निपात्य' निमन्त्रणेन श्राद्धक्रियासम्बन्धमापाद्य।

नारदस्मृतौ।

यो वै यतीननादृत्य(१) भोजयेदितरान् द्विजान्।
विजानन् वसतो ग्रामे हव्यमाप्नोति राक्षसान्॥

यः स्वग्रामे वसतो यतीन् जानन्नपि तानमादृत्यान्यान् गृहस्था-दीनेव श्राद्धे भोजयेत् तस्य तत्सकलं श्राद्धभोजनीयमन्नं राक्षसानेव तर्पयति न पितृनिति। अनेन स्वग्रामे वसतो यतेः श्राद्धे निमन्त्रणो-

(१) यतीननामन्त्र्येति ग०।

यत्नमुक्तं । अनिमन्त्रितस्यापि श्राद्धकाले भिक्षार्थमागतस्य यतेर्भोजनीयत्नमुक्तं ।

ब्रह्म-मार्कण्डेयपुराणयोः ।

भिक्षार्थमागतांश्चापि काले संयमिनो यतीन् ।
भोजयेत् प्रणिपाताद्यैः प्रसाद्य यतमानसः ॥

अत्र निमन्त्रितस्य यतेर्निमन्त्रणादेव द्वारदेशगतस्य चातिथित्वेनैव निमन्त्रित-ब्राह्मण-पङ्क्तिभोजनीयत्वं सिद्धं तद्ग्रामस्थस्यैव तु प्रमादादनिमन्त्रितस्य श्राद्धकालेऽप्युपस्थितस्य यतेः श्राद्धे भोजनीयत्वार्थमिदं वचनं। बहुवचनन्तु बहूनामपि प्राप्त्यर्थं यतिभेदसंग्रहार्थं वा। यतेरुपवेशने स्थानविशेष उक्तः ।

बार्हस्पत्यसंहितायां ।

श्राद्धकाले यतिं प्राप्तं पितृस्थाने तु भोजयेत ।
परिवेषयेत् तत्प्रथमं यदि वा पार्श्वतः स्थितं ॥

'पितृस्थाने भोजयेत्' इति प्रमीताद्देशेन त्यज्यमानान्नं भोजितं कुर्य्यादित्यर्थः[१] । 'परिवेशयेत् तत् प्रथमं' इति मुख्यं पित्र्यं कुर्य्यादित्यर्थः ।

पक्षान्तरमाह 'यदि वा पार्श्वतः स्थितं' इति निमन्त्रितब्राह्मणपङ्क्तावतिथिवद्वा भोजयेत् ।

अत्रेयं व्यवस्था। ब्राह्मणेषु पितृपितामहादिकल्पनात पूर्व्वमागतं यतिं पितृस्थाने भोजयेत् । पश्चादागतं तु पूर्व्वानुष्ठितपदार्थक्रमम-

(१) सम्मानेनात्र भोजनं कुर्य्यादित्यर्थः इति क्वचित्लिखितपुस्तकपाठः। परन्त्वयं न समीचीनः ।

कृष्णाद्यविरोधाय श्राद्धीयद्विजसन्निधावतिथिवत् भोजयेदिति। श्राद्धकालात् पूर्व्वमपि प्राप्तं सम्यक्संप्रार्थनेन श्राद्धकालं यावदवस्थाप्य भोजयेत्।

श्राद्धकालागतस्य यतेः ब्रह्मचारिणश्च श्राद्धीयत्वेनातिथित्वेन वा भोजनीयत्वमाह यमः।

भिक्षुको[१] ब्रह्मचारी वा भोजनार्थमुपस्थितः।
उपविष्टेष्वनुप्राप्तः काममन्नमपि भोजयेत्॥

भोजने फलविशेषं कारणञ्चाह कार्ष्णाजिनिः(?)।

भोजयेच्छ्राद्धकालेऽपि यतिं सब्रह्मचारिणं।
विप्रानुद्धरते पापात् पितृमातृगणानपि॥
भुञ्जते यत्र तत्रापि यतयो ब्रह्मचारिणः।
तृप्यन्ति पितरो देवाः स याति परमाङ्गतिं॥
तारयन्ति च दातारं पुत्रान् दारान् पितॄंस्तथा।
तस्मात्सर्व्वप्रयत्नेन अर्च्चयेदाश्रमागतं॥
ब्रह्मचारी यतिश्चैव पक्वान्नस्वामिनावुभौ।
पचमानाः पचन्त्येते नापचः पचते पुनः॥

ब्रह्मचार्य्यादिभ्यो यतेर्विशेषमाह स एव।

ब्रह्मचारिसहस्रेभ्यस्तु वानप्रस्थशतैरपि।
गृहस्थानां सहस्रेभ्यस्तु यतिरेको विशिष्यते॥

तदेवं सति सम्भवे श्राद्धे यतयो भोजनीयाः। तेषामलाभे ब्रह्मचार्य्यादयः।

---

(१) भिक्षुर्वा इति ख०

तथा च ब्रह्मवर्त्ते ।

अलाभे यतिभिक्षूणां वनस्थमपि पूजयेत ।
तदलाभेऽप्युदासीनं नैष्ठिकं संयतेन्द्रियं ॥

'उदासीनः' दातुरसम्बन्धी ।

आह शातातपः । यतीन् भोजयेदिति ।

तत्र विशेष उक्तः ।

ब्रह्मवैवर्त्ते ।

मुण्डान् जटिलकाषायान् श्राद्धकाले विवर्ज्जयेत् ।
शिखिभ्यो धातुरक्तेभ्यस्त्रिदण्डिभ्यः प्रदापयेत ॥
ते हि ब्रह्मस्थिता नित्यं ज्ञानिनो ध्यानिनस्तथा ।
देवभक्ता महात्मानः पुनीयुर्दर्शनादपि ॥

'मुण्डाः' शिखया सह मुण्डितमस्तकाः । 'जटिलाः' शैवपाशु-पतकापालमुखादयः । 'काषायाः' आम्रत्वगादिकषायरक्तवसनाः ।

बौधायनः ।

एतान् श्राद्धकाले विशेषेण वर्ज्जयेत् । ये तु शिखावन्तो गैरिक-रक्तवसनाः त्रिदण्डाश्च तेभ्यः प्रयत्नेन दद्यात् । एतेन सर्व्वाण्यपि योगिवचनान्येतल्लक्षणान्वितयतिविषयाण्येवेति विज्ञायते ।

ननु भैक्षेण वर्त्तेत नित्यं नैकान्नाशी भवेद्व्रती । भैक्षेण व्रतिनां वृत्तिरुपवाससमा स्मृतेति मनुना ब्रह्मचारिणामेकान्नभोजन-निषेधात् अष्टौ भिक्षाः समादाय दश द्वादश वा यतिः । अखिलाः शोधयन्नाम्न ततोऽश्नीयाद्विजोत्तम इति सम्वर्त्तेन यतेर्भिक्षाकदम्ब-कभोजनविधानात्तयोः कथं श्राद्धे भोजनं ।

अत्र ब्रूमः । भिक्षार्थभ्रमणाशक्तावनेकान्नलाभासम्भवे परानुग्रहार्थं च यतेरेकान्नभोजनाभ्यनुज्ञादर्शनात् ।

तदाह कार्ष्णाजिनिः ।

अशक्तोऽनुग्रहार्थं वा यतिरेकान्नभुग्भवेत् ।

वसिष्ठोऽपि ।

ब्राह्मणकुले वा यल्लभेत तद्भुञ्जीतेति ।

ब्रह्मचारिणस्त्वेकान्नभोजनमनुजज्ञे याज्ञवल्क्यः ।

ब्रह्मचर्य्ये स्थितो नैकमन्नमद्यादनापदि ।

ब्राह्मणः काममश्नीयाच्छ्राद्धे व्रतमपीड़यन् ॥

ब्रह्मचार्य्यनापद्येकस्यान्नं नाश्नीयात् । ब्रह्मचारी ब्राह्मणश्चेत्तदार्थितः सन्नेकान्नमनापद्यपि श्राद्धे भुञ्जीत । तदा व्रतपीड़ाकरं मधुमांसादिवर्ज्जयित्वाश्नीयात् ।

मनुरपि ।

व्रतवद्देवदैवत्ये पित्र्ये कर्म्मण्यथर्षिवत् ।

काममभ्यर्थितोऽश्नीयाद्व्रतमस्य न लुप्यते ।

'देवदैवत्ये' दैविके कर्म्मणि, अभ्यर्थितो ब्रह्मचारी भुङ्क्ते । भुञ्जीत कथं । 'व्रतवत्' व्रतयुक्तं, व्रताविरोधेन मधुमांसवर्जमित्यर्थः । 'पित्र्ये' पितृदैवत्येऽपि कर्म्मणि, भुञ्जीत । 'ऋषिवत्' मधुमांसवर्जमित्यर्थः । 'कामं' इच्छया । एवमस्य ब्रह्मचारिव्रतं न लुप्यते । अन्यथा लुप्यत इत्यर्थः । अतः सद्भिरभ्यर्थ्यमानस्य तदनुग्रहमिच्छतो यतः श्राद्धे भुञ्जानस्य न प्रत्यवायो भवति । अथ वैकान्नभोजनजनितं स्वल्पतमं प्रत्यवायं प्रायश्चित्तरूपेण वर्त्तमानैः प्राणायामादिभिर्योगाङ्गै-

नाशयति । ननु तथापि श्राद्धे भोक्तृत्वेन मुख्यतया मधुमांस-विधानात् कथं यतेर्भोजनमुपपद्यते । उच्यते । मधुमांसनियमा-भावात् । तन्नियमे हि तदन्तरेण मुन्यन्नादिमात्रेण श्राद्धं न सिध्येत् । न चैतदिष्टं । न चास्ति श्राद्धे यतिनियमः । तन्नियमे हि यतिम-न्तरेण श्रोत्रियैस्त्रिणाचिकेतादिभिर्गृहस्थैः श्राद्धं न सिद्ध्येत् । न चैतदपीष्टं । अतो मधुमांसवर्जिते श्राद्धप्रयोगे यतेर्भोजनं, यतिव-र्जिते च प्रयोगे मधुमांसोपकल्पनमिति न किञ्चिदनुपपन्नं । मधुमांसस्य यतेश्च नित्यवद्विधरुभयात्रकाय्यार्थमगत्या पाक्षिकत्वमा-श्रीयते । अथ कस्मान्मधुमांसवत्यपि श्राद्धप्रयोगे मध्वादिवर्जितं यतेर्भोजनं नाभ्युपगम्यते । निर्वाप-पाकयोः सर्व्वपित्रर्थत्वाविरोधा-येति ब्रूमः ।

अथ कस्माच्छ्राद्धे यतेर्न मधुमांसभोजनं । न यतिर्मधुमांसमश्नी-यादिति निषेधादिति चेत् । तन्न । निषेधस्य पुरुषार्थत्वात् क्रत्वर्थ-भोजनबाधे सामर्थ्याभावात् । हिंसानिषेधस्येव यज्ञीयहिंसाबाधे । ननु पुरुषार्थस्यापि गोदोहनस्य क्रत्वर्थचमसबाधकत्वं दृष्टं । सत्यं । यत् क्रत्वर्थपदार्थसाध्यकार्य्यनिष्पादकं पुरुषार्थं तत्र तदुपपत्तिरस्तु । न चेह क्रत्वर्थमधुमांसभोजनकार्य्यं पुरुषार्थं भोजनं निष्पादयितु-मीष्टे । क्रतुना क्रत्वर्थेन वा पदार्थेन सहास्य सम्बन्धाभावात् । गोदोहनस्य तु पुरुषार्थस्यापि क्रत्वर्थेन प्रणयनेन सहाश्रयाश्रयि-भावलक्षणस्य सम्बन्धस्य विद्यमानत्वात् । अथ कस्मान्न यतिर्मधुमांस-मश्नीयादित्येष निषेधः क्रत्वर्थस्य श्राद्धभोजनस्यैव न स्यात् । ब्रूमः । शास्त्रप्राप्तनिषेधत्वापत्तौ दृष्टं विकल्पमापादयेत रागप्राप्तं

च मधुमांसभोजनं यतेरनर्गलमापद्यते । उभयनिषेधोऽस्त्विति चेत् । एवं तर्ह्येकत्र विध्यन्तरमापेक्षोऽन्यत्र निरपेक्ष इति वैषम्येण पौर्व्वेव । एक एव चायं क्रत्वर्थः पुरुषार्थश्चेति विप्रतिषिध्यते । अतो रागप्राप्तस्य मधुमांसभोजनस्य पुरुषार्थो निषेधो न विधिप्राप्तस्य क्रतूपकारकस्य भोजनस्य निवर्त्तकः । अतः श्राद्धे यतेर्मधुमांसभोजनं न दुष्यतीति । अत्रोच्यते । भोजयेदिति श्राद्धाधिकारिकर्त्तृकं प्रयोजकव्यापारात्मकं मधुमांसभोजनं विहितं । न तु श्राद्धनियोज्ययतिव्यापारात्मकमपीति कथं न निषेधः । प्रयोजकव्यापारविधिनार्थाक्षिप्तं तद्विहितमेवेति चेत् । तर्हि मेषीमुभयतोमुखीं वा दद्यादित्येतद्विधाक्षिप्तः प्रतिग्रहोऽपि विहित एवेति न दुष्येत । किञ्चेदं भोजनं यदि सर्व्वस्य श्रोत्रियादेर्विहितं तर्हि केनचिदेकेनाप्यभुक्ते श्राद्धवैगुण्यमापद्येत ।

अथ निमन्त्रितस्य विहितं तर्हि किमर्थं मधुमांसभक्षणं दूषणीयं । यतिं श्राद्धकर्म्मणि निमन्त्रयेत् स्वाधिकारविधिसिद्ध्यर्थं प्रतिग्रहवदिति चेत् । यतिः तर्हि किमर्थं निमन्त्रणमभ्युपगच्छेत् । निमन्त्रयितुरनुग्रहार्थमिति चेत्[१] । न हि कश्चिदात्मानमेतावति पातकपङ्के निमज्जयन् परानुग्रहलेशमिच्छति, इति विदांलोच्यते । अतो रागत एव यतेर्निमन्त्रणग्रहणमवशिष्यते । तथा च निषेधानुप्रवेशान्न श्राद्धेऽपि मधुमांसभोजनं । अथानिन्दितेनामन्त्रितो नापक्रामेदिति निषेधात् निमन्त्रणमङ्गीकरोति, अङ्गीकृतनिमन्त्रणस्य भुञ्जीरंस्तेऽपि वाग्यता इति भोजनविधानात् परिवेषितपरित्यागप्रतिषेधाच्च निमन्त्रणाङ्गीकरणपूर्व्वकं विहितमेव यतेः श्राद्धीयमधु-

(१) निमन्त्रयितारमनुग्रहीतुमितिचेदिति ग० ।

मांसभोजनमिति। अत्र ब्रूमः। अपक्रमणे प्रत्यवायमात्रं मधुमांसभक्षणे त्वाश्रमभ्रंश एव भवेत्। ततोऽपक्रमणस्यैव न्याय्यत्वात्। न चापक्रमणे प्रत्यवायोऽपि यत्याश्रमधर्म्मविरुद्धत्वादनपक्रमणादिविधीनां यतिव्यतिरिक्तविषयत्वात्। तदेवमेतत् सिद्धं मधुमांसविवर्ज्जिते श्राद्धप्रयोगे यतेर्नियोगः, यतिनियोगवर्ज्जिते च प्रयोगे मधुमांसोपकल्पनमिति।

इति यतेः श्राद्धे नियोगः।

अथातिथेः श्राद्धपङ्क्तौ भोजनीयत्वं वक्तुमतिथिस्वरूपं तावदुच्यते। अत्र मार्कण्डेयपुराणे।

अज्ञातकुलनामानं तत्कालसमुपस्थितं।
बुभुक्षुमागतं श्रान्तं याचमानमकिञ्चनं।
ब्राह्मणं प्राहुरतिथिं स पूज्यः शक्तितो बुधैः॥

भविष्यत्पुराणे।

अचिन्त्यमानो मान्हतो वैश्वदेवमुपागतः।
अतिथिं तं विजानीयात् न पुनः पूर्व्वमागतं।
अचिन्तितागतो यस्मात् तस्मादतिथिरुच्यते॥

शातातपोऽप्याह।

प्रियो वा यदि वा द्वेष्यो मूर्खः पण्डित एव च।
प्राप्तस्तु वैश्वदेवान्ते सोऽतिथिः स्वर्गसंक्रमः॥

मनुरपि।

एकरात्रन्तु निवसन्नतिथिर्ब्राह्मणः स्मृतः।
अनित्यं हि स्थितो यस्मात्तस्मादतिथिरुच्यते॥

च मधुमांसभोजनं यतेरनर्गलमापद्यते । उभयनिषेधोऽस्त्विति चेत् । एवं तर्ह्येकत्र विध्यन्तरमापेक्षोऽन्यत्र निरपेक्ष इति वैषम्येण पौर्व्वैव । एक एव चायं क्रत्वर्थः पुरुषार्थश्चेति विप्रतिषिध्यते । अतोरागप्राप्तस्य मधुमांसभोजनस्य पुरुषार्थो निषेधो न विधिप्राप्तस्य क्रतूपकारकस्य भोजनस्य निवर्त्तकः । अतः श्राद्धे यतेर्मधुमांसभोजनं न दुष्यतीति । अत्रोच्यते । भोजयेदिति श्राद्धाधिकारिकर्तृकं प्रयोजकव्यापारात्मकं मधुमांसभोजनं विहितं । न तु श्राद्धनियोज्ययतिव्यापारात्मकमपीति कथं न निषेधः । प्रयोजकव्यापारविधिनार्थाक्षिप्तं तद्विहितमेवेति चेत् । तर्हि मेषीमुभयतोमुखीं वा दद्यादित्येतद्विधाक्षिप्तः प्रतिग्रहोऽपि विहित एवेति न दुष्येत । किञ्चेदं भोजनं यदि सर्व्वस्य श्रोत्रियादेर्विहितं तर्हि केनचिदेकेनाप्यभुक्ते श्राद्धवैगुण्यमापद्येत ।

अथ निमन्त्रितस्य विहितं तर्हि किमर्थं मधुमांसभक्षणं दूषणीयं । यतिं श्राद्धकर्म्मणि निमन्त्रयेत् स्वाधिकारविधिसिद्ध्यर्थं प्रतिग्रहेदिति चेत् । यतिः तर्हि किमर्थं निमन्त्रणमभ्युपगच्छेत् । निमन्त्रयितुरनुग्रहार्थमिति चेत्[१] । न हि कश्चिदात्मानमेतावति पातकपङ्के निमज्जयन्नं परानुग्रहलेशमिच्छति, इति विदालोच्यते । अतो रागत एव यतेर्निमन्त्रणग्रहणमवगम्यते । तथा च निषेधानुप्रवेशान्न श्राद्धेऽपि मधुमांसभोजनं । यथानिन्दितेनामन्त्रितो नापक्रामेदिति निषेधात् निमन्त्रणमङ्गीकरोति, अङ्गीकृतनिमन्त्रणस्य भुञ्जीरंस्तेऽपि वाग्यता इति भोजनविधानात् परिवेषितपरित्यागप्रतिषेधाच्च निमन्त्रणाङ्गीकरणपूर्व्वकं विहितमेव यतेः श्राद्धीयमधु-

(१) निमन्त्रयितारमनुग्रहीतुमितिचेदिति ग० ।

मांसभोजनमिति। अत्र ब्रूमः। अपक्रमणे प्रत्यवायमात्रं मधुमांसभक्षणे त्वाश्रमभ्रंश एव भवेत्। ततोऽपक्रमणस्यैव न्याय्यत्वात्। न चापक्रमणे प्रत्यवायोऽपि यत्याश्रमधर्म्मविरुद्धत्वादनपक्रमणादिविधीनां यतिव्यतिरिक्तविषयत्वात्। तदेवमेतत् सिद्धं मधुमांसविवर्ज्जिते श्राद्धप्रयोगे यतेर्नियोगः, यतिनियोगवर्ज्जिते च प्रयोगे मधुमांसोपकल्पनमिति।

इति यतेः श्राद्धे नियोगः।

अथातिथेः श्राद्धपङ्क्तौ भोजनीयत्वं वक्तुमतिथिस्वरूपं तावदुच्यते। अत्र मार्कण्डेयपुराणे।

अज्ञातकुलनामानं तत्कालसमुपस्थितं।
बुभुक्षुमागतं श्रान्तं याचमानमकिञ्चनं।
ब्राह्मणं प्राहुरतिथिं स पूज्यः शक्तितो बुधैः॥

भविष्यत्पुराणे।

अचिन्त्यमानो नाम्नतो वैश्वदेवमुपागतः।
अतिथिं तं विजानीयात् न पुनः पूर्व्वमागतं।
अचिन्तितागतो यस्मात् तस्मादतिथिरुच्यते॥

शातातपोऽप्याह।

प्रियो वा यदि वा द्वेष्यो मूर्खः पण्डित एव च।
प्राप्तस्तु वैश्वदेवान्ते सोऽतिथिः स्वर्गसंक्रमः॥

मनुरपि।

एकरात्रन्तु निवसन्नतिथिर्ब्राह्मणः स्मृतः।
अनित्यं हि स्थितो यस्मात्तस्मादतिथिरुच्यते॥

ब्राह्मणग्रहणं क्षत्रियादेर्व्युदासार्थं ।

तदप्याह मनुरेव ।

न ब्राह्मणस्य त्वतिथिर्गृहे राजन्य उच्यते ।
वैश्यशूद्रौ सखा चैव ज्ञातयो गुरुरेव चेति ॥

आह यमः ।

तिथिपर्व्वोत्सवाः सर्व्वे त्यक्ता येन महात्मना ।
सोऽतिथिः सर्व्वभूतानां शेषानभ्यागतान् विदुः ॥
व्रती यतिर्व्वैकरात्रं निवसन्नुच्यतेऽतिथिः ।
यस्मादनित्यं वसति तस्मात्तमतिथिं विदुः ॥

'तिथिः' दीपालिका प्रतिपदादिः । 'पर्व्वाणि' अमावास्यादीनि । 'उत्सवाः' विवाहादयः । एतान्यन्नविशेषप्राप्तिहेतुभूतानि येन यतिधर्म्मप्रवणेन सता त्यक्तानि सोऽतिथिरित्यर्थः । 'व्रती' ब्रह्मचारी, 'यतिः' परिव्राजकः, अनयोरेव विधिधर्म्मकयोरतिथिसंज्ञकत्वं, न पुनर्गृहस्थवनस्थयोः । तयोरभ्यागतसंज्ञकत्वमुक्तं

वायुपुराणे ।

वालखिल्यो यतिश्चैव विज्ञेयो ह्यतिथिः सदा ।
अभ्यागतः पचानः स्यादतिथिः स्यादपाचक इति ॥

'वालखिल्यः' ब्रह्मचारी । 'पचानः' पचमानः, पक्ता गृहस्थोवानप्रस्थश्चेत्यर्थः । द्विविधश्चातिथिः मध्याह्नागतः सायमागतश्च ।

तत्र मध्याह्नागतः ।

आदित्यपुराणे ।

मध्याह्नसमये चैव वैश्वदेवे कृतेऽपि च ।

अतिथिस्त्वेव सम्प्राप्तं पांशुपादं श्रमातुरं ।

तं पूजयेत यत्नेन सोऽतिथिर्ब्राह्मणः सदा इति ॥

सायमागतस्तु सूर्य्योढशब्दवाच्यः ।

तमाह प्रचेताः ।

यः सायं वैश्वदेवान्ते सायं वा गृहमागतः ।

देववत् पूजनीयोऽसौ सूर्य्योढः सोऽतिथिः स्मृतः ॥

सायन्तनो वैश्वदेवः । नचैवं मन्तव्यं माध्याह्निकसायन्तनवैश्वदेवकाल एवागतोऽतिथिः नान्यकालागत इति ।

यतोमनुराह ।

अप्रणोद्योऽतिथिः सायं सूर्य्योढो गृहमेधिना ।

काले प्राप्तस्त्वकाले वा नास्यानश्नन् गृहे वसेदिति ॥

आह याज्ञवल्क्यः ।

अप्रणोद्योऽतिथिः सायमपि वाग्भूतृणोदकैः ।

सायमागतोऽतिथिरन्नाभावे वाग्भूतृणोदकदानतोऽपि संपूजनीयः । न पुनः प्रत्याख्येयः ।

अचिन्तितागतत्वादिलक्षणकस्यास्य श्राद्धकालोपस्थितस्य नामान्तरमप्युक्तं पैठीनसिना ।

कुतोऽपि श्राद्धवेलायां श्रोत्रियो यदि दृश्यते ।

श्राद्धं पुनाति वै यस्मात् कुतपस्तेन संज्ञितः ॥

कुतोऽप्यविज्ञायमानाद्देशादागतः पुनाति श्राद्धमित्यतिथिरेव कुतपसंज्ञयोच्यते ।

समानग्रामवासिनोऽचिन्तितागतस्याप्यतिथिसंज्ञकत्वं नास्तीत्युक्तं ।

विष्णुधर्मोत्तरे ।

नैकग्रामीणमतिथिं विद्यान्नाब्राह्मणं तथा।

मार्कण्डेयपुराणे।

न मित्रमतिथिं कुर्य्यान्नैकग्रामनिवासिनं ।

आदित्यपुराणे ।

नैकग्रामीणमतिथिं कथयन्ति मनीषिणः ।

यत्तु वायुपुराणे ।

न घोरो नापि सङ्कीर्णो नाविद्यो नाविशेषवित्।

नावमन् न मन्दधानो न सेवनपरोऽतिथिरिति ॥

तदतिथिवहुत्वे शक्त्यभावे च द्रष्टव्यं ।

यदाह शङ्खः।

यदि बहूनां न शक्नुयादेकस्मै शीलवते दद्यात् प्रथममुपागतः स्याच्छ्रोत्रियस्तस्मा इति । तदेवमविज्ञातगोत्रनामा ग्रामान्तरतोऽकस्माद्वैश्वदेवादिकाले मैत्र्यादिसम्बन्धरहितः समागतो ब्राह्मणोऽतिथिरिति लक्षणमुक्तं वेदितव्यं ।

इत्यतिथिस्वरूपनिरूपणं ।

अथातिथिप्रशंसा ।

शिवधर्म्मोत्तरे ।

अनुग्रहाय लोकानां आत्मसंप्रेक्षणाय च ।

चरन्त्यतिथिरूपेण देवा योगाश्च भूतले ॥

'योगाः' योगिनः ।

आदित्यपुराणे ।

तस्मात् गृहाश्रमस्थस्य नान्यद्दैवतमुच्यते ।
ऋतेऽतिथेर्महाभागे सत्यमेतद्विचारय ॥

विष्णुपुराणे ।

धाता प्रजापतिः शक्रो वह्निर्वसुगणो यमः ।
प्रविश्यातिथिमेते वै भुञ्जतेऽन्नं नरेश्वर ॥

विष्णुधर्म्मोत्तरे ।

देवा ब्राह्मणरूपेण चरन्ति पृथिवीमिमां ।
तस्मात् संप्राप्तमतिथिं प्रयत्नेन तु पूजयेत् ॥

प्रभासखण्डे ।

नातिथेः परमो बन्धुर्विद्यते गृहमेधिनां ।
गृहानुपेत्य कृपया सन्तारयति यः कुलं ॥
सिद्धाश्चरन्ति पृथिवीं कौतुकेन यदृच्छया ।
अनुगृह्णन्ति सततं धर्म्मिष्ठा गृहमेधिनः ॥
अतिथीनां हि रूपेण गृहाङ्गणमुपागताः ।
तस्मादतिथयो मान्याः सर्व्वेषां सर्व्वदा नृप ॥

नारदीयपुराणे ।

पुनन्ति गृहिणाङ्गेहान् यदीयाः पादपांशवः ।
क्षालयत्यखिलं पापं यत्पादक्षालनोदकं ॥
सत्कृतिः प्रणतिर्य्येषां यज्ञादपि विशिष्यते ।
येषामन्नोदकं दत्तं तारयत्यखिलं कुलं ॥
अतिथिभ्यः परन्तेभ्यः किमस्ति भुवनत्रये ।

देवानामभिवन्द्याः स्युर्दूरादतिथयः शुभाः ।
किं पुनः कर्म्मनिष्ठानां गृहस्थानां महामते ॥

कार्ष्णाजिनिः ।

तिला रक्षन्ति लसुरात् दर्भा रक्षन्ति राक्षसात् ।
अपङ्क्त्यात् श्रोत्रियो रक्षेदतिथिः सर्व्वरक्षकः ॥

इति अतिथिप्रशंसा ।

अथातिथिपरीक्षानिषेधः ।

तत्र मार्कण्डेयपुराणे ।

न पृच्छेद्गोत्रचरणं स्वाध्यायञ्चापि पण्डितः ।
शोभनाशोभनाकारं तं मन्येत प्रजापतिं ॥

विष्णुपुराणेऽपि ।

स्वाध्यायगोत्रचरणमपृष्ट्वा च तथा कुलं ।
हिरण्यगर्भबुद्ध्या तं मन्येताभ्यागतं गृही ॥

विष्णुधर्म्मोत्तरे ।

रूपान्वितं विरूपं वा मलिनं मलिनाम्बरं ।
योगीन्द्रशङ्कया नित्यमतिथिं न विचारयेत् ॥

वायुपुराणेऽपि ।

अविज्ञातं द्विजं श्राद्धे न परीक्षेत् सदा बुधः ।
सिद्धा हि विप्ररूपेण चरन्ति पृथिवीमिमां ॥
ऊर्व्वीं सागरपर्य्यन्तां देवा योगीश्वरास्तथा ।
नानारूपाश्चरन्त्येते प्रजाधर्म्मेण लीलया ॥

नारसिंहपुराणे ।

न परीक्षेत चरितं न विद्यां न कुलं तथा ।
न शीलं न च देशादीनतिथेरागतस्य हि ॥
कुरूपं वा सुरूपं वा कुचेलं वा सुवाससं ।
विद्यावन्तमविद्यं वा सगुणं वाथ निर्गुणं ॥
मन्येत विष्णुमेवैतं साक्षान्नारायणं हरिं ।
अतिथिं समनुप्राप्तं विचिकित्सेन्न कर्हिचित् ।

वायुपुराणे ।

अतिथिं स्वागतं दृष्ट्वा देवं बन्धुमिवागतं ।
यादृशन्तादृशं वापि विचिकित्सेन्न जातुचित् ॥
न हि विद्यादयस्तस्मिन् पूज्यताहेतवः स्मृताः ।
केवलेनातिथित्वेन स भवेत् पङ्क्तिपावनः ॥
अनुग्रहार्थिलोकानां महात्मानो महीमिमां ।
चरन्त्यतिथयो भूत्वा न विचार्यास्ततस्तु ते ॥
गुणागुणविचारेण भवन्त्यतेऽवमानिताः ।
निर्दहन्त्याशु गृहिणं तादृशेष्ववमानना ।
अतोतिथेर्न कर्त्तव्या कापि चर्य्या कदाचन ॥

इत्यतिथिपरीक्षानिषेधः ।

अथातिथिपूजाविधिः ।

तत्र मनुः ।

सम्प्राप्ताय त्वतिथये प्रदद्यादासनोदके ।
अन्नञ्चैव यथाशक्ति सत्कृत्य विधिपूर्व्वकं ॥

हारीतोऽप्याह ।

तस्य स्वागतमर्घ्यं पाद्यमाचमनीयमासनं प्रदद्यादिति ।

पराशरोऽपि ।

अतिथिं तत्र सम्प्राप्तं पूजयेत् स्वागतादिना ।
तथासनप्रदानेन पादप्रक्षालनेन च ॥
श्रद्धया च तथान्नेन प्रियप्रश्नादरेण च ।
गच्छतश्चानुयानेन प्रीतिमुत्पादयेत् गृही ॥

यमस्मृतौ ।

चक्षुर्दद्यान्मनोदद्याद्वाचन्दद्याच्च सूनृतां ।
उत्थाय चासनं दद्यात् स धर्म्मः पञ्चलक्षणः ॥

उत्थायेति श्रोत्रियातिथिविषयं।

अतएवापस्तम्बः ।

ब्राह्मणायानधीयानायासनमन्नमुदकमिति देयं । न प्रत्युत्तिष्ठेद-भिवादनीये चोत्तिष्ठेदभिवादयेदिति ।

आदित्यपुराणे ।

चक्षुर्दद्यान्मनोदद्यात् वाचन्दद्याच्च सूनृतां ।
अनुव्रजेदुपासीत स यज्ञः पञ्चदक्षिणः ॥
पाद्यमासनमेवाथ दीपमन्नं प्रतिश्रयं ।
दद्यादतिथिपूजार्थं स यज्ञः पञ्चदक्षिणः ॥
येन येन च तुष्येत नित्यमेव यथातिथिः ।
तथात्मनः प्रदानेन तत्तत्कुर्य्याद्विचक्षणः ॥

शिवधर्म्मोत्तरे ।

तस्मादतिथिमायान्तमभिगच्छेत् कृताञ्जलिः ।

स्वागतासनपाद्यार्घ्यस्नानाच्छादनादिभिः ॥

वायुपुराणे ।

तस्मादतिथिमायान्तमभिगच्छेत् कृताञ्जलिः ।
पूजयेच्चार्घ्यपाद्येन पादाभ्यञ्जनभोजनैः ॥
पिपासिताय श्रान्ताय संस्नाताय बुभुक्षिते ।
तस्मै सत्कृत्य दातव्यं यज्ञस्य फलमिच्छता ॥
न वक्तव्यं सदा विप्र क्षुधिते नास्ति किञ्चन ।
तस्मै सत्कृत्य यादद्यादपूर्व्वीयज्ञ उच्यते ॥

हीनोत्तमातिथिसमवाये पूजाप्रकारमाह मनुः ।

आसनावसथौ शय्यामनुव्रज्यामुपासनाम् ।
उत्तमेषूत्तमं कुर्य्याद्धीने हीनं समे सममिति ॥

एकपङ्क्त्युपविष्टानामेषाम्भोजने तु वैषम्यं निराकरोति हारीतः ।

विद्यातपोऽधिकानाञ्च प्रथमासनमुच्यते ।
पङ्क्तौ सहस्थितानान्तु भोजनादि समं स्मृतमिति ॥

वैषम्ये दोषमाह वसिष्ठः ।

यद्येकपङ्क्त्या विषमन्ददाति
स्नेहाद्भयाद्वा यदि वार्थहेतोः ।
वेदेषु दृष्टां ऋषिभिश्च गीतां
तां ब्रह्महत्यां मुनयो वदन्ति ॥

'विषमं' एकस्योत्तममन्यस्य हीनमित्यर्थः ।

इत्यतिथिपूजाविधिः ।

अथातिथिपूजाफलं ।

तथाह मनुः ।

अतिथिं पूजयेद्यस्तु श्रान्तं वा दृष्टमागतं ।
सहस्रं गोशतं तेन दत्तं स्यादिति मे मतिः ॥

विष्णुरपि ।

स्वाध्यायेनाग्निहोत्रेण यज्ञेन तपसा तथा ।
नावाप्नोति गृही लोकान् यथा त्वतिथिपूजनात ॥

आदित्यपुराणे ।

अतिथिः पूजितो यस्तु ध्यायते मनसा शुभं ।
तत्तु क्रतुशतेनापि फलमाहुर्मनीषिणः ॥

महाभारते ।

अन्नं हि दत्वातिथये[१] ब्राह्मणाय यथाविधि ।
प्रदाता सुखमाप्नोति देवैश्चापि प्रपूज्यते ॥

शिवरहस्ये ।

नित्यं ददाति यश्चान्नमतिथिभ्यः सुसंस्कृतं[२] ।
स याति ब्रह्मसालोक्यमेवमाह पराशरः ॥

अथ महाभारतेऽतिथिधर्म्मेण वा अयत्नलब्धकायाविद्यमानान्नतया स्वशरीरायोगयस्यातिथ्यं चिकीर्षतः कपोतकस्य वाक्यं ।

देवतानामृषीणाञ्च संवादेषु पुनः पुनः ।
श्रुतपूर्व्वो मया धर्म्मो महानतिथिपूजने ॥
सुदूरादाशया प्राप्तः क्षुत्तृषाश्रमकर्षितः ।

(१) अन्नं दत्त्वा त्वतिथये इति ग० ।
(२) अतिथिभ्यश्च संस्कृतमिति ख० ।

यः पूज्यतेऽतिथिः सम्यक् स तपः क्रतुरेव सः ॥

विष्णुधर्म्मोत्तरे ।

सततमिह नरोयः पूजनञ्चातिथीनां
जलतृणमृदुवाद्यैः सार्व्वङ्क्लिविदध्यात् ।
सुरसमितिषु पूज्यो देवतानां सदा स्याद्
भवति स नरलोके जायमानः समृद्धः ॥

इत्यतिथिपूजाफलं ।

अथातिथ्यमकुर्व्वतोदोषः कथ्यते ।

तत्र व्यासः ।

पथि श्रान्तमविज्ञातमतिथिं क्षुत्पिपासितं ।
यो न पूजयते भक्त्या तमाहुर्ब्रह्मघातकं ॥

अयञ्च ब्रह्महत्यातुल्यः प्रत्यवायः सत्यां शक्तावप्यलसाभिभूतस्या-
तिथ्यतिक्रमे विज्ञेयः ।

तथा आदित्यपुराणे ।

यावन्त्यतिथिमासाद्य शीलाढ्यं यो न पूजयेत् ।
आदत्ते सुकृतं तस्य पातकञ्च प्रयच्छति ॥

विष्णुधर्म्मोत्तरे ।

वैश्वदेवे तु सम्प्राप्ते न कश्चिदवमानयेत् ।
आदाय सुकृतं याति भग्नाशस्त्वतिथिर्गतः ॥

मार्कण्डेयपुराणे ।

अतिथिर्य्यस्य भग्नाशो गृहात् प्रतिनिवर्त्तते ।
स दत्त्वा दुष्कृतं तस्य पुण्यमादाय गच्छति ॥

'तस्य' गृहमेधिनः, स्वकीयं दुष्कृतं दत्त्वा तदीयं पुण्यमादाय गच्छति।

देवलोऽपि।

अतिथिर्यस्य गृहमभ्येत्य यस्य प्रतिनिवर्त्तते।
असंस्कृतनिराशश्च स सद्यो हन्ति तत्कुलं॥

आह मनुः।

आसनाशनशय्याभिरद्भिर्मूलफलेन वा।
नास्य कश्चिद्वसेद्गेहे शक्तितोऽनर्चितोऽतिथिः॥

मनु-विष्णु-शातातपाः।

येषामनश्नन्नतिथिर्विप्राणां भजते गृहात्।
ते वै खरत्वमुष्ट्रत्वमश्वत्वं प्रतिपेदिरे॥
यस्य चैव गृहे विप्रो वसेत्कश्चिदभोजितः।
न तस्य पितरो देवाः हव्यं कव्यञ्च भुञ्जते॥
अतिथिर्यस्य वै ग्रामे भिक्षमाणः प्रयत्नतः।
स चेन्निरसितस्तत्र ब्रह्महत्या विधीयते॥
अपि शाकम्पचानस्य शिलोञ्छेनापि जीवतः।
स्वदेशे परदेशे वा नातिथिर्विमना भवेत्॥

विष्णुपुराणे।

देवातिथौ तु विमुखे गते यत्पातकं नृप।
तदेवाष्टगुणं पुंसां सूर्य्योढ़े विमुखे गते॥

इत्यातिथ्यमकुर्व्वतो दोषनिरूपणं।

अथ आहूकालागतस्यातिथेः आहूयन्तो भोजनीयत्वमुच्यते।

तथाह मनुः ।

ब्राह्मणं भिक्षुकं वापि भोजनार्थमुपस्थितं ।
ब्राह्मणैरभ्यनुज्ञातः शक्तितः प्रतिपूजयेत् ॥

तस्मादागतं भिक्षुकं ब्राह्मणं भोजयेत् ब्राह्मणानुमतेन ।

यमोऽपि ।

भिक्षुको ब्रह्मचारी वा भोजनार्थमुपस्थितः ।
उपविष्टेष्वनुप्राप्तः काममन्नमपि भोजयेत् ॥

वाराहपुराणे ।

काले तत्रातिथिं प्राप्तमन्नकामं द्विजोत्तमं ।
ब्राह्मणैरभ्यनुज्ञातः काममन्नमपि भोजयेत् ॥
योगिनो विविधैः रूपैर्भवन्तीत्युपकारिणः ।
भ्रमन्तः पृथिवीमेतामविज्ञातस्वरूपिणः ॥
तस्मादभ्यर्च्चयेत् प्राप्तं श्राद्धकालेऽतिथिं बुधः ।
श्राद्धक्रियाफलं हन्ति द्विजेन्द्रोऽपूजितोऽतिथिः ॥

अन्यत्रापि दोषमाह शातातपः ।

अतिथिर्यस्य नाश्नाति तच्छ्राद्धं न प्रशस्यते ।
अन्नरक्षविहीनैश्च भुक्तमश्रोत्रियैश्च यत् ॥

एवंविधश्राद्धकर्त्तुः प्रत्यवायो भवतीत्युक्तं ।

वायुपुराणे ।

यस्तु श्राद्धेऽतिथिं प्राप्तं दैवे वाप्यवमन्यते ।
तं वै देवा निरस्यन्ति हन्तो यद्वत् परावसुः ॥
सर्व्वस्वेनापि तस्माद्धि पूजयेदतिथिं बुधः ।

वानप्रस्थगृहस्थौ च सतामभ्यागतौ तथा ।
कालागतो यतिर्ब्रह्मचारी वातिथिसंज्ञकः ॥

तमवश्यं श्राद्धे पूजयेत् । यतस्तस्यापूजितारं श्राद्धकर्त्तारं देवाः स्वर्गाल्लोकात् 'निरस्यन्ति' अपनुदन्ति। यथा होता होतृषदन उपविश्य निरस्तः परावसुरितिमन्त्रेणासुरविशेषं परावसुन्निरस्यति । अवज्ञातातिथिके श्राद्धे भोक्तृणामपि प्रत्यवायं छागलेय-वृद्धशातातपावाहतुः ।

आतिथ्यरहिते श्राद्धे भुञ्जते येऽबुधा द्विजाः ।
वृथा तेनान्नपाकेन काकयोनिं व्रजन्ति ते ॥

लोभात् प्रमादाद्वा कथञ्चिदतिथिमवजानन्तं यजमानमतिथिधर्म्मोपदेशेन तत्स्वीकारमकारयतां ब्राह्मणानामयं प्रत्यवायः।एतच्चातिथिभोजनमतिथिलक्षणलक्षित आगते सति द्रष्टव्यं, न पुनरतिथिवर्ज्जितश्राद्धकरणे दोषश्रवणादनुपस्थितेऽपि तस्मिन् कथमप्यतिथित्वेन परिकल्प्याप्यनुष्ठेयं। स्वयं परिकल्पितस्य तल्लक्षणत्वेनातिथित्वाभावात्।

अतिथित्वरहितानान्तु क्षत्रियादीनां दूरदेशतत्कालागतत्वादिनातिथिसमानधर्म्मेण ब्राह्मणभोजनानन्तरं भोजनीयत्वमाह मनुः ।

यदि त्वतिथिधर्म्मेण क्षत्रियो गृहमाव्रजेत् ।
भुक्तवत्सु च विप्रेषु कामन्तमपि भोजयेत् ॥

अत्र कामशब्दग्रहणात् भोजनं तेषामनावश्यकमिति गम्यते । यत्तु "अतिथित्वे तु वर्णानां देयं शक्त्यानुपूर्व्वशः" इति विष्णुपुराणे अतिथिधर्म्मेण सहागतानां ब्राह्मणक्षत्रियवैश्यानां ब्राह्मणक्रमेणैक पङ्क्तावेवोपवेशनं कारयित्वा भोजनं दातव्यमिति प्रतिभाति तच्छ्रा द्धव्यतिरिक्तविषयमेवेति वेदितव्यं । अब्राह्मणानां श्राद्धेऽन्वयाभावात्

यच्च पुराणे, "शेषान् विभवानुसारेण भोजयेदन्यवेश्मनि" इति वेश्मान्तरं निमन्त्रितान्यब्राह्मणभोजनविधानमिति श्राद्धीयपङ्क्तिभोजनेन सह विरुद्धमिव प्रतिभाति तदपि तद्वेश्मन्यवकाशलाभासम्भवविषयं अतिथिव्यतिरिक्तश्राद्धोत्तरकालभोजनीयब्राह्मणविषयं वा द्रष्टव्यं । तदाधारो यः सोऽयं श्राद्धीयब्राह्मणोच्छिष्टान्नोपकरणपक्ष एव । पक्षान्तरे तु वेश्मन्येवेति । अतिथिलक्षणरहितमेवान्नीकातिथिभावमाविष्कृत्य भोजनयाचनेन प्रकारान्तरेण श्राद्धे विघ्नकर्त्तारं प्रत्याह हारीतः ।

चतुर्णां दुष्कृतं हन्ति ब्राह्मणोविघ्नकारकः ।
अन्नस्यान्नपतेः पङ्क्तेर्भोजनाकाङ्क्षिणां तथा ॥

'भोजनाकाङ्क्षिणां' शेषान्नभोजनीयानां, श्राद्धे वा श्राद्धार्थपाकतर्पणीयानां पितॄणामित्यर्थः ।

इत्यतिथेः श्राद्धपङ्क्तौ भोजनीयत्वनिरूपणं ।

अथैवमुक्तलक्षणानां ब्राह्मणानामसम्भवे न्यूनगुणैरपि श्राद्धं निर्व्वर्त्तयितुमनुकल्पोऽभिधीयते । तत्र ज्ञानोत्कृष्टादीनुत्कृष्टतमान् द्विजानभिधायाह मनुः ।

एष वै प्रथमः कल्पः प्रदाने हव्यकव्ययोः ।
अनुकल्पस्त्वयं ज्ञेयः सदा सद्भिरनुष्ठितः ॥

'एषः' अनन्तरोक्तः, 'प्रथमः' मुख्यः, 'कल्पः' विधिः, 'हव्यकव्ययोः प्रदाने' 'अयं' तु वक्ष्यमाणः, 'अनुकल्पः' अनु पश्चात्कल्पनं इत्यनुकल्पः, मुख्याभावेऽनुष्ठीयत इत्यर्थः । पूर्व्वमुत्कृष्टतमाय देयमित्युक्तं । अतःपर तदभावे उत्कृष्टतराय, तस्याप्यभावे उत्कृष्टाय, तस्याप्यभावे किञ्चि-

दृत्तमाय देयमिति वक्ष्यति। तथा पूर्व्वमसम्बन्धिने देयमित्युक्तं। तदभावे सम्बन्धिभ्यो देयमित्यतःपरं वक्ष्यति। स चायमनुकल्पः सद्भिरनुष्ठित इति प्रशंसा।

ब्रह्माण्डपुराणे।

> अलाभे सति भिक्षूणां भोजयेद्ध्यानिनः शुभान्।
> असम्भवे तु तेषां वै नैष्ठिकान् ब्रह्मचारिणः।
> तदभावेप्युदासीनं गृहस्थमपि भोजयेत्॥

'भिक्षवः' त्रिदण्डा यतयः,ध्यानिनो वानप्रस्थाः'उदासीनः' दातुरसम्बन्धी मित्रारिभावशून्यो वा। प्रथमन्तावत् सर्व्वोत्कृष्टत्वेन भिक्षव एव ग्राह्या इति पूर्व्वमेव प्रतिपादितं। तदलाभे वानप्रस्थाः। तेषामप्यसम्भवे वेदपारगा नैष्ठिकब्रह्मचारिणः। तेषामप्यभावे पङ्क्तिपावनत्वादिगुणयुक्तगृहस्थाः।

ब्रह्मवैवर्त्ते।

> योगिनः प्रथमं पूज्याः श्राद्धेषु प्रयतात्मभिः।
> तदभावे वेदविदः पाठमात्रास्ततःपरं।
> विनियोज्या महानेष पात्रमाध्यो विधिर्म्मतः॥

गृहस्थानामपि मध्ये 'योगिनः' ब्रह्मविदः, मुख्याः। तदभावे 'वेदविदः' वेदार्थज्ञाः। तेषामप्यभावे 'पाठमात्राः' वेदस्य पाठमात्रं ये कुर्व्वन्ति।

> निरुक्तकारोऽपि वेदविदां प्रशंसामाह।
> स्थाणुरयम्भारहारः किलाभूदधीत्य वेदं न विजानाति योऽर्थं।
> योऽर्थज्ञः सकलं भद्रमश्नुते नाकमेति ज्ञानविधूतपाप्मा॥

कूर्म्मपुराणे।

> ब्राह्मणभारहरो विप्रः पठन्नर्थं[१] न वेत्ति यः।
> स कथं पात्रतामेति कथमर्हति केतनं॥
> अतो विद्वत्तमायैव हव्यकव्यानि दापयेत्।
> अधीतमात्रवेदन्तु तदभावे नियोजयेत्॥

श्रोत्रियत्वं श्रोत्रियपुत्रत्वञ्चेति मिलितमुभयं श्रेष्ठहेतुतया पूर्व्वमुक्तं। इदानीमन्यतरापाये किञ्ज्यायमितिसंशये मनुराह।

> अश्रोत्रियः पिता यस्य पुत्रः स्याद्वेदपारगः।
> अश्रोत्रियो वा पुत्रः स्यात् पिता स्याद्वेदपारगः॥
> ज्यायांसमनयोर्विद्याद् यस्य स्याच्छ्रोत्रियः पिता।
> मन्त्रसम्पूजनार्थन्तु सत्कारमितरोऽर्हति॥

एकस्य तु पिता अपठः, स्वयन्तु साङ्गवेदाध्यायी। इतरस्य तु पिता वेदपारगः, स्वयन्तु अपठः। तयोः कः श्रेयानिति संशयस्य सिद्धान्तमाह। अनयोर्द्वयोर्मध्ये यस्य पिता श्रोत्रियस्तं 'ज्यायांसं' श्राद्धयोग्यं, विद्यात्। 'इतरः' स्वयमेव यः श्रोत्रियः, सोऽपि 'मन्त्र-संपूजनार्थं' तेन ये मन्त्रा अधीताः तत्सम्मानार्थं, पूर्व्वाभावे 'सत्कारं' श्राद्धे भोजनीयत्वम् अर्हति। यस्तु श्रोत्रियगोत्रप्रसूतोऽपि मन्त्रहीनो न तस्य विहितक्रियया कुलमात्रेण श्रैष्ठ्यं।

तदुक्तमग्निपुराणे।

> किं कुलेन विशालेन मन्त्रहीनस्य देहिनः।

---

(१) पठनार्थमिति ख०।

क्रमयः किं न जायन्ते कुसुमेषु सुगन्धिषु ॥

जातूकर्णोऽपि ।

अपि विद्याकुलैर्युक्तान् वृत्तहीनान् द्विजाधमान् ।
अनर्हान् हव्यकव्येषु वाङ्मात्रेणापि नार्चयेत् ॥

यस्य तु कुले कश्चिद्गरीयान् गुणो न विज्ञायते न च कश्चिद्दोषोऽपि श्रूयते स्वयञ्च विद्यावृत्तसम्पन्नः सोऽपि विख्यातवंशस्य विद्वत्तमस्याभावे ग्राह्यः ।

आह मनुः ।

किं ब्राह्मणस्य पितरं किंवा पृच्छसि मातरं ।
श्रुतञ्चेदस्ति वेद्यं वा तत् मातापितरौ स्मृतौ ॥

प्रश्नवचनादेव सम्बन्धकुलदोषापरिज्ञानमवगम्यते । 'श्रुतं' शास्त्रं, 'वेद्यं' शास्त्रावबोध्यं कर्म्म, वानुष्ठेयतया यद्यस्ति तर्हि तावेव मातापितरौ किमस्य मातापितृविज्ञानेनेति । विद्यावृत्तयोर्वृत्तं ज्याय इत्याह मनुः ।

गायत्रीमारमात्रोऽपि वरं विप्रः सुयन्त्रितः ।
नायन्त्रितश्चतुर्वेदी सर्व्वाशी सर्व्वविक्रयी ॥

अल्पतरविद्योऽपि स्वानुष्ठाननिष्ठः श्रेष्ठः, बहुतरविद्यो यथेष्टचेष्टो नेति वाक्यार्थः ।

मत्स्यपुराणे ।

सावित्रीं जपते यस्तु त्रिकालं भरतर्षभ ।
भैक्षवृत्तिक्रियावांश्च स राजन् केतनक्षमः ॥

केतने निमन्त्रणे क्षमो योग्यः 'केतनक्षमः' ।

स्कन्दपुराणे ।

सदाचारपरा नित्यं स्वल्पविद्या अपि द्विजाः ।
पितॄणान्तेऽपि कुर्व्वन्ति तृप्तिं भुक्ताः कुलोद्भवाः ॥
कुलाचारसमोपेतान् तस्माच्छ्राद्धे नियोजयेत् ।
ब्राह्मणान् नृपशार्दूल मन्दविद्याधरानपि ॥

ये स्वल्पदोषा अपि बहुगुणाः, ये च निर्व्विद्या अपि स्वानुष्ठानशीलाः, ये च सदोषा अपि प्रायश्चित्तपूतात्मानस्तेषामपि सर्व्वगुणसम्पन्नपात्रालाभेऽनुग्रह उक्तो महाभारते ।

श्राद्धे ये च विनिर्दिष्टाः[१] ब्राह्मणा भरतर्षभ ।
दातुः प्रतिग्रहीतुश्च ऋणस्यानुग्रहात् पुनः ॥
चीर्णव्रता गुणैर्युक्ता भवेयुर्ये च कर्षुकाः ।
सावित्रीज्ञाः[२] क्रियावन्तस्ते राजन् केतनक्षमाः ॥
क्षत्रधर्म्मिणमप्याजौ केतयेत् कुलजं द्विजं ।
नत्वेव वणिजन्तात श्राद्धेषु परिकल्पयेत् ॥
अग्निहोत्री च यो विप्रो ग्रामवासी च यो भवेत् ।
अस्तेयश्चातिथिज्ञश्च स राजन् केतनक्षमः ॥
सावित्रीं जपते यश्च द्विकालं भरतर्षभ ।
भिक्षावृत्तिः क्रियावांश्च स राजन् केतनक्षमः ॥
उदितास्तमिते होमी नित्यं कर्म्मपरायणः ।
अहिंस्रश्चाल्पदोषश्च[३] स राजन् केतनक्षमः ॥

---

(१) देवे च निर्दिष्टा इति ग० ।
(२) सविज्ञाना इति क० ।
(३) अहिंस्रश्चाल्पकोपश्चेति ख० ।

गृहस्थवृत्तिर्यश्चापि ब्राह्मणो भरतर्षभ ।
मंवृत्तिः शूद्रवृत्तिश्च स राजन् केतनक्षमः ॥
अव्रती कितवः स्तेनः प्राणविक्रय्यो वणिक् ।
पश्चाच्चेत् पीतवान् सोमं सोऽपि केतनमर्हति ॥
अर्जयित्वा धनं पूर्व्वं दारुणैः कृषिकर्म्मभिः ।
पश्चात्तपो निषेवेत स राजन् केतनक्षमः ॥
अर्जयित्वा धनं पूर्व्वं दारुणैः कृषिकर्म्मभिः ।
भवेत्सर्व्वातिथिः पश्चात् स राजन् केतनक्षमः ।

असम्बन्धिनां श्राद्धे भोजनीयत्वमभिधाय गारुड़पुराणे ।

उदासीनेष्वलब्धेषु भोज्याः सम्बन्धिनोऽपि हि ।
मातुलः श्यालयाज्यर्त्विक्शिष्याचार्य्यादयोऽपि च ॥

'मातुलः' मातुर्भ्राता। 'श्यालः' पत्नीभ्राता। 'याज्यः' यस्यार्त्विज्यं क्रियते। 'ऋत्विक्' याजकः। 'शिष्यः' अध्याप्यः। 'आचार्य्यः' वेदाध्यापकः।

आपस्तम्बः।

भोजयेद् ब्राह्मणान् ब्रह्मविदो योनिगोत्रमन्त्रान्तेवास्यसम्बन्धान् गुणहान्या तु परेषां समुदेतः सोदर्य्योऽपि भोजयितव्यः एतेनान्तेवासिनो व्याख्याताः। 'ब्रह्मविदः' वेदार्थज्ञान् अध्यात्मज्ञाननिष्ठान् वा, योन्यादिसम्बन्धरहितान् ब्राह्मणान् भोजयेत्। 'परेषां' योन्यादिसम्बन्धरहितानां, यदि वृत्तविद्यादिगुणहानिः तदा 'समुदेतः' सकलगुणोपेतः, सोदर्य्योऽपि भोजयितव्यः। किमङ्ग पुनः व्यवहितसम्बन्धाः श्याल-श्वशुर-जामातृ-मातुलादयः। 'एतेन' समुदितेन

सोदर्य्येण, 'अन्तेवासिनः' समीपवासिनः, व्याख्याताः । तेन भोज-येदित्यनुवृत्तौ गौतमः ।

शिष्यांश्चैके सगोत्रांश्च भोजयेदूर्ध्वं त्रिभ्योगुणवतः ।

ब्रह्मचार्याज्याचार्याश्च द्वितीयब्रह्मचारमामार्षेयांश्च । 'ऊर्द्धं त्रिभ्यः' इति मुख्यास्त्रयस्तावदसम्बन्धिन एव निमन्त्रणीयाः । अथ-सम्बन्धिभ्यस्त्रिभ्य ऊर्द्धं पङ्क्तिपावनगुणयुक्तं शिष्यादिकं भोजयेदि-त्यर्थः । अन्येत्वेवं व्याचक्षते । सगोत्रेषु मध्ये त्रिभ्यः पुरुषेभ्य ऊर्द्धं गुणवान् भोजनीय इति ।

अत्र वसिष्ठः ।

शिष्यानपि गुणवतो भोजयेत् ।

'गुणवतः' गुणप्रकर्षवतः । अपिशब्दादन्तेवासिनोऽपि ।

मनुकूर्म्मपुराणयोः ।

मातामहं मातुलञ्च स्वस्त्रीयं श्वशुरं गुरुं ।

दौहित्रं विट्पतिं बन्धुमृत्विग्याज्यांश्च भोजयेत् ॥

'मातामहः' मातुः पिता । 'स्वस्त्रीयः' भगिन्याः पुत्रः । 'गुरुः' उपाध्यायः । विशः प्रजाया दुहितुः पतिरिति व्युत्पत्त्या 'विट्पतिः' जामाता । अतिथिर्व्वा विट्पतिः । स हि गृहाभ्यागतः सन् सर्व्वासां विशां लोकनिष्ठ इति मेधातिथिः । श्राद्धीयद्विजसन्निधावतिथिर्भो-जनीय इत्युक्तं । यदि तु श्राद्धे भोक्तारः प्रकृष्टगुणा न स्युः श्राद्धे एवासौ भोजनीय इत्यनुकल्पनं ।

बन्धुमातुलश्यालादिरसगोत्रस्तथा गुणी ।

कामं श्राद्धेऽर्च्चयोन्मत्रं नाभिरूपमपि त्वरिं ।

द्विषता हि हविर्भुक्तं भवति प्रेत्य निष्फलं ॥

'अभिरूपमपि' विद्वांसमपीत्यर्थः। काममित्यभिधानादनुकल्पो-ऽयमिति गम्यते।

श्राद्धसम्पद इत्यनुवर्त्तमाने याज्ञवल्क्यः।

स्वस्रीयर्त्त्विक्जामातृयाज्यश्वशुरमातुलाः।
त्रिणाचिकेतदौहित्रशिष्यसम्बन्धिबान्धवाः॥

वायुपुराणे।

मातापितृपरश्चैव स्वस्रीयः सामवेदवित्।
ऋत्विक्पुरोहिताचार्य्यमुपाध्यायञ्च भोजयेत्॥
मातुलः श्वशुरः श्यालः सम्बन्धी द्रोणपाठकः।
एते श्राद्धे नियोक्तव्या ब्राह्मणा वेदपारगाः॥

मत्स्यपुराणे।

भोजयेच्चापि दौहित्रं यत्नतः श्वशुरं गुरुं।
विट्पतिमातुलबन्धुमृत्विगाचार्य्यश्यालकान्॥

गुरुरत्र शिल्पादिशास्त्रोपाध्यायः।

प्रभासखण्डे।

दौहित्रर्त्त्विग्जामातृस्वस्रीयाः श्वशुरस्तथा।
मातापितृपरा भोज्याः शिष्यसम्बन्धिबान्धवाः॥

त्रिणाचिकेतादीनभिधायोक्तं विष्णुपुराणे।

ऋत्विक्स्वस्रीयदौहित्रजामातृश्वशुरास्तथा।
मातुलोऽथ तपोनिष्ठः पितृमातृस्वसुः पतिः॥
शिष्याः सम्बन्धिनश्चैव मातापितृरतश्च यः।

एतान्नियोजयेच्छ्राद्धे पूर्व्वोक्तान् प्रथमं नृप ।
ब्राह्मणान् पितृतुष्ट्यर्थमनुकल्पेष्वनन्तरान् ॥

पूर्व्वोक्तांस्त्रिणाचिकेतादीन् प्रथमं नियोजयेत् । एतान् ऋत्विगादीन् तदनन्तराननुकल्पेषु नियोजयेत् ।

अत्र शङ्खधरेणोक्तं ।

कुष्ठकुणित्वादिदोषरहिताः सन्ध्योपासनमात्रगुणा एते मातुलादयोऽनुकल्पतया नियोज्याः । यदि तु विद्वांस एते भवन्ति तदा मुख्यकल्पत्वेनैवेति । तदेतस्याः कल्पनायाः किं मूलमिति न विद्मः । वयन्तु ब्रूमः । उत्कृष्टगुणोदासीनाभावे प्रतिनिधीयन्ते स्वन्वते । प्रतिनिधिश्च प्रथमन्तावत् सुसदृश एवेति तदलाभे असदृश एवेति । उत्कृष्टगुणोदासीनानामुत्कृष्टगुणा एव मातुलादयः सुसदृशा इति प्रथमतः प्रतिनिधीयन्ते(१) । तदभावे मध्यमगुणाः । तेषामप्यभावे हीनगुणा इति । एवं सति गुणवत्तरत्ववेदपारगत्वादीनि तद्विशेषणान्यपि समञ्जसानि स्युः ।

ननु यद्येते प्रतिनिधयस्तर्हि मुख्याभावे सादृश्यात् स्वयमेव प्राप्स्यन्ति इत्यनुकल्पवचनानामानर्थक्यमेव(२) स्यात् । न । पूतिकवचनवन्नियमार्थत्वोपपत्तेः । यथा सोमाभावे बहुषु सदृशेषु प्राप्तेषु वचनेन नियमः क्रियते, पूतिका एवाभिषोतव्या इति । एवमिहापि नियमार्थानि वचनानि भविष्यन्ति । तदुक्तं जैमिनिना "नियमार्थः क्वचिद्विधिः" इति । नियमश्चैवं अत्र यथैवोत्कृष्टगुणानामुदासीना-

---

(१) प्रथमतो विधीयन्ते इति ख० ।

(२) इत्यनुकल्पवचनमनर्थमेव इति ग० ।

गामभावे प्रथमं गणोत्कर्षसादृश्यादुत्कृष्टगुणा मातुलादयः प्राप्ताः। एवमौदासीन्यसादृश्येन मध्यमगुणा उदासीनाः प्राप्ताः तत्र नियम्यते मातुलादय एव ग्राह्या इति। एवं च सति वक्ष्यमाणानि सम्बन्धिनमतिक्रम्य(१)वचनान्यपि नियमार्थानि स्युः। मुख्यब्राह्मणाभावे मातुलादीनतिक्रम्यान्ये न ग्राह्या इति। तच्च श्वशुरानपौति। किं पुनर्न्यायेनार्थवादत्वेन नेयं। अमूर्खानिति तु पाठे सर्व्वमनवद्यमेव। अथवा शेषमन्नमिष्टैः सह भुज्यतामिति ब्राह्मणाभ्यनुज्ञातश्राद्धोपयुक्तशेषान्नप्रतिपत्त्यर्थं यदिष्टभोजनं तद्विषयाणि मूर्खानतिक्रमवचनानि।

आह गार्ग्यः।

नैकगोत्रे हविर्दद्यात्समानप्रवरे तथा।
न चाज्ञातकुले दद्यात् यथा कन्या तथा हविः॥
अभावे त्वन्यगोत्राणामेकगोत्रांस्तु भोजयेत्।
असमप्रवराभावे समानप्रवरानपि॥

कूर्म्मपुराणे।

अभावे त्वन्यगोत्राणां सगोत्रानपि भोजयेत्।

अत्र सगोत्रशब्देन यथैकगोत्राः असम्बन्धिनोऽनुज्ञायन्ते तथा सपिण्डसमानोदकाद्याः सम्बन्धिनोऽप्यनुज्ञायन्त इति गम्यते। तत्र विशेषमाहात्रिः।

षड्भ्यस्तु पुरुषेभ्योऽर्व्वाक् न श्राद्धीयास्तु गोत्रिणः।
अतस्तु परतो भोज्या श्राद्धे स्वगोत्रजा अपि॥

ये षड्भ्यः परे न भवन्ति त इहार्व्वाक्शब्देन गृह्यन्ते।

(१) सम्बन्धानतिक्रम्येति ख०।

ततश्च गोत्रे षट्पुरुषाः श्राद्धे न भोजनीया इति तद्वचनार्थः । गुणवतां तेषामभावे श्रुताध्ययनसम्पन्नाः सप्तमादयोऽपि भोजनीयाः । अत्र पङ्क्तिपावनानन्तरं बौधायनः ।

तदभावे रहस्यविदृचो यजूंषि सामानीति श्राद्धस्य महिमा तस्मादेवंविद्यं सपिण्डमप्याशयेदिति ।

'रहस्यवित्' वेदान्तार्थवित् । यस्मादृग्यजुःसामानि श्राद्धस्य 'महिमा' महत्त्वापादकानि, तस्मात् 'एवंविद्यं' ऋग्यजुःसामविदं, सपिण्डमपि भोजयेत् । तथायं सपिण्डशब्दः सप्तपुरुषमात्रविषयः । त्रिभ्य ऊर्द्ध्वं सपिण्डानां भोजनीयत्वदर्शनात् । तदुक्तं गौतमेन ।

भोजयेदूर्ध्वं त्रिभ्यो गुणवन्तमिति । चतुर्थादर्व्वाञ्चस्तु न भोजनीया एव ।

तदाह सुमन्तुः ।

पिता पितामहश्चैव श्राद्धेषु प्रपितामहः ।
पितुः पितृव्यः स्वस्रीयो न भोज्याश्च सुतादयः ॥

पितुः सुतादय इति सम्बन्धः । अत्र पितृपितामहादीनामुद्दिश्यमानाधिष्ठानभूतत्वेन श्राद्धभोजनं निषिध्यते । न पुनरन्याधिष्ठानीभूतत्वेनापि पृथक् श्राद्धादिषु । "विप्रवद्वापि तं श्राद्धे स्वकं पितरमाशयेत् । पितामहो वा तत् साक्षात् भुञ्जीत श्राद्धमर्चित इत्यादिभिस्तेषां श्राद्धे भोजनीयत्वदर्शनात् । अत्रिस्तु पित्रादीनां गुणवत्तराणां वैश्वदेवे नियोज्यत्वमुक्तवान् ।

पिता पितामहो भ्राता पुत्रो वाथ सपिण्डकः ।
न परस्परमर्घ्याः स्युः न श्राद्धे ऋत्विजस्तथा ॥

ऋत्विक्पुत्रादयो ह्येते सकुल्या ब्राह्मणाः स्मृताः।
वैश्वदेवे नियोक्तव्या यद्येते गुणवत्तराः॥

अतो यदापस्तम्बेन समुदेतस्य सोदर्य्यस्य भोजनीयत्वमुक्तं तदपि वैश्वदेवे इति मन्तव्यं। सगुणानामनुकल्पानामलाभे निर्गुणानामनुकल्पतया स्वीकारमाह वसिष्ठः।

आनृशंस्यं परो धर्म्मो याचते यत् प्रदीयते।
अयाचतः सीदमानान् सर्व्वोपायैर्निमन्त्रयेत्॥

आनृशंस्यं पर उत्कृष्टो धर्म्मस्तेन सगुणानामभावेऽपि निर्गुणायापि याचते यत् प्रदीयते तदप्यनुकल्पो भवति अयाचतः सीदमानान् अयाचनशीलान् कुत एव कारणात् सीदतो निर्गुणानपि सगुणानामलाभे मन्त्रयेत्। सर्व्वोपायैरिति यादृशैस्ते निमन्त्रणमभ्युपगच्छन्ति तादृशैरुपायैरित्यादरेण निमन्त्रणं तदयाचनेन सीदतामलाभे याचमानाय प्रदानमिति दर्शयति। एवंविधेषु विप्रेषु सदाचारविकल्पदर्शनेऽपि निन्दा न कार्य्येत्याह स एव।

युगे युगे तु ये धर्म्मास्तेषु धर्म्मेषु ये द्विजाः।
तेषां निन्दा न कर्त्तव्या युगरूपा हि ते द्विजाः॥

'युगे युगे तु ये धर्म्माः' युगानुरूपरागद्वेषादितारतम्यनिबद्धा ये ये असत्यभाषणादयो दुःस्वभावाः, 'तेषु धर्म्मेषु ये द्विजाः' तेषु दुःस्वभावेषु वर्त्तमाना ये द्विजाः, युगानुरूपविप्रेष्वपि यथासम्भवं श्रेष्ठा एव ग्राह्याः। प्रथमकल्पशक्तस्य तु अनुकल्पानुष्ठातुर्दोषमाह मनुः।

प्रभुः प्रथमकल्पस्य योऽनुकल्पे तु वर्त्तते।
न साम्परायिकं तस्य दुर्म्मतेर्विद्यते फलं॥

'प्रभुः' सम्पादने समर्थः। 'सम्परायः' उत्तरकालः। सम्पराय-शब्दस्य तद्वाचकताया अमरसिंहेनाभिहितत्वात्। एवं वाऽयमर्थः। 'सम्पराये' भविष्यकाले भवं स्वर्गादिकं फलं न विद्यते इति।

इत्यनुकम्पनिरूपणं।

अथ सन्निहितब्राह्मणानतिक्रमः।

तत्र शातातप-पराशरस्मृत्योः।

> सन्निकृष्टमधीयानं ब्राह्मणं यस्त्वतिक्रमेत्।
> भोजने चैव दाने च दहत्यासप्तमं कुलं॥

अत्रैकग्रामनिवासिनां तुल्यगुणानां द्विजानां मध्ये स्वेच्छया आद्रुपर्य्याप्तेषु गृह्यमाणेषु दैवात् केषाञ्चिदतिक्रमोऽभवन्नपि न दोषाय भवतीति। बुद्ध्या सन्निकृष्टं ब्राह्मणं नातिक्रामेत् तं परित्यज्यान्यं नोपाददीतेत्यर्थः। यस्मादतिक्रामन् 'आसप्तमं' स्वप्रभृति सप्तमपुरुषपर्य्यन्तं स्वकुलं, 'दहति' निरयाग्निना भस्मीकरोति।

षट्त्रिंशन्मते।

> सन्निकृष्टमधीयानं ब्राह्मणं यो व्यतिक्रमेत्।
> भोजने चैव दानेषु दहेत् त्रिपुरुषं कुलं॥

'त्रिपुरुषं' त्रिपुरुषपर्य्यन्तं। अधीतवेदस्य सन्निकृष्टस्यातिक्रमे योदोष उक्तः सोऽन्यस्यातिक्रमे नास्तीत्यर्थात् सिद्धमपि व्यास-वसिष्ठ-शातातपैर्वैद्वपन्यासेन दृढीकृतं।

> ब्राह्मणातिक्रमो नास्ति विप्रे वेदविवर्जिते।
> ज्वलन्तमग्निमुत्सृज्य न हि भस्मनि हूयते॥

'वेदविवर्जिते' वेदाध्ययनरहिते विप्रेऽतिक्रान्ते अनुपाने सति तत्र

तदतिक्रमकृतप्रकृतप्रयोजनहानिप्रत्यवायादिरूपो न कश्चिद्दोषो जायते। यस्मात्तादृशो हविःप्रतिष्ठापनयोग्यः। यथा वह्निं विहाय भस्मनि हविः प्रक्षेपयोग्यं न भवतीति दृष्टान्तः।

भविष्यत्पुराणे।

व्यतिक्रान्ते न दोषोऽस्ति निर्गुणं प्रति कर्हिचित्।

द्विविधोऽत्र सन्निकृष्टः समीपगृहवासी शरीरसम्बन्धी मातुलादिश्च। ननु द्विविधस्यापि सन्निकृष्टस्यातिक्रमो निषेद्धुं न शक्यते। यस्मादसन्निकृष्टापेक्षयोत्तमस्य प्रथमकल्पत्वादेवानतिक्रमसिद्धेः समस्य तु सन्निहितातिक्रमे कारणाभावादितिन्यायादतिक्रमाप्राप्तेः। न चेयं प्राप्तिरिति वाच्यं। यत्र लाघवेन निमन्त्रितत्वात्तस्य हीनस्य त्वतिक्रमोनिषिध्यमानः सर्व्वानपि योग्यायोग्यविधिनिषेधान् बाधेत। तस्मादतिक्रमस्य निषेधोऽनुपपन्नः। अस्तु तर्हि नोद्यदादित्यवत्पर्य्युदासोऽयं व्यतिक्रमादन्यत् कर्त्तव्यमिति। किं तदन्यत् निमन्त्रणं, नैतदेवं, निषेधपक्षोक्तविकल्पदूषणैरेव निरस्तत्वात्। अतो न पर्य्युदासोऽपि सम्बन्धिषु व्यतिक्रमनिषेधस्य सम्बन्धिनिषेधानुकल्पविधिभ्यां विरोधस्यापरोदोषः। अतोऽतिक्रमनिषेधसम्बन्धिनिषेधानुकल्पविधीनामविरोधेन वक्तव्यो विषयविभागः। उच्यते। यदा सर्व्वोत्तमगुण उदासीनो न लभ्यते तदानुकल्पविधिस्तदासीनेव मध्यमगुणोदासीनग्रहणे प्राप्ते उत्तमगुणा वा मध्यमगुणा वा सम्बन्धिनः पूर्व्वं गृहीतव्याः। हीनगुणेषु तु उदासीनेषु मध्यमगुणा वा हीनगुणा वा सम्बन्धिन एव ग्राह्याः। सोऽयमतिक्रमनिषेधस्य विषयः। उक्तमधीयानस्य सन्निहितस्यातिक्रमो न कर्त्तव्यः अनधीयानस्य च कर्त्तव्य इति।

इदानीमनधीयानस्यापि सन्निहितस्यातिक्रमो न कर्त्तव्य इत्युच्यते ।

भविष्यत्पुराणे ।

अरुण उवाच ।

एवमेतज्जगन्नाथ देवदेव जगत्पते ।
किन्तु यन्मे पुरा देव श्रुतं वाक्यं महात्मनः ॥
गदतो नारदस्येह शृणु त्वं ग्रहनायक ।
गदतो मे सुरश्रेष्ठ धर्म्ममर्थं सुखावहं ॥
सन्निकृष्टं द्विजं यस्तु शुक्लजातिं प्रियम्वदं ।
मूर्खं वा पण्डितं वापि वृत्तहीनमथापि वा ॥
नातिक्रमेन्नरोविद्वान् दारिद्र्याभिहतं तथा ।
सप्तपूर्व्वान् सप्तपरान् पुरुषानात्मना सह ॥
अतिक्रम्य द्विजो घोरे नरके पातयेत् खग ।
तस्मान्नातिक्रमेत् प्राज्ञो ब्राह्मणान् प्रातिवेश्मकान् ॥
सम्बन्धिनस्तथा सर्व्वान् दौहित्रं विट्पतिं तथा ।
भागिनेयं विशेषेण तथा सम्बन्धिनः खग[1] ॥
नातिक्रमेन्नरस्त्वेतान् स्वस्थितानपि गोपते ।
अतिक्रम्य महारौद्रं रौरवं नरकं व्रजेत् ॥

प्रभासखण्डे ।

सम्बन्धिनस्तथा सर्व्वान् दौहित्रं विट्पतिं तथा ।
भागिनेयं विशेषेण तथा बन्धुगणानपि ॥
नातिक्रमेन्नरस्त्वेतान् मूर्खानपि वरानन इति ।

---

(१) बन्धून् खगाधिप इ ग० ।

महाभारते ।

गायत्रीमात्रसारोऽपि ब्राह्मणः पूजितः खग ।
गृहासन्नो विशेषेण न भवेत्पतितः स चेत् ॥

यस्मिन् ब्राह्मणे गायत्रीमात्रमेव सर्व्वविद्यासारभूतं ब्राह्मण्यसारभूतं नास्ति सोऽप्यनुकम्प्यत्वेन श्राद्धादौ पूज्यतां प्राप्नोत्येव । यदि नामैवं-विधो भूत्वा स्वगृहप्रत्यासन्नगृहवासी भवेत्तदासौ प्रत्यासन्नत्वेन विशे-षतः पूज्यतां लभते । विशेषेणेति वचनं तस्यानतिक्रमं सूचयति ।

अयन्तु भविष्यत्पुराणाद्युक्तो निर्गुणसन्निहितब्राह्मणानतिक्रमो गुण-युक्तासन्निहितब्राह्मणालाभ एव लाभे व्यतिक्रम एव ।

तथा च महाभारते ।

यदि स्यादधिको विप्रो दूरे वृत्तादिभिर्युतः ।
तस्मै यत्नेन दातव्यमतिक्रम्यापि सन्निधौ ॥

'अधिकः' वेदाध्ययनवृत्तादिगुणसम्पदा ।

अधिकग्रहणाद्यदि तु समस्तदा सन्निहितातिक्रमो न कर्त्तव्य इति गम्यते ।

निशम्याथ गुणोपेतं ब्राह्मणं साधुसम्पदं ।
दूरादृत्वा च सत्कृत्य यत्नतश्चापि पूजयेदिति ॥

सन्निहितं वेदाध्ययनवृत्तादिगुणरहितं ब्राह्मणमतिक्रम्य गुणयुक्तं दूरमपि कृते श्राद्धादिरूपे कर्म्मणि भोजयेदित्यर्थः ।

बौधायनोऽप्याह ।

यस्य चैकगृहे मूर्खो दूरे वापि बहुश्रुतः ।
बहुश्रुताय दातव्यं नास्ति मूर्खे व्यतिक्रमः ॥

षट्त्रिंशन्मतेऽपि ।

यस्य त्वेकगृहे मूर्खो दूरस्थश्च गुणान्वितः ।
गुणान्विताय दातव्यं नास्ति मूर्खे व्यतिक्रमः ॥

'व्यतिक्रमो नास्ति' व्यतिक्रमदोषो नास्तीत्यर्थः । 'एकगृहे' इत्यनेन चैतत् सूच्यते एवंविधे विषये अत्यन्तसन्निधिरनतिक्रमप्रयोजको न भवतीति । यत्तु दूरस्थे गुणाढ्ये सत्यपि सन्निहितस्य निर्गुणस्यातिक्रमो न कर्त्तव्य इत्युक्तं भविष्यत्पुराणे ।

यस्त्वासन्नमतिक्रम्य ब्राह्मणं पतितादृते ।
दूरस्थं भोजयेन्मूढो गुणाढ्यं नरकं व्रजेत् ॥
तस्मात् संपूजयेदेनं गुणं तस्य न चिन्तयेत् ।
केवलं चिन्तयेज्जातिं[1] गुणान् वा विततान् खग ।
तस्मादामन्त्रयेत् पूर्व्वमासन्नं ब्राह्मणं बुधः ॥

तत् पूर्व्वोक्तबहुतरवाक्यविरोधायानतिक्रमणमध्ये सन्निहितानतिक्रमदर्शनार्थं, न तु दूरस्थगुणाढ्यलाभेऽप्यनतिक्रमार्थमिति व्याख्येयं । अथवायं [illegible]तिक्रम्य गृहप्रत्यासत्ति-तत्समानाधिकरण-शरीरप्रत्यासत्तिविशिष्ट-ब्राह्मणविषयो वर्णनीयः । दैवविषयत्वेन वा वर्णनीयः । तत्र हि परीक्षानिषेधमुखेन गुणिनो गृहस्थस्य वक्ष्यमाणत्वात् । ईदृशी वा वचनानां व्यवस्था । यः सम्बन्धनिषेधः स पित्र्ये, य[illegible]-कत्वेन विधिः स वैश्वदेविके ।

सदाचारः ।

---

(१) तथा न चिन्तयेज्जातिमिति ग० ।

पिता पितामहो भ्राता पुत्रो वाथ सपिण्डकः।
न परस्परमर्हाः स्युः न श्राद्धे ऋत्विजस्तथा॥
ऋत्विकपुत्रादयोऽप्येते सकुल्या ब्राह्मणा द्विजाः।
वैश्वदेवे नियोक्तव्या यद्येते गुणवत्तरा इति॥

अथवा यः सम्बन्धानतिक्रमः स श्राद्धादन्यस्मिन् दैवे मानुषे वा कस्मिंश्चिदभ्युदयादिकालिके भोजने अथवा श्राद्धप्रयोगोत्तरकालिके शेषान्नप्रतिपत्तिभोजन इति सर्व्वमनवद्यं।

इति सन्निहितब्राह्मणानतिक्रमः।

अथ वर्ज्या ब्राह्मणाः।

ब्रह्मपुराणे।

इदानीं सम्प्रवक्ष्यामि वर्जनीयान् द्विजाधमान्।

महाभारते।

अत ऊर्द्ध्वं विसर्गस्य परीक्षां ब्राह्मणे शृणु।

'विसर्गः' विसर्जनं त्याग इति यावत्।

अत्र ग्राह्यब्राह्मणलक्षणाभिधानेनैव तदन्येषामर्थादग्रहणे सिद्धेऽपि यद्वर्जनार्थं दोषाभिधानं तत् पूर्व्वोक्तानां गुणवतामलाभे कदाचिदेतद्दोषरहितानां ग्रहणार्थं। दोषवतां ग्रहणे दृष्टं सिद्धमपि प्रकृतकर्म्मविनाशं स्पष्टमाह सत्यव्रतः।

विधिहीने फलं किञ्चित् दुर्ब्राह्मणसुते न च।
दुर्ब्राह्मणे प्रदत्तञ्चेन्नेह नामुत्र तद्भवेत्॥

विधिना यथोक्तद्रव्यैः पुत्रेण गुणवन्तो ब्राह्मणा भोजनीया इत्याम्नातं। तत्र विधिहीनं यथोक्तद्रव्यादिहीनमपुत्रेणापि क्रियमाणं

श्राद्धं किञ्चित् फलं ददात्येव । वक्ष्यमाणे दोषदूषिते दुर्ब्राह्मणे तु भोजिते सर्व्वथा श्राद्धं विनश्यतीत्यर्थः ।

यमः ।

ऊषरे तु यथैवोप्तं वीजमाशु विनश्यति ।
तथा दत्तमनर्हेभ्यो हव्यं कव्यञ्च नश्यति ॥

'ऊषरं' चारमृत्तिकोद्देशः ।

महाभारते ।

यथोषरे वीजमुप्तं न रोहेन्न वाप्योप्ता च प्राप्नुयाद्वीजभागं ।
एवं श्राद्धं भुक्तमनर्हमाणेन चेह नामुत्र फलं ददाति ॥

व्यासशातातपौ .

प्रस्तरे वापितं वीजं भिन्नभाण्डे च दोहनं ।
भस्मन्यपि हुतं हव्यं तद्दानमसाधुषु ॥

मनुः ।

अनर्हते यद्ददाति न ददाति यदर्हते ।
अर्हानर्हानभिज्ञानात् सोऽपि धर्म्माच्च हीयते ॥

दोषवतां ग्रहणे न केवलं प्रकृतकर्म्मविनाशः किन्तु प्रत्यवायोऽपि भवतीत्येतत् ज्ञापनमपि दोषाभिधानस्य प्रयोजनं । प्रत्यवायश्च दर्शितो वायुपुराणे ।

न श्राद्धे भोजनीयाः स्युर्निन्दिता ब्राह्मणाधमाः ।
यैर्भुक्तं नश्यति श्राद्धं पितॄन् दातॄंश्च पातयेत् ॥

'पातयेत्' प्रत्यवायेन संयोजयेत् ।

ब्रह्मपुराणे ।

असताम्प्रग्रहो यत्र सताञ्चैवावमाननं ।
दण्डो दैवकृतस्तत्र सद्यः पतति दारुणः ।

दक्षः ।

विधिहीने तथा पात्रे यो ददाति प्रतिग्रहं ।
न केवलं हि तद्‌याति शेषमप्यस्य नश्यति ॥

विष्णुः ।

यथा प्लवेनौपलेन निमज्जत्युदके नरः ।
दातृप्रतिग्रहीतारौ तथैवान्यो निमज्जतः ।

तथाह वसिष्ठः ।

विद्वद्भोज्यान्यविद्वांसो येषु राष्ट्रेषु भुञ्जते ।
तान्यनावृष्टिमृच्छन्ति महद्वा जायते भयं ॥

'ऋच्छन्ति' प्राप्नुवन्ति ।

कथञ्चिद्‌गुणहीना अपि दोषवन्तः पङ्क्तिपावनमिश्रिततयोपवेशिता नानर्थवहाः । "अपाङ्‌क्त्योपहता पङ्क्तिः पाव्यते यैर्द्विजोत्तमैः" इति मनुनाभिहितत्वात् । अतएव सुमन्तुना कथञ्चिद्‌गृह्यमाणानां दोषवतां पङ्क्तिपावनमिश्रणमुक्तं ।

काणाः कुण्डाश्च षण्डाश्चाप्यचर्म्माणः कचैर्व्विना ।
सर्व्वे श्राद्धे नियोक्तव्या मिश्रिता वेदपारगैः ॥

'काणाः' एकाक्षाः । 'कुण्डाः' चङ्क्रमणाक्षमचरणाः । 'षण्डाः' क्लीवाः । 'अचर्म्माणः' दुश्चर्म्माणः । 'कचैर्व्विना' खल्वतय इत्यर्थः ।

काश्यपेन तु मिश्रणे विशेष उक्तः ।

काणादीन् भोजयेद्दैवे श्राद्धे दाने तु वर्जयेत् ।

श्राद्धे प्रसक्तौ वैश्वदेविके भोजयेत्। दाने तु वर्जयेत्। पङ्क्ति-पावनामिश्रितेषु प्रमादाद्दोषवत्सु भोजितेषु दोषतारतम्यतश्चादेनमि "गुरूणि गुरूणि लघुनि लघूनीति" वचनात् यथायथं प्रायश्चित्तं विधेयं। एतच्च वैतान्धो न च ते काणा इत्येतन्मनुश्लोकाभिप्रायं वर्णयता मेधातिथिना समुद्दिष्टं। अयोग्यस्य श्राद्धे भोक्तुरपि प्रत्यवायमाहुः यम-मनु-शातातपाः ।

याविता ग्रसते पिण्डान् हव्यकव्येष्वमन्त्रवित्।

तावतो ग्रसते प्रेत्य दीप्तान् ऋष्टीनयोगुडान् ॥

'पिण्डान्' ग्रासान् । 'अमन्त्रवित्' वेदरहितः। 'दीप्तान्' अग्निस-न्तप्तान्। 'ऋष्टिः' आयुधविशेषः। 'अयोगुडाः' अयोगोलकाः ।

यमः ।

देवतानां पितॄणाञ्च हव्यकव्यविनाशकः ।

विप्रोऽधर्मपरोमूर्खो न लोकान् प्राप्नुयात् क्वचित् ॥

तदेतत् सर्वमभिप्रेत्य याज्ञवल्क्येनोक्तं ।

गोभूतिलहिरण्यादि पात्रे दातव्यमर्चितं ।

नापात्रे विदुषा किञ्चिदात्मनः श्रेयइच्छता ॥

वर्ज्या निरूप्यन्त इति प्रतिज्ञातं। तत्र मित्रादयस्तावत् मनुः ।

न श्राद्धे भोजयेन्मित्रं धनैः कार्य्योऽस्य संग्रहः ।

नारिं न मित्रं यं विद्यात्तं श्राद्धे भोजयेद्द्विजं ॥

सत्यामेव श्रोत्रियत्वादिपूर्व्वगुणसम्पदि मैत्र्यानिमित्तेन प्रतिषे-धोऽयं। मनोवाक्कायैरनुकूलैकप्रवृत्तिः 'मित्रं' ।

'संग्रहः' चित्तानुरञ्जनं। 'अरिः' शत्रुः। यो रागद्वेषयोरद्वेषस्तं भोजयेत्।

यस्य मित्रप्रधानानि श्राद्धानि च हवींषि च।

तस्य प्रेत्य फलं नास्ति श्राद्धेषु च हविःषु च॥

पूर्व्वस्य प्रतिषेधस्यार्थवादोऽयं। मित्रशब्दो भावप्रधानः मैत्रीप्रधानानीत्यर्थः। 'हवींषि' हव्यानि। प्रेत्येति परलोकवाचकमव्ययं असमानकर्तृकत्वेन क्त्वाप्रत्ययानुपपत्तेः।

यः सङ्गतानि कुरुते मोहात् श्राद्धानि मानवः।

स स्वर्गात् च्यवते लोकात् श्राद्धमित्रं द्विजाधमः॥

'सङ्गतानि' सख्यानि। 'मोहात्' शास्त्रार्थमजानन्। 'स्वर्गाच्च्यवते' स्वर्गेण न सम्बध्यत इत्यर्थः। श्राद्धं मित्रं मित्रलाभहेतुर्यस्य। द्विजग्रहणं प्रदर्शनार्थं, शूद्रेणापि मित्रीभूता ब्राह्मणा न भोज्या इति मेधातिथिना बहु प्रपञ्चितं।

सम्भोजनी याभिहिता पैशाची दक्षिणा द्विजैः।

इहैवास्ते तु सा लोके गौरवे वैकवेश्मनि॥

सम्भोजनी या सहभोजनी। मैत्र्या हि सहभोजनी प्रवर्त्तते।

पिशाचानामयं धर्म्मो यच्छ्राद्धे मित्रसंग्रहः।

सा दक्षिणा इहैवास्ते मित्रार्जनफला हि सा।

मित्रार्जनमात्रफला भवतीत्यर्थः।

यस्य मित्रप्रधानानि श्राद्धानि च हवींषि च।

पितृषु देवयज्ञेषु दाता स्वर्गं न गच्छति॥

श्राद्धेन यः कुरुते सङ्गतानि

न देवयानेन पथा स याति ।
विनिर्मुक्तं पिप्पलं बन्धनो वा
स्वर्गाल्लोकाद्भ्रश्यति श्राद्धमित्रः ॥

देवयानशब्दः पितृयाणस्याप्युपलक्षणं । वाशब्द उपमार्थः । 'पिप्पलं' पिप्पलफलं ।

हारीतः ।

श्राद्धेन यः कुरुते सङ्गतानि
न देवयानेन पथा स याति ।
हृन्ताच्युतं पिप्पलं बन्धनाद्वा
लोकात् स्वर्गात् च्यवते श्राद्धमित्रः ॥

यमापस्तम्बौ ।

सम्भोजनी नाम पिशाचभिक्षा
नैषा पितॄन् गच्छति नोत देवान् ।
इहैव सा भ्रमति क्षीणपुण्या
शालान्तरे गौरिव नष्टवत्सा ॥

श्राद्धमधिकृत्य गौतमः ।

न च तेन मित्रकर्म्म कुर्य्यात् ।

वार्हस्पत्यसंहितायां ।

यस्य मित्रप्रधानानि श्राद्धानि च हवींषि च ।
तस्य प्रेत्य फलं नैव चारित्यन्योन्यभोजनात् ॥

महाभारते ।

यस्य मित्रप्रधानानि श्राद्धानि च हवींषि च ।

न प्रीणाति पितॄन् देवान् न स्वर्गं स च गच्छति ॥

यस्तु श्राद्धैः कुरुते सङ्गतानि
न देवयानेन पथा स याति ।
स वै मुक्तं पिप्पलं बन्धनाद्वा
स्वर्गाल्लोकाच्च्यवते श्राद्धमित्रः ॥
तस्मान्मित्रं श्राद्धकृन्नाद्रियेत
दद्यान्मित्रेभ्यः संग्रहार्थं धनानि ।
यं मन्यते नैव शत्रुं न मित्रं
तं मध्यस्थं भोजयेत् श्राद्धकल्पे ॥

उत्कृष्टगुणोदासीनाभावे कदाचिदुत्कृष्टगुणं मित्रं ग्राह्यं। शत्रुस्तु-गुणवत्तयापि न ग्राह्य इत्याह मनुः ।

कामं श्राद्धेऽर्चयेन्मित्रं नाभिरूपमपि त्वरिं ।
द्विषता हि हविर्भुक्तं भवति प्रेत्य निष्फलं ॥

'अभिरूपं' योग्यं ।

सम्भवत्युदासीने मित्रं न ग्राह्यमेवेत्युक्तं बार्हस्पत्यसंहितायां ।

उदासीनमतिक्रम्य यः श्राद्धे मित्रमाशयेत् ।
परत्रास्य दानाद्धि तस्य नामुत्र तत्फलं ॥

वायुपुराणे ।

न भोजयेदेकगोत्रान् समानप्रवरांस्तथा ।
एतेभ्यो हि हविर्दत्तं भुञ्जते न पितामहाः ॥

कूर्मपुराणे ।

न श्राद्धे भोजयेद्विप्रान् सगोत्रान् ब्राह्मणान् क्वचित् ।

सगोत्रैर्हि हविर्भुक्तमिहैव परिवर्त्तते ॥

ब्रह्माण्डपुराणे ।

न भोज्या योनिसम्बन्धा गोत्रसम्बन्धिनस्तथा ।
मन्त्रान्तेवासिसम्बन्धाः श्राद्धे विप्राः कदाचन ॥

ब्रह्मवैवर्त्ते ।

स्त्रियाश्च ऋत्विजो याज्याः सुहृदः शिष्यवस्तथा ।
श्राद्धेषु श्वसुरः श्याला न भोज्या मातुलादयः ॥

इति मित्रादयः ।

अथानधीयानादयः ।

तत्र मनु-व्यास-यमाः ।

ब्राह्मणो ह्यनधीयानस्तृणाग्निरिव शाम्यति ।
तस्मै हव्यं न दातव्यं न हि भस्मनि हूयते ॥

यथा स्तेनादयः पङ्क्तिदूषकाः, एवमनधीयानस्तत्कल्पदोष इत्येवमर्थं पुनर्वचनं । यथा तृणाग्निर्न शक्नोति हवींषि पक्तुं हूतमात्रे च हविषि 'शाम्यति' शीघ्रशान्तिर्भवति, एवमनधीयानो मूर्खः ।

यथेरिणे बीजमुप्त्वा न वप्ता लभते फलं ।
तथानृचे हविर्दत्त्वा दाता लभते फलं ॥

'इरिणं' ऊषरं । 'अनृचे' वेदरहिते ।

शातातपः ।

नाविद्वत्सु प्रदेयन्तु हव्यं वा कव्यमेव च ।

महाभारते ।

यथा प्रशान्ते ज्वलने जुहोति
तथैव देवांश्च पितृनुपैति।
तथा दत्तं नृत्यते गायते च
आम्नानृचे दक्षिणामावृणोति॥
उभौ छिनत्ति न भुनक्ति चैषा
या चानृचे दक्षिणा दीयते वै।
अयायनीगर्भमेषा पतन्ती
तेषां प्रेतान् पातयेद्देवयानात्॥

'उभौ' दातृ-भोक्तारौ। 'न भुनक्ति' न पालयति। 'अयनी' पापमतिः।

कूर्मपुराणे।

यश्च वेदश्च वेदी च विच्छिद्येते त्रिपौरुषं।
स वै दुर्ब्राह्मणो नार्हः श्राद्धादिषु कदाचन।

व्यासः।

सन्ध्याहीने व्रतभ्रष्टे विप्रे वेदविवर्जिते।
दीयमानं रुदत्यन्नं किं मया दुष्कृतं कृतं॥

विष्णुः।

न वार्य्यपि प्रयच्छेत विडालव्रतिके द्विजे।
न वकव्रतिने पापे नावेदविदि धर्म्मवित्॥
त्रिष्वप्येतेषु यद्दत्तं विधिनोपार्जितं धनं।
दातुर्भवत्यनर्थाय परत्रादातुरेव च॥

यमः।

अव्रतानाममन्त्राणां जातिमात्रोपजीविनां ।
नैषां प्रतिग्रहो देयो न शिला तारयेच्छिलां ॥

तथा ।

राजधानी यथा शून्या यथा कूपश्च निर्जलः ।
यथा हुतमनग्नौ च तथा दत्तं द्विजेऽनृचे ॥

वायुपुराणे ।

प्राह वेदान् वेदभृतो वेदाद्ययनोपजीवति ।
उभौ तौ नार्हतः श्राद्धं पुत्रिकापतिरेव च ॥

वेदप्रापणे दत्तवेतनः 'वेदभृतः' । 'वेदोपजीवनं' घटिकाध्ययनादिद्रव्यग्रहणं ।

महाभारते ।

अनुयोक्ता च यो विप्रो योऽनुयुङ्क्ते च भारत ।
नार्हतस्तावपि श्राद्धं ब्रह्मविक्रयिणौ हि तौ ॥
यस्मादेश्चपूर्व्वकं हि स्वाध्यायमात्मनोऽब्रवीत् ।
वेदविक्रयिणो ह्येते नैतान् श्राद्धेषु भोजयेत् ॥

अमुं वर्गममुमध्यायं पठेत्यादिष्टाः सन्तो येऽधीयते ते ह्यनुयोगाः ।

ये कुर्व्वन्ति यदश्नन्ति जुह्वते ददते च यत् ।
विधिवर्ज्जेन पापेन महच्छ्वभ्रं पतन्ति ते ॥
अभोजनीयास्ते सद्भिस्तैश्चाभोज्यास्तथा स्मृताः ।
तेभ्यो दाता च भोक्ता च महादोषानवाप्नुयात् ॥
स्वकर्मकुशलानुष्ठानां सत्यस्नानां महात्मनां ।

संसत्स्वध्यवहार्य्यास्ते[1] स्त्रीशूद्रद्विजनिस्वधाः ॥

असंस्कृताध्यापकाश्च भृतकाध्यापकाश्च ये ।

तमो विशन्ति ते घोरमिति वैवस्वतोऽब्रवीत् ॥

सौरपुराणे ।

वेदान् ये निगदन्तीह लोभान्मोहात् फलार्थिनः ।

ब्रह्मविक्रयिणस्ते वै श्राद्धकर्मणि वर्जिताः ॥

यमः ।

न प्रतिग्रहमर्हन्ति वृषलाध्यापका द्विजाः ।

शूद्रस्याध्यापनाद्विप्रः पतत्यत्र न संशयः ॥

इत्यनधीयानादयः ।

अथ शरीरदोषिणः ।

तत्र वशिष्ठः ।

भोजयेद्दुर्बल-शुक्र-विक्लव-श्यावदन्त-कुनखि-वर्ज्जं ।

'दुर्बलः' दुश्चर्मा खलतिरित्यपरे । 'शुक्रः' श्वेची । 'विक्लवः' कुष्ठी । 'श्यावदन्तः' स्वभावत एव कृष्णदन्तः । 'कुनखी' कुत्सितनखः ।

शङ्खलिखितौ ।

न वै दुष्टान भोजयेत् । दुश्चर्म-कुनखि-कुष्ठि-श्वित्रि-श्यावदन्ता ये चान्ये हीनातिरिक्ताङ्गास्तानपि वर्ज्जयेत् ।

'दुश्चर्मा' गजचर्मरोगी । कुष्ठी प्रसिद्धः । 'श्वित्री' श्वेतकुष्ठवान् । 'हीनं' परिमाणतः सङ्ख्यया वा न्यूनं, 'अङ्गं' अवयवो यस्य स

(१) सदस्यव्यवहार्य्यास्ते इति ग० ।

'हीनाङ्गः' । एवमतिरिक्ताङ्गः । हीनत्वं चाङ्गानां स्वभावतः छेदादिना वापि भवति । तच्चोभयमपि संगृह्यते । श्रामन्त्रयेदित्यनुवृत्तौ कात्यायनः ।

द्विर्नग्न-शुक्ल-विक्लव-श्यावदन्त-विद्धप्रजनन-व्याधित-व्यङ्ग श्वित्रि-कुनखि-वर्जं ।

'विद्धप्रजननः' विद्धशिश्नः । 'व्याधितः' दुश्चिकित्स्यरोगः, देवलोक्तपापरोगवान्वा । 'व्यङ्गः' हीनाङ्गः ।

मत्स्यपुराणे ।

भोक्तुं श्राद्धे न चार्हन्ति दैवोपहतचेतसः ।
षण्डोमूकश्च कुनखी खल्वाटोदन्तरोगवान् ॥
श्यावदन्तः पूतिनासः छिन्नाङ्गश्चाधिकाङ्गुलिः ।
गलरोगी च गड्डमान् स्फुटिताङ्गश्च सज्वरः ।
खञ्जतूवरमण्डाश्च ये चान्ये हीनरूपिणः ॥

'षण्डः' षोढा पूर्व्वोक्तलक्षणः । 'मूकः' वाग्रहितः । 'खल्वाटः' केशरहितः । 'पूतिनासः' पूतिवक्त्रामासादिरोगी । 'गलरोगी' गल-गण्डादिकण्ठरोगवान् । 'गड्डमान्' कुब्जः । 'खञ्जः' कुण्टः । 'यौवने-ऽप्यजातश्मश्रुः 'तूपरः' ।

स्कन्दपुराणे ।

काणाः कुण्डाश्च मण्डाश्च खल्वाटाः श्यावदन्तकाः ।
कुनखाः कुष्ठिनश्चैव दिर्नग्ना विद्धमेहनाः ॥
काणाः कुण्डाश्च मण्डाश्च मूकान्धवधिरा जडाः ।
अतिदीर्घा अतिह्रस्वा अतिस्थूला भृशं कृशाः ॥

निर्लोमानोऽतिलोमानो गौराः कृष्णा अतीव ये।
एतान्विवर्जयेत् प्राज्ञः श्राद्धेषु श्रोत्रियानपि॥
'जड़ाः' मूकमनसः।

शालङ्कायनः।

अविद्धकर्णैर्यद्भुक्तं लम्बकर्णैस्तथैव च।
दग्धकर्णैश्च यद्भुक्तं तद्वै रक्षांसि गच्छति॥

लम्बकर्णलक्षणमाह गोभिलः।

अविद्धकर्णाः कृष्णाश्च लम्बकर्णास्तथैव च।
वर्जनीयाः प्रयत्नेन ब्राह्मणाः श्राद्धकर्मणि॥

हारीतः।

हनुस्थलादधः कर्णौ लम्बौ तु परिकीर्त्तितौ।
द्व्यङ्गुलौ त्र्यङ्गुलौ शस्तौ तेन शातातपोऽब्रवीत्॥

इति शरीरदोषिणः।

अथ निन्दिताचाराः।

व्यास-शातातपौ।

ऊषरे वापितं बीजं यच्च भस्मनि हूयते।
क्रियाहीनेषु यद्दत्तं तस्य नाशो विधीयते॥

'क्रियाहीनाः' विहितानुष्ठानशून्याः।

भविष्यत्पुराणे।

नाब्राह्मणाय दातव्यं न देयं ब्राह्मणेऽक्रिये।
न ब्राह्मणब्रुवे चैव न च दुर्ब्राह्मणे धनं॥

अब्राह्मणादीनां लक्षणान्युक्तानि संज्ञाप्रकरणे।

हारीतः।

विक्रयी शंसते पण्यं क्रयी निन्दति तद्गुणान्।
व्याज्योपायञ्च कितवमश्राद्धेयं प्रजापतिः।

'व्याजः' छलं, 'कितवः' धूर्त्तः।

यमः।

नाश्नन्ति पिशुने देवा नाश्नन्त्यनृतवादिनि।
भार्य्याजितस्य नाश्नन्ति यस्य चोपपतिर्गृहे॥
न खरैरुपयातस्य न रक्तान्तरवाससः।
अङ्गुलातीतकर्णस्य भुञ्जते पितरो हविः॥

'पिशुनः' परदोषप्रकाशकः। 'भार्य्याजितः' भार्य्यापरतन्त्रः। 'उपपतिः' नित्यजारः। रक्तमान्तरं वासः परिधानवस्त्रं यस्य स रक्तान्तरवासाः। वेधस्थाने तालपत्रादिप्रवेशेन यस्य कर्णपाशानङ्गुल-द्वयादधिकं प्रवृद्धौ स 'अङ्गुलातीतकर्णः'।

आपस्तम्बः।

नीलीकर्षणकर्त्ता तु नीलीवस्त्रानुधारकः।
किञ्चिन्न तस्य दातव्यं चाण्डालसदृशो हि सः॥

यः क्षेत्रे नीलीवीजानि निवपति स 'नीलीकर्षणकर्त्ता'।

मनुः।

अव्रतैर्यद्द्विजैर्भुक्तं परिवेत्रादिभिस्तथा।
अपाङ्क्तेयैर्यदन्यैश्च तद्वै रक्षांसि भुञ्जते॥

हारीतः।

आमपात्रे पयो यद्वद्भग्नमन्येव स्रुतं यथा।

क्षुद्रकर्मण्यश्वत्तस्मे तदद्त्तं प्रणश्यति ॥

यमः ।

मोहाद्दत्तानि नश्यन्ति कव्यानि च हवींषि च ।
विप्रेभ्यो भस्मभूतेभ्यो बीजानि च तथोषरे ॥

शान्ते यथाग्नौ घृतमाजुहोति
तदेव देवान्नपितॄनुपैति ।
तथा दत्तं नृत्यते गायते च
याश्चानृचे दक्षिणां वै ददाति ॥
कामं विप्रं वृत्तवन्तं नियुञ्ज्या-
न्न त्वेवमन्येभ्यस्तथा प्रदेयं ।
क्रोधात्ययमनृचे दीयमानं
तस्मै दत्तं यातुधाना हरन्ति ॥

तस्मात् तुल्यविशिष्टेभ्यो दानं दद्यात् प्रयत्नतः ।
विद्यातपःसमृद्धा हि तारयन्ति द्विजातयः ॥
अविवाहिकजातस्य हविर्दद्याच्च यो नरः ।
न तस्य पितरोदेवाः प्रतिगृह्णन्ति तद्धविः ॥
दैवे वा यदि वा पैत्रे यत्र भुङ्क्ते तु मद्यपः ।
देवानाञ्च पितृणाञ्च[१] दातुस्तन्नोपतिष्ठते ॥
मद्यपाय न दातव्यं दैवे पित्र्ये तथा हविः ।
तस्मै नश्यति तद्दत्तं यथा भस्मनि वै हुतं ॥
दातुस्तु छिद्यते हस्तो भोक्तुर्जिह्वा च भिद्यते ।

(१) देवतानां पितॄणाञ्चेति ग० ।

अचिताम् यमते यामान् श्राद्धन्तदगतं भवेत् ।
मद्यपश्च निषादस्य यत्र भुङ्क्ते द्विजाधमः ॥
न तत्र भुञ्जते देवा न पिबन्ति हविस्तथा ।
वृषलीपतिभुक्तानि श्राद्धानि च हवींषि च ॥
न प्रीणन्ति पितॄन् देवान् दाता स्वर्गं न गच्छति ।

हारीतः ।

वृषलीपतिभुक्तानि श्राद्धानि च हवींषि च ।
देवानां नोपतिष्ठन्ति दाता स्वर्गं न गच्छति ॥

यमः ।

ये ह्यपेताः स्वकर्मभ्यः स्तेनास्ते परिकीर्त्तिताः ।
कव्यं ददाति यस्तेभ्य स्तस्य तत् प्रेत्य नश्यति ॥
ज्ञानपूर्व्वन्तु ये तेभ्यः प्रयच्छन्त्यल्पमेधसः ।
पुरीषं भुञ्जते सर्व्वे शतवर्षाणि सुव्रत ॥
तस्माद्धि दातुकामेन दैवं श्राद्धञ्च सर्व्वशः ।
प्रशान्तेभ्यः प्रदातव्यं नाशान्तेभ्यः कदाचन ॥
नष्टं देवलके दत्तमप्रतिष्ठन्तु वार्द्धुषे ।
यत्तु वाणिज्यके दत्तं नेह नामुत्र तद्भवेत् ॥
भस्मनीव हुतं हव्यं दत्तं पौनर्भवे द्विजे ।
सोमविक्रयिणे विष्ठा भिषजे पूयशोणितं ।
नष्टा तु पतिते चैव हतघ्ने विषमुच्यते ॥
इतरेषु त्वपाङ्क्तेषु यथोद्दिष्टेष्वसाधुषु ।
मेदस्त्वङ्मांसमज्जादि भवति प्रतियाचितं ॥

वायुपुराणे ।

यथा दारांस्र योगच्छेत् याजयेचाहृतोध्वरे ।
गार्हस्थ्यमावपि श्राद्धं द्विजो यस्त्वेव नास्तिकः ॥
आत्मार्थं यः पचेदन्नं न देवातिथिकारणात् ।
गार्हस्थ्यमावपि श्राद्धं पतितो ब्रह्मराक्षसः ॥
सदा रक्ताम्बरा ये च परिवादरताश्च ये ।
अर्थकामरता ये च न तान् श्राद्धेषु भोजयेत् ॥

महाभारते ।

अधीयानः पण्डितं मन्यमानो
योविद्यया हन्ति यशः परेषां ।
ब्रह्मन् स आचरति ब्रह्महत्यां
लोकास्तस्य ह्येतदन्ता भवन्ति ॥
सर्व्वे च वेदाः सह षड्भिरङ्गैः
साङ्ख्यं पुराणं च कुले च जन्म ।
नैतानि सर्व्वाणि गतिर्भवन्ति
शीलव्यपेतस्य नरस्य राजन् ॥
आकर्षणं शत्रुनिवर्हणं च
कृषिर्व्वणिज्यं पशुपालनञ्च ।
शुश्रूषणञ्चाप्यगुरोरहेतोः
कार्य्यं नैतद्विद्यते(१) ब्राह्मणस्य ॥
एते द्विजा निन्दितमाचरन्तः

(१) क्रियते इति ख० ।

पित्र्ये च दैवे च विवर्जनीयाः ।
तान् निन्दितान् मोहवशेन भुञ्जन्
स्वदात्मना मज्जयते पितॄंश्च ॥

इति निन्दिताचाराः ।

अथाश्रमबाह्याः ।

कार्ष्णाजिनिः ।

चत्वार आश्रमाः पुण्याः श्राद्धे दैवे[1] तथैव च ।
चतुराश्रमबाह्ये तु श्राद्धं नैव प्रदापयेत् ॥

प्रचेताः ।

आश्रमाद् ये बहिर्भूता द्विजरूपेण राक्षसाः ।
तेभ्यो हव्यं न दातव्यं न हि भक्षन्ति क्षयते ॥

देवलः ।

चतुराश्रमबाह्याय दत्तं भवति निष्फलं ।

वायुपुराणे ।

यश्चिह्नेद् वायुभक्षस्तु चतुराश्रमबाह्यतः ।
अयतिर्मोक्षवादी च उभौ तौ पङ्क्तिदूषकौ ॥

'अयतिः' असंयतेन्द्रियः ।

उपेत्य तपसा युक्तः श्रोत्रियोऽपि बहुश्रुतः ।
अनाश्रमे तपस्वीपे तं विप्रं न निमन्त्रयेत् ॥
औपपत्तिस्तथा व्रात्यो नास्तिको वेदनिन्दकः ।
ध्यानिनं ये च निन्दन्ति सर्व्वे ते पङ्क्तिदूषकाः ॥

(१) दाने इति ग० ।

'श्रौपपत्तिः' उपपत्तिवादी शुष्कतर्कैः शास्त्रबाह्यचर्य्यात्।

मृथामुण्डाश्च जटिलाः सर्व्वे कार्पटिकास्तथा।

निर्घृणान् भिन्नवृत्तांश्च(१) सर्व्वभिर्वांश्च वर्ज्जयेत्॥

मुण्डजटिलकाषायान् श्राद्धे यत्नेन वर्ज्जयेत्।

कूर्म्मपुराणे।

बुद्धश्रावकनिर्ग्रन्थाः पञ्चरात्रविदोजिनाः।

कार्पाटिकाः(२) पाशुपताः पाषण्डा ये च तद्विधाः॥

यस्याश्नन्ति हवींष्येते दुरात्मानस्तु तामसाः।

न तस्य यद्भवेच्छ्राद्धं प्रेत्य चेह फलप्रदं॥

अनाश्रमी यो द्विजः स्यादाश्रमी वा निरर्थकः।

मिथ्याश्रमाश्च ये विप्रा विज्ञेयाः पङ्क्तिदूषकाः॥

आदित्यपुराणे।

अनाश्रमी तु यो विप्रो जटी मुण्डी वृथा च यः।

वृथाकर्म्मपरित्यागः श्राद्धे तं दूरतस्त्यजेत्॥

नन्दिपुराणे।

ब्रह्मज्ञानापदेशेन ये कुर्व्वन्त्यशुभं महत्।

सर्व्वकर्म्मसु वर्ज्यास्ते चाण्डाला द्विजरूपिणः॥

सर्व्वावस्था द्विजा ये ते ब्रह्मविद्यापदेशतः।

देशान्निर्व्वासनीयास्ते राज्ञा वै धर्म्मचारिणा(३)॥

पद्मपुराणे।

---

(१) निर्घृणान् विरतांश्चैव इति ग०।

(२) कापालिका इति ख०।

(३) सङ्करकारिण इति ख०।

मिथ्यासङ्कल्पिनः सर्व्वे दुर्वृत्ता वा द्विजातयः ।
मिथ्यातत्त्वविदो वर्ज्या दाम्भिकाः सर्व्वकर्म्मसु ॥
ब्रह्मोपदेशं कुर्व्वन्ति जनानामर्थलिप्सया ।
स्वयं मूढास्तु मूढानां धूर्त्ता वै विप्रलम्भकाः ॥
ब्रह्मविक्रयिणः पापान् प्रीत्यावापि न पूजयेत् ।
वर्णाश्रमविरुद्धानां कर्म्मणां ये तु सेवकाः ॥
मुण्डान् जटिलकाषायांस्तांस्तु श्राद्धे विवर्जयेत् ।

कालिकापुराणे ।

अनाश्रमी तु यो विप्रो जटी मुण्डी वृथा च यः ।
वृथाकाषायधारी यः श्राद्धे तं दूरतस्त्यजेत् ॥
ये सन्न्यासापदेशेन दुरात्मानो जड़ाधमाः ।
परित्यजन्ति कर्म्माणि तेऽपि वर्ज्याः प्रयत्नतः ॥
अदृष्टतत्त्वा अपि ये कर्म्ममार्गाद्बहिः स्थिताः ।
पतितास्ते न सन्देहः सन्त्याज्याः सर्व्वकर्म्मसु ॥

विष्णुपुराणे ।

पुंसां जटाधरणमुण्डवतां तथैव
सद्याश्रिनामखिलशौचविवर्जितानां ।
तोयप्रदानपितृपिण्डबहिष्कृतानां
सम्भाषणादपि नरो नरकं प्रयाति ॥

इत्याश्रमबाह्याः ।

अथ केतनानर्हाः ।

तत्र महाभारते ।

यावन्तः पतिता विप्रा जडोन्मत्तास्तथैव च।
दैवे वाप्यथवा पित्र्ये राजन्नार्हन्ति केतनं॥

'पतिताः' पातित्यहेतुपातकवन्तः। 'उन्मत्ताः' उन्मादरोगिणः।

श्वित्री कुष्ठी च क्लीवश्च तथा पक्षहतश्च यः।
अपस्मारी च यश्चान्धोराजन्नार्हति केतनं॥

'क्लीवः' नपुंसकः। पक्षाघातरोगेण कर्म्माक्षमदेहार्द्धः 'पक्ष-हतः'।

चिकित्सका देवलकाः वृथानियमधारिणः।
सोमविक्रयिणश्चैव राजन्नार्हन्ति केतनं॥

'देवलकाः' मूल्येन देवपूजकाः। 'वृथानियमधारिणः' दाम्भिकाः। 'सोमविक्रयिणः' सोमलताविक्रेतारः।

गायका नर्त्तकाश्चैव प्लवका वादकास्तथा।
कथका योधकाश्चैव राजन्नार्हन्ति केतनं॥

'प्लवकाः' नाटिकाः। 'योधकाः' वैतालिकाः।

होतारो वृषलानां ये वृषलाध्यापकास्तथा।
तथा वृषलशिष्याश्च राजन् नार्हन्ति केतनं॥

ये शूद्रान् व्याकरणादिशास्त्रमध्यापयन्ति ते वृषलाध्यापकाः। एवं वृषलशिष्याः।

येन कामात् कृतः पूर्व्वं वर्णान्तरपरिग्रहः।
ब्राह्मणः सर्व्वविद्योऽपि राजन्नार्हति केतनं॥

येन ब्राह्मणादिकुमारीरपरिणीय मुख्यतया वर्णान्तरपरिग्रहः कृतः।

अनग्नयश्च ये विप्रा मृतनिर्य्यातकाश्च ये ।
स्तेनाश्च पतिताश्चैव राजन्नार्हन्ति केतनं ॥

'अनग्नयः' अनाहिताग्नयः । मूल्येन प्रेतनिर्हारकाः 'मृतनिर्य्यातकाः'। 'स्तेनाः' चौराः ।

अपरिज्ञातपूर्व्वाश्च गणपूर्व्वाश्च भारत ।
पुत्त्रिकापुत्रपूर्व्वाश्च श्राद्धे नार्हन्ति केतनं ॥

अपरिज्ञाताः पूर्व्वे पूर्व्वजा येषान्ते 'अपरिज्ञातपूर्व्वाः'। गणेषु सङ्घेषु पूर्व्वा मुख्याः 'गणपूर्व्वाः'। 'पुत्त्रिकापुत्रपूर्व्वाः' पुत्त्रिकापुत्र-सन्तानीयाः ।

ऋणकर्त्ता च यो राजन् यश्च वार्द्धुषिको द्विजः ।
प्राणिविक्रयवृत्तिश्च राजन्नार्हन्ति केतनं ॥

योऽनावश्यकव्ययार्थं ऋणं कुरुते सः 'ऋणकर्त्ता'। 'वार्द्धुषिकः' धान्यवृद्धिजीवी । 'प्राणविक्रयवृत्तिः' सेवकः ।

त्रिपूर्व्वः काण्डपृष्ठश्च यवनो भरतर्षभ ।
अक्रियो ब्राह्मणश्चैव श्राद्धे नार्हन्ति केतनं ॥

'त्रिपूर्व्वः' त्रिजातः । 'काण्डपृष्ठः' पूर्व्वोक्तलक्षणः । 'यवनः' यवनदेशोत्पन्नः ।

इति केतनानर्हाः ।

अथापाङ्क्तेयाः ।

आहोशनाः ।

अथापाङ्क्तेया भवन्ति । तथा जड-बधिरान्ध-श्वित्र-कुष्ठि-कुणि-श्यावदन्त-वार्द्धुषिक-देवलक-वणिक्षण्ढगणाभ्यन्तर-चिकित्सक-पौन-

भेव-काण-शिल्पोपजीवि-पतित-सम्प्रयोक्तृ-कितवानृत-दाम्भिक-परप-रिभाविताद्याः ।

विधिनिषेधप्रतिपत्तिमूढः 'जडः'। श्रोत्रेन्द्रियविकलः 'बधिरः'। अचक्षुः 'अन्धः'। श्वेतकुष्ठवान् 'श्वित्री'। 'कुष्ठी' प्रसिद्धः। कुत्सितहस्तः 'कुणिः'। स्वभावतः कृष्णदशनः 'श्यावदन्तः'। सत्यन्यस्मिन् जीविकोपाये धान्यवृद्धिजीवनः 'वार्द्धुषिकः'। मूल्येन देवतापूजको देवद्रव्य-भोक्ता वा 'देवलकः'। क्रयविक्रयव्यवहारोपजीवी 'वणिक्'। 'षण्ढः' षोढा संज्ञाप्रकरणे कृतलक्षणः।'गणः' सङ्घः, ये सदैकया क्रियया जीवन्ति तेऽत्र गणशब्दवाच्याः, तदन्तर्गतश्चातुर्विद्योऽपि ब्राह्मणः 'गणाभ्यन्तरः'। धनार्थं रुजां प्रतिकर्त्ता 'चिकित्सकः'। धर्मार्थिनस्तु तस्य प्रशस्तत्वा-दिति मेधातिथिः। पुनःपरिणीता 'पुनर्भूः', तस्या अपत्यं पौनर्भवः'। एकेनाक्ष्णा विकलः 'काणः'। तिर्य्यक्प्रेक्षी वा 'काणः'। गृहप्रा-सादादिनिर्म्माणवृत्तिः 'शिल्पोपजीवी'। महापातकिसंसर्गदूषितः 'पतितः'। 'सम्प्रयोक्ता' द्यूतकारी। छद्मप्रयोक्ता 'कितवः'। असत्यवद-नशीलः 'अनृतः'। लोकप्रीत्यर्थं छद्मना धर्म्मानुष्ठाता 'दाम्भिकः'। गुरुतरपातकाभियोगेन परैः परिभवं प्रापितः 'परपरिभावितः'।

आह मनुः ।

ये स्तेनाः पतिताः क्लीवा ये च नास्तिकवृत्तयः ।
तान् हव्यकव्ययोर्विप्राननर्हान्मनुरब्रवीत् ॥
जटिलञ्चानधीयानं दुर्व्वलं कितवं तथा ।
याजयन्ति च ये पूगान् तांश्च श्राद्धे न भोजयेत् ॥
चिकित्सकान् देवलकान् मांसविक्रयिणस्तथा ।

विपणेन च जीवन्तः[1] वर्ज्यास्ते हव्यकव्ययोः ॥
प्रेष्यो ग्रामस्य राज्ञश्च कुनखी श्यावदन्तकः ।
प्रतिरोद्धा गुरोश्चैव त्यक्ताग्निर्वार्द्धुषी तथा॥
यक्ष्मी च पशुपालश्च परिवेत्ता निराकृतिः ।
ब्रह्मद्विट् परिविक्तिश्च गणाभ्यन्तर एव च ॥
कुशीलवोऽवकीर्णी च वृषलीपतिरेव च ।
पौनर्भवश्च काणश्च यस्य चोपपतिर्गृहे ॥
भृतकाध्यापको यश्च भृतकाध्यापितश्च यः[2] ।
शूद्रशिष्यो गुरुश्चैव वाग्दुष्टः कुण्डगोलकौ ॥
अकारणात् परित्यक्ता माता पित्रोर्गुरोस्तथा ।
ब्राह्मैर्यौनैश्च सम्बन्धैः संयोगं पतितैर्गतः ॥
आगारदाही गरदः कुण्डाशी सोमविक्रयी ।
समुद्रयायी वन्दी च तैलिकः कूटकारकः ॥
पित्रा विवदमानश्च कितवो मद्यपस्तथा ।
पापरोग्यभिशस्तश्च दाम्भिको रसविक्रयी ॥
धनुःशराणां कर्त्ता च यश्चाग्रेदिधिषूपतिः ।
मित्रध्रुक् द्यूतवृत्तिश्च पुत्राचार्य्यस्तथैव च ॥
भ्रामरी गण्डमाली च श्वित्र्यथो पिशुनस्तथा ।
उन्मत्तोऽन्धश्च वर्ज्याः स्युर्वेदनिन्दक एव च ॥
हस्तिगोश्वोष्ट्रदमको नक्षत्रैर्यश्च जीवति ।

(१) जीवन्तीति ग० ।
(२) भृतकाध्यापितस्तथेति ख० ।

पक्षिणां पोषकोयश्च[१] युद्धाचार्य्यस्तथैव च ॥
स्रोतसां भेदकोयश्च[२] तेषाञ्चावरणे रतः ।
गृहसंवेशको दूतो वृक्षारोपक एव च ॥
श्वक्रीडी श्येनजीवी च कन्यादूषक एव च ।
हिंस्रो वृषलवृत्तिश्च गणानाञ्चैव याजकः ॥
आचारहीनः क्लीवश्च नित्ययाचनकस्तथा ।
कृषिजीवी श्लीपदी च सद्भिर्निन्दित एव च ॥
औरभ्रिको माहिषिकः परपूर्व्वापतिस्तथा ।
प्रेतनिर्य्यापकश्चैव[३] वर्ज्जनीयाः प्रयत्नतः ॥
एतान् विगर्हिताचारानपाङ्क्तयान् द्विजाधमान् ।
द्विजातिप्रवरो विद्वान् उभयत्र विवर्ज्जयेत् ॥

'स्तेनाः' ब्राह्मणव्यतिरिक्तद्रव्यापहर्त्तारः। इतरेषाञ्च पतितपदेनैवाभिधानात्। 'पतिताः' महापातकिनः। 'क्लीवः' नपुंसकः, "मा क्लैव्यं गच्छ कौन्तेय" इति लिङ्गदर्शनात्। "सत्त्वशून्यः क्लीवः" इति हरिहरः। नास्ति दत्तं नास्ति हुतं नास्ति परलोक इति ये स्थिरप्रज्ञाः तेषां 'वृत्तिः' आचारोऽश्रद्दधानता 'नास्तिकवृत्तिः' सा वृत्तिर्य्येषां ते 'नास्तिकवृत्तयः'। उत्तरपदलोपी समासः। अथवा नास्तिक्यं वृत्तिः जीवनं येषाम् एवमुच्यन्ते। मनुग्रहणं प्रतिषेधादरार्थं। जटिलो ब्रह्मचारीति मेधातिथिः। स चानधीयानोऽप्रारब्धाध्ययनोऽत्र निषिध्यते। प्रारब्धाध्ययनस्य तु ब्रह्मचारिणो विहितत्वात्। न च मन्त्रयाध्य-

(१) पालकायश्चेति ख० ।
(२) भेदकश्चेति क० ।
(३) प्रेतनिर्हारकश्चैवेति ग० ।

यतस्तस्य प्राप्तिरेव नास्ति तत्कथं प्रतिषेध इति वाच्यं। अतस्तस्यापि दौहित्रमित्यादिना प्राप्तिसम्भवात्। 'दुश्चर्मा' लोहितमेढ्रः, खल्वतिर्वा दुर्बल इत्यन्ये पठन्ति। 'दुर्बलः' त्रिदोषध्वजः, भोक्तुमक्षमो वा। 'पूगान्' सङ्घातान्, याजयन्ति। मांसविक्रयिणः प्रसिद्धाः। 'विपणेन' लवणादिना प्रतिषिद्धेन पण्येन। ग्रामस्य राज्ञो वा 'प्रेष्यः' आज्ञाकरः। 'कुनखी' कुत्सितनखः। सर्वकार्येषु यो गुरोः प्रतिषेधेन प्रातिकूल्ये वर्त्ततेऽसौ 'गुरोः प्रतिरोद्धा'। 'त्यक्ताग्निः' श्रौतावसथ्ययोरन्यतरस्यापि परित्यक्ता। 'यक्ष्मी' राजयक्ष्मगृहीतः। आजीवनार्थं यः पशून् रक्षति स 'पशुपालः'। सत्यधिकारे महायज्ञानुष्ठानरहितः 'निराकृतिः', विस्मृतवेदो वा। दराकृतिरित्यन्ये। ब्राह्मणानां वेदस्य वा द्वेष्टा 'ब्रह्मद्विट्'। परिवेत्तृपरिवित्ती, पूर्वोक्तलक्षणौ। चारणनर्त्तकगायनादयः 'कुशीलवाः'। 'अवकीर्णी' विप्लुतब्रह्मचर्य्यः। 'वृषली' शूद्रा, तस्याः पतिः। अनूढकन्यां चान्ये मन्यन्ते, वृषल्या एव पतिः। 'उपपतिः' जायाजारः। स चोपेक्षमाणो यस्य गृह एव वसति। इयता धनेनेदं करोमीति वचनव्यवस्थया वेतनग्राही 'भृतकः' भृतकस्सन्नध्यापकश्च 'भृतकाध्यापकः'। एवं भृतकेनाध्यापितः 'भृतकाध्यापितः'। व्याकरणादिविद्यासु शूद्रस्य शिष्यः 'शूद्रशिष्यः'। 'गुरुः' शूद्रस्यैव। अन्योपसर्जनीभूतस्यापि शूद्रस्य सम्बन्धः। विगर्हिताचारत्वस्य सर्वशेषत्वात् शूद्रस्यैव च गुरुत्वं नास्ति नान्यस्य। वाचा दुष्टः 'वाग्दुष्टः' परुषानृतभाषी अभिशस्तो वा। कुण्डगोलकावुक्तलक्षणौ। गुरुश्चाचार्य्यः। असति ब्रह्महत्यादिदोषपरित्यागकारणे यो मातरं पितरमाचार्य्यं च परित्यजति। परि-

त्यागश्च शुश्रूषाद्यकरणं। 'गुरुत्यागः' तस्मिन्नध्यापनसमर्थेऽध्यापयति तत्त्यागेनान्यत्राध्ययनं। ब्राह्मैः याजनाध्यापनादिभिः, 'यौनैः कन्यादानादिभिः सम्बन्धैः, यः पतितैः सह संसर्गं गतः, संवत्सरेण पतति पतितेन सहाचरन्निति। पतितपदेनैव लब्धेऽपि संसर्गिणि वत्सरादर्वागपि प्रतिषेधार्थमिदं। 'आगारदाही' गृहादिदाहकः। कृत्रिमाकृत्रिमविषप्रदाता 'गरदः'। कुण्डगोलकयोरन्नमश्नाति सः 'कुण्डाशी'। 'कुण्डं' आढ़कः, तत्परिमाणान्नभोक्ता वा 'कुण्डाशी'। 'सोमं' लताविशेषं यागार्थमौषधार्थं वा योविक्रीणाति सः 'सोमविक्रयी' सोमसाधनकयागविक्रेता वा। समुद्रं उदधिं याति प्रवहणादिभिर्गच्छति 'समुद्रयायी'। 'वन्दी' स्तुतिपाठकः। तिलादीनां पेष्टा 'तैलकः'। साक्ष्येऽनृतवादी 'कूटकारकः', 'कूटानां' नाणकादीनां कर्त्ता वा। पित्रा सह भागादिनिमित्तं पूर्वोत्तरपक्षभङ्ग्या योविवदते विवदं लपते। 'कितवः' कलितप्रेक्षी अध्यर्द्धदृष्टिः। कातर इत्यन्ये पठन्ति। स एव शुकपक्षसदृशतारकः। 'मद्यपः' सुराव्यतिरिक्तस्यारिष्टस्य। 'पापरोगी' कुष्ठी। 'अभिशस्तः' पातकोपपातकयोः। 'दाम्भिकः' लोके प्रसिद्धः। असत्यपि तत्कारितानिश्चये। 'रसविक्रयी' विषस्य विक्रेतेति मेधातिथिः। मधुरादिरसाधिष्ठानानां गुडलवणक्षौद्रतक्रप्रभृतीनां विक्रेतेति कुल्लूकभट्टः। 'रसः' पारद इत्यपरे। अग्रेदिधिषूपतिरित्यत्र दिधिषूशब्दस्य उपपदेन पतिपदेन च पृथक्सम्बन्धः। ततोऽग्रेदिधिषूश्च दिधिषूपतिश्च। समासान्तर्गतस्याप्येकशब्दस्य द्वाभ्यां भिन्नप्रत्ययाभ्यामभिसम्बन्धः स्मृतिशास्त्रत्वादुपपद्यत इति समाहितं मेधातिथिना। ज्येष्ठस्य भ्रातुर्भार्य्यायां धर्म्मेण नियुक्तायामपि योऽनुरागवशा-

दारसिद्धग्न्याधानादीनि कुर्य्यादसहस्तु वा प्रवर्त्तते स 'दिधिषूपतिः'। जीवतस्तावत् भ्रातुर्भार्य्यायामनुरक्तः 'अग्रेदिधिषूः'। अथवा विवाहार्थायां ज्येष्ठायामनूढायां या कनीयसी परिणीयते सा 'अग्रेदिधिषूः', तस्याः पतिः 'अग्रेदिधिषूपतिः'। मित्रान् द्रुह्यतीति 'मित्रध्रुक्', मित्रकार्य्योपघातक इत्यर्थः। द्यूतं वृत्तिर्जीविका यस्य सः 'द्यूतवृत्तिः'। यो द्यूतकारान्नियोज्य तेभ्योऽर्थं लभते सोऽत्राभिधीयत इति स्वयन्देविनात् कितवेन सहापौनरुक्त्यं। पुत्रः 'आचार्य्यः अध्यापको यस्य सः 'पुत्राचार्य्यः'। मूर्खस्याचार्य्यत्वस्य पुत्रे सम्भवात्। 'भ्रामरी 'अपस्मारी। 'गण्डमाली' प्रसिद्धः। परमर्मप्रकाशकः 'पिशुनः'। वातादिदोषेण पिशाचादिगृहीतत्वेन वा अनवस्थितचित्तः 'उन्मत्तः'। हस्त्यादीनां दमनः गतिशिक्षयिता 'हस्तिगोश्वाश्वदमनः'। नक्षत्रग्रहणं ज्योतिःशास्त्रोपलक्षणार्थं। 'पक्षिणां' श्येनादीनां, आखेटकार्थं पोषयिता। धनुर्व्वेदोपदेष्टा 'युद्धाचार्य्यः'। यो श्रौतादिसेचनार्थं श्रोतांसि भिनत्ति अनेकधा नयति। यस्त्विरुद्धप्रवृत्तानां श्रोतसाकृतिबन्धार्थं सेतुबन्धेनावरणं करोति। 'गृहसंवेशकः' वास्तुविद्योपजीवी स्थपतिसूत्रधारादिः। यः सन्धिविग्रहादिषु प्रेष्यते सः 'दूतः'। यो मूल्येन वृक्षान् रोपयति स 'वृक्षारोपकः'। श्वभिः शुनकैः क्रीडति 'श्वक्रीडी'। श्येनानां क्रयेण जीवति 'श्येनजीवी'। यः सता असता वा दोषेण कन्याश्निन्दति सः 'कन्यादूषकः', यो मिथुनसम्प्रयोगेण कन्यामकन्यां करोति सोऽपि कन्यादूषकः। 'हिंस्रः' स्वभावत एव प्राणिघातनिरतः[१]। वृषलेभ्यः शूद्रेभ्यः सेवादिना वृत्ति-

(१) प्राणिद्रोहनिरत इति ग० ।

जीवनं यस्याऽसौ 'वृषलवृत्तिः'। गणानां देवताविशेषाणां याजकः। गणयागाः प्रसिद्धा इति मेधातिथिः। आचारः गृहाभ्यागतानां पूजासत्कारादिः, तेन वर्जितः 'आचारहीनः'। कर्त्तव्येषु भग्नोत्साहः 'क्लीवः'। सदैव याचनया लोकानुद्वेजयति सः 'नित्ययाचनकः। निन्दादिभ्यः स्वार्थे कप्। 'कृषिजीवी' यः प्रतिसिद्धया कृष्या जीवति, सा चानापदि प्रतिषिद्धा आपद्यपि स्वयं क्रियमाणा अन्यतः कार्य्यमाणापि यथोक्तविधिविरहिता प्रतिसिद्धा। कृषिविधिस्तु "राज्ञो दत्त्वा च षड्भागं देवतानाञ्च विंशकं। त्रिषड्भागञ्च विप्राणां कृषिं कृत्वा न दोषभाक्" इत्यादिः स्मृतिकारैः प्रतिपादितः। दोषवशात् स्थूलैकपादः 'श्लीपदी'। यस्य प्रयत्नेन दोषो न लक्ष्यते सद्भिश्च निन्द्यमानो दृश्यतेऽसौ 'सद्भिर्निन्दितः'। उरभ्राः मेषाः पण्यं यस्य स 'औरभ्रिकः'। एवं माहिषिकः। परः पूर्व्वो यस्याः सा 'परपूर्व्वा' स्वैरिण्यादिः, तस्याः पतिः 'परपूर्व्वापतिः'। यो मूल्येन प्रेतान्निर्य्यापयति वहति स 'प्रेतनिर्य्यापकः'। 'विगर्हिताचाराः' निन्दिताचाराः। 'अपाङ्क्तयाः' पङ्क्तिगर्हाः। 'उभयत्र' दैवे पित्र्ये च कर्म्मणि।

अथाह समन्तुः।

तस्कर-कितवाजपाल-गण-गणिका-शूद्रप्रेष्यागम्यागामि-परिवेत्तृ-परिविन्ति-पर्य्याहित-पर्य्याधातृ-पौनर्भवान्ध-बधिर-चारण-क्लीवात्र-कौर्णिवार्द्धुषिक-गरदायि-कूटसाक्षि-नास्तिक-वृषलीपतिपङ्क्ताद्रोत्सृष्टाग्नि-सोमविक्रय्यविक्रयविक्रेतृ-पौस्तिक-कथक-कुण्डाशि-कुण्डगोलकयन्त्रकार-काण्डपृष्ठ-दुश्चर्म-चण्ड-विद्धशिश्न-देवलक-षण्डाकृष्ठप-

नित-प्रायोत्थित--कुनखि-किलासि-श्यावदन्त-वणिक्-शिल्पवादित्र-नृत्यगीततालोपजीवि-मूल्यसांवत्सरिक-महापथिकाग्निकुट्टक-हीनातिरि-क्ताङ्गा विरागवासमस्थापाङ्क्तेयाः । 'तस्करः' चोरः । आजीवनार्थमजाः पालयति 'अजपालः' । 'गणः' मल्लः । 'गणिका' वेश्या । शूद्रः प्रसिद्धः । एतेषां 'प्रेष्यः' । शूद्रसेवकप्रतिषेधान्महापदि वर्णान्तरसे-वकस्य दोषान्तररहितस्यानुज्ञाऽवगम्यते ।

यदाह प्रचेताः ।

महदापद्गतो विप्रः क्षत्रसेवां समाश्रयेत् ।
शूद्रसेवा न कर्त्तव्या प्राणैः कण्ठगतैरपि ॥

अगम्याः परस्त्रियो गच्छतीति 'अगम्यागामी' । ज्येष्ठे भ्रातर्य्यकृ-ताग्न्याधाने यदि कनीयानग्न्याहितः स्यात्तदासौ पर्य्याधातेत्युच्यते ज्येष्ठस्तु पर्य्याहित इति । एतच्च प्राग्विस्तरेण निर्णीतं । चारणो-ऽत्र नग्नाचार्य्यः इतस्ततः कीर्त्तिप्रचारणात् । नर्त्तकविशेषस्य तु चारणस्य नृत्योपजीविशब्देन वक्ष्यमाणत्वात् । कूटमलीकं साक्ष्य-ङ्करोतीति 'कूटसाक्षी' । पञ्चयज्ञानविधाय यो भुङ्क्ते सः 'उपन्नतारः' । 'उत्सृष्टाग्निः' परित्यक्ताग्निः । अविक्रेयं तिलयवादि विक्रीणाति 'अविक्रेयविक्रेता' । पुस्तकलेखनकर्म्मणा जीवति इति 'पौस्तिकः', पुस्तकविक्रेता वा मूल्येन पुस्तकलेखको वा । चित्तादिरञ्जनाय इत-कथादिकथानां कथयिता 'कथकः' । आक्रमणाय दुर्गादिषु भङ्गा-र्थाय वा यन्त्रनिर्माता 'यन्त्रकारः' । अस्त्रोपजीवी 'काण्डपृष्ठः' । काण्डपृष्ठः शस्त्रजीवीति नामानुशासनस्मरणात् । अन्ये तु काण्डस्पृष्ट इति पठन्ति । तस्य लक्षणमुक्तं प्राक् । 'दुश्चर्म्मा' दुश्चिकित्स्यत्वग्योगी ।

'चण्डः' छिन्नमेहनचर्म्मा, चण्डि वस्त्रापनयन इति चौरादिकोधातुः, चण्डयतीति चण्डः। विद्धुशिश्नोद्रविडेषु प्रसिद्धः। तत्र हि शिश्नवृषणाधःशिरायां छिद्रं विधाय विटाः सुवर्णघटिकाघटितं मुक्ताफलादि विरचयन्ति। त्रिदण्डादिव्रतमारुह्य तस्मात् परिभ्रष्टः 'आरूढपतितः'। सन्यासपूर्व्वकं मरणान्तिकमनशनं 'प्रायः'। "सन्यासवत्यनशने पुमान् प्रायः" इति त्रिकाण्डस्मरणात्। प्रायं परित्यज्योत्थितः।'किलाशी' सिध्मरोगी। 'वादित्रं' आतोद्यं। 'नृत्यं' नर्त्तनं। 'गीतं' गानं। 'तालः' चञ्चत्पुटादिः, एतद्विद्याप्रावीण्येन यो जीवति। धनलिप्सया नक्षत्राद्यादेशकः 'मूल्यसांवत्सरिकः'। उक्तञ्च मनुना। "तिथिं परस्य न ब्रूयान्नक्षत्राणि न निर्दिशेत्" इति। 'महापथिकः' समुद्रपथचारी नित्याध्वगो वा। 'अश्मकुट्टकः' प्रासादादिनिर्म्माणाय पाषाणतक्षकः। 'हीनाङ्गाः' खञ्जादयः। 'अधिकाङ्गाः' षडङ्गुलिप्रभृतयः। विविधमाञ्जिष्ठादिरागयुक्तवाससः 'विरागवाससः', त्रिदण्डग्रहणं विना लोकवञ्चनार्थं गैरिकादिरक्तवाससो वा।

आह च यमः।

> अपाङ्क्त्या द्विजाश्चान्ये तान्मे निगदतः शृणु।
> येभ्यो दत्तं न देवानां न पितॄणाञ्च कर्म्मकृत्॥
> काणाः कुब्जाश्च षण्डाश्च कृतघ्ना गुरुतल्पगाः।
> ब्रह्मघ्नाश्च सुरापाश्च स्तेना गोघ्नाश्चिकित्सकाः॥
> राष्ट्रकामास्तथोन्मत्ताः पशुविक्रयिणश्च ये।
> ग्रामकूटास्तुलाकूटाः शिल्पिनो ग्रामयाचकाः॥
> वृषलीभिः प्रणीताश्च श्रेणीराजन्ययाजकाः।

राजभृत्यान्धबधिरमूकखल्वाटपङ्गवः ॥
क्लीबोपजीविनश्चैव ब्रह्मविक्रयिणश्च ये ।
दण्डध्वजाश्च ये विप्रा ग्रामकृत्यकराश्च ये ॥
आगारदाहिनश्चैव गरदा वनदाहकाः ।
कुण्डाशिनो देवलकाः परदाराभिमर्षकाः ॥
श्यावदन्ताः कुनखिनः शिल्पिनः कुष्ठिनश्च ये ।
वणिजो मधुहन्तारो हस्त्यश्वदमका द्विजाः ॥
कन्यानां दूषकाश्चैव ब्राह्मणानाञ्च दूषकाः ।
सूचकाः पोषकाश्चैव कितवाश्च कुशीलवाः ॥
समयानाञ्च भेत्तारः प्रदाने ये च वारकाः ।
आजाविका माहिषिकाः सर्व्वविक्रयिणश्च ये ॥
वैष्णवीषु च ये सक्ताः शल्याकादाहिनश्च ये ।
धनुःकर्त्ता धूतवृत्तिर्मित्रध्रुक् शठ एव च ॥
इषुकर्त्ता तथा वर्ज्यो यश्चाग्रेदिधिषूपतिः ।
पाण्डुरोगी गण्डमाली यक्ष्मी च भ्रामरी तथा ॥
पिशुनः कूटसाक्षी च दीर्घरोगी वृथाश्रमी ।
प्रव्रज्योपनिवृत्तश्च वृथाप्रव्रजितश्च यः ॥
यस्तु प्रव्रजिताज्जातः प्रव्रज्यावसितश्च यः ।
तावुभौ ब्रह्मचण्डालावाह वैवस्वतो यमः ॥
राज्ञः प्रेष्यकरो यश्च ग्रामस्य नगरस्य च ।
समुद्रयायी वार्त्ताशी केशविक्रयिणश्च ये ॥
अवकीर्णी च वीरघ्नो गुरुघ्नः पितृदूषकः ।

गोविक्रयी च दुर्वालः पूगानाञ्चैव याजकः ॥
मद्यपश्च कदर्य्यश्च सह पित्रा विवादकृत् ।
दाण्डिको बन्धकीभर्त्ता त्यक्तात्मा दारदूषकः ॥
मद्भिश्च निन्दिताचारः[१] स्वकर्म्मपरिवर्ज्जितः ।
परिवित्तिः परिवेत्ता भृत्याचार्य्यो निराकृतिः ॥
शूद्राचार्य्यः सुताचार्य्यः शूद्रशिष्यश्च नास्तिकः ।
दुष्टस्तु दारकाचार्य्यो मानकर्त्तैलिकस्तथा ॥
चौरा वार्द्धुषिका दुष्टाः परस्वानाञ्च नाशकाः ।
चतुराश्रमबाह्याश्च ये चान्ये पङ्क्तिदूषकाः ।
इत्यतैर्लक्षणैर्युक्तांस्तान् द्विजान् न नियोजयेत् ॥

'गुरुतल्पगः' गुरुभार्य्यागामी । पौरोहित्यार्थं यज्ञार्थं वा राष्ट्रं वशीकर्तुं कामयते सः 'राष्ट्रकामः' । ग्रामं कूटयति छलयतीति 'ग्रामकूटकः'। बहुभिरलीकव्यवहारैर्ग्रामद्रव्यं भक्षयतीत्यर्थः। अलीक-तुलाव्यवहारेण वञ्चयिता 'तुलाकूटः' । वृषल्या प्रपीतोऽसकृच्चुम्बितः 'वृषलीप्रपीतः'।'श्रेण्यः' सुवर्णकाराद्याः प्रकृतयः, तासां याजकः 'श्रेणी-याजकः'। कलया सुवर्णवृद्ध्या जीवतीति 'कलोपजीवी'। चतुःषष्टि-कलोपजीवी वा। ब्रह्मणो वेदस्य पुत्रस्य वा विक्रेता 'ब्रह्मविक्रयी'। जीविकार्थं ब्रह्मविद्योपदेष्टा वा। यो महापराधी राज्ञा च पदाङ्कनेन कृतदण्डः सः 'दण्डध्वजः' उच्यते। मधुग्रहणाय मधुमक्षिकोपघाती 'मधुहन्ता'। 'सूचकः' परदोषज्ञानोपायप्रयोक्ता। अन्येन प्रकाशितं परदोषं पुष्णाति समन्तुवचनेन दृढयति । राजादिकृता व्यवस्थाः

(१) निन्दितचौर इति ख० ।

'समयाः'। अजाविकेन जीवन्तीति 'आजाविकाः'। एवं माहिषिकाः। व्यभिचारिणीपुत्रा वा। 'वैष्णवीषु' इन्द्रजालादिमायासु, 'सक्ताः' निषण्णमतयः। 'शलाका' शस्त्रं, 'दाहः' अग्निकर्म, ताभ्यां ये भैषज्यमाचरन्ति ते 'शलाकादाहिनः'। अपकारशीलः 'शठः'। 'इषुकर्त्ता' शराणां कर्त्ता। यः शास्त्राविहितेष्वाश्रमेषु वर्त्तते स 'वृथाश्रमी'। प्रव्रज्यां विधास्यामीति सङ्कल्प्य प्रव्रज्यां न कुरुते स 'प्रव्रज्योपनिवृत्तः'। यस्तु वैराग्यादिकमन्तरेणैव प्रव्रजति सः 'वृथाप्रव्रजितः'। प्रव्रजितेनोत्पादितः 'प्रव्रजिताज्जातः'। विधिवत्प्रव्रज्यां स्वीकृत्य ततः परिभ्रष्टः 'प्रव्रज्यावसितः'। वार्त्तया कृषिवाणिज्यादिरूपया वैश्यवृत्त्या यो जीवति सः 'वार्त्ताशी'। यो वा निगूढप्रचारेण सकललोकवृत्तान्तमधिगम्य राज्ञे निवेदयति सोऽपि वार्त्ताजीवनाद्वार्त्ताशी पुरुष इति लोके प्रसिद्धः। वान्ताशीति वा पाठः। तल्लक्षणमुक्तं संज्ञाप्रकरणे। 'केशविक्रयी' चामरादिविक्रेता। 'वीरघ्नः' बालहन्ता। अवीरामिव मामयमित्यस्याः श्रुतेरबालामिव मामयमिति नैरुक्तिव्याख्यानात्। 'पूगयाजकः' समानजातीयानामपि समानव्यवसायानां समूहः पूगस्तस्य याजयिता 'पूगयाजकः'। कदर्य्यलक्षणमुक्तं। अपराधप्रयोज्यदण्डाधिकृतः 'दाण्डिकः'। 'बन्धकीभर्त्ता' पुंश्चलीपतिः। 'त्यक्तात्मा' कृतात्मघातोद्यमः। सुखसुखादिना पुरुषान्तरसंयोजनेन वा कुलस्त्रीणां दूषयिता 'दारदूषकः'। वनितान्तरानुरक्ततया पूर्वदाराणां मिथ्याभियोक्ता वा 'दारदूषकः'। भृतकाध्यापको भृतकाध्यापितो वा 'भृत्याचार्य्यः'। एवं शूद्राचार्यः। शिशूनामक्षरपाठको 'दारकाचार्य्यः'। धान्यभूम्यादिमानव्यवसायेन यो जीवति स 'मानकृत्'। एषु किञ्चिद्व्याख्यातं किञ्चित्सुबोध।

शङ्खलिखितौ ।

अनृक् तस्करो राजभृत्यो ह्वारोपकश्चित्तगरदोऽग्निदः श्वागणिकः शूद्रोपाध्यायो वन्दी घाण्टिको देवलः पुरोहितो नक्षत्रादेशवृत्ति-र्ब्रह्मपुरुषो मद्यपो ब्रह्मविक्रयी कितवः कूटकारको मानुषपशुविक्र-यिणश्चेत्यपाङ्क्तेयाः ।

अनधीतवेदः 'अनृक्' । श्वगणैः चरतीति 'श्वागणिकः' । यः क्षुद्र-घण्टिकादिनिबन्धनपुरःसरेण नृत्यगीतादिना जीवति स 'घाण्टिकः'। यो वा महतीं घण्टां वादयन्नेव प्रतिगृहं भिक्षते सोऽपि 'घाण्टिकः'। गूर्जरदेशे घण्टाल इति प्रसिद्धः । यो जीवन्मुक्तवेषेण लोकं प्रता-रयन् द्रव्यमर्जयति स 'ब्रह्मपुरुषः' ।

पैठीनसिः ।

कुनखि-किलासि-श्यावदन्ताः पित्रा विवदमानश्च यश्च स्त्रीजितः कुष्ठी क्लीबः कितवोदुश्चारो दुश्चर्मा सुरागर्भा विद्धप्रजननः पतितः पिशुनः सोमविक्रयी यज्ञवेदविक्रयी वाणिजको ग्रामयाजी मि-थ्याभिशस्तो दुष्कन्यामभिजातः परिवित्तिः परिविन्दानो दिधिषू-पतिः पुनर्भूपुत्रः गोलककुण्डाजाविकाश्चौरः काण्डपृष्ठः सेवकश्चेत्य-पाङ्क्तेयाः । श्राद्धे चैतान्न भोजयेन्न यज्ञकर्मणि ।

यस्य गृहे प्राधान्येन भार्य्यैव सर्वव्यवहारान् विधत्ते स च भीतः सन् तत्पारतन्त्र्येण वर्त्तते स 'स्त्रीजितः' ।

उक्तञ्च यमेन ।

> नाश्नन्ति पितरो देवे नाश्नन्त्यनृतवादिनि ।
> भार्य्याजितस्य नाश्नन्ति यस्य चोपपतिर्गृहे इति ॥

सुरापस्त्रीगर्भसम्भूतः 'सुरागर्भः' कृतप्रायश्चित्तेन सुरापेण जनितो वा। तीर्थयात्राद्युपार्ज्जितधर्मविक्रेता 'तीर्थविक्रयी'।

शातातपः।

अग्निष्टोमादिभिर्यज्ञैर्ये यजन्त्यल्पदक्षिणैः।
तेषामन्नं न भोक्तव्यमपाङ्क्तेयाः प्रकीर्त्तिताः॥

देवलः।

देवकोशोपजीवी च नाम्ना देवलको भवेत्।
अपाङ्क्तेयः स विज्ञेयः सर्वकर्मसु सर्वदा॥

मनुः।

अव्रतैर्यत् द्विजैर्भुक्तं परिवेत्रादिभिस्तथा।
अपाङ्क्तेयैर्यदन्यैश्च तद्वै रक्षांसि भुञ्जते॥

यमः।

अपाङ्क्तेयो यस्त्याग्र्यं यावत्सममनुपश्यति।
भ्रश्यते तत्फलं तेभ्यो दानञ्चापि विनश्यति॥

भ्रश्यते तत्फलमिति काम्यस्य भ्रंशः। दानञ्चापि विनश्यतीति नित्यकर्मभ्रंशः।

इत्यपाङ्क्तेयाः।

अथ पङ्क्तिदूषकाः।

शङ्खः।

ब्राह्मणा ये विकर्मस्था बैडालव्रतिकाः शठाः।
हीनाङ्गा ह्यधिकाङ्गाश्च विज्ञेयाः पङ्क्तिदूषकाः॥
कुनखी श्यावदन्तश्च दुश्चर्मा वृषलीपतिः।

कुष्ठी च राजयक्ष्मी च ब्राह्मणाः पङ्क्तिदूषकाः ॥
गुरूणां प्रतिकूलाश्च वेदाग्न्युत्सादिनश्च ये ।
गुरूणां त्यागिनश्चैव ब्राह्मणाः पङ्क्तिदूषकाः ॥
अनध्यायेष्वधीयानाः शौचाचारविवर्ज्जिताः ।
शूद्रान्नरसपुष्टाङ्गा ब्राह्मणाः पङ्क्तिदूषकाः ॥

अविहितप्रतिषिद्धकर्मानुष्ठातारो 'विकर्मस्थाः' । विस्मृतवेदास्त्यक्ताग्नयश्च 'वेदाग्न्युत्सादिनः' शूद्रदत्तस्यान्नस्य भोक्तारः 'शूद्रान्नरसपुष्टाङ्गाः' ।

हारीतः ।

चिकित्सक-वृषलप्रेष्य-कारुक-कितव-अक्षक्रीडक-शकुनिजीव-मीनघातकावेष्टिक--पौंश्चल-वार्द्धुषिकाहितुण्डिक-प्रत्यवसित--भृतकाध्यापकाध्यापित-तैलिक-सूचक-नियामक-कुशीलवादीन् दैवे पित्र्ये च विवर्ज्जयेत् । नास्तिक-क्लीव-कदर्याक्रोशिनोऽनृतवादिनो जपहोमसन्ध्याशौचविवर्ज्जिताः मौव-यौन-मौत्रसङ्कर-सङ्कीर्णापुण्याब्राह्मणवृत्तिस्रवबन्धोपजीव-वृषलीपति-शूद्र-ग्रामयाचक-तस्करागारदाहिगरद-सोमविक्रयि-गायन-नर्त्तक-धनुःशरयोजका-अण्डगोघ्नी नराशंसप्रघाण्टिक-नक्षत्रजीवि-महाम्बिगामि-दीर्घरोगि-महापथिकाः पतिताः पतितपुरोहिताश्चानिवर्त्तमानाः पङ्क्तिदूषकाः । 'कारुकः' शिल्पी, शकुनिभिः श्येनादिभिर्जीवतीति 'शकुनिजीवः' । मरणफलकङ्कीवावेष्टनं 'आवेष्टः' । आवेष्टेन पशुसंज्ञपनार्थं यो यज्ञे परिक्रीयते स 'आवेष्टिकः' । सङ्गृहीतपुंश्चलीशुल्केन यो जीवति स 'पौंश्चलः' । अहितुण्डेन दीव्यतीति 'आहितुण्डिकः' सर्पक्रीडीत्यर्थः । आश्रमा-

त्परिच्युतः 'प्रत्यवसितः' । तैलविक्रयादिना जीवति सः 'तैलिकः' । पोतवाहकः 'नियामकः' । प्रपणस्य नेतेति यावत् । मृगयाशीलः 'आक्रीड़ी' । स्वं धनं स्वस्यायं 'सौवः' सचासौ सङ्करश्च 'सौवसङ्करः' वृत्तिसङ्कर इत्यर्थः । नृशंस एव 'नराशंसः' यो नरानाशंसति स्तौति सोऽपि 'नराशंसः' । 'महाब्धिगामी' द्वीपान्तरगन्ता । मुमूर्षुतया प्रस्थितः 'महापथिकः' । महापथात् दूरदेशान्तरादागतो ह्यसौ स चाज्ञातकुलशीलत्वात्प्रतिषिध्यते । 'अनिवर्त्तमानाः' प्रायश्चित्तमकुर्वाणाः ।

विष्णुरपि ।

हीनाधिकाङ्गान् विवर्ज्जयेदिकर्मस्थांश्च वैडालव्रतिकान् वृथालिङ्गिनो नक्षत्रजीविनो देवलकांश्चिकित्सकांश्चानूढपुत्रान् बहुयाजिनो ग्रामयाजिनः शूद्रयाजिनो व्रात्यांस्तद्याजिनः पर्वकारान् सूचकान् भृतकाध्यापकान् भृतकाध्यापितान् शूद्रान्नपुष्टान् पतितसंयुक्ताननधीयानान् सन्ध्योपासनभ्रष्टान् राजसेवकानुग्रान् पित्रा विवदमानान् पितृगुर्वग्निस्वाध्यायत्यागिनश्चेति श्राद्धे वर्जयेत् ।

ब्राह्मणाय सदा ह्येते कथिताः पङ्क्तिदूषकाः ।
एतान्विवर्ज्जयेद्यत्नात् श्राद्धकर्मणि पण्डितः ॥

'व्रात्याः' पतितसावित्रीकाः । 'पर्व्वकाराः' काण्डकाराः । उपस्थकाण्डोऽतिकोपनः इति यावत् ।

आपस्तम्बः ।

श्वित्री शिपिविष्टः परतल्पगाम्युपपत्रः शूद्रोत्पन्नो ब्राह्मण्यामिति ।

यो विशुद्धजातीयायामपि ब्राह्मण्यां शूद्राच्छूद्रसमानात् ब्राह्मणादुत्पन्नः । शूद्रसमस्य लक्षणमुक्तं संज्ञाप्रकरणे ।

देवलः ।

गोभर्त्तृविश्वस्तास्वद-प्रव्रजितबन्धुमित्त्रघातकाः । मातृपितृपुत्त्रदाराग्निहोत्रत्यागिनो यज्ञापहन्ता वृषलीपतिः सोमविक्रयी व्रात्यो निःक्रियश्चेति पतिताः जारोपपतिः कुण्डगोलभर्त्ता दिधिषूपतिः । मूढभृतकाध्यापकायाज्ययाजकब्रह्मधर्मदुष्टद्रव्यविक्रयि-कदर्यवर्णसम्भेद-कामार्यभ्रष्टशौचाधन्यदेवलकवार्द्धुषिकगोत्रभित्परिविन्त्ति-परिवेत्तृ-कृष्णपृष्ठ-काण्डपृष्ठ-निराकृत्यवकीर्णि-म्लेच्छावरेटकरणागारदाहिनः षड्विधाः क्लीबाश्चेत्युपपत्यनपत्यकूटोपसाक्षि-पुष्टोपघाति-स्त्रीजित-सेतुभेदक-तालावचरण-खड्गोपजीविधर्मपाठका नित्ययाचक-प्रायश्चित्तवृत्ति-धूर्त्तसाधनिकमृगयुकितव-नास्तिक-पिशुन-शवरवणिग्वन्दि-पौनर्भवात्मम्भरि-शुल्कि-समुद्रयायि-कृत्याभिचारशील-तैलिक-शाक्तिक-वैद्यभृतक-कन्यादूषक-भ्रूणघ्न-क्रूर-कुहक-मित्त्रध्रुक्-दत्तापव्ययि-समयभेदक-वाग्दण्डपरुषाग्रत्यग्निशिल्पिक-हस्त्यारोहाश्च मन्त्रकाश्चेति पातनीयकाः अष्टाभिः पापरोगैरभिभूता विकलेन्द्रिया हीनाङ्गा अधिकाङ्गाश्चेति पङ्क्तिदूषकाः । उन्मादस्त्वग्दोषो राजयक्ष्मा श्वासमधुमेहोभगन्दरमश्मरीत्यष्टौ महारोगाः । जडान्ध-काण-वधिर-कुणिः इति विकलेन्द्रियः । उभयभागक्लेदा दुष्टव्रणाः पापिष्ठतमाश्चेति ।

एते पञ्चविधाः प्रोक्ता वर्ज्जनीया नराधमाः ।
स्वसंज्ञालक्षणास्ते स्युर्विशेषश्चात्र दृश्यते ॥

तथा ।

एते दुर्ब्राह्मणाः सर्व्वे क्रमशः समुदाहृताः ।
कर्म्मणा योनितश्चैव देहदोषैश्च कुत्सिताः ॥
एतेषां कर्मदोषेण पतिता ये नराधमाः ।
यान्ति ते निरयान् घोरान् त्यक्ताः सद्भिरिहैव च ॥
योनिदोषेण ये दुष्टा ये च दोषैः शरीरजैः ।
इहैव वर्ज्जनं तेषां भवेदनपराधिनां ॥
कृतघ्नः पिशुनः क्रूरो नास्तिकः कुहकः शठः ।
मित्रध्रुक् चेति सर्व्वेषां विशेषान्निरयालयाः ॥
सर्वे पुनरभोज्याः स्युरदानार्हाश्च कर्मसु ।
ब्रह्मभावान्निरस्ताश्च पापदोषवशानुगाः ॥

घातकशब्दो गवादिभिः सप्तभिः प्रत्येकं सम्बध्यते । मातादिभिश्च पञ्चभिस्त्यागिशब्दः । तत्र मातापितरौ वृद्धौ पुत्रः शिशुः दाराः साधव इति ज्ञेयम् ॥

'यज्ञापहन्ता' यज्ञविघ्नकारी, नित्यनैमित्तिकयोरकर्त्ता 'निष्क्रियः'। 'गोलस्य' वैधवेयस्य, 'भर्त्ता' पुत्रत्वेन स्वीकर्त्ता, 'गोलभर्त्ता'। मूढवर्णसम्भेदकस्तु 'अन्यगोत्रभित्'। कृष्णपृष्ठमेच्छावरेटकरणानां लक्षणानि संज्ञाप्रकरणे द्रष्टव्यानि । ब्रह्मैव धर्मो यस्य स 'ब्रह्मधर्मा' ब्रह्मविद्व्याजेन सकलधर्मत्यागीत्यर्थः । 'अनार्य्यः' अशिष्टः । 'निहतः' कपटप्रयोगपरः । पृष्ठोपघाती 'पृष्ठघातकः', परोक्षे घातोपायप्रयोक्तेत्यर्थः, चमरीपुच्छकर्त्ता वा बलीवर्दपुच्छोत्पाटनेन वाणिज्यादिकर्त्ता वा । 'तालावचरणः' तालवादकः, चरतेर्भक्षणार्थत्वात्तालफलस्य तालनि-

योगस्य भक्षयिता वा। श्रुतिस्मृतिविहितानां धर्माणामध्येता 'धर्मपाठकः'। प्रायश्चित्तोपदेशलब्धेन प्रायश्चित्तप्रत्याम्नायभूतेन वा परप्रायश्चित्ताचरणलब्धेन वा द्रव्येण वृत्तिर्जीवनं यस्यासौ 'प्रायश्चित्तवृत्तिः'। 'धूर्त्तः' वञ्चकः। तुरगादिसाधनेष्वधिकृतः 'साधनिकः'। 'मृगयुः' पापर्द्धिव्यसनी। देवपित्रादिभ्योऽप्रदाय शिश्नोदरभरणमात्रपरायणः 'आत्मम्भरिः'। 'भ्रूणघ्नः' गर्भघाती। 'कुहकः' दाम्भिकः। 'दत्तापव्ययी' परैर्दत्तस्य धनस्यासद्व्ययकर्त्ता।

यमः।

अपङ्क्तिपावनः पङ्क्त्या यावत्सममनुपश्यति।
भ्रश्यते तत्फलं तस्माद्दर्शनात्तस्य दुर्मतेः॥

तथा।

यावतो ब्राह्मणान् पङ्क्त्या वीक्षते शूद्रयाजकः।
निरर्थकन्तु तत्रैव दातुर्दानं न संशयः॥

मनुः।

यावतः संस्पृशेदङ्गैः ब्राह्मणान् शूद्रयाजकः।
तावतां न भवेद्दातुः फलं दानस्य पौर्त्तिकम्॥

अङ्गस्पर्शोऽत्राविवक्षितः वीक्षत इति यमेनाभिधानात्। पूर्त्ते भवं 'पौर्त्तिकं' वहिर्वेदिदानोद्भवं फलं।

तथा।

अपाङ्क्त्यो यावतः पङ्क्त्यो भुञ्जानाननुपश्यति।
तावतां न फलं तेषां दाता प्राप्नोति बालिशः॥

'बालिशः' मूर्खः।

वीक्ष्यान्धो नवतेः काणः षष्टेः श्वित्री शतस्य तु।
पापरोगी सहस्रस्य दातुर्नाशयते फलम्॥

अन्धस्य दर्शनाभावात्तत्सन्निधानमनेन लक्ष्यते। अतो यावान् देशश्चक्षुष्मतो दृष्टिगोचरस्तावतो देशादन्यत्रान्धो भोजयितव्य इत्यर्थः। तत्र 'पापरोगी' कुष्ठी।

यमः।

षष्टिं काणः शतं षण्ढः श्वित्री यदनुपश्यति।
शतञ्च पाण्डुरोगी च सहस्रं पतितस्तथा॥

दूषयतीति शेषः। सङ्ख्याभेदो दोषतारतम्येन प्रायश्चित्तभेदार्थः।

महाभारते।

पङ्क्तिदूष्यास्तु ये राजन् कीर्त्तयिष्यामि तान् शृणु।
कितवो भ्रूणहा यक्ष्मी परिवेत्ता निराकृतिः॥
ग्रामप्रेष्यो वार्द्धुषिको गायनः सर्वविक्रयी।
आगारदाही गरदः कुण्डाशी सोमविक्रयी॥
सामुद्रिको राजभृतस्तैलिकः कूटकारकः।
पित्रा विवदमानश्च यस्य चोपपतिर्गृहे॥
अभिशस्तस्तथा स्तेनः शिल्पं यश्चोपजीवति।
पर्वकारश्च सूची च मित्रध्रुक् पारदारिकः॥
अव्रतानामुपाध्यायः काण्डपृष्ठस्तथैव च।
परिविन्तिश्च योऽपि स्यात् दृश्यर्मा गुरुतल्पगः॥
कुशीलवो देवलको नक्षत्रैर्यश्च जीवति।
एतानिह विजानीयात् ब्राह्मणान् पङ्क्तिदूषकान्॥

ब्रह्मपुराणे ।

मित्रध्रुक् कुनखी क्लीवः क्षयी श्वित्री वणिक्पथः ।
श्यावदन्तोऽथ खल्वाटः काणोऽन्धो बधिरोजडः ॥
मूकः पङ्गुः कुणिः षण्डोदुश्चर्मा व्यङ्ग-कोकरौ ।
कुष्ठी रक्तेक्षणः कुब्जोवामनोविकटोऽलसः ॥
मित्रशत्रुर्दुष्कुलीनः पशुपालो निराकृतिः ।
परिवित्तिः परिवेत्ता परिवेदनिकासुतः ॥
वृषलीपतितत्पुत्रः[१] श्राद्धश्राद्धस्य भुग्द्विजः ।
वृषलीपुत्रसंस्कर्त्ता अगृहोदिधिषूपतिः ॥
भृतकाध्यापकोयश्च भृतकाध्यापितश्च यः ।
शूद्रीसुतसमपोष्टा च मृगयुः सोमविक्रयी ॥
अभिशस्तस्तथा स्तेनः पतितोवार्द्धुषिः शठः ।
पिशुनोवेदसन्त्यागी दाराग्नित्यागनिष्ठुरः ॥
राज्ञः पुरोहितोभृत्यो विद्याहीनोऽथ मत्सरी ।
दिधिषुः किङ्करः क्रूरो मूढोदेवलकस्तथा ॥
नक्षत्रसूचकश्चैव पङ्क्कारश्च गर्हितः ।
अयाज्ययाजकः षण्डागर्हितोऽन्ये च येऽधमाः ;
स ते श्राद्धे नियोक्तव्या दृष्टं स्यात्पङ्क्तिदूषकाः ॥

कूर्मपुराणे ।

दुश्चर्मा कुनखी कुष्ठी श्वित्री च श्यावदन्तकः ।
मद्यपो वृषलीसक्तो भ्रूणहा दिधिषूपतिः ॥

(१) वृषलीपतितत्सूनुरिति ख० ।

आगारदाही कुण्डाशी सोमविक्रयिणो द्विजाः ।
परिवेत्ता च हिंस्रश्चैव परिवित्तिर्निराकृतिः ॥
पौनर्भवः कुसीदश्च तथा नक्षत्रसूचकः ।
गीतवादित्रशीलश्च व्याधितः काण एव च ॥
हीनाङ्गश्चातिरिक्ताङ्गो ह्यवकीर्णी तथैव च ।
अन्नदूषी कुण्डगोलावभिशस्तश्च देवलः ॥
मित्रध्रुक् पिशुनश्चैव नित्यं भार्यानुवर्त्तितः ।
मातापित्रोर्गुरोस्त्यागी दारत्यागी तथैव च ॥
गोत्रध्रुक् भ्रष्टशौचश्च काण्डपृष्ठस्तथैव च ।
अनपत्यः कूटसाक्षी याचको रङ्गजीवकः ॥
समुद्रयायी कृतहा तथा समयभेदकः ।
वेदनिन्दारतश्चैव विशेषात्पङ्क्तिदूषकाः ॥
सर्वे पुनरभोज्यान्नास्तथानर्हाश्च कर्मसु ।
ब्रह्मभावाभिशस्ताश्च वर्जनीयाः प्रयत्नतः ॥
शूद्रान्नरसपुष्टाङ्गः सन्ध्योपासनवर्जितः ।
महायज्ञविहीनश्च ब्राह्मणाः पङ्क्तिदूषकाः ॥
अधीननाशनश्चैव[1] स्नानमौनविवर्जितः ।
तामसो राजसश्चैव ब्राह्मणाः पङ्क्तिदूषकाः ॥

इति पङ्क्तिदूषकाः

अथ प्रकीर्णकाः ।

तत्र गौतमः ।

---

(१) अधीतनाशनश्चैवेति ख० ।

न भोजयेत् स्तेन-क्लीव-पतित-तद्वृत्ति-नास्तिक-वीरहाग्रेदिधिषू-दिधिषूपति-स्त्रीग्रामयाजकाजपालोत्सृष्टाग्नि-मद्यपकुचर-कूटसाक्षि-प्रातिहा-कानुपपतिर्यस्य(१) च स-कुण्डाग्निसोमविक्रय्यगारदाहि-गरदा-वकीर्णि-गणप्रेष्यागम्यागामि-हिंस्र-परिवित्ति-परिवेत्तृ-पर्याहित-पर्या-धातृ-त्यक्तात्मदुर्बलि-कुनखि-श्यावदन्त-पौनर्भव-कितवाजाप-राजप्रेष्य प्राति-रूपिक-शूद्रापति-निराकृति-किलासि-कुसीदि-वणिक्-शिल्प-जीवि-ज्याशील-वादित्र तालनृत्यगीतशीलान् पित्रा चाकामेन विभक्तां-श्चिष्यांस्तैकसगोत्रांश्च ।

तेभ्यः पतितेभ्यो वृत्तिर्यस्य सः 'तद्वृत्तिः'। 'वीरहा' राज-हन्ता । स्त्रीणां ग्रामस्य याजकः 'स्त्रीग्रामयाजकः' । प्रतिहार एव 'प्रातिहारिकः' ऐन्द्रजालिको वा । 'उपपतिर्यस्य' इति । यस्य भार्या नित्यं व्यभिचारिणीत्यर्थः । 'त्यक्तात्मा' प्राणत्यागे कृतप्रयत्नः । 'अजापः' गायत्र्यादिजपरहितः । 'प्रातिरूपिकः' द्रव्याणां कूटप्रति-कृतिकर्त्ता । 'ज्याशीलः' आयुधाभ्यासरतः । ये चानिच्छतोऽपि पितु-र्गृहाद्भागं गृहीतवन्तः ।

याज्ञवल्क्यः ।

> रोगी हीनातिरिक्ताङ्गः काणः पौनर्भवस्तथा ।
> भृतकाध्यापकः क्लीवः कन्यादूष्यभिशस्तकः ॥
> मित्रध्रुक् पिशुनः सोमविक्रयी परिविन्दकः ।
> मातापित्रोः गुरोस्त्यागी कुण्डाशी वृषलात्मजः ।
> परपूर्वापतिस्तेनः कर्मदुष्टाश्च निन्दिताः ॥

---

(१) समुपपतिर्यस्येति पाठान्तरं ।

काश्यपः ।

दारैर्निष्क्रणवन्तश्च व्यङ्गान्गुणवसूचकान् ।
वर्जयेद्ब्राह्मणानेतान् सर्वकर्मसु यत्नतः ॥

नागरखण्डे ।

अनर्हा ये च निर्दिष्टास्तानेतान् शृणु वच्मि ते ।
हीनाङ्गानधिकाङ्गांश्च सर्वभक्षान्निराकृतीन् ॥
श्यावदन्तान् वृथावेदान् वेदविक्रयकारकान् ।
वेदविप्लावकान् वापि वेदशास्त्रविवर्जितान् ॥
कुनखान् रोगसंयुक्तान् विनग्नान् परहिंसकान् ।
जनापवादसंयुक्तान् नास्तिकाननृतानपि ॥
वार्द्धुषिकान् विकर्मस्थान् शौचाचारविवर्जितान् ।
अतिदीर्घान् कृशान् वापि स्थूलानप्यतिलोमशान् ॥
निर्लोमान् वर्जयेच्छ्राद्धे य इच्छेत् पितृतर्पणं ।
परदाररतश्चैव तथा यो वृषलीपतिः ॥
शठोमलिम्लुचोलोभी[1] राजभृत्त्योऽन्यवृत्तयः ।
सगोत्रायाश्च सम्भूतस्तथैकप्रवरास्तु च ।
कनिष्ठः प्राकृताधानः कृतोद्वाहस्त्वपङ्क्तयः ॥

तथा ।

प्रागदीक्षितोयः कनिष्ठः सम्यग्ज्यायजसंयुतं ।
मातापितृपरित्यागी तथा च गुरुतल्पगः ॥
निर्दोषां यस्त्यजेत्पत्नीं कृतोद्वाहश्च कर्षकः ।

(१) दम्भीति ख० ।

शिल्पजीवी प्रमादी च पण्यजीवी धृतायुधः ।
एतान् विवर्जयेच्छ्राद्धे येषां न ज्ञायते कुलं ॥

वायुपुराणे ।

वर्जनीयांस्तु वक्ष्यामि गदतो मे निबोधत ।
कितवो मद्यपो यक्ष्मी पशुपालो निराकृतिः ॥
ग्रामप्रेष्यो वार्द्धुषिको गायनो वणिजस्तथा ।
आगारदाही गरदः कुण्डाशी सोमविक्रयी ॥
समुद्रयायी दुश्चर्मा तैलिकः कूटकारकः ।
पित्रा विवदमानश्च यस्य चोपपतिर्गृहे ॥
अभिशस्तस्तथा स्तेनः शिल्पं यश्चोपजीवति ।
सूचकः पापकारी च यश्च मित्रेषु द्रुह्यति ॥
गणयाजकश्चैव नास्तिको वेदवर्जितः ।
उन्मत्तः पाषण्डशठो भ्रूणहा गुरुतल्पगः ॥
भिषक्जीवी प्रेषणिकः परस्त्रीं यस्तु गच्छति ।
विक्रीणाति च यो ब्रह्म व्रतानि च तपांसि च ॥
नष्टं स्यान्नास्तिके दत्तं नेह नामुत्र तद्भवेत् ।
निक्षेपहारिणे चैव कितवे वेदनिन्दके ॥
तथा वाणिजके चैव कारुके धर्मवर्जिते ।
भस्मनीव हुतं द्रव्यं दत्तं पौनर्भवे द्विजे ॥

मत्स्यपुराणे ।

एते भोज्याः प्रयत्नेन वर्जनीयान्निबोध मे ।
पतिताभिशस्त-क्लीबान्ध-पिशुन-व्यङ्ग-रोगिणः ॥

कुनखी श्यावदन्तः श्वित्रि-कुण्ड-गोल-जटाधरान् ।
परिवित्तिर्विमुक्तात्मा मत्तोन्मत्तवकव्रताः ॥
बिडालव्रत-वृत्तिघ्न-दम्भि-देवलकादयः ।
कृतघ्ना नास्तिकास्तद्वन्म्लेच्छदेशनिवासिनः ॥
त्रिशङ्कुकरवीरान्ध्राः चीनद्रविडकुङ्कणाः ।
एतांस्तु वर्जयेत् सर्वान् श्राद्धकालेषु धर्मवित् ॥

सौरपुराणे ।

अङ्गवङ्गकलिङ्गांश्च सौराष्ट्रान् गुर्जरांस्तथा ।
आभीरान् कौङ्कणांश्चैव द्राविडान् दक्षिणापथान् ।
आवन्त्यान् मागधांश्चैव ब्राह्मणांस्तु विवर्जयेत् ॥

इति प्रकीर्णकाः ।

अथ ब्राह्मणानां हानोपादानहेतुभूतदोषगुणपरिज्ञानार्थं परीक्षोच्यते तत्र महाभारते ।

श्राद्धेषु च महाराज परीक्षेद् ब्राह्मणान् बुधः ।
कुलशीलवयोरूपैर्विद्यया विनयेन च ॥

कुलादिग्रहणं श्राद्धभोजनयोग्यतामात्रोपलक्षणार्थं ।

ब्रह्मवैवर्त्ते ।

तस्मात् परीक्षिते देयं पात्रभूते द्विजन्मनि ।
कष्टः श्राद्धविधिर्नित्यं जायतेऽसौ सकृच्छलम् ॥

यतोऽयं श्राद्धविधिः 'सकृच्छल' केनाप्यल्पतमेनापि दोषेण पराङ्मुखो भवितुमिच्छति, अतः षण्डपाषण्डवार्द्धुषिकदेवलवैडाल-व्रतिकत्वादिदोषनिराकरण-पूर्व्वकं वेदविद्याव्रतशीलादिमत्त्वेन पात्र-

तथा परीक्षिते द्विजन्मनि श्राद्धन्देयं। तथायं विधिर्देशकालक्रिया-द्रव्यकर्तृभोक्तृगनमल्पमपि दोषमवाप्य नश्यति। तथा छलग्राहि-श्राद्धविघ्नकर्तृरक्षःसम्भारद्वारभूतदर्निवारानेकसूक्ष्मच्छिद्रवान्। अतः कष्टानुष्ठानः। अतः स पङ्क्तिपावनैस्त्रिणाचिकेतादिविशेषणयुक्तैर्यागनिष्ठैश्च निश्छिद्रः क्रियते।

तदुक्तं।

सुसूक्ष्मच्छिद्रः पुरा प्रोक्तः पैत्रो यज्ञो महर्षिभिः।
निष्प्रत्यूहस्य निश्छिद्रो जायते योगिभिर्यतेति॥

अतः पङ्क्तिपावनार्थं ब्राह्मणं परीक्षेत।

अथ परीक्षायां मनुशातातपाभ्यां गुणोपदेशः क्रियते।

दूरादेव परीक्षेत ब्राह्मणं वेदपारगं।
तीर्थन्तद्धव्यकव्यानां प्रदाने सोऽतिथिः स्मृतः॥

परीक्षेत दूरादिति श्राद्धकालात् पूर्व्वं दूरतरे काले परीक्षेत, तत्काले हि परीक्षा क्रियमाणा ब्राह्मणस्य खेदं जनयेत्। अथवा न स्वयं साक्षात्परीक्षां कुर्वीत। किन्तु पुरुषान्तरेण कारयेत्। यथा मामयमस्मै कार्याय परीक्षत इत्येवं ब्राह्मणो नोपलक्षयेत्। अथवा दूरात्मातृतः पितृतश्च दशपुरुषं त्रिपुरुषं वा वेदपारगत्वं परीक्षेत। अथ पितृवंशे मातृवंशे च दश त्रयो वा पुरुषा वेदपारगत्वेन विख्याताः स्वयं च वेदपारग इत्येवंविधा परीक्षा श्राद्धेऽवश्यं विधेयेत्यर्थः। अतएव दशोभयतः श्रोत्रिया इति हारीतव्यासाभ्यामुक्तं।

मातापित्रोर्यस्य वंश्याः श्रोत्रिया दश पूरुषाः।
अनुकायाभिगामी च धर्म्मपत्नीषु यः सदा॥

शङ्खलिखितावप्याहतुः ।

यस्य दशपुरुषाः मातृपितृवंश्याः श्रोत्रिया ज्ञायन्ते विद्वांसः स्नातकाश्चेति पङ्क्तिपावना भवन्तीति ।

दशपुरुषानवगतौ पुरुषत्रयपरीक्षापि च्छागलेयेनोक्ता ।

सर्व्वलक्षणसंयुक्तं विद्याशीलं गुणान्वितं ।
पुरुषत्रयविख्यातं सर्व्वं श्राद्धे प्रकल्पयेदिति ॥

वेदविहितकर्म्मवेदनं 'वेदः', तस्य पारः समाप्तिस्तं गच्छति स 'वेदपारगः' इति मेधातिथिः । अतो मन्त्रसंहिताब्राह्मणमात्राध्यायी श्रोत्रियशब्दवाच्यो वेदपारगः । वेदपारगग्रहणं पङ्क्तिपावनगुणानामुपलक्षणार्थं । तीर्थं तद्धव्यकव्यानामिति 'तीर्थं' तीर्थमिव । यथा तीर्थेनावतरणमार्गेणोदकार्थिनोगच्छन्त उदकं लभन्ते, एवं तादृग्विधब्राह्मणगतानि हव्यकव्यानि पितॄन् प्राप्नुवन्तीत्यर्थः । प्रदाने सोऽतिथिरिति प्रसङ्गादिदमुच्यते । स एवंविधोब्राह्मणोन्यस्मिन्नधिप्रकृष्टे गोभूमितिलहिरण्यादिदानेऽतिथिर्भवति । यथातिथये स्वयमुपस्थिताय निर्व्विचिकित्सतया दत्तमन्नं महाफलमेवमीदृशाय ब्राह्मणाय हव्यकव्ये निर्व्विकल्पे दत्ते महाफले भवत इत्यर्थः ।

ब्रह्माण्डपुराणे ।

दूरादेव परीक्षेत ब्राह्मणान् वेदपारगान् ।
इष्टान् वा यदि वानिष्टांस्तांस्तु तत्कालमानयेत् ॥

'इष्टान्' मित्राणि, 'अनिष्टान्' शत्रून् । पूर्व्वमेव दूरतरकाले परीक्षितानां तेषामानयनं तत्काले कर्म्मकाले कर्त्तव्यम् ।

यमस्मृतौ ।

दूरादेव परीक्षेत ब्राह्मणांश्चरितव्रतान् ।
स्थविरान् तपस्विनो दान्तानिष्टान्या यदि चेतरान् ॥

तथा ।

पूर्व्वमेव परीक्षेत ब्राह्मणान् वेदपारगान् ।
शरीरप्रभवैर्दोषैर्विशुद्धांश्चरितव्रतान् ॥

'पूर्व्वं' श्राद्धदिनात् प्रागेव । 'शरीरदोषाः' काणत्वकुणित्वादयः । 'व्रतानि' ब्रह्मचर्यादीनि ।

यदाह देवलः ।

ब्रह्मचर्यं सत्यवचनं मधुमांसविवर्जनम् मौनमयाचनमृतुकालाभिगमनमेवमादीनि व्रतानीति ।

आह उशनाः ।

तथादित एवं पात्रपरीक्षा कार्या पात्रमिति शोभनस्याख्या भवति ।

ननु ब्राह्मणपरीक्षानिषेधपराण्यपि वचनानि दृश्यन्ते भविष्यत्पुराणे ।

आदित्य उवाच ।

एवमेव न सन्देहो यथा वदसि खेचर ।
ममाप्येतन्मतं वीर ब्राह्मणं न परीक्षयेत् ॥
सर्वदेवमयं विप्रं सर्वलोकमयं तथा ।
तस्मात् संपूजयेदेव न गुणं तस्य चिन्तयेत् ॥
केवलं चिन्तयेज्जातिं न गुणान् विनतात्मज ।

आह विश्वामित्रः ।

न ब्राह्मणं परीक्षेत कदाचिदपि बुद्धिमान् ।
दातृन् परीक्ष्य दत्तानि नयन्ति नरकं ध्रुवं ॥
परीक्षामनुमन्येत यः प्रतिग्रहलिप्सया ।
निरये कर्म्मचण्डालः पच्यतेऽसौ द्विजाधमः ॥

यो दातृभिः क्रियमाणामात्मनः परीक्षां प्रतिग्रहीतानुजानीते, परीक्षध्वं मां गुणवानस्मि येन्नतो यदभिरुचितं तत् प्रदीयतामिति । असौ कर्म्मचण्डालो नरके पच्यते ध्रुवं । तदेवं परीक्षाकर्त्तनुमन्त्रो-दातृप्रतिग्रहीत्रोः प्रत्यवायश्रवणं परीक्षाविधेर्विरुद्धमिति । नैष दोषः । निषेधवाक्यानां साक्षात्परीक्षणविषयत्वात् । कस्मिन् देशे जातोऽसि कीदृशस्ते कुलं किमधीषे किं शुश्रुवान् असीत्येवं प्रश्नप्रतिवच-नाभ्यां यत्परीक्षणं तदेभिः प्रतिषिध्यते ।

तदाह गोभिलः ।

कीदृक्स्त्वमिति ब्रूयात् किं वेत्सीत्यपि योद्विजः ।
संवत्सरायुतं सावमन्धे तमसि मज्जति ॥

आह गौतमः ।

दाता तु यो द्विजं पृच्छेदधीतञ्च श्रुतं कुलं ।
यश्च तस्मै प्रतिब्रूते तावुभावपि नारकौ ॥

वृहस्पतिः ।

अधीतेऽस्मिन्निदं दास्ये इत्युक्ते यस्तु दुर्म्मतिः ।
पठेत् शास्त्राणि वेद वा स प्रेत्य श्वाभिजायते ॥

ब्रह्माण्डपुराणे ।

नानुयोगोऽस्ति वेदानां योऽनुयुङ्क्ते स पापकृत् ।

भोक्ता वेदफलाद्भ्रश्येद्दाता दानफलात्तथा ॥

भविष्यत्पुराणे ।

अनुयोगेन योदद्याद्ब्राह्मणाय प्रतिग्रहं ।

स पूर्व्वं नरकं याति ब्राह्मणस्तदनन्तरं ॥

अध्ययनादिविषयः प्रश्नः 'अनुयोगः' ।

वेदाक्षराणि यावन्ति नियुञ्ज्यादर्थकारणात् ।

तावतीर्भ्रूणहत्या वै वेदविक्रयमाप्नुयात् ॥

साक्षात्परीक्षणमन्तरेण प्रकारान्तरेण तु परीक्षायां न कश्चिद्दोषः । गुणवते दानविधानात् । गुणवत्तायाश्च परीक्षया विना दुर्ज्ञेयत्वात् ।

यत्तु विष्णुधर्म्मोत्तरे ।

अन्नदाने न कर्त्तव्यं पात्रावेक्षणमण्वपि ।

अन्नं सर्वत्र दातव्यं धर्मकामेन वै द्विज ॥

सदोषेऽपि तु निर्दोषं सगुणेऽतिगुणावहं ।

तस्मात् सर्वप्रयत्नेन देयमन्नं सदैव तु ।

पित्र्ये कर्म्मणि तु प्राप्तः परीक्षेत प्रयत्नतः ॥

एतत्तु श्राद्धव्यतिरिक्तान्नदानविषयं । श्राद्धे परीक्षाया विहितत्वात् ।

तदाह मनुः ।

न ब्राह्मणं परीक्षेत दैवे कर्म्मणि धर्म्मवित् ।

पित्र्ये कर्म्मणि तु प्राप्तः परीक्षेत प्रयत्नतः ॥

शङ्खः ।

ब्राह्मणान्न परीक्षेत दैवे कर्म्मण्यतन्द्रितः ।
पित्र्ये कर्म्मणि संप्राप्ते युक्तमाहुः परीक्षणं ॥

अत्र ब्राह्मणपरीक्षायां शङ्खलिखितौ ।

श्राद्धे परीक्षा न दैवे ।

विष्णुः । दैवे कर्म्मणि ब्राह्मणं न परीक्षेत यत्नात् परीक्षेत पित्र्ये ।

अत्र ब्राह्मणपरीक्षायां गौतमः ।

हविःषु चैवं दुर्व्वालादीन् श्राद्ध एवैके ।

'हविःषु' दैवकर्म्मसु । बहुवचनं व्याप्त्यर्थं । केवलं पित्र्यात्प्रभृते दैवेऽन्येष्वपि दैवेषु श्रोत्रिया भोजनीयाः स्तेनादयो वर्ज्याः । दुर्व्वालादारभ्य येऽनुक्रान्तास्ते तु श्राद्धएव वर्ज्याः न दैव इत्येकेषां मतं ।

वायुपुराणे ।

न ब्राह्मणान् परीक्षेत सदा दैवे तु मानवः ।
दैवे कर्म्मणि पित्र्ये तु श्रूयते वै परीक्षणं ॥

महाभारते ।

ब्राह्मणान्न परीक्षेत क्षत्रियो दानधर्म्मवित् ।
दैवे कर्म्मणि पित्र्ये तु न्याय्यमाहुः परीक्षणं ।
देवताः पूजयन्तीह दैवेनैवेह तेजसा ॥

दैवेन तेजसा संरक्ष्यमाणाः सन्तः पूजयितारो देवताः पूजयन्ति । न तत्सन्कर्म्मप्रत्यूहनिवारणाय पङ्क्तिपावनादीन् गोघृतमिवापेक्षन्ते । अतोदेवताभ्य उपकृत्य परिकल्प्य सर्व्वेभ्यो ब्राह्मणेभ्यो दद्यात् । न तत्रात्यन्तगुणदोषपरीक्षां कुर्व्वीतेत्यर्थः । अथेदमनुयुज्यते केन पुनः-प्राप्ता सती दैवेऽनुवादेन परीक्षा निषिध्यते । गुणवद्विधिर्दोषवत्प्रति-

षेधाभ्यां प्राप्ता सतीति ब्रूमः । तथा हि तत्र परीक्ष्यमाणो ब्राह्मणो गुणवत्त्वेन दोषवत्त्वेन वा ज्ञायते । तथाज्ञात एवोपादातुं हातुं वा शक्यते । तथाच गुणदोषवद्विधिप्रतिषेधावतारार्थकौ स्याताम् । अत-स्ताभ्यामेवार्थात् परीक्षा प्रापितेति । कथं तर्हि परीक्षानिषेधापादितं गुणदोषवद्विधिप्रतिषेधानर्थक्यं परिहर्त्तव्यं । अथ गुणदोषवद्-ब्राह्मणविधिप्रतिषेधयोः पितृकान्नदानकविषयत्वं ज्ञापयितुमयम् परीक्षाया नित्यानुवादो न प्रतिषेधः । निषेधे वा सामान्यशास्त्ररूप-योर्विधिप्रतिषेधयोः पित्र्य एवान्नदाने उपसंहारायेति मतं । तन्न । विशेषत एव दैवेऽन्नदाने गुणदोषवद्ब्राह्मणविधिप्रतिषेधयोर्दर्शनात् । तथा हि ।

श्रोत्रियायैव देयानि कव्यानि च हवींषि च इति।

तथा ।

ये स्तेनाः पतिताः क्लीवा ये च नास्तिकवृत्तयः ।
तान् हव्यकव्ययोर्विप्राननर्हान्मनुरब्रवीत् ॥

तत्र हव्यशब्देन दैवमुक्तं। अतश्चायुक्तो दैवेऽन्नदाने परीक्षानिषेधः।

अत्र तावत् शङ्खधरानुमतं समाधानं ब्रूमः । मुख्यकल्पिकानु-कल्पिकेषु ब्राह्मणेषु मिलितेषु ये मुख्यास्ते प्रधानभूते पित्र्ये नियो-क्तव्याः । येऽन्ये दोषरहिता नातीव गुणवत्तरास्ते वैश्वदैविक इत्येवं-विधा न परीक्षेति दैवे कर्म्मणीत्यस्याशय इति। स्वाभिमतं पुनरिदं। श्रोत्रियायैवेत्यादिना योऽयं गुणवन्नियमः, ये स्तेनेत्यादिना यश्च दोषवत्प्रतिषेधस्तयो श्राद्धसम्बन्धिन्येव हव्ये प्रकरणेन व्यवस्थापितत्वा-च्छ्राद्धाङ्गभूतवैश्वदेविकव्यतिरिक्तानि देवतोद्देशत्यज्यमानहविर्भाज-

नीयब्राह्मणकान्यन्यानि दैवानि कर्माणि दैवे कर्मणि न परीक्षेयस्य विषय इति ।

यत्तु स्कन्दपुराणे ।

सौरग्गेन श्राद्धे भोजनीयस्यापरीक्षणीयत्वमुक्तं परीक्ष्य श्राद्धं दातव्यमित्येवं वैदिकी श्रुतिः ।

परीक्षणाच रम्भोरु आर्जवन्तु गुणावत्तरं ।

अपरीक्ष्य तु योदद्याच्छ्राद्धमार्जवमास्थितः ।

तस्य तुष्यन्ति पितरो देवताश्च न संशय इति ॥

तदप्यनयैव व्यवस्थया समाधेयं । अथवा तत्तीर्थश्राद्धविषयमतिथिविषयञ्च व्याख्येयम् ।

तथा च पद्मपुराणे ।

तीर्थेषु ब्राह्मणान्नैव परीक्षेत कथञ्चन ।

अन्नार्थिनमनुप्राप्तं भोजयेन्मनुराशनादिति ॥

अतिथिपरीक्षानिषेधस्तु ब्रह्मवैवर्त्ते ।

अविज्ञातं द्विजं श्राद्धेष्वतिथित्वे नियोजयेत ॥

अतिथिव्यतिरिक्तस्य च ब्राह्मणस्य परीक्षाकर्त्तव्येति ।

परीक्षाप्रकारस्तु वृद्धमनुस्मृति-मत्स्यपुराणयोर्दर्शितः ।

शीलं संवसनात् ज्ञेयं शौचं संव्यवहारतः ।

प्रज्ञा संकथनात् ज्ञेया त्रिभिः पात्रं परीक्षते ॥

चिरकालमतिसन्निहितदेशे वासः 'संवसनं' । तत्त्वार्थनिर्द्धारणार्थं सुहृद्भावे शास्त्रचर्चा 'सङ्कथनं' । 'प्रज्ञा' मेधा प्रकृष्टं ज्ञानं वा ।

परीक्ष्यगुणवत्त्वेन निर्द्धारितानां ब्राह्मणानां श्राद्धे स्वीकारमाह शातुकर्ण्यः।

तस्मात्परीक्ष्य युञ्जीत श्राद्धे वेदार्थवित्तमान्।
आनन्त्यं स्वल्पमप्येति प्रदत्तं सुपरीक्षिते॥

दोषवत्त्वेन निर्द्धारितत्यागस्तु ब्रह्मवैवर्त्ते उक्तः।

यस्मिन् दोषाः प्रदृश्येयुः सद्भिर्वा वर्जितस्तु यः।
जामीयाद्वापि संवासाद्वर्जनीयाः प्रयत्नतः॥

आह देवलः।

ब्राह्मणेष्वप्यपाङ्क्तेयान् सर्वान् काम्येषु वर्जयेत्।
परीक्ष्य बहुधा विप्रानाहरेत् पङ्क्तिपावनान्॥

इति ब्राह्मणपरीक्षा।

इति श्रीमहाराजाधिराजश्रीमहादेवीयसकलश्रीकरणाधिपति-
पण्डितश्रीहेमाद्रिविरचिते चतुर्वर्गचिन्तामणौ परिशेषखण्डे
श्राद्धकल्पे ब्राह्मणनिरूपणं नाम षष्ठो-
ऽध्यायः समाप्तः॥०॥

अथ सप्तमोऽध्यायः ।

अपासनीयनिरूपणप्रकरणम् ।

पुण्यानां परमाकरेण करुणाकल्लोलिनीभर्तृना
तत्त्वातत्त्वविचारचारुनिधिना प्रज्ञाप्रभाभास्वता ।
नर्मालापसुधार्णवेन सुधिया हेमाद्रिणा वर्ण्यते
श्राद्धासन्नभुवोपनेयमधुना दृष्ट्याणिजातन्त्विह ॥

अथ वर्जनीयब्राह्मणप्रसङ्गादन्यान्यपि श्राद्धादपासनीयान्युच्यन्ते ।

तत्र देवलः ।

हीनाङ्गः पतितः कुष्ठी व्रणी पुक्कस-नास्तिकौ ।
कुक्कुटः शूकरः श्वानो वर्ज्याः श्राद्धेषु दूरतः ॥
बीभत्सुमशुचिं नग्नं मत्तं धूर्त्तं रजस्वलां ।
नीलकाषायवसनं छिन्नकर्णञ्च वर्जयेत् ॥
शस्त्रं कालायसं सीसं मलिनाम्बरवाससं ।
अन्नं पर्य्युषितञ्चापि श्राद्धेषु परिवर्जयेत् ॥

'पुक्कसः' म्लेच्छविशेषः । 'नास्तिकः' परलोकत्वामशून्यः । 'शूकरः' विड्वराहः । 'बीभत्सुः' जुगुप्सितः । 'अशुचिः' शुचिरहितः । 'नग्नः' संज्ञाप्रकरणोक्तलक्षणः । 'छिन्नकर्णः' मन्थितकर्णः । इतरस्य हीनाङ्गत्वेनैवोक्तत्वात् । 'शस्त्रं' खड्गत्सुरिकादि । 'कालायसं' लोहं । 'सीसं' नागाख्योधातुः । मलिने अम्बरवाससी अन्तरीयोत्तरीये यस्यासौ 'मलिनाम्बरवासाः' । कालायसादिवत् पर्य्युषितमन्नमपि श्राद्धादेशापसारितं कार्य्यम् ।

विष्णुः ।

न हीनाधिकाङ्गाः श्राद्धं पश्येयुर्न शूद्रा न पतिता न महा-रोगिणः ।

आपस्तम्बः ।

श्वभिरपपात्रैश्च श्राद्धस्य दर्शनं परिरक्षेत ।

'अपपात्रैः' अपभ्रष्टपात्रगुणैः । 'परिरक्षेत' निवारयेत् ।

उशनाः ।

विड्वराह-मार्जार-कुक्कुट-नकुल-शूद्र-रजस्वला-शूद्रीभर्त्तारश्च दूरमपनेतव्याः ।

श्राद्धप्रदेशादिति शेषः । 'शूद्रीभर्त्ता' अविद्यमानसजातीयभार्य्यो ब्राह्मणादिरित्यर्थः ।

मनुः ।

चाण्डालश्च वराहश्च कुक्कुटः श्वा तथैव च ।
रजस्वला च षण्ढश्च नेक्षेरन्नश्नतो द्विजान् ॥

ईक्षणेन सन्निधिरत्र लक्ष्यते ।

होमे प्रदाने भोज्ये च यदेभिरभिवीक्षितं ।
दैवे हविषि पित्र्ये वा तद्गच्छत्ययथातथं ॥

'होमे' अग्निहोत्रादौ शान्त्यादिहोमे वा । 'प्रदाने' गो-भू-हिरण्यादि-विषयेऽभ्युदयार्थे । 'भोज्ये' अदृष्टार्थे ब्राह्मणभोजने । 'दैवे हविषि' दर्शपूर्णमासादौ । 'पित्र्ये' श्राद्धे । 'एभिः' चाण्डालादिभिर्यदीक्षितं तदयथातथं गच्छतीति, यदर्थं क्रियते तद्विपरीतमेव साधयतीत्यर्थः । यद्यपि श्राद्धप्रकरणं तथापि वाक्यादन्यत्रापि

होमादावयं प्रतिषेधः । अन्ये तु श्राद्धसम्बन्धिष्वेव होमादिष्वयं प्रतिषेध इत्याहुः । ते चैवं व्याचक्षते । 'होमे' अग्नौकरणहोमदेशे । 'प्रदाने' पिण्डप्रदानाद्यन्नत्यागदेशे । 'भोज्ये' भोज्योपकल्पनदेशे महानसादौ । चशब्दादन्यस्मिन्नपि स्थाने यदन्नादिकं चाण्डालादिभिरभिवीक्षितं तदयथातथं गच्छति तेन श्राद्धदेशादेते दूरतोऽपनेया इत्यभिप्रायः ।

घ्राणेन शूकरो हन्ति पक्षवातेन कुक्कुटः ।
श्वा तु दृष्टिनिपातेन स्पर्शेनावरवर्णजः ॥

'अवरवर्णजः' शूद्रः । तस्य च द्विजातिश्राद्धे श्राद्धोपकरणस्पर्शनिषेधोऽयं नात्मीये ।

खञ्जो वा यदि वा काणो दातुः प्रेष्योऽपि वा भवेत् ।
हीनातिरिक्तगात्रो वा तमप्यपनयेत्ततः ॥

'प्रेष्यः' परिचारकः । अपिशब्दादन्योऽपि यदृच्छासन्निहितो बान्धवादिरपनेयः ।

यमः ।

कुक्कुटोविड्वराहश्च काकश्चापि विडालकः ।
वृषलीपतिश्च वृषलः षण्ढोनारी रजस्वला ।
एतानि श्राद्धकाले तु परिवर्ज्यानि नित्यशः ॥
कुक्कुटः पक्षवातेन हन्ति श्राद्धमसंस्कृतं ।
घ्राणेन विड्वराहश्च वायसश्च रुतेन तु ॥
श्वा तु दृष्टिनिपातेन मार्ज्जारः श्रवणेन तु ।
वृषलीपतिश्च दानेन चक्षुर्भ्यां रजस्वला ।

छायया हन्ति वै षण्ढः स्पर्शेन तु रजस्वला ॥
खञ्जः काणः कुणिः श्वित्री दातुः प्रेष्यकरो भवेत् ।
ऊनाङ्गोवातिरिक्ताङ्गस्तमाशु निनयेत्ततः ॥

'विड़ालः' मार्ज्जारः । 'वृषलः' संज्ञाप्रकरणोक्तः, शूद्रोवा । 'असंवृतं' अनावृतप्रदेशं । 'श्रवणेन' शब्दश्रवणेन । 'दानेन' पात्रीकृतः सन्नित्यर्थः ।

हारीतः ।

दैवे वा यदि वा पित्र्ये सुराप्यायतनं स्पृशेत् ।
रजस्वला पुंश्चली च निवापे समुपस्थिते ॥

'निवापः' पितृकर्म । समुपस्थितशब्दात् पाकोपक्रमात् प्रभृतीति विज्ञेयं ।

तदाह व्याघ्रपात् ।

मद्यपः स्वैरिणी या च परपूर्वापतिस्तथा ।
नैव श्राद्धं भिवीक्षेरन्नावापात् प्रभृतिक्रमात् ॥

'आवापः' पाकं कर्तुं तण्डुलादीनां पिठरादौ प्रक्षेपः, तत्प्रभृति-भोजननिष्पत्तिपर्य्यन्तं, क्वचित् पाकस्थाने भोजनस्थानेऽन्यत्र वा स्थितान् भोज्यपदार्थान् भुञ्जानांश्च विप्रान् श्राद्धकर्मणि यथा मद्यपादयोनाभिवीक्षेरन् तथा दूरत एवापासनीया इत्यर्थः । मद्यपादिग्रहणमप्रशस्तानामुपलक्षणार्थं ।

आह गौतमः ।

श्व-चण्डाल-पतितावेक्षणे दुष्टं तस्मात् परिश्रिते दद्यात्तिलैर्वावकिरेत् पङ्क्तिपावनो वा शमयेत् ।

श्वादीनामवेक्षणे 'दुष्टं' दोषवद्भवति । अतः कारणात् 'परिश्रिते' प्रच्छन्ने, श्राद्धं कुर्यात् । तथा न कृतं चेत्तर्हि समन्तात् तिलानव-

किरेत्। पङ्क्तिपावनो वा पङ्क्तिमूर्द्धनि निवेशितस्तं सर्व्वमपि दोषं शमयेत्।

बृहस्पतिरप्याह।

श्वपाकषण्ढपतितश्वानशूकरकुक्कुटात्।
रजस्वलायाश्चण्डालात् श्राद्धे कुर्य्याच्च रक्षणं॥
परिश्रितेषु दद्याद्वा तिलैर्वा विकिरेन्महीं।
निनयेद्वोपविष्टस्तु तं दोषं पङ्क्तिपावनः॥

'श्वपाकः' निषादः। 'षण्ढः' नपुंसकः। 'रक्षणं कुर्य्यात्' इति यथा-श्वपाकदृष्ट्युपघातो न स्यात् तथा कुर्य्यादित्यर्थः। 'परिश्रितेषु' परिवृ-तेषु। महीमित्युपलक्षणं, यावन्तः पदार्थाः श्वपाकादिभिर्दृष्टास्तावन्तः कृष्णतिलैरवकीर्णाः। पङ्क्तिपावनो वा दोषं 'निनयेत्' अपहरेत्।

दूरस्थानपि निषिद्धदर्शनान् श्राद्धकर्त्ता यथा न पश्येत् तथा श्राद्धदेशः परिवृतो विधेय इत्याह विष्णुः।

संवृते च श्राद्धं कुर्य्यान्न रजस्वलां पश्येन्न श्वानं न विड्वराहं न ग्रामकुक्कुटं प्रयत्नात् श्राद्धमजस्य दर्शयेत्।

'श्राद्धं' श्राद्धार्थान् पदार्थान्। 'अजः' कृष्णच्छागः। तद्दर्शनेन हि दुष्टदृष्टिदूषिताः पदार्थाः पूता भवन्तीति कृत्वा तस्य प्रय-त्नेन दर्शयेत्।

ब्रह्माण्डपुराणे।

नग्नादयो न पश्येयुः श्राद्धमेतत् कदाचन।
गच्छन्त्येतैस्तु दृष्टानि न पितॄन्न पितामहान्॥

एतैर्दृष्टानि हव्यानीति शेषः। 'नग्नाः' वेदपरित्यागिनः।

आदिशब्देन तत्प्रकारा वैदिककर्मानुष्ठानत्यागिनो गृह्यन्ते । तथा च तत्रैवोक्तम् ।

सर्वेषामेव भूतानां त्रयी संवरणं यतः ।
ये वै त्यजन्ति तां मोहात् ते वै नग्ना इति स्मृताः ॥

'त्रयी' वेदः, 'संवरणं' प्रावरणं यथा प्रवरणं शीतवातादिभ्यः पुरुषां त्रायते एवं त्रय्यपि स्वधर्माननुष्ठापयन्ती दुःखेभ्यः त्रायत इति प्रावरणसादृश्यं ।

बौद्ध-श्रावक-निर्ग्रन्थ-शाक्त-जीवक-कापिलान् ।
ये धर्माननुवर्त्तन्ते ते वै नग्नादयो जनाः ॥

'बौद्धाः' सौगताः । 'श्रावकाः' श्वेतपटाः । 'निर्ग्रन्थाः' जैनाः । 'शाक्ताः' कौलाः । 'जीवकाः' वार्हस्पत्याः चार्वाका इति यावत् । 'कपिलः' लोकायतिकदेशीयः, तेन प्रणीताः 'कापिलाः' ।

वायुपुराणे ।

वृथाजटी वृथामुण्डी वृथानग्नश्च यो नरः ।
महापातकिनो ये च ते वै नग्नादयो नराः ॥

ब्रह्मवैवर्त्ते ।

शम्भुरुवाच ।

नग्नादीन् भगवन् सम्यक् समाख्य परिपृच्छतः ।
आचक्ष्व सर्वथा सर्वान् विस्तरेण यथातथं ॥
एवमुक्तो महातेजा बृहस्पतिरुवाच तं ।
पुरा देवासुरे युद्धे निर्जितेष्वसुरेष्वथ ।
पाषण्डाधिकृताः सर्वे ह्येते सृष्टाः स्वयम्भुवा ॥

तपस्वरत्नु सर्व्वेषु असुरेषु च पार्थिव ॥

विष्णुः ।

सुदुस्तरां महामायामास्थाय सुरनोदितः ।
मोहयामास योगात्मा ततो विज्ञाय तान् विभुः ॥
स मूढान् बुद्धरूपेण तानुवाच महामनाः ।
शक्या जेतुं सुराः सर्व्वे युष्माभिरिति दर्शनैः ॥
बौद्धं धर्म्मं समास्थाय शाक्यास्तेनबभूविरे ।
तानुवाचार्हतेमन्ते यूयं भूत्वा च तद्विधाः ।
ज्ञानेन सहितं धर्मं तेनार्हन्त इति स्मृताः ॥
बुद्ध-श्रावक-निर्ग्रन्थाः सिद्धपुत्रास्तथैव च ।
एते च सर्व्वे चार्हन्ता विज्ञेया दुष्टचारिणः ॥
चर्य्योक्तं समुत्सृज्य जीवतेत्यब्रवीत्तु यान् ।
जीवका नाम ते जाताः सर्व्वधर्म्मबहिष्कृताः ॥
यान् भूत्वा दिव्यवल्लोभि धर्म्मान् वै प्रत्यपादयत् ।
कापिलास्तेऽपि संप्रोक्ताः कपिलो हि दिवाकरः ॥
चरध्वन्तानुवाचेदं मच्छासनमतिद्युति ।
चरकास्तेऽपि विज्ञेया अधर्म्मचरणाः शठाः ॥
दीर्घं चिरमिति प्रोक्तं सूक्ष्मं वा धर्म्मरूपकम् ।
धर्म्मंचरध्वमित्युक्ता यस्मात्ते दीर्घचत्वः ।
चीराणि चैव मौञ्जानि बिभ्राणाश्चीरकास्ततः ॥
एष चोक्षति संबुद्धो धर्म्मस्तं श्रयतेतियत् ।
उवाच मायया विष्णुस्तेहि चोचाः प्रकीर्त्तिताः ॥

स त्वं सर्व्वेषु भूतेषु भगवानिति चाब्रवीत्।
सात्वतास्तेऽपि विज्ञेया उक्ता भागवताश्च ये॥
विड्भक्षाश्चैव ये केचित् कपालकृतभूषणाः।
शैवाः पाशुपताश्चान्ये पाञ्चरात्रास्तथापरे॥
तथान्ये च दुरात्मानः सर्वेऽप्यासुरदैवताः।
शब्देन च त्रयीधर्म्मपालनाज्जगतां स्मृताः॥
तं वञ्चयन्ति यस्मात्ते पाषण्डास्तेन हेतुना।
ततस्ते कर्म्मणा बद्धा इह सम्यगव्यवस्थिताः॥
असुरेभ्यः पुनर्जाता भावितास्तेन कर्म्मणा।
निरयं प्राप्य तैरेव कर्म्मभिर्भाविताः पुनः॥
शाक्य-श्राविक-निर्ग्रन्थाः शाक्या जीवकपालिकाः।
चरकाश्चीरकाश्चैषाः सिद्धपुत्राः सधात्वताः॥
नैरात्म्यवादिनश्चैव अथ्या नास्तिवादिनः।
वर्त्तमानाः स्वधर्म्मेषु जायन्ते च पुनः पुनः॥
वृथाजटी वृथामुण्डी वृथानग्नाश्च ये नराः।
एतेऽन्ये च त्रयीवाह्याः सर्व्वे नग्नादयो जनाः॥

वायुपुराणे।

वैदिकैश्चापि ये मन्त्रैर्दीक्षिता विधिवद्द्विजाः।
यज्ञेष्वधिकृता नित्यमाश्रमास्ते न संशयः॥
अमन्त्रसंस्कृता ये तु यज्ञेभ्यश्च बहिष्कृताः।
पाषण्डांस्तांस्तदा मत्वा ख्याताश्चराश्चराःस्तथा॥
कुलधूमा निस्राणाश्च व्याधा मुष्टिकलम्पनाः।

कुकर्म्मसंरक्ता ये च कुपथाः परिकीर्त्तिताः ॥
पूजयिष्यन्ति वः सर्व्वा म्लेच्छा दुर्मतयश्च ये ।
एतस्मात् कारणादेते निन्द्या नग्नादयः स्मृताः ॥
एभिः संस्पृष्टं दृष्टं वै श्राद्धं गच्छति दानवान् ।
ब्रह्मघ्नांश्च कृतघ्नांश्च नास्तिकान् गुरुतल्पगान् ॥
दस्यूंश्चैव नृशंसांश्च दर्शनेन विवर्ज्जयेत् ।
ये चान्ये पापकर्म्माणः सर्व्वांस्तानपि वर्जयेत् ॥
देवतानामृषीणाञ्च पापवादरताश्च ये ।
असुरान् यातुधानांश्च दृष्टमेभिर्व्रजत्यधः ॥
अपमानपविद्धश्च कुक्कुटो ग्रामशूकरः ।
श्वा चैव घ्नन्ति श्राद्धानि दर्शनादेव सर्व्वशः ॥
नष्टं सूतकिभिर्दृष्टं दीर्घरोगिभिरेव च ।
पतितैर्मलिनैश्चैव न द्रष्टव्यं कथञ्चन ॥

नागरखण्डे ।

शरटोलूकशीत्ये च यत्र शब्दे व्यवस्थितम् ।
शूर्पस्य वा विशेषेण तच्छ्राद्धं व्यर्थतां व्रजेत् ॥

इति श्रीमहाराजाधिराज-श्रीमहादेवीय-सकलश्रीकरणाधिपति-
पण्डित-श्रीहेमाद्रिविरचिते चतुर्वर्गचिन्तामणौ परिशेष-
खण्डे श्राद्धकल्पे अपाङ्क्तेयनिरूपणं नाम
सप्तमोऽध्यायः समाप्तः ॥०॥

अथाष्टमोऽध्यायः।

प्रक्षेप्यद्रव्यनिरूपणप्रकरणम्।

यन्मूर्त्तिमालोक्य तमः प्रशस्तं
जहाति लोकः सह शोकवेगैः।
योग्यान्ययोग्यानि च सोऽभिधत्ते
द्रव्याणि हेमाद्रिरिहाखिलानि॥

अथ श्राद्धाय हविःप्रक्षेपाधिकरणेषु निरूपितेषु प्रक्षेप्यजिज्ञासायां द्रव्याणि निरूप्यन्ते। तानि च स्वभूतानि पितृपितामहाद्युद्देशेन त्यक्त्वा प्रक्षेप्याणि। स्वभावश्च तेषां लोकसिद्धैरेवोपायैः। ते चोपाया धर्म्योपायार्जितस्य द्रव्यस्य विधिरुच्यते।

तथा च आपस्तम्बः प्रशस्तानि द्रव्याणि अनुक्रम्याह।

एतैस्तीव्रतरा पितॄणां प्रीतिस्तृप्तिर्द्राघीयांसञ्च कालं तथा धर्मानुहृतेन द्रव्येण तीर्थप्रतिपन्नेन।

'प्रीतिः' परितोषातिशयः। 'तृप्तिः' आर्त्तिनिवृत्तिः। 'द्राघीयांसं' दीर्घतरं। 'धर्मानुहृतेन' धर्म्योपायार्जितेन। 'तीर्थप्रतिपन्नेन' सत्पात्रप्रतिपादितेन।

शङ्खलिखितावपि।

धर्मेण वित्तमादाय पितृभ्यो दद्यात्।

अथ पञ्चमहायज्ञानुद्दिश्य सुमन्तुः।

अनुतिष्ठेन्न्यायागतेन द्रव्येणेत्याह बुधः। न्यायागतेन द्रव्येण कर्माणि कुर्यादिति।

अतो धर्म्म्यैरेवोपायैरर्जितानि धान्य-शाक-फल-मूल-पयःप्रभृतीनि श्राद्धे देयानि। धर्म्म्याश्च द्रव्यार्जनोपायाः स्मृतिषु दर्शिताः तत्राह मनुः ।

सप्त वित्तागमा धर्म्या दायो लाभः क्रयो जयः ।
प्रयोगः कर्मयोगश्च सत्प्रतिग्रह एव च॥

'वित्तागमाः' द्रव्यार्जणोपायाः। 'धर्म्याः' पुरुषार्थत्वपक्षे प्रत्यवायानुत्पादकाः, वक्ष्यमाणप्रकारेण क्रत्वर्थत्वे तु क्रियमाणाय धर्माय हिताः साद्गुण्यहेतवः। तत्र स्वामिसम्बन्धेनैव निमित्तेन यदन्यदीयं द्रव्यमन्यस्य स्वम्भवति सः 'दायः'। अत्र स्वामिसम्बन्ध एवोपायत्वेनोक्तः। अनन्यपरिगृहीतस्य जलतृणकाष्ठादेर्निध्यादेर्वाधिगमः 'लाभः'। द्रव्यविनिमयः 'क्रयः'। शत्रुपराभवः 'जयः'। वृद्ध्यर्थं परस्य द्रव्यसमर्पणं 'प्रयोगः'। कर्मणा आर्त्त्विज्याध्यापन-पौरोहित्यादिना शिल्पेन शुश्रूषया वा सम्बन्धः 'कर्मयोगः'। दीयमानद्रव्यस्वीकारः 'प्रतिग्रहः'। सन् साधुरनिषिद्धः प्रतिग्रहः 'सत्प्रतिग्रहः'। अत्र दायादिष्वपि सत्त्वमनुसन्धेयं। एतेषु च दाय-लाभ-क्रयाः साधारणाः। जयः क्षत्रियस्यैव, स च दण्डाकरकरादीनामुपलक्षणं। प्रयोगो वैश्यस्यैव, स च कृषिवाणिज्यादेरुपलक्षणं। आर्त्विज्याध्यापनपौरोहित्यलक्षणः कर्मयोगः प्रतिग्रहश्च ब्राह्मणस्यैव। शिल्पलक्षणः कर्मयोगः कारुकाणामेव। शुश्रूषालक्षणस्तु शूद्रादेरेवेति ।

तथा च गौतमः ।

स्वामी रिक्थक्रयसंविभागपरिग्रहाधिगमेषु ब्राह्मणस्याधिकं लब्धं क्षत्रियस्य विजितं निर्व्विष्टं वैश्यशूद्रयोरिति ।

यद्ग्रहणं स्वामिजीवनेन प्रतिसम्बन्धेन क्रियते स दायः 'रिक्थम्'। यथा पुत्राणां पौत्राणां च पितृधनं पैतामहं च धनं। स्वामिजीवनप्रतिबद्धग्रहणको दायः 'संविभागः', यथा भ्रात्रादीनां विभक्तभ्रात्रादिद्रव्यं। अनन्यप्रतिगृहीतस्य जलतृणकाष्ठादेः स्वीकारः 'परिग्रहः'। निध्यादेः प्राप्तिः 'अधिगमः'। एतेषु निमित्तेषु सत्सु 'स्वामी' भवति। 'अधिकम्' असाधारणं। 'लब्धं' प्रतिग्रहाध्यापनयाजनैः प्राप्तं। 'विजितं' विजयदण्डादिलब्धं, क्षत्रियस्याधिकं। वैश्यशूद्रयोर्निर्विष्टमधिकं। तत्र वैश्यस्य कृषिगोरक्षादिलब्धं 'निर्विष्टम्'। शूद्रस्य द्विजशुश्रूषादौ भृतिरूपेण लब्धं 'निर्विष्टम्'। एवमनुलोमजानां प्रतिलोमजानां च लोकप्रसिद्धेषु स्वस्वहेतुषु यद्यदसाधारणमुक्तं सूतानामश्वसारथ्यमित्यादि तत्तत्सर्वं निर्विष्टशब्देनोच्यते। सर्वस्यापि भृतिरूपत्वात्। निर्वेशो भृतिभोगयोरित्यभिधानकोशानुशासनात्।

अत्रार्जनीयत्वेन धनं प्रकृत्याह नारदः।

तत्पुनस्त्रिविधं ज्ञेयं शुक्लं शबलमेव च।
कृष्णञ्च तस्य विज्ञेयो विभागः सप्तधा पुनः॥

एकैकस्य शुक्लादेः सप्त सप्त भेदा भवन्तीत्यर्थः।

श्रुतशौर्य्यतपःकन्यायाज्यशिष्याऽन्वयागतं।
धनं सप्तविधं शुक्लमुदयोऽप्यस्य तद्विधः॥

आगतशब्दः श्रुतादिभिः प्रत्येकं सम्बध्यते। श्रुतेन विद्यया निमित्तेन यः प्रतिग्रहस्तेन यत् प्राप्तम्, शौर्य्येण निमित्तेन यद्विजितं भृतिरूपेण वा लब्धं। तपसा निमित्तेन प्रतिग्रहेण यल्लब्धं। अथ

प्रतिपन्नस्य शुक्लत्वे दायप्रतिपाद्यशुद्धिरपि कारणत्वेनानुसन्धेया । 'कन्यागतं' कन्याप्रतिपत्तिकाले श्वशुरादिभ्यो यल्लब्धम् । 'शिष्यागतं' शिष्यादध्याप्यादध्यापनेन निमित्तेन यत् प्राप्तं गुरुदक्षिणादि । 'अन्वयागतं' दायप्राप्तं । अत्र यथाधिकारं शुक्लत्वमनुसन्धेयं । 'तद्योऽपि तद्विधः' इति तद्गुणविशिष्टकर्म्मणां फलमपि शुक्लं । 'शुक्लं' दुःखानभिसम्भिन्नमित्यर्थः ।

कुसीद-कृषि-वाणिज्य-शिल्पशुल्कानुवृत्तितः ।
कृतोपकारादाप्तञ्च शबलं समुदाहृतं ॥

न्याय्योपचयार्थं द्रव्यप्रयोगः 'कुसीदं' । 'कृषिः' लाङ्गलकर्म । क्रयविक्रयव्यवहारेण धनवर्द्धनं 'वाणिज्यं' । अत्र कुसीदादीनि वैश्यव्यतिरिक्तेनापदि क्रियमाणानि द्रव्यस्य शबलत्वकारणानि । अनापदि तु कृष्णत्वकारणान्येव । वैश्यस्य तु सदा शुक्लान्येव । 'शिल्पं' कारुकर्म । तदप्यन्यदीयमन्येनानुष्ठितं शबलत्वहेतुः । 'शुल्कं' वणिजादेः यः करः । तच्च राजव्यतिरिक्तानां शबलं । 'अनुवृत्तिः' द्विजातिशुश्रूषा, तदर्जितं धनं शूद्रव्यतिरिक्तस्य शबलं । कृतोपकाररूपेण यद्गृहीतं तत् सर्वेषां शबलं । शबलत्वञ्च किञ्चित्प्रत्यवायकरत्वं । एतद्गुणविशिष्टस्य कर्म्मणः फलमपि 'शबलं' दुःखानुविद्धं ।

पार्श्विकद्यूतचौर्य्यार्त्तिप्रतिरूपकसाहसैः ।
व्याजेनोपार्ज्जितं यत् तत् सर्वेषां कृष्णमुच्यते ॥

योऽपि राजादिपार्श्वे वर्त्तमानः कस्यापि स्वतः सम्भावितमुपकारं कथञ्चिदुपलभ्य तं प्रतिब्रूते तवैमञ्चेदुपकारं कारयामि तदा त्वयेदं मम देयमित्येवं धनमर्जयति स 'पार्श्विकः'। एवं विपत्प्रशमनप्रदर्श-

तेनापि धनमर्जयिता 'पार्श्विकः'। यस्तोत्तमवर्णादिन्समादाय प्रत्यर्पणा-निच्छुस्तत् पुरतो नावतिष्ठते सोऽपि 'पार्श्विकः'। तेनैवं यदुपार्जितं धनं तत्कृष्णम्। 'द्यूतं' अक्षदेवनादि। तदर्ज्जितं धनं क्षत्रियव्यतिरिक्तानां कृष्णम्। 'चौर्य्यं' प्रच्छन्नापहारः। 'आर्त्तिः' परपीड़ा। 'प्रतिरूपकं' परवञ्चनार्थं मणिसुवर्णादेः प्रतिकृतिकरणं। 'साहसं' स्वप्राणव्यया-ङ्गीकारेण पश्यतोहरत्वं। 'व्याजः' दम्भेन तपःप्रभृति। एतैरुपार्जितं धनं सर्वेषां 'कृष्णं' दुःखप्रायफलं।

तेन क्रयो विक्रयश्च दानं ग्रहणमेव च।
विविधाश्च प्रवर्त्तन्ते क्रियाः सम्भोग एव च ॥
यथाविधेन द्रव्येण यत्किञ्चित् कुरुते नरः।
तथाविधमवाप्नोति तत्फलं प्रेत्य चेह च ॥

'यथाविधेन' शुक्लेन शबलेन कृष्णेन च द्रव्येण, 'यत्किञ्चित्' पारलौकिकं दानादिकमैहिकञ्च शाम्भिकपौष्टिकादि 'कुरुते', तस्य फलं तथाविधं भवति। शुक्लेन शुक्लं दुःखरहितं। शबलेन शबलं मिश्रं सुखदुःखं। कृष्णेन कृष्णं बहुदुःखहेतुस्वल्पसुखम्।

पद्मपुराणे।

शुक्लेन वित्तेन कृतं पुण्यं बहुफलं भवेत्।
शबलं मध्यमफलं कृष्णं हीनफलं धनं ॥

ब्रह्मप्रोक्ते।

शुक्लवित्तेन यो धर्म्मं प्रकुर्य्याच्छ्रद्धयान्वितः।
तदर्थं पात्रमासाद्य देवत्वेन तदश्नुते ॥
राजसेन च भावेन वित्तेन शबलेन च।

प्रदद्याद्दानमर्थिभ्यो मानुषत्वे तदश्नुते ॥
तमोवृत्तस्तु यो दद्यात् कृष्णं वित्तं तु मानवः ।
तिर्यक्त्वे तत् फलं प्रेत्य समश्नाति नराधमः ॥

नारदः ।

तत्पुनर्द्वादशविधं प्रतिवर्णाश्रयात् स्मृतं ॥

तदेवं शुक्लादिभेदेन त्रिविधं धनं प्रत्येकवर्णचतुष्टयाश्रयाश्रया-श्रयभेदेन द्वादशविधं भवति ।

तस्यैव प्रकारान्तरेण द्वादशभेदानाह ।

साधारणं स्यात् त्रिविधम् ।

असाधारणं तु त्रिषु वर्णेषु प्रतिवर्णं त्रैविध्यान्नवविधमित्युभयं मिलित्वा द्वादशविधं शूद्राश्रितस्यासाधारणधनभेदस्य पृथगवक्तव्यमा-णत्वात्।

क्रमागतं प्रीतिदायः प्राप्तञ्च सह भार्य्यया ।
अविशेषेण सर्व्वेषां वर्णानां त्रिविधं धनं ॥

'प्रीतिदायः' प्रीतिदानेन लब्धम्।

वैशेषिकं धनं ज्ञेयं ब्राह्मणस्य त्रिलक्षणं ।
प्रतिग्रहेण यल्लब्धं याज्यतः शिष्यतस्तथा ॥
त्रिविधं क्षत्रियस्यापि प्राहुर्वैशेषिकं धनं ।
युद्धोपलब्धं कराच्च दण्डाच्च व्यवहारतः ॥

'करात्' करग्रहणात् । 'व्यवहारतः' न्यायेन ।

वैशेषिकं धनं ज्ञेयं वैश्यस्यापि त्रिलक्षणं ।
कृषिगोरक्षवाणिज्यैः शूद्रस्यैभ्यस्त्वनुग्रहात् ॥

शूद्रस्य पुनः 'एभ्यः' द्विजातिभ्यः, 'अनुग्रहात्' शुश्रूषाजनितमनःप्रसादात्, यल्लब्धं तदसाधारणम्।

सर्व्वेषामेव वर्णानामेवं धर्म्यो धनागमः।
विपर्य्ययादधर्म्यः स्यान्नचेदापद्गरीयसी॥

तदेवं स्त्रीपुंसयोरविशेषेण धर्म्या द्रव्यार्जनोपाया उक्ताः।

अथ स्त्रीणामेवोच्यन्ते।

अध्यग्न्यध्यावाहनिकं दत्तञ्च प्रीतिकर्म्मणि।
भ्रातृ-मातृ-पितृप्राप्तं षड्विधं स्त्रीधनं स्मृतं॥

अध्यग्न्यादिधनस्वरूपं तु कात्यायनेनाभिहितं।

विवाहकाले यत् स्त्रीभ्यो दीयते ह्यग्निसन्निधौ।
तदध्यग्निकृतं सद्भिः स्त्रीधनं परिकीर्त्तितं॥
यत्पुनर्लभते नारी दीयमाना पितुर्गृहात्।
अध्यावाहनिकं नाम स्त्रीधनं तदुदाहृतं॥
प्रीत्या दत्तं तु यत्किञ्चित् श्वश्र्वा वा श्वशुरेण वा।
पादवन्दनिकं चैव प्रीतिदत्तं तदुच्यते॥
ऊढया कन्यया वापि पत्युः पितृगृहेऽपि वा।
भ्रातुः सकाशात् पित्रोर्वा लब्धं सौदायिकं स्मृतं॥

किञ्च,—

बन्धुदत्तं तथा शुल्कमन्वाधेयकमेव च।

कन्याया मातृबन्धुभिः पितृबन्धुभिश्च दत्तं 'बन्धुदत्तं'। यद्दत्वा परिणीयते तच्छुल्कं। परिणयनादनु पश्चाद्यद्दीयते तत् 'अन्वाधेयकं'।

उक्तञ्च कात्यायनेन,—

विवाहात्परतो यच्च लब्धं भ्रातृकुलात् स्त्रिया।
अन्वाधेयन्तु तद्द्रव्यं लब्धं भर्तृकुलात्तथा॥

याज्ञवल्क्यः।

पितृ-मातृ-पति-भ्रातृ-दत्तमध्यग्न्युपागतं।
आधिवेदनिकाद्यञ्च स्त्रीधनं परिकीर्त्तितं॥

पित्रादिभिर्यद्दत्तं यच्च विवाहकालेऽग्निसमक्षं मातुलादिभिर्दत्तं। 'आधिवेदनिकं' अधिवेदननिमित्तं। "अधिविन्नस्त्रियै दद्यादाधिवेदनिकं समम्" इत्यादिवक्ष्यमाणं पत्नीदुहितरश्चेत्यादिना प्राप्तं।

भगिन्यश्च निजादंशाद्दत्वांशन्तु तुरीयकमिति।

भगिनीशुल्कं सोदर्याणामूर्द्धं मातुरिति।

अनपत्यस्य पुत्रस्य माता दायमवाप्नुयादिति।
मातर्य्यपि च वृत्तायां पितुर्माता हरेद्धनमिति।
जनन्यां संस्थितायान्तु समं सर्व्वे सहोदराः।
भजेरन्मातृकं रिक्थं भगिन्यश्च सनाभयः॥
यास्तासां स्युर्दुहितरस्तासामपि यथार्हतः।
मातामह्या धनात् किञ्चित् प्रदेयं प्रीतिपूर्व्वकमिति॥
मातुस्तु यौतकं यत्स्यात् कुमारीभाग एव स इति।

स्त्रीधनं दुहितॄणामप्रत्तानामप्रतिष्ठितानां चेति पत्नी हि पारिणाय्यस्येष्टे इत्यादिभिः प्राप्तं स्त्रीधनं स्त्रीणां धर्म्यं। तदेवं धर्म्योपायार्जितस्य द्रव्यस्य श्राद्धादौ विधिर्दर्शितः।

इति धर्म्योपायार्जितद्रव्यविधिः।

अथाधर्म्योपायार्जितस्य प्रतिषेधः प्रदर्श्यते।

आह वृद्धशातातपः ।

द्रव्येणान्यायलब्धेन यः करोत्यूर्द्ध्वदैहिकं ।
न स तत् फलमाप्नोति तस्यार्थस्य दुरागमात् ॥

'ऊर्द्ध्वदैहिकं' श्राद्धादि ।

देवलोऽप्याह ।

अन्यायाधिगतां दत्त्वा सकलां पृथिवीमपि ।
श्रद्धावर्ज्जमपापाय न काञ्चिद्भूतिमाप्नुयात् ॥

'भूतिः' फलं ।

वह्निपुराणे ।

अन्यायोपगतं द्रव्यं गृहीत्वा यो ह्यपण्डितः ।
धर्म्माभिकाङ्क्षी यजते न धर्म्मफलमश्नुते ॥
धर्म्मवैतण्डिको यस्तु पापात्मा पुरुषस्तथा ।
ददाति दानं विप्रेभ्यो लोकविश्वासकारणं ॥
पापेन कर्म्मणा विप्रो धर्म्मलुब्धो निरंशकः ।
रागमोहान्वितः शान्तः कलुषां योनिमाप्नुयात् ॥
एवं लब्ध्वा धनं लोभाद्यजते यो ददाति च ।
स पापकर्मणा तेन न सिद्ध्यति दुरागमात् ॥
एतैरन्यैश्च बहुभिरन्यायोपार्जितैर्धनैः ।
आरभ्यन्ते क्रिया यास्तु पिशाचास्तत्र दैवतं ॥

आह शातातपः ।

वेदविक्रयजं नेष्टं स्त्रिया यच्चार्जितं धनं ।
न देयं पितृदेवेभ्यो यच्च क्लीवादुपार्जितं ॥

'वेदविक्रयजं' वेदविक्रयलब्धं। वेदविक्रयश्च षड्विधः, स चोक्तो भविष्यत्पुराणे ।

प्रख्यापनञ्च व्याख्यानं प्रश्नपूर्व्वः प्रतिग्रहः ।
याजनाध्यापने वादः षड्विधो वेदविक्रय इति ॥

ईदृशोऽहं वेदवेदाङ्गान्यधीतीति धनार्थं तत्र तत्राध्ययनप्रकाशनं 'प्रख्यापनं'। अर्थलिप्सया वेदार्थविवरणं 'व्याख्यानं'। ख्यातिलाभपूजार्थं श्रोत्रियपराजयपर्य्यवसानो वेदतदर्थसम्बन्धी विवादः 'वादः'। स्त्रीव्यापारोपजीवनेनार्जितं स्त्रीष्वर्जितं स्त्रीविक्रयार्जितं वा। 'क्लीवः' षण्ढः। व्यासः ।

वेदविक्रयजं नेष्टं स्त्रिया यच्चार्जितं धनं ।
न देयं पितृदेवेभ्यो यच्च क्लीवादुपार्जितं ॥

स्त्रिया स्वातन्त्र्येण कुसीदसेवाद्युपायैर्यदर्जितं तत्पत्या नादेयं । मार्कण्डेयपुराणे ।

यच्चोत्कोचादिना प्राप्तं पतिताद्यदुपार्जितं ।
अन्यायकन्याशुल्कोत्थं द्रव्यं चात्र विगर्हितं ॥
पित्रर्थं मे प्रयच्छस्वेत्युक्त्वा यच्चाप्युपार्जितं ।
वर्जनीयं सदा सद्भिस्तत्तद्वै श्राद्धकर्मणि ॥

कार्य्यप्रतिबन्धनिवृत्त्यर्थमापत्प्रतीकारार्थं वा राजाधिकृतेभ्यो यद्दीयते स 'उत्कोचः' तेन रूपेण यत्प्राप्तम् । गोमिथुनाधिककन्याशुल्कसम्भूतं 'अन्यायकन्याशुल्कोत्थं' । तथा श्राद्धक्रियाप्रयोजनत्वेनाभिधाय यद्याचितं तत्सर्वप्रकारं द्रव्यं श्राद्धकर्मणि वर्जयेदिति । रेवाखण्डे ।

देवद्रव्यं गुरुद्रव्यं द्रव्यं चण्डेश्वरस्य च ।

त्रिविधं पतनं दृष्टं दानलङ्घनभक्षणात् ॥

मत्स्यपुराणे ।

हस्त्यश्वौ गामनड्वाहं मणिमुक्तादिकाञ्चनं ।

परोक्षं हरते यस्तु पश्चाद्दानं प्रयच्छति ॥

न ते गच्छन्ति वै स्वर्गं दातारो यत्र भोगिनः ।

अनेन कर्मणा युक्ताः पच्यन्ते नरकेऽधमाः ॥

अपहृत्य परस्यार्थं दानं यस्तु प्रयच्छति ।

स दाता नरकं याति यस्यार्थस्तस्य तत्फलं ॥

तथा ।

परिभुक्तमविज्ञातमपर्य्याप्तमसंस्कृतं ।

यः प्रयच्छति विप्रेभ्यस्तद्भस्मन्यवतिष्ठते ॥

'परिभुक्तं' परिगृहीतोपयोगं वस्त्रादि, 'अपर्य्याप्तं' स्वकार्य्याक्षमं जरद्गवादि ।

इत्यधर्मोपार्जितद्रव्यप्रतिषेधः ।

तदेवं धर्म्यैरुपायैरर्जितेन श्राद्धादीनि कर्त्तव्यानि । न तु यत्किञ्चिदुपायार्जितेनेति । ननु लिप्सासूत्रेऽर्जननियमानां पुरुषार्थतोक्ता । एतैस्तु पुरुषदर्शितैर्वचनैः सा समुच्छिद्यते । नान्यायेनार्जननियमानां पुरुषार्थतोक्ता वचनैस्तु नियमार्जितस्य धनस्य क्रत्वर्थतोच्यते । इति धनार्जनाधिकरणस्य वचनानाञ्च विषयभेदादविरोधाभावे कथं वचनैरर्जननियमानां पुरुषार्थता समुच्छिद्यते । नियमार्जितस्य क्रत्वर्थत्वं प्रतिपादयद्भिर्वचनैर्यथानियमानामपि क्रत्वर्थता-

पादिता तथा धनार्जनाधिकरणोक्तेन न्यायेन नियमानां पुरुषार्थत्वं कुर्वता तैरर्जितस्य धनस्यापि पुरुषार्थत्वमापादितमिति न्यायस्य वचनानां चैकविषयत्वमेवेति चेत्। तन्न। पुरुषार्थैरेव नियमैरर्जितस्य धनस्य क्रत्वर्थत्वाविरोधात्। नन्वर्ज्यमानस्य पुरुषार्थतामनापाद्य कथं नियमाः पुरुषार्था भवेयुः। अत्र ब्रूमः। अदृष्टमपि पुरुषोपकारं निवर्त्तयन्तो नियमाः पुरुषार्था भवन्ति। कथं पुनः पुरुषोपयोगिनि धनस्वत्वे दृष्टे सम्भवत्यदृष्टकल्पना। उच्यते। पुरुषोपकारिणो धन-स्वत्वस्य नियममन्तरेणोपायमात्रादेव सिद्धेर्नियमस्यादृष्टमात्रैक-फलत्वात्। तस्माद् दृष्टद्वारा पुरुषार्था भवद्भिः प्रतिग्रहादिनियमै-रर्ज्यमानं धनं पुरुषक्रतूभयार्थतोदासीनेन रूपेण पुरुषसम्बन्धं लभते। पुरुषापेक्षितलौकिकवैदिकक्रियामात्रार्थतारूपेण वा। तत्रोदासी-नेन रूपेण पुरुषसम्बन्धं प्राप्तस्य क्रतूपयोगयोग्यता वचनेनोच्यते। यदा तु क्रियामात्रार्थतारूपेण तदा नियमानियमप्रकारार्जितस्यापि क्रतूपयोगयोग्यत्वे प्रसक्ते नियमान्यप्रकारार्जितस्य क्रतूपयोगयोग्य-त्वाभावो वचनेनोच्यत इति न कश्चिद्विरोधः।

अस्तु वा धनस्य पुरुषार्थैकरूपता, तथापि पुरुषार्थस्यैव सतोऽर्थात् क्रतूपकारकतास्तु। उपकारकत्वे योग्यतामात्रं तु वचनैरुच्यते। न क्रत्वर्थतेति न विरोधः। असत्प्रतिग्रहाद्यर्जितस्य योग्यताभाव-स्तन्निषेधवचनैरिति। अथवा लिप्सासूत्रे प्रतिग्रहादिनियमवाक्य साम-र्थ्योपनीयमाना पुरुषार्थतोक्ता न पुनर्वचनान्तरोपकल्प्यमाना क्रत्व-र्थता निराकृता।

नन्वेवं सति नियमार्जितैरेव क्रतवः कर्त्तव्याः, तथाविधैनैव च

स्वार्थः साधनीयः, ततश्चार्जननियमानां महता प्रबन्धेन पुरुषार्थताप्रतिपादनं किमर्थं। न्यायव्युत्पत्तिमात्रार्थमिति ब्रूमः। अथवा नियमातिक्रमे प्रायश्चित्तप्राप्त्यर्थम्। अथवा धनान्तरालाभे नियमातिक्रमार्जितेनापि धनेन नित्यनैमित्तिकक्रतुसिद्धिः सम्भवतीति प्रतिपादनार्थमित्यनवद्यम्।

इति धनार्जनाधिकरणविरोधपरिहारः।

अथ व्रीह्यादिद्रव्योत्पत्तिः।

मार्कण्डेयपुराणे भूरियं पुरा कदाचिदोषधीरग्रसतेति प्रतिपाद्योक्तं।

ग्रस्तासु च पुनस्तासु विभ्रान्तास्ताः पुनः प्रजाः।
ब्रह्माणं शरणं जग्मुः क्षुधार्त्ताः परमेष्ठिनं॥
स चापि तत्त्वतो ज्ञात्वा तदा ग्रस्तां वसुन्धरां।
वत्सं कृत्वा सुमेरुन्तु दुदोह भगवान् विभुः॥
दुग्धेयं गौस्तदा तेन सस्यानि पृथिवीतले।
जज्ञिरे तानि बीजानि ग्राम्यारण्यास्तु ताः पुरा॥
ओषध्यः फलपाकान्ताः गणाः सप्तदश स्मृताः।
व्रीहयश्च यवाश्चैव गोधूमास्त्वणवस्तिलाः॥
प्रियङ्गवोह्युदाराश्च कोरदूषाः सचीनकाः।
माषा मुद्गा मसूराश्च निष्पावाः सकुलत्थकाः॥
आढक्यश्चणकाश्चैव गणाः सप्तदश स्मृताः।
इत्येता अभवन् ग्राम्यास्तथारण्याश्च जज्ञिरे[१]॥

(१) इत्येता ओषधीनान्तु ग्राम्याणां जातयः पुरा इति ग० ।

ओषध्यो यज्ञियाश्चैव ग्राम्यारण्याश्चतुर्दश ।
व्रीहयश्च यवाश्चैव गोधूमाश्चाणवस्तिलाः ॥
प्रियङ्गुसहिता ह्येते सप्तमास्तु कुलत्थकाः ।
श्यामाकास्त्वथ नीवारा जर्त्तिलाः सगवेधुकाः ॥
कुरुविन्दा मर्कटकास्तथा वेणुयवाश्च ये ।
ग्राम्यारण्याः स्मृता ह्येता ओषध्यश्च चतुर्दश ॥

फलपाकेन अन्तो नाशो यासाम्ताः 'फलपाकान्ताः'। 'व्रीहयः' षष्टिकाः। सितगौरमहाव्रीहि-कृष्णव्रीहि-जतुमुख-कुक्कुटाण्डक-लावक-पारापतक-सूकर-कोद्दाल-कोजाल—पीनसार-वर्द्दुर-गन्धन-कुरुविन्द-पाटलादयः। 'अणवः' वरयिकाः। 'प्रियङ्गुः' कङ्गुः, उदारचीनः। 'कुरुविन्दाः' व्रीहिविशेषाः। 'कोरदूषकः' कोद्रवः। 'नीवाराः' अरण्यव्रीहयः। 'जर्त्तिलाः' कृष्णतिलाः। 'गवेधुकाः' कुसुम्भबीजसदृशाः। 'मर्कटकः' तृणधान्यविशेषः। 'वेणुयवाः' वंशबीजानि, 'यज्ञियाः' यज्ञार्हाः।

ब्रह्मवैवर्त्ते ।

त्वष्टा वै यजमानेन वार्य्यमाणो महात्मना ।
पपौ शचीपतिः सोमं पृथिव्यां विप्रुषोऽपतन् ॥
श्यामाकास्तु ततो जाताः पित्रर्थमपि पूजिताः ।
गोधूमाश्च यवाश्चैव समुद्रा रक्तशालयः ॥
एते सोमात् समुद्भूताः पितॄणाममृतं ततः ।
तस्मात् प्रयत्नतो देया एते श्राद्धेषु वंशजैः ॥

वायुपुराणे ।

तथा वै गार्य्यमाणस्य ग्रयोग्रस्य महात्मनः ।
शक्रस्य पिबतः सोमः पृथिव्यामपतत् पुरा ॥
श्यामाकास्तत उत्पन्नाः पित्रर्थमभिपूजिताः ।
विप्रुषस्तस्य कतिचित् पृथिव्यामपतन् पुरा ॥
निष्पिताः शीतला ह्यद्या मधुरास्तत इक्षवः ।
श्यामाकैरिक्षुभिश्चैव पितृणां सार्वकामिकं ।
कुर्यादाग्रयणं यस्तु स शीघ्रं सिद्धिमाप्नुयात् ॥
श्यामाका हस्तिनामानो विद्धि तान् यज्ञनिश्चितान् ।
यस्मात्ते देवसृष्टास्तु तस्मात्ते यज्ञियाः स्मृताः ॥

मत्स्यपुराणे ।

अमृतं पिबतो वक्त्रात् सूर्य्यस्यामृतविन्दवः ।
निपेतुर्ये तण्डुलादिशालिमुद्गेक्षवः स्मृताः ॥
शर्करापरतस्तस्मादिक्षुसारोऽमृतात्मवान् ।
इष्टा रवेरतः पुण्या शर्करा हव्य-कव्ययोः ॥

'शालयः' रक्तशालि-महाशालि-कलम-तूर्णक-शकुनाङ्क-सारासुख-दीर्घशूक-रोमशूक-सुगन्ध-पतङ्ग-तपनीयादयः। 'मुद्गाः' शिम्बिधान्य-विशेषः। 'इक्षवः' पौण्ड्रक-वांशिक-कर्म्मार-नेपालजात-शतपर्वकादयः। 'शर्करा' इक्षुविकारविशेषः। मत्स्यण्डिका-खण्डसितादयो यद्भेदः।

नागरखण्डे ।

सृष्टिं प्रकुर्व्वता पूर्व्वं पशवो लोककारिणा ।
कुरङ्ग-वाजीभ-शार्दूलाः पूर्वं सृष्टास्ततोऽपरे ॥
यो यथा प्रथमं सृष्टः स तथा मेध्यतां गतः ।

यथैते प्रथमं सृष्टाः पशवोऽत्र नराधिप ॥
धान्यानि सृजता तद्वच्छ्राद्धार्थं पूर्वं विनिर्मिताः ।
ततो यवा नीवाराश्च ततश्चैव प्रियङ्गवः ॥
गोधूमाश्च मसूराश्च माषा मुद्गास्तथाढकः ।
नीवाराश्चापि श्यामाका एवं सृष्टा यथाक्रमं ॥
यदा पुष्पलताः सृष्टास्तदा प्राक् शतपत्रिका ।
सृष्टा तेन च पुण्या सा श्राद्धकर्मणि सर्वदा ॥
शाकानि सृजता पूर्वं कालशाकः स्वयम्भुवा ।
असृज्यत ततः श्राद्धे स त्वादरणकारकः ॥
धातूंश्च सृजता पूर्वं रूप्यं सृष्टं स्वयम्भुवा ।
तेन तद्विहितं श्राद्धे दक्षिणार्थं द्विजोत्तमाः ॥
राजतानि च पात्राणि पितॄणां प्रीतये ततः ।
रसांश्च सृजता पूर्वं मधु सृष्टं स्वयम्भुवा ॥
तेन तच्छस्यते श्राद्धे पितॄणां तुष्टिदायकम् ।
यच्छ्राद्धं मधुना हीनं तद्धीनैः सकलैरपि ॥
मिष्टान्नैरपि संयुक्तं पितॄणां नैव तृप्तये ।
अपूपान्नमपि श्राद्धे यदि न स्याच्च माक्षिकं ॥
नामापि कीर्त्तनीयं स्यात् पितॄणां प्रीतये ततः ।
वीरुधः सृजता तेन दर्भाः सृष्टाः पुरा नृप ॥
तेन ते मेध्यतां प्राप्ता विशेषात् श्राद्धकर्मणि ।
पात्राणि सृजता तेन विधिना नृपसत्तम ॥
योगिनः प्रथमं सृष्टाः श्राद्धार्हास्तेन ते स्मृताः ।

पशूनुन् वै सृजता तेन पूर्वं गावो विनिर्मिताः ॥
तेन तासां पयः शस्तं श्राद्धे सर्पिर्विशेषतः ।
प्रजा वै सृजता तेन पूर्वं सृष्टा द्विजोत्तमाः ।
तेन तैस्तर्पितैः श्राद्धे पितृतृप्तिः प्रजायते ॥
देवांश्च सृजता तेन विश्वेदेवाः पुरा कृताः ।
तेन ते प्रथमं पूज्याः प्रवृत्ते श्राद्धकर्मणि ॥
एतैर्मुख्यतमैः सृष्टैः पुरा श्राद्धं विनिर्मितं ।
स्वयं पितामहेनैव ततो देवा विनिर्मिताः ॥
तेन ते पूर्वलोकेषु गताः ख्यातिं परां नृप ।
एतत् श्राद्धस्य सर्वस्वं मया ते परिकीर्त्तितं ॥
पितॄणां परमं गुह्यं दत्तस्याक्षयकारकं ।
यश्चैतत्कीर्त्तयेत् श्राद्धे क्रियमाणे नृपोत्तम ।
विप्राणां भोक्तुकामानां तच्छ्राद्धं चाक्षयं भवेत् ॥
यश्चैतच्छृणुयाद्राजन् सम्यक्श्रद्धासमन्वितः ।
विच्छिन्नस्य भवेत्पुण्यं श्राद्धस्य तदवाप्नुयात् ॥

इति श्राद्धादिद्रव्योत्पत्तिः ।

अथ ग्राह्याणि धान्यानि निरूप्यन्ते ।

मनुः ।

हविर्यच्चिररात्राय यच्चानन्त्याय कल्पते ।
पितृभ्यो विधिवद्दत्तं तत् प्रवक्ष्याम्यशेषतः ॥

चिररात्रशब्दो दीर्घकालवचनः । यच्चानन्त्याय केनचिद्धविषा

दीर्घकाला तृप्तिर्जायते, केनचिदनन्तैव तदभयं ब्रवीमीति प्रणिधानार्थमुच्यते । कल्पते प्रीतय इत्यध्याहार्य्यम् ।

तिलैर्व्रीहियवैर्माषैरद्भिर्मूलफलेन च ।
दत्तेन मासं प्रीयन्ते विधिवत्पितरो नृणां ॥

तिलादिग्रहणं नेतरधान्यपरिसङ्ख्यानार्थम् । किन्तु पात्राणां फलविशेषप्रदर्शनार्थम् ।

कालशाकं महाशल्काः खड्गलोहामिषं मधु ।
आनन्त्यायैव कल्पन्ते मुन्यन्नानि च सर्वशः ॥

'कालशाकं' कालिकाशाकं । 'महाशल्काः' शल्यका उच्यन्ते । अन्ये तु मत्स्यान् शल्कानाहुः । 'खड्गः' गण्डकः । 'लोहः' कृष्णछागः सर्व्वरक्तो वा । 'कृष्णछागस्तथा रक्त आनन्त्यायैव कल्प्यते' इति स्मरणात् । लोहशब्दो वर्णलक्षणतया तद्गुणयुक्ते छागे वर्त्तते । 'कृष्णायसे च ताम्रे च लोहशब्दः प्रयुज्यते' इत्यभिधानात् । यद्यपि चैष वर्णो मेषादिष्वपि सम्भवति तथापि स्मृत्यन्तरप्रसिद्धः छाग एव गृह्यत इति । अन्ये तु शकुनिर्लोहपृष्ठनामा देवदत्तो दत्त इतिवदुच्यत इत्याहुः । 'मधु' माक्षिकं । 'मुनयः' वानप्रस्थाः, तेषां 'अन्नानि' नीवारादीनि ।

तथा ।

मुन्यन्नानि पयः सोमो मांसं यच्चानुपस्कृतं ।
अक्षारलवणञ्चैव प्रकृत्या हविरुच्यते ॥

'पयः' क्षीरं, अत्रास्य विकारा अपि दध्यादयो गृह्यन्ते । स्मृतिसदाचारानुसारात् । 'सोमः' ओषधीविशेषः । 'अनुपस्कृतं' अविकृतं ।

अप्रशस्तविकाररहितं, अप्रतिषिद्धञ्च । 'अक्षारलवणं' क्षारम्मृत्तिका-कृतलवणादन्यल्लवणं । क्षारञ्च लवणञ्चेति द्वन्द्वगर्भे हि नञ्समासे वृत्तिद्वयमाश्रयणीयं प्रतिपदञ्च नञ्सम्बन्ध इत्येतद्गौरवं स्यात् । 'प्रकृत्या हविः' इत्येत् अनाश्रितविशेषासु हविष्येषु वर्त्तते, हविषा प्रातराशं भुङ्क्ते इत्याद्यासु सामान्यचोदनासु विज्ञेयं ।

आह प्रचेताः ।

कृष्णमाषास्तिलाश्चैव श्रेष्ठाः स्युः र्यवशालयः ।
महायवा व्रीहियवास्तथैव च मधूलिकाः ।
कृष्णाः श्वेताश्च लोहाश्च ग्राह्याः स्युः श्राद्धकर्मणि ॥

'श्वेताः' शिरश्चूकाः, महायवा व्रीहियवाश्च यवविशेषाः । 'मधूलिकाः' यावनालविशेषः । अस्यैव विशेषणं कृष्णाः श्वेताश्च लोहाश्चेति । 'लोहाः' लोहिताः । शालिविशेषो वा 'मधूलिकाः' ।

अत्रिरपि ।

चगोधूमञ्च यच्छ्राद्धं कृतमप्यकृतं भवेत् ।

ब्रह्मपुराणे ।

यवैर्व्रीहितिलैर्माषैर्गोधूमैश्चणकैस्तथा
सन्तर्पयेत् पितॄन् मुद्गैः श्यामाकैः सर्षपद्रवैः ।
नीवारैश्च तथा माषैः प्रियङ्गुभिरथार्चयेत् ॥

'चणकः' हरिमन्थकः, महाराष्ट्रदेशेऽश्वाहारत्वेन प्रसिद्धः । 'सर्षपाः' गौरसर्षपाः ।

मार्कण्डेयपुराणे ।

राजश्यामाकश्यामाकौ तद्वच्चैव प्रशान्तिका ।

नीवाराः पौष्कराश्चैव षण्मासं पितृतृप्तये ॥
यवमाषौ सगोधूमौ तिलमुद्गाः ससर्षपाः ।
प्रियङ्गवः कोविदारा निष्पावाश्चाच शोभनाः ॥

'प्रशान्तिका' मध्यदेशे प्रसिद्धोधान्यविशेषः । 'पौष्कराः' पद्मबीजानि । 'निष्पावाः' वल्लाः ।

ब्रह्मवैवर्त्ते ।

प्रशान्तिका प्रियङ्गुश्च ग्राह्या स्याच्छ्राद्धकर्मणि ।
एतान्यपि समानानि श्यामाकानाङ्गुणैस्तु तैः ॥

कूर्म्मपुराणे ।

व्रीहिभिश्च यवैर्माषैरद्भिर्मूलफलेन वा ।
श्यामाकैश्चणकैः शाकैर्नीवारैश्च प्रियङ्गुभिः ।
गोधूमैश्च तिलैर्मुद्गैर्मासम्प्रीणयते पितॄन् ॥

व्यासः ।

हवींषि श्राद्धकाले तु यानि श्राद्धविदो विदुः ।
तानि मे शृणु काम्यानि फलञ्चैषां युधिष्ठिर ॥
वर्द्धमानतिलं श्राद्धमक्षयं मनुरब्रवीत् ।
सर्व्वेष्वेव तु भोज्येषु तिलाः प्राधान्यतः स्मृताः ॥

'वर्द्धमानतिलं' तिलबहुलं ।

विष्णुधर्म्मोत्तरे ।

गोधूमैरिक्षुभिर्मुद्गैः सतीनैश्चणकैरपि ।
श्राद्धेषु दत्तैः प्रीयन्ते मासमेकं पितामहाः ॥

'सतीनाः' कलायाः ।

कलायस्तु सतीनक इत्यभिधानात्।

इति ग्राह्याणि धान्यानि।

अथ वर्ज्यानि धान्यानि।

तत्र वायुपुराणे।

अकृताग्रयणं धान्यजातं वै परिपाटलाः।
राजमाषानणूंश्चैव मसूरांश्च विवर्जयेत्॥

नवान्ननिष्पत्तावाहिताग्नेरिष्टिविशेषः 'आग्रयणं'। अनाहिताग्नेस्तु नवान्नेन 'आग्रयणं'।

तदुक्तं वायुपुराणे।

श्यामाकैरिक्षुभिश्चैव पितॄणां सार्व्वकामिकं।
कुर्य्यादाग्रयणं यस्तु स शीघ्रं सिद्धिमाप्नुयादिति॥

'धान्यजातं' विहितं धान्यमात्रं। 'परिपाटलाः' प्रादेशमात्राः। शिम्बिसम्बन्धि-गौलसान्द्रापरनामधेयाः 'राजमाषाः'। 'अणवः' व्याख्याताः। 'मसूरः' मङ्गल्यकाख्यश्चिपिटाकृतिः शिम्बिधान्यविशेषः।

षट्त्रिंशन्मते।

कृष्णधान्यानि सर्व्वाणि वर्जयेच्छ्राद्धकर्मणि।
न वर्जयेत्तिलांश्चैव मुद्गान् माषांस्तथैव च॥

अत्र तिलमुद्गमाषाणामवर्जनमुच्यमानं न तज्जातिमात्रेण सम्बध्यते, किन्तु कृष्णवर्णवतैव। प्रसक्ते हि वर्जने तन्निषेधो वक्तव्यः। वर्जनप्रसक्तिश्च कृष्णानामेव। कृष्णधान्यवर्जनेन सहैकवाक्यतापन्नत्वाच्चार्थस्य प्रतिप्रसवस्य कृष्णैकविषयत्वं। कृष्णेतराणान्तु तिलमुद्गमाषाणां न

विधिर्न निषेधः। यस्तु स्मृतिचन्द्रिकाकारेण भरद्वाजवचने मुद्गमाषयोः सामान्यतोनिषेधोदर्शितः,' मुद्गाढ़कीमाषवर्जं विदलानि दद्यात्"इति। स तु नञभाव-भ्रान्तिमूलकः। अन्यथा सर्व्वस्मृतिपुराणनिषिद्धानां कुलत्थमसूरादीनां ग्राह्यत्वमापद्येत। दृश्यते च महार्णवादिषु नञ्युक्त एव पाठः, "मुद्गाढ़कीमाषवर्जं विदलानि न दद्यात्" इति'।

'आढ़की' तुवरीशब्दवाच्यः शिम्बिधान्यविशेषः। 'मुद्गमाषौ' प्रसिद्धौ। अश्मत्पाषाणयन्त्रगर्भसंभूतानि धान्यानि प्रायशो द्विधा-भिद्यन्ते, तानि विदलानि मसूरप्रभृतीनि। अस्मिंश्च ग्राह्यवर्ज्यधान्य-प्रकरणे यश्चणकाढ़कीनिष्पावादीनां विधिर्दृश्यते स कृष्णेतरविषयः। यश्च निषेधः स कृष्णविषय इति पूर्व्वप्रदर्शितकृष्णधान्यवर्जनवचन-बलाद्बोद्धव्यापनीयं। विहितप्रतिषिद्धन्यायाद्विकल्पो वा वक्तव्यः।

आह सुमन्तुः।

"बीजपूरकमाषञ्च न श्राद्धे दद्यात्" इति। 'बीजपूरकं' मातुलुङ्गं।

महार्णवे हारितवचनपाठः।

"पालङ्क्या-नालिका-पोतीक-शिग्रु-सूमक-वार्त्ताक-भूस्तृण-माष-मसूर-कृतलवणानि च श्राद्धे न दद्यात्"।

श्राद्धधरे पाठान्तरं। "पालङ्क्या-पोतका-नालिका-सूसुक-निष्पा-व-मसूर-चणकादि श्राद्धे न दद्यात्" इति।

पालङ्क्यादीनां व्याख्यानं शाकप्रकरणे करिष्यते। 'कृतलवणं' कारमृत्तिकया कृतं लवणं। अत्र माषाः कृष्णमाषेतरे राज-माषशब्दवाच्याः। ते हि "वर्ज्या मर्कटकाः श्राद्धे राजमाषास्तथैव च" इत्यादिवचनैर्निषिद्धाः।

ननु ये राजमाषशब्दवाच्यास्ते कथं केवलमाषशब्देन प्रत्येतव्याः, न हि द्विजराजशब्दाभिधेयं केवलेन द्विजशब्देन प्रत्याययितुं शक्यते। विशेषेषु सामान्यस्य विद्यमानत्वात् सामान्यशब्देन तत्-प्रत्ययो न विरुध्यते। यथा शालिशब्देन लोहितशालि-महाशालि-प्रत्ययः। यत्र तु तद्विशेषावच्छेद्यसामान्यवाचकत्वाभावो न तत्र तेन यथा प्रत्ययः। अपि च वाचकशब्दैकदेशा अपि वाचका दृश्यन्ते। यथा मातुलुङ्गो लुङ्ग इति।
चतुर्विंशतिमते।

कोद्रवा राजमाषाश्च कुलत्था वरकास्तथा।
निष्पावाश्च विशेषेण पञ्चैतांस्तु विवर्जयेत्।
यावनालानपि तथा वर्जयन्ति विपश्चितः॥

'कुलत्थाः' मुद्गवत्सूपयूषाद्यनेकोपकारकारित्वेन शिम्बिधान्य-विशेषरूपाः प्रसिद्धाः। ते च श्वेताः कृष्णाश्च द्विविधा अपि वर्ज-नीयाः। कृष्णमुद्गादिवत् प्रतिप्रसवाभावात्। 'वरकाः' वनमुद्गाः। 'यावनालाः' जोन्नलाः। ते च मधूलिकाख्यजोन्नलव्यतिरिक्ता एव वर्ज्याः। मधूलिकाशब्दं शालिभेदवचनं वा वर्णयन्ति। तन्मते सर्व एव यावनालाः वर्जनीयाः।
आह निगमः।

यावनालानपि तथा वर्जयन्ति विपश्चितः।
तैलमप्यापदि प्राशाः संप्रयच्छन्ति याज्ञिकाः॥

तैलमपि विपश्चितो वर्जयन्तीत्यन्वयः। आपदि तूभयोरप्यभ्य-नुज्ञानार्थमाह। "आपदि प्राशाः संप्रयच्छन्ति याज्ञिकाः"। इति तस्मा-

दन्यवस्त्वभावे आभ्यामपि श्राद्धं कर्त्तव्यमेवेत्यत्र तात्पर्य्यं । न प्राप्तस्य विलोपोऽस्ति पैतृकस्य विशेषत इति वचनात् ।

षट्त्रिंशन्मते ।

वर्ज्या मर्कटकाः श्राद्धे राजमाषास्तथैव च ।

विप्रुषीका मसूराश्च श्राद्धकर्म्मणि गर्हिताः ॥

'मर्कटकाः' लङ्काः । 'विप्रुषीकाः' शालिभेदाः ।

कात्यायनः ।

श्राद्धे न देयाः पालङ्क्या निष्पावाः सहकोद्रवाः ।

मसूर-क्षार-वार्त्ताक-कुलत्थ-शण-शिग्रवः ॥

'क्षारः' यवक्षारादिः । 'वार्त्ताकं' कण्टकारिकाफलात् किञ्चिदधिकपरिमाणं तदाकृतिवृद्रवार्त्ताकीभंसकवहतीफलं । 'शणः' धान्यविशेषः । अस्य स्वयंजातस्य सर्व्वदा प्रतिषिद्धत्वादत्र प्राप्त्यसम्भवेऽपि कृष्यादिजातस्य प्राप्तिसम्भवात् । शिग्रोरपि रक्तपुष्पस्य सर्व्वदा निषिद्धत्वेनात्र प्राप्त्यभावेऽपि श्वेतपुष्पस्य पत्रशाकत्वेन प्राप्तिरस्तीति प्रतिषेधोऽर्थवान् । अथवा पुरुषार्थे प्रतिषेधे कृतेऽपि श्राद्धवैगुण्यपरिहारार्थं पुनःप्रतिषेधः ।

आह मरीचिः ।

कुलत्थाश्चणकाः श्राद्धे न देयाश्चैव कोद्रवाः ।

कटुकानि च सर्व्वाणि विरसानि तथैव च ॥

'कटुकानि' पिप्पल्यादीनि ।

वर्जयेदित्यनुवृत्तौ विष्णुस्मृतिः ।

राजमाष-मसूर-पर्य्युषितकृतलवणानि च ।

'पर्युषितम्' मोदकादिवर्ज्यं ।

शङ्खः ।

राजमाषान्मसूरांश्च कोद्रवान् कोरदूषकान् ।
लोहितान् वृक्षनिर्यासान् श्राद्धकर्मणि वर्जयेत् ॥

अत्र 'कोरदूषकः' वनकोद्रवः ।

महाभारते ।

अश्राद्धेयानि धान्यानि कोद्रवाः पुलकास्तथा ।

'कोद्रवाः' कोरदूषकाः । 'पुलकाः' कोद्रवाद्यपेक्षया सूक्ष्माणि धान्यानि । स्यात् पुलाकः सूक्ष्मधान्ये इत्यनुशासनात् । मध्याक्षरदैर्घाभावः पुराणे छान्दसः ।

पद्मपुराणे ।

द्रव्याणाञ्च प्रवक्ष्यामि श्राद्धे वर्ज्यानि नित्यशः ।
मसूर-शण-निष्पाव-राजमाष-कुलत्थकाः ॥
कोद्रवोद्दाल-वरक-कुसुम्भ-मधुकातसी ।
एतानि नैव देयानि पितॄणां प्रियमिच्छता ॥

'मधुकं' ज्येष्ठीमधु । तच्छाकत्वेन शाकसंस्कारकद्रव्यत्वेन वा प्रसज्यमानं निषिध्यते । 'अतसी' उमासंज्ञिका तैलप्रकृतिभूतानामतिमसृणानां चिपिटाकृतीनां बीजानामुत्पादिका ओषधिः । सा शाकत्वेन तैलप्रकृतित्वेन वा प्रसक्ता सती निषिध्यते ।

मत्स्यपुराणे ।

द्रव्याणि संप्रवक्ष्यामि श्राद्धे वर्ज्यानि यानि च ।
मसूर-शण-निष्पाव-राजमाष-कुसुम्भिकाः ।

कोद्रवोद्दाल-वरक-कपित्थ-मधुकातसी ॥

'कपित्थं' दधित्थं फलं ।

विष्णुपुराणे ।

श्राद्धे न देयाः पालङ्क्यास्तथा निष्पाव-कोद्रवाः ।

मसूर-चार-वार्त्ताक-कुलत्थ-शण-प्रियवः ॥

ब्रह्माण्डपुराणे ।

सर्व्वश्राद्धेऽञ्जनं पुष्पं कुसुम्भं राजसर्षपाः ।

तोवरी राजमाषश्च कोद्रवं कोरदूषकं ।

वर्ज्यञ्चापक्रियं सर्व्वं निम्बं यत्नाहृतं जलं ॥

'अञ्जनं पुष्पं' अञ्जनद्रुमकुसुमं । 'तोवरी' तुवरी । 'अपक्रियं' अपगतस्वोचितक्रियं । अपक्रियं चान्नं यथोचितक्रियाराहित्येन विनष्ट-प्रशस्तरसगन्धवर्णमिति यावत् ।

मार्कण्डेयपुराणे ।

वर्ज्यास्त्वभिषवा नित्यं शतपुष्पं गवेधुकं ।

'अभिषवाः' सन्धानानि । 'शतपुष्पं' निम्बः ।

ब्रह्मपुराणे ।

राजमाषानणूंश्चैव मसूरान् कोरदूषकान् ।

विप्रुषान् मर्कटांश्चोरान् कोद्रवांश्चापि वर्जयेत् ॥

'चोरः' चोरकः ।

मार्कण्डेयपुराणे ।

वर्ज्या मर्कटकाः श्राद्धे राजमाषास्तथाणवः ।

विप्रुषिका मसूराश्च श्राद्धकर्म्मणि गर्हिताः ॥

कूर्मपुराणे ।

आढ़कीं कोविदारांश्च पालङ्क्यां मरिचं तथा ।
वर्जयेत् सर्व्वयत्नेन श्राद्धकाले द्विजोत्तमः ॥

'कोविदारः' काञ्चनपुष्पं । मरिचान्यार्द्राणि स्वतन्त्रशाकतया प्राप्तानि प्रतिषिध्यन्ते न तु शाकसंस्कारकद्रव्यत्वेन शुष्काणि ।

ब्रह्मवैवर्त्ते ।

राजमाषास्तथैवान्ये वर्ज्याः सद्भिः प्रयत्नतः ।
मसूराः शतपुष्पाश्च कुसुम्भं श्रीनिकेतनं ।
वर्ज्याश्चातियवा नित्यं तथा दूरालभा यवा ॥

'अतियवाः' शालिभेदाः । 'श्रीनिकेतनं' रक्तबिल्वं ।

देवलः ।

न बीजान्युपयुञ्जीत रोगापत्तिमृते बुधः ।
फलान्येषामनन्तानि बीजानां हि विनाशयेत् ॥

'रोगापत्तिमृते' रोगाद्यापदं विना 'नोपयुञ्जीत' न नियुञ्ज्यात् । उपयुञ्जानो हि तज्जन्यां भूयसीं शस्यसमृद्धिं नाशयेत् ।

इति वर्ज्यानि धान्यानि ।

अथ ग्राह्याणि फलमूलानि ।

तत्र आह शङ्खः ।

आम्रान् पालेवतानिक्षून्मृद्वीका-भव्य-दाडिमान् ।
विदार्य्यांश्च भरुण्डांश्च श्राद्धकाले प्रदापयेत् ।
दद्यात् श्राद्धे प्रयत्नेन शृङ्गाट-बिस-केबुकान् ॥

'आम्राः' चूतफलानि । 'पालेवतं' जम्बीराकारं फलं काश्मीरेषु

प्रसिद्धं । 'मृद्वीका' द्राक्षा । 'भव्यं' कर्मरङ्गं । 'विदारीन्' भूकुष्माण्डीकन्दान् । कृष्णकुष्माण्डाः फलानि वा । 'भरुण्डाः' काश्मीरदेशे प्रसिद्धाः । 'शृङ्गाटकं' जलजं त्रिकटं । "शृङ्गाटो जलकन्दः स्यात् त्रिकोणस्त्रिकटस्त्रिकः" इति मदननिर्घण्टः । 'बिसं' पद्मिनीमूलं । 'केवुकं' आर्द्रकसदृशः कन्दः महाराष्ट्रदेशे प्रसिद्धः । केवुकस्य विष-धर्म्मारण्यककेवुकविषयो वर्णनीयः ।

ब्रह्मपुराणे ।

आम्रमाम्रातकं विल्वं दाडिमं बीजपूरकं ।
चीणाकं लकुचं जम्बु भव्यं भूतं तथारुकं ॥
प्राचीनामलकं क्षीरं नारिकेलं पक्रूषकं ।
नारङ्गञ्च सखर्जूरं द्राक्षा नीलकपित्थकं ॥
पटोलञ्च प्रियालञ्च कर्कन्धुबदराणि च ।
वैकङ्कतं वत्सकञ्च एर्वारुर्व्वारुकाणि च ।
एतानि फलजातीनि श्राद्धे देयानि यत्नतः ॥

'आम्रातकं' कपीतस्य फलं । 'विल्वं' बालश्रीफलं । 'चीणाकं' अतिदीर्घाकारमेर्व्वारुकसदृशं । 'लकुचं' लिकुचस्य फलं एलातनेषु प्रसिद्धं । 'जम्बु' राजजम्बूफलं । 'भूतं' बहिःकेसरावृतं फलं कर्णाटदेशे प्रसिद्धं । 'आरुकं' आरण्यैर्व्वारुकं । 'प्राचीनामलकं' पानीयामलकं । 'क्षीरं' राजादनफलं । 'नारिकेलं' प्रसिद्धं । 'पक्रूषकं' कङ्कणे प्रसिद्धं । नारङ्गादीनि प्रसिद्धानि । 'नीलकपित्थकं' हरितवर्णं दधित्थस्य फलं । 'पटोलं' स्वादुपटोलीफलं । 'प्रियालं' चारवृक्षस्य फलं । 'कर्कन्धुः' आरण्यबदरीफलं । 'वैकङ्कतं' स्रुवद्रुमस्य

फलं । 'वत्सकं' कुटजस्य फलं । 'एर्वारुः' स्वादुकर्कटी । 'वारुकाणि' वारुकीफलानि । 'फलजातीनि' फलत्वजातियुक्तानीत्यर्थः । यद्यत इति वचनमेषामन्येभ्योविशिष्टतां गमयन्ति न त्वन्यनिवृत्त्यर्थं । अत एषामलाभेऽपि भोज्यवैचित्र्यार्थमन्येषामपि फलानां नित्यनिषेधवचनैरनिषिद्धानां श्राद्धे देयत्वमभ्यनुज्ञातं भवति ।

तथा ।

कालशाकं तन्दुलीयं वास्तुकं मूलकं तथा ।
शाकमारण्यकञ्चैव दद्यात् पुष्पाण्यमूनि च ॥

'तन्दुलीयः' अल्पमारिषः । 'वास्तुकं' कण्टवास्तुकं । मूलकशब्देन दीर्घमूलकं ग्राह्यं । पिण्डमूलकस्य निषिद्धत्वात् । 'आरण्यकशाकानि' कर्कोटकप्रभृतीनि । अमूनीति वक्ष्यमाणाभिप्रायेण ।

तथा ।

दाडिमं मागधी चैव नागरार्द्रकतिन्तिडीः ।
आम्रातकं जीरकञ्च कुम्बरञ्च नियोजयेत्[१] ॥

'मागधी' पिप्पली । 'नागरं' शुण्ठी । 'आर्द्रकं' शृङ्गवेरं । 'तिन्तिडी' चिञ्चा । 'जीरकं' गौरजीरकं । 'कुम्बरं' कुस्तुम्बरं ।

कूर्मपुराणे ।

विल्वामलकमृद्वीकापनसाम्रातदाडिमं ।
भव्यं पारावताक्षोटखर्जूराम्रफलानि च ॥
कशेरुः कोविदारश्च तालकन्दस्तथा विसं ।
तमालं शतकन्दश्च मध्वालु शीतकन्दली ॥

---

(१) कुम्बरं प्रतियोजयेदिति ग० ।

कालेयं कालशाकञ्च सुनिषण्णः सुवर्चला ।
मांसं शाकं दधि क्षीरं चुञ्चुर्वेत्राङ्कुरस्तथा ॥
कट्फलं कौङ्कणी द्राक्षा लकुचम्मोचमेव च ।
उष्ट्रग्रीवं कशेरुश्च तिन्दुकं मधुमाङ्कयं ॥
वैकङ्कतं नारिकेलं शृङ्गाटकपरूषकं ।
पिप्पली मरिचञ्चैव पटोलं वृहतीफलं ॥
सुगन्धगन्धि मिश्चन्ती कषायाः सर्व एव च ।
एवमादीनि चान्यानि स्वादूनि मधुराणि च ।
नागरञ्चात्र वै देयं दीर्घमूलकमेव च ॥

'आमलकं' धात्रीफलं। 'पनसं' कण्टकिफलस्य फलं। 'पारावतं' पालेवतं। 'आखोटं' द्वीपान्तरीयपीलुफलं 'आखरोट' इति प्रसिद्धं। 'कसेरुः' पल्वलेषु रोमशः कन्दः सेरुनाम्ना प्रसिद्धः। 'कोविदारं' काञ्चनारस्य तत्सदृशस्य वा वृक्षविशेषस्य कोमलावस्थं फलं पुष्पं वा। कोविदारस्य निषेधोऽपि वक्ष्यते, अतो विकल्पः। 'तालकन्दः' भूम्यन्तर्निक्षिप्तताडफलप्रभवमारम्भफलाकारं पाण्डुरं शादौ प्रसिद्धं मूलं। तालमूलीकन्दो वा 'तालकन्दः'। 'तमालं' तापिञ्छं। 'शतकन्दं' शतावरी। 'मध्वालुः' दीर्घरोमा मधुररसः कन्दविशेषः मोहालुरिति प्रसिद्धः। 'शीतकन्दली' शीतकन्दः, शालूकमिति यावत्। 'कालेयं' करालाख्यं शाकमिति गोविन्दराजः। 'सुनिषण्णः' चाङ्गेरिसदृशो जलप्रभवः शाकविशेषः। सुषणिषणिति प्रसिद्धः। 'सुवर्चला' आदित्यभक्ता। 'चुञ्चुः' चुञ्चुरिति प्रसिद्धः। 'कटफलं' कट्फलाख्यस्य वृक्षस्य फलं। 'कौङ्कणी द्राक्षा' कुङ्कणदेशप्रभवा। उपलक्षण-

श्चैतत् स्वादुरसाया द्राक्षायाः । 'मोचं' कदलीफलं। 'उष्ट्रग्रीवं' उष्ट्र-ग्रीवाकृतिफलमुत्तरापथे प्रसिद्धं । 'तिन्दुकं' मोतिसारकस्य फलं । 'मधुमाह्वयं' ज्येष्ठीमधु । 'वृहतीफलं' कण्टकारिकाफलं । 'सुगन्ध-गन्धि' कर्पूरकचोरकः । पिण्डालुकसदृशः चोरितपर्णः सोधीति लाटदेशे प्रसिद्धः । कन्दविशेष इत्यपरे । 'मिश्चली' रुदली। 'दीर्घमूलकं' पिण्डकादन्यन्मूलकं ।

वायुपुराणे ।

बिल्वामलकमृद्वीकमित्यादिकूर्मपुराणसदृशं पठित्वैतावान् विशे-षोदर्शितः ।

अगस्त्यस्य शिखास्ताम्राः कषायाः सर्व एव च ।
सुगन्धि मत्स्यं मांसञ्च कलायाः सर्व एव च ॥

'अगस्त्यः' मुनिद्रुमः, तस्य 'शिखाः' किशलयानि । 'ताम्राः' लोहि-ताः ।'कषायाः' कषायरसाः । अन्याः अपि चूतादिवृक्षाणां शिखाः ।

प्रभासखण्डे ।

बिल्वामलकमृद्वीकं द्राक्षा चाम्रातदाडिमं ।
भव्यं पारेवतञ्चैव खर्जूराम्रफलानि च ॥
कशेरुका बदर्य्यश्च तालकन्दस्तथा बिसं ।
तमालं शतकन्दश्च मध्वालुः शीतकन्दली ॥
कालेयं कालशाकञ्च सुद्गान्नञ्च सुवर्चलं ।
मांसं शाकं दधि क्षीरं चोरं वेत्राङ्कुरास्तथा ॥
कट्फलं कतकं द्राक्षा लकुचं मोचमेव च ।
प्रियालामलकौकाशिन्दुकं मधुमाह्वयं ॥

विकङ्कतं नारिकेलं शृङ्गाटकपरूषकं।
पिप्पली मरिचञ्चैव पटोलं वृहतीफलं ॥
आरामस्य तु सौमन्ताः कलायाः सर्व्व एव तु ।
एवमादीनि चान्यानि शस्तानि श्राद्धकर्मणि ॥

'कतकं' जलप्रसादनं। 'चुक्रीका' चाङ्गेरी चिञ्चा वा। 'आरामस्य' उद्यानस्य 'सौमन्ताः' नवपल्लवानि ।

इति ग्राह्याणि फलमूलादीनि ।

अथ वर्ज्यानि फलमूलादीनि ।

वायपुराणे ।

वर्ज्जनीयानि वक्ष्यामि श्राद्धकर्मणि नित्यशः ।
लशुनं गृञ्जनञ्चैव पलाण्डुं पिण्डमूलकं ॥
करम्भा यानि चान्यानि हीनानि रसगन्धतः ।
श्राद्धकर्मणि वर्ज्यानि कारणञ्चात्र वक्ष्यते ॥
पुरा देवासुरे युद्धे निर्जितस्य बलेः सुरैः ।
ब्राह्मणेभ्यो विस्फुरन्तः पतितास्तायबिन्दवः ॥
तत एतानि जातानि वर्ज्यानि श्राद्धकर्मणि ।
पिप्पली मरिचञ्चैव पटोलं वृहतीफलं॥
वांशं करीरं सुरसमर्ज्जकं भूतृणानि च ।
अवेदोक्ताश्च निर्यासा लवणान्यूषराणि च ॥
श्राद्धकर्मणि वर्ज्यानि याश्च नार्य्यो रजस्वलाः।

'लशुन-गृञ्जन-पलाण्डवः' पलाण्डुभेदाः। एतच्च भेदत्रय मन्येषामपि पलाण्डुभेदानामुपलक्षणार्थं । ते च भेदाः सुश्रुते दर्शिताः ।

लशुनं दीर्घपत्रश्च पिच्छगन्धा महौषधं।

करण्डश्च पलाण्डुश्च लतार्कश्च पराग्रिका।

गृञ्जनो यवनेष्टश्च पलाण्डोर्दश जातय इति।

पलाण्डुशब्दश्चैतद्विशेषदशकव्यापके सामान्ये वर्त्तते। विशेषे चैकस्मिन् उभयत्र प्रयोगात्। तत्र हरिद्राभवर्णः 'गृञ्जनः'। श्वेतकन्दः 'पलाण्डुः'। लशुनादीनां तु भेदका धर्मा वैद्यकादौ द्रष्टव्याः। पिण्डाकृतिमूलं 'पिण्डमूलकं'। 'कलम्बा' वेणुपत्राकृतिपत्रो जलजः शाकभेदः कटुफला तुम्बी वा। पिण्याकः शार्द्राः स्वतन्त्रशाकतया प्रतिषिध्यन्ते। शुष्काणां तु संस्कारकत्वेनाभिमतत्वात्। पटोलं आरण्यपटोलस्य फलं न लता। लतायां हि पटोलस्तिक्तकः कटुरिति पटोलशब्दस्य लिङ्गानुशासने पुंलिङ्गतया प्रयोगात्। 'वृहतीफलं' क्षुद्रवार्त्ताकीफलं। 'वांशः करीरः' वंशाङ्कुरः। 'सुरसं' निर्गुण्डीपत्रं। 'अर्जकं' श्वेतकुठेरकपत्रं। 'भूस्तृणः' भूतीकसंज्ञकः शाकविशेषः। स च काश्मीरेषु प्रसिद्ध इत्येके। कलम्बीकेत्यपरे। स्मृतिचन्द्रिकाकारेण त्वेवमुपलक्षितः। यस्य नाले ग्रन्थिस्थाने परिमण्डलावयवा भवन्ति स भूस्तृण इति। अस्य च मालातृणकभूस्तृणौ इत्यभिधानकोशे वक्ष्यमाणासु च स्मृतिषु सुडागमसहितस्यैव प्रयोगो दृश्यते। अनस्तद्रहितस्याच प्रयोगः छान्दसः।

'अवेदाकाश्च निर्यासा' इति। वेदे भक्ष्यत्वेनाभ्यनुज्ञातेभ्योऽन्ये वृक्षनिर्यासा लोहितवर्णा व्रश्चनप्रभवाश्च निर्यासा इति यावत्।

अथो खलु य एव लोहितो यो वा व्रश्चनान्निर्वेषति तस्य नाश्यं काममन्यस्येति तैत्तिरीयश्रुतेः। 'व्रश्चनं' छेदः। तस्माल्लोहित-

वर्णादन्योऽपि वृक्षादीनां रसो निर्याति, यो वा प्रश्चनमन्तरेण लोहितवर्णो निर्याति तस्य रसस्यैकदेशोऽपि न भक्षणीयः। अन्यस्य तु कामं यथेष्टं भक्षणीयः। लवणानि क्षारमृत्तिकाकृतानि कृष्णानि विटसंज्ञकानि प्रत्यक्षाणि चात्र निषिध्यन्ते। स्मृत्यन्तरेष्वेतेषामेव निषिद्धत्वात्। तत्र प्रत्यक्षाणां निषेधं विष्णुराह ।

न प्रत्यक्षं लवणं दद्यादिति ।

कृष्णकृत्रिमविटानां तु निषेधः पुरस्ताद्दर्शयिष्यते। अतो न सामुद्रादीनामप्रत्यक्षाणां निषेधः। तथाच देयमित्यनुवृत्तौ ब्रह्मपुराणे।

गव्यं पयो दधि घृतं तैलञ्च तिलसम्भवं ।
सैन्धवं लवणञ्चैव तथा मानससम्भवं ।
पवित्रे परमे ह्येते प्रत्यक्षे अपि नित्यश इति॥

'सैन्धवं' सागरोत्थं। सैन्धवमानससम्भवयोस्तु प्रत्यक्षयोरप्यनिषेधः। तथा च ब्रह्मपुराणे।

शाकसंस्कारमरिचपिप्पलीवर्जं शुण्ठीवर्जञ्च कटुरसानि द्रव्याणि। लवणान्यौषराणि चेत्यस्मिंस्तु पाके ऊषरमृत्तिकया कृतानि लवणानीति॥

'रजस्वलाः' चिराचाद्यनन्तरमपनिवृत्तरजस्काः इति ।

आह विष्णुः ।

भूस्तृण-शिग्रु-सर्षप-कूष्माण्डालाबु-वार्त्ताक-पालक्या-तन्दुलीयक-कुसुम्भ-महिषीक्षीराणि वर्जयेदिति ।

'शिग्रुः' शोभाञ्जनकः। तस्य रक्तपुष्पस्य सर्वदा निषिद्धत्वेनात्र प्राप्त्यभावेऽपि श्वेतपुष्पस्य पत्रशाकत्वेन प्राप्तिरस्तीति प्रतिषेधोपपत्तेः।

सर्षपश्च राजसर्षपो विवक्षितो न तु सर्षपमात्रं, कुसुम्भं राजसर्षप इति स्मृत्यन्तरे विशेषप्रतिषेधात्। तस्य च शेषाभ्यनुज्ञार्थत्वात्। अतः सामान्यवचनं सर्षपविशेषे सङ्कोच्यं। सामान्यानि हि विशेषं प्रति साकाङ्क्षाणि विशेषमनुरुन्धन्ति। न तूपलक्षणीभूय विशेषः सामान्यानुसारी भवति। सामान्यापेक्षया विशेषस्य बलीयस्त्वात्। अन्यथैकस्मिन्नपि वाक्ये सामान्यशब्दो विशेषमुपलक्षणीकृत्य शब्दविशेषव्यवहारं हन्यात्। को ह्येकवाक्यगतस्य वाक्यान्तरगतस्य वा विशेषशब्दस्यास्ति विशेषः। यदि तु स्याद्विशेषः तर्हि चतुर्द्धाकरणं नाग्नेयपुरोडाश उपसंह्रियेत। अतः सर्षपोऽत्र राजसर्षप एव। अतश्च गौरसर्षपो ग्राह्य एव। 'कूष्माण्डं' कर्कारुः। 'अलाबु' तुम्बिनीफलं। तच्च वर्तुलमेव वर्ज्यं। अलाबु वर्तुलञ्चेति वचनान्तरे विशेषदर्शनात्। 'वार्त्ताकं' क्षुद्रवार्त्ताकीफलं। पालङ्क्या' मुकुन्दाख्यो गन्धद्रव्यविशेषः। 'कुसुम्भं' प्रसिद्धं। कुसुम्भस्य शाकण्टकिनो नित्यनिषिद्धत्वात् कण्टकिनोऽपि कोमलावस्थस्य शाकत्वसम्भवान्निवृत्त्यर्थः प्रतिषेधः।

विष्णुवचने पाठान्तरं।

पिप्पली-सूसुक-भूतृणासुरी-सर्षप-सुरस-कूष्माण्डालावु-वार्त्ताक-पालङ्क्या-तन्दुलीयक-कुसुम्भ-पिण्डमूल-महिषीक्षीराणि वर्जयेदिति।

'सूसुकं' खदिरशाकं। 'आसुरी' राजसर्षपः। आसुरी चासौ सर्षपश्चेति वा विग्रहः। तथा च गौरसर्षपो न वर्ज्यः।

हारीतोऽप्याह।

पालङ्क्या नालिका-पौतीक-शिग्रु-सूसुक-वार्त्ताक-भूस्तृण कफेम-माष-मसूर-कृतलवणानि च श्राद्धे न दद्यादिति।

मालिका नाम दीर्घनाला शिरोभागावस्थितस्वल्पपत्त्रवा जलाश-योद्भवा शाकत्वेन प्रसिद्धनालदलावलिः। 'पौतीकं' पौतिक आपाद-केतिपर्यायाभिधेयं शाकं। 'कफेलः' 'आरण्यविशेषः' काश्मीरेषु प्रसिद्ध इति हारीतस्मृतिभाष्यकारः। 'कृतलवणानि' कृत्रिमलवणानि।
आह शङ्खः।

भूस्तृणं सुरसं शिग्रुः पालङ्क्या सुसुकं तथा।
कूष्माण्डालाबु-वार्त्ताक-कोविदारांश्च वर्जयेत्॥
पिप्पलं मरिचञ्चैव तथा वै पिण्डमूलकं।
कृतञ्च लवणं सर्वं वंशाग्रञ्च विवर्जयेत्॥

'वंशाग्रं' वंशाङ्कुरः, न त्वग्रमात्रं।
शाट्यायनोऽप्याह।

मारिषं नालिका चैव रक्ता या च कलम्बिका।
असुरान्नमिदं सर्वं पितॄणां नोपतिष्ठति॥

'मारिषः' जीवशाकसंज्ञकस्तन्दुलीयकसदृशस्तदपेक्षया स्थूलतरः शाकविशेषः। 'कलम्बिका' वेणुपत्त्राकृतिपत्त्रवा जलजैव, रक्तेतिविशे-षणात् श्वेता न प्रतिषिध्यते।
मार्कण्डेयपुराणे।

वर्ज्ज्यास्त्वभिषवा नित्यं शतपुष्पा गवेधुका।
जम्बीरजं फलवर्ज्यं कोविदारश्च नित्यशः॥

सर्षप-लवणादियुक्तेषु जल-तक्र-काञ्जिका द्रवेषु निक्षिप्य त्रिपञ्च-सप्ताहादिकालेनाम्लतारादिरसान्तरमाप्तं। अतो विकल्पः प्रशस्त-जम्बूफलविषयो वा निषेधो वर्णनीयः। यद्य फलमूलाम्रादेरुपरि

केनचित् चुतं कृतं तदवचुतमित्युच्यते, यस्योपरि केनचिद्रोदनं कृतं तदवरुदितं। उपलक्षणञ्चैतदपवित्रश्लेष्मादिसंसर्गापादकानां निष्ठीवना-दिक्रियाप्रसक्तानां।

उशना अपि ।

नालिका-शण-छत्राक-कुसुम्भालाबु-विड्भवान् ।
कुम्भी-कम्बुक-वृन्ताक-कोविदारांश्च वर्जयेत् ॥
वर्जयेद्गृञ्जनं श्राद्धे काञ्जिकं पिण्डमूलकं ।
करञ्जं येऽपि चान्ये वै रसगन्धोत्कटास्तथा ॥

'छत्राकं' शतपुष्पा, वर्षाकाले भूमौ वृक्षेषु वा समुद्भूतं छत्रमि-त्यपरे ।

"भूमिजं वृक्षजं वापि छत्राकं भक्षयन्ति ये । ब्रह्मघ्नांस्तान्विजा-नीयाद्ब्रह्मवादिषु गर्हितान्" इति । यमस्मरणात् ।

'विड्भवान्' विष्ठासंसर्गदूषितभूप्रदेशोद्भवान् । उपलक्षणञ्चैतद-पवित्रभूप्रदेशसम्भवानां। 'कुम्भी' श्रीपर्णीका। 'कम्बुकं' वृत्ताकारमला-बुफलं । अलाबुशब्दस्तु पत्रादेः शाकत्वप्रतिषेधार्थोऽस्तु । कम्बुकमित्य-चाम्बुकमिति पाठान्तरं । 'वृन्ताकं' श्वेतवृन्ताकं । 'गृञ्जनं' गाजर-इति प्रसिद्धम् । 'काञ्जिकं' ख्यातं। करञ्जं, नक्तमालफलं। एवमन्येऽपि ये 'रसगन्धोत्कटाः' आस्वाद्ययोरसगन्धयुक्ताः तेऽपि वर्जनीयाः ।

भारद्वाजः ।

नक्तोद्धृतन्तु यत्तोयं पल्वलाम्बु तथैव च ।
खल्पन्तु कूष्माण्डफलं वज्रकन्दश्च पिप्पली ॥
तन्दुलीयकशाकञ्च माहिषञ्च पयो दधि ।

शैम्बिकानि करीराणि कोविदारं गवेधुकं ॥
कुलत्थ-शण-जीराणि करम्भाणि तथैव च ।
अब्जादन्यद्रक्तपुष्पं शिग्रुः क्षारस्तथैव च ॥
नीरसान्यपि सर्वाणि भक्ष्य-भोज्यानि यानि च ।
एतानि नैव देयानि सर्वस्मिन् श्राद्धकर्मणीति ॥

'नक्तोद्धृतं' रात्रौ जलाशयात् उद्धृतं पृथक्कृतं । 'पल्वलाम्बु' ग्रामे वा अरण्ये वा स्वल्पतरनिम्नावटद्रोण्यादिसम्भृतं जलं । पल्वलाम्बुनो विशेषणं स्वल्पमिति एकस्या अपि गोस्तृप्तेरपर्याप्तं । 'वंशकन्दः' आरण्यसूरणः । माहिषमिति पयोदधिविशेषणात्माहिषमात्रं पयोदधि वर्ज्यमिति गम्यते । मसूरं, कृष्णाढ़की, कृष्णनिष्पावं, कृष्णचणकं, कृष्णेतरमाष-कृष्णेतरमुद्गादीनि शिम्बिधान्यानि शैम्बिकानीत्युच्यन्ते । 'करीरः' पत्रशून्योबदराकृतिफलोजाङ्गलोद्भवोवृक्षविशेषः । 'जीरकं' कृष्णजीरकं, स्मृत्यन्तरे विशेषितत्वात् । 'करम्भाणि' दधिमिश्राः सक्तवः । अब्जशब्दोजलजातपुष्पजातिविशेषवचनः । 'क्षारः' सर्जिकायवक्षारादिः । 'नीरसानि' मन्दरसानि निकृष्टरसानि वा । 'भक्ष्याणि' दन्तैरवखण्ड्यावगीर्याणि, अवखण्डनमन्तरेणाभ्यवहारयोग्यानि 'भोज्यानि' । सर्वस्मिन्निति नित्यश्राद्धादन्यत्र सर्वस्मिन् । प्रतिदिनं हि कुष्माण्डादिद्रव्य-वर्जनपूर्वकमन्ननिष्पादनस्याशक्यत्वात् । अतएव नित्यश्राद्धं विषयीकृत्य रामायणादावुच्यते ।

इङ्गुदैर्बदरैर्बिल्वैरामैस्तर्पयते पितृन् ।
यदन्नं पुरुषो भुङ्क्ते तदन्नास्तस्य देवता इति ॥

आह सुमन्तुः ।

बीजपूरकमाषाणि श्राद्धे न दद्यात् ।

ब्रह्मपुराणे ।

तालं करुणकाकोले बहुपुत्रार्जुनीफलं ।
जम्बीरं रक्तविल्वञ्च शालस्यापि फलं त्यजेत् ॥
अलाबु तिक्तपर्णी च कुष्माण्डी कटूपत्रिका ।
वार्त्ताकं शिम्बिजातिञ्च लोमशानि जटीनि च ॥
कालिङ्गं रक्तचारञ्च चीणाकं घृतचारकं ।
श्राद्धकर्मणि वर्ज्यानि गन्धचिर्भटिकं तथा ॥
कपालं काकमाचीञ्च करम्भं पिण्डमूलकं ।
श्वञ्जनं चुक्रिकां चुक्रं गाजरं पोतिकां तथा ॥
जीवकं शतपुष्पाञ्च नालिकां ग्राम्यशूकरं ।
छलं नृत्यं सर्षपञ्च पलाण्डु लशुनं त्यजेत् ॥
माणकन्दं तन्दुलीयं विषकन्दं गताग्निगं ।
पुरुषालं सपिण्डालुं श्राद्धकर्मणि वर्जयेत् ॥
गोघगन्धञ्च दातव्य कोविदारकशिगुकौ ।
अत्यम्लं पिच्छिलं रूक्षमन्यच्च मुनिसत्तम ॥
न वै देयं गतरसं मद्यगन्धञ्च यद्भवेत् ।
हिङ्गूग्रगन्धापमसं भूनिम्बनिम्बराजिके ।
कुस्तुम्बरं कलिङ्गात्थं वर्जयेदम्लवेतसं ॥

तथा ।

कुसुम्भशाकं जम्बीरं शिग्रुकं कोविदारकं ।
पिण्याकं शिग्रुषाञ्चैव मसूरं श्वञ्जनं शणं ॥

कोद्रवं कोकिलाचञ्च चुक्रं कम्बु च पद्मकं ।
चकोरश्येनमांसञ्च वर्तुलालाबुनालिनीं ॥
फलं तालतरुणाञ्च भुक्ता नरकमृच्छति ।
दत्त्वा पितृभ्यस्तैः श्राद्धं व्रजेत् पूयवहं नरः ॥
तस्मात सर्वप्रयत्नेन नाहरेत विचक्षणः ।
निषिद्धानि वराहेण स्वयं पित्रर्थमादरात् ॥

'करूणं' करूणस्य फलं गूर्जरदेशे प्रसिद्धं । 'काकोलं' काकोलीफलं उत्तरापथे प्रसिद्धं । 'बहुपुत्रा' शतावरी तस्या मूलं किसलयञ्च । 'अर्जुनीफलं' ककुभलताफलं । 'शालः' सर्जः । 'तिक्तपर्णी' कटुकरोहिणी । 'कटुपत्रिका' राजिका । 'शिम्बिजातिः' कुलत्थमसूरादिशिम्बिधान्यानि । 'रोमशानि' कपिजम्बूफलानि । 'रक्तचारं' लोहितचारफलं । 'धृतचारकं' चिरसंग्रहीतचारबीजं । 'कपालं' नालिकेरं । गुडमधुकाञ्जिकमस्त्वादिद्रवद्रव्य धान्यानपि अहमप्राहादिकालमवस्थाप्यातिशुक्ततां नीत 'चुक्रं' इत्युच्यते । 'गाजर' गाजर इति लोके प्रसिद्धं । 'जीवकः' काकोल्यादि जीवनीयादिके पठिते जीवकसञ्ज्ञयैवोत्तरापथे प्रसिद्धः । 'हलं' लाङ्गली । 'सटा' सटी । 'उग्रगन्धा' वचा । 'भूनिम्बः' किराततिक्तकः । 'पिण्याकं' यन्त्रसमाकृष्टतैलानां तिलानां कल्कः । 'कोकिलाचः' ईतुरः, कोलिसा इति लोके प्रसिद्धः । 'पद्मकः' स्वनाम्नैव प्रसिद्धः । 'चकोरश्येनौ', पक्षिविशेषौ ।

मार्कण्डेयपुराणे ।

लशुनं गृञ्जनञ्चैव पलाण्डुं पिण्डमूलक ।

करम्भं यानि चान्यानि हीनानि रसवर्णतः॥
गन्धारिकामलाबूनि लवणान्यौषराणि च।
वर्जयेत्तानि वै श्राद्धे यच्च वाचा न शस्यते॥

'गन्धारिका' गंजाधिका सङ्गीत्यर्थः। यच्च वाचेति। दाता प्रदानकाले सत्कारार्थं वाचा यन्न स्तूयते तदपि श्राद्धसाद्गुण्याय न भवतीत्यर्थः।

तथा।

पूति पर्य्युषितञ्चैव वार्त्ताकाभिषवास्तथा।
वर्जनीयानि वै श्राद्धे तथा वस्तु च लोहितं॥

'पूति' दुर्गन्धं, 'लोहितं' वसुकाख्यं शाकं। यद्वा लोहितवर्णं वस्तु द्रव्यं करवीरपुष्पादि। अन्ये तु तथा वस्त्रञ्च लोहितमिति पठन्ति।

कूर्म्मपुराणे।

पिप्पलीं रुचकञ्चैव तथा चैव मसूरकं।
कुष्माण्डालाबुवार्त्ताकभूस्तृणं सुरसं तथा॥
कुसुम्भं पिण्डमूलञ्च तन्दुलीयकमेव च।
राजमाषांस्तथा चीरं माहिषाख्यं विवर्जयेत्॥
आढ़कीं कोविदारञ्च पालङ्क्यां मरिचं तथा।
वर्जयेत् सर्वयत्नेन श्राद्धकाले द्विजोत्तमः॥

'रुचकं' सौवर्च्चलं।

पद्म-मत्स्यपुराणयोः।

पद्म-विल्वक-धुस्तूरपारिभद्राढ़रूषकाः।
न देयाः पितृकार्य्येषु पयश्चाजाविकं तथा॥

'पारिभद्रः' निम्बः। 'आढ़कपकः' सिंहास्यः ।

महाभारते ।

हिङ्गुद्रव्येषु शाकेषु मालानं लशुनं तथा ।
पलाण्डुसौभाञ्जनकौ तथा गृञ्जनकादयः ॥
किम्पिण्डजान्यलाबूनि कृष्णं लवणमेव च ।
ग्राम्यं वराहमांसञ्च यच्चैवाप्रोक्षितं भवेत् ॥
कृष्णाजाजी विटञ्चैव शीतपाकी तथैव च ।
अङ्कुराद्यास्तथा वर्ज्या गृहशृङ्गाटकानि च ॥
वर्जयेल्लवणं सर्वं तथा जम्बुफलानि च ।
अवलुतावरुदितं तथा श्राद्धेषु वर्जयेत् ॥

किम्पिण्डजान्यलाबूनीत्यत्र कुकुण्डकान्यलाबूनीत्यपि पठन्ति । व्याचक्षते च 'कुकुण्डकानि' कूत्राकसमानप्रकृतिद्रव्याणि पिण्डोपमानि । 'कृष्णं लवणं' सौवर्चलं । शाकादिसंस्कारद्रव्येषु मध्ये हिङ्गु वर्जनीयं । यत्तु हिङ्गुनो ग्राह्यत्वमुक्तं आदित्यपुराणे ।

मधुकं रामठञ्चैव कर्पूरं मरिचं गुडं ।
श्राद्धकर्मणि शस्तानि सैन्धवं त्रिपुसन्तथेति ॥

तद्विहितप्रतिषिद्धत्वाद्विकल्पेनेति मन्तव्यं। अन्ये तु तच्छेतहिङ्गुविषयं वर्णयन्ति । लोहितान् वृक्षनिर्यासान् वर्जयेदिति स्मृत्यन्तरेदर्शनात् । अन्ये च शाकसंस्कारद्रव्यान्तरालाभेऽनुकल्पत्वेन हिङ्गुदेयमित्याहुः । अपरे च शाकरूपादि हिङ्गुविषयं वदन्ति । हिङ्गुलवणमरिचानामभिश्रत्वेन प्रत्यक्षाणां निषेधादिति । एतत्तु हिङ्गुनः पृथक्भूतस्यानुपयोज्यत्वाल्लवणस्यैव च प्रत्यक्षस्य निषेधादयुक्तं ।

ब्रह्माण्डपुराणे ।

सुगन्धं पञ्चशिम्बञ्च कलायाः सर्व एव च ।
वांशं करीरं सुरसमर्जकं भूस्तृणानि च ।
भक्ष्यत्वेन निषिद्धञ्च न देयं श्राद्धकर्म्मणि ॥

'सुगन्धं' गन्धनाकुल्याः पत्रादि । निष्पाव-मसूर-राजमाष-मठ-कुलत्थाख्यानि पञ्चशिम्बिधान्यानि 'पञ्चशिम्बं'। यच्च धर्म्मशास्त्रेषु भक्षणीयत्वेन प्रतिषिद्धं तदपि न देयं ।

किं पुनस्तदित्यपेक्षायां पैठीनसिराह ।

वृन्ताक-नालिका-पौतीक-कुसुम्भाश्मन्तकाश्चेति शाका न भक्ष्याः इति ।

'वृन्ताकं' श्वेतवृन्ताकं ।

तथा च देवलः ।

कण्डूरं श्वेतवृन्ताकं कुम्भाण्डञ्च विवर्जयेत् ।

'कण्डूरं' कण्डूरायाः प्रावृषेण्यापरनामधेयायाः फलं । तच्चात्यन्तकण्डूतिजनकबहुरोमयुक्तं भवति । 'कुम्भाण्ड' कुम्भवद्वर्तुलमदीर्घालाबुसदृशं फलं । 'कुसुम्भं' कण्टकरहितं । स्मृत्यन्तरे विशेषितत्वादिति देवस्वामी ।

कुसुम्भादीनां भक्षणे दोषमाहोशनाः ।

कुसुम्भं नालिकाशाकं वृन्ताकं पौतिकं तथा ।
भक्षयन् पतितस्तु स्यादपि वेदान्तगो द्विजः[१] ॥

भविष्यत्पुराणे ।

(१) अपि दाता तथा द्विजः ।

लशुनं गृञ्जनञ्चैव पलाण्डुं कवकानि च।
वार्त्ताकं नालिकालावु ह्यवेयाज्जातिदूषितं ॥

एतज्जात्यैव दूषितं 'अवेयात्' जानीयात्।

हारीतः।

न वट-प्लक्षोदुम्बर-दधित्थ-नीप-मातुलिङ्गानि भक्षयेत्।

'दधित्थं' कपित्थफलं। 'नीपं' कदम्बपत्रं।

आह मनुः।

लोहितान् वृक्षनिर्यासान् व्रश्चनप्रभवांस्तथा।
शेलुं गव्यञ्च पीयूषं प्रयत्नेन विवर्जयेत् ॥

'शेलुः' श्लेष्मातकः। प्रसूताया दशाहं पयः 'पीयूषं'।

इति वर्ज्यानि फलमूलादीनि।

अथ ग्राह्याणि वर्ज्यानि च क्षीरादीनि।

कूर्मपुराणे।

क्षीरं क्षीरविकारञ्च पायसं शर्करा मधु।
देयं श्राद्धेषु यत्नेन सर्वदा पितृतृप्तये ॥

पद्मपुराणे।

अन्नञ्च सदधिक्षीरं गोघृतं शर्करान्वितं।
मासं प्रीणाति वै सर्वान् पितॄन्नित्यमवादजः ॥

पितरस्तृप्यन्ति इत्यनुवृत्तौ मनु-देवल-कात्यायनाः।

संवत्सरन्तु गव्येन पयसा पायसेन च।

मनुः।

अनिर्दशाया गोः क्षीरमौष्ट्रमैकशफं तथा।

आविकं सन्धिनीक्षीरं विवत्सायाश्च गोः पयः॥
आरण्यानाञ्च सर्वेषां मृगाणां माहिषं विना।
स्त्रीक्षीरञ्चैव वर्ज्यानि सर्वशुक्तानि चैव हि॥

इह अनिर्दशाहस्य गोः क्षीरमिति पाठे अनिर्दशाहशब्दानुवृत्तौ उष्ट्रादीनामपि दाशाहिकः प्रतिषेध आशङ्क्येत। तत्रात्यन्तिकतत्प्रतिषेधार्थं समाचार आश्रयणीयः। अनिर्दशाया इति स्त्रीलिङ्गपाठे आशङ्कैव नास्ति। न हि तद्धितान्तैरौष्ट्रमित्यादिभिरनिर्दशाया इत्यन्वेति। यस्याः प्रसूताया दशदिनान्यनपक्रान्तानि सा गौरनिर्दशा। उष्ट्राः करभ्या इदम् 'औष्ट्रं'। एकशफादीनाम् वड़वाप्रभृतीनां इदं 'ऐकशफं'। अविकानामिदम्'आविकं'। उत्तरत्र पुनः क्षीरग्रहणसमाचाराच्च औष्ट्रैकशफाविकानिर्दशगवादिक्षीराणि सविकाराणि प्रतिषिध्यन्ते। सन्धिन्या अवत्सायाश्च गोः क्षीरमेव। वृषभेण क्रान्ता 'सन्धिनी'। मेधातिथिस्त्वाह। या उभयोः कालयोः प्राप्तदोहा कथञ्चिदन्यतरत्र दुह्यते, सायमदुग्धा प्रातर्दुग्धा प्रातरदुग्धा सायं वा दुग्धा सा 'सन्धिनी'। अन्या तु स्वल्पदुग्धत्वान्नित्यमेकस्मिन्नेव काले दुह्यमाना अत्र दोहशब्दस्य सन्धानात् सन्निकर्षात सन्धिनीशब्दप्रवृत्तौ सन्धाशब्दात् सन्धिशब्दाद्वा मौल्यादिपाठादिनिः। कश्चिदाह या मृतवत्सा वत्सान्तरसन्धानेन दुह्यते सा सन्धिनीति। सन्धिनीशब्दस्यावस्थाविशेषवचनत्वात्तदवस्थाया एव क्षीरं वर्ज्यं। सोत्तरकालमपि विवत्सायाः। मृतवत्सायास्तु गोर्वत्सविरहजनितशोकशान्तिपर्यन्तं पयोवर्ज्यं। या तु जीवद्वत्सापि वत्समन्तरेणैव तुष-शूक-पिण्याकादिना दुह्येत तस्या अपि विवत्सायाः पयो वर्ज्यं। पयोग्रहणञ्च समासान्तर्गतस्य क्षीरपदस्योत्तरत्रान्वयात्। आर-

ण्यानां मृगाणामित्यत्र पुंलिङ्गस्य पयः प्रकृतिभावेनान्वयासम्भवाज्जा-तिमात्रविवक्षायां सामर्थ्याच्चमरीप्रभृतीनां पयोवर्ज्यमिति लभ्यते । 'माहिषं विना' आरण्यमहिषीक्षीरमन्तरेण । 'स्त्रीक्षीरं' मानुषीक्षीरं । तदपि नित्यं वर्ज्यं । सर्वाणि शुक्तान्यपि वर्ज्यानि ।

यमः ।

अनिर्दशाया गोः क्षीरं आजं माहिषमेव च ।
आविकं सन्धिनीक्षीरं औष्ट्रमैकशफस्य यत् ।
वर्जयेद्गोरवत्सायाः पयश्चैवान्यवत्सायाः ॥
आरण्यानाञ्च सर्वेषां वर्जयित्वा तु माहिषं ।
आविकादीनि वर्ज्यानि सदा स्वायम्भुवोऽब्रवीत् ॥

याज्ञवल्क्यः ।

सन्धिन्यनिर्दशावत्सागोः पयः परिवर्जयेत् ।
औष्ट्रमैकशफं स्त्रैणं आरण्यकमथाविकं ॥

वशिष्ठः ।

अग्रामपाश्वत्रिपयः सन्धिनीक्षीरं गोमहिष्यजानामनिर्दशाहानां ।

गौतमः ।

गोश्च क्षीरमनिर्दशायाः सूतके अजामहिष्योश्च नित्यमाविकम-पेयमौष्ट्रमैकशफस्य स्यन्दिनी-यमसू-सन्धिनीनाञ्च याश्च वत्सव्यपेताः । 'स्यन्दिनी' स्वयमेव क्षीरं प्रस्यन्दमाना प्रस्यन्दमानयोनिर्वा । 'यमसूः' प्रसूतयमला ।

बौधायनः ।

अनिर्दशाहासन्धिनीक्षीरमपेयं विवत्सायाश्चाविकमैकशफस्यापेयं ।

आपस्तम्बः ।

अपेयं तथैणकं पय उष्ट्रीक्षीरं मृगीक्षीरं सन्धिनीक्षीरं यमसूक्षीरं गोश्चानिर्दशायाः ।

हारीतः ।

स्यन्दिनी वृषस्यन्ती तस्याः पयो न पिबेत् । न ऋतुमद्भवति । न हतवत्सायाः शोकाभिभूतत्वात् । न दुग्धाया विना वत्सात् । यथा ह्यश्नत आच्छिद्यात्मनाश्नीयादेवं तत् । न नवसूतायाः सरजस्कत्वात् । सप्तरात्रादित्येके दशरात्रादित्यपरे मासेनापि पूयं भवतीति धर्मविदः ।

एवं व्यासः ।

द्वौ मासौ पाययेद्वत्सं तृतीये द्विस्तनं दुहेत् ।
चतुर्थे त्रिस्तनञ्चैव यथान्याय्यं यथाबलं ॥

वृषेण मैथुनमिच्छती 'वृषस्यन्ती' तदीयं पयः । 'ऋतुमद्भवति' ऋतुमत्याः सम्बन्धि भवतीत्यर्थः । अनेन निवृत्तमैथुनेतरगायाः पयो न निषिद्धमिति गम्यते । 'हतवत्सा' मृतवत्सा । शोकाभिभूतत्वादिति हेतुः । तेन विस्मृतवत्सशोकायाः पयसि न प्रतिषेधः । अस्य हेतुवन्निगदार्थवादता स्मृतिचन्द्रिकारेणैव निराकृतेति तन्न प्रपञ्च्यते । वत्साद्विनेति क्षीरस्तोभात् । जीवन्तमेव वत्सं अन्यतोनिधाय दुग्धायाः पयो न पिबेत् । दृष्टान्तेन निषिद्धं द्रढयति । यथा 'अश्नतः' भुञ्जानात्, 'अन्नं' 'आच्छिद्य' हठात् गृहीत्वा, 'आत्मना' स्वयं, अश्नीयात् । एवं तदिति । नवसूतायाः पयो न पिबेदिति सम्बन्धः । रजस्कत्वादिति हेतुः । सप्तरात्रादुपरि पूयं भवतीत्येके । दशरात्रादुपरीत्यपरे । मासादुप-

मौति धर्मविदः मन्यन्ते इति शेषः। एतेषु मसूरादिपदार्थेषु यथा रजोनिवृत्तिश्चयवसा द्रष्टव्या। धर्मविद्ग्रहणं मामान्ते रजोनिवृत्ति-संशयोऽपि नास्तीति ज्ञापनार्थं तेन यदा मसूरादावपि रजोनि-वृत्तिनिश्चयः तदा पयःपानेऽपि न धर्महानिः।

शङ्खलिखितौ।

माहिषं गव्यमाजञ्च भक्ष्यं चौरन्तु निर्दशं।

शङ्खः।

सर्वासां द्विस्तनीनां चौरमभोज्यं अजावर्जमिति।

आपस्तम्बस्तु ब्राह्मणव्यतिरिक्तेन कापिलं पयो न पेयमित्याह।

क्षत्रियश्चैव वक्तस्थो वैश्यः शूद्रोऽथवा पुनः।

यः पिवेत् कापिलं चौरं ततोऽन्योमात्यपर्ययं व्रजेत् ॥

तेन ब्राह्मणव्यतिरिक्तः कपिलाया गोः चौरं श्राद्धादिकर्मोप-युक्तशेषमपि प्रयत्नेन वर्जयेदित्यर्थः। ब्राह्मणस्य हुतशेषव्यतिरिक्तका-पिलचौरपाने दोषोभविष्यत्पुराणे दर्शितः।

कापिलं यः पिवेत् शूद्रो नरके स विपच्यते।

हुतशेषं पिबेद्विप्रो विप्रः स्यादन्यथा पशुरिति ॥

हुतशेषे पीते विप्रस्य जन्मान्तरेऽपि विप्रत्वं भवति।

तथा।

हुतशेषव्यतिरिक्तकापिलचौरे पीते विप्रस्य जन्मान्तरे पशुत्वं भवतीत्यर्थः। चौरवर्जनविधानादेव चौरविकारस्यापि कूर्चिकादे-र्वर्ज्यत्वं सिद्धं। कूर्चिकादिविकारेऽपि चौररसस्य सद्भावात्। अतएव चौरे वर्जयितव्ये तद्भवतः पायसादेरपि वर्जनं कार्य्यमिति मीमांसायां

प्रतिपादितं। अतएव निषिद्धक्षीरविकाराणां भक्षणे निषिद्धातिक्रमस्य कृतत्वात् प्रायश्चित्तमाह शङ्खः।

चीराणि यान्यभक्ष्याणि तद्विकाराशने बुधः।
सप्तरात्रव्रतं कुर्य्यात् प्रयत्नेन समाहित इति॥

श्राद्धेषु महिषीक्षीरस्य निषेधेऽपि वचनान्तरेण प्राशस्त्यप्रतिपादनान्महिषीघृतं ग्राह्यमेव।

भविष्यत्-पुराणे।

श्राद्धेषु महिषीक्षीरमजाक्षीरञ्च वर्जयेत्।
गवाश्वानिर्दशाहानां सन्धिनीनां पयस्त्यजेत्॥

आदित्यपुराणे।

न च गोव्यतिरिक्तानां पयः श्राद्धेषु शस्यते।
सविकारं गवामेव पितॄणां तृप्तये पयः॥

सुमन्तुः।

पयोदधि घृतञ्चैव गवां श्राद्धेषु पावनं।
महिषीणां घृतं प्राहुः श्रेष्ठं न तु पयः क्वचित्॥

देवलः।

अजावि-महिषीणान्तु पयः श्राद्धेषु वर्जयेत्।
विकारान् पयसश्चैव माहिषं तु घृत हितं॥

मार्कण्डेयपुराणे।

मार्गमाविकमौष्ट्रञ्च सर्वमैकशफञ्च यत्।
माहिषञ्चामरञ्चैव धेन्वा गोश्चाप्यनिर्दशं॥
पित्रर्थं मे प्रयच्छस्वेत्युक्ता यच्चाप्युपाहृतं।

वर्जनीयं सदा सद्भिः तत्पयः श्राद्धकर्म्मणि ॥

ब्रह्मपुराणे।

माहिषञ्चामरं मार्गमाविकैकशफोद्भवं ।
ऐणमौष्ट्रं याचितञ्च दधिक्षीरं त्यजेत् घृतं ॥
घृतात्फेनं घृतान्मण्डं पीयूषमथ चार्द्रगोः ।
सगुड़ं मरिचाक्रान्तं तथा पर्य्युषितं दधि ।
दौर्णं तक्रमपेयञ्च नष्टास्वादञ्च फेनवत् ॥

अयमर्थः। 'घृतात् फेनं' घृतादुद्धृत्य फेनं, अपेयं। 'घृतान्मण्डं' घृतादुद्धृता मस्तानिका। तथा 'आर्द्रगोः पीयूषं'यावत् प्रसूतागोगर्द्दयोनिस्रावत् क्षीरमपेयं। तथा पयोदधिगुड़मरिचमिश्रितं यत पर्य्युषितं तदप्यपेयं। तथा यत्तक्रं 'दौर्णं' दर्वीघट्टन-शून्याग्नितापादिना स्वतोवा स्फुटितं। यच्च 'नष्टास्वादं' शुक्तं नष्टरसं। यच्च सप्तदिनस्थित्या सञ्जातफेनं तदप्यपेयम्।

इति ग्राह्याणि वर्ज्यानि च क्षीरादीनि।

अथ ग्राह्याणि मांसानि।

तत्र तावत् सामान्यतः श्राद्धे मांसदानविधिः।

मनुः।

मुन्यन्नानि पयःसोमा-मांसं यच्चानुपस्कृतं ।
अक्षारलवणञ्चैव प्रकृत्या हविरुच्यते ॥

पूर्व्वं व्याख्यातः श्लोकः।

पितॄणां मासिकं श्राद्धं अन्वाहार्य्यं विदुर्बुधाः ।
तदामिषेण कर्त्तव्यं प्रशस्तेन प्रयत्नतः ॥

तदेतत्प्रतिमासममावास्यायां विहितं श्राद्धं तत्पितॄणामन्वाहार्य्यमिति मुनयोमन्यन्ते। तदेतदामिषेण मांसेन कर्त्तव्यं । प्रशस्तेनाप्रतिषिद्धेन द्वौ मासौ मत्स्यमांसेनेत्यादिविशेषविहितेन वा। अयञ्च मुख्यः कल्पः। तदभावे दधिघृतसूपादि विधायिष्यते । मांसञ्च व्यञ्जनं भक्तादेर्भोज्यस्य न पुनरेतदेव केवलं भोज्यं। येन वक्ष्यति। गुणांश्च सूपशाकाद्यानामिति । तथा यावन्तश्चैव येश्चान्नानि इति स्मृत्यन्तरे ।

विना मांसेन यत् श्राद्धं कृतमप्यकृतं भवेत् ।
क्रव्यादाः पितरो यस्मादभावे[1] पायसादयः॥

पुराणे ।

मांसं शाकं दधि क्षीरं मधु चान्यत्तथैव च[2] ।

इति सामान्यतः श्राद्धे मांसदानविधिः ।

अथ मांसभक्षणे विधिरुच्यते ।

मनुः ।

यत्प्रोक्षितं भवेन्मांसं ब्राह्मणानाञ्च काम्यया ।
यथाविधि नियुक्तश्च प्राणानामेव चात्यये ॥

पशुं प्रोक्षतीत्यादि विहितप्रोक्षणादिसंस्कारयुक्ताग्नीषोमीयादिपशुप्रकृतिकं मांसं प्रोक्षितमित्युच्यते । 'ब्राह्मणकाम्यया' ब्राह्मणेच्छया । काम्यशब्दः छान्दसः ।

(१) यस्मादलाभे इति क० ।

(२) मुन्यन्नमेव चेति ग० ।

यदा ब्राह्मणाः प्रार्थयन्ति तदा प्रोक्षणार्थप्रकृतिकमप्यप्रोक्षितं कृताभक्षणसङ्कल्पोऽपि भक्षयेत। 'यथाविधि' यथाशास्त्रं, मधुपर्कयज्ञ-श्राद्धेषु 'नियुक्तः' नियोगमङ्गीकारितः मांसं भक्षयेत। अतः श्राद्धे भोक्ष्य इत्युपेत्य इदमश्नामीदं नाश्नामीति नार्हति वक्तुं। यतिब्रह्म-चारिभ्यां तु नियुक्ताभ्यामपि मांसं न भक्षणीयमिति प्रतिपादितं प्राक्। 'प्राणानामत्यये' अन्नान्तराभावात् भाविप्राणापगमनिश्चये देवपितृकार्योपयुक्तशेषादन्यदपि निषिद्धमपि पौनःपुन्येनापि ब्रह्मचर्ये-ऽपि मांसं भक्षयेत्। सर्वत आत्मानं गोपायेदिति वचनादात्मघात-पातकपरिहारस्यावश्यकार्यत्वाच्च।

यमोऽपि।

भक्षयेत्प्रोक्षितं मांसं सकृत् ब्राह्मणकाम्यया।
दैवे नियुक्तः श्राद्धे वा नियमे तु विवर्जयेत्॥

अनियमे पूर्वपादद्वयोक्तनियमाभावे मांसं विवर्जयेत्।

याज्ञवल्क्य-विश्वामित्रौ।

प्राणात्यये तथा श्राद्धे प्रोक्षितं द्विजकाम्यया।
देवान् पितॄन् समभ्यर्च्य खादन्मांसं न दुष्यति॥

देवलः।

भक्षयन्नपि मांसानि शेषभोक्ता न लिप्यते।
औषधार्थमशक्तौ वा नियोगाद्यज्ञकारणात्॥

बृहस्पतिः।

रोगी नियुक्तो विधिनाहुतं विप्रकाम्यया।
मांसमद्याच्चतुर्द्धैषा परिसङ्ख्या प्रकीर्त्तिता॥

'रोगी' मांसभक्षणैकपरिहार्यरोगवान्। नियुक्तः श्राद्धादौ। विधिनाहितं कृतशेषं। 'विप्रहतः' विप्राभ्यर्थितः। 'चतुर्द्धा परिसङ्ख्या', चतुर्द्धा चतुःप्रकारो नियम इत्यर्थः।

हारीतः।

वृथामांसं भक्षयंस्तु पुष्पकृच्छ्रं चरेद्बुधः।
काम्यया ब्राह्मणानान्तु यथाकामं समश्नुयात्॥

'यथाकामं' यावदिच्छं।

विष्णुः।

असंस्कृतान् पशून् मन्त्रैर्नाद्याद्विप्रः कथञ्चन।
मन्त्रैस्तु संस्कृतानद्यात् शाश्वतं विधिमास्थितः॥

'शाश्वतं' नित्यं वैदिकमित्यर्थः।

यजुषा संस्कृतं मांसं भक्षयीत यथाविधि।
न भक्षयेद्वृथामांसं वृथामांसं विवर्जयेत्॥
श्राद्धे मांसं समश्नीयात् यदातिथ्यं निवेदयेत्[१]।

इति मांसभक्षणविधिः।

अथ नियुक्तस्य मांसभक्षणे प्रत्यवाय उच्यते।

पैठीनसिः।

निमन्त्रितो योनाश्नाति श्राद्धे मांसं द्विजोत्तमः।
यावन्ति पशुरोमाणि तावन्नरकमृच्छति॥

यावन्ति हतस्य पशोः रोमाणि तावत् सङ्ख्यानि च वर्षाणि नरके वसतीत्यर्थः।

---

(१) यदातिथ्यनिवेदितमिति ग०।

मनुः ।

नियुक्तस्तु यथान्यायं यो मांसं नात्ति मानवः ।
स प्रेत्य पशुतां याति सम्भवानेकविंशतिं ॥

'सम्भवान्' जन्मानि ।

वशिष्ठः ।

नियुक्तस्तु यदि श्राद्धे दैवे मांसं समुत्सृजेत् ।
यावन्ति पशुरोमाणि तावन्नरकमृच्छति ॥

यमः ।

आमन्त्रितस्तु यः श्राद्धे दैवे मांसं समुत्सृजेत।
यावन्ति पशुरोमाणि तावन्नरकमृच्छति ॥

इति नियुक्तस्य मांसाभक्षणे प्रत्यवायनिरूपणं ।

अथ प्रशस्तमांसप्रकृतयः ।

प्रशस्तेनामिषेण श्राद्धं कुर्यादिति मनुवचनं पूर्वमुक्तत्वात् ।

तत्राह शङ्खः ।

तित्तिरश्च मयूरश्च लावकश्च कपिञ्जलं ।
वार्ध्रीणसं वर्त्तकश्च भक्ष्यानाह यमः सदा ॥

'तित्तिरः' चित्रपक्षः । 'मयूरः' शिखण्डी । 'लावकः' प्रसिद्धः। 'कपिञ्जलः' शर्करभवर्णः पक्षी । 'वार्ध्रीणसः' कृष्णग्रीव,इत्यादिना द्वादशवार्षिकतृप्तौ वक्ष्यमाणलक्षणः। 'वर्त्तकः' वर्त्ताकृतिश्चित्रबिन्दु-लाञ्छितः तुल्यपुच्छः पक्षिविशेषः ।

मनुः ।

पाठीनरोहितावाद्यौ नियुक्तौ हव्यकव्ययोः ।

राजीवान् सिंहतुण्डांश्च सशल्कांश्चैव सर्वशः ॥

'पाठीनः' बहुदंष्ट्रोमत्स्यः, सहस्रदंष्ट्रः पाठीन इत्यभिधानात। 'रोहितः' रक्तवर्णोमत्स्यः। एतावुभौ हव्यकव्यनियोगेन श्राद्धादौ भक्षणीयौ। 'राजीवाः' पद्मवर्णा मत्स्या इति केचित्, राजीभिः रेखाभिर्युक्ता इत्यपरे। 'सिंहतुण्डाः' सिंहमुखाकृतिमुखाः। 'सशल्काः' पृष्ठप्रतिष्ठितशङ्कलाकारशकलाः, राजीवाद्याः सर्वशोऽनियुक्तेनापि भक्ष्याः। तथा।

श्वाविदं शल्यकं गोधां खड्गं कूर्मं शशांस्तथा।
भक्ष्यान् पञ्चनखानाहुरनुष्ट्रांश्चैकतोदतः ॥

'श्वाविदः' श्वभक्षकोव्याघ्रविशेषः। 'शल्यकः' शल्लकीसंज्ञतनूरुहः श्वापदविशेषः। 'गोधा' दीर्घाकृतिविलेशयः प्राणिविशेषः। 'खड्गः' गण्डकः। 'कूर्म्मः' कच्छपः प्रसिद्धः। शशः पञ्चनखानां मध्ये श्वावित्प्रभृतीन् भक्ष्यानाहुः। स्मृत्यन्तरे तु खड्गे विकल्पः।

तथाच वशिष्ठः।

खड्गे तु विवदन्त इति।

उष्ट्रवर्जितानेकविभागस्थितदन्तपङ्क्तीन् गोजाविमृगान् भक्ष्यानाहुः।

भक्ष्या इत्यनुवृत्तौ बौधायनः।

मत्स्याः सहस्रदंष्ट्रा गोजाविमृगा वृहच्छिरसः तित्तिरिरोहितराजीवाः।

भक्ष्या इत्यनुवृत्तौ गौतमः।

मत्स्याश्चाविकृताः।

वशिष्ठः ।

श्वाविच्छल्यकशशककच्छपगोधाः पञ्चनखानां भक्ष्याः अनुष्ट्राः पशूनां अदन्ताश्च ।

देवलः ।

पञ्च पञ्चनखा भक्ष्याः धर्मतः परिकीर्त्तिताः ।
गोधाकूर्म्मशशाः श्वावित शल्यकश्चेति ते स्मृताः ॥

भक्ष्या इत्यनुवृत्तौ बौधायनः ।

पक्षिणः तित्तिरि-कपोत-कपिञ्जल-लाव-वणमयूर-वारणावारणा,वर्ज्या पञ्च विष्किराः ।

'कपोत' प्रसिद्धः । विष्किराणां मध्ये एते पञ्च भक्ष्याः । 'वारणावारणौ' कपोतभेदौ ॥

शङ्खलिखितौ ।

माहिषच्छागमौरभ्रं मार्गं रौरवमेव च ।
भक्ष्यमांसं समुद्दिष्टं यच्च वै पार्षतं स्मृतं ।
वराहाश्च तथा भक्ष्या महारण्यनिवासिनः ॥

महिषस्येदं 'माहिषं' । उरभ्रस्य मेषस्य मांसं 'औरभ्रम्' । मृगस्य ताम्रहरिणस्य 'मार्गं' । रुरोः कृष्णसारङ्गस्य बहुशृङ्गस्य वा मृगस्य मांसं 'रौरवं' । पृषतस्य विन्दुवतो मृगस्य 'पार्षतं' । 'वराहाः' शूकराः ।

हारीतः ।

ग्राम्यारण्यानां पशूनामश्नन्ति यथाजमेष-हिरण्य-खड्ग-रुरु-पृषत-ऋष्य-बभ्रु-महारण्यवासिनश्च वराहास्तथा शशक-शल्यक-गोधा-

गोधा-कूर्म्म-वर्त्तक-तित्तिर-मयूर-वाध्रीणस-लावक-कुरर-कपिञ्जलान् सशल्कांश्च मत्स्यान्न्यायोपपन्नान् भक्षयेत्।

इति प्रशस्तमांसप्रकृतयः।

अथ मांसभक्षणप्रतिषेधः।

मनुः।

असंस्कृतान् पशून्मन्त्रैर्नाद्याद्विप्रः कदाचन[1]।
मन्त्रैस्तु संस्कृतानद्याद्वैदिकं[2] विधिमास्थितः॥

प्रोक्षणादिसंस्कारमन्तरेण ये निहतास्तान्नाद्यात्। ये तु वैदिकैर्मन्त्रैः संस्कृतास्तानेव भक्षयेत्।

पुलस्त्योऽपि।

वर्जयेद्दूरतः श्राद्धे यदप्रोक्षितमामिषं।
राज्ञानुत्पादितं यच्च व्याधिनाभिहतञ्च यत्॥

'अप्रोक्षितं' प्रोक्षणादिरहितं मांसं, श्राद्धे ब्राह्मणादिर्दाता वर्जयेत्। राज्ञा तु मृगव्येन स्वयं यदनुत्पादितं। व्याधिनाभिहतात् पशोर्यद्गृहीतं तत्सर्व्वं वर्ज्यं। अयमप्रोक्षितप्रतिषेधो ग्राम्यपशुविषयः। आरण्यास्तु प्रोक्षणमन्तरेणापि प्रशस्ता एव।

ब्रह्मपुराणे।

आरण्यानाञ्च सर्व्वेषां प्रोक्षणं ब्रह्मणा कृतं।
अतएव तु ते भक्ष्या ब्राह्मणक्षत्रियादिभिः॥

व्यासोऽपि।

---

(१) कथञ्चन इति ग०।
(२) ग्राम्य-मिति ख०।

प्रजानां हितकामेन अगस्त्येन महात्मना ।
आरण्याः सर्वदेवत्याः प्रोक्षिताः सर्वशोमृगाः ।
तस्मादप्रोक्षिता एव प्रयोज्यास्ते सदा बुधैः ॥

आरण्यानां पशूनां अगस्त्येन ब्रह्मणा च सर्वार्थतया प्रागेव प्रोक्षणस्य कृतत्वादन्यैर्न कर्त्तव्यमित्यर्थः ।

अत्र कश्चिदाह । असंस्कृतान् पशून्नाद्यादित्ययं फलविशेषकामस्य पर्युदासवचनो[१] न प्रतिषेधः । अतः फलार्थित्वाभावेऽसंस्कृतमपि मांसं भक्षणीयमेवेति । तन्न । यतः प्रतिषेधत्वे सम्भवति पर्युदासत्वं फलकल्पना चेति न न्याय्यं । "न मांसभक्षणे दोषो न मद्ये न च मैथुने । प्रवृत्तिरेषा जन्तूनां[२] निवृत्तिस्तु महाफला" इत्यादिवचनोक्तन्यायादिति चेत् । न । अस्य वचनस्य मन्त्ररहितशूद्रादिविषयत्वेनैवोपपत्तेः । अतो विप्रोमन्त्रसंस्कृतमेव मांसमद्यान्नान्यत् । येन हि मांसेन देवाश्च पितरश्चार्च्यन्ते तन्मन्त्रसंस्कृतमेव भवति । देवपित्रर्चनसम्बद्धस्यैव ब्राह्मणभोज्यत्वेन विहितत्वात् ।

तदुक्तं मनुना ।

देवान् पितॄन् समभ्यर्च्य खादन्मांसं न दोषभागिति ।

विधिपूर्वकभक्षणे गुणमभिधायाविधिपूर्वकभक्षणे दोषमाह स एव ।

यस्तु भक्षयते मांसं विधिं हित्वा पिशाचवत् ।
स लोकेऽप्रियतां याति व्याधिभिश्चैव पीड्यते ॥

तथा

(१) मांसविशेषवर्जनमतोपदेशः इति ग० ।

(२) भूतानामिति ग० ।

यज्ञाय जग्धिर्मांसस्येत्येष दैवो विधिः स्मृतः।
ततोऽन्यथा प्रवृत्तिस्तु राक्षसो विधिरुच्यते॥

'जग्धिः' भक्षणं।

विष्णुः।

नाद्यादविधिना मांसं विधिज्ञोनापदि द्विजः।
जग्ध्वा तु विधिना मांसं प्रेत्य तैरद्यते तु सः॥

तैः पशुभिरद्यते।

हारीत-शातातपौ।

विषक्लृप्तहतं मांसं व्याधिभिर्जग्धितश्च यत्।
न प्रशंसन्ति तैं श्राद्धे यच्च मन्त्रविवर्जि॥

'विषेण', 'क्लृप्ता' कूटयन्त्रादिप्रकारेण, हतस्य तथा व्याधिभिः सिंहव्याघ्रव्यतिरिक्तश्वापदैश्च हतस्य पशोर्यन्मांसं यच्च मन्त्रवर्जितं तच्छ्राद्धादौ न प्रशंसन्ति श्रद्धे न मन्यन्ते।

आपस्तम्बः।

हिंसार्थेनासिना छिन्नं तदभोज्यं विदुर्बुधाः।

इति मांसभक्षणप्रतिषेधः।

अथ निषिद्धमांसप्रकृतयः।

तत्राह मनुः।

क्रव्यादः शकुनान्[1] सर्वान् तथा ग्रामनिवासिनः।
अनिर्दिष्टांश्चैकशफान् टिट्टिभांश्च विवर्जयेत॥

---

(१) क्रव्यादान् शकुनानिति ख०।

कलविङ्कं प्लवं हंसं चक्राङ्गं(1) ग्रामकुक्कुटं ।
सारसं रज्जुवालञ्च दात्यूहं शुकसारिके ॥
प्रतुदान् जालपादांश्च कोयष्टिनखविष्किरान् ।
निमज्जतश्च मत्स्यादान् सौनं वल्लूरमेव च ॥
बकञ्चैव बलाकाञ्च काकोलं खञ्जरीटकं ।
मत्स्यादान् विड्वराहांश्च मत्स्यानेव च सर्वशः ॥

क्रव्यं मांसमदन्तीति 'क्रव्यादः' केवलमांसभक्षकाः काकगृध्रादयः । 'ग्रामनिवासिनः' अक्रव्यादा अपि पारावतादयः । 'एकशफाः' अश्वाश्वतरगर्दभादयः । 'अनिर्दिष्टाः' श्रुतौ भक्ष्यत्वेन नोक्ताः । यत्काम्ये तत्र भक्ष्याः । यथा "नाश्वमालभेत गौरं वा गर्दभं प्रजाकामस्य च मांसमश्नीयात्" इति । 'टिट्टिभाः' अनुकृतशब्दोपलक्षिताः । कद्रुतकाणनामानः पक्षिविशेषाः(2) 'टिट्टिभाः' । 'कलविङ्कः' ग्रामचटकः निगमे दृष्टः । तस्य ग्रामवासित्वेन प्रसिद्धौ सत्यामपि पुल्लिङ्गशब्देन पुनस्तत्प्रतिषेधः ततस्त्रियामप्यनुज्ञानार्थम् । अन्ये तु कलविङ्कशब्दस्य चटकजातिमात्रवचनत्वं मन्यमानाः आरण्यनिवृत्त्यर्थं तत्प्रतिषेधं वर्णयन्ति । 'प्लवः' जलकुक्कुटः । 'हंसः' मरालः । 'चक्राह्वः' चक्रवाकः । प्लवहंसचक्रवाकानां वर्त्तमानजालपादप्रतिषेधात् सिद्धे प्रतिषेधे नित्यार्थं वचनं । अतश्चापादानां विकल्पेन भक्षणं सम्मतं । ग्रामग्रहणादारण्यकुक्कुटो भक्ष्यः । 'सारसः' पुष्करसाह्वयः । स च दीर्घगलजङ्घो नीलाङ्गः पक्षी । 'रज्जुवालः' रज्जुसदृशदीर्घकेशः पक्षी ।

(१) चक्राङ्गमिति क० ।
(२) कद्रुतकाणनामा पक्षिविशेषा इति ग० ।

रज्जुदाल इति तु पाठे वृचकुक्कुटकोज्ञेयः। 'दात्यूहः' कालकण्ठः। 'शुकः' कीरः। 'सारिका' 'सारिका' एवं नामप्रसिद्धा। प्रतुद्य प्रहत्य चञ्चा ये भक्षयन्तीति 'प्रतुदाः'। जीव-जीवक-भृङ्गाङ्ग-लदार-कोकिल-हारित-कपोत-शतपत्रादयः। 'जालपादाः' जालसदृशपादाः। चाषादयः। 'कोयष्टिः' आरण्यपक्षिविशेषः। नखैर्विकीर्य्य भक्षयन्ति ये ते 'नखविष्किराः' वार्तीकवर्तीरकवर्त्मककुभोपच-क्राङ्गचकोरकुररातककचकरणानर्द्धगिरिवर्त्तकशारपदेद्राभवाड़ादयः। निमज्ज्य ये मत्स्यान् भक्षयन्ति जलवायसप्रभृतयः तेऽपि वर्ज्याः। यत्र मांसविक्रयार्थं पशवो हन्यन्ते सा सूना। आपणोमांसस्थैत्यके। सूनायां भवं 'सौनं'। 'वल्लूर' संशोष्य स्थापितं छागादिमांसं। वकः प्रसिद्धः। 'वलाका' विकण्टका[१]। 'काकोलः' कृष्णकाकः। 'खञ्जरीटः' खञ्जनः। यो वर्षासु शिखोद्गमेनादृश्यो भवति। बकब-लाकाकाकोलानां निमज्जन्मत्स्यादैः सह पौनरुक्त्यं परिहर्तुं ये कदा-चिदन्मज्ज्य न भक्षयन्ति ये च केवलान् मत्स्यानेवादन्ति तत्र मक-रादयो मत्स्यादशब्देन गृह्यन्ते। विद्वराहप्रतिषेधादारण्यस्याभ्यनुज्ञा। पूर्व्वसूत्रस्थितस्य ग्रामनिवासिशब्दस्य प्रकरणात् पक्षिविशेषणत्वे सिद्धे विड्वराहविषयत्वाभावादपौनरुक्त्यम। 'मत्स्याः' मीनाः। 'सर्व्वशः' सर्व्वदा। उत्सर्गोऽयं।

यमः।

मत्स्यानशल्कान् वै सर्वान् वेदाध्यायी विवर्जयेदिति।

'अशल्कान' पृष्ठभागे शल्करहितान्। 'वेदाध्यायी' त्रैवर्णिकः।

(१) सकण्टका इति क०।

देवलः ।

बलाकोहंस-दात्यूह-भृङ्गराज-चक्र-चित्रकाः ।
उलूक-कुरर-श्येन-गृध्र-कुक्कुट-वायसाः ॥
चकोरः कोकिलोरज्जुवालकश्चाष-मद्गुकौ ।
पारावत कपोतौ च न भक्ष्याः पक्षिणः स्मृताः ।

'भृङ्गराजः' तेनैव नाम्ना प्रसिद्धः । 'चित्रकः' मयूरः । 'उलूकः' कौशिकः घूकश्च । 'कुररः' क्रोशकः । 'चकोरः' चन्द्रिकाहरो लोहितचक्षुश्चरणचञ्चुः पक्षी । 'कोकिलः' कृष्णकण्ठः । 'चाषः' किकीदिविः । 'मद्गुः' जलवायसः ।

देवलः ।

अभक्ष्याः पशुजातीनां गो खरोष्ट्राश्च कुञ्जराः ।
सिंह-व्याघ्र-शरभ-सर्पाजगरकाम्लायाः ॥
आखु-सूकर मार्जार नकुल-ग्रामसूकराः ।
श्व-सृगाल-कपि-द्वीपि गोलाङ्गूलक मर्कटा इति ॥

'खरः' गर्दभः । 'ऋक्षः' भल्लुः । 'शरभः' अष्टचरणः सिंहघ्नः । 'आखुः' मूलोन्दुरः । 'नकुलः' बभ्रुः । 'सृगालः' जम्बुकः । 'कपिः' प्लवङ्गः । 'द्वीपी' महाव्याघ्रः । 'गोलाङ्गूलः' गोपुच्छसदृशपुच्छो वानरविशेषः । 'मर्कटः' लोहितमुखः शाखामृगः । अत्रोक्ताः 'पञ्चनखाः' श्वावित्प्रभृतिपञ्चनखव्यतिरिक्तपञ्चनखोपलक्षणार्थाः । अतएव न भक्षयेदित्यनुवृत्तौ आह मनुः ।

सर्वान् पञ्चनखांस्तथेति ।

इति निषिद्धमांसप्रकरणम् ।

अथ कालविशेषावच्छेदेन तृप्तिकराणि द्रव्याण्युच्यन्ते।

तत्राह मनुः।

तिलैर्व्रीहियवैर्माषैरद्भिर्मूलफलेन वा।
दत्तेन मासं प्रीयन्ते विधिवत् पितरो नृणां॥
द्वौ मासौ मत्स्यमांसेन त्रीन्मासान् हारिणेन तु।
औरभ्रेणाथ चतुरः शाकुनेनेह पञ्च तु॥
षण्मासान् छागमांसेन पार्षतेनाथ सप्त तु।
अष्टावैणेन मांसेन रौरवेण नवैव तु॥
दश मासांस्तु तृप्यन्ति वराहमहिषामिषैः।
शशकूर्म्मयोस्तु मांसेन मासानेकादशैव तु॥
संवत्सरन्तु गव्येन पयसा पायसेन वा।
वार्ध्रीणसस्य मांसेन तृप्तिर्द्वादशवार्षिकी॥
कालशाकं महाशल्काः खड्गलोहामिषं मधु।
आनन्त्यायैव कल्प्यन्ते मुन्यन्नानि च सर्व्वशः॥

श्राद्धविधिमाश्रित्य दत्ततिलादिद्रव्येणैकाकारं मासमेकं पितरस्तृप्त्यनुवृत्त्या प्रीयन्ते। अत्र द्विजातिकर्तृकस्य मुख्यस्य श्राद्धस्य ब्राह्मणभोजनात्मकत्वादन्नाकाङ्क्षायां तत्प्रतियोग्यानां तिलव्रीह्यादीनां तृप्तिसाधनत्वेन विधीयमानानां दृष्टद्वारेण साधनत्वोपपत्तये स्वविकारभूतान्नद्वारेणैव तृप्तिसाधनत्वं तेषां च तत्प्रथमं समुचिताना मेव भोजनस्य लोकतः समुचितनानाविधान्नफलमूलादिसाध्यत्वावगमात्। अलाभे तु तृप्तिकरत्वयोग्यान्नप्रकृतिभूतस्यैकस्यापि श्राद्धोपभोजनसाधनत्वं। लौकिकोपायसाधनकं हि भोजनं समुचितालाभे

एकेनापि दृश्यते। एवं चामश्राद्धेऽपि समुच्चयासमुच्चयौ वेदितव्यौ, तत्रापि तेषां भोज्यान्नप्रकृतिभावानुपपत्त्यानन्नैवोपकल्पितत्वात्। उक्त-न्यायादन्नद्वारेणैषां साधनत्वमामश्राद्धे च वचनादपेक्षित इति नैष दोषः।

अन्नद्वारेणैवैषां श्राद्धसाधनत्वमुक्तं प्रचेतसा।

हरित-मुद्ग-कृष्णमाष-श्यामाक-प्रियङ्गु-गोधूमश्रुतिकण्ठांश्च इत्या-दिति। विधीयन्ते चापूपपायसादीन्यन्नानि श्राद्धे। तानि च प्रकृति-द्रव्यसाकाङ्क्षाणि। अतोऽत्रीहियवयोरिव तिलव्रीह्यादीनां द्रव्याणां प्रकृतिविकारभावेनान्वयसिद्धिः। न विकल्पो दोषबाहुल्यात्।

कात्यायनवचने चान्नासम्भवानामेवैषां श्राद्धसाधनत्वं स्पष्टं भवि-ष्यति। यद्यपि समुच्चये अद्भिर्मूलफलैर्वेति विकल्पस्तेन ब्राह्मण-तृप्तिपर्याप्तान्नसाधनासम्भवविषयत्वमनुकल्पकथनत्वादित्यभिप्रायेणेति कात्यायनव्याख्याने च दर्शयिष्यते।

साम्प्रतविकाराणि तु मूलफलानि मार्कण्डेयेन प्रशस्तानि।

विदारीभिस्तु पक्वैस्तु विसैः शृङ्गाटकैस्तथा।
कसेरुकैश्च तथा कन्दैः कर्कन्धुबदरैरपि॥
पालेवतैरारुकैश्च अक्षोटैः पनसैस्तथा।
काकोल्या क्षीरकाकोल्या तथा पिण्डालुकैः शुभैः॥
लाजाभिश्च मधानाभिः त्रपुषैर्वारुचर्भटैः।
सर्षपाराजशाकाभ्यामिङ्गुदैराजजम्बुभिः॥
प्रियालामलकैर्मुख्यैः फल्गुभिश्च बिल्वकैः।
वंशाङ्कुरैस्तालकन्दैः चुक्रिकाक्षीरिकाद्यैः॥

वोचैः समोचैर्लकुचैस्तथा वै बीजपूरकैः।
मुञ्जातकैः पद्मफलैर्भक्ष्यभोज्यैस्तु संस्कृतैः॥
रागषाड़वचोष्यैश्च त्रिजातकसमन्वितैः।
दत्तैस्तु मासं प्रीयन्ते श्राद्धेषु पितरो नृणां॥

'कन्दः' सूरणः। अर्शोघ्नः सूरणः कन्द इत्यभिधानात्। 'बदरं' बदरीफलं। 'काकोली-क्षीरकाकोल्यौ' गौड़देशे प्रसिद्धौ। सर्षपेति स्त्रीलिङ्गतया निर्देशः छान्दसः। 'राजशाकं' राजवृत्ताख्यं शाकं। 'इङ्गुदी' तापसतरुः। 'राजजम्बुः' जम्बुविशेषः। 'मुख्यान्या-मलकानि' स्थूलामलकानि। 'फल्गूनि' क्षुद्रामलकानि। 'विलम्ब-कानि' पटोलानि। 'वंशाङ्कुरः' प्रसिद्धः। 'क्षीरिका' फलाध्यक्षं। राजादनः फलाध्यक्षे क्षीरिकायामित्यमरसिंहेनाभिधानात्। 'मोचं' कदलं। 'लकुचः' लिकुचः। स च जम्बीरफलतुल्यखर्वफलवान् गुल्मविशेषः। 'बीजपूरः' मातुलिङ्गः। 'मुञ्जात' गौड़देशे प्रसिद्धं फलं। 'पद्मफलं' पद्मबीजकोशकर्णिकेति यावत्। मुद्गाडक्या-दीनि मांसानि वा मूलफलादीनि निष्क्वाथ्य गृहीता रसाः शर्करा-मध्वादिद्रव्यसङ्गेन मधुरीकृताः 'रागाः'। अम्लद्रव्यसंयोगेनाम्लीकृतास्तु 'षाड़वाः' उच्यन्ते। 'चोष्याणि' वक्ष्यमाणलक्षणानि। 'त्रिजातकं' त्वङ्गेलापत्रकाणां समाहारः। एतैर्द्रव्यैर्मासमेकं पितरः प्रीयन्ते। एवमनिषिद्धेन मत्स्यमांसेन द्वौ मासौ। 'हरिणः' ताम्रमृगः तस्य मांसं 'हारिणं'। उरभ्रो मेषः तस्य मांसं 'औरभ्रं'। शकुनिः पक्षी। स चात्रारण्यकुक्कुटतित्तिरादिरनिषिद्ध एव विवक्षितः। तस्य मांसं 'शाकुनं' 'छागः' बस्तः। पृषतः चित्रमृगः तस्येदं 'पार्षतं'। एणः

कृष्णमृगः। तस्येदमैणं। एणः कृष्णमृगो ऽयमासोद्धरिण उच्यते इत्यभिधानात्। येत्वष्टावैणेयमांसेनेति पठन्ति तत्र हरिणमांसेनेत्युच्यते। 'रुरुः' बहुशृङ्गोमृगः। तस्य मांसं 'रौरवं'। 'वराहः' आरण्यसूकरः। ग्रामसूकरस्य निषिद्धत्वात्। 'महिषः' लुलापः। 'आमिषं' मांसं। अत्र माहिषाणि च मांसानि श्राद्धेषु परिवर्जयेदिति विष्णुपुराणदर्शनात् माहिषमांसस्य विहितप्रतिषिद्धत्वेन विकल्पो वेदितव्यः। स च तदामिषेण कर्त्तव्यं प्रशस्तेन प्रयत्नतः इति विना मांसेन यत श्राद्धं कृतमप्यकृतं भवेदित्यादिवचनावगतावश्यकाङ्गभावस्य मांसान्तरस्याभावे महिषस्य ग्रहणं कर्त्तव्यमन्यदा नेत्येकेषु इति केचित्। तद्विचारणीयं। अप्रशस्तस्य व्युत्पत्तिन मांसस्य प्रतिषेध गृह्यमाणस्य प्रशस्तहरिणोरभ्रछागादिमांसेभ्योऽधिकं माहिषमुच्यमानं विरुद्धं स्यात। 'शशः' प्रसिद्धः। 'कूर्मः' कच्छपः। यतमध्यस्थस्यत्वोयस्त्वान्माहिषेण पयसेति सम्बन्धो न मांसेनेति।

गव्यधरस्त्वात।

गव्यं प्रकरणान्मांसमेव।

अतएव व्यासः।

> गवयस्य तु मांसेन हविर्मासं सदैव तु।
>
> मासानेकादश प्रीतिः पितॄणां माहिषेण तु।
>
> गव्ये तु दत्ते श्राद्धेषु संवत्सरमिहोच्यत इति॥

तत्र कलौ गवालम्भस्य निषिद्धत्वात् सार्वविद्यत्वात्वेति। पयसा सिद्धमोदनं 'पायसं' पयोविकारो दध्यादि च। 'वाध्रीणसः' छागविशेषः पक्षिविशेषो वा।

तथा च निगमविष्णुधर्मोत्तरयोः।

त्रिःपिबन्त्विन्द्रियक्षीणं श्वेतं वृद्धमजापतिं।
वार्ध्रीणसन्तु तं प्राहुर्याज्ञिकाः श्राद्धकर्मणि॥

यस्य पिबतोजलं कर्णौ स्पृशतः स किल कर्णाभ्यां मुखेन पिबतीति 'त्रिःपिबः'। 'क्षीणेन्द्रियः' सम्भोगाक्षमः। 'अजापतिः' अज इत्यर्थः। पाठान्तरे।

त्रिःपिबन्त्विन्द्रियक्षीणं यूथस्याग्रचरं तथा।
रक्तं वर्णेन राजेन्द्र अजं वार्ध्रीणसं विदुः॥

तथा निगम एव।

कृष्णग्रीवोरक्तशिराः श्वेतपक्षो विहङ्गमः।
स वै वार्ध्रीणसः प्रोक्त इत्येषा नैगमी श्रुतिः॥

कालशाकादीनि धान्यप्रकरणे व्याख्यातानि। इह सर्वत्र प्रीत्यतिशयो विवक्षितः। न तु यथाश्रुत एव कालः। तथा सति द्वादशवर्षपर्यन्तं पितॄणां तृप्तत्वात् श्राद्धाकरणे प्राप्ते सति न "प्रतिवर्षं यत्नात् कार्य्यं" इत्येतद्वचनं विरुद्ध्येत इति हरिहरादयः।

आह कात्यायनः।

अथ तृप्तिर्ग्राम्याभिरोषधीभिर्मासं तृप्तिरारण्याभिर्वा तदलाभे मूलफलैरद्भिर्वा सहान्नेनोत्तरांस्तर्पयन्ति। छागोस्र-मेषा आलब्धव्याः शेषाणि क्रीत्वा लब्ध्वा वा स्वयं मृतानां वाहृत्य पचेन्मासद्वयं मात्स्यैः, त्रीन्मासान् हारिणमृगमांसेन, चतुरः शाकुनेन, पञ्च रौरवेण, षट् छागेन, सप्त कौर्मेण, अष्टौ वाराहेण, नव मेषमांसेन, दश माहिषेण, एकादश पार्षतेन, संवत्सरं गव्येन पायसेन पयसा वा, वार्ध्रीणसस्य

मांसेन च द्वादशवर्षाणि भवत्या तृप्तिः । खड्गकालशाकलोहच्छागोम-हाशल्कोवर्षासु मघासु च श्राद्धं हस्तिच्छायायाञ्च ।

'ग्राम्याभिः' शालियवगोधूम-मुद्गाद्याभिः, 'ओषधीभिः' सहदत्ता-भिर्मासं तृप्तिर्भवति । 'आरण्याभिः' अरण्यौषधीभिः मासमेव तृप्तिः । यत्त्वारण्यानामेव स्मृत्यन्तरे तृप्तिसाधनत्वमुक्तं, तद्वानप्रस्थादिकर्तृक-श्राद्धविषयं । 'तदलाभे' ग्राम्यारण्यानामोषधीनामलाभे, मूलफलैर-द्भिश्च मासमेव तृप्तिः । मूलादीनां केवलानां तृप्तिसाधनत्वं निराकर्तु-माह सहान्नेनेति । 'उत्तराः' मूलफलादयः । ओषधीनामुपरिष्टान्नि-र्दिष्टत्वादुत्तराः अन्नेन सहैव दत्ताः सत्यस्तर्पयन्ति न केवलाः, तद-न्योपसर्जनीभूता एव तृप्तिकारित्वेन लोके प्रसिद्धाः ।

नन्वोषधीनामलाभे मूलादीनां प्रदेयत्वमन्नसाहित्यञ्चेति विप्र-तिषिद्धम् । नैवं । इह हि सम्पूर्णतृप्तिसाधनीभूतान्नसम्पादनपर्याप्ताना-मोषधीनामलाभे स्वल्पान्नसहितानां मूलादीनां तृप्तिसाधनत्वमुच्यत इत्यविरोधात् ।

अथ चोत्तराः सत्यन्ने सहान्नेन, असति तु तस्मिन् केवला इत्यनुसन्धेयं ।

अथ चैव व्याख्या । ग्राम्यौषधिसिद्धान्नालाभे मूलफलैरद्भिश्च-सहिताः 'उत्तराः' आरण्या ओषध्यः, 'अन्नेन' अन्नद्वारा, मासं तर्पयन्ति । यद्यपि ग्राम्यौषधिसिद्धान्नसाहित्यं शाकत्वेन मूलादीनामस्त्येव तथा-प्यारण्यानां मन्दरसत्वात् शाकसाहित्यमपेक्षिततरमिति प्राधान्येन तत्रोक्तमिति मन्तव्यं । अन्नादिभिर्मासं तृप्तिमुक्त्वा मांसैर्द्विमासादितृप्तिं प्रतिपादयिष्यंस्तदुपादानविधिं तावदाह । छागोस्रमेषा आलभ्या

इत्यादि । 'उक्षः' अनड्वान् । प्रोक्षणादिसंस्कारपूर्वकं संज्ञपनं 'आलम्भः' । एतत्पशुत्रयव्यतिरिक्तानां तु पशूनां प्रोक्षणादिसंस्कारमन्तरेणापि स्वयं परेण वा हतानां क्रयाद्युपायसम्पादितं मांसं श्राद्धादावुपयोजनीयं ।

तथा चाहतुः हारीतशातातपौ ।

क्षत्रियैस्तु मृगव्येन विधिना समुपार्जितं ।
श्राद्धकाले प्रशंसन्ति सिंहव्याघ्रहतञ्च यत् ॥

मनुः ।

क्रीत्वा स्वयं वाप्युत्पाद्य परोपहृतमेव वा ।
देवान् पितॄंश्चार्चयित्वा खादन्मांसं न दुष्यति ॥

गौतमः ।

व्यालहतादृष्टदोषवाक्प्रशस्तान्यभ्युक्ष्योपयुञ्जीतेति ।

आहोशनाः ।

तत्र व्रीहियवैर्माषैरर्चिता मासं पितरस्तृप्ता भवन्ति, मासद्वयं मात्स्येन मांसेन, त्रयं हरिणमृगमांसेन, चतुरोमासान् कृष्णसारङ्गेन, पञ्च शाकुनेन, षट् छागेन, सप्त पार्षतेन, अष्टौ वराहेण, नव रुरुणा, मेषेण दश, एकादश कूर्मेण, पायसेन पयसा गव्येन संवत्सरं, वार्ध्रीणसस्य मांसेन तृप्तिर्द्वादशवार्षिकी । खड्गमांसेनानन्त्यमपि चोदाहरन्ति ।

खड्गस्य कालशाकस्य लोहच्छागस्यैव च ।
महाशल्कस्य मत्स्यं पित्र्येनन्त्याय कल्प्यते ॥

याज्ञवल्क्यः ।

हविष्यान्नेन वै मासं पायसेन तु वत्सरं।
मात्स्य-हारिण-कौरभ्र-शाकुन-छाग-पार्षतैः॥
ऐण-रौरव-वाराह-शाशैर्मांसैर्यथाक्रमं।
मासवृद्ध्याभितृप्यन्ति दत्तैरिह पितामहाः॥
खड्गामिषं महाशल्कं मधु मुन्यन्नमेव च।
लोहामिषं कालशाकं मांसं वार्ध्रीणसस्य च।
यद्ददाति गयास्थश्च सर्वमानन्त्यमश्नुते॥

'हविष्यं' हविर्योग्यं तिलव्रीह्यादि, तत्प्रकृतिकेनान्नेन सकृद्दत्तेन मासपर्यन्तं पितॄणां तृप्तिर्भवति। तत ऊर्द्धं तु यथाक्रममेकैकमास-वृद्ध्या मात्स्यादारभ्य शशपर्यन्तैर्मांसैस्तृप्तिर्भवति। महाशल्का अग्निचित्रा रोहिताद्यः। 'शाश' शशमांसं। 'मुन्यन्नं' नीवारादि।

यमः।

अद्भिर्मूलफलैः शाकैः पुष्पैर्व्रीहियवैस्तिलैः।
प्रीणाति मासं दत्तेन श्राद्धेनेह पितामहान्॥
मत्स्यैः प्रीणाति मासौ द्वौ त्रीन्मासान् हारिणेन तु।
शल्यकश्चतुरो मासान् शशः प्रीणाति पञ्च च॥
छागः प्रीणाति षण्मासान् कूर्मः प्रीणाति सप्त तु।
अष्टौ मासान् वराहस्तु मेषः प्रीणयते नव॥
माहिषं दशमासांस्तु गावयं रुद्रसम्मितान्।
गव्यं द्वादशमासांस्तु पयः पायसमेव वा॥
वार्ध्रीणसस्य मांसे तु तृप्तिर्द्वादशवार्षिकी।
आनन्त्याय भवेद्दत्तं खड्गमांसं पितृक्षये।

पितृक्षयो गया ज्ञेया[1] तत्र दत्तं महाफलं ॥
कालशाकञ्च खड्गञ्च लोहच्छागस्तथैव च ।
महाशल्काश्च मत्स्याश्च पित्र्येऽनन्त्याय कल्पिताः ॥
यत्किञ्चिन्मधुसंयुक्तं तदानन्त्याय कल्पयेत् ।
उपाकृतन्तु विधिना मन्त्रेणान्नं तथाकृतं ॥

गवयो नामारण्यो गवा सहात्यन्तसदृशः पशुस्तस्य मांसं 'गावयं'। 'रुद्रसम्मितान्' एकादशेति यावत्। 'पितृक्षये' पितॄणां क्षयो गृहं, तच्च गयासंज्ञकं तीर्थं। 'उपाकरणं' वैदिकसंस्कारविशेषः।

देवलः।

अद्भिर्मूलफलैः शाकैर्व्रीहिमाषयवैरपि ।
मासं तृप्यन्ति पितरः श्राद्धेष्विह निवेदितैः ॥
तुष्यन्ति मत्स्यैर्द्वौ मासौ त्रीन्मासान् हरिणैर्मृगैः ।
शाकुनैश्चतुरो मासान् पञ्च तृप्यन्ति पार्षतैः ॥
शशैः षाण्मासिकी तृप्तिः कूर्मैः स्यात्सप्तमासिकी ।
अष्टौ मासान् वराहेन नव तृप्यन्त्यजेन च ॥
दश माहिषमांसेन तृप्यन्त्येकादशाविकैः ।
संवत्सरन्तु गव्येन पयसा पायसेन वा ॥
वार्ध्रीणसस्य मांसे तु तृप्तिर्द्वादशवार्षिकी ।
आनन्त्याय भवेद्दत्तं खड्गमांसं पितृक्षये ॥
महाशल्किनो मत्स्याश्छागो वा सर्वलोहितः ।
कालशाककमित्येतदानन्त्याय प्रकीर्त्तितं ॥

(१) पितृक्षयाह्वे सा तथेति- ख०।

आह विष्णुः ।

तिलैर्व्रीहियवैर्माषैरद्भिर्मूलफलैः शाकैः प्रियङ्गुनीवारैः मुद्गैः गोधूमैश्च मासं प्रीयन्ते । द्वौ मासौ मत्स्यमांसेन, त्रीन्मासान् हारिणेन तु, चतुरस्त्रौरभ्रेण, पञ्च शाकुनेन, षट् छागेन, सप्त रौरवेण, अष्टौ पार्षतेन, नव गावयेन, दश माहिषेणैकादश तूपरेणाजेन, सम्वत्सरन्तु गव्येन पयसा पायसेन च तद्विकारैर्वा । कालशाकं महाशल्का वा वार्ध्रीणसमांसं खड्गमांसमनन्ताय ।

अथ पितृगीता गाथा भवन्ति ।

कालशाकं महाशल्का मांसं वार्ध्रीणसस्य च ।
विषाणवर्ज्या ये खड्गा आसूर्य्यं तान् लभेमहि ॥

'गाथाः' श्लोकविशेषाः । 'आसूर्य्यं' यावच्चन्द्रसूर्य्यादिपदार्थानामवस्थानं, तावत्कालं तान् वयं लभेमहीति पितरः प्रार्थयन्ते ।

विष्णुधर्म्मोत्तरे ।

खड्गा विषाणैः परिवर्जिता ये तेषां हि मांसेन भवत्यनन्तम् ।

आह पैठीनसिः ।

घृतेन मासं प्रीणाति । कालशाकेन द्विमासं, यवान्नपूपप्रकारेण त्रिमासं, मत्स्यैश्चतुरो मासान्, आजेन मांसेन पञ्च, पायसेन षण्मासान्, शाकुनेन सप्त मासान्, अष्टौ मासानैणेयेन, नव मासान् पार्षतेन, दश मासान् गव्येन, एकादशमासान् माहिषेण, द्वादशमासान् छागेन, खड्गेन त्रयोदशमासान्, सर्वलोहछागेनानन्त्यमिति ॥

ब्रह्मपुराणे ।

मासं तृप्तिः पितृणान्तु हविष्यान्नेन जायते ।

मासद्वयं मत्स्यमांसैस्तृप्तिं यान्ति पितामहाः ॥
चीन्मासान् हारिणं मांसं विज्ञेयं पितृतृप्तये ।
प्रीणाति चतुरोमासान् शशीयैः पिशितैः पितॄन् ।'
शाकुनं पञ्च वै मासान् षण्मासान् शूकरामिषं ।
छागलं सप्त वै मासानैणञ्चैवाष्टमासिकीं ॥
करोति तृप्तिं नव वै रुरुमांसं न संशयः ।
गवयस्य मांसं तृप्तिं करोति दशमासिकीं ॥
तथैकादश मासांस्तु औरभ्रं पितृतृप्तिदं ।
संवत्सरं तथा गव्यं पयः पायसमेव च ॥
वार्ध्रीणसामिषं लोहं कालशाकं तथा मधु ।
दृश्चामिषमनन्तञ्च दत्तान्यात्मकुलोद्भवैः ॥
अनन्तां वै प्रयच्छन्ति तृप्तिं गौरीसुतस्तथा ।
पितॄणां नाच सन्देहो गयाश्राद्धस्य भो द्विजाः ॥

'दृश्चामिषं' खड्गमांसं ।

कूर्म्मपुराणे ।

व्रीहिभिश्च यवैर्माषैरद्भिर्मूलफलेन वा ।
श्यामाकैश्चणकैः शाकैः नीवारैश्च प्रियङ्गुभिः ।
गोधूमैश्च तिलैर्मुद्गैर्मासं प्रीणयते पितॄन् ॥
द्वौ मासौ मत्स्यमांसेन चीन्मासान् हारिणेन तु ।
औरभ्रेणाथ चतुरः शाकुनेनेह पञ्च तु ॥
षण्मासान् छागमांसेन पार्षतेनेह सप्त वै ।
अष्टावेणस्य मांसेन रौरवेण नवैव तु ॥

दशमासांस्तु तृप्यन्ति वराहमहिषामिषैः ।
शशकच्छपयोर्मांसं मासानेकादशैव तु ॥
संवत्सरन्तु गव्येन पयसा पायसेन तु ।
वार्ध्रीणसस्य मांसेन तृप्तिर्द्वादशवार्षिकी ॥
कालशाकं महाशल्काः खड्गलोहामिषं मधु ।
आनन्त्यायैव कल्प्यन्ते मुन्यन्नानि च सर्वशः ॥

प्रभासखण्डे ।

गुणैश्च सूपशाकाद्यैर्नानाभक्षैस्तथैव च ।
अन्नन्तु सुदधिक्षीरगोघृतं शर्करान्वितं ॥
मासं प्रीणाति वै सर्वान् पितॄनित्याह वाक्पतिः ।
द्वौ मासौ मत्स्यमांसेन त्रीन्मासान् हारिणेन तु ॥
औरभ्रेणाथ चतुरः शाकुनेनाथ पञ्च वै ।
सप्त लोहस्य मांसेन तथाष्टावैणकेन तु ॥
पृषतस्य तु मांसेन तृप्तिर्मासान् नवैव तु ।
दश मासांस्तु तृप्यन्ति वराहमहिषामिषैः ॥
शशकूर्मस्य मांसेन मासानेकादशैव तु ।
संवत्सरन्तु गव्येन पयसा पायसेन वा ॥
वार्ध्रीणसस्य मांसेन तृप्तिर्द्वादशवार्षिकी ।
कालशाकेन चानन्त्यं खड्गमांसेन चैव हि ॥
यत्किञ्चिन्मधुसंमिश्रं गोक्षीरघृतपायसं ।
दत्तमक्षय्यमित्याहुः पितरः पूर्व्वदेवताः ॥

वायुपुराणे ।

तिलैर्व्रीहियवैर्माषैरद्भिर्मूलफलेन वा ।
दत्तेन मासं प्रीयन्ते श्राद्धेन तु पितामहाः ॥
मत्स्यैस्तृप्यन्ति द्वौ मासौ त्रीन्मासान् हारिणेन तु ।
शशस्तु चतुरो मासान् पञ्च प्रीणाति शाकुनं ॥
वाराहेण तु षण्मासान् छागलं सप्तमासिकं ।
अष्टमासिकमित्युक्तं यच्च वै पार्षतं भवेत् ॥
रौरवेण तु प्रीयन्ते नव मासान् पितामहाः ।
गवयस्य तु मांसेन तृप्तिः स्याद्दशमासिकी ॥
कूर्म्मस्यैव तु मांसेन मासानेकादशैव तु ।
श्राद्धमेवं विजानीयात् गव्यं संवत्सरं भवेत् ॥
तथा गव्यसमायुक्तं पायसं मधुसर्पिषा ।
वार्ध्रीणसस्य मांसेन तृप्तिर्द्वादशवार्षिकी ॥
आनन्त्याय भवेद्दत्तं खड्गमांसं पितृक्षये ।
गयायामक्षयं श्राद्धं जपो होमस्तथैव च ॥
पितृक्षये हि सा प्रोक्ता तस्मात्तत्राक्षयं स्मृतं ।
कृष्णच्छागस्तथा लोह आनन्त्यायैव कल्प्यते ॥

महाभारते ।

तिलैर्व्रीहियवैर्माषैरद्भिर्मूलफलेन वा ।
दत्तेन मासं प्रीयन्ते श्राद्धेन पितरो नृप ॥
द्वौ मासौ तु भवेत्तृप्तिर्मत्स्यैः पितृगणैः सह ।
त्रीन्मासानाविकेनाहुश्चतुर्मासान् शशेन तु ॥
आजेन मासान् प्रीयन्ते पञ्च वै पितरो नृप ।

वाराहेण तु चण्मासान् सप्त वै शाकुनेन च ॥
मासानष्टौ पार्षतेन रौरवेण नवैव तु।
गवयस्य तु मांसेन तृप्तिर्मासान् दशैव तु ॥
मासानेकादश प्रीतिः पितॄणां माहिषेण तु।
गव्येन दत्ते श्राद्धे तु संवत्सरमिहोच्यते ॥
यथा गव्यं तथा युक्तं पायसं सर्पिषा सह।
वार्ध्रीणसस्य मांसेन तृप्तिर्द्वादशवार्षिकी ॥
आनन्त्याय भवेद्दत्तं खड्गमांसं पितृक्षये।
कालशाकञ्च लोहञ्चाप्यनन्तं छागमुच्यते ॥
गाथाश्चाप्यत्र गायन्ति पितृगीता युधिष्ठिर।
अपि नः स कुले जातो यो नो दद्यात् त्रयोदशीं ॥
आपोमूलफलं मांसमन्नञ्चापि पितृक्षये।
यत्किञ्चिन्मधुसंमिश्रं तदानन्त्याय कल्पते ॥

नागरखण्डे।

अगाप्तौ खड्गमांसस्य तथा वार्ध्रीणसस्य च।
मधुना सह दातव्यं पायसं पितृतृप्तये ॥
तेनापि वार्षिकी तृप्तिः पितॄणाञ्चोपजायते।
अभावे चापि तस्यापि शिशुमारसमुद्भवं ॥
मांसन्तु तृप्तये प्रोक्तं वत्सरं मासवर्जितं।
तदभावे वराहोत्थं दशमासप्रतुष्टिदं ॥
आरण्यमाहिषोत्थेन तृप्तिः स्यान्नवमासिकी।
हरिणैर्वाष्टमासान् वै एणस्य सप्तमासिकी ॥

छागस्य मासषट्कञ्च शशकस्य च पञ्च वै ।
चतुरः शल्यकस्योक्तास्त्रयो विष्किरिकस्य च॥
मासद्वयञ्च मत्स्यस्य मांसं कपिञ्जलस्य च ।
नान्येषां योजयेन्मांसं पितृकार्ये कथञ्चन।
एतेषामपि चाभावात् पायसञ्च नराधिप ॥

योजयेदिति शेषः।

इति कालविशेषावच्छेदेन तृप्तिकरणानि द्रव्याणि ।

अथान्नानि ।

तत्र धान्यफलमूलादीनां साक्षादभ्यवहार्यभक्ष्यभोज्यलेह्यपेयचोष्य-रूप-स्वविकारप्रकृतिभावेन श्राद्धसम्बन्धात् धान्यादीनां शस्तत्ववर्ज्य-त्वप्रतिपादनं तद्विकारशस्तत्ववर्ज्यत्वपर्यन्तमिति शस्तद्रव्यसाध्यस्यान्नस्य शस्तत्वं वर्ज्यसाध्यस्य च वर्ज्यत्वमिति सिद्धमेव। अतो यच्छस्तद्रव्यवि-काराणां सामान्यतो शस्तत्वं वचनैः प्रतिपाद्यते तत् स्पष्टत्वार्थं। यच्च विशेषतो विकारविशेषाणामपूपपायसादीनां तदन्येभ्यो विकारेभ्यो-ऽपि प्रशस्ततरत्वप्रतिपादनार्थमिति विवेक्तव्यं।

तत्र शस्तान्युच्यन्ते ।

आह प्रचेताः ।

पायस-तिलकृशर-शष्कुलीसुवर्चला-हरित-मुद्ग-कृष्णमाष-श्यामाक-प्रियङ्गु-यव-गोधूमेक्षुविकारांश्च दद्यात्। तिलतण्डुलसिद्धोदनः 'कृशरः' 'शष्कुलीसुवर्चलाः' आदित्यभक्ताः। विकारशब्दः प्रत्येकं प्रकृतिभिः सम्ब-ध्यते । विहितद्रव्यप्रकृतिकाभ्यवहार्याशेषविकारोपलक्षणार्थमिति ।

देवलः ।

ततोऽन्नं बहुसंस्कारं नैकव्यञ्जनभक्ष्यवत् ।
चोष्यपेयसमृद्धञ्च यथाशक्त्युपकल्पयेत् ॥

'बहुसंस्कारं' सूपकारशास्त्रोपदिष्टैः सम्भृततरगन्धरसप्रतिसिद्धैर्हिङ्गुमरिचैलाकर्पूरादियुक्तिजन्यैरभिसरसनीयैरतिशयविशेषैर्युक्तं । 'नैकव्यञ्जनभक्ष्यवत्' व्यज्यतेऽनेनान्नस्य रस इति 'व्यञ्जनं' सूपशाकादिकं। दन्तैरवखण्ड्य यद्भुज्यते तद् 'भक्ष्यम्'। यस्य ओष्ठदशनरसनादिभिर्निपीडितस्य सफूत्कारेण मुखमारुतेन रसो निःष्ठीयते तत् 'चोष्यं' यथेक्षुखण्डादिकं। 'पेयं' द्रवैकस्वभावं पानकादि। उपलक्षणं चैतद्भोज्यलेह्ययोः । यत्त्वनतिकाठिन्यादतिप्रयत्नतः खण्डनानपेक्षं चर्व्वयित्वैव निगीर्य्यते तत् 'भोज्यं'। यत्तु सान्द्रद्रवस्वभावतया दशनानपेक्षेण रसनाव्यापारेणाश्यते तत् 'लेह्यं'। 'यथाशक्ति' शक्तिमनतिक्रम्य । 'उपकल्पयेत्' सम्पादयेत् ।

मत्स्यपुराणे ।

गुड़-शर्कर-मत्स्यण्डी देयं फाणित-मुर्मुरं ।
गव्यं पयो दधि घृतं तैलञ्च तिलसम्भवं ॥

पाकाद्घनीभूतो गोलाकारेणोपनिबद्धेक्षुरसः 'गुड़ः'। इक्षुरसपाकप्रभव एव श्वेतवर्णचूर्णात्मको विकारः 'शर्करा'। उत्कृष्टः शर्कराभेदः 'मत्स्यण्डी'। ईषत्क्वथितस्येक्षुरसस्य द्रव एव विकारः 'फाणितं'। गुड़मरिचेनाभिमिश्रो गोधूमस्थूलचूर्णविकारः 'मुर्मुरः'। तैलमित्यादि, तिलसम्भवमेव तैलं देयं नान्यत्। अयञ्च श्राद्धार्थप्रदीपप्रशंसकस्य श्राद्धीयशाकपाकार्थस्याभ्यङ्गाद्दर्शनार्थस्य च तैलस्य नियमायापदेशोऽनुसन्धेयः ।

तथा ।

पायसं शालिमुद्गाढ्यं मोदकादींश्च भक्षितः ।
पूरिकाश्च रसालाश्च गोक्षीरञ्च नियोजयेत् ॥
यानि चाभ्यवहार्याणि स्वादुस्निग्धानि भो द्विजाः ।
ईषदुष्णाकटून्येव देयानि श्राद्धकर्मणि ॥

'मोदकः' लड्डुकः । 'पूरिका' अनेनैव नाम्ना प्रसिद्धः अपूपविशेषः । शर्करात्वगेलानागकेसरमधुमरिचमिश्रमनुद्धृतस्नेहभागं वस्त्रे संघृष्य गालितं गोदधि 'रसाला' ।

तदुक्तमायुर्वेदे ।

सिताचतुर्जातमधूषणाढ्यं
दधि प्रघृष्टं सरसं रसालेति ।

तथा ।

मृष्टस्निग्धानि यानि स्युरीषत्कट्वम्लकानि च ।
स्वादूनि देवभोज्यानि तानि श्राद्धे नियोजयेत् ॥

कूर्म्मपुराणे ।

लाजान् मधुयुतान् दद्यात् सक्तून् शर्करया सह ।
दद्याच्छ्राद्धे प्रयत्नेन शृङ्गाटबिसभेबुकान् ॥

किञ्चिदार्द्रीकृत्य भृष्टाः शालयः 'लाजाः' । शर्करायुतानि भृष्टयवपिष्टानि 'सक्तवः' ।

वायुपुराणे ।

भक्ष्यान् वक्ष्ये करम्भश्च इष्टका घृतपूरकाः ।
कृशरं मधु सर्पिश्च पयः पायसमेव च ।

स्निग्धमुष्णञ्च यो दद्यादग्निष्टोमफलं लभेत् ॥

करम्भस्य विहितप्रतिषिद्धत्वादिकल्पः। इष्टकाकृतिः खण्डेष्टकाख्यो भक्ष्यविशेषः 'इष्टका'। घृताक्तदुग्धालोड़ितैः शालिगोधूमपिष्टसारैर्विहितापूपविशेषाः[1] 'घृतपूराः'। 'सर्पिः' आज्यं, तच्च गव्यं माहिषं वा। 'पयः' क्षीरं, तच्च गव्यमेव। 'स्निग्धं' स्नेहद्रव्यसंस्कृतं। 'उष्णं' ईषदुष्णं। 'अग्निष्टोमः' ज्योतिष्टोमस्याद्या संस्था।

उष्णं दद्यादित्यस्यापवादः सौरपुराणे।

विविधं पायसं दद्याद्भक्ष्याणि विविधानि च।
लेह्यं चोष्यं यथाकाममुष्णमेव फलं विना।
विविधान्यपि मांसानि पितॄणां पितृपूर्व्वकं॥

अत्राग्निपक्वात् फलादन्यत् फलं विनेति बोद्धव्यं। पक्वस्य कदुष्णस्यैव स्वादुत्वात् तथाविधस्यैव दानं युक्तं। उपलक्षणं चैतदपक्वभक्ष्याणां कन्दमूलादीनां।

अतएव कूर्म्मपुराणे।

उष्णमन्नं द्विजातिभ्यो दातव्यं श्रेय इच्छता।
अन्यत्र फलमूलेभ्यः पानकेभ्यस्तथैव च॥

'पानकानि' गुड़मरिचशर्कराकर्पूरादिसंस्कृतापक्वद्राक्षाकदल्यादिफलद्रवाः।

भविष्योत्तरे।

उष्णमन्नन्तु विप्रेभ्यः श्रद्धया विनिवेदयेत्।
अन्यत्र फलमूलेभ्यः पानपथ्यादिकात्तथा॥

---

(१) पूरविशेषा इति ख०।

वायुपुराणे ।

दधि गव्यमसंसृष्टं भक्ष्याणां नानाविधानपि ।
दत्त्वा न शोचति श्राद्धे वर्षासु च मघासु च ॥

'असंसृष्टं' असंपृक्तं । महिष्यादिक्षीरविकारैः अपवित्रद्रव्यान्तरेण वा भक्ष्यवटकमण्डकमोदकादयो लोकसिद्धप्रकारका एव विशिष्टतर-श्राद्धाचरणसमुत्पादितपरिपुष्ट-पारलौकिक-सुखोत्पादक-सुकृतराशि-त्वाद्दत्तान्यसकृत्पुण्योऽपि स्वर्गसुखाभावनिमित्तकं शोकं न करोति । तथा ।

घृतेन भोजयेद्विप्रान् घृतं भूमौ समुत्सृजेत् ।
शर्कराक्षीरसंयुक्ताः पृथुका नित्यमक्षयाः ॥
स्युश्च संवत्सरं प्रीता वर्करैर्मेषकैणकैः ।
सक्तूलाजांस्तथा पूपान् कुल्माषान् व्यञ्जनैः सह ॥
सर्पिःस्निग्धानि सर्वाणि दध्ना संस्कृत्य भोजयेत् ।
श्राद्धेष्वेतानि यो दद्यात् पितरः प्रीणयन्ति तं ॥

घृतं भूमौ समुत्सृजेदित्यस्य घृतबाहुल्ये तात्पर्यं । तथा घृतं परिवेष्यं यथा पात्रमापूर्य भूमावप्युपसर्पति । अङ्गारभृष्टकणिशगलिता धान्यकणाः 'पृथुकाः' । 'वर्करैः' तरुणैः । 'मेषैः' उरभ्रैः । 'पूपाः' पूपलिकादिभक्ष्यभेदाः । अर्द्धस्विन्नानि धान्यानि 'कुल्माषाः' ।

कूर्म्मपुराणे ।

अथ पिण्डावशिष्टान्नं विधिवद्भोजयेद्द्विजान् ।
मांसान्यपूपान् विविधान् दद्यात् कृसरपायसं ॥
सूपशाकफलानीक्षून् पयोदधि घृतं मधु ।

अन्नं चैव यथाकामं विविधं भोज्यपेयकं ॥
यद्यदिष्टं द्विजेन्द्राणां तत्तत्सर्वं निवेदयेत् ।
धान्यांस्तिलांश्च विविधान् शर्करा विविधास्तथा ॥

अथेत्यग्नौकरणकालीनपिण्डप्रदानानन्तरं ।

कालिकापुराणे ।

पायसं मधुसर्पिर्भ्यां खण्डेन च विमिश्रितं ।
आदौ पिण्डान् समुद्दिश्य द्विजेभ्यस्तदनन्तरं॥

दद्यादिति शेषः ।

देवलेन तु प्रदेयस्यान्नस्य तिलादिमाहित्यमुक्तम् ।

अथ पिण्डावशिष्टान्नं भोजयेत्प्रयतो द्विजान् ।
भोजनैः सतिलैः सर्वैर्भक्ष्यपूपविमिश्रितैः ॥

मित्रायणीयसूत्रे तु परिवेषणीयस्य मध्वादिमाहित्यमप्युक्तम् । तिलवन्मधुमच्चान्नं मामिषञ्च दद्यादिति ।

प्रदेयस्यान्नस्य प्रभूतत्वं तु पिप्पलादसूत्रे प्रतिपादितं ।

मांसैः शाकैर्माषैर्मधुना घृतेन दध्ना पयसा च प्रभूतमन्नमिष्टं दद्यात् ।

शङ्खलिखितौ ।

ततस्तिलैर्माषैः शाकैः पूपैः कृसरपायसापूपैर्लाजैर्भक्ष्यैः पानैर्मधुना घृतेन दध्ना पयसा च प्रभूतमिष्टमन्नं दद्यात् ।

तत इत्यग्नौकरणशेषप्रतिपत्त्यनन्तरकालं। यच्च जीवतः पित्रादेर्भक्ष्य-भोज्यादिकं प्रियमासीत् तत्पितृतातृप्ताय तस्मै श्राद्धे देयम् ।

तदाह कार्ष्णाजिनिः ।

यदिष्टं जीवतश्चासीत्तद्दद्यात्तस्य यत्नतः।
सुहृष्टो दुस्तरं मार्गं ततोयाति न संशयः॥

पायसाद्यन्नविशेषदाने फलविशेषाः।

तत्र ब्रह्मवैवर्त्ते।

सदान्नं पायसं सर्पिर्मधुमूलफलानि च।
भक्ष्यांश्च विविधान् दत्त्वा परत्रेह च मोदते॥
नवशस्यानि योदद्याच्छ्राद्धं सत्कृत्य यत्नतः।
सर्वान् भोगानवाप्नोति पूज्यते च दिवङ्गतः॥
भक्ष्यभोज्यानि चान्यानि प्रलेह्यान्यपराणि च।
सर्वश्रेष्ठानि योदद्यात् सर्वश्रेष्ठोभवेन्नरः।
वैश्वदेव्यश्च सौम्यश्च खड्गमांसं वरं हविः॥

प्रभासखण्डे।

तिलानिक्षूंस्तथा भोज्यं श्राद्धे सत्कृत्य दापयेत्।
मित्राणि लभते लोके स्त्रीषु सौभाग्यमेव च॥

भगवतीपुराणे।

सर्वेषामेव चान्नानां परमान्नञ्च पायसं।
सर्वान्नदः स तु प्रोक्तो येन दत्तन्तु पायसं॥
पायसेन पितॄन् प्रीणन् प्रीणाति सुधया नरः॥
कपिलापायसं गव्यं पयः सर्पिस्तथा मिषं।
मधु वेत्यत्रयां तृप्तिं पितॄणां साधयन्ति हि॥

मत्स्यपुराणे।

यत्किञ्चिन्मधुना मिश्रं गोक्षीरघृतपायसैः।

इत्तमक्षय्यमित्याहुः पितर पूर्वदेवताः ॥

यत्किञ्चिद्भक्ष्यभोज्यं मधुमिश्रितं गोक्षीरघृतपायसैः सहितमक्षय्य-मित्यर्थः ।

पयसा प्राप्नुयाच्चैव गोक्षीरं गोसवे फलं ।

सर्पिषा तु शुभं चक्षुः षोड़शाहफलं लभेत् ।

मधुना तु त्रिरात्रस्य फलञ्च समवाप्नुयात् ॥

अन्नं नरः प्राप्नुयाच्छ्रद्दधानः सर्वैः कामैर्भोजयेद्यस्तु विप्रान् ।

सर्वार्थदः सर्वविप्राभिवन्द्यः फलं भुङ्क्ते सर्वमेधस्य नित्यम् ॥

इति ग्राह्याण्यन्नानि ।

अथ वर्ज्यान्यन्नानि ।

तत्राह शाट्यायनिः ।

वर्ज्यमन्नं त्रिधा प्रोक्तमाद्यमाश्रयगर्हितं ।

जातितो गर्हितं यच्च यच्च भावादिदूषितं ॥

अभोज्यान्नं विजानीयादन्नमाश्रयगर्हितं ।

लशुनादिकमन्नं यत् ज्ञेयं जातिविगर्हितं ।

दुष्टं भावक्रियावस्थासंसर्गैस्तु हतीयकं ॥

अभोज्यान्नमिति तच्च परिभाषाप्रकरणे वक्ष्यते । तत्र कारण-गतजातिदुष्टतया वर्ज्यानि वर्ज्यधान्याभिधानेनैवाभिहितान्यभावक्रि-यासंसर्गावस्थादुष्टतया वर्ज्यानि तूच्यन्ते ।

विश्वामित्रः ।

जातिक्रियादुष्टमसत्संसर्गदुष्टं सहृल्लेखं न भक्षयेत् ।

आह गोभिलः ।

अतिशुक्तोग्रलवणं विरसं भावदूषितं
राजसं तामसञ्चैव हव्यकव्येषु वर्जयेत् ॥

'अतिशुक्तं' यत् स्वयमनम्लं द्रव्यान्तरेण संसृष्टं वा कालवशादुत्पन्नातिकुत्सितरसं। 'उग्रलवणं' लवणाधिक्येन मुखोद्वेगकरं। 'विरसं' स्वभावतोऽतिमन्दरसं, कालादपगतस्वाभाविकरसं वा। 'भावदूषितं' कार्पण्यकुत्साकुत्सितमात्सर्य्यारोपादिभिरन्तःकरणविकारैर्दूषितं। 'राजसं' रजोगुणस्य कार्य्यं कारणं वा। एवं तामसं।
तच्चोभयमुक्तं भगवद्गीतासु।

कट्वम्ललवणात्युष्णतीक्ष्णरूक्षविदाहिनः।
आहारा राजसस्येष्टा दुःखशोकामयप्रदाः॥
यातयामङ्गतरसं पूतिपर्य्युषितञ्च यत्।
उच्छिष्टमपि चामेध्यं भोजनं तामसप्रियं॥

अतः सात्त्विकमेवान्नं प्रशस्तं। तदपि तत्रैव दर्शितं।

आयुःसत्त्वबलारोग्यसुखप्रीतिविवर्द्धनाः।
रस्याः स्निग्धाः स्थिरा हृद्या आहाराः सात्त्विकप्रिया इति॥

'हव्यकव्येषु' हव्यकव्यसाध्येषु कर्म्मसु।
ब्रह्माण्डपुराणे।

आमगान्धमन्नाद्यं पादोपहतमेव च।
अमेध्यादागतैः स्पृष्टं शुक्तं पर्य्युषितञ्च यत्॥
द्विःस्विन्नं परिदग्धञ्च तथैवाग्रावलेहितं।
शर्कराकीटपाषाणैः केशैर्यच्चाप्युपद्रुतं॥
पिण्याकं मथितञ्चैव तथातिलवणञ्च यत्।

सिद्धाः कृताश्च ये भक्ष्याः[१] प्रत्यक्षलवणीकृताः ॥
वाग्भावदुष्टाश्च तथा[२] दुष्टैश्चोपहता अपि ।
वाससा चोपधूतानि वर्ज्यानि श्राद्धकर्म्मणि ॥

'आसनारूढं' साक्षादासनस्योपरिस्थापितं, भूव्यतिरिक्ताधिकरण-स्थापितपात्रस्थितं वा । 'अन्नाद्यं' अदनार्हमन्नं । 'पादोपहतं' बालाम् भाजनद्वारा वा पादस्पर्शदूषितं । 'अमेध्याद्यागतैः' अपवित्रस्पर्शदूषितै-श्चेतनाचेतनैः, स्पृष्टम् । 'शुक्तं' पूर्व्वमुक्तं । 'पर्युषितं' रात्र्यन्तरितं । 'द्विःस्विन्नं' वारद्वयं पक्वम् । यदन्नमवश्रयणात् पश्चिमक्रियया सिद्धं तस्मादेवाग्नेः पुनरुदकं निनीयावस्रावणान्तमेव पच्यते तत् द्विःस्विन्नं । न तु यत्सिद्धमेव पुनरौष्ण्यनिर्वाहार्थमग्निसन्निधौ स्थाप्यते । "अत्युष्णं सर्वमन्नं स्यात्' इति वचनात् । अतएव पुनर्व्विलाप्यमानमाज्यमपि न द्विःस्विन्नं । यस्य तु स्नपणादेरधिश्रयणद्वयेनैव सिद्धिः प्रसिद्धा तस्य तावदवयव एक एवासौ पाक इति तत्रापि न द्विःपक्वता । 'परिदग्धं' द्रवांशसंशोषणात् भाण्डाग्निना परिशुष्टं । 'अग्रावलेहितं' अग्रे उपरिभागे मार्जारादिभिरवलीढं, पूर्वमन्येनास्वादितैकदेशं वा । 'शर्कराः' श्वेताश्मजातिविशेषः । 'कीटाः' पिपीलिकादयः । 'पाषाणः' दृषत् । 'केशः' कचः । एतैर्दूषितं अन्तःप्रविष्टाभ्यन्तरीं नीतं । 'मथितम्' आलोडितं दधि । 'अतिलवणम्' अतिमात्रलवणयुक्तं । 'सिद्धाः कृताश्च ये भक्ष्याः' येषु तैलपक्वगोधूमचूर्णमयवर्त्तिशोषित-फल-फाणि-पर्पटकादिरूपेषु भक्ष्येषु चिरकालस्थितेष्वपि पर्युषित-

(१) भक्ता इति ग० ।

(२) वासावदुष्टाश्च तथेति ग० ।

व्यवहारो नास्ति ते भक्ष्याः सिद्धाः कृता इत्युच्यन्ते। 'प्रत्यक्षलवणो-कृताः' भोक्तरि पश्यति लवणेन संयोजिताः। 'वाग्दुष्टाः' निन्दा-दिरूपया वाचा दूषिताः। 'दृष्टेश्चोपहताः' श्व-शूकर-काक-कुक्कुटा-दिभिर्नग्न-पतित-पाषण्डादिभिश्च दर्शन-स्पर्शनादिगोचरीकृतास्च ये भक्ष्याः। 'वाससा चोपधूतानि' येषामुपरि मक्षिकापगमार्थमौष्ण्य-निवृत्तये वा प्रसङ्गान्तरेण वा वस्त्रमवधूयते तान्यन्नानि तथोच्यन्ते। मनुः।

केशकीटावपन्नञ्च पदा स्पृष्टञ्च कामतः।
भ्रूणघ्नावेक्षितञ्चैव संस्पृष्टञ्चाप्युदक्यया॥
पतत्रिणावलीढ़ञ्च शुना संस्पृष्टमेव च।
गवा चान्नमुपघ्रातं घुष्टान्नञ्च विशेषतः॥
शुक्तं पर्युषितञ्चैव शूद्रस्योच्छिष्टमेव च।
वृथाकृशरसंयावपायसापूपमेव च।
अनुपाकृतमांसञ्च देवान्नानि हवींषि च॥

केशकीटैरवपन्नं संस्पृष्टं 'केशकीटावपन्नं'। केशग्रहणं नखरोम्णां दूषिकादिमलानाञ्च प्रदर्शनार्थं। कीटग्रहणं क्षुद्रजन्तूनां कृमि-पत-ङ्गानां। कीटेषु च मक्षिकादयो मृता एव दूषयन्ति न जीवन्तः, अन्ये तु जीवन्तोऽपि। 'कामतः' बुद्धिपूर्वं, कामकारेण यत्पादस्पृष्टं, अतः प्रमादस्पृष्टे न दोषः। 'भ्रूणहा' ब्रह्महा, तेनावेक्षितं निपुणमवलो-कितं। प्रदर्शनार्थं चैतदन्येषां महापातकिनां। स्पृष्टस्य तु प्रतिषेधः स्नान-विधानादेव सिद्धः। 'उदक्या' रजस्वला, तया स्पृष्टस्यैव प्रतिषेधोना-वेक्षितस्य। उदक्यास्पृष्टस्यापि स्नानविधानादेव प्रतिषेधसिद्धौ प्रचा-

लितमपि तदन्नं भोज्यमित्येतदर्थं स्पृष्टग्रहणं। 'पतत्री' पक्षी स च समाचारात् क्रव्यादो गृध्र-वायसादिः, न तु शुक-हंसादिः। 'घुष्टान्नं' भुज्यतामत्र ये केचिदर्थिन इति यद्‌द्घुष्य दीयते। यद्वान्यस्मै प्रतिश्रुत्यान्यस्मै दीयते। प्रतिज्ञाने ह्ययं धातुः पठ्यते। 'शूद्रस्य' शूद्रस्वामिकं यदन्नं। 'उच्छिष्टं' भुक्तावशिष्टं। तिलैः सह सिद्धौदनः 'कृशरः'। 'संयावः' तिलसर्पिर्गुडादिसहित-गोधूमशकलनिर्म्मिता भक्ष्यविशेषः सूदेषु प्रसिद्धः। पयसि सिद्धौदनः 'पायसः'। 'अपूपः' स्नेहपक्वो गोधूमविकारः। वृथाशब्दः सर्व्वत्रानुषज्यते। यदात्मार्थं क्रियते देवान् पितॄनतिथीन् वानुद्दिश्य तद्‌वृथा। 'अनुपाकृतम्' अप्रोक्षितं मांसं। 'देवान्नानि' देवस्वीभूतान्यन्नानि। 'हवींषि' देवतार्थमुपकल्पितानि।

याज्ञवल्क्यः।

अनर्च्चितं वृथामांसं केशकीटसमन्वितं।
शुक्तं पर्य्युषितोच्छिष्ट(१) मस्पृष्टं पतितेक्षितं॥
उदक्यास्पृष्ट-संघुष्ट-पर्य्यायान्नञ्च वर्ज्जयेत्।
गोघ्रातं शकुनोच्छिष्टं पदा स्पृष्टञ्च कामतः॥

तथा।

वृथाकृसरसंयावपायसापूपशष्कुलीः।

'अनर्च्चितं' अपाङ्‌क्ताय यदवज्ञया दीयते। 'वृथामांसं' देवाद्यर्च्चनशिष्टं न भवति, आत्मार्थमेव यत्साधितं, तच्च प्राणात्ययादिव्यतिरेकेण वर्ज्जयेत्। 'अस्पृष्टं' शुना स्पृष्टं। अन्यत्समन्व्यपदेशेन यद्दी-

---

(१) पर्य्युषितं चिरकृतमिति ख०।

यते तत् 'पर्यायान्नम्'। पर्याचान्तमिति पाठे परिगतमाचान्तं गण्डूषग्रहणं यस्मिन् भुज्यमाने तत् 'पर्याचान्तं'। पार्श्वाचान्तमिति पाठे एकस्यां पङ्क्तौ पार्श्वस्थे आचान्ते न भोक्तव्यं, भस्मोदकादिविच्छेदो न कृतश्चेत्। 'शकुन:' क्रव्यादपक्षी। स्नेहपक्वोगोधूमविकारः 'शष्कुली'।

यमः।

उदक्यया च संस्पृष्टं गवाघ्रातञ्च यद्भवेत्।
काक-कुक्कुटसंस्पृष्टं शुक्तञ्च कृमिसंयुतं।
अभोज्यञ्च द्विजातीनां धर्म्मराजवचो यथा॥
यवागूं कृशरञ्चैव पायसापूपशष्कुलीः।
अजीवपक्वमांसञ्च मत्स्यानप्यनुपाकृतान्॥
वर्जयेत्सर्वशुक्तानि देवान्नानि हवींषि च।
स्नेहेन तु समायुक्तं नैव सर्वं प्रयोजयेत्॥

तथा।

अवधूतमवघ्रातं सरोषं विस्मयान्वितं।
गुरोरपि न भोक्तव्यमन्नं संस्कारवर्जितं॥
अवघुष्टं यदुच्छिष्टं वाग्दुष्टमपि यद्भवेत्।
अश्रद्धया कृतं दत्तमभोज्यञ्च द्विजातिभिः॥

तथा।

भिन्नभाण्डे न भुञ्जीत न रात्रौ दधिसक्तुकान्।
दिवा दधित्थधानासु रात्रौ च दधिसक्तुषु।
कोषातके तथा लक्ष्मीर्नित्यमेव कृतालया॥

यवागूप्रभृतीन्यात्मोद्देशेन साधितान्यभक्ष्याणि । अनवस्रावितो-विरलद्रव ओदनः 'यवागूः'। 'स्वजीषं' पिष्टपचनभाण्डं। अनग्निक उष्मा 'स्वजीषं' तेन धान्यराश्यादिगतोष्मपक्वमिति स्मृतिचन्द्रिकायां। 'अवधूतं' वाससा । 'दधित्थं' कपित्थं । 'धानाः' भृष्टयवाः ।

देवलः ।

अभोज्यं प्राकृताहारं शुक्तं पर्युषितञ्च यत् ।
अन्यत्र मधु-सक्तुभ्यां भक्ष्येभ्यः सर्पिषो गुड़ात् ॥
नाश्नीयात् पयसा नक्तं भुक्तं चेन्न स्वपेन्निशि ।
न चीरमुत्सृजेत् प्राप्तं पवित्रं हि पयः स्मृतम् ॥

गौतमः ।

उद्धृतस्नेहविलयन-पिण्याक-मथितप्रभृतीनि चात्तवीर्य्याणि नाश्नीयात् ।

'विलयनं' भक्तमण्डः ।

आपस्तम्बः ।

विलयनं मथितं पिण्याकं मधुमांसं वर्जयेत् । कृष्णधान्यञ्च शूद्रान्नं ये चान्ये नाद्य सम्मताः । अहविष्यमनृतं क्रोधं येन च क्रोधः स्मृतिमिच्छन् यशोमेधां स्वर्गं वुद्धिं द्वादशैतानि वर्जयेत् ।

तथा ।

अप्रयतोपहतमन्नमप्रयतमभोज्यं । अप्रयतेन शूद्रेणोपहतमभोज्यं । यस्मिंश्चान्ने केशः स्यादन्यद्वा मेध्यममेध्यैरवसृष्टं कीटो वाऽमेध्यः । मदा मूलकलिङ्गं वा पदा चोपहतं सिचया शुना वाप्यपात्रेण वा दृष्टं शुचा वोपहतं भुञ्जानं स्वा शूद्रो वा उपस्पृशेदनर्हङ्किर्वा समानपङ्क्तौ

भुञ्जानेषु वा यत्रानुत्थायोच्छिष्टं प्रयच्छेदाचामेदा कुत्सयित्वा वा यत्रान्नं दद्युः गोभिरवघ्रातमन्यैर्वाऽमेध्यैः।

तथा।

नापणीयमन्नमश्नीयात्तथा रसानां मांसं मधुलवणानि परिहाप्य तैल-सर्पिषी तूपयोजयेत्। उदके बधाय कृतान्नं पर्युषितमप्यद्यात् तथानाद्यं शुक्तं चत्यपराणि च पृथुकतण्डुलकरम्भतक्रजसक्तुशाकमांसपिष्टक्षीरवृत्तौषधिवनस्पतिमूलफलवर्जं शुक्तञ्चापरियोगं।

शङ्खलिखितौ।

तत्रापेयान्यभक्ष्याणि वर्जयेदमेध्यपतितचण्डालपुक्कसरजस्वलाकुणपकुष्ठिसंस्पृष्टानि।

तथा।

नापणीयमन्नमश्नीयान्न द्विःपक्वं न शुक्तं न पर्युषितमन्यत्र रागषाडवदधिगुडगोधूमयवपिष्टविकारेभ्यः।

अश्नीयादित्यनुवृत्तौ हारीतः।

न रजस्वलादत्तं न पुंश्चल्या न क्रुद्धया न मलवद्वाससा नापरया द्वारापक्वं न द्विःपक्वं न शुक्तं न पर्युषितमन्यत्र गुड़पिष्टसक्तुक्षीरगोरसतैलादिषु पक्वान्नतैलदध्यन्नपानं नावचुतान्नं न जुगुप्सितं।

गौतमः।

नित्यमभोज्यं केशकीटावपन्नं रजस्वलाकृष्णशकुनिपदोपहतं भ्रूणघ्नावेक्षितं गवाघ्रातं भावदुष्टं शुक्तं केवलमदधि पुनःसिद्धं पर्युषिताशाकभक्ष्यस्नेहमांसमधूनि।

अभोज्यमित्यनुवृत्तौ वशिष्ठः।

अन्नं पर्युषितं भावदुष्टं सकृल्लेखं पुनःसिद्धमामसुज्जौषपक्वञ्च कामं तु दध्ना घृतेन वाभिघारितमुपभुञ्जीत ।

तथा ।

उच्छिष्टमगुरोर्न भोज्यं सर्वमुच्छिष्टमुच्छिष्टोपहतञ्च यदसनकेश-कीटोपहतञ्च ।

वृहस्पतिः ।

नाद्याच्छास्त्रनिषिद्धन्तु भक्ष्यभोज्यादिकं द्विजः ।
मांसं विगर्हितञ्चैव शुक्तं बहुविधं तथा ।
अत्यम्लं शुक्तमाख्यातं निन्दितं ब्रह्मवादिभिः ॥

यमः ।

घृतं वा यदि वा तैलं विप्रो नाद्यान्नखच्युतं ।
यमस्तदशुचि प्राह तुल्यं गोमांसभक्षणैः ॥
हस्तदत्ताश्च ये स्नेहा व्यञ्जनं लवणानि च ।
दातारं नोपतिष्ठन्ति भुक्त्वा भुञ्जीत किल्बिषं ॥
एकेन पाणिना दत्तं शूद्रदत्तञ्च यद्भवेत् ।
घृतं तैलञ्च लवणं पानीयं पायसं तथा ॥

वर्ज्जमिति शेषः। दर्व्याद्यनन्तर्द्धाय साक्षाद्धस्तेनैव यद्दत्तं तद्धस्तदत्तं। तथा हस्तेन दत्तं शौद्रं यदपि किमानीयतां तदपि ⸱तत्तं शौद्रं शूद्रैः परिविष्टं भवति। अथवा शौद्रं शूद्रोषितं श्राद्धाशौचमिति यावत्। यदप्योदनाद्यन्नं किं तत्तदर्थमानीयतामिति पृष्ट्वा आनीतं तदपि शौद्रम्।

भविष्यत्पुराणे ।

सुरालशुनसंसृष्टं पीयूषादिसमन्वितं ।
संसर्गात् दुष्यते तद्धि शूद्रोच्छिष्टवदाचरेत् ॥

इति वर्ज्यान्नानि ।

अथैतेषु वर्ज्यत्वेनोक्तेष्वन्नेषु केषाञ्चित्प्रतिप्रसवः क्रियते।
तत्राह मनुः ।

दधि भक्ष्यञ्च शुक्तेषु सर्वञ्च दधिसम्भवं ।
यानि चैवाभिषूयन्ते पुष्पमूलफलैः शुभैः ॥

तथा ।

यत्किञ्चित्स्नेहसंयुक्तं भक्ष्यं भोज्यमगर्हितं ।
तत्पर्युषितमप्याद्यं हविःशेषञ्च सर्वशः ॥
चिरस्थितमपि त्वाद्यमस्नेहाक्तं द्विजातिभिः ।
यवगोधूमजं सर्वं पयसश्चैव विक्रियाः ॥

'दधिसम्भवं' उदश्वित्मधुकिलाटकूर्चिकादि। शुक्तान्युच्यन्ते। यानि मधुररसान्यपि कालात्ययेन द्रव्यान्तरसंसर्गेण वात्यम्लीभावमापद्यन्ते, यथामद्रासादीनि, यानि तु स्वभावतोऽम्लानि दाडिमामलकजम्बीरादीनि तानि नैव शुक्तानि यानि चाप्राप्तपाकान्याम्रादीनि। न ह्ययमम्लपर्यायः शुक्तशब्दः। तेषु च केवलानि कालतः शुक्तानि प्रतिषिध्य द्रव्यान्तरैर्मूलादिभिः मिश्रितान्यनुज्ञायन्ते। तथा च गौतमेनोक्तम् केवलमदधीति।

उदकेन संसृज्य परिवासनं 'अभिषवः', पुष्पादिभिः सह यान्यभिषूयन्ते। 'भक्ष्यं' धानाशष्कुल्यादि। खरविशदभोज्यमोदनादि। अगर्हितमनपेतगन्धवर्णरसं तच्चेत्स्नेहसंयुक्तं सत्पर्युषितं तदा भक्षणीयं।

अभिघारणस्नेहसंयुक्तस्यापि हविःशेषस्य पृथक्ग्रहणमादरार्थं । 'चिर-स्थितं' द्विचिराद्यन्तरितं । 'यवगोधूमजं' अपूप-सक्त्वादि, अस्नेहाक्तमपि भोज्यं । 'पयसः', 'विक्रियाः' विकाराः दधि-मथितादयः ।

याज्ञवल्क्यः ।

अन्नं पर्युषितं भोज्यं स्नेहाक्तं चिरसंस्थितं ।
अस्नेहा अपि गोधूम-यव-गोरसविक्रियाः ॥

बृहस्पतिः ।

दधि भक्ष्यं शुक्तमपि यच्चैव दधिसम्भवं ।
ऋचीषपक्वं भक्ष्यं स्यात् ससर्पिष्कमिति श्रुतिः ॥

तथा ।

यवगोधूमजं सर्वं विकाराः पयसश्च ये ।
राग-खाडवचुक्राद्यं भक्ष्यं पर्युषितं भवेत् ॥
अपूपाश्च करम्भाश्च धानावटक-सक्तवः ।
शाकमांसानि यूपश्च सूपं कृशरमेव च ॥
यवागूं पायसञ्चैव यच्चान्यत् स्नेहसंयुतं ।
सर्वं पर्युषितं भोज्यं शुक्तञ्च परिवर्जयेत् ॥

वशिष्ठः ।

अपूप-धाना-करम्भ-सक्तु-वटक-तैल-पायस-शाकानि विना शुक्तानि वर्जयेत् । अन्यांश्च सौरयवपिष्टविकारान् ।

पैठीनसिः ।

कामं दध्ना घृतेनाभिघारितं पर्युषितान्नं भुञ्जीत ये त्वत्र शुक्त-पर्युषितादीनां प्रतिप्रसवास्तेषां पुरुषार्थकरूपत्वान्न श्राद्धाश्रयत्व-

यत्वं। न उष्णं न खिन्नं दद्यात् न द्विःपक्वं दद्यात्। प्रातःपाकं समारभेदिति श्राद्धदिन एव पाकारम्भविधानाच्छुद्धपर्युषितादिप्रसक्त्यभावाच्च।

यत्तु नापणीयमन्नमश्नीयादित्यस्य यमेनापवाद उक्तः।

अपूपाः सक्तवो धानास्तक्रं दधि घृतं मधु।
एतत्पण्येषु भोक्तव्यं भाण्डलेपो न चेद्भवेदिति।

सोऽयमपूप-सक्तु-धानाव्यतिरिक्तेषु सम्भवत्प्रसङ्गेषु तक्रादिष्ववतिष्ठते।

इति वर्ज्यान्नप्रतिप्रसवाः।

अथ ग्राह्याण्युदकानि।

आह मनुः।

आपः शुद्धा भूमिगता वितृष्णा यत्र गौर्भवेत्।
अव्याप्ताश्चेदमेध्येन गन्धवर्णरसान्विताः॥

विष्णुः।

भूमिस्थमुदकं शुद्धं वितृष्णा यत्र गौर्भवेत्।
अव्याप्तं चेदमेध्येन तद्वदेव शिलागतं॥
भूमिष्ठमुदकं शुद्धं शुचितोयं शिलागतं।
गन्धवर्णरसैर्दुष्टैर्वर्जितं यदि तद्भवेत्॥

उशनाः।

आपः शुद्धा भूमिगता वितृष्णा यत्र गौर्भवेत्।
अव्याप्ताश्चेदमेध्येन गन्धवर्णरसान्विताः॥

देवलः।

अविगन्धा रसोपेता निर्मलाः पृथिवीगताः।

अचीर्णास्त्वेव गोपानादापः शुद्धिकराः स्मृताः ॥
उद्धृता वा प्रशस्यन्ते शुद्धैः पात्रैर्यथाविधि ।
एकरात्रोषितास्तास्तु त्यजेदापः समुद्धृताः ॥
अक्षुद्राणामपां नास्ति प्रभूतानाञ्च दूषणं ।
स्तोकानामुद्धृतानाञ्च कश्मलैर्दूषणं भवेत् ॥
तत्र क्षुद्रतड़ागानि नद्यो वाप्य सरांसि च ।
कश्मलाशुचियुक्तानि तीर्थतः परिवर्जयेत् ॥

याज्ञवल्क्यः ।

शुचिगोतृप्तिकृत्तोयं प्रकृतिस्थं महीगतं ।

अदुष्टानभिधाय वशिष्ठः ।

चितिस्थाश्चैव या आपो गर्त्ता तृप्तिकराश्च याः ।
परिसङ्ख्याय ताः सर्वा शुचीनाह प्रजापतिः ॥

शुचिरद्भिरिति चानुवृत्तौ वसिष्ठः ।

प्रदरादपि[1] या गोस्तर्पणाय स्युर्न वर्णरसदुष्टास्ताभिर्याश्च न स्युरशुभागमाः ।

शङ्खलिखितौ ।

आपो रूप-रस-गन्धवत्यः परिशुद्धा जीवचर्मकरण्डैरनभ्युद्धृताः[2] भूमिगता मेध्या यत्र गौर्वितृषा भवेत् ।

पैठीनसिः ।

---

(१) प्रदरोगतं इति पारिजाते ।

(२) कुरण्डैरद्धृता इति ग० ।

गन्ध-वर्णशुद्धा आपो भूमिगताः वितृष्णा यत्र गौर्भवेत् ।
विपर्यस्तं महोदकमपि वर्ज्यं ।

यमः ।

प्रपामरण्ये च घटस्थ कूपे द्रोण्यां जलं कोशगतास्तथापः ।
ऋतेऽपि शूद्रात्तदपेयमाहुरापद्गतो भूमिगतं पिबेत्तु ॥

हारीतः ।

भूमिष्ठाः पुण्या आपोऽशुभवर्जमथापि ब्राह्मणं देवानां वागेषा मत्स्याप: प्राविशंस्ते देवा अद्भ्यो वाचमैच्छंस्तानापोऽब्रुवन् यदस्माकं प्रजाभ्यो यदन्येभ्योऽशुभं तत् पावयध्वं ततो वाचं दास्याम इति तथेति देवाः प्रत्याहुस्ता अग्निं प्राविशंस्ताः अग्निपूता अभवंस्तस्मादेता यत्र तिष्ठन्ति तद्दहन्ति ताः वायुं प्राविशंस्ता वायुपूता अभवंस्तस्मादेता यतो यन्ति ततो दारयन्ति ताः सोमं प्राविशंस्ताः सोमपूता अभवंस्तस्मादेता स्निग्धाः शैत्यरसवत्यः कल्प्यन्ते । असावादित्यो ब्रह्म यज्ञः सर्वा देवतास्ता अन्वहं देव-गवादिभीरश्मिभिरपाययंस्तस्मादेता अहनि शुद्धाः पूताः शुद्धौ कल्प्यन्ते । तस्माद्यद्यन्मीमांस्यं स्यात् तत्तदद्भिः संस्पर्शाच्छुद्धिर्भवति । रात्रावेतास्त्वापो वरुणं प्राविशंस्तस्मान्न रात्रौ गृह्णीयाद्धाम्नो धाम्न इत्यग्निमुपरिष्टाद्धारयन् गृह्णीयात् ।

कात्यायनः ।

अपो निशि न गृह्णीयाद्गृह्णन्नपि कदाचन ।
निधायाग्निमुपर्यासां धाम्नो धाम्न इतीरयन् ॥

अस्तमित आदित्यमुदकं गृह्णीयादापदि रात्रौ यदि गृह्णीयादग्निमुपरि धारयन् धाम्नोधाम्नोराजन्निति यजुर्जपन् गृह्णीयात् ।

बौधायनः ।

अस्तमितआदित्ये उदकं गृह्णीयान्न गृह्णीयादिति मीमांसन्ते गृह्णीयादित्येके आऽऽब्रह्मवादिनो गृह्णीयादित्येतदपरे यावदुदकं गृह्णीयात्तावत् प्राणमायच्छेदग्निं वा उदकं गृह्णाति ।

उशनाः ।

नद्यः कूप-तड़ागानि सरांसि सरितस्तथा ।
असंस्कृतान्यदोषाणि मनुः स्वायम्भुवोऽब्रवीत् ॥

पराशरः ।

अन्यैरपि कृतान् दोषान् कूपसेतुप्रपासु च ।
तेषु वेरेषु यत्तोयं सम्यक् देवपरेषु च ।
प्रतिग्राह्याश्च पेयाश्च न दुष्टान् मनुरब्रवीत् ॥

इति ग्राह्याण्युदकानि ।

अथ वर्ज्यान्युदकानि ।

ब्रह्माण्डपुराणे ।

दुर्गन्धि फेनिलं वर्ज्यं तथा वै पल्वलोदकं ।
न लभेत् यत्र गौस्तृप्तिं नक्तं यच्चैव गृह्यते ॥
यन्न सर्वाय चोत्सृष्टं यच्चाभोज्यं निपानजं ।
तद्वर्ज्यं सलिलं तात सदैव पितृकर्मणि ॥

'यत' कूपादिकं, तत्कर्तृभिः सर्वप्राण्युपजीवनाय 'नोत्सृष्टं' न परित्यक्तं,तत्सलिलं पितृकर्मणि वर्ज्यं। कूपसमुद्धृतं पश्वादिपेयोदकधारणार्थो जलाशयः 'निपानं' 'तज्जं' तत्र स्थितमपि, सलिलं वर्ज्यनीयं ।

योगयाज्ञवल्क्यः ।

अग्राह्यास्त्वग्रिमा आपो नद्याः प्रथमवेगगाः।
प्रक्षोभितास्तु केनापि याश्च तीर्थान्तथोद्धृताः[1] ॥

'अग्रिमाः' प्रथमवृष्टिसम्भूताः, ता नद्याः कलुषतरैकद्वित्र्यादिदिनस्थायिवेगगता एव न ग्राह्याः। निवर्त्तमाने तु प्रथमवेगे प्रसादवत्यो ग्राह्याः। द्वितीयादिवेगे च वेगानिवृत्तावपि ग्राह्याः। नदीव्यतिरिक्ताशयसंस्थितास्त्वग्रिमाः दशरात्रमग्राह्याः।

तथा च वचनं।

अजा गावो महिष्यश्च ब्राह्मण्यश्च प्रसूतिकाः।
दशरात्रेण शुध्यन्ति भूमौषु च नवोदकं ॥

याश्च केनचित् सङ्क्षोभ्य कलुषीकृताः याश्च तीर्थाज्जलावतरणमार्गादुद्धृतास्ता अपि न ग्राह्याः।

व्यासः।

नद्या यच्च परिभ्रष्टं नद्या यच्च विवर्जितं।
गतप्रत्यागतं यच्च तत्तोयं परिवर्जयेत्॥

ग्रीष्मादृतुसंशुष्यज्जलान्नदीप्रवाहात् पृथग्भूय पल्वले स्थिरीभूतं 'नद्याः परिभ्रष्टं'। यच्च स्वल्पनिर्झररूपेण पृथक्भूय पुनर्महाप्रवाहेण सह संसर्गं न लभते तत् 'नद्या विवर्जितं'। सक्तदमक्तदा स्वतो वा कारणान्तरेण वा यत्प्रतिलोमं स्यन्दते तत् 'गतप्रत्यागतं', तत्परिवर्जयेत्।

मरीचिः।

नभोनभस्ययोर्मध्ये सर्वा नद्यो रजस्वलाः।
तासु स्नानं न कुर्वीत देवर्षिपितृतर्पणं ॥

---

(१) तीर्थेषु विस्तृता इति ख०।

तर्पणशब्दः श्राद्धाद्युपलक्षणार्थः । नभाश्च नभस्यश्च नभोनभस्यौ श्रावण-भाद्रपदौ तयोर्मध्ये तयोरन्तरं तावत्कालमिति यावत् । रजस्वलाशब्दो गौण्या वृत्त्या पवित्रत्वविपर्ययं वदन् तज्जलस्य कर्मार्हतां वारयति ।

मार्कण्डेयः ।

आदित्यदुहिता गङ्गा प्लक्षजाता सरस्वती ।
रजसा नाभिभूयन्ते ये चान्ये नदसंज्ञकाः ॥

'आदित्यदुहिता' यमुना । 'गङ्गा' भागीरथी । 'प्लक्षजाता सरस्वती' कुरुक्षेत्रे स्थिता सती ।

स्मृत्यन्तरे ।

कालिन्दी नर्मदा गङ्गा प्लक्षजाता सरस्वती ।
एतास्तु पुण्याः सरितः सङ्क्षोभपरिवर्जनात् ।
वैमल्यगुणसंयोगाद्रजोनाभिभवन्त्युत ॥
गङ्गा धर्मद्रवः पुण्या यमुना च सरस्वती ।
अन्तर्गतरजोयोगात् सर्वास्वपि चामलाः ॥

निगमः ।

प्रतिस्रोतो रजोयोगो रथ्याजलनिवेशनं ।
गङ्गायां न प्रदुष्यन्ति स हि धर्मद्रवः स्वयं ॥

इति वर्षाद्युदकानि ।

अथाभ्युक्षणाचरणं ।

तत्र शाट्यायनिः ।

ततः सूर्यमुपस्थाय सम्यगाचम्य च स्वयं ।

अभ्युक्षणं समादाय संक्षिप्तात्मा गृहं व्रजेत् ॥

आचम्येत्यत्र द्विरिति शेषः ।

तथा च वृद्धशातातपः ।

तपःसिद्धे द्विराचम्याभ्युक्षणार्थमथाहरेत् ।

न विनाभ्युक्षणं जातु विधिज्ञः किञ्चिदाचरेत् ॥

आहरणेतिकर्त्तव्यतामाह शाट्यायनिः ।

सोपानत्कः सदर्भः सदशोत्तरीयः समाहर्त्ता ।

'सोपानत्कः' उपानद्युगलारूढः । 'सदर्भः' दर्भपवित्रयुक्तपाणिः । 'सदशोत्तरीयः' दशायुक्तोत्तरीयवस्त्रावृतः, 'समाहर्त्ता' पात्रस्थमभ्युक्षणार्थं जलमाहरेदित्यर्थः ।

प्रचेताः ।

अनुगुप्ता अपो गृह्य प्रचारार्थं गृहं व्रजेत् ।

सवने प्रोक्षणं कुर्याद्गृहीतेन सदा शुचिः ॥

'अनुगुप्ताः' अन्येनादृष्टाः । 'अपः' जलं । 'गृह्य' गृहीत्वा । 'प्रचारार्थं' गृहनिर्वर्त्त्यकर्मानुष्ठानार्थं । 'सवने' प्रातरादिकाले । गृहं गच्छेत् । गत्वा च तेन जलेन कर्मार्थद्रव्यदेशानां शुचिर्भूत्वा प्रोक्षणं कुर्यात् ।

उशनाः ।

स्रवन्त्यादिष्वथाचम्य सोपानत्को ह्यसंस्पृशन् ।

आगतः सोदपात्रस्तु यत्नेन शुचिरेव सः ॥

तेनोदकेन द्रव्याणि प्रोक्ष्याचम्य पुनर्गृहे ।

ततः कर्माणि कुर्वीत नित्यं वै यानि कानिचित् ॥

शातातपः ।

बहिर्नद्यादिष्वाचान्तः सोदकः कश्चिदस्पृशन् ।

रथ्यागतोऽपि यत्नेन शुचिरेव हि मानवः ॥

गर्गस्तु जलाहरणे नियमान्तरमाह ।

त्रिसन्ध्यं वाग्यतोवारि गुप्तमाहृत्य शोधयेत् ।

आहृत्य वारा द्रव्याणि देशञ्च प्रोक्ष्य शोधयेदिति ॥

'वाग्यतः' मौनी ।

गोभिलः ।

पुरा प्रादुष्करणवेलायाः सायंप्रातरनुगुप्ता अपो हरेत् परिचरणीया वा इति ।

अग्निविहरणं 'प्रादुष्करणं', तस्य 'वेला' कालः तस्मात्, 'पुरा' पूर्व्वकाले ।

अत्र मुख्यामुख्यानि जलाहरणपात्राणि ।

आह योगियाज्ञवल्क्यः ।

सौवर्णं राजतं ताम्रं मुख्यं पात्रं प्रकीर्त्तितं ।

तदलाभे स्मृतं पात्रं स्रवते यन्न धारितं ॥

शाट्यायनिः ।

अग्र्यं हिरण्मयं रौप्यं दारवं मृन्मयं दृढं ।

ताम्रं पत्रपुटं पुण्यं पात्रमभ्युक्षणाय वै ॥

'पत्रपुटं' प्रशस्तपत्रनिर्म्मितं जलाहरणयोग्यं पात्रमित्यर्थः । एतच्च पात्रान्तरालाभे वेदितव्यं ।

तदाह आपस्तम्बः ।

सर्वालाभे तु पात्राणां पर्णपात्रं विधीयते ।

पात्रं तदपि विज्ञेयं स्रवते यन्न धारितं ॥

वर्ज्यपात्राण्याह आपस्तम्बः ।

शैवाल-वालुका-दूर्वा-तृण-पर्णाश्मभिरपि ।
अभ्युक्षणं न गृह्णीयादापस्तम्बोऽब्रवीन्मुनिः ॥

पर्णनिषेधोऽत्र पात्रान्तरसद्भावविषयः । अनापादितपुटाकृति-विषयो वानुसन्धेयः ।

नलिकाभिन्नपात्रेण कांस्यपात्रेण चैव हि ।
प्राणाङ्ग-फलजेनापि कुर्य्यान्नाभ्युक्षणं द्विजः ॥

'नलिकया' वेण्वादिमय्या 'भिन्नेन' स्फुटितेन, 'कांस्यपात्रेण' घोषपात्रेण, घोषमिति निघण्टौ कांस्यनाम। 'प्राण्यङ्गेन' शङ्ख-शुक्त्या-दिरूपेण । 'फलजेन' नालिकेर-विल्वादिमयेन ।

वृद्धशातातपः ।

शैवाल-तृण-पर्णाद्यैरसंस्कारामबुभाजनैः ।
सिकतावस्त्रलेपैश्च न कुर्य्यात्प्रोक्षणं बुधः ॥

आदिशब्देन नलिका-प्राण्यङ्गादि गृह्यते ।

द्रव्यशुद्धिप्रकरणोक्तसंमार्जनादिसंस्काररहितैः 'अम्बुभाजनैः' जल-पात्रैः, सिकताभिर्वस्त्रेण वा संगृहीतानि 'सिकता-वस्त्रलेपानि'।

यमोऽपि ।

पात्रादिरहितं तोयं उद्धृतं सव्यपाणिना ।
न तेन प्रोक्षणं कुर्य्याद्धस्तनिष्पीड़नेन च ॥

'पात्रादिरहितं' शैवलाद्याहृतं । 'सव्यपाणिना' वामेन पाणिना । अनेन दक्षिणपाणिना समाहृतं तोयं प्रोक्षणार्थमित्यभ्यनुज्ञातं । पात्र-स्थितं सव्यपाणिनाप्याहृतमभ्यनुज्ञातं ।

शातातपः ।

यत्पात्ररहितं तोयं धृतं सव्येन पाणिना ।
न तेन प्रोक्षयेद्द्रव्यं वस्त्रनिष्पीडनेन च ॥
नाधोवस्त्रैकदेशेन शुद्ध्यर्थमप आहरेत् ।
अथानीते तु सव्येन प्रोक्षयेद्दक्षिणेन तु ॥

शाट्यायनिः ।

नाहरेदेकजातिस्तु नाहृतो न च जल्पकः ।
न पाणिना न वस्त्रेण जलमभ्युक्षणाय वै ॥

'एकजातिः' शूद्रः । "ब्राह्मणः क्षत्रियोवैश्यस्त्रयोवर्णा द्विजातयः । चतुर्थ एकजातिस्तु शूद्रोनान्यस्तु पञ्चमः" इति मनुस्मरणात् । 'जल्पकः' अमौनी ।

अभ्युक्षणाहरणानन्तरकृत्यमाह प्रचेताः ।

संगृह्याभ्युक्षणं पात्रात्सोपानत्को गृहं प्रति ।
तदनुक्तो गृहं प्राप्य सर्व्वानुष्ठानमाचरेत ॥
अभ्युक्षणोदपात्रन्तु न तावत् स्थाप्यते क्वचित् ।
यावन्नाचमनं दत्तं प्रोक्षिता न गलन्तिका ॥

अनेनाहृत्याभ्युक्षणं क्वचिदनिधायैव केनचिद्दत्तेन जलान्तरेणाचम्य संप्रोक्ष्याभ्युक्षणपात्रं निदध्यादित्युक्तं भवति ।

शाट्यायनिरपि ।

आदाय प्रोक्षणं पात्रं न निदध्याद्गृहं गतः ।
अकृत्वाचमनं भूमावाचान्तः प्रयतोभवेत् ॥

आचमनमकृत्वा प्रोक्षणं भूमावस्थापयन्नाचान्तः प्रयतोभवतीत्यर्थः ।

आचमनानन्तरं पुलस्त्यः ।

तेन द्रव्याण्यशेषाणि प्रोक्ष्याचम्य पुनर्गृहे ।
ततः कर्म्माणि कुर्वीत सत्क्रियाश्च द्विजोत्तमाः ॥

अत्र गृहे पुनराचम्य तेन द्रव्याणि प्रोक्ष्येत्यन्वयः ।

प्रोक्षणीयानि द्रव्याण्याह गर्गः ।

त्रिमन्ध्यं वाग्यतोवारि गृहमाहृत्य शोधयेत् ।
होमोपहारभोगे च द्रव्यात्मपरिचारकान् ॥

यमोऽपि ।

अभ्युक्षेत्तु प्रयत्नेन प्रचाराभ्युषितं गृहं ।
मध्याह्ने चैव सन्ध्यायां न चानभ्युक्षिते य[illegible] ॥

गर्गः ।

गोचर्म्ममात्रमब्बिन्दु गां शोधयति पाति[illegible] ।
समूढामशुचीनान्तु यत्र लेपो न विद्यते ॥

अपां बिन्दुः 'अब्बिन्दुः', 'गां' भूमिं, 'समूढां' कृतपरिसमूहनां अपसारिताव[illegible]करामिति यावत् ।

उक्ताभ्युक्षणासमर्थं प्रत्याह

शाण्डिल्यायनिः ।

नद्यादौ सम्यगाचान्तः संयतो गृहमागतः ।
उद्धृत्य मणिकात्तोयं तयाभ्युक्षणमाचरेत् ॥
गृहे वा समुपस्पृश्य कृत्वा स्वर्णकुशोदकं ।
कृत्वाचमनमाचान्तः पुनः प्रोक्षणमाचरेत् ॥

सम्यगद्भिराचम्य संयतो नद्यादेः स्वयं शिष्यादिभिर्वा प्रोक्षणमाह-

रेदित्येकः पक्षः। तथैव समुपस्पृश्य गृहे स्थितात् मणिकादभ्युक्षण-तोयमाहरेदित्यपरः पक्षः। पूर्ववदाचमनं कृत्वा गृह एव यत्र क्कचित् स्थितमुदकमादाय निक्षिप्तसुवर्णकुशं कृत्वा पुनराचान्तस्तदभ्युक्षणार्थमुपकल्पयेदित्यन्यः।

तथा—

आग्नेयं प्रथमं प्रोक्तं विप्रहस्ताद्द्वितीयकं।
तृतीयमुदकस्थानाच्चतुर्थं मणिकात् स्मृतं॥

नद्यादेः स्वयमाहृतं प्रथमं, अन्येन शुचिना ब्राह्मणेन तत एवानीतं द्वितीयं, गृहस्थितादेव कूपादेर्जलस्थानात् गृहीतं तृतीयं, मणिकादुपात्तं चतुर्थं। बृहज्जलसंश्रयं भाण्डं मणिकः।

प्रचेताः।

वैश्वानरेण यत्किञ्चित् कुरुते प्रोक्षणं द्विजः।
गङ्गातोयसमं सर्व्वं वदन्ति ब्रह्मवादिनः॥

'वैश्वानरम्' आग्नेयं।

इत्यभ्युक्षणाहरणं।

इति श्रीमहाराजाधिराज-श्रीमहादेवीय-सकलश्रीकरणाधिपति-पण्डित-श्रीहेमाद्रिविरचिते चतुर्वर्गचिन्तामणौ परिशेष-खण्डे श्राद्धकल्पे प्रशस्तद्रव्यनिरूपणं नाम अष्टमोऽध्यायः॥०॥

अथ नवमोऽध्यायः ।

श्राद्धोपकरणानि ।

शैलान् कैलासयन्ती भुवि बलिसदने शेषयन्ती भुजङ्गा-
नाकाशे भानुमन्तं शिशिरकरतुलां प्रापयन्ती सितिम्ना ।
यत्कीर्त्तिः कौतुकेन त्रिभुवनमटति स्पष्टपुण्यः स एषः
श्रीहेमाद्रिः पुरस्तादुपकरणगणं श्राद्धयुक्तं ब्रवीति ॥

अथान्यान्यपि श्राद्धोपप्रकरणान्युच्यन्ते ।

तत्र कुशास्तावत् । तत्राप्युत्पत्तिपूर्व्वं यस्तेषां महिमा तत्र शतपथश्रुतिः ।

या वै वृत्राद्बीभत्समाना आपो धन्व दृभन्त्य उदायंस्ते दर्भा अभवन् यद्दृभन्त्य उदायंस्तस्माद्दर्भास्ता हैताः शुद्धा मेध्या आपो वृत्राभिप्रक्षरिता यद्दर्भा इति[1] । 'वृत्रात्' त्वष्टृपुत्रात्, 'बीभत्समानाः' बिभ्यत्यः, 'आपः' उदकानि, 'धन्व' मरुस्थलं, 'दृभन्त्यः' संदृभ्यमानाः, 'उदायन्' उदपतन्, 'शुद्धाः' निर्दोषाः । 'मेध्याः' यज्ञियाः । 'अवृत्राभिप्रक्षरिताः' वृत्रेण कालुष्यमप्रापिताः ।

आह-गोभिलः ।

> कुशमूले स्थितो ब्रह्मा कुशमध्ये तु केशवः ।
> कुशाग्रे शङ्करं विद्यात् सर्वे देवाः समन्ततः ॥

दर्भान् प्रकृत्य शतपथश्रुतिः ।

अग्रमिव वै देवानां मध्यमिव मनुष्याणां । मूलमिव पितॄणामिति ।

हारितोऽपि ।

---

(१) का० ७, अध्या० २, प्र २ ब्रा २ ·

कुशहस्तेन यज्जप्तं दानञ्चैव कुशैः सह ।
कुशहस्तस्तु यद्भुङ्क्ते तस्य सङ्ख्या न विद्यते ॥
कुशपूतं भवेत्स्नानं कुशेनोपस्पृशेद्द्विजः ।
कुशेन चोद्धृतं तोयं सोमपानेन सम्मितं ॥
कुशमालान्तु यः कण्ठे समावहति सर्वदा ।
लिप्यते न स पापेन पद्मपत्रमिवाम्भसा ॥
करे कण्ठे शिखायाञ्च कर्णयोरुभयोरपि ।
पवित्रधारको यश्च न स पापेन लिप्यते ॥

कौशिकः ।

कुशासनं सदा पूतं यतीनान्तु विशेषतः ।
कुशासनोपविष्टस्य सिध्यते योग उत्तमः ॥
यथा पुष्करपर्णेषु अपां लेपो न दृश्यते ।
एवं पवित्रहस्तस्य न लोपो विद्यते क्वचित् ॥

हारीतः ।

जपहोमहरा ह्येते असुरा व्याघ्ररूपिणः ।
पवित्रकृतहस्तस्य विद्रवन्ति दिशो दश ॥

गोभिलः ।

वज्रो यथा सुरेन्द्रस्य शूलं हस्ते हरस्य च ।
चक्रायुधं यथा विष्णोरेवं विप्रकरे कुश इति ॥

अथ कुशविधिः ।

आह कौशिकः ।

शुचौ देशे शुचिर्भूत्वा स्थित्वा पूर्वोत्तरामुखः ।

ॐकारेणैव मन्त्रेण कुशाः स्पृश्या द्विजोत्तमैः ॥

उत्पाटनमन्त्रस्तत्रैव ।

विरिञ्चिना सहोत्पन्नः परमेष्ठीति सर्गजः ।
नुद पापानि सर्वाणि मम स्वस्तिकरो भव ॥

स्मृत्यन्तरेऽपि तमेव मन्त्रमभिधाय ।

एवं मन्त्रं समुच्चार्य्य ततः पूर्वोत्तरामुखः ।
हुं फट्कारेण मन्त्रेण सकृच्छित्त्वा समुद्धरेत् ॥

कार्ष्णाजिनिः ।

भुवन्तु शिथिलीकृत्य खनित्रेण विचक्षणः ।
आदद्यात् पितृतीर्थेन हुं फट् हुं फट् सकृत् सकृत् ॥

अथ कालनियममाह हारीतः ।

मासे नभस्यमावास्या तस्यां दर्भोच्चयो मतः ।
अयातयामास्ते दर्भा नियोक्तव्याः पुनः पुनः ।
नार्द्रान् लुनीयाद्रात्रौ तु लुनीयाद्वापि सन्ध्ययोः ॥

'नभः' श्रावणः। 'यातयामं' अनेकत्र प्रयोगानर्हं। 'अयातयामाः' उपयुक्ताः अथानेकशः क्रियान्तरोपयोगयोग्या इति भावः। अतश्चैते उपयुक्ताः। अथापवादस्थानं विहाय क्रियान्तरेऽपि पुनः पुनरुपयोज्याः। कालान्तरे गृहीतास्तु सकृदुपयुक्तया तया सतया क्रियान्तरानर्हाः।

शालङ्कायनः ।

नभोमासस्य दर्शे तु शुचिर्दर्भान् समाहरेत् ।
अयातयामास्ते दर्भा नियोज्याः स्युः पुनः पुनः ॥

यदपि याज्ञवचनम् ।

दर्भाः कृष्णाजिनं मन्त्राः ब्राह्मणाश्च विशेषतः ।

अयातयामान्येतानि नियोज्यानि पुनः पुनः ॥

यच्च गृह्यपरिशिष्टे ।

दर्भाः कृष्णाजिनं मन्त्राः ब्राह्मणा हविरग्नय।

अयातयामान्येतानि नियोज्यानि पुनः पुनरिति ॥

तदपि पूर्व्ववचनानुसारेण नभोऽमावास्यागृहीतदर्भविषयमेव मन्तव्यम् ।

मार्कण्डेयोऽप्यमीषां सापवादामयातयामतामाह ।

सपवित्रेण हस्तेन कुर्य्यादाचमनक्रियां ।

नोच्छिष्टं तत् पवित्रन्तु भुक्तोच्छिष्टन्तु वर्ज्जयेत् ॥

येन पवित्रेण सहाचमनं कृतं तदुच्छिष्टं न भवति, येन तु सह भोजनं कृतं तदुच्छिष्टतया त्याज्यं। एतच्च ग्रन्थिरहितपवित्रविषयं ।

ग्रन्थिर्यस्य पवित्रस्य न तेनाचमनञ्चरेदिति हारीतस्मरणात् ।

एतदपि ब्रह्मग्रन्थिमत्पवित्रविषयं ।

स ब्रह्मग्रन्थिनाचामेन्न च काशादिभिः क्वचिदित्यादिस्मरणात् ।

हारीतः ।

आचामेत्प्रयतो नित्यं पवित्रेण द्विजोत्तमः ।

नोच्छिष्टञ्च भवेत्तत्तु भुक्तशेषन्तु वर्जयेत् ॥

'पवित्रेण' सह पवित्रयुक्तपाणिरित्यर्थः । 'तत्' पवित्रं, उच्छिष्टं न भवति, कर्म्मानर्हं न भवतीत्यर्थः । 'भुक्तशेषं' भोजनाङ्गतां नीतं, 'वर्जयेत्' त्यजेत् । एतच्च शुचेराचामतोवेदितव्यं 'प्रयतः', इति

वचनात्। अन्ये तु कर्माङ्गाचमनविषयमेतदित्याहुः।

तथा च कात्यायनः।

सपवित्रः सदर्भो वा कर्माङ्गे पितृकर्मणि।
अशून्यं तु करं कृत्वा सर्वत्राचमनञ्चरेत्।
नोच्छिष्टात्तत्सदर्भञ्च भुक्तोच्छिष्टन्तु वर्जयेत्॥

अत्र पवित्रशब्देन ग्रन्थिमत्पवित्रमित्येके।

आह शातातपः।

जपे होमे तथा दाने स्वाध्याये पितृकर्मणि।
अशून्यन्तु करं कुर्यात् सुवर्णरजतैः कुशैः॥
जपे होमे तथा दाने स्वाध्याये पितृतर्पणे।
सव्यापसव्यौ कुर्वीत सपवित्रौ करौ बुधः॥

कश्यपः।

स्नाने होमे जपे दाने स्वाध्याये पितृतर्पणे।
सपवित्रौ सदर्भौ वा करौ कुर्वीत नान्यथा॥

मार्कण्डेयपुराणे।

कुशपाणिः सदा तिष्ठेद्ब्राह्मणो दम्भवर्जितः।
स नित्यं हन्ति पापानि तूलराशिमिवानलः(१)॥

पुराणेऽपि।

कौशेयं बिभृयान्नित्यं पवित्रं दक्षिणे करे।
भुञ्जानस्तु विशेषेण गृहीतान्न च शोधनम्॥

---

(१) तूलराशिमिवानल इति ग०।

'कौशेयं पवित्रं' कुशपवित्रं ।

अत्रिरपि ।

उभाभ्यामेव पाणिभ्यां विप्रैर्दर्भपवित्रके ।
धारणीये प्रयत्नेन ब्रह्मग्रन्थिसमन्विते ॥
ब्रह्मयज्ञे जपे चैव ब्रह्मग्रन्थिर्विधीयते ।
भोजने वर्तुलः प्रोक्तः एवं धर्मो न हीयते ॥

द्विगुणीकृतानां दर्भशिखानां पाशः प्रदक्षिणमर्द्धवेष्टं विधाय पश्चाद्भागेन यदा प्रवेश्यते तदा वर्तुलग्रन्थिः । यदा स एव प्रादक्षिण्येन समग्रवेष्टनं विधाय पुरोभागेन प्रवेश्यते तदा ब्रह्मग्रन्थिः ।

दर्भधारणायाङ्गुलिनियमः स्कन्दपुराणे दर्शितः ।

अनामिकाधृतो दर्भो ज्येष्ठानामिकयापि वा ।
उभाभ्यामनामिकाभ्यां धार्ये दर्भपवित्रके ॥

स्मृत्यन्तरे ।

अनामिकाभ्यामेवैते पवित्रे ग्रन्थिसंयुते ।
धारयेद्दक्षिणेनैव पाणिना वा कुशग्रहः ॥

'अनामिका' उपकनिष्ठिका ।

पवित्रलक्षणमाह कात्यायनः ।

अनन्तर्गर्भितं साग्रं कौशं द्विदलमेव च ।
प्रादेशमात्रं विज्ञेयं पवित्रं यत्र कुत्रचित् ॥

पवित्रकरणप्रकारमाह योगयाज्ञवल्क्यः ।

पवित्रे स्थेति मन्त्रेण द्वे पवित्रे च कारयेत् ।
नान्तर्गर्भे कुशच्छिन्ने कौशे प्रादेशसम्मिते ॥

'नान्तर्गर्भे' गर्भे शिखारहिते । 'कुशच्छिन्ने' कुशेनावेष्ट्य च्छिन्ने । 'कौशे' कुशमये । "पवित्रेस्थो वैष्णव्यौ" इति छेदनमन्त्रः ।

अत्र विशेष उक्तो देवीपुराणे ।

पवित्रेस्थ इति छिन्नं मूलदेशे कुशद्वयं ।
कुशत्रयेण प्रादेशमात्रे ते स्तः पवित्रके ॥

आपस्तम्बोऽपि ।

समौ साग्रौ दर्भौ प्रादेशमात्रौ पवित्रे कुरुते । पवित्रेस्थो वैष्णवी वा पुनर्मनसा पुनात्विति तृणं काष्ठं वान्तर्द्धाय च्छिनत्ति न नखेनेति ।

यमपार्श्वोऽपि ।

या ओषधीमन्त्रेण कृत्वाङ्गुष्ठाङ्गुलिपर्वणि ।
छिन्द्यात्प्रादेशमात्रन्तु पवित्रं विष्णुदैवतं ॥
न नखेन न काष्ठेन न लोहेन न मृण्मयैः ।
नखेन तु भवेद्व्याधिः काष्ठेनार्थो न सिद्ध्यति ॥
आयसेन भवेन्मृत्युः मृण्मयैः कलहोध्रुवं ।

वृत्तग्रन्थिमत्पवित्रलक्षणमुक्तं गारुड़पुराणे ।

अद्धं प्रदक्षिणीकृत्य शिखां पाशं प्रवेशयेत् ।
वैष्णवेनैव मार्गेण वृत्तग्रन्थौ पवित्रके ॥

'वैष्णवोमार्गः' पश्चाद्भागः ।

ब्रह्मग्रन्थिमत्पवित्रलक्षणमपि तत्रैवोक्तं ।

समन्यज्य वैष्णवं मार्गं ब्रह्ममार्गविनिःसृतं ।
सकृत्प्रदक्षिणीकृत्य पवित्रमभिधीयते ।
तद्ब्रह्मग्रन्थिमत्प्रोक्तं पवित्रं वेदवादिभिः ॥

पवित्रकर्तुरभिमुखः प्रदेशः 'ब्रह्ममार्गः' ।

पवित्रदर्भशिखामङ्क्षापि तत्रैवोक्ता ।

सप्तभिर्दर्भपिञ्जूलैः कुर्य्याद्ब्राह्मं पवित्रकं ।
पञ्चभिः क्षत्रियस्यैव चतुर्भिस्तु तथा विशः ।
द्वाभ्यां शूद्रस्य विहितमन्तराणां तथैव च ॥

मार्कण्डेयस्तु ।

चतुर्भिर्दर्भपिञ्जूलैर्ब्राह्मणस्य पवित्रकं ।
एकैकं न्यूनमुद्दिष्टं वर्णे वर्णे यथाक्रमं ॥
सर्वेषां वा भवेद्द्वाभ्यां पवित्रं ग्रन्थितं न वा ।
त्रिभिस्तु शान्तिके कार्य्यं पौष्टिके पञ्चभिस्तथा ।
चतुर्भिश्चाभिचाराख्यं कुर्वन् कुर्य्यात्पवित्रकं॥

दर्भलक्षणमाह कौशिकः ।

सप्तपत्राः शुभा दर्भास्तिलक्षेत्रसमुद्भवाः ।
ते प्रशस्ता द्विजातीनां दैवे पित्र्ये च कर्म्मणि ॥
अप्रसूताः स्मृता दर्भाः प्रसूतास्तु कुशाः स्मृताः ।
समूलाः कुतपाः प्रोक्ताश्छिन्नाग्रास्तृणसंज्ञिताः ॥

'अप्रसूताः' असञ्जातप्रसवाः अपुष्पिता इत्यर्थः ।

हारीतोऽपि ।

दर्भाग्रं दैवमित्युक्तं समूलाग्रं तु पैतृकं ।
तत्र मूलं विना ये तु ते कुशाः कुतपाः स्मृताः ॥
अच्छिन्नाग्रान् सपत्रांश्च समूलान् कोमलान् शुभान् ।
पितृदेवजपार्थञ्च समाददीत् कुशान् द्विजः ॥

एतत्प्रस्तरादिव्यतिरिक्तविषयं।

तथाच ब्रह्माण्डपुराणे।

हरिता वै सपिञ्जूलाः स्निग्धाः पुष्टाः समन्विताः।
रत्निमात्रप्रमाणेन पितृतीर्थेन संस्कृताः॥
छिन्नमूला ग्रहीतव्याः प्रस्तरार्थं कुशोत्तमाः।
अग्निकार्य्ये च यागे च समूलान् परिवर्जयेत्॥

'सपिञ्जूलाः' अपृथक्कृतदलाः। बद्धमुष्टिकारपरिमाणं रत्निः, तया संस्कृताः पितृतीर्थग्रहणेनोत्पादितातिशयाः।

सुमन्तुः।

अच्छिन्नाग्राः शुभा दर्भाः पित्र्ये तु हरिताः शुभाः।
अमूला देवकार्येषु प्रयोज्याश्च जपादिषु।
सप्तपत्राः कुशाः शस्ता दैवे पित्र्ये च कर्म्मणि॥

आह कात्यायनः।

हरिता यज्ञिया दर्भाः पीतकाः पाकयज्ञिकाः।
समूलाः पितृदेवत्याः कल्माषा वैश्वदेविकाः।
ह्रस्वाः प्रचरणीयाः स्युः कुशा दीर्घाश्च बर्हिकाः॥

'पाकयज्ञियाः' पाकयज्ञार्हाः। 'प्रचरणं' अनुष्ठानं, तदर्हाः 'प्रचरणीयाः', 'पितृदेवत्याः' पित्र्याः।

तथाच यमः;

समूलस्तु भवेद्दर्भः पितॄणां श्राद्धकर्म्मणि।
बहिर्लूनाः सकृल्लूनाः सर्वत्र पितृकर्मणि॥

'बहिर्लूनाः' उपमूललूनाः।

एवञ्च यदुक्तं ब्रह्माण्डपुराणे ।

उपमूले तथा लूनाः श्राद्धार्थं तु कुशाः स्मृताः ।
तथा श्यामाकनीवारौ दूर्वा च समुदाहृतेति ॥

यदपि गोभिलेनोपमूललूनाः पितृकार्येष्विति तदेकोद्दिष्टेतर-श्राद्धविषयमित्यवगन्तव्यम् ।

अत्र पुराणे ।

सपिण्डीकरणं यावदृजुभिश्च कुशैः क्रियाः ।
समूलैश्चापि कर्त्तव्याः सार्घैः शुचिसमाहितैः ॥
सपिण्डीकरणादूर्द्धं द्विगुणैर्विधिवद्भवेत् ।
तिलजैर्वाद्भवैर्दर्भैः प्रयत्नाद्द्विगुणीकृतैः ॥
पितॄणां तर्पणं कार्य्यं देवतानां यदृच्छया ।
पैत्र्यं मूलेन मध्येन नारं दानं प्रयत्नतः ।
दैवं कर्म्म कुशाग्रेण कर्त्तव्यं भूतिमिच्छता ॥

'यदृच्छया' अनियमेनेत्यर्थः ।

नारदीयपुराणे ।

तर्पणादीनि कार्य्याणि पितॄणां यानि कानिचित् ।
तानि स्युः द्विगुणैर्दर्भैः सप्तपत्रैर्विशेषतः ॥

अत्र वर्ज्यानाह हारीतः ।

चितौ दर्भाः पथि दर्भा ये दर्भा यज्ञभूमिषु ।
प्रस्तरासन-पिण्डेषु षट् कुशान् परिवर्जयेत् ॥
ब्रह्मयज्ञे च ये दर्भाः ये दर्भाः पितृतर्पणे ।
हता मूत्रपुरीषाभ्यां तेषां त्यागो विधीयते ॥

अपूता गर्भिता दर्भा ये च दर्भा नखैस्तथा ।
क्वथितानग्निदग्धांश्च कुशान् यत्नेन वर्जयेत् ॥

'गर्भिताः' गर्भदलयुक्ताः । 'क्वथिताः' प्रटिताः ।

पुराणेऽपि ।

पिण्डार्थं ये कृता दर्भा यैः कृतं पितृतर्पणं ।
मूत्रोच्छिष्टधृता ये च तेषां त्यागो विधीयते ॥

शाट्यायनिः ।

यैः कृतः पिण्डनिर्वापः श्राद्धं वा पितृतर्पणं ।
भोजने च मलोत्सर्गे ये धृतास्तान् परित्यजेत् ॥

कात्यायनः ।

पिण्डार्थं ये स्तृता दर्भास्तर्पणार्थे तथैव च ।
धृतैः कृते तु विण्मूत्रे त्यागस्तेषां विधीयते ॥

त्यागापवादमाह हारीतः ।

नीवीमध्ये तु ये दर्भा ब्रह्मसूत्रे च ये कृताः ।
पवित्रांस्तान् विजानीयाद्यथाकायस्तथैव ते ॥

गौतमोऽप्याह ।

नीवीमध्ये स्थिता ये च यज्ञसूत्रे स्थितास्तथा ।
उच्छिष्टमूत्राद्युत्सर्गे न तेषूपहतिर्भवेत् ॥
वामहस्ते स्थिते दर्भे न पिबेद्दक्षिणेन तु ।
वस्त्रादिनोपग्रहणे न दोषः पिबतो भवेत् ॥

हारीतः ।

समित्पुष्पकुशादीनि श्रोत्रियः स्वयमाहरेत् ।

शूद्राहृतैः कुशैर्विप्रः कर्म्म कुर्वन् व्रजत्यधः ॥
कुशपुष्पाणि समिध औषधं तु विशेषतः ।
निषेधेऽपि च गृह्णीयादमावास्याहनि द्विजः ॥

कुशालाभे प्रतिनिधिमाह शङ्खः ।

कुशाभावे द्विजश्रेष्ठः काशैः कुर्वीत यत्नतः ।
तर्पणादीनि कर्म्माणि काशाः कुशसमाः स्मृताः ॥

अथ शतपथश्रुतिः ।

यज्ञो ह देवेभ्योऽपचक्राम सोऽश्वो भूत्वापराङावर्त्त तस्य देवा अनुहाय बालानभिपेदुस्तानालुलुपुस्तानालुप्य साङ्घं सन्यासुस्तत एता ओषधयः समभवन् यदश्व बाला इति ।

प्रभासखण्डे ब्रह्मवैवर्त्तपुराणेषु ।

पूर्वं कीर्त्तिमतां श्रेष्ठो बभूवाश्वो प्रजापतिः ।
तस्य बाला निपतिता भूमौ काशत्वमागताः ॥
तस्मान्मेध्याः सदा काशाः श्राद्धकर्मणि पूजिताः ।
पिण्डनिर्वपणं तेषु कर्त्तव्यं भूतिमिच्छता ॥
प्रजापुष्टिद्युतिप्रज्ञाकीर्त्तिकान्तिसमन्विताः ।
भवन्ति रुचिरा नित्यं विपाप्मानो विवर्जिताः ॥
पिण्डप्रदानं काशेषु ये कुर्वन्ति यथाविधि ।

विष्णुः ।

कुशाभावे कुशस्थाने काशं दूर्वां वा दद्यात्।

यज्ञपार्श्वः ।

कुशाभावे तु काशाः स्युः काशाः कुशसमाः स्मृताः ।

काशाभावे ग्रहीतव्या अन्ये दर्भा यथाक्रमं ॥

'अन्ये दर्भाः' दर्भकार्य्यकराः । ते चाभिना प्रोक्ता दशदर्भेषु ।

कुशाः काशा यवा दूर्वा उशीराश्च सकुन्दुराः ।

गोधूमा व्रीहयो मुञ्जा दशदर्भाः सवल्वजाः ॥

'उशीरः' बालकः । 'कुन्दुरः' कुन्द इति भाषा प्रसिद्धः तृणविशेषः । 'वल्वजः' काशसदृशस्तृणविशेषः यस्य रज्जुभिः पामरैः खट्वा वितन्यते ।

बर्हिः प्रत्याह यमः ।

कुशाः काशास्तथा दूर्वा यवा व्रीहय एव च ।

वल्वजाः पुण्डरीकाणि सप्तधा बर्हिरुच्यते ॥

उशनाः ।

पिण्डबर्हिः कुशाः काशा दूर्वा मुञ्जाश्च वल्वजाः ।

मुञ्जेक्षुव्रीहिगोधूमयवकुन्दुरुबालकाः ॥

एकादश्यां चयोदश्यां मघाशक्तिकयोरपि ।

पिण्डदानं न कर्त्तव्यं दूर्वासु श्रियमिच्छता ॥

पिण्डबर्हिषि तु वल्वजनिषेधमाह गोभिलः ।

बर्हिरप मूललूनं पित्र्यमखेषामलाभे शूकतृणशरवल्वजवर्जं सर्व-तृणानि ।

'शूकतृणं' शूकवत्तृणं ।

अथापस्तम्बसूत्रम् ।

समूलं सकृदाच्छिन्नं बर्हिराहरन्ति । सकृदाच्छिन्नानि वा तृणा-न्युपमूलं दितानीति । 'उपमूलं' मूलसमीपे, 'दितानि' छिन्नानि ।

निषिद्धानि तृणान्युक्तानि वायुपुराणे ।

मद्रा श्राद्धे कुपाश्चैव वल्वजास्तरवस्तथा ।
वीरणाश्च लवाश्चैव वर्ज्या वर्णाश्च नित्यशः ।
एवमादीन्यथान्यानि तृणानि परिवर्जयेत् ॥

इति कुशनिरूपणम् ।

अथ तिलाः ।

तत्र तेषामुत्पत्तिस्तावन्निरूप्यते वाराहपुराणे ।

धरण्युवाच ।

कथं तिलाः समुत्पन्नाः केन चोत्पादिताः प्रभो ।
पितृणां वल्लभाः कस्मादिति मे वक्तुमर्हसि ॥

श्रीवराह उवाच ।

मद्यक्षेत्रे कुरुक्षेत्रे देवा ब्रह्मपुरोगमाः ।
आदित्या वसवः साध्या भास्करा मरुतोऽश्विनौ ॥
विश्वेदेवाश्च उषिता रुद्राश्चेन्द्रो वृहस्पतिः ।
आरेभिरे महायज्ञं गोसवं संशितव्रताः ॥
आहूतास्तत्र वै देवाः सर्वशो वरवर्णिनि ।
ऋषयश्च जितात्मानो नानादेशनिवासिनः ॥
अध्वर्युब्रह्म-होतारस्तत्र ब्राह्मणपुङ्गवाः ।
स्वाहाकारवषट्कारैरध्वरं तं वितेनिरे ॥
आज्याहुतिभिरग्र्याभिर्मन्त्रपूताभिरेव च ।
सामिधेनीसमिद्धेषु दीयमानेषु(१) वह्निषु ।

---

(१) दीप्यमानेष्विति क० ।

विचित्राणां तथान्नानां प्रदानैरनिवारितैः ॥
यथाकामाभिसम्पन्नैस्तर्प्यमाणेषु भोक्तृषु ।
गो-भू-हिरण्य-वासोभिर्दीयमानैर्यदृच्छया ॥
अनार्त्त्विम्भूमिदेवेषु नीयमानेषु कृत्स्नशः ।
दक्षिणाभिरनन्ताभिः प्रीतैर्मृत्विक्षु चैव हि ॥
समागतेषु देवेषु तत्र सर्वेषु केवलं ।
राज्ञा सोमेन सहिता आजग्मुः पितरस्तदा ॥
यज्ञसम्भारसम्भ्रान्तैर्नाहृतास्ते पुरामरैः ।
अथ ते पितरः श्रुत्वा तायमानं[१] तु गोसवं ॥
सोमेन राज्ञा सहिताः समाजग्मुस्त्वरान्विताः ।
तान् दृष्ट्वा सवनस्थाने विलक्षा भीतमानसाः ॥
प्रोचुः प्राञ्जलयः सर्वे गम्यतां गम्यतामिति ।
ततः ससोमाः पितरः क्रोधसंरक्तलोचनाः ॥
प्रत्यूचुर्वेपमानाङ्गाः किमस्माभिरिहागतैः ।
पूर्व्वमस्मानवज्ञाय युष्माभिर्विततः क्रतुः ॥
वाङ्मात्रेणापि वै देवाः किं न सम्भाविता वयं ।
शप्स्यामहे ततः सर्व्वान् यजमानान् सर्त्विजः ॥
अथ ते विबुधा भीता रक्षेत्यूचुः पितामहं ।
उवाचाथ विरिञ्चोऽपि कश्यपं तैर्भृतं तदा ॥
ससोमकान् पितृगणान् सान्त्वय त्वं महामुने ।
कश्यपोऽपि महाभागो निदेशात्परमेष्ठिनः ॥

---

(१) नीयमानमिति क० ।

प्रणम्य सोमं राजानं भक्त्या पितृगणानपि।
तुष्टाव विविधैः स्तोत्रैर्ऋग्यजुःसामसम्भवैः॥
तमूचुः पितरः सर्वे तुष्टास्तव महामुने।
न च शापप्रदानस्य विघ्नः कार्य्यस्त्वयाधुना॥
अकृत्वा दण्डमेतेषामवलेपवतां मुने।
नास्माकं मनसः शान्तिरतोऽस्मान्मा निवारय॥
अब्रवीत्कश्यपोऽथैतान् चमर्षं योगवित्तमाः।
यज्ञभागादपि श्रेष्ठं भवद्भ्योऽन्नं ददाम्यहं॥
इत्युचिवान् मुनिः स्वेभ्यो गात्रेभ्योऽप्यसृजत्तदा।
तिलान् कृष्णानतिश्लक्ष्णान् सुमृष्टानमृतादपि॥
सृष्टवानथ रोमभ्यस्तिलान् श्वेतान् मुनीश्वरः।
तेषामधिपतिं सोमं राजानं समकल्पयत॥
प्रकल्प्य तिलराशीन् वै पितॄन् प्रोवाच कश्यपः।
इदमन्नं मया दत्तं पितरः प्रतिगृह्यतां॥
आकल्पं तृप्तये वोऽस्तु त्यज्यतां शापसम्भ्रमः।
अथातः पितरः सर्वे प्रीताः सोमपुरोगमाः॥
तिलानां दर्शनेनैव परमां तृप्तिमागताः।
ऊचुः प्रसन्नमनसस्तातास्तं मुनिपुङ्गव।
किं कार्य्यं यज्ञभागेन तिला एव भवन्तु नः॥
वयं शापान्निवृत्ताः स्मस्त्रिदशाः सन्तु निर्भयाः।
अतःपरं तिला एव देया नः श्रद्धयान्वितैः॥
नामृतेनापि नः कृत्यं तिलान् यदि लभामहे।

यस्तर्पणञ्च श्राद्धं च तिलपूतं करिष्यति॥
भक्ष्यांस्तिलमयांश्चापि भक्त्या नः सम्प्रदास्यति।
देयद्रव्याणि चान्यानि प्रदास्यन्ति तिलोदकैः॥
तस्य प्रजां धनं स्वर्गं प्रीता दास्यामहे वयं।
इत्युक्तान्तर्दधुस्ते वै पितरो दिव्ययोगिनः॥
हिरण्यगर्भप्रमुखा ययुर्देवा यथागतं।
इत्येवं सोमदेवत्या गोसवे देवनिर्मिताः।
तिलाः कृष्णाश्च शुक्लाश्च किमन्यच्छ्रोतुमर्हसि॥

मत्स्यपुराणे।

विष्णोर्देहसमुद्भूताः कुशाः कृष्णतिलास्तथा।
धर्मस्य रक्षणायालमेतत्प्राहुर्दिवौकसः॥

प्रभासखण्डे।

विष्णोः स्वेदाम्भिसा जाताः कुशा रोमभ्य एव च।
श्राद्धस्य रक्षणार्थाय इति प्राहुर्महर्षयः॥

ब्रह्मवैवर्त्ते।

तिला विष्णोः समुद्भूतास्ततस्ते परमं हविः।
तिलैः श्राद्धाच्च होमाच्च स्यात् जगत्प्रीतिर्भार्गव॥

अथ तिलानां महिमविधिरुच्यते।

आदित्यपुराणे।

दुर्व्वासा उवाच।

कथं तिलाः समुत्पन्नाः कथञ्चैवावतारिताः।
एवं मे संशयं देव छेत्तुमर्हस्यशेषतः॥

भानुरुवाच ।

शृणुष्वावहितो विप्र सर्व्वं वक्ष्याम्यशेषतः ।
पुरा कृतयुगे ब्रह्मदनाद्ब्राह्मिलक्षये ॥
क्षुत्क्षामकण्ठास्तृषिताः पितरः सर्व्वे आगताः ।
तपश्चेरुश्च विपुलं तिलार्थे नात्र संशयः ॥
दिव्यवर्षसहस्रन्तु निराहारास्तपस्विनः ।
परिवृत्ताः सर्व्वगणैः सर्व्वैर्देवैर्विशेषतः ॥
गन्धर्व्वैश्चारणैर्यक्षैः सिद्धैः किन्नरपन्नगैः ।
प्रजापतिः पितृपतिः साक्षाद्देवपितामहः ॥
परितुष्टोऽस्मि वो दद्मि ब्रूत यदीप्सितं हि वः ।

पितर ऊचुः ।

तिलान् देहि महाभाग काङ्क्षितान् वै न संशयः ।
तिलैर्व्विना न जीवामो नातिलस्तिष्ठते हरिः ॥

ब्रह्मा उवाच ।

गच्छध्वं वै तिला दत्ताः सर्वेषां वो द्विजोत्तमाः ।
परितुष्टाश्च पितरः तिलानादाय निर्ययुः ॥
ततः पितृणामाहारः सर्वस्तिलमयोऽभवत् ।
तिलामृतेन सन्तुष्टाः पितरो निर्वृतिं ययुः ॥
तिलान् यस्तु प्रयच्छेत पितॄणां तृप्तिकाम्यया ।
अग्निष्टोमसहस्रस्य फलं प्राप्नोति मानवः ॥
वैशाख्यां पौर्णमास्याञ्च तिलान् क्षौद्रेण संयुतान् ।
यः प्रयच्छेद्द्विजाग्र्येभ्यः सर्व्वपापैः प्रमुच्यते ॥

कृषिभागी च धनवान् जायते नात्र संशयः ।
यः श्रद्दधानः श्राद्धेषु गुडेन तिलमोदकान् ॥
सितया वापि मत्स्यण्ड्या कृत्वा भक्त्या प्रयच्छति ।
तस्य तृप्ताः पितृगणाः प्रयान्ति परमां गतिं ।
तस्यैवायुः प्रयच्छन्ति स्वर्गमारोग्यमेव च ।
तिलैस्तु कृशरान् कृत्वा दद्याच्च तिलशष्कुलीः ॥
ददाति यः पितृणां वै तस्य लोकोऽक्षयो मतः ।
यश्चाक्षयतृतीयायां तिलपात्राणि यच्छति ॥
अयने चोत्तरे चैव तस्य पुण्यमनन्तकं ।
यो धर्मराजाय तिलान् ददाति श्रद्धया नरः ॥
महर्षेः कश्यपस्यैव गात्रेभ्यः प्रसृतास्तिलाः ।
ततो दिव्यं गता भावं प्रदानेषु तिलाः प्रभो ॥

महाभारते ।

तिलाञ्छ्राद्धे प्रशंसन्ति दानमेतदनुत्तमं ।
तिला नित्यं प्रदातव्या यथाशक्त्या द्विजर्षभ ॥

अत्राह सत्यव्रतः ।

जर्त्तिलास्तु तिलाः प्रोक्ताः कृष्णवर्णा वनोद्भवाः ।
जर्त्तिलाश्चैव ते ज्ञेया अकृष्टोत्पादिताश्च ये ॥

आपस्तम्बोऽपि ।

अटव्यां ये समुत्पन्ना अकृष्टफलितास्तथा ।
ते वै श्राद्धे पवित्रास्तु तिलास्ते न तिलास्तिलाः ॥

येऽटव्यामुत्पन्ना अकृष्टायां च भूमौ फलितास्ते जर्त्तिलाख्यास्तिलाः

श्राद्धकर्मणि प्रशस्ततमाः । ये तु ग्राम्याः कृष्टक्षेत्रे फलिताः प्रसिद्धास्ति-लास्ते न तिलाः । नायं तेषां तिलरूपस्य निषेधः । अशक्यत्वात् । नापि तिलकार्य्यकारित्वनिषेधः । लौकिकतत्कार्य्यकारित्वनिषेधस्य प्रत्यक्षादिबाधितत्वात् । नापि वैदिककार्य्यकारित्वस्य निषेधः । वचन-विरोधात् ।

तथा च ब्रह्माण्डपुराणे ।

यतिस्त्रिदण्डी करणं राजतं पात्रमेव च ।
दौहित्रः कुतपः कालः छागः कृष्णाजिनं तथा ॥
गौराः कृष्णास्तथारण्यास्तथैव त्रिविधास्तिलाः ।
पितॄणां तृप्तये सृष्टा दर्शिते ब्रह्मणा स्वयमिति ॥

अत्र त्रिदण्डीति यतेर्विशेषणं । राजतमिति पात्रस्य । कुतप इति कालस्य । गौरास्तिलाः कृष्णास्तिलाः आरण्यास्तिला इति विशेषण-भेदात् त्रयः पदार्थाः । एवं च दशसंख्या घटते । अस्मिंश्च वचने सर्व्वप्रका-राणां तिलानां वैदिककार्य्यकारित्वाभिधानात् प्रसिद्धानां तिलानां तत्कारित्वनिषेधो घटते । अतः "न तिलास्तिलाः" इति "अपशवो वा अन्ये गोऽश्वेभ्यः" इतिवद्विधीयमानजर्त्तिलप्रशंसार्थं निन्दामात्रमिति ।

इति तिलनिरूपणम् ।

अथ यवाः ।

तत्र तेषामुत्पत्तिः शतपथश्रुतौ ।

पुरुषं ह वै देवाः । अग्रे पशुमालेभिरे तस्यालब्धस्य मेधाऽपचक्राम सोऽश्वं प्रविवेश तेऽश्वमालभन्त तस्यालब्धस्य मेधाऽपचक्राम स गां प्रविवेश ते गामालभन्त तस्यालब्धस्य मेधाऽपचक्राम साऽविं प्रविवेश

तेऽविमालभन्त तस्यालब्धस्य मेधोऽपचक्राम सोऽजं प्रविवेश तेऽजमालभन्त तस्यालब्धस्य मेधोऽपचक्राम। स इमां पृथिवीं प्रविवेश। तं खनन्त इवान्वीषुस्तमन्वविन्दंस्ताविमौ व्रीहि-यवौ तस्मादप्येतावेतर्हि खनन्त इवैवानुविन्दन्ति स यावद्वीर्य्यवद्ध वाऽस्यैते सर्व्वे पशव आलब्धाः स्युस्तावद्वीर्य्यवद्धास्य हविरेव भवति य एवमेतद्वेद[१]।

एतान् सर्वान् पशूनालभ्य यजमानस्य यावत् फलं तावद्व्रीहिभिर्यवैर्वा यजमानस्य फलं स्यादिति वचनार्थः।

चमत्कारखण्डे।

प्रजाकामः पुरा त्वष्टा तुष्टाव परमेष्ठिनं।
ततो गोत्रभिदः शत्रुं इन्द्रं पुत्रमजीजनत॥
जातमात्रः स लोकानां महाकायो महाबलः।
भयं सञ्जनयामास भुवनग्रासलालसः॥
अधस्तादूर्द्धतस्तिर्यगिषुमात्रं हि सर्वशः।
प्रत्यहं वर्द्धते तस्य शरीरममितौजसः॥
स विश्वं ग्रासने वीरः स्वल्पकेनाप्यमेहसा।
जिघत्सुर्युगपद्विश्वं स हि पित्रा निवारितः॥
पूर्वाह्णे बुभुजे देवैर्दीयमानं बलिं बली।
मध्यन्दिने च मनुजैरपराह्णे पितृव्रजैः॥
एवं स सर्वमन्नाद्यमेकाकी ग्रसते तदा।
एक एव पपौ सोममेक एवाहरद्धविः॥
ततो हरस्पतिर्देवैः संवृतो यज्ञसत्क्रिभिः।

(१) का० १, प्र २, अ० २, सू ६, ७।

चिक्षेप क्षेपणायास्य ज्वलन्तमशनिं शनैः ॥
स दम्भोऽलिप्रहारेण दुर्द्धरेण धरातले।
वृत्रः पपात पातालकुहराणि प्रदारयन् ॥
ततः प्रस्कन्नमन्नाद्यरसं सर्वं वसुन्धरा।
दधार जगदाधारा धाराभिरभिपातितं ॥
अथ तस्मान्महौषध्यो जज्ञिरे यज्ञसाधनं।
मिश्रान्नरसजातत्वाद्धीयमाना यवाख्यया ॥
ततो वृत्रासुरवधात् परितुष्टा दिवौकसः।
यवानालोक्य परमं परितोषमुपाययुः ॥
ऊचुः सर्वे प्रमुदिताः सुधाहाराः परस्परं।
आरण्यानामोषधीनां ग्राम्याणामप्ययं रसः ॥
राज्ञः सोमस्य सारोऽयमाविर्भूतो यवात्मना।
वृत्रासुरस्य वीर्येण परमेणोपबृंहिताः ॥
एते पवित्रमस्माकमेत एव परं हविः।
एते पीयूषमधुराः सर्वदा प्रीणयन्तु नः ॥
हविर्यज्ञाः प्रवर्त्त्यन्तामेतैरमृतभोजिनां।
कर्माण्येते नियुज्यन्तां शान्तिके पौष्टिकेऽपि च ॥
यत्किञ्चिद्देवदेवत्यं मन्त्रवद्भिः प्रदीयते।
तदेतन्मिश्रितैरेव सलिलैः संप्रदीयतां ॥
श्राद्धेषु वैश्वदेवानि यानि कर्माणि कानिचित्।
एतैरेव विधीयन्तां तानि श्रोत्रियपुङ्गवैः ॥
यवैरर्घो यवैर्दानं यवैरन्नं यवा हविः।

वैश्वदेवे तु यत्र स्यात्तृप्तिस्तत्रास्तु शाश्वती ॥
इत्युक्त्वा विबुधाः प्रीताः स्वानि धामानि भेजिरे ।
पूर्व्ववद्भुवनान्यासन् पाकशासनशासने ॥

अथ यवानां महिमा ।

तत्र शतपथश्रुतिः ।

देवाश्च वा असुराश्च । उभये प्राजापत्याः पस्पृधिरे ततो देवेभ्यः सर्वा एवौषधय ईयुर्यवा हैवेभ्यो नेयुः । तद्वै देवा अस्पृण्वत । त एतैः सर्वाः सपत्नानामोषधीरयुवत यदयुवत तस्माद्यवा नाम । ते होचुः । हन्त यः सर्वासामोषधीनां रसस्तं यवेषु दधामेति स यः सर्वासामोषधीनां रस आसीत्तं यवेष्वदधुस्तस्माद्यत्रान्या ओषधयो म्लायन्ति तदेते मोदमाना वर्द्धन्त एवं ह्येषु रसमदधुस्तथोऽ एवैष एतैः सर्वाः सपत्नानामोषधीर्युते[१] इति ।

पुरा देवासुरविग्रहे प्रवृत्तिबलिभिरसुरैर्देवेभ्यः सर्वा एवौषधयोऽपहृत्य नीताः । केवलं रक्षोघ्नशक्तिविशेषवद्भ्यो यवेभ्यो विभ्यद्भिरसुरैस्त एव नेतुं नाशक्यन्त । ततो देवा देवानामेव महिम्ना सर्वानप्यसुरान् विद्राव्य सर्वा अप्योषधीरात्मना सह दधुरतः सर्वतश्च यवा इति वाक्यार्थः ।

अथ कृष्णाजिनम् ।

तत्र शतपथश्रुतिः ।

यज्ञः स यज्ञस्तत्कृष्णाजिनमिति ।

तथा ।

(१) का० १, प्र ३, अ० १, सू ८, ८ ।

श्रेयांसं वा एष उपाधिरोहति यो यज्ञं यज्ञो हि कृष्णाजिनमिति।

त्रैलोक्यात्मकत्वेनापि कृष्णाजिनस्य स्तुतिस्तत्रैव।

यद्वु एकं भवति तदेषां लोकानां रूपं तदेनमेषु लोकेष्वधिदीक्षयति यानि शुक्लानि तानि दिवो रूपं यानि कृष्णानि तान्यस्यै यदिवेतरथा यान्येव कृष्णानि तानि दिवोरूपं यानि शुक्लानि तान्यस्यै यान्येव बभ्रूणीव हरीणि तान्यन्तरिक्षस्य रूपं तदेनमेषु लोकेष्वधिदीक्षयतीति।

शुक्लानीत्यादिषु रोमाणीतिशेषः। 'अस्यै' पृथिव्याः। 'बभ्रूणि' कडाराणि, 'हरीणि' हरिणवर्णानि।

नागरखण्डे।

भर्तृयज्ञ उवाच।

ततः ब्रह्मणा पुरा सृष्टः सृष्टिकामेन वेधसा।
आसीत्क्रतुक्रियादक्षो दक्षो नाम प्रजापतिः॥
शतमेकोत्तरं कन्याः स प्रासूत महातपाः।
ताश्च धर्म्येण विधिना सुरेभ्यः प्रत्यपादयत्॥
ददौ स दश धर्माय कश्यपाय त्रयोदश।
पीयूषभासवे चैव प्रीतात्मा सप्तविंशतिं॥
अन्येभ्यो मतिमानन्यास्ताः कन्याः स च दत्तवान्।
सुता दाक्षायणी नाम सर्वाभ्योऽपि यवीयसी॥
तेन त्रिभुवनेशाय प्रदत्ता कृत्तिवाससे।
स कदाचित् क्रतुं कर्तुमारेभे धर्मकर्मठः॥
संभृताशेषसम्भारः पुरुहूतपुरोगमान्।
सुरानाकारयामास तेन तत्र महोत्सवे॥

जामातरस्तु सत्कृत्य हुतिवाससमन्तरा।
आहूतास्तेन सर्वेऽपि गीर्वाणगणवन्दिना॥
अभवनृत्विजस्तत्र मरीच्याद्या महर्षयः।
ततः प्रवितते तस्मिन्नध्वरे बहुदक्षिणे॥
यक्षान् सुपर्वणः सर्वान् गन्धर्वानुरगानृषीन्।
पश्यन्ती दीव्यतोऽशेषान् वसन्ती भवने पितुः॥
दयितं स्वमनालोक्य परिम्लानमुखाम्बुजा।
दाक्षायणी क्षणात् क्षोणीं विलिखन्ती यदा तदा॥
उपेत्य पितरं साध्वी साध्वसाकुललोचना।
आलम्बमाना मन्दाक्षं मन्दाक्षरमुवाच सा॥
तात मातः परः कश्चिदुत्सवो भविता ततः।
कस्मादस्माकमीशोऽसावेतस्मिन्नपि विस्मृतः॥
अद्यापि जगतां कर्त्ता सङ्कर्त्ताहूयतामिह।
तं विना यज्ञपुरुषं यज्ञोऽपि तव कीदृशः॥
इत्युक्तो बालया दक्षः कोपविस्फुरिताधरः।
उवाच वत्से बीभत्सदर्शनोऽसौ निराकृतिः॥
कापालिकः कथंकारं प्रवेश्यो यज्ञभूमिषु।
इह तेन वयं पुत्रि जामात्राऽपत्रपामहे॥
पतिव्रतानामेतासां पश्यन्तीनां पुरः कथं।
असावमङ्गलाचारः समानेयो दिगम्बरः॥
इति रोषेण परुषं दक्षेऽमत्यं प्रजल्पति।
पिधाय कर्णौ तन्वङ्गी स्मरन्ती स्मरवैरिणं।

विससर्ज तदा प्राणान् न वायं शोकसंयुता[1] ॥
ततो जगत्यशेषेऽपि हाहाकारो महानभूत् ।
आकर्ण्य तमपर्णाया वृत्तान्तं त्रिपुरान्तकः ।
शुचाः संपीड्यमानोऽपि क्रोधश्चैवाभवद्भृशः ॥
अथ क्षणेन संनद्धां क्रुद्धां गणपताकिनीं ।
पुरस्कृत्य पुरीं भेत्तो प्रतस्थे दुःसहं जगत् ॥
ततः प्रववृते युद्धं सार्द्धं विबुधसैनिकैः ।
दक्षस्य पक्षपातेन प्राप्तैर्नारायणादिभिः ॥
अथ रुद्रगणैः रुद्धां समरेऽमरवाहिनीं ।
ववर्षाधिकसन्नद्धाः शरासारैर्निरन्तरं ॥
घोरैः शस्त्रास्त्रसम्पातैः प्रहरन् प्रतनाहयं ।
सस्मार योगशक्तिं स्वामनादिनिधनः शिवः ॥
ततः क्षणात्पराभूताः प्रभुना विविधद्रुटाः ।
कां दिशं कां दिशं जग्मुराक्रान्तास्ते समन्ततः ॥
असहन्त न हुङ्कारं नाकिनस्ते पिनाकिनं ।
तेनाविन्दन्त गोविन्दप्रमुखा न तु धीरतां ॥
अथ यज्ञपतिं यज्ञं कृष्णसारवपुर्धरं ।
पलायमानमद्राक्षीत् भगवान् भगनेत्रहा ॥
विव्याध त्रिपुरव्याधस्तं शरेण त्रिपर्वणा ।
चिच्छेद च शिरो व्योम्नि तदेनम्मृगशीर्षकं ॥
अद्यापि दृश्यते लोके लोकेशस्य यशोद्भवं ।

(१) शोकसङ्कुलेति ग० ।

भूमौ मखकुरङ्गस्य कबन्धं निपपात यत् ॥
तं वास्तुपुरुषं प्राहुर्वास्तुशास्त्रविशारदाः ।
अङ्गादङ्गाधरस्तस्य कृत्तिमुत्ताय कृत्स्नशः ॥
ससर्ज धूर्जटिः पुण्यं कृष्णाजिनमनुत्तमं ।
अब्रवीच्च विरूपाक्षो दीक्षासाधनमुत्तमं ॥
इदमस्तु समस्तानां दानानामपि चाधिकं ।
सन्निधापयिता यस्य श्राद्धे कृष्णाजिनं नरः ॥
प्राप्स्यन्ति पितरस्तस्य तृप्तिमाकल्पकालिकीं ।
इत्युक्ता वामदेवस्तु देवदारुवनं ययौ ॥
इत्येवमिदमुत्पन्नं मेध्यं कृष्णाजिनं पुरा ।
एतच्छ्राद्धे प्रयत्नेन सन्निधार्य्यं मनीषिभिः ॥
एतस्य सन्निधानेन पितॄणामक्षया गतिः ।
आस्तीर्य्य दक्षिणग्रीवमेतदुत्तरलोमकं ।
सर्व्वान् श्राद्धस्य सम्भारान् तस्योपरि निवेशयेत् ॥

ब्रह्मवैवर्त्ते ।

कृष्णाजिनस्य सान्निध्यं दर्शनं दानमेव च ।
रक्षोघ्नं ब्रह्मवर्च्चस्यं पशून् पुत्रांश्च तारयेत् ॥

नागरखण्डे ।

संस्पर्शनात् कृष्णमृगाजिनस्य
सर्व्वे पदार्थाः शुचयो भवन्ति ।
तस्मात् प्रयत्नेन निवेशनीयं
श्राद्धप्रदेशेष्विदमागमज्ञैः ॥

इति कृष्णाजिननिरूपणं ।

अथ रजतं।

तत्र तावदुत्पत्तिर्नन्दिपुराणे।

अथ देवो विरूपाक्षः प्रत्यालीढं समाश्रितः।
स्थानकं शरमादाय सर्वदेवमयं तदा॥
आकृष्य मन्दरं चापं वासुकिं ज्यावनामितं।
त्रिपुरस्य बधार्थाय निर्निमेषैर्विलोचनैः॥
ततोऽश्रुकण एकस्मादपतत्तस्य लोचनात्।
तस्माद्रूप्यं समभवत्ताम्राख्यं पिटपोज्ज्वलं॥
द्वितीयादपतन्नेत्रादश्रुबिन्दुस्तु वामकात्।
तस्माद्रजतमुत्पन्नं पितृकर्मसु शंसितं॥

अत्र पितृकर्मस्विति विशेषणाद्दैवकर्मसु रजतस्य निषेधो गम्यते। अतएव मत्स्यपुराणे रजतं प्रशस्योक्तं।

शिवनेत्रोद्भवं यस्मात्तस्मात् तत्पितृवल्लभं।
अमङ्गलत्व यत्नेषु देवकार्ये विवर्जितं[१]।
रजतं दक्षिणामाहुः पितृकार्येषु सर्वदेति॥

तैत्तिरीयशाखायां।

देवासुराः संयत्ता आसंस्ते देवा विजयमुपयन्तोऽग्नौ वामं वसु संन्यदधन्त इदमु नो भविष्यति यदि नो जेष्यन्तीति तदग्निर्न्यकामयत तेनापाक्रामत्तं देवा विजित्यावरुरुत्समाना अन्वायंस्तदस्य सहसादि-त्सन्त सोऽरोदीत् यदरोदीत्तद्रुद्रस्य रुद्रत्वं। यदश्र्वशीर्यत् तद्रजतं

(१) देवकार्य्ये च वर्जितमिति ख॰।

हिरण्यमभवत् तस्माद्रजतं हिरण्यमदक्षिण्यमश्रुजं यो बर्हिषि ददाति पुरास्य संवत्सराद्‌गृहे रुदन्ति तस्माद्बर्हिषि न देयमिति।

अस्यार्थः।

'देवाश्चासुराश्चान्योन्याः, 'संयताः' संग्रामोद्यताः, पुरा बभूवुस्तत्र विजयकामाः सन्तो देवाः संग्रामभूमिं प्रतिष्ठमानाः 'वामं' रमणीयतमं, 'वसु' धनं, स्वकीयं, रक्षणायाग्निहस्ते न्यदधुर्यदि नामासुरैर्जिता वयं भवेम तदैतत् धनमस्माकं निर्वाहाय भविष्यतीत्यनुसन्धाय, तदिदं धनमग्निरतिलुब्धतया ममैवेदमस्त्विति नितरामकामयत, स तत्रो-पायं विचार्य्य तस्माद्देशात् 'अपाक्रामत्' अपलायत। अथासुरान् विजित्य देवा स्तद्धनं 'अवरुरुत्समानाः' अवरोद्धुमवाप्तुमिच्छन्तः, अग्निं 'अन्वायन्' अगच्छन् 'तदस्य' अग्नेः, सकाशात् 'सहसा' बलेन, 'आदित्सन्त' आदातुमैच्छन्, तदासावग्निररोदीत्ततोऽसौ रुद्रनामा-भवत्। तदस्य रुदतः 'यदश्रु' लोचनजलं, 'अशीर्यत' भूमावपतत्, तद्रजतमभवत्। तस्मात् 'बर्हिषि' देवदेवत्ये कर्म्मणि, रजतं न देयमिति।

अथ रजतमहिमा।

नन्दिपुराणे।

रजतेन समायुक्तं यद्यच्छ्राद्धेषु किञ्चन।
तत्सदक्षयमित्युक्तं रहस्यं पितृभिः स्वयं॥
अथाच रजताभावे वरं रजतसंश्रयं।
कृत्वा श्राद्धेषु प्रीणाति पितॄनब्दानि षोड़श॥

स्कन्दपुराणे।

यः प्रयच्छति विप्राय रजतं चातिनिर्मलं।

स विधूयाशु पापानि स्वर्गलोके महीयते ।
रूपकः सुभगः श्रीमानिह लोके च जायते ॥

ब्रह्मवैवर्त्ते ।

रजतस्य कथा वापि दर्शनं दानमेव च ।
अनन्तमक्षयं स्वर्ग्यं राजतं दानमेव च ।
पितॄनेतेन दानेन सत्पुत्रास्तारयन्त्युत ॥

नागरखण्डे ।

धातूंस्तु सृजता पूर्वं रौप्यं सृष्टं स्वयम्भुवा ।
तेन तद्विहिता श्राद्धे दक्षिणा पितृतृप्तये ॥
अलाभे सति रूप्यस्य नामानि परिकीर्त्तयेत् ।
तुष्यन्ति पितरो राजन् कीर्त्तनाद्रजतस्य च ॥
न हि रूप्यात्परं किञ्चित् पितॄणां विद्यते प्रियं ।
रूप्यं दृष्ट्वैव पितरो यान्ति प्रीतिमनुत्तमां ॥

नारदीयपुराणे ।

य इच्छेत्परमां तृप्तिं पितॄणां चाक्षयां गतिं ।
तेन श्राद्धेषु यत्नेन रूप्यं देयं द्विजोत्तम ॥
रूप्यं हस्तेन दातव्यं यत्किञ्चित् पितृदैवतं ।
तेन स्युः पितरस्तृप्ता यावदाभूतसंप्लवं ॥
रजतं दक्षिणां दद्याच्छ्राद्धकर्मणि यो नरः ।
पितॄनेतेन तेन स्युरिष्टाः पितृपितामहाः ॥

वाराहपुराणे ।

तर्जन्या रजतं धृत्वा पितृभ्यो यत्प्रदीयते ।

अन्तोऽस्ति परमाणूनां तस्यान्तो नैव विद्यते ॥
राजतान्यर्घ्यपात्राणि कारयेत् पितृकर्मणि ।
तथा भोजनपात्राणि कुर्याद्रूप्यमयानि तु ॥
परिवेषणपात्राणि पिण्डपात्राणि चैव हि ।
रूप्येणैव प्रकुर्वीत पितृभक्तिपरो नरः ॥
एवं कृतं तु यच्छ्राद्धं यत्र कुत्र स्थितेन हि ।
तद्गयाश्राद्धमेव स्यान्नात्र कार्या विचारणा ॥
रजतं दक्षिणां दत्त्वा श्राद्धेषु प्रयतो नरः ।
आत्मानञ्च पितॄंश्चैव नयति ब्रह्म शाश्वतं ॥

प्रभासखण्डे ।

रूप्यं पितॄणामतिवल्लभं तत्
दत्त्वा नरो वल्लभतामुपैति ।
सोमस्य लोके लभते स तावद्
ध्रुवे निबद्धा ऋषयो हि यावत् ॥

'ध्रुवे निबद्धा ऋषयः' सप्तर्षिसंज्ञका ऋषयः। रजतदानमत्र दक्षिणादिरूपेण श्राद्धब्राह्मणेभ्यो वेदितव्यं। रजतभाजनप्रशंसा तु भाजनप्रकरणे वक्ष्यते ।

इति रजतनिरूपणं ।

अथ हिरण्यं ।

तत्र शतपथश्रुतिः ।

अग्नेश्च वा आलब्धस्य रेत उदक्रामत्तत् सुवर्णं हिरण्यमभवदिति ।

तथा ।

अग्निर्ह वा आपोऽभिदध्यौ मिथुन्याभिः स्यामिति ताः संबभूव तासु रेतः प्रासिञ्चत्तद्धिरण्यमभवत् तस्मादेतदग्निसंकाशमग्नेर्हि रेतस्तस्मादप्सु विन्दन्त्यप्सु हि प्रासिञ्चत्तस्मादेनेन न धावयति न किञ्चन करोत्यपचयो देवरेतसं हि तद्यशसैवेनमेतत्समर्द्धयति ।

स्कान्दे-काशीखण्डे भगवानुवाच ।

महेश्वरस्य यद्रेतः पवित्रं शुक्रमुत्तमं ।
समाकृष्टं पुरा गौर्य्या दुराधर्षतमात् पतेः ॥
देवतानां हितार्थाय तदग्नौ प्राक्षिपत्पुरा ।
मुखेनैवापिवद्रेतः शुक्रं चैव पिनाकिनः ॥
ततो ज्वलति वै वह्निः काष्ठमध्यस्थितो यथा ।
तद्दौष्ण्येन परीतोऽसौ गङ्गायां प्राक्षिपत्पुनः ॥
क्वाथित्वा च पुनर्गङ्गा समसुद्रमरिद्गणा ।
भूम्यां निखनिता साथ पर्व्वतैरभ्यपातयत् ॥
तस्मायःपिण्डवद्भूमिः सद्वीपकुलपर्व्वता ।
ततस्तदैश्वरं रेतः स्वरसेन सपावकं ॥
दग्ध्वा समस्तं भुवनं यातं शरवनं प्रति ।
ततः स्कन्दः समभवत् स्कन्दमम्यर्कि यज्जलं ॥
ततस्तच्छ्रं स्वर्णमभवद्विप्रषो याः समुत्थिताः ।
स्वेदकास्तापतप्तस्तेगवामौदाद्यत्तसंयुतः ॥
वृक्षगुल्मलतायुक्तो मेरुः परमकाञ्चनं ।
दधित्यः समभूत्स्मात्ते जम्बूपक्वफलैर्निरैः ॥
तस्य मूलेन संयुक्तो व्यवर्द्धत महातरुः ।

तस्य पर्व्वतमात्राणि फलानि लघुजीवनः ॥
महास्वादूनि न्यपतन् सर्व्वर्त्तुष्वविशेषतः ।
तेषां रसौघान्मदतः सरिद्दासीत्समुद्रगा ॥
जाम्बूनदीति विख्याता पुराणे तरलोर्म्मिका ।
जाज्वल्यमाना सततं वह्निज्वालासमौष्णतः ॥
द्रष्टुं न शक्यते कैश्चिद्दशयोजनमायता ।
तीरमृत्तद्रसं प्राप्ता हेमत्वमभिगच्छति ॥
तत्संसक्तकसंसक्ता तद्रसाद्भूषितापि वा ।
मृत्तिका गृह्यते लोके वरिष्ठं स्वर्णमिच्छति ॥
तत्संसक्तं यदप्यन्यत् काञ्चनं परिकीर्त्त्यते ।
एतत्पवित्रं हेमाभूत् पुरा धर्म्यमनुत्तमं ॥

ब्रह्माण्डपुराणे ।

हिमवद्दुहिता पूर्व्वमुमानाम्नेति विश्रुता ।
पूर्व्वजन्मनि सा चासीद्दक्षस्य तनया सती ॥
दक्षकोपाच्च तत्याज सती चात्मकलेवरं ।
हिमवद्दुहिता जज्ञे लोके गौरीति विश्रुता ॥
दत्ता तेनापि सा तस्मै प्रणिपत्य पिनाकिने ।
विवाहं कारयामास विधिवद्दुहितुस्तदा ॥
वैवाहिकेन विधिना जुहावाग्निं पितामहः ।
होमञ्च कुर्व्वतस्तस्य विकारो मान्मथोऽभवत् ॥
रूपं दृष्ट्वा तदा देव्या रेतस्कन्नं महात्मनः ।
पद्माच्च स्रुदितं तेन बहुधा समपद्यत ॥

तत्रोत्पन्नामहात्मानो बालखिल्या मरीचिपाः।
अग्नौ च शेषमपतत् तथाभूज्ज्वलनप्रभं॥
जाज्वल्यमानदीप्त्या च अग्निमध्यगतं तथा।
प्रशंसिरे ततोदेवा दृष्ट्वा पुत्रं विभावसोः॥
जगृहुः शिरसा चैव पुण्यत्वात्ते मुदान्विताः।
विभूषणञ्च देवाश्च चक्रुरुत्तमतेजसः॥

अथ हिरण्यमहिमा।

तत्र शतपथश्रुतिः।

देवरूपममृतं हिरण्यमिति।

स्कान्दे-काशिखण्डे।

ईशितुर्हृदयाज्जातं भोक्तृणाञ्च प्रियं धनं।
समुद्रस्य तथा मेरोर्जम्बूनद्यास्तटस्य च॥
तस्माद्देवमनुष्याणां पवित्रं प्रियमुत्तमं।
उत्पवित्रं पवित्राणां तद्धिरण्यमुदाहृतं॥
शिरसा धार्य्यते देवैरीश्वरेणापि किं परैः।
धारणात् स्पर्शनाद्दानाद्दर्शनात्कीर्त्तनादपि॥
लिङ्गार्च्चनसमं पुण्यं मयापि क्रियते यतः।
हरणान्नाशनाद्द्वेषादवमानादयं ततः॥
महत्प्रजायते हेम शिरो नग्नं हि पुष्कलं।
तस्मादेव ह्यभूदण्डं प्रथमन्त्वादिसर्गिकं॥
अतो हेममयं कुर्यादङ्गुलीयकमंशुकं।
पवित्रं परमं ह्येतदनामाङ्गुलिसंज्ञकं॥

अन्यानि च पवित्राणि कुशदूर्व्वात्मकानि वै ।
हेमात्मकपवित्रस्य ह्येकां नार्हन्ति वै कलां ॥

विष्णुधर्म्मोत्तरे ।

जाम्बूनदं तद्देवानामिन्द्रगोपकसन्निभं ।
पितॄणां चन्द्ररश्म्याभं दैत्यानां शवलोपमं ॥
नागानां ततशुकाभं स्यान्नारीणां पीतमुच्यते ।

वह्निपुराणे सुवर्णं प्रकृत्य रामा उवाच ।

एतत्पवित्रमतुलं सम्भूतमिह विश्रुतं ।
शम्भोर्वीजं परं ह्येतदपत्यं जातवेदसः ॥
सहजं कार्त्तिकेयस्य रुद्रशुक्रसमुद्भवं ।
पवित्रत्वात्सुरैः सर्व्वैर्धार्य्यते मुकुटादिषु ॥
अग्निस्तु देवताः सर्वाः सुवर्णञ्च तदात्मकं ।
तस्मात् सुवर्णं ददतां प्रीताः स्युः सर्वदेवताः ॥
दशपूर्वान् परांश्चैव नरकात्तारयन्ति ते ।
सुवर्णं ये प्रयच्छन्ति प्रोवाचेदं वृहस्पतिः ॥
सर्वान् कामान् प्रयच्छन्ति ये प्रयच्छन्ति काञ्चनं ।
मरीचिर्भगवान् पूर्वं पितामहसुतोऽब्रवीत् ॥
यः सुवर्णं नरो नित्यं ब्राह्मणेभ्यः प्रयच्छति ।
स चिरं विरजा विद्वान् देववद्दिवि मोदते ॥
सर्वेषामेव दानानामेकजन्मानुगं फलं ।
हाटकक्षितिगौरीणां सप्तजन्मानुगं फलं ॥
कृत्वापि सुमहत्पापं जातरूपं ददाति यः ।

स मद्यस्तेन पापेन मुच्यते नात्र संशयः ॥

ब्रह्माण्डपुराणे ।

सुवर्णं परमं दानं सुवर्णं दक्षिणा परा ।

पवित्राणां पवित्रं च दानानां नात्र संशयः ॥

पवित्रं परमं लोके सुवर्णेन समं क्वचित् ।

न विद्यते द्रव्यजातं दानं वा भूषणं तथा ॥

बृहस्पतिः ।

गृहादिके पुण्यफलं भवेन्मूल्यानुसारतः ।

तस्मात् सर्वप्रदानानां हिरण्यमधिकं स्मृतं ॥

तथा मन्त्राग्निकादीनां हेम्ना सम्पद्यते क्रिया ।

तथा न गृहदानेन हिरण्यमधिकं ततः ॥

वेदव्यासः ।

सर्वान् कामान् प्रयच्छन्ति ये यच्छन्ति काञ्चनं ।

एवं हि भगवानत्रिः पितामहसुतोऽब्रवीत् ॥

पवित्रमथ वा पुण्यं पितॄणामक्षयञ्च तत् ।

सुवर्णं मनुजेन्द्रेण मनुना संप्रकीर्त्तितं ॥

मनुः ।

भूमिदः सर्वमाप्नोति दीर्घमायुर्हिरण्यदः ।

संवर्त्तः ।

हिरण्यदो महार्हाणि दीर्घमायुश्च विन्दति ।

विष्णुः ।

सुवर्णदानेनाग्निसालोक्यमाप्नोति ।

विश्वामित्रः ।

यत्रास्ते लिखिता गेहे स्वर्णदानस्य संस्तुतिः ।
रक्षोभूतपिशाचास्तं न पश्यन्ति तु पार्थिव ॥

देवीपुराणे ।

ज्ञात्वा मानं सुवर्णादेः पात्रेषु प्रतिपादयेत् ।
कामानिष्टानवाप्नोति विधिश्रद्धासमन्वितः ॥

वशिष्ठः ।

तस्मादग्निमुखाः सर्वदेवता इति शुश्रुम ।
ब्रह्मणो हि प्रसूतोऽग्निरग्नेरपि च काञ्चनं ॥
तस्मादेव प्रयच्छन्ति हिरण्यं सर्वदैवतं ।
तस्य वै वेधसा लोका गच्छतः परमाङ्गतिं ।
स्वर्गलोके च राज्येन सोऽभिषिच्येत भार्गव ॥

सुवर्णमित्यनुवृत्तौ कालिकापुराणे ।

पूतमेतत्परं पुण्यं सुरकार्येषु नित्यशः ।
धारयन्ति यतः सर्वे त्वमलार्थं मलोज्झितं ॥
अतः सर्वाणि पापानि पात्रेभ्यो विधिपूर्वकं ।
दत्तं पुनाति काले च देशे च हरसन्निधौ ॥

महाभारते भीष्मं प्रति पितृवाक्यम् ।

वेदोपनिषदे चैव सर्वकर्मसु दक्षिणां ।
सर्वक्रतुषु चोद्दिष्टा भूमिगावोऽथ काञ्चनं ॥
ततः श्रुतिस्तु परमा सुवर्णं दक्षिणेति वै ।
तदिदं सम्यगारब्धं त्वयाद्य भरतर्षभ ॥

किन्तु भूमेर्गवां चार्थे सुवर्णं दीयतामिति ।
एवं वयञ्च धर्म्मज्ञाः सर्व्वे चास्मत्पितामहाः ।
तारिता वै तरिष्यन्ति पावनं परमं हि तत् ॥
दश पूर्व्वान् दशैवान्यांस्तथा सन्तारयन्ति ते ।
सुवर्णं ये प्रयच्छन्ति एवं ते पितरोऽब्रुवन् ।

रामं प्रति वशिष्ठवाक्यानि ।

सर्व्वरत्नानि निर्मथ्य तेजोराशिसमन्वितं ।
सुवर्णमेभ्यो विप्रेन्द्र रत्नं परममुत्तमं ॥
एतस्मात् कारणाद्देवा गन्धर्व्वोरगराक्षसाः ।
मनुष्याश्च पिशाचाश्च प्रयत्नाद् धारयन्ति तत् ॥
मुकुटैरङ्गदयुतैरलङ्कारैः पृथग्विधैः ।
सुवर्णरचितैरत्र विराजन्ते रघूत्तम ॥
तस्मात् सर्व्वपवित्रेभ्यः पवित्रं परमं स्मृतं ।
पृथिवीं गां च दत्त्वेह तथान्यदपि किञ्चन ॥
विशिष्यते सुवर्णस्य दानं परमकं विभो ।
अक्षयं पावनञ्चैव सुवर्णमिह कथ्यते ॥
प्रयच्छेद्द्विजमुख्येभ्यः पावनं ह्येतदुत्तमं ।
सुवर्णमेव सर्व्वत्र दक्षिणासु विधीयते ।
सुवर्णं ये प्रयच्छन्ति सर्व्वदास्ते भवन्त्युत ॥

नन्दिपुराणे ।

कृष्णलाः पञ्च माषस्तु माषैः षोडशभिः स्मृतं ।
सुवर्णमेकं यद्दानात् स्वर्गलोकमवाप्नुयात् ॥

तथा।

सुवर्णं परमं दानं सुवर्णं दक्षिणा परा।
एतत् पवित्रं परममेतत् स्वस्त्ययनं महत्॥
दशपूर्वान् परान् वंश्यानात्मानञ्च विशाम्पते।
अपि पापशतं कृत्वा दत्त्वा विप्रेषु तारयेत्॥
सुवर्णं ये प्रयच्छन्ति नराः शुद्धेन चेतसा।
देवतास्ते न सन्देहः समस्ता इति नः श्रुतं॥
अग्निर्हि देवताः सर्वाः सुवर्णञ्च हुताशनः।
तस्मात् सुवर्णं ददता दत्ताः सर्वाश्च देवताः॥
अन्यभावे च कुर्वन्ति वह्निस्थानेषु काञ्चनं।
सर्ववेदप्रमाणज्ञाः श्रुतिशास्त्रनिदर्शनात्॥
ये त्वेनं चालयित्वाग्निमादित्योदयनं प्रति।
दद्युर्वै व्रतमुद्दिश्य सर्वकामानवाप्नुयुः॥

'व्रतमुद्दिश्य' व्रतमनुसन्धायेत्यर्थः।

सुवर्णदः स्वर्गलोके कामानिष्टान् समश्नुते।
विरजोऽम्बरसंवीतः परियाति यतस्ततः॥
विमानेनार्कवर्णेन भास्वरेण विराजितः।
अप्सरोगणकीर्णेन भास्वता स्वेन तेजसा॥
हंसबर्हिणयुक्तेन कामगेन नरोत्तमः।
दिव्यगन्धवहः स्वर्गं परिगच्छन्निनस्ततः॥

बृहस्पतिः।

अग्नेरपत्यं प्रथमं सुवर्णं
भूर्वैष्णवी सूर्यसुताश्च गावः ।
लोकास्त्रयस्तेन भवन्ति दत्ताः
यः काञ्चनं गाञ्च महीञ्च दद्यात् ॥

स्कान्दे-प्रभासखण्डे ।

द्रव्यं पृथिव्यां परमं सुवर्णं
तुष्यन्ति देवा यदि दीयते तत् ।
सूर्योऽपि तस्मै रुचिरं विमानं
ददाति तावद्भ्रमतेऽत्र यावत् ॥

इति हिरण्यनिरूपणं ।

अथ पात्राणि ।

तत्रार्घ्याद्यर्थपात्राणि हारीतः ।

कांस्यपर्ण-राजत-ताम्रपात्राण्यर्घ्योदकधारणानि सर्वाण्युपकल्प्यानि 'सर्वाणि' दृश्यानि ।

वैजवापः ।

खादिरौदुम्बराण्यर्घ्यपात्राणि श्राद्धकर्मणि ।
अप्यश्ममृण्मयानि स्युरपि पर्णपुटास्तथेति ॥

'खादिरं' वालपत्रतरुदारुमयं । 'औदुम्बरं' जन्तुफलतरुनिर्मितं, ताम्रमयं वा । 'पर्णपुटाः' यज्ञीयतरुपर्णनिर्मितायसमाहतयः पात्रविशेषाः ।

कात्यायनः ।

सौवर्ण-राजतौदुम्बर-खड्ग-मणिमयानां पात्राणामन्यतमेषु मृण्मय-यवर्जं यानि वा विद्यन्ते पलाशपत्रपुटेषु वा।

'खड्गमयं' गण्डकशृङ्गनिर्मितं। अत्र मृण्मयवर्जनं सति सम्भवे। असम्भवे तु तदप्युपादेयं तैजसाश्ममयमृण्मयेष्वित्याश्वलायनवचनात्। अथाश्ममृण्मयानि स्युरिति बैजवापवचनात् शाखाभेदेन व्यवस्थिते वा मृण्मयवर्जनोपादानेऽवगन्तव्ये।

खड्गशातातपः।

दौहित्रं खड्गशृङ्गन्तु ललाटे यत्तु दृश्यते।

तस्य शृङ्गस्य यत्पात्रं दौहित्रमिति कीर्त्तितं॥

मत्स्यपुराणे।

पात्रं वनस्पतिमयं तथा पर्णमयं पुनः।

जलजं वापि कुर्वीत तथा सागरसम्भवं।

सौवर्णं राजतं ताम्रं पितॄणां पात्रमुत्तमं॥

पुष्पं विना ये फलन्ति ते वनस्पतयः तद्दारुमयं 'वनस्पतिमयं'। पर्णमयमित्यत्र पर्णान्यपि वनस्पतीनामेव। 'जलजं' कमलिनीपत्रं। 'सागरमयं' शङ्ख-शुक्त्यादि।

रजतस्य कथा वापि दर्शनं दानमेव वा।

राजतैर्भाजनैर्देयमपि वा रजतान्वितैः॥

वार्य्यपि श्रद्धया दत्तमक्षय्यायैव कल्प्यते।

यथार्घ्यपिण्डभोज्येऽपि पितॄणां रजतं मतं॥

शिवनेत्रोद्भवं यस्मात्तस्मात्तत् पितृवल्लभं।

अमङ्गलञ्च यत्नेषु देवकार्य्येषु वर्जितं।

एवं पात्राणि सङ्कल्प्य यथालाभं विमत्सरः ॥

ब्रह्मवैवर्त्ते ।

पालाशे ब्रह्मवर्चस्यमश्वत्थे राज्यभागिता ।

सर्वभूताधिपत्यञ्च प्लक्षे नित्यमुदाहृतं ॥

'प्लक्षः' जटी ।

पुष्टिः प्रज्ञाश्च न्यग्रोधे बुद्धिः प्रज्ञा धृतिः स्मृतिः ।

'न्यग्रोधः' वटः ।

रक्षोघ्नञ्च यशस्यञ्च काश्मर्य्याः पात्रमुच्यते ।

'काश्मरी' श्रीपर्णी ।

सौभाग्यमुत्तमं लोके मधूके समुदाहृतं ।

'मधूकः' गुडपुष्पः ।

फल्गुपात्रेण कुर्वाणः सर्वान् कामानवाप्नुयात् ।

'फल्गुः' काकोडुम्बरिका ।

परां द्युतिमथार्के च प्राकाम्यञ्च विशेषतः ।

'अर्कः' रूपिका ।

बिल्वे लक्ष्मीस्तथा मेधा नित्यमायुष्यमेव च ।

क्षेत्राराम-तडागेषु सर्वसस्येषु चैव हि ॥

वर्षत्यजस्रं तत्रैव पर्जन्यो वेणुपात्रतः ।

एतेषां लभते पुण्यं सौवर्णे राजते तथा ॥

पलाश-फल्गु-न्यग्रोध-प्लक्षाश्वत्थ-विकङ्कताः ।

उडुम्बरस्तथा बिल्वश्चन्दनो यज्ञियाश्च ये ॥

सरलो देवदारुश्च शालोऽथ खदिरस्तथा ।

एते ह्यर्घ्यादिपात्राणां योनयः सुरशेषतः।

यस्तैर्दद्यात् स यज्ञानां सर्वेषां फलमाप्नुयात्॥

'विकङ्कतः' स्रुववृक्षः, 'सरलः' पीतद्रुः, 'शालः' सर्जकः। अर्घ्यादीत्यादिशब्देनावनेजनादिपात्राणि तिलकुशादिश्राद्धोपकरणधारणार्थानि पात्राणि च गृह्यन्ते।

तस्मिन्नेव पुराणे।

राजतं रजताक्तं वा पितॄणां पात्रमुच्यते।

रजतस्य कथा वापि दर्शनं दानमेव च॥

अनन्तमक्षयं स्वर्ग्यं राजतं दानमेव च।

पितॄनेतेन दानेन सत्पुत्रास्तारयन्त्युत॥

राजते हि सुधां दुग्ध्वा पात्रेऽस्मिन् पृथिवी पुरा।

सुधाक्षयार्थिभिस्तात तस्मिन् दत्तं ततोऽक्षयं॥

अथ भोजनपात्राणि।

वायुपुराणे।

पात्रं वै तैजसं दद्यान्मनोज्ञं श्राद्धभोजने।

पात्रं भवति कामानां विद्यानाञ्च धनस्य च॥

'तैजसं' सुवर्ण-रजत-कांस्य-ताम्रमयं।

राजतं काञ्चनञ्चैव दद्याच्छ्राद्धेषु यः पुमान्।

दत्ता स लभते दाता प्राकाम्यं धनमेव च॥

राजतैर्भाजनैरेषामपि वा रजतान्वितैः।

वार्य्यपि श्रद्धया दत्तमक्षय्यायोपकल्पते॥

तत्र यद्यप्यविशेषेण राजतानि सौवर्णानि च पात्राणि श्राद्धे

विहितानि तथापि वैश्वदेविके सौवर्णानि पित्र्ये राजतानीति गुण-प्रकर्षार्थं व्यवस्थामाहात्रिः ।

भोजने हैमरूप्याणि दैवे पित्र्ये यथाक्रमं ।

विष्णुः ।

तैजसानि च पात्राणि दद्याद्विशेषतो राजतानि ।

अत्र हैमपात्राभावे हारीतः ।

राजत-कांस्य-पार्ण-ताम्रपात्राणि ब्राह्मणभोजनार्थानि महान्ति कार्य्याणि भोजनार्थोपकल्पितसर्वान्नधारणपर्य्याप्तं महत्त्वमात्रमत्रानुस-न्धेयं । कांस्यपात्रं तु द्विपञ्चाशत्पलपरिमितकांस्यनिर्मितमेव ग्राह्यं तदसम्भवे यथोपपन्नं ।

तथाच अत्रिः ।

पञ्चाशत्पलिकं कांस्यं ह्यधिकं भोजनाय वै ।

गृहस्थैस्तु सदा कार्य्यमभावे हैमरूप्ययोः ॥

'गृहस्थैरिति' गृहस्थाश्रमिभिरित्यर्थः । पर्णमयं चात्र भोजनपात्रं पलाशपत्रमेव ग्राह्यं । तद्व्यतिरिक्तस्य पत्रपात्रस्यात्रिणा प्रतिषिद्धत्वात् । तद्यथा ।

पालाशेभ्यो विना न स्युरन्यपत्राणि भोजने ।

इति विशेषितत्वाद्दार्वादिषु तु न प्रतिषेधः । पर्णपात्रपक्षेऽपि घृतादिद्रव्यधारणार्थं, सति सम्भवे तैजसानि सम्पाद्यानि । घृतादिदाने तैजसानि पात्राणीति विष्णुस्मरणात् । तेषामलाभे पलाशपत्रनि-र्मिताः पुटकाः घृतादिद्रव्यधारणार्थं विनियोज्याः ।

वाराहपुराणे ।

सौवर्णानीह पात्राणि सम्पाद्यानि प्रयत्नतः।
तदभावे तु रूप्याणि कांस्यानि तदसम्भवे ॥
पलाशपर्णजानि स्युः श्राद्धेषु द्विजभोजने।
अन्यान्यपि हि पात्राणि दारुजान्यपि जानता ॥
यथोपपन्नं कार्य्याणि मृण्मयानि न तु क्वचित्।
मायमान्यपि कुर्वीत पैत्तलानि न चैव हि ।
न च सीसमयानीह प्रशस्ते चपुजान्यपि ॥

वृद्धशातातपः ।

पात्रे तु मृण्मये यस्तु श्राद्धे भोजयते पितॄन्।
तत्र दाता पुरोधाश्च भोक्ता च नरकं व्रजेत् ॥

कूर्मपुराणे ।

पात्रे तु मृण्मये यो वै श्राद्धे भोजयते पितॄन्।
स याति नरकं घोरं भोक्ता च सपुरोहितः॥ इति।

अङ्गिराः ।

न जातीकुसुमानि दद्यान्न कदलीपत्रमिति ॥

अथ परिवेषणपात्राणि ।

हारीतः ।

काञ्चनेन तु पात्रेण राजतौदुम्बरेण वा ।
दत्तमक्षयतां याति खड्गपात्रेण चैव हि ॥

विष्णुः ।

घृतादिदाने तैजसानि पात्राणि खड्गपात्राणि फल्गुपात्राणि वा प्रशस्तानि।

अत्र च गाथा भवति।

सौवर्णराजताभ्याञ्च खड्गेनौदुम्बरेण वा।
दत्तमक्षयतां याति फल्गुपात्रेण वाप्यथ॥

अत्र विशेषमाह पैठीनसिः।

दैवे सौवर्णानि श्रेष्ठानि पित्र्ये तु राजतानि परिवेषणपात्राणीति।

मनुः।

राजतैर्भाजनैरेषामपि वा रजतान्वितैः।
वार्य्यपि श्रद्धया दत्तमक्षय्यायोपकल्पते॥

अवश्यं चेदं परिवेषणं दर्व्यादिना पात्रेणैव विधेयं साक्षाद्धस्तेन परिवेषणस्य निषेधश्रवणात्।

कूर्म्मपुराणे।

न दद्याद्धि करेणान्नं प्रत्यक्षं लवणं तथा।
न चायसेन पात्रेण न चैवाश्रद्धयान्वितः(१)॥
काञ्चनेन तु पात्रेण राजतौदुम्बरेण च।
दत्तमक्षयतां याति खड्गेन च विशेषतः॥

विष्णुः।

प्रत्यक्षलवणं न दद्यात् हस्तेन न घृतव्यञ्जनादि दद्यात्।

पात्राद्यभावे तृणेन पर्णेन वा हस्तमन्तर्द्धाय प्रदद्यमित्याह हृङ्गशातातपः।

हस्तदत्तास्तु ये स्नेहा लवणं व्यञ्जनानि च।
दातारन्नोपतिष्ठन्ति भोक्ता भुञ्जीत किल्बिषं॥
तस्मादन्तरितं देयं पर्णेनाथ तृणेन वा।

(१) पुनरिति ख०।

प्रदद्यान्न तु हस्तेन नायसेन कदाचन ॥

हृद्धशातातप-लघुहारीत-वसिष्ठाः।

आयसेन तु पात्रेण यदन्नं संप्रदीयते।

भोक्ता विष्ठाशनं भुङ्क्ते दाता च नरकं व्रजेत्॥

पैठीनसिः।

सीसकायसपात्राणि रीतिशेषाणि पात्राणि चेत्ययज्ञियानि।

मार्कण्डेयपुराणे।

नापवित्रेण हस्तेन न मैकेन विना कुशं।

नायसे नायसेनैव श्राद्धे तु परिवेषयेत्॥

'अपवित्रेण' दुर्लेपसंसर्गादिना अपूतेन। 'आयसेन' अयोमयदर्व्यादिना। 'आयसे' अयोमयपात्रेऽपि न परिवेषयेत्।

अथ पचनभाण्डानि।

चमत्कारखण्डे।

स्वर्णभाण्डेषु कुर्वीत पितॄणां पाकमुत्तमं।

तेनासौ भाग्यमायुष्यं लभते चातुलां श्रियं॥

राजतेषु तु भाण्डेषु कुर्व्वन् पाकन्तु पैतृकं।

पितॄणां कुरुते तृप्तिं यावदाभूतसंप्लवं॥

पचमानस्तु भाण्डेषु भक्त्या ताम्रमयेषु तु।

समुद्धरति वै घोरात् पितॄन् दुःखमहार्णवात्॥

तैजसानामभावे तु पिठरे मृण्मये तु यः।

नवे शुभे प्रकुर्वीत पाकं पित्रर्थमादरात्।

तस्य तुष्यन्ति पितरः प्रीता यच्छन्ति वाञ्छितं॥

नागरखण्डे ।

शुचीनि पितृपाकार्थं पिठराणि प्रकल्पयेत् ।
सौवर्णान्यथ रौप्याणि ताम्रकांस्योद्भवानि च ॥
मार्त्तिकान्यपि भव्यानि नूतनानि दृढ़ानि च ।
न कदाचित् पचेदन्नमयःस्थालीषु पैतृकं ॥
अयसो दर्शनादेव पितरो विद्रवन्ति हि ।
अयश्चियममङ्गल्यं लोहमाहुर्मनीषिणः ॥
दैवेषु चैव पित्र्येषु गर्हितं सर्वकर्मसु ।
कालायसं विशेषेण निन्दितं पितृकर्मणि ॥
फलानाञ्चैव शाकानां छेदनार्थानि यानि तु ।
महानसेऽपि शस्त्राणां तेषामेव हि सन्निधिः ॥
दृश्यते नेतरस्याथ शस्त्रमात्रस्य दर्शनं ।
श्राद्धदेशे तु विदुषां पितॄणां प्रीतिमिच्छता ॥
महानसोपयुक्तानां अपि कार्य्यं निदर्शनं ।
अयःशङ्कुमयं पीठं प्रदेयं नोपवेशनं ॥

आदित्यपुराणे ।

पचेदन्नानि सुस्नातः पात्रेषु शुचिषु स्वयं ।
स्वर्णादिधातुजातेषु मृण्मयेष्वपि वा बुधः ॥
अच्छिद्रेषु विलेपेषु तथानुपहतेषु च ।
नायसेषु न भिन्नेषु दूषितेष्वपि कर्हिचित् ॥
पूर्व्वं कृतोपयोगेषु मृण्मयेषु तु न क्वचित् ।
पक्वाद्यन्नापमार्ज्जनं शस्यन्ते दारुजान्यपि ॥

दर्व्व्यादीन्यपि कार्याणि यज्ञियैरेव दारुभिः।

इति पात्रनिरूपणं।

अथ गन्धाः।

गरुड़पुराणे।

यस्तु गन्धान् पितॄणां वै दद्यादामोदितो नृप।
गन्धर्व्वाप्सरसां लोकान् स प्राप्य दिवि मोदते॥
गन्धा यथोपचारेषु पितॄणामतिवल्लभाः।
न तथा विद्यते ह्यन्यदतो देयाः प्रयत्नतः॥
विश्वेषामपि देवानामत्यन्तं प्रीतिरेतत्रः।
गन्धास्तस्मात् प्रयत्नेन गन्धैस्तानपि पूजयेत्॥

वाराहपुराणे।

यः श्राद्धेषु प्रदद्याद्वै गन्धानतिमनोहरान्।
स्वर्गे वराङ्गरागास्तमालिङ्गन्ति सुराङ्गनाः॥
योऽनुलिम्पति गात्राणि श्राद्धं कुर्व्वन् द्विजन्मनां।
देवाश्च पितरश्चैव तस्य तुष्यन्ति सर्व्वदा॥

भगवतीपुराणे।

यश्चन्दनेन गुह्येन सुश्लक्ष्णेन सुगन्धिना।
अनुलिम्पति वै विप्रान् स कदाचिन्न तप्यते॥
तेनैवागरुमिश्रेण परं सौभाग्यमश्नुते।
अगुरोस्तु विलेपेन(१) भुङ्क्ते भोगानमानुषान्॥
यः श्रीखण्डं सकर्पूरं पितृभ्यः प्रतिपादयेत्।

(१) युक्तेनेति।ग०।

यशः प्राप्नोति विपुलं स पृथिव्यां महामतिः ॥
यः कुङ्कुमसमोपेतं ददाति मलयोद्भवं ।
केवलं कुङ्कुमं वापि रूपवान् स प्रजायते ॥
दद्यान्मलयजं दिव्यं यस्तु कस्तूरिकान्वितं ।
कस्तुरीं केवलां वापि स प्राप्नोति महाश्रियं ॥
योयक्षकर्दमं दत्ते श्राद्धेषु श्रद्धयान्वितः ।
स भूपतित्वमासाद्य महेन्द्र इव मोदते ॥
यस्तु श्राद्धे ददेद्गन्धान्नानाकुसुमवासितान् ।
स सर्वकामसम्पन्नः स्वर्गे वैमानिको भवेत् ॥

यक्षकर्दमलक्षणं "कर्पूरागुरुकक्कोलदर्पकुङ्कुमचन्दनैः । यक्षकर्दम इत्युक्तो गन्धः स्वर्गेऽपि दुर्लभः" इति विष्णुधर्मोत्तरोक्तमनुसन्धेयं ।

विष्णुः ।

चन्दन-कुङ्कुम-कर्पूरागुरु-पद्मकान्यनुलेपनाय ।

मार्कण्डेयः ।

चन्दनागुरु-कर्पूर-कुङ्कुमानि प्रदापयेत् ।
अश्वमेधमवाप्नोति पितॄणामनुलेपनात् ॥

मरीचिः ।

कर्पूर-कुङ्कुमोपेतं सुगन्धिसितचन्दनं ।
दैविके त्वथ वा पित्र्ये गन्धदानं प्रशस्यते ॥

ब्रह्मपुराणे ।

श्वेतचन्दन-कर्पूर-कुङ्कुमानि शुभानि च ।
विलेपनार्थं दद्यात्तु यच्चान्यत् पितृसम्मतं ॥

कुष्ठं मांसी बालकञ्च त्वक्कुष्ठी जातिपत्रकं ।
नालिकोशीरमुस्तञ्च ग्रन्थिपर्णञ्च दमनं ।
मुरा चेत्येवमादीनि गन्धयोग्यानि पैतृके ॥

अथ वर्ज्या गन्धाः ।

विष्णुपुराणे ।

श्राद्धे न देया पालङ्क्या तथा निष्पावकोद्भवाः ।

'पालङ्क्या' मुकुन्दाख्यं गन्धद्रव्यं। बालकञ्चाथ पालङ्क्या मुकुन्दः कुन्दकुन्दुरू इति त्रिकाण्डीस्मरणात् ।

नृसिंहपुराणे ।

श्राद्धेषु विनियोक्तव्या न गन्धा जीर्णदारुजाः ।
शुष्कीभावं समासाद्य न च पर्युषिताः क्वचित् ।
न विगन्धाश्च दातव्या भुक्तशेषा विशेषतः ॥

नारदीयपुराणे ।

जीर्णं विकृतगन्धञ्च गन्धं श्राद्धे न योजयेत् ।
पितृकर्मणि तज्ज्ञेन प्रदेयं न च सर्वरं ॥

ब्रह्मपुराणे ।

पूतीकं मृगनाभिञ्च रोचनां रक्तचन्दनं।
कालीयकं जोङ्गकञ्च तुरुष्कञ्चापि वर्जयेत् ॥

'पूतीकं' सुगन्धितृणविशेषः, पूतिकं करञ्जकाष्ठं वा प्रकीर्यः पूतिकरजः पूतिकः कलिकारक इत्यमरसिंहेनाभिधानात्। 'मृगनाभिः' कस्तुरी, तस्याश्च विहितप्रतिषिद्धत्वाद्विकल्पः। 'रोचना' गोरोचना। 'रक्तचन्दनं' प्रसिद्धं। 'कालीयक-जोङ्गके' गन्धद्रव्यविशेषौ। कालीयकञ्च

कालानुसार्य्यस्याथ समानार्थकं, "वंशकागुरुराजार्हलोहं कृमिजजोङ्गक-
मिति सुगन्धद्रव्यप्रकरणे अमरसिंहेनाभिधानात्। 'तुरुष्कः' सिल्हकः।

इति गन्धनिरूपणं।

अथ पुष्पाणि।

ब्रह्माण्डपुराणे।

पितृभ्योयः सुमनसः सुगन्धास्तत्परायणः।
सदा दद्याद्द्विजातिभ्यः सोऽपि याति दिवाकरं॥

वायुपुराणे।

पितृभ्योयस्तु माल्यानि सुगन्धीनि च दापयेत्।
सदा दद्यात् श्रिया युक्तः सोऽपि याति दिवाकरं॥

भविष्यत्पुराणे।

यस्तु श्राद्धे द्विजाग्र्याणां पुष्पाणि प्रतिपादयेत्।
सुगन्धीनि मनोज्ञानि तस्य स्यात्पुण्यमक्षयं॥
सुगन्धिपुष्पगन्धेन प्रीतिं यान्ति पितामहाः।
प्रीयमाणाश्च यच्छन्ति दातुः कामान् यथेप्सितान्॥
अतः पुष्पैश्च पत्रैश्च मञ्जरीभिरथापि वा।
सुकुमारैः किसलयैर्यवदूर्वाङ्कुरैरपि।
संपूजनीयाः पितरः श्रेयःकामेन सर्वदा॥

स्कन्दपुराणे।

गन्धमाल्यप्रिया नित्यं पितरः श्राद्धदेवताः।
अतोगन्धैश्च पुष्पैश्च पूजयेत्तान् सुगन्धिभिः॥
श्रेष्ठानि सर्वभोगेषु पुष्पाणीह परत्र च।

अतोभक्त्या प्रदेयानि पितॄणां कुसुमानि वै ॥
विपरीतफलं लोके यदसत्कृत्य दीयते ।
अतः सत्कृत्य संपूज्य दानमिच्छन्ति सूरयः ॥
न प्रसूनैर्विना पूजा कृता पुण्यतमा भवेत् ।
अतः श्राद्धपरोविद्वान् श्राद्धेन प्रीणयेत् पितॄन् ॥
संपूजयीत प्रथमं पुष्पैः सर्वोत्तमैः सदा ।
अपर्युषितरूपैश्च तथानुपहतैरपि ।
कृमिकीटाद्यविद्धैश्च शुचिभिः प्रोक्षितैरपि ॥

पद्मपुराणे ।

यव-नीवार-मुद्गाश्च शुक्लाः सुमनसस्तथा ।
वल्लभानि प्रशस्तानि पितॄणामिह सर्वदा ॥

नन्दिपुराणे ।

पुष्पजातिर्यदा सृष्टा तदा प्राक् शतपत्रिका ।
सृष्टा तेन च मुख्या सा श्राद्धकर्म्मणि सर्वदा ॥

वायु-ब्रह्माण्डपुराणयोः ।

शुक्लाः सुमनसः श्रेष्ठास्तथा पद्मोत्पलानि च ।
गन्धवर्णोपपन्नानि यानि चान्यानि कृत्स्नशः ॥

अत्र पद्मोत्पलानि शुक्लेतराण्यपि देयानि ।

अत्र विष्णुः ।

जलजानि रक्तान्यपि दद्यात् ।

प्रभासखण्ड-मार्कण्डेयपुराणयोः ।

जात्यश्च सर्वा दातव्या मल्लिका श्वेतयूथिका ।

जलोद्भवानि सर्वाणि कुसुमानि च चम्पकं ॥

'जात्यः' मालत्यः। 'मल्लिका' मुद्गराख्यानि पुष्पाणि। 'श्वेत-यूथिका' हेमकुसुमानि।

धान्यफलशाकान्यभिधाय

मत्स्यपुराणे।

शाकमारण्यकञ्चैव दद्यात् पुष्पाण्यमूनि च।
जाती-चम्पक-रोध्राश्च मल्लिका-बाण-बर्व्वरीः ॥
चूताशोकाटरूषञ्च तुलसीं तिलकं तथा।
पारन्तीं शतपत्रञ्च गन्धनेपालिकामपि ॥
कुब्जकं तगरञ्चैव मृगमारञ्च केतकीं।
यूथिकामतिमुक्ताञ्च श्राद्धयोग्यानि भो द्विजाः ॥
कमलं कुमुदं पद्मं पुण्डरीकञ्च यत्नतः।
इन्दीवरं कोकनदं कह्लारञ्च नियोजयेत् ॥

'चम्पकः' चाम्पेयः। 'रोध्रः' गालवः। 'बाणः' आर्त्तगलः। 'बर्व्वरी' कर्व्वरी। 'चूतः' आम्रः। 'अशोकः' वञ्जुलः। 'आटरूषः' सिंहास्यः। 'तुलसी' सुरसा। अस्याश्च श्राद्धे वर्जनीयत्वमुक्तं स्मृत्यर्थसारकारेण। तत्तु बहुस्मृतीतिहासपुराणेष्वदृष्टत्वान्निर्मूलमिति जानीमः। 'तिलकः' क्षुरकः। 'पारन्ती' शेफालिकासदृशपुष्पं। 'शतपत्रं' प्रसिद्धं। 'नेपालिका' नवमालिका। 'कुब्जकं' कुब्जकं। 'तगरं' गन्धतगरं। 'मृगमारं' श्रावणिकापुष्पं। 'अतिमुक्तकं' माधवीलतापुष्पं। कमलादयः पङ्कजभेदाः प्रसिद्धाः।

अथ वर्ज्यानि पुष्पाणि।

तत्र वायु-ब्रह्माण्डपुराणयोः ।

जपादि सुमना भण्डी रूपिका च कुरण्टकः ।
पुष्पाणि वर्जनीयानि श्राद्धकर्मणि नित्यशः ॥
यानि गन्धादपेतानि उग्रगन्धानि यानि च ।
वर्जनीयानि पुष्पाणि श्राद्धकर्मणि नित्यशः ॥
यानि गन्धादपेतानि उग्रगन्धानि यानि च ।
वर्जनीयानि पुष्पाणि भूमिमन्विच्छता सदा ॥

'जपा' रुद्रपुष्पम् । आदिशब्दः प्रकारवचनः, तेन जपाकुसुमसदृशानां करवीरादिकुसुमानां वर्ज्जनं । 'सुमना' जातिः । सुमना मालतीजातिरिति स्मरणात् । 'भण्डी' मञ्जिष्ठा । 'रूपिका' अर्कः । 'कुरण्टकः' पीतपुष्पसहासहा । जातीकुसुमनिषेधोऽत्र न नित्यः नित्यनिषेधे "जात्यश्च सर्वा दातव्याः" इति पूर्वोक्तवचनस्य निर्विषयत्वमापद्यते । नागरखण्डे ।

जातीपुष्पसमायुक्तं तच्छ्राद्धं व्यर्थतां व्रजेत् ॥

आह अङ्गिराः ।

न जातीकुसुमानि दद्यान्न कदलीपत्रमिति ।
कदलीपत्रमत्र भोजनपात्रतया प्राप्तं निषिध्यते ॥

क्रतुराह ।

असुराणां कुले जाता जाती पूर्वपरिग्रहे ।
तस्या दर्शनमात्रेण निराशाः पितरोगताः ॥

'पूर्वपरिग्रहे' पूर्वजन्मनि देहपरिग्रहावसरे, यद्यपि त्रीणि ह वै यज्ञस्योदराणि अत्र ह्येवावयन्ति अतएवोद्दयतीति वर्म्मामापदेशतयार्थ-

वादस्वरूपे वाक्ये अर्थवादनिर्वाहार्थं गायत्र्यादिष्वावापोद्वापविधिकल्पनवदत्र निन्दार्थवादरूपे वाक्ये निषेधविधिः कल्प्यते तथापि पाक्षिक एवायमपि प्रतिषेध इति न मार्कण्डेयवचनं निर्विषयं किन्त्वनिषिद्धपुष्पान्तरालाभविषयं । प्रतिषेधद्वयं तु तल्लाभविषयमिति मन्तव्यम् ।

आह शङ्खः ।

उग्रगन्धान्यगन्धानि चैत्यवृक्षोद्भवानि च ।
पुष्पाणि वर्जनीयानि रक्तवर्णानि यानि च ।
वनोद्भवानि देयानि रक्तान्यपि विशेषतः ॥

'उग्रगन्धानि' अत्युग्रगन्धानि । 'चैत्यवृक्षः' श्मशानवृक्षः ।

सौरपुराणे ।

अक्षारन्यद्रकपुष्पं शिशुमारं तथैव च ।
सौरभान्यपि सर्वाणि भक्ष-भोज्यानि यानि च ।
एतानि नैव देयानि सर्वस्मिन् श्राद्धकर्मणि ॥

वर्जयेदित्यनुवृत्तौ विष्णुः ।

उग्रगन्धानि कण्टकिजातानि रक्तानि च पुष्पाणि ।

तथा ।

सितानि सुगन्धानि कण्टकिजातानि अपि ।

पद्म-मत्स्यपुराणयोः ।

पद्म-बिल्वार्क-धुस्तूर-पारिभद्राटरूषकाः ।
न देयाः पितृकार्य्येषु पयश्चाजाविकं तथा ॥

पद्मपदं स्थलजं प्रतिषिध्यते । जलजस्य विहितत्वात् । 'बिल्वः'

श्रीफलः । 'धुस्तूरः' उन्मत्तः । 'पारिभद्रः' रक्तस्तवकयुक्तो मन्दारः ।
'आढ़रूष:' सिंहास्यः ।

इति पुष्पनिरूपणं ।

अथ धूपाः ।

वायुपुराणे ।

धूपं गन्धगुणोपेतं ददत्पितृपरायणः ।
लभते सौख्यपत्यानि इह चामुत्र जन्मनि ॥
गुग्गुलादींस्तथा धूपान् पितृभ्यो यः प्रयच्छति ।
संयुज्य मधुसर्पिर्भ्यां सोऽग्निष्टोमफलं लभेत् ॥

अग्निपुराणे ।

गन्धपुष्पैरलंकृत्य ब्राह्मणान् श्राद्धकर्म्मणि ।
तदामोदेन सन्तुष्टाः पितरो भुञ्जते हविः ॥

आदित्यपुराणे ।

धूपैर्मनोरमैर्दिव्यैस्ततः सम्प्रीणयेत् पितॄन् ।
प्रीतास्ते ह्यखिलैः कामैर्दातारं प्रीणयन्त्युत ॥
गन्धमाघ्राय धूपस्य मनःप्रह्लादनं परं ।
पितॄणामक्षया प्रीतिर्जायते नात्र संशयः ॥
नास्ति धूपसमं किञ्चित् पितॄणां प्रीतिकारकं ।
अतः श्राद्धे प्रदातव्यो धूपः पुण्यमभीप्सुभिः ॥

कूर्म्मपुराणे ।

आमोदिना तु धूपेन ततः संधूपयेद्द्विजान् ।
प्रयान्ति तृप्तिमक्षय्यां तेन सर्व्वे पितामहाः ॥

ब्रह्मवैवर्त्ते ।

चन्दनागुरुणी चोभे तमालोशीरपद्मकं ।
धूपञ्च गुग्गुलश्रेष्ठं तुरुष्कं धूपमेव च ॥

धूपाश्चात्र घृतमधुसंयुक्ता देयाः । "मधु-घृतसंयुक्तं गुग्गुलं दद्या-दिति विष्णुस्मरणात् ।

ब्रह्मोऽप्याह ।

धूपार्थे गुग्गुलं दद्यात् घृतयुक्तं मधूत्कटं ।
चन्दनञ्च तथा दद्यात् कर्पूरं कुङ्कुमं शुभं ॥

ब्रह्माण्डपुराणे ।

गुग्गुलादींस्तथा धूपान् पितृभ्यो यः प्रयच्छति ।
संयुक्तान्मधुसर्पिर्भ्यां सोऽग्निष्टोमफलं लभेत् ॥

ब्रह्मपुराणे ।

चन्दनागुरुणी चोभे तथैवोशीरपद्मकं ।
तुरुष्कं गुग्गुलञ्चैव घृताक्तं युगपद्धरेत् ॥

तथा ।

गुग्गुलं चन्दनञ्चैव श्रीवासमगुरु तथा ।
धूपानि पितृयोग्यानि सर्वे गुग्गुलमेव च ॥

विष्णुधर्म्मोत्तरे ।

धूपो गुग्गुलजो देयस्तथा चन्दनसारजः ।
अगरुश्च स कर्पूरस्तुरुष्कश्च तथैव च ॥

धूपभेदास्तु भविष्यत्पुराणोक्ता ग्राह्याः ।

तद्यथा ।

अगुरु चन्दनं मुस्ता सिह्लकं वृषणं तथा ।
समभागन्तु कर्त्तव्यं धूपोऽयममृताङ्कयः ॥
श्रीखण्डं ग्रन्थिसहितमगुरुं सिह्लकं तथा ।
मुस्तामिन्दुञ्च भूतेशं शर्कराञ्च हरेरिह ॥
इत्येषोऽनन्तधूपश्च कथितोदेवसत्तम ।
कृष्णागुरुं सिह्लकञ्च वालकं वृषणं तथा ॥
चन्दनं तगरं मुस्ता प्रबोधः शर्करान्वितः ।
कर्पूरं चन्दनं कुष्ठमुशीरं सिह्लकं तथा ॥
ग्रन्थिकं वृषणं भीमं कुङ्कुमं मञ्जनं तथा ।
हरीतकी तथोशीरं यक्षधूप उदाहृतः ॥
वृषणं सिह्लकं विप्र श्रीखण्डमगुरुं तथा ।
कर्पूरञ्च तथा मुस्तां शर्करां सलचं द्विज ॥
इत्येष विजयोधूपः स्वयं देवेन निर्म्मितः ।
कर्पूरं चन्दनं मांसी नकपत्रैला लवङ्गकं ॥
अगुरु सिह्लकं धूपं प्राजापत्यं प्रचक्षते ।
श्रीखण्डममरं कुष्ठं कर्पूरं सिह्लकं तथा ॥
अञ्जनं शर्करा कृष्णं महाङ्गं सिह्लकं तथा ।
महाङ्गोऽयं स्मृतोधूपः प्रियोदेवस्य सर्वदा ॥

देवीपुराणे ।

बालाराजसमायुक्तः तथा कुन्दुरुसंयुतः ।
श्रीवेष्टगुग्गुलकृतो धूपः पञ्चरसोमतः ॥

कालोत्तरे ।

कर्पूरदार्वगुरुभी रक्तचन्दनसंयुतैः ।
धूपः समुद्भवो नाम सर्वदैवतवल्लभः ॥

एते चाम्बुनादयो धूपाः प्राण्यङ्गद्रव्यपरिहारेणोपकल्प्य श्राद्धे नियोज्याः । "सौवर्णं सर्वं न धूपार्थे तैले घृते च दद्यात्" इति विष्णुस्मरणात् ।

देवलोऽप्याह ।

ये हि प्राण्यङ्गजा धूपा बस्तवाताहताश्च ये ।
न ते श्राद्धे नियोक्तव्या ये च के चोपगन्धयः ।
घृतं न केवलं दद्यात् दुष्टं वा तृणगुग्गुलं ॥

इति धूपनिरूपणं ।

अथ दीपाः ।

वायुपुराणे ।

दीपं पितृभ्यः प्रयतः सदा यस्तु प्रयच्छति ।
गतिमप्रतिमाञ्चक्षुस्तस्मात् स लभते शुभं ॥
तेजसा यशसा चैव आयुषा च बलेन च ।
भुवि प्रकाशो भवति भ्राजते च त्रिविष्टपे ।
अप्सरोभिः परिवृतो विमानाग्रे स मोदते ॥

ब्रह्मपुराणे ।

श्राद्धदीपप्रदानेन तेजस्वी जायते नरः ।
रूपवान् धनवान् भोगी सुखमैश्वर्यमश्नुते ॥
तस्माद्दीपः सदा देयो यजमानेन वै पितॄन् ।
दीपहीनं ददच्छ्राद्धमन्धे तमसि मज्जति ॥

प्रतिभोक्तृद्विजं दीपाः स्थापनीयाः प्रयत्नतः।
पितृयाणेषु मार्गेषु स आलोकः प्रकाशते॥

विष्णुधर्म्मोत्तरे।

श्रद्धया श्राद्धदेशेषु दीपदस्तु तदुत्तमं।
लभते नात्र सन्देहः कान्तिमांश्च प्रजायते॥
दीपः प्रकाशः परमः प्रकाशो ज्ञानमुत्तमं।
अतः श्राद्धे ददद्दीपं ज्ञानवानभिजायते॥
य इच्छेद्विमलं ज्ञानं तमोनिर्मूलनं परं।
स भक्त्या पितृदेवेभ्यो दीपमेव प्रयच्छतु॥
यः स्वेन तेजसा विश्वं प्रदाता येन कृत्स्नशः।
वाञ्छति व्याप्यमानं वै श्राद्धे दीपप्रदोऽस्तु सः॥
यथा निहन्ति ध्वान्तानि दीपः प्रज्वलितोऽभितः।
तथैव सर्व्वपापानि श्राद्धे दत्तो निहन्ति सः॥

स्कन्दपुराणे।

स्थाप्याः प्रतिद्विजं दीपाः श्वेतसूत्रजवर्त्तयः।
गव्येन माहिषेणापि घृतेन घृतभाजनाः॥
अथवा तिलतैलेन पूरिता विमलार्च्चिषः।
पितृनुद्दिश्य दातव्याः प्रत्येकं ते यथाविधि॥
तेनालोकेन पितरो दीप्यन्ते दिवि सर्व्वतः।
दातुरिष्टान् प्रयच्छन्ति कामान् कामावसायिनः॥

पद्मपुराणे।

घृतप्रज्वालितं दीपं पितृभ्यो यः प्रयच्छति।

स विराजेषु लोकेषु चरन् न प्रतिहन्यते॥
गवां घृतेन तथापि यो दीपयति दीपकं।
गवामेव स लोकेषु लोकेशैः सह मोदते॥
घृताभावे तु यो दीपं तिलतैलप्रवर्त्तितं।
प्रयच्छति पितॄणां वै सालोक्यं तस्य भानुना॥
अलाभे तिलतैलस्य स्नेहैः प्राण्यङ्गवर्जितैः।
यः श्राद्धे दीपदः सोऽपि तमस्तरति दुस्तरं॥

कालिकापुराणे।

श्वेतवर्त्तिकृतान् दीपान् गव्यसर्पिःप्रपूरितान्।
दीपिकां धातुसम्भूतां सारदारुमयीमपि॥
अलाभे मृण्मयीं वापि मनोज्ञामभिसंस्थितां।
यो ददाति पितृभ्यस्तु तस्य पुण्यफलं शृणु॥
तेजसा यशसा कान्त्या प्रज्ञया परया श्रिया।
भ्राजमानः स हि स्वर्गे विमानवरमास्थितः॥
रमते भुवने दिव्ये रत्नालोकसमाकुले।
अभ्यर्च्य यः पितॄणां वै कुर्य्यादारात्रिकं नरः॥
स हि नीराज्यते नाके दिव्यैरप्सरसाङ्गणैः।
धात्वादिनिर्मितां रम्यां दीपिकां श्राद्धकर्म्मणि॥
पितृनुद्दिश्य यो दद्यात् स भवेद्भाजनं श्रियः।
यो धूपदहनं पात्रं पात्रमारात्रिकस्य च।
दद्यात् पितृभ्यः प्रयतस्तस्य स्वर्गेऽक्षया गतिः॥

विष्णुः।

दीपार्थं स्नेहद्रव्येषूपकल्पनीयम् ।

मरीचिः ।

घृताद्वा तिलतैलाद्वा नान्यद्रव्यात्तु दीपकमिति ।

'अन्यद्रव्यं' वसामेदोरूपं विवक्षितं । न पुनरतसीकुसुम्भादि-बीजसम्भवं स्नेहद्रव्यं ।

यत आह मनुः ।

घृतेन दीपो दातव्यस्तथवाप्योषधीरसैः ।
वसामेदोद्भवं दीपं प्रयत्नेन विवर्जयेत् ॥

'वसा' पाकात्समुद्भूतो मांसस्नेहः । मेदस्तु हृदयकमलाच्छादको मांसविशेषः । पाकात्समुद्भूतस्तदीयस्नेहो मेदःशब्देन लक्ष्यते । मेदः-शब्दोऽकारान्तोऽप्यस्ति । मेदिनीत्यादिषु दर्शनात् ।

अथाच्छादनं ।

पद्मपुराणे ।

संपूज्य गन्धपुष्पाद्यैर्दद्यादाच्छादनं ततः ।
धौतं सदृशं नूनं निश्छिद्रममलीमसं ॥
तस्याभावे तु देयं स्यात् सवर्णैः क्षालितन्तु यत् ।
प्रदेयं पितृकार्येषु कारुधौतं न जातुचित् ॥

भगवतीपुराणे ।

अधरीयोत्तरीयार्थमुद्दिश्यैकैकमादरात् ।
वासोयुगं प्रदातव्यं पितृकृत्ये विपश्चिता ।
निष्क्रयो वा यथाशक्ति वस्त्रालाभे प्रदीयते ॥

स्कन्दपुराणे ।

महाधनानि वासांसि पितृभ्यो यः प्रयच्छति ।
धनधान्यसमृद्धोऽसौ सुवेषश्च प्रजायते ॥
रूपवान् सुभगः श्रीमान् वनितानाञ्च वल्लभः ।
आयुरारोग्यसम्पन्नः कीर्त्तिं विन्दति चामलां ॥
चन्द्रिकाजालशुभ्राणि यः क्षौमाणि प्रयच्छति ।
स चान्द्रमसमासाद्य लोकं दीव्यति देववत् ॥
दत्त्वा क्षौमाणि रक्तानि सूर्य्यलोकं समश्नुते ।
पीतानि तानि दत्त्वा वै याति लोकं मधुद्विषः ।
चित्राणि दत्त्वा माहेन्द्रे लोके नित्यं महीयते ॥
पट्टसूत्रमये दत्त्वा वाससी पितृतत्परः ।
रूपसौभाग्यसम्पन्नो राजराजो भवेदिह ॥
कौसुम्भान्यपि वासांसि पितृभ्यो यः प्रयच्छति ।
स नाकपृष्ठे रमते दिव्यैर्भोगैः समावृतः ॥
कार्पाससूत्रजं वासः सूक्ष्मञ्चाति शोभनं ।
यो ददाति पितॄणां वै सोऽनन्तं सुखमाप्नुयात् ॥
मञ्जिष्ठाद्यैः शुभैरागैरञ्जितं वा मनोरमं ।
प्रदाय पितृदेवेभ्यः परमामृद्धिमृच्छति ॥

विष्णुधर्मोत्तरे ।

बहुमूल्यानि वासांसि क्षौमादीनि महामतिः ।
श्राद्धे विश्राणयेद्यस्तु तस्य विष्णुः प्रसीदति ॥
यः कञ्चुकं तथोष्णीषं पितृभ्यः प्रतिपादयेत् ।
द्वन्द्वोद्भवानि दुःखानि स कदाचिन्न पश्यति ॥

ददाति यः प्रसन्नात्मा पटान् कञ्चुकबन्धनान्।
विमुक्तः पापबन्धेभ्यः सोऽग्र्यां विन्दति सम्पदं॥
स्त्रीणां श्राद्धेषु सिन्दूरं दद्युश्चण्डातकानि च।
निमन्त्रिताभ्यस्त्रीभ्यो ये ते स्युः सौभाग्यसंयुताः॥
'चण्डातकानि' स्त्रीपरिधानोचितान्यंशुकानि।
वस्त्रस्थापनभाण्डानि सवस्त्राणि प्रयच्छति।
यः पितृभ्यः स सम्पद्भिः सर्वाभिरभिपूर्य्यते॥
शीतवातसमुद्भूतां पीड़ां वारयितुं क्षमान्।
यः प्रावारानतिघनान् विशालान् सुदृढ़ान्नवान्॥
दद्यात् पितृभ्यस्तस्येह द्वन्द्वदुःखं न विद्यते।
ऊर्णायुलोमरचितान् सुविशालान् महापटान्॥
विचित्रान् विविधैरागैर्वातप्रावरणोचितान्।
प्रयच्छति पितृणां यः स सदारोग्यवान् भवेत्॥
वायुपुराणे।
कौशेयं क्षौमकार्पासं दुकूलमहतं तथा।
श्राद्धे ह्येतानि यो दद्यात् कामानाप्नोति पुष्कलान्॥
तथा।
वासो हि सर्वदेवत्यं सर्वदेवैरभिष्टुतं।
वस्त्राभावे क्रिया न स्याद्यज्ञदानादिका क्वचित्॥
तस्माद्वस्त्राणि देयानि श्राद्धकाले विशेषतः।
ददद्धेतान्यवाप्नोति यज्ञदानतपांसि च॥
ब्रह्माण्डपुराणे।

आच्छादनञ्च यो दद्यादहतं श्राद्धकर्मणि ।
आयुः प्रकाममैश्वर्य्यं रूपञ्च लभते तु सः ॥

अहतलक्षणमाह प्रचेताः ।

ईषद्धौतं नवं चैव सदृशं यन्न धारितं ।
अहतं तद्विजानीयात् सर्वकर्मसु पावनं ॥

'ईषद्धौतं' अकारुधौतं ।

अतएव वृद्धमनुः ।

स्वयं धौतेन कर्त्तव्या क्रिया धर्म्या विपश्चिता ।
न तु नेजकधौतेन नोपभुक्तेन वा क्वचित् ॥

'नेजकः' रजकः । स्वयंग्रहणादेव नेजकनिवृत्तौ पुनर्नेजकप्रतिषेधोऽन्येनापि सवर्णेन धौतस्य क्रियार्हत्वज्ञापनार्थः ।

श्राद्धमधिकृत्य ब्रह्मवैवर्त्ते ।

क्षौमकौशेयपत्त्रार्णास्तथा प्रावरकं बलात् ।
अजिनं रौरवं यत् स्यादौर्णिकं मृगलोमकं ॥
दत्त्वा ह्येतानि विप्रेभ्यो भोजयित्वा यथाविधि ।
प्राप्नोति श्रद्दधानस्तु वाजपेयस्य यत्फलं ॥
बह्वीनार्य्यः सुरूपाश्च पुत्रा भृत्याश्च किङ्कराः ।
वशे तिष्ठन्ति भूतानि वपुर्विन्दत्यनामयं ॥
अलक्ष्मीं नाशयत्याशु तमः सूर्य्योदये यथा ।
भ्राजते च विमानाग्रे नक्षत्रेष्विव चन्द्रमाः ॥
नित्यश्राद्धेषु यो दद्याद्वस्त्रं पितृपरायणः ।
सर्वान् कामानवाप्नोति राज्यं स्वर्गं तथैव च ॥

आदित्यपुराणे।

न कृष्णवर्णं दातव्यं वासः कार्पाससम्भवं।
पितृभ्यो नापि मलिनं नोपभुक्तं कदाचन।
न च्छिद्रितं नापदशं न धौतं कारुणापि च॥

ब्रह्माण्डपुराणे।

कार्पासं नैव दातव्यं पितृभ्यः कृष्णमंशुकं।
कृष्णं वापि प्रदातव्यमन्यत्कार्पाससम्भवात्॥
नामापि न ग्रहीतव्यं नीलीरक्तस्य वाससः।
दर्शनात् कीर्त्तनान्नील्या निराशाः पितरो गताः॥

ब्रह्मवैवर्त्ते।

यज्ञोपवीतं दातव्यं वस्त्राभावे विजानता।
पितॄणां वस्त्रदानस्य फलं तेनाश्नुतेऽखिलं(१)॥

शातातपः।

युवा सुवासा इति वस्त्रं दद्यात्। अभावे यज्ञोपवीतमिति।

अथेदं यज्ञोपवीतं शूद्रेण स्वपितृभ्योदेयं न वेति विचार्य्यते। तत्र तावद्देयमित्युच्यते। सामान्येन श्राद्धे देयत्वाभिधानात्। न च शूद्रस्य यज्ञोपवीताभावादशक्तेरदानमिति वाच्यं। क्रयसम्पादितस्य दानसम्भवात्। न च क्रीतस्याध्वनीयत्वाभाववत् क्रयोत्पादितस्य ब्रह्मसूत्रस्य क्रेतारं प्रति यज्ञोपवीतत्वाभाव इति वाच्यं। आदधीतेति कर्तृगामिक्रियाफलप्रतिपादकात्मनेपदसामर्थ्यावगताधातृपुरुषैकसम्बन्धादाहवनीयत्वोत्पत्त्यनुरोधात्। क्रीतस्याहवनीयत्वाभावोवर्ण्यते। ननु यज्ञो-

(१) तेनाप्नुतेऽखिलमिति ग०।

पवीतविधानात्मनेपदमस्ति । विद्यमानमप्यविवक्षितं भविष्यति यज्ञोपवीतदानविधिदर्शनात् । न च शूद्रश्राद्धे न दातव्यं यज्ञोपवीतमित्यपवादो दृश्यते । ननु येन पितरः प्रीयन्ते तत्पितृभ्यो देयं । श्राद्धीयस्य दानस्य पितृप्रीत्यर्थत्वात् । न च यज्ञोपवीतं शूद्रपितॄन् प्रीणयति । न तावद्भूषणत्वेन हारकेयूरादिवत् वर्णनिकभूषणप्रत्ययवेद्यत्वाभावेनाभूषणत्वात् । यस्तु परिचयविशेषप्रसूतवासनो नीतोऽस्य भूषणभावः सोऽपि त्रैवर्णिकान् प्रत्येवेति न शूद्रपितृत्वप्रयं प्रभवति । मैवं । यद्विहितमप्रतिषिद्धं वा श्राद्धे दीयमानं ब्राह्मणान् प्रीणयति तदेतदधिष्ठाननयोद्देश्यान् पितॄन् । न तु यज्जीवन्तं प्रीणयति तदेव पितृत्वं गतमपीति नियमोऽस्ति । कोजानीते जन्मान्तरे कां योनिं गतोऽसाविति । अतएव स्त्रीश्राद्धे स्त्रीभूषणानि न दीयन्ते, यज्ञोपवीतानि दीयन्ते । न च परिव्राजकश्राद्धे यज्ञोपवीतं न दीयते, अलाबुपत्रादि वा दीयते । न च यतिब्रह्मचारिश्राद्धे मधुमांसं न दीयते, येन जीवता यत्पायसादिकं वर्जितमासीत् तत्तदीयश्राद्धे न दीयते । नत्वनौचित्यादनुपयोगात्तदपि न देयमेवेति चेत् । शिष्टाचारे तथानुपलम्भात् । किञ्चेदमाच्छादनस्थाने यज्ञोपवीतं विधीयते । आच्छादनेन च शूद्राणामप्युपयोगोऽस्त्येव । अतः शूद्रश्राद्धे कामं यज्ञोपवीतं देयम् । आच्छादनप्रतिनिधित्वव्यतिरेकेण गन्धादिवत् वक्ष्यमाणप्रकारेण यद्विहितं तदपि देयमेव । अपवादाभावात् ।

इत्याच्छादननिरूपणम् ।

अथ यज्ञोपवीतं ।

आदित्यपुराणे ।

पितॄन् सत्कृत्य वासोभिर्दद्याद्यज्ञोपवीतकं ।
यज्ञोपवीतदानेन विना श्राद्धं तु निष्फलं ।
तस्माद्यज्ञोपवीतस्य दानमावश्यकं स्मृतं ॥

भविष्यत्पुराणे ।

दद्याद्यज्ञोपवीतानि पितॄणां प्रीतये सदा ।
श्रद्धावान् धार्म्मिकस्तेन जायते ब्रह्मवर्चसि ॥

कूर्म्मपुराणे ।

यो ब्राह्मणेन शुचिना ब्रह्मसूत्रं विनिर्मितं ।
पितृभ्यो यच्छति प्राज्ञः स भवेद्वेदपारगः ॥

वायुपुराणे ।

उपवीतं तु यो दद्याच्छ्राद्धकर्मणि धर्मवित् ।
पावनं सर्वविप्राणां ब्रह्मदानस्य तत्फलं ॥

चमत्कारखण्डे ।

सितसूक्ष्मेण सूत्रेण रचितं मन्त्रपूर्वकम् ।
उपवीतं ददच्छ्राद्धे मेधावानपि जायते ॥
चामीकरमयं दिव्यं पितृणामुपवीतकं ।
दत्वा चामीकरमयैर्विमानैर्दिवि दीव्यति ॥
राजतान्युपवीतानि पितॄणां ददतः सदा ।
आयुः प्रजा च तेजश्च यशश्चैवाभिवर्द्धते ॥

पूर्वं वस्त्रालाभे तत्प्रतिनिधित्वेन यज्ञोपवीतदानमुक्तं । अत्र तु सत्यपि वस्त्रे गन्धपुष्पादिवत्मुख्यतयैव यज्ञोपवीतं देयत्वेन विधीयत

इति गम्यते । पित्रम् सत्कृत्य वासोभिरित्यादिषु समुच्चयदर्शनात् ।
तथा च न्युब्जपात्रं कृत्वाह वैजवापः ।

तस्योपरि कुशान् दत्त्वा प्रदद्याद्दैवपूर्वकं ।
गन्धपुष्पाणि धूपञ्च दीपं वस्त्रोपवीतकम् ॥

इत्यत्रोपवीतस्य देयत्वेन विधानात् गन्धपुष्पादिवत्मुख्यतयैव यज्ञोपवीतं देयत्वेन विधीयत इति गम्यते ।

इति यज्ञोपवीतनिरूपणम् ।

अथ दण्ड-योगपट्टौ ।

विष्णुधर्मोत्तरे ।

दण्डान् श्राद्धेषु यो दद्यात् पितृप्रीत्यै महात्मवान् ।
कदाचित्तं न बाधन्ते व्यापदः श्वापदोद्भवाः ॥
दण्डांश्च योगपट्टांश्च योगिभ्यो यः प्रयच्छति ।
कामैस्तमभिवर्द्धन्ते पितरो योगवित्तमाः ॥
पालाशान् वैणवांश्चापि यस्तु दण्डान् यथोचितं ।
व्रतिभ्योऽथ ग्रहस्थेभ्यो यतिभ्यः पितृतुष्टये ॥
ददाति योगपट्टांश्च पट्टसूत्रादिनिर्मितान् ।
स योगिनां कुले भूत्वा योगिराजः प्रजायते ॥

आदित्यपुराणे ।

वैणवान् सुदृढान् दण्डान् ऋज्वान् सन्नतपर्वणः ।
पितृप्रीतिकृते दत्त्वा न भयं जातु विन्दति ॥
आयसेन खनित्रेण मूलदेशे परिष्कृतान् ।
मृन्कुशानां यथाकालं(१) खननेषु क्षमान भृशं ॥

(१) यथाकामंमिति ग॰ ।

केवलान्वाय दण्डान् वा यः श्राद्धे प्रतिपादयेत्।
तस्य श्रद्धाञ्च मेधाञ्च शौचमास्तिक्यमेव च।
इह जन्मनि चान्यत्र प्रयच्छन्ति पितामहाः॥

स्कन्दपुराणे।

योगपट्टान् मृदून् भव्यान्[1] यो वै पितृपरायणः।
विश्राणयति विप्रेभ्यः स योगं विन्दते ध्रुवम्॥
योगिनामुपयुक्तानि वस्तून्यन्यानि यानि च।
तानि दत्त्वा पितृन् प्रीणन् सद्यस्तरति दुष्कृतं॥
पदार्थान् यस्तु दण्डादीन् योगिनामुपयोगिनः।
ददाति श्रद्धया युक्तः स सुखीह परत्र च॥

आह जातूकर्ण्यः।

दण्डं दत्त्वा द्विजाग्र्याणां पित्र्ये कर्मणि भक्तिमान्।
अदण्डनीयो भवति यमस्यापि न संशयः॥

आह शालङ्कायनः।

प्रदाय वैणवीं यष्टिं नूतनां सुदृढां मृदुं।
सत्वचामनुल्वणग्रन्थिं द्विजाय श्राद्धभोजिने॥
विजयी जायते नित्यं न पश्यति पराजयं।
स चेद्भवति कल्माषी सर्वंस्तरति कल्मषं॥

इति दण्डयोगपट्टौ।

अथ कमण्डल्वादिजलपात्राणि।

भविष्यत्पुराणे।

---

(१) रम्यानिति ख०।

श्राद्धेषु भक्तिसंयुक्तो जलपूर्णं कमण्डलुं ।
दद्यादभिनवं रम्यं द्विजेभ्यः पितृतृप्तये ॥
पितरो द्वादशाब्दानि तेन स्युरभितर्पिताः ।
दाता च सुखसत्त्वं सर्वतोऽप्यभिविन्दति ॥

अग्निपुराणे ।

सर्वेषु पितृदेवेषु प्रधानं द्वयमेव हि ।
अन्नञ्च सलिलञ्चेति परं तृप्तिकरे शुभे ॥
अन्नादपि वरं नूनं जलमेव न संशयः ।
न बाधते क्षुधा तादृक् यथा पीड़यते तृषा ॥
विनाप्यन्नं कदाचिच्च प्राणिनः प्राणितुं क्षमाः ।
क्षणार्द्धमपि जीवन्ति तृषार्त्ता नैव देहिनः ॥
मूर्च्छामुपागताश्चैव संसिक्ताः शिशिरैर्जलैः ।
लभन्ते चेतनां सद्यस्तस्मात् सञ्जीवनं हि तत् ॥
अतोऽयं सलिलं देयं प्रमीतानां विशेषतः ।
परां निर्वृतिमायान्ति सलिलाप्यायनेन ते ॥
परतस्ताः परे लोके प्राणिनः पीड़िताम्तृषा ।
सलिलान्यभिवाञ्छन्ति दीयमानानि वंशजैः ॥
अतोऽर्थं तर्पणं कार्यं पितॄणां सलिलैः शुभैः ।
जलपूर्णानि पात्राणि प्रदेयानि च पर्वसु ॥
ग्रीष्मे धर्मघटा देया ब्राह्मणेभ्योऽनुवासरं ।
तथाक्षयतृतीयायां पूर्णान् कुम्भान् प्रदापयेत् ॥
अश्वत्थसेचनं कार्यं पितॄणां तृप्तयेऽन्वहं ।

श्राद्धे कमण्डलून् दद्यात् पूरितान् हिमवारिणा ॥
एवं नानाप्रकारं यः पितॄणां यच्छते जलं।
सर्व्वकामैः समं तृप्तश्चिरं स्वर्गेऽभिमोदते ॥

नागरखण्डे ।

कमण्डलुं जलापूर्णं दत्त्वा श्राद्धे समाहितः ।
पूर्णकामैरशेषैश्च सोऽक्षयां लभते गतिं ॥

प्रभासखण्डे ।

कमण्डलुञ्च यो दद्याद्ब्राह्मणे वेदपारगे ।
मधुक्षीरस्रवा धेनुर्दातारमनुगच्छति ॥
पक्वपद्मस्तु यो दद्याच्छ्राद्धकाले कमण्डलुं ।
काञ्चनेन विमानेन किङ्किणीजालमालिना ।
रमते चिररात्राय सुप्तो मेरुमूर्द्धनि ॥

वायुपुराणे ।

यः काञ्चनमयं दिव्यं प्रयच्छति कमण्डलुं ।
धेनुं स लभते दिव्यां घटप्रस्रुतिदोहनां ॥

नरसिंहपुराणे ।

दद्यात् पितॄणामापूर्णं यः कमण्डलुमम्भसा ।
घृतकुल्यामध्यगतं मधुकुल्यानुयाति तं ॥
स्वर्णादिधातुघटितं यः प्रदद्यात् कमण्डलुम् ।
पितृभ्यः स चिरं भोगैर्मोदते काञ्चनाचले ॥
यो ददाति पितॄणां हि राजतं वै कमण्डलुम् ।
सम्पन्नः सकलैरङ्गैः स राजा धार्मिको भवेत् ॥

कमण्डलुं ताम्रमयं श्राद्धेषु प्रददाति यः ।
स मनस्याभिया युक्तः कुले भवति जायते ॥
काष्ठेन निर्मितं यस्तु नारिकेरमथापि वा ।
दद्यात् कमण्डलुं श्राद्धे स श्रीमानभिजायते ॥
चर्मणा निर्मितं वारिपात्रं नानाविधन्तु यः ।
प्रतिपादयति श्राद्धे स सुखी जायते चिरं ॥
यो मृत्तिकाविरचितान् श्राद्धेषु करकान्नवान् ।
प्रयच्छति महामेधाः स दुःखं नैव विन्दति ॥

स्कन्दपुराणे ।

यस्तडागांस्तथा वापीरपि कूपान् प्रपास्तथा ।
उत्सृजेत् पितृतृप्त्यर्थं ब्रह्मलोकं स गच्छति ॥
मणिकाननधना पूर्णान् प्रदद्याद्वा गलन्तिकां ।
प्रदद्यात्करकांश्चापि यदि वा करपत्रिकाः ।
श्राद्धकाले यथाशक्ति सोऽक्षयं विन्दते सुखं ॥

वायुपुराणे ।

दत्त्वा पवित्रं योगिभ्यो जन्तुवारणमम्भसः ।
श्राद्धे निष्कसहस्रस्य फलं प्राप्नोति मानवः ॥

इति कमण्डल्वादिजलपात्राणि ।

अथ छत्रम् ।

वायुपुराणे ।

श्रेष्ठं छत्रञ्च यो दद्यात् पुष्पमालादिशोभितं ।
प्रासादो वृषभो भूत्वा गच्छन्तमनुगच्छति ॥

हरिविष्णुपुराणे ।

छत्रं विचित्रं यो दद्यात् पितॄणां श्रेयसान्वितः ।
स विन्दति न सन्देहः सन्तापं कुत्रचिन्न हि ॥

पद्मपुराणे ।

यो वै प्रयच्छति छत्रममुकस्येदमस्त्विति ।
तेन सन्तारितस्तापात् स भवेदायुगक्षयात् ॥

भगवतीपुराणे ।

वर्षातपत्राणयोग्यमातपत्रं प्रयच्छता ।
समुद्धृताः स्युः पितरो दुस्तरात् दुःखवारिधेः ॥

नारदीयपुराणे ।

दद्यात् पितॄणां यः छत्रं वृष्ट्यातपनिवारणं ।
सहाभूतसमुद्भूतां नैव पीड़ां स पश्यति ॥

ब्रह्मवैवर्त्ते ।

छत्रं नरपतेर्योग्यं नानाशोभासमन्वितं ।
छत्रवाहाय वृत्तिञ्च परिकल्प्य यथोचितं ॥
प्रदद्याद्विप्रमुख्याय पितॄनुद्दिश्य यः स्वकान् ।
स प्रशास्ति नरः कृत्स्नमेकच्छत्रं महीतलं ॥
छत्रं शतशलाकं यः सितवस्त्रोपशोभितं ।
पितॄणां प्रयतो दद्यात् सोऽपि राजा भवेदिह ॥
मयूरपिच्छैर्बहुभिर्निर्मितं रुचिराकृति ।
छत्रं ददाति यस्तस्य विहारो नन्दने वने ॥
यः प्रदद्याल्लघुच्छत्रं रम्यमातपवारणं ।

श्राद्धकाले स मनुजो न क्वचित्परितप्यते ।
यो वृष्टिवारणं छत्रं वर्षाकाले प्रयच्छति ॥
स्वपितॄणां हितार्थाय स दुःखैर्नाभिभूयते ।

इति छत्रनिरूपणम् ।

अथोपानत्पादुके ।

वायुपुराणे ।

श्राद्धेषूपानहौ दद्याद्ब्राह्मणेभ्यो विशेषतः ।
दिव्यं स लभते चक्षुर्वाजियुक्तान् रथांस्तथा ॥

ब्रह्मपुराणे ।

उपानद्युगलं यस्तु श्राद्धकर्मणि धर्मवित् ।
एकैकस्मै द्विजाग्र्याय पित्र्यं संप्रयच्छति ॥
पितॄणां तत्परे लोके विमानमुपतिष्ठते ।
दातापि स्वर्गमाप्नोति मृत्युकैर्दुस्तरैर्यैः ॥

देवीपुराणे ।

उपानहौ प्रयच्छन्ति ये पितृभ्यः समाहिताः ।
अश्वदानं कृतं तैस्तु नात्र कार्या विचारणा ॥

आदित्यपुराणे ।

प्रतप्तवालुकाः केचित् केचिदङ्गारसङ्कुलाः ।
लोहकण्टकसङ्कीर्णाः केचिद्व्यालसमाकुलाः ॥
यमलोकस्य पन्थानः प्रमीतानां सुदुस्तराः ।
उपानद्दानमेवैकं तेषु तारयितुं क्षमं ॥
उपानहौ स्वयं दत्वा द्विजेभ्यो वै यथाविधि ।

येभ्योवा यच्छेद्यैर्दत्ते पन्थानं ते तरन्ति तं ॥
एतस्मात् कारणान्नित्यं श्राद्धे दानमुपानहोः ।
पुराणज्ञाः प्रशंसन्ति दानमन्यसमं न तत् ॥

सौरपुराणे ।

निर्माय सुदृढे दद्याद्दुर्गन्धेन चर्मणा ।
न न्यूने नातिरिक्ते च पादयोः सुखदे मृदू ॥
उपानहौ ब्राह्मणेभ्यः पितॄणां सुखहेतवे ।
प्रीयन्ते पितरस्तस्य प्रीता यच्छन्ति वाञ्छितं ॥

वायुपुराणे ।

ऋजू पूर्णे तु यो दद्यात् पादुके श्राद्धकर्मणि ।
शोभनं लभते यानं पादयोः सुखमेव च ॥

नन्दिपुराणे ।

यः पादुके प्रदद्यात्तु पितॄनुद्दिश्य धर्मवित् ।
तस्य पुण्येषु लोकेषु भवेदप्रतिघा गतिः ॥

चमत्कारखण्डे ।

धात्वादिनिर्मितं दद्यात् पितृभ्यः पादुकायुगं ।
यस्तस्य देवलोकेषु गतिर्वैमानिकी भवेत् ॥
गजदन्तकृते यस्तु पादुके संप्रयच्छति ।
स वै चित्राणि यानानि लभते प्रेत्य चेह चेति ॥
यः पादुके प्रयच्छेत्तु सारदारुमये शुभे ।
पितृभ्यः सोऽपि मेधावी सुखमत्यन्तमश्नुते ॥

इत्युपानत्पादुकानिरूपणम् ।

अथासनानि ।

ब्रह्मपुराणे ।

आसनानि च रम्याणि पितृभ्यो यः प्रयच्छति ।
स आस्ते सुचिरं कालं त्रिदशैरभिपूजितः ॥

देवीपुराणे ।

पीठान्यतिमनोज्ञानि पितॄणां प्रददाति यः ।
तस्य पीठेश्वरी नित्यं वरान् यच्छति वाञ्छितान् ॥

आदित्यपुराणे ।

सुसन्नानि विशालानि प्रदद्यादासनानि यः ।
श्राद्धेषु तस्य भवने सदास्ते पद्मसम्भवा ॥

गारुडपुराणे ।

प्रयच्छत्यासनं यस्तु पितृभ्यः सुमहामतिः ।
स्वैरं वैरविनिर्मुक्तश्चिरमास्ते त्रिविष्टपे ॥

चमत्कारखण्डे ।

चामीकरमयं श्राद्धेष्वासनं यस्तु दापयेत् ।
तस्यासनं मेरुपृष्ठे समीपे परमेष्ठिनः ॥
यः पितॄणां सुघटितं दद्याद्राजतमासनं ।
स स्वर्गे सुखमासीनः क्रीडते कालमक्षयं ॥
येन ताम्रमयं दत्तमासनं पितृकर्मणि ।
स वै दिव्यासनारूढो न हि प्रच्यवते चिरं ॥
प्रदद्यादासनं यस्तु निर्मितं कारदारुभिः ।
तस्य नाकसदस्तोषैः कल्प्यते प्रथमासनं ॥

विष्णुधर्म्मोत्तरे ।

यस्तु भद्रासनं चारु पितॄणां प्रतिपादयेत् ।
स वै सिंहासनासीनश्च्यवते न चिरादपि ॥
यस्त्वासनं वस्त्रमयं हंसपिच्छैः सुसम्भृतं ।
प्रयच्छति महीपालास्तमासीनमुपासते ॥
तूलैः पूर्णोदरं वास्त्रमासनं यो निवेदयेत् ।
पितॄणामादरादेनं प्रत्यासीदन्ति सम्पदः ॥
यः पट्टगद्दिकाः श्राद्धे गद्दिकाश्च मनोहराः ।
ददाति तस्य हि स्वर्गे कल्प्यते दिव्यमासनं ॥
पितॄनुद्दिश्य योगिभ्यो दत्त्वा कुशमयोर्वृषीः ।
सर्वसङ्गविनिर्मुक्तो विशुद्धात्मा स जायते ॥
वेत्रासनानि चित्राणि पितृभ्यः प्रतिपादयेत् ।
नीरोगः सुभगः श्रीमान् पुरुषः सम्प्रजायते ॥
यस्त्वासनोपयोगार्थं प्रदद्यात् कम्बलान् नवान् ।
अष्टाङ्गयोगसंसिद्धिस्तस्य पुंसोऽभिजायते ॥
यस्तृणैर्मृदुभिः स्रस्तं निर्माय शुभमासनं ॥
दद्याच्छ्राद्धेषु तस्याशु स्थिराः स्युः सर्वतः श्रियः ।

इत्यासननिरूपणम् ।

अथ शय्यास्तरणप्रच्छादनपटोपधानानि ।

ब्रह्माण्डपुराणे ।

शय्यामास्तरणोपेतामुत्तरच्छदसंयुतां ।
उपधानेन संयुक्तां पितुरुद्देशेन यो ददेत् ॥

मोदन्ते पितरस्तस्य सुखिनः शाश्वतीः समाः ।
दातापि स्वर्गमासाद्य विमानं दिव्यमास्थितः ।
सेव्यते सुरनारीभिर्गीयमानश्च किन्नरैः ॥

ब्रह्मवैवर्त्ते ।

यो मञ्चकञ्च दद्याद्वै चारु तूलिकयान्वितं ।
विशुद्धाच्छादनपटं रमणीयोपधानकम् ॥
पितृभ्यः श्रद्धया युक्तः श्राद्धकाल उपस्थिते ।
स त्रिविष्टपमासाद्य दिव्यभोगसमन्वितं ॥
सहस्रैः सुरनारीणां रमते परिवारितः ।
कालक्षयादिहागत्य नारीणां वल्लभो भवेत् ॥

कूर्म्मपुराणे ।

शय्यां सतूलिकां दद्यात् पितृकर्म्मणि यो नरः ।
रमयन्त्यनुरक्तास्तं स्वर्गे सारङ्गलोचनाः ॥

विष्णुधर्म्मोत्तरे ।

मञ्चकं तूलिकायुक्तं निर्म्मितं दारुभिः शुभैः ।
भक्त्या विप्राय प्रयतो द्विजेभ्यः पितृकर्म्मणि ।
अप्सरसां वृन्दैरश्रान्तं परिचर्य्यते ॥
आन्दोलकं सास्तरणं सोपधानं प्रसुन्दरं ।
धातुजाभिः सुरम्याभिः शलाकाभिश्च संयुतं ॥
मत्तवारणशोभाढ्यं ग्रथितं मृदुभिः पटैः ।
ददाति पितृकार्य्येषु योहि श्रद्धापरायणः ॥
गन्धर्वाप्सरसां लोके गीयमानो चिरन्तरं ।

स भुङ्क्ते विविधान् भोगांस्त्रिदशैरपि दुर्लभान् ॥
पट्टान् काष्ठमयान् यश्च शयनेषूपयोगिनः ।
दत्त्वा स्वास्तरणोपेतान् मत्तवारणलाञ्छितान् ।
वर्षायुतञ्च रमते लोके वै विश्वकर्म्मणः ॥

चमत्कारखण्डे ।

दारुभिर्घटितान्तस्थैः स्वर्णपत्रैरलङ्कृतां ।
शय्यां ददाति यस्तस्य वासः शक्रस्य वेश्मनि ॥
भूषितां पित्तलमयैः पत्रच्छेदैर्यथोचितां ।
श्राद्धे शय्यां प्रयच्छेद् यः सूर्य्यलोके स राजते ॥
गजदन्तमयं दिव्यं श्राद्धे दत्त्वा तु मञ्चकं ।
गत्वा चान्द्रमसं लोकं शरदामयुतं वसेत् ॥
पट्टसूत्रमयैः पट्टैर्ग्रथिताञ्च ददाति यः ।
शय्यां पितृभ्योमेधावी देवोलोकं स गच्छति ॥
कार्पाससूत्रजैः पट्टैः सदृढां यः प्रयच्छति ।
चन्द्रस्य भवने सोऽपि कामान् भुङ्क्ते यथेप्सितान् ॥
कृतां शनमयैः पट्टैः सूत्रैर्वा वल्कजैरपि ।
दत्त्वा जन्मान्तरे जातः स्त्रियो विन्दति सुन्दरीः ॥
हंसपिच्छमयीं तूलीं पितृभ्यः प्रददाति यः ।
गन्धर्व्वाप्सरसां लोके मोदतेऽसौ यथासुखं ॥
कार्पासनिर्मितां तूलीं दत्त्वा मृद्वीं सुशोभनां ।
उपधानेन संयुक्तां लक्ष्मीवान् जायते नरः ॥
हंसपिच्छमयं रम्यं उपधानं ददाति यः ।

कीर्त्तिमान् जायते नित्यं सुखानामपि भाजनं ॥
क्षौमं वा पट्टसूत्रं वा यो दद्यादुत्तरच्छदं ।
लावण्येन समायुक्तो जायतेऽसौ जनप्रियः ॥
यः प्रयच्छेदुत्तरपटं सूक्ष्मकार्पाससूत्रजं ।
तस्यायुर्विपुलं लोके प्रयच्छन्ति पितामहाः ॥
मृदुचर्म्ममयीं दद्यात् यो नरः पट्टगद्दिकां ।
सोऽपि श्रिया समायुक्तो नीरोगो जायते भुवि ॥
विचित्रैश्चर्म्मभिर्युक्तं रचितं मृदुभिस्तृणैः ।
प्रदायास्तरणं श्राद्धे न दुःखं पश्यति क्वचित् ॥
दद्यादास्तरणं यस्तु निर्म्मितं मृदुभिस्तृणैः ।
श्राद्धकाले तु योगिभ्यः स दुःखैर्नाभिभूयते ॥

इति शय्यास्तरणप्रच्छादनपटोपधानानि ।

अथ चामरव्यजनदर्पणकेशप्रसाधनानि ।

वृहद्विष्णुपुराणे ।

चामरव्यजनञ्चैव भक्त्या यः प्रतिपादयेत् ।
स वै दिवस्पतेर्लोके बहुकालं महीयते ॥
राजोपकरणं ह्येतत पितृणामपि वल्लभं ।
अतो विद्वान् प्रयत्नेन तेभ्यो दद्यादतन्द्रितः ॥
प्रदाय दर्पणं तेभ्यश्चक्षुष्मानभिजायते ।
केशप्रसाधनं दत्त्वा तथा कूर्च्चप्रसाधनं ॥
सुपुष्टां रूपसामग्रीं लभते सोऽन्यजन्मनि ।

सौरपुराणे ।

चामरं तालवृन्तञ्च श्वेतच्छत्रञ्च दर्पणं ।
दत्त्वा पितॄणामेतानि भूमिपालो भवेदिह ॥

प्रभासखण्डे ।

केशप्रसाधनीं रम्यां दद्यात् कङ्कतिकान्तु यः ।
आदर्शं निर्मलञ्चैव पूर्णचन्द्रसमाकृतिं ।
श्राद्धकाले प्रसन्नात्मा तस्य स्वर्गेऽक्षया गतिः ॥

गजदन्तनिर्मितं केशसंस्कारसाधनं 'कङ्कतिका' ।

वाराहपुराणे ।

चामरीधेनुलाङ्गूलश्वेतबालसमुद्भवं ।
चामीकरविचित्रेण तथा दण्डेन निर्मितं ॥
पितृभ्यश्चामरं दत्त्वा स्वर्गं स्त्रीभिस्तु वीज्यते ।
तदेव कृष्णवर्णन्तु दत्त्वा भूमिपतिर्भवेत् ॥
मयूरपिच्छनिर्माणं हेमदण्डन्तु चामरं ।
प्रतिपाद्य पितृभ्यस्तु राजराजोऽभिजायते ॥
बालैर्दीर्घैरतिश्वेतैरश्वबालधिसम्भवैः ।
निर्मितं चामरं श्राद्धे दत्त्वा माण्डलिको भवेत् ॥
कृष्णाश्वबालरचितं चामरं यस्तु यच्छति ।
सोऽपि पुण्येन तेनेह धनी भवति धर्मभाक् ॥

कूर्मपुराणे ।

द्विजेभ्यश्चामरं दद्यात् स्थापयेद्वामरालये ।
पितॄनुद्दिश्य यस्तस्य पितरः सर्वकामदाः ॥

वायुपुराणे ।

व्यजनं तालवृन्तञ्च दत्त्वा विप्राय संस्कृतं ।
प्राप्नुयात् स्पर्शयुक्तानि सुगन्धीनि मृदूनि च ॥

'तालवृन्तं' वस्त्रव्यजनं ।

चमत्कारखण्डे ।

नानाकषायधौतेन निर्म्मितं मृदुचर्मणा ।
चित्ररागैरनेकैश्च स्वर्णदण्डेन शोभितम् ॥
दन्तिदन्तमयेनापि दण्डेन सुविराजितं ।
व्यजनं ये प्रयच्छन्ति ते वै गत्वामरावतीं ।
नारीभिरभिवीज्यन्ते नित्यं मत्कङ्कणैः करैः ॥
मयूरपिच्छघटितं व्यजनं यः प्रयच्छति ।
पितृभ्यः सोऽपि देशान्ते स्कन्दलोके महीयते ॥
रचितं वालकेनाथ यद्वोशीरेण निर्म्मितं ।
प्रदाय व्यजनं श्राद्धे सन्तापं न विन्दति ॥
वेत्रपट्टेन रचितं वस्त्रैरन्यैरथापि वा ।
प्रयच्छेत्तालवृन्तं यः स भूपालो न संशयः ।
तालीदलैर्विरचितं कृतं भूर्जत्वचाथ वा ।
प्रदाय व्यजनं श्राद्धे महदारोग्यमश्नुते ॥
कृतञ्च विदलच्छेदैः सूक्ष्मैश्चैव गुम्फितं ।
दत्त्वा पितृभ्यो व्यजनमनन्तं सुखमश्नुते ॥

गारुड़पुराणे ।

समर्प्य दर्पणं भक्त्या पितृभ्यः पितृकर्म्मणि ।
भुवि प्रकाशो भवति यशोभिरभिपूजितः ॥

भविष्यत्पुराणे ।

दर्पणं कलधौतेन निर्मलेन सुनिर्मितं ।
प्रतिपाद्य पितृभ्यो वै लोकं चान्द्रमसं व्रजेत् ॥
विमलेनापि कांस्येन पञ्चाशत्पलिकेन तु ।
कल्पितं दर्पणं दत्त्वा तेजस्वी जायते ध्रुवम् ॥
त्रिंशत्पलेन कांस्येन कृतमादर्शमण्डलं ।
पञ्चविंशतिजं वापि दत्त्वा वै कान्तिमान् भवेत् ॥
यो दर्पणं विरचितं कांस्यस्य दशभिः पलैः ।
प्रतिपादयते सोऽपि लभते चक्षुरुत्तमं ॥

स्कन्दपुराणे ।

केशप्रसाधनं दत्त्वा करिदन्तविनिर्मितं ।
पितृकर्मणि धर्मात्मा सोऽश्विनोर्लोकमश्नुते ॥
तालस्य नारिकेरस्य वेणोर्वेत्रस्य वा पुनः ।
शलाकाभिर्विरचितं दत्त्वा केशप्रसाधनं ।
सुभगश्च सुवेशश्च निश्चितं जायते नरः ॥
दारुणा निर्मितं दत्त्वा केशसंस्कारसाधनं ।
प्राप्नोति सुन्दरान् केशान् दीर्घमायुश्च विन्दति ॥
वराहरोमरचितां श्मश्रुवैशद्यकारिणीं ।
पितृभ्यः कूर्चिकां दत्त्वा सुरूपः सुभगोभवेत् ॥

इति चामरव्यजन-दर्पण-केशप्रसाधननिरूपणम् ।

अथासन-मधु-फल-पात्र-पात्राधार-पतद्ग्रह-ताम्बूल-तल्पादानानि ।

आसनमधिकृत्य ब्रह्मवैवर्त्ते ।

तरुणादित्यसङ्काशं विमानं सार्व्वकामिकं।
अन्नदो लभते तिस्रः कन्याकोट्यस्तथैव च॥
अन्नदानात्परं दानं विद्यते नेह किञ्चन।
अन्नाद्भूतानि जायन्ते जीवन्ति च न संशयः॥
जीवदानात्परं दानं न किञ्चिदिह विद्यते।
अन्नाज्जीवति त्रैलोक्यं तेन तत्परमं भवेत्॥
अन्नाल्लोकाः प्रतिष्ठन्ते लोकदानस्य तत्फलं।
अन्नं प्रजापतिः साक्षात्तेन सर्वमिदं ततं।
तस्मादन्नसमं दानं न भूतं न भविष्यति॥

मार्कण्डेयपुराणे।

बहुप्रकाराण्यन्नानि मृष्टानि च मृदूनि च।
फलानि चैव स्वादूनि यथाकालोद्भवानि च॥
निवेदयेत्पितृभ्यो यः सम्भृत्य स्वयमादरात्।
स पितॄणां प्रसादेन मन्त्रमायुष्यमश्नुते॥

नारदीयपुराणे।

भक्ष्यं भोज्यञ्च लेह्यञ्च पेयञ्चोष्यं तथैव च।
पञ्चप्रकारं ह्यशनं द्रव्यगन्धरसान्वितं॥
द्राक्षाकदलनारङ्गसहकारादिकानि च।
वर्ण-गन्ध-रस-स्पर्शसम्पन्नानि फलान्यपि।
समर्पयेच्छ्राद्धकाले सन्त्यजिह्मेषु यत्नतः॥
तेन तृप्तिं परां यान्ति पितरः सपितामहाः।
कामानस्मै प्रयच्छन्ति दुर्लभानन्यकर्मणा॥

यस्तु भोजनपात्राणि पितृभ्यः प्रतिपादयेत्।
सौवर्ण-राजतादीनि तथा कांस्यमयान्यपि।
स पुमान् पात्रतामेति सर्व्वासामपि सम्पदाम्॥
धात्वादिनिर्म्मिता भुक्तिपात्राधारास्त्रिपादिकाः।
उत्सृज्य स्वपितृप्रीत्यै प्रापयेद्ब्राह्मणालयं।
स ज्ञातीनामशेषाणामाधारत्वं प्रपद्यते॥
पतद्ग्रहं धातुमयं ष्ठीवनाचमनादिषु।
उपयुक्तं श्राद्धकाले पितृभ्यः परिकल्प्य तु।
द्विजस्य भवने स्थाप्य श्रियमाप्नोति पुष्कलां॥

वह्निपुराणे।

अन्नं ब्रह्म समुद्दिष्टमखिलैः श्रुतिपारगैः।
तच्च भूरिगुणोपेतं देवलोकेऽपि दुर्लभं॥
तत्पितॄणामतिप्रीत्या यः प्रयच्छति भूरिशः।
अंशपङ्कैशनिर्मुक्तः स याति ब्रह्म शाश्वतं॥
ताम्बूलं यो ददातीह शुचिकर्पूरसंयुतं।
ऐश्वर्य्यं सोऽतिविपुलं परत्रेह च विन्दति॥
यश्चूर्णपर्णपूगादिस्थापनार्थानि कृत्स्नशः।
दद्यात्ताम्बूलपात्राणि पूगाद्यैः पूरितानि च॥
तथा कर्पूरभाण्डञ्च कर्पूरेणाभिपूरितं।
दिव्यं वर्षसहस्रं हि भुङ्क्ते भोगान् भुवि स्थितः॥

पद्मपुराणे।

अन्नं हि प्राणिनां प्राणाः अन्नमेवामृतं दिवि।

अन्नदः प्राणदः प्रोक्तो ह्यन्नदोऽमृतदस्तथा ॥
तस्मात्पुत्रेण कर्त्तव्यं पित्रर्थं भूरिभोजनं ।
भूर्यन्नदाता पुरुषो न मन्तव्यो हि मानुषः ।
तस्य निर्दग्धपापस्य निवासो वैष्णवे पुरे ॥
फलानि च सुगन्धीनि पक्वानि मधुराणि च ।
मृद्वीकादीनि यो दद्यात् पितृभ्यः प्रणयान्वितः ।
स स्वर्गे नन्दनोद्यानफलपीयूषभाग्भवेत् ॥
उत्कृष्टैः क्रमुकैश्चैव नागवल्लीदलैरपि ।
कल्पितं घनसारादिसुगन्धिद्रव्यसंयुतं ।
दत्त्वा पितृभ्यस्ताम्बूलमनन्तां लभते श्रियं ॥
नान्नात् परतरं किञ्चित् प्राणिनां विद्यते प्रियं ।
ताम्बूलाच्च परं नास्ति भोगेषु प्रवरं यतः ॥
तेनैतद्द्वयं देयं पितॄणां तृप्तिमिच्छता ।
आरोग्यमन्नदो याति भोगी ताम्बूलदो भवेत् ॥

प्रभासखण्डे ।

जाम्बूनदमयं दिव्यं विमानं सूर्य्यसन्निभं ।
दिव्याप्सरोभिः सङ्कीर्णमन्नदो लभते नरः ॥

भगवतीपुराणे ॥

अन्नं हि प्राणिनां प्राणाः सुप्रसिद्धमिदं वचः ।
तस्मादन्नप्रदो यस्तु प्राणानेव ददाति सः ॥
तस्मादन्नं प्रदातव्यं पितॄणामपि भूरिशः ।
आरोग्यमन्नदो याति दीर्घमायुश्च विन्दति ॥

सह्याद्रिखण्डे।

ओषधीनां हि सर्वासां परमो वै रसो मधु।
सर्वान्नानामयं सारो विश्रुतो मधुसंज्ञया॥
देवानाञ्च पितॄणाञ्च तदेतदतिवल्लभं।
अतः श्राद्धं न कर्त्तव्यं यत्किञ्चिन्मधुना विना॥
मधुना रहिते श्राद्धे निराशाः पितरो गताः।
देवाश्च पितरश्चैव मधुना तर्पिता भुवम्॥
सुधारसेन तृप्यन्ति यावदाभूतसंप्लवम्।
कथञ्चिद्यदि विप्रेभ्यः प्रदत्तं भोजने मधु।
पिण्डास्तु नैव दातव्याः कदाचिन्मधुना विना॥
सुतेन मधुसर्पिर्भ्यां यैर्दत्ताः पायसेन वै।
पिण्डाः पितृभ्यस्ते पैत्रात् समुत्तीर्णा ऋणार्णवात्॥
यैर्वा मघात्रयोदश्यां मधुना पायसेन च।
विहितः पिण्डनिर्वापः कृतकृत्यास्तु ते नराः॥
अन्नाद्यैर्मधुसंपृक्तैः सक्तुभिर्वा मधुप्लुतैः।
यैर्निक्षिप्ता नरैः पिण्डा गयाशीर्षे महात्मभिः॥
कल्पकोटिशतं साग्रं नानाभोगसमन्विताः।
ते स्वीयैः पूर्व्वजैः सार्द्धं ब्रह्मलोके निवासिनः॥
मधु मक्षिति वै श्राद्धे निःसमुच्चरितं वचः।
श्रावणान्मधुनाम्नस्तैः पितरः स्युः सुतर्पिताः॥
अतोऽर्थं मधु शंसन्ति धर्मज्ञाः श्राद्धकर्मणि।
सौवर्णं राजतं वापि कांस्येनाप्यथ निर्मितं॥

अथवा भोजनपात्रन्तु विशालमतिनिर्मलं ।
घृतादिपात्रैर्लघुभिर्युतं स्वर्णादिसम्भवैः ॥
हेमादिधातुसंभूते स्थितमाधारपत्रके ।
पतद्ग्रहाभिधानेन मलपात्रेण चान्वितम् ॥
यो ददाति द्विजाग्र्येभ्यः पितॄणामिदमस्त्विति ।
सुचिरं स दिवि स्थित्वा सम्राड्भवति भूतले ॥

वायुपुराणे ।

पात्रं वै तैजसं दद्यान्मनोज्ञं श्राद्धभोजिनां ।
पात्रं भवति कामानां विद्यानाञ्च धनस्य च ॥
राजतं काञ्चनञ्चैव दद्याच्छ्राद्धेषु यः पुमान् ।
दत्त्वा स लभते दानात् प्राकाम्यं धनमेव च ॥
रौप्यं रजतयुक्तं वा पितॄणां पात्रमुच्यते ।
पितॄनेतेन दानेन सत्पुत्रास्तारयन्त्युत ॥
लवणेन तु पूर्णानि श्राद्धे पात्राणि दापयेत् ।
रसाः समुपतिष्ठन्ति भक्ष्यं सौभाग्यमेव च ॥
तिलपूर्णानि यो दद्यात्पात्राणीह द्विजन्मनां ।
तिले तिले निष्कशतं स ददाति न संशयः ॥

ब्रह्मवैवर्त्ते ।

सुरभिद्रव्यतैलैस्तु गन्धवद्भिस्तथैव च ।
पूरयित्वा तु पात्राणि श्राद्धे सत्कृत्य दापयेत् ॥
गन्धवहा महानद्यः सुखानि विविधानि च ।
दातारमुपतिष्ठन्ति युवत्यश्च पतिव्रताः ॥

नरसिंहपुराणे ।

फलानि कदलादीनि पितृणां यः प्रयच्छति ।
पितृभक्तस्य लोकेऽस्मिन् सफलं तस्य जीवितम् ॥

ब्रह्माण्डपुराणे ।

वृक्षैर्मनोहरफलैर्लताभिश्च समाकुलान् ।
आरामान् ये प्रयच्छन्ति पितृभ्यो जलपूर्व्वकं ।
ते चक्रवर्त्तिनो भूत्वा प्रशासन्ति वसुन्धरां ॥
ये पुष्पवाटिकां वापि वृक्षैः कतिपयैर्युतां ।
प्रयच्छन्ति पितृभ्यस्ते भूमिपाला न संशयः ॥
येऽप्येकं फलितं वृक्षं लतामण्डपमेव वा ।
प्रयच्छन्ति पितृप्रीत्यै ब्राह्मणानां महात्मनां ।
बहुपुत्रा बहुधनास्ते दृश्यन्ते महीतले ॥
ये तु क्रीत्वाथ लब्ध्वा वा फलान्यादाय भक्तितः ।
पितृणां सम्प्रयच्छन्ति धनिनस्तेऽपि निश्चितम् ॥

स्कन्दपुराणे ।

ये तु पूगद्रुमान् भव्यान् ताम्बूलीमण्डपानपि ।
पितृभ्यो ददते तेषामप्सरोभिः सह स्थितिः ॥
पूर्णं क्रमुकपालीभिः क्रमुकावापभाजनं ।
पूगविच्छेदनिर्यन्त्रैर्युतं कालायसोद्भवैः ॥
पर्णस्थापनपात्रञ्च पूर्णं पर्णैः समुज्ज्वलैः ।
तथा कर्पूरपात्रं च त्वेलसमादीनि कृत्स्नशः ।
समाहृत्य द्विजाग्रेभ्यः श्राद्धेषु प्रतिपादयेत ॥

ताम्बूलग्रहणार्थञ्च द्रव्यं संवत्सरोचितं ।
पूर्णे संवत्सरे भूयः सर्व्वमेव प्रदापयेत् ॥
एवं यः कुरुते तस्य पितरः प्रीतमानसाः ।
आयुः प्रजां धनं तस्मै प्रयच्छन्ति सुखानि च ॥

इत्यन्न-मधु-फल-पात्र-पात्राधार-पतद्ग्रह-ताम्बूल-तत्पात्रनिरूपणं ।

अथ हिरण्यालङ्कार-यानानि ।

नन्दिपुराणे ।

सर्वेषामपि दानानां हिरण्यमधिकं स्मृतं ।
प्रभवन्ति हि सर्वेऽपि पदार्थास्तु हिरण्यतः ॥
अतो हिरण्यं दातव्यं पितॄणान्तु विशेषतः ।
अतः संपूज्य गन्धाद्यैर्वस्त्राद्यैरभिपूज्य च ॥
हिरण्यं सम्प्रदातव्यमिदमस्मै स्वधेति हि ।
दक्षिणादौ तु रजतं पित्रे कर्म्मणि शस्यते ॥
अलङ्काराः प्रदातव्या यथाशक्ति हिरण्मयाः ।
केयूर-हार-कटक-मुद्रिका-कुण्डलादयः ॥
स्त्रीश्राद्धेषु प्रदेयाः स्युरलङ्कारास्तु योषितां ।
मञ्जीरमेखलादामकर्णिकाकङ्कणादयः ॥
हारमाणिक्यवैदूर्य्यमुक्तागारुत्मतादिभिः ।
रत्नैर्विरचिताः स्वच्छैरलङ्कारा मनोहराः ।
पितृभ्यः सम्प्रदातव्या निजवित्तानुरूपतः ॥
यानानि शिविका-गन्त्री-तुरङ्गादीनि यत्नतः ।
श्राद्धे देयानि विदुषा स्वसामर्थ्यानुसारतः ॥

अन्नानि च विचित्राणि खादूनि सलिलानि च ।
दातव्यानि यथाकामं पितृन्मोदयता सदा॥
एवं यः कुरुते श्राद्धं श्रद्धया धार्म्मिकोत्तमः ।
प्रक्षीणाशेषपापस्य तस्य संशुद्धचेतसः ।
विच्छिन्नक्लेशजालस्य[1] मुक्तिरेवामलं फलं ॥

आदित्यपुराणे ।

हिरण्यममृतं साक्षाद्देवरूपमिति श्रुतिः ।
हिरण्यदाता श्राद्धे स्यात् पितृणाममृतप्रदः ॥
अतो हिरण्यं दातव्यं पितृणां प्रीतये सदा ।
रजतं वा यथाशक्ति तेषां तदतिवल्लभं ॥
पितृन् संपूज्य चाच्छाद्य हिरण्यं प्रददाति यः ।
तुलादानसमं पुण्यं लभते नात्र संशयः॥
रजतस्य प्रदानेन गोसहस्रफलं लभेत् ।
दक्षिणार्थं पृथग्देयं स्वर्णं रूप्यमथापि वा।
तेनास्य वर्द्धते लक्ष्मीरायुर्दीर्घञ्च विन्दति ॥

वायुपुराणे ।

रजतस्य कथा वापि दर्शनं दानमेव च।
विशेषादक्षयं स्वर्गं राजतं दानमुच्यते ॥

भविष्यत्पुराणे ।

यो ददाति सुवर्णं वै रूप्यं वा पितृपूजकः।

---

(१) विच्छिन्न-क्लेशजातस्येति ख०।

तस्य दिव्यायुतं पूर्णं निवासः काञ्चनाचले[१] ॥
ददाति रजतं वापि यः पितृणां महामतिः ।
तस्यापि वर्द्धते वंशः पितृणां हि प्रसादतः ॥
अलङ्कारांस्तथानर्घान् पितृणां भक्तिपूर्व्वकं ।
यो ददाति महाभागः सुरस्त्रीणां सुवल्लभः ॥
जाम्बूनदेन शुद्धेन यः कृत्वा भूषणानि वै ।
प्रयच्छति द्विजाग्र्येभ्यः श्राद्धकाले विशुद्धधीः
यशोभागी बहुधनः स नरो जायते भृशं ॥
अलङ्कारान् कृतान् दद्याद्यस्तु रत्नैर्महाधनैः ।
स भूमिपालो भवति सर्व्वसामन्तवन्दितः ।
ततः काले बहुतरे विष्णोः सालोक्यमाप्नुयात् ॥

गारुड़पुराणे ।

अलङ्कारं महामूल्यं पितृभ्यो यः प्रयच्छति ।
तस्य पुण्यवतः पुण्यं गण्यते केन सत्तम ॥
यस्तु यानानि रम्याणि सुखदेहानि वाहने ।
दद्यात् पितृभ्यस्तस्य स्यादिहामैश्वर्य्यमद्भुतं ॥

स्कन्दपुराणे ।

मूर्द्धालङ्करणं दत्त्वा श्राद्धे बहुधनोचितं ।
मूर्द्धाभिषिक्तो भवति पृथिव्यां नात्र संशयः ॥
कर्णभूषणदानेन निश्चितं स्याद्बहुश्रुतः ।
कण्ठालङ्कृतिदाता तु वाग्मी स्यान्मधुरस्वरः ॥

---

(१) काञ्चनालय इति ग० ।

मेधावी जायते विद्वान् दत्तैर्हृदयभूषणैः ।
जायते बाहुभूषाभिः प्रदत्ताभिर्महाबलः ॥
हस्तालङ्करणं दत्त्वा दाता भवति विश्रुतः ।
स विश्ववन्द्यो भवति यो दद्यात् पादभूषणं ॥
स्वर्गच्युतानामेतानि फलान्युक्तानि सूरिभिः ।
पितृभूषणदानस्य स्वर्गो मुख्यतमं फलं ।
रत्नभूषणैर्दत्तैर्न मुक्तिरपि दुर्लभा ॥

ब्रह्मपुराणे ।

यद्यदिष्टं विशिष्टञ्च तत्तद्देयं पितॄन् प्रति ।
अन्नपानं जलं वस्त्रं भूषणानि विशेषतः ।
यानान्यपि प्रदेयानि पितॄणां परितुष्टये ॥

मत्स्यपुराणे ।

श्राद्धे वासांसि देयानि शयनान्यासनानि च ।
दातव्यानीह विदुषा यानानि तु विशेषतः ॥

पद्मपुराणे ।

दुर्गमाः प्रमीतानां पन्थानः पारलौकिकाः ।
यानदानादृते ते वै न शक्यन्ते विलङ्घितुं ।
अतो यानानि देयानि पितृभ्यो वंशजन्मभिः ॥

विष्णुधर्मोत्तरे ।

शिबिका च प्रदत्ता तु सर्वोपकरणैर्युता ।
होमावाहनकर्म्मभ्यो तृप्तिं संवत्सरोचिता ॥
सर्वपर्य्याप्तमशनं कुटुम्बार्थं द्विजस्य तु ।

छत्रप्रदानमप्येवं कर्त्तव्यं पितृकर्म्मणि ॥
भूयोऽपि सर्वं दातव्यं वर्षान्ते पितृतुष्टये ।
प्रतिवर्षं सकृदापि य एवं कुरुते नरः ।
वैमानिकत्वं प्राप्तस्य तस्यावृत्तिर्न विद्यते ॥
यस्तु चित्रगतिं दद्यात् तुरगं लक्षणान्वितं ।
श्राद्धेषु तस्य देहान्ते सूर्य्यलोकेऽक्षया स्थितिः ॥

चमत्कारखण्डे ।

दद्यान्मतङ्गजं यस्तु युवानं चारुलक्षणं ।
स लोके लोकपालानामेकैकमयुतं वसेत् ॥
तेजस्विनं चारुगतिं लक्षण्यं यस्तुरङ्गमं ।
दद्यात् पितृभ्यो विजयः तस्याप्रतिहतो भुवि ॥
रथं ददाति यो रम्यं युग्मैर्युक्तं तुरङ्गमैः ।
उक्षभिर्वा महाकायैस्तरुणैः सर्व्वलक्षणैः ।
माहाहवेषु कुत्रापि न तस्य स्यात्पराजयः ॥
गन्त्रीं वा शकटं वापि लौहचक्राचक्रवरां ।
दत्त्वा पितॄणां प्राप्नोति धनर्द्धिमतिभूयसीं ॥

ब्रह्मवैवर्त्ते ।

श्राद्धे समोदते दत्तैः स्यन्दनैस्तु सुखावहैः ।
राजभिः पूज्यते वापि धनधान्यैश्च वर्द्धते ॥

इति छिरलालङ्कार-याननिरूपणम् ।

अथ गो-महिषी-बलीवर्दाश्वादयः ।

मत्स्यपुराणे ।

श्राद्धे गावो महिष्यश्च बलीवर्दास्तथैव च।
प्रदातव्या महोष्ट्राश्च यच्चान्यदस्तु शोभनं॥

पद्मपुराणे।

गो-महिष्यादयो देयाः पदार्थाः श्राद्धकर्म्मणि।
प्रीतिः श्राद्धेषु कर्त्तव्या पितॄणां सार्व्वकामिकी॥
नानापदार्थैः श्राद्धे पितॄंस्तु परितोषयेत्।
पदार्थास्तस्य सर्वेऽपि नित्यं गृहमुपासते॥

वृहद्विष्णुपुराणे।

तरुणीं सुखसन्दोह्यां जीववत्सां पयस्विनीं।
ददाति धेनुं विप्रेभ्यः तुष्टिमुद्दिश्य पैतृकीं।
यस्तस्य सा दिविष्ठस्य सर्वकामदुघा भवेत्॥
सुशीलां लक्षणवतीं सवत्सां बहुदोहनां।
दत्त्वा पितृभ्यः कपिलां घण्टाचामरभूषितां॥
मुञ्जवल्काद् यथेषीका पृथग्भवति निर्मला।
एवं स सर्व्वपापेभ्यः पृथग्भवति निर्म्मलः॥
अयुतानां शतं साग्रं ब्रह्मलोके महीयते।
ददाति यः सुमहिषीमव्यङ्गाङ्गीमकोपनां।
भूरिक्षीरां गुणवतीं सापत्यां बहुसर्पिषां॥
क्षीरस्य सर्पिषो दध्नः परिपूर्णा दिवि ह्रदाः।
पितॄणामुपतिष्ठन्ते यावदाभूतसंप्लवम्।
दातापि स्वर्गमाप्नोति वर्षाणामयुतानि षट्॥
यस्तु धुर्य्यान् बलीवर्द्दान् पृष्ठीभारवहानपि।

अविद्धनासिकान् दद्यादुक्षवृषणांस्तथा॥
वृषरूपः स्वयं धर्मस्तस्य साक्षात्प्रमोदति।
प्रसन्ने भगवत्यस्मिन् किं किं नाम न लभ्यते॥
क्रमेलकान् भारवहान् बहुयोजनगामिनः।
येऽलङ्कृत्य प्रयच्छन्ति राजानस्ते न संशयः॥
अजाश्चैवावयश्चैव महिषा भारवाहिनः।
पितृभ्यः सम्प्रदातव्याः सर्व्वपापक्षयार्थिना॥

नारदीयपुराणे।

दत्त्वा पितृभ्यः श्वेतां गां श्वेतद्वीपे महीयते।
प्रदाय धेनुं कृष्णाङ्गीं यमलोकं न पश्यति॥
पीतवर्णान्तु गां दत्त्वा न शोचति कृताकृते।
प्रदाय रोहिणीं धेनुं सर्व्वं तरति दुष्कृतं।
नीलां तु सुरभीं दत्त्वा वंशच्छेदं न विन्दति॥
अन्येन येन केनापि धेनुं वर्णेन लक्षितां।
दत्त्वा पितृभ्यो जयति नाके सुखमनुत्तमं॥
अनोवहान् बलवतो यो ददाति धुरन्धरान्
समग्रं भूमिदानस्य फलमाप्नोति मानवः॥
पृष्ठे वहन्ति ये भारमुक्षाणो वहनक्षमाः।
तान् प्रयच्छन् पितॄणां तु धनाढ्यो जायते भृशं॥

देवीपुराणे।

महिषीं पुष्कलक्षीरां पितृभ्यः शस्तलक्षणां।
यः प्रयच्छति नाकेऽस्य सुधाधारा प्रवर्त्तते॥

महिषं भारवोढारं यः पितॄणां निवेदयेत्।
तस्य पुंसो भगवती महिषघ्नी प्रसीदति॥

स्कन्दपुराणे।

उष्ट्रैर्वेगवहा यस्तु दद्याद्द्वानथापि वा।
तस्य स्वर्गं प्रयातस्य गतिर्नैव विहन्यते॥
पशूनजाविकादींश्च यस्तु श्राद्धे प्रयच्छति।
प्रजया पशुभिश्चैव गृहं सुपरिपूर्य्यते॥

इति गो-महिषी-बलीवर्द्दाश्वादिनिरूपणं।

अथ भू-गृह-पुस्तकाभयानि।

ब्रह्मपुराणे।

यथाशक्त्या प्रदातव्या भूमिः श्राद्धे विपश्चिता।
पितॄणां सम्पदे सा हि सर्व्वकामं प्रसूयते(१)॥
भूमिप्रदं हि पुरुषं प्राहुः सर्व्वप्रदं जनाः।
सर्व्वप्रदः परे लोके सर्व्वान् कामान् समश्नुते॥

कूर्म्मपुराणे।

भूमिप्रदानेन समं दानमन्यत्(२) न विद्यते।
अतः पितॄणां दातव्या भूमिर्भूतिमभीप्सता॥
भूमिदानेन पितरः सर्व्वान् कामानवाप्य वै।
मोदन्ते ब्रह्मणा सार्द्धं यावदाभूतसंप्लवं॥

भगवतीपुराणे।

---

(१) पितॄणां सम्पदेयानि भूमिदानानि यत्नत इति ग०।
(२) दानं मर्त्त्ये न विद्यत इति ग०।

भूमेर्भवन्ति धान्यानि भूमेर्वस्त्राणि चैव हि ।
भूमेर्गावो महिष्यश्च वराश्वा वरवारणाः ॥
उद्यानानि च रम्याणि नद्यः कूपाः सरांसि च ।
आतपत्राणि यानानि शयनान्यासनानि च ॥
अन्नपानानि हृद्यानि गन्धमाल्यानि चैव हि ।
रूप्यञ्च कनकञ्चैव रत्नानि विविधानि च ॥
अलङ्कारा मनोज्ञाश्च यच्चान्यत्सुखसाधनं ।
प्रभवस्तस्य सर्व्वस्य भूमिरेव न संशयः ॥
अतोऽर्थं पितृभक्तेन भूमिर्देया प्रयत्नतः ।
पितृणामक्षयां तृप्तिमिच्छता सार्व्वकामिकीं ॥
भूमिप्रदस्य पितरो वैरिञ्चं लोकमास्थिताः ।
विचरन्ति विमानाग्र्यैर्यथाकामप्रचारिभिः ॥
भूमेर्दाता च पुरुषः प्रध्वस्ताशेषकल्मषः ।
प्रयाति ब्रह्मसालोक्यं यद्गत्वा न निवर्त्तते ॥

गारुड़पुराणे ।

य इच्छेदखिलैर्भोगैः पितॄंस्तर्पयितुं नरः ।
भूमिस्तेन प्रदातव्या पितॄनुद्दिश्य धीमता ॥
भूमिदानान्नरः स्वर्गे क्रीड़ते शाश्वतीः समाः ।
कालत्रयादिहागत्य भूपतिः स्यात् प्रतापवान् ॥
गृहाणि च विचित्राणि पितृभ्यो यः प्रयच्छति ।
जाम्बूनदमयं दिव्यं यथाकामगमं शुभं ।
सर्वसम्पत्समोपेतं विमानं सोऽधिरोहति ॥

पुस्तकान्यपि यः श्राद्धे पितृभ्यः प्रतिपादयेत्।
अर्हणां लभते सोऽपि सभायां परमेष्ठिनः॥

ब्रह्माण्डपुराणे।

पितॄन् भक्त्या समभ्यर्च्य भूमिं दद्यात् समाहितः।
भूमिदानेन संतृप्ता विदन्त्यार्त्तिं न ते क्वचित्॥
ग्रामं वा खर्वटं वापि पितृभ्यः प्रददाति यः।
शक्रस्य भवनं गत्वा यावदिन्द्रं स मोदते॥
श्राद्धे ददाति यः क्षेत्रं दशलाङ्गलसम्मितं।
पञ्चलाङ्गलिकं वापि यद्वा गोचर्म्ममात्रकं॥
अलाभे द्विहलं वापि हलमात्रमथापि वा।
लाङ्गलैः सबलीवर्दैर्योक्त्र-तोत्रादिसंयुतैः॥
अन्यैश्चैवोपकरणै रज्जुफालादिभिर्युतं।
वाजपेयस्य यज्ञस्य स फलं प्राप्नुते नरः[1]।
काले स्वर्गात् परिभ्रष्टो भूपतिर्द्धार्म्मिको भवेत्॥
शालीनामथ वस्तूणां यव-गोधूमयोरपि।
माष-मुद्ग तिलानाञ्च क्षेत्रमुत्पत्तिहेतु यत्।
पितॄणां तन्नरो दत्त्वा विष्णोः सायुज्यमाप्नुयात्॥
पुनर्मानुष्यमायातो धनधान्यसमन्वितः।
तेजसा यशसा युक्तो विद्वान् वाग्मी च जायते॥
गृहं पक्वेष्टकचितं सुधाभिर्धवलीकृतं।
मत्तवारणशोभाढ्यं गवाक्षद्वारभित्तिमत्॥

(१) फलं समवाप्नुते नर इति ख०।

अनेकभूमिसंयुक्तमेकभूमिकमेव वा ।
पितृभ्यो यो ददातीह स याति ब्रह्मविष्टपं ॥
प्रासादा यत्र सौवर्णा नानामणिविभूषिताः ।
तत्रासौ रमते नित्यं नृत्यवादित्रगायनैः ।
दिव्यं वर्षायुतशतं तत्रैव परिवर्त्तते ॥
दत्त्वा गृहं पितृभ्यस्तु तृणच्छन्नमथापि वा ।
लभतेऽग्र्याणि वस्त्राणि क्षौमन्ति धनवन्ति च ॥
प्रासादान् केशवादीनां निर्म्माय सुमनोहरान् ।
पित्रोः पितामहादिभ्यो यस्तु श्रेयः समर्पयेत्॥
वैकुण्ठादिषु लोकेषु स्वकीयैः पितृभिः सह ।
मोदतेऽसौ महाभागो यावदिन्द्राश्चतुर्दश ॥
पुस्तकानि सुवाच्यानि सच्छास्त्राणां ददाति यः ।
ब्राह्मणानां कुले यस्मात् जायतेऽसौ बहुश्रुतः ॥

ब्रह्मवैवर्त्ते ।

श्राद्धकाले गुणवतां विप्राणां समुपस्थिते ।
दद्याच्छास्त्राणि धर्म्याणि स्मृतिं मेधाञ्च विन्दति ॥

चमत्कारखण्डे ।

यः पुस्तकानि विप्राणां पित्रर्थं विनिवेदयेत् ।
स विद्वान् जायते वाग्मी मेधावी च बहुश्रुतः ॥
पुस्तकानि पितृभ्यस्तु वेदास्त्रानां ददाति यः ।
स श्रोत्रियान्वये[1] भूत्वा जायते वेदवित्तमः ॥
दत्त्वा व्याकरणं तु स्याच्छ्रयत ब्रह्मविदां वरः ।

(१) स श्रोत्रियाणां कुले इति क० ।

सीमांसायाः प्रदानेन सोमयाजी भवेन्नरः ॥
प्रदाय न्यायशास्त्राणि भवेद्विद्वत्तमः पुमान् ।
पुराणदाता भक्तः स्यात् पुराणपुरुषे हरौ ॥
मन्वादिधर्म्मशास्त्राणां दानाद्भवति(१) धार्म्मिकः ।
कलाशास्त्रप्रदानेन कलासु कुशलो भवेत् ॥
यः श्राद्धदिवसे विद्वान् प्राणिनामभयं ददेत् ।
भयं न तस्य किञ्चित्स्यादिह लोके परत्र च ॥

सौरपुराणे ।

यद्यस्य भयमुत्पन्नं स्वतो वा परतोऽपि वा ।
श्राद्धकर्म्मणि सम्प्राप्ते तत्तस्यापनयेत् सुधीः ॥
राजतश्चौरतो वापि व्यालाच्च श्वापदादपि ।
सञ्जातान्तु हरेद्भीतिं पितृकर्म्मणि शक्तितः ॥
एकतः क्रतवः सर्व्वे सर्व्वस्ववरदक्षिणाः ।
एकतो भयभीतस्य प्राणिनः प्राणरक्षणं ॥
अतोऽर्थे सर्व्वकालेषु दद्यादभयदक्षिणां ।
श्राद्धकाले विशेषेण स हि धर्म्मः परो मतः ॥
यथा ह्यभयदानेन तुष्यन्ति प्रपितामहाः ।
न तथा वस्त्र-पानान्न-रत्नालङ्कारकाञ्चनैः ॥
एतस्मादभयं देयं श्राद्धकाले विजानता ।
अभयस्य प्रदातारो भयं विन्दन्ति न क्वचित् ॥
जन्म-मृत्युभयाभावादभयं मोक्ष उच्यते ।

(१) दाता भवतीति ग० ।

मोक्षमेव नरो याति प्राणिनामभयप्रदः ॥

श्राद्धमधिकृत्य ब्रह्मवैवर्त्ते।

जीवितस्य प्रदानाद्धि नान्यद्दानं विशिष्यते।
तस्मात् सर्व्वप्रयत्नेन देयं प्राणाभिरक्षणं॥
अहिंसा सर्व्वदेवत्यं पवित्रं सर्व्वपावनं।
दानं हि प्राणिनामाहुर्दानानां परमं बुधाः॥

प्रभासखण्डे।

यः श्राद्धे ह्यभयं दद्यात् प्राणिनां जीवितैषिणां।
अश्वदानसहस्रेण रथदानशतेन च।
दन्तिनाञ्च सहस्रेण अभयं वै विशिष्यते॥
यानि रत्नानि मेदिन्यां वाहनानि स्त्रियस्तथा।
क्षिप्रं प्राप्नोति तत् सर्व्वं श्राद्धकालेऽभयं ददत्॥
बन्धमोक्षन्तु(१) यः कुर्य्यात् श्राद्धकाले तु मानवः।
न तस्य गदितुं शक्यं सुकृतं साधुकर्म्मणः॥

वामनपुराणे।

बन्दीकृतास्तु ये केचित् स्वयं वा यदि वा परैः।
येन केनाप्युपायेन यस्तान्मोचयते नरः।
पितरस्तस्य गच्छन्ति शाश्वतं पदमव्ययं॥
बन्दिनो मोचयेत्तस्मात् पितृकार्य्येषु यो नरः।
स याति विष्णुसायुज्यं निर्मुक्तः कर्म्मबन्धनात्॥

इति भूमि-गृह-पुस्तकाभयनिरूपणं।

---

(१) बन्दिमोक्षन्त्विति ग०।

अथाञ्जनाभ्यञ्जन-सूत्राणि ।

ब्रह्मवैवर्त्ते ।

अञ्जनाभ्यञ्जने चैव पितृभ्यः प्रतिपादयेत् ।
सूत्रञ्चाभिनवं सूक्ष्मं पिण्डानामुपरि न्यसेत् ॥
तत्र त्रैककुदं श्रेष्ठमञ्जनं पितृकर्म्मणि ।
तिलतैलोद्भवाद्दीपात् कज्जलं वापि यद्धृतं ॥

'त्रिककुत्' नीलपर्व्वतः, तत्र भवं 'त्रैककुदं' स्रोतोऽञ्जनाख्य-नीलपर्व्वतशिलाचूर्णमित्यर्थः ।

तिलतैलेन दातव्यं तथैवाभ्यञ्जनं बुधैः ।
क्षौमं कार्पासजं वापि पितॄणां सूत्रमिष्यते ॥
अमावङ्क्ष्व तथाभ्यङ्क्ष्वेत्यञ्जनादीनि दापयेत् ।
अमावेतत्त इत्येवं सूत्रञ्चापि निवेदयेत्(१) ॥
इत्येवमञ्जनं दत्त्वा चक्षुष्मान् जायते नरः ।
अभ्यञ्जनप्रदानेन लभते रूपमुत्तमं ।
लभेद्वस्त्राण्यनन्तानि पिण्डसूत्रप्रदानतः ॥

वायुपुराणे।

अञ्जनाभ्यञ्जने चैव पिण्डनिर्वपणे तथा।
अश्वमेधफलेनैव मम्मितं मन्त्रपूर्वकं ।
क्रियाः सर्वा यथोद्दिष्टाः प्रयत्नेन समाचरेत् ॥

प्रभासखण्ड-वायुपुराणयोः ।

श्रेष्ठमाहुस्त्रिककुदमञ्जनं नित्यमेव च ।

(१) नियोजयेदिति ख० ।

दीपात् कृष्णतिलोद्भूततैलजाद् यच्च धारितं ॥

ब्रह्माण्डपुराणे ।

अपसव्यं पितृभ्यस्तु दद्यादञ्जनमुत्तमं ।

नामान्युच्चार्य्य सर्व्वेषां वस्त्रार्थं सूत्रमेव च ॥

पेषयित्वाञ्जनं सम्यक् वेद्या उत्तरतो बुधः ।

गृह्य तद्दर्भपिञ्जूलैस्त्रिभिः कुर्य्याद्यथाविधि ॥

तथा ।

एकं पवित्रं हस्ते स्यात्पितृणाञ्च सकृत्सकृत् ।

तैलं पात्रेण दातव्यं पिण्डेभ्योऽभ्यञ्जनं हि तत् ॥

तथा ।

क्षौमं सूत्रं नवं दद्याच्छणकार्पासमेव तथा ।

पत्रोर्णं पट्टसूत्रञ्च कौशेयञ्च विवर्जयेत् ॥

'पत्रोर्णं' धौतकौशेयं ।

वर्जयेत्तु दशाः प्राज्ञो यद्येता हतवस्त्रजाः ।

न प्रीणन्ति तथैतास्तु दातुश्चाप्यफलं भवेत् ॥

आपस्तम्बसूत्रे तु वस्त्रदशा अपि दातव्या इत्युक्तम् ।

एतानि वः पितरो वासांस्यतो नान्यत् पितरो मयोष्टेति वासोदशां छित्त्वा निदध्यादूर्णासुकां वा पूर्व्वे वयस्युत्तरायुषि स्वं लोमेति 'ऊर्णासुकाः' मेषलोमदशाः । 'उत्तरे वयसि' पञ्चाशद्वर्षेभ्य ऊर्द्ध्वं । स्वं लोम उरःसम्भवमिति शेषः । "पञ्चाशत ऊर्द्ध्वमुरोलोम यजमानस्य" इति शाट्यायनिवचनात् ।

कात्यायनसूत्रे ।

एतद्व इत्यपास्यति सूत्राणि प्रतिपिण्डमूर्णादशा वा वयस्युत्तरे यजमानलोमानि वेति।

ब्रह्मपुराणे।

दद्यात्क्रमेण वासांसि दशा वा श्वेतवस्त्रजाः।
ततो वयसि षड्‌े च स्वानि लोमान्यथापि वा॥
क्षौमं सूत्रं नवं दद्याच्छाणं कार्पासमेव वा।
पत्रोर्णनीलरक्ताक्तकौशेयानि विवर्जयेत्॥

नागरखण्डे।

सूत्रञ्च प्रतिपिण्डन्तु दद्यात्तेषु पृथक् पृथक्।
अन्यत्तु सर्वपिण्डेषु सततं विनियोजयेत्॥
न त्रुट्यति यथा तन्तुस्तथा तन्निक्षिपेच्छनैः।
विरोधमाचरेत्तेषां त्रोटनाच्च परस्परं॥
तच्च रक्तं प्रदातव्यं रागैर्वा कुङ्कुमेन वा।
रक्तसूत्रविहीनं यत्तत्तु श्राद्धं भवेदिति॥
ब्रह्मणैवं वरो दत्तः कश्यपजाय रक्षसे।
एवं ददाति यः सूत्रं सोऽक्षयां लभते श्रियं॥

ब्रह्माण्डपुराणे।

अञ्जनाभ्यञ्जने गन्धं सूत्रप्रणयनं तथा।
कुशैः पुनर्भवैः कुर्वन् अश्वमेधफलं लभेत्॥

इत्यञ्जनाभ्यञ्जन-सूत्रनिरूपणं।

अथ प्रकीर्णकम्।

प्रभासखण्डे।

लोके श्रेष्ठतमं सर्वमात्मनश्च प्रियं सदा ।
तत्तत् पितॄणां दातव्यं तदेवाक्षयमिच्छता ॥

वायुपुराण-ब्रह्माण्डपुराणयोः ।

गन्धैः पुष्पैस्तथा धूपैस्तथाहुतिभिरेव च ।
फलमूलनमस्कारैः पितॄणां प्रयतः शुचिः ।
पूजां कृत्वा द्विजान् पश्चात् तर्पयेदन्नसम्पदा ॥
श्राद्धकालेषु नियतं वायुभूताः पितामहाः ।
आविशन्ति द्विजान् श्रेष्ठान् तस्मादेतद्ब्रवीमि ते ॥

कूर्मपुराणे ।

प्रदद्याद्गन्धमाल्यादि धूपादीनि च शक्तितः ।

तत्रैव पुराणे विश्वान् देवान् प्रति पितृवाक्यं ।

पुष्पैर्गन्धैस्तथान्नेन युष्मानर्घेर्चयिष्यति ।
अग्रे दत्त्वा तु युष्माकमस्माकं दास्यते पुनः ।
एवं कृते कृतं सम्यक् सर्वमेव भविष्यति ॥

वायुपुराणे ।

वस्त्रैरन्नप्रदानैश्च भक्ष्यपेयैस्तथैव च ।
गोभिरश्वैस्तथा ग्रामैः पूजयेद्द्विजसत्तमान्(१) ॥
भवन्ति पितरः प्रीताः पूजितेषु द्विजातिषु ।
तस्मादनेन विधिना पूजयेत द्विजान् सदा ॥

वाराहपुराणे ।

---

(१) सम्पूजयेद्द्विजोत्तमानिति ख० ।

गन्धाः पुष्पाणि ताम्बूलधूपदीपाक्षतानि च।
पितृकार्ये प्रशस्तानि स्वाद्वन्नं सलिलं हिमं॥
एतानि श्रद्धयोपेतः पितृभ्यो यो निवेदयेत्।
स एव धर्मशीलो मे प्रियकारी वसुन्धरे॥

तथा।

उपवेश्यासने शुभ्रं छत्रं तत्र प्रकल्पयेत्।
आवरणार्थञ्च तत् छत्रं ब्राह्मणाय प्रदापयेत्।
ततो वस्त्राणि रम्याणि सर्वाण्याभरणानि च॥

विष्णुपुराणे पितृवाक्यं।

रत्नवस्त्रमहायानं सर्वभोगादिकं वसु।
विभवे सति विप्रेभ्यो योऽस्मानुद्दिश्य दास्यति।
स भुक्त्वा निखिलान् भोगानन्ते स्वर्गं गमिष्यति।

नरसिंहपुराणे।

उपानच्छत्रवस्त्राणि भुक्तिपात्रं कमण्डलुं।
शयनासनयानानि दर्पणव्यजनानि च॥
अन्नं सुसंस्कृतं गन्धं ताम्बूलं दीपचामरं।
पितृभ्यो यः प्रयच्छेत्तु श्रद्दधानो विमत्सरः।
स शोकमोहौ तरति प्राप्य स्थानमनुत्तमं॥

नन्दिपुराणे।

अन्नोदके धूपदीपवस्त्रमाल्यानुलेपनं।
गोमहिष्यश्च करभबलीवर्दादिकं तथा॥
आदर्शव्यजनछत्रशयनासनपादुकाः।

शिविका रथगन्त्रीका सुखवासाश्च शोभना: ॥
मनोज्ञा: पटवासाश्च सुगन्धाश्चूर्णमुष्टय: ।
अङ्गारधानिका: शीते योगपट्टाश्च यष्टय: ॥
कटिसूत्राणि शिक्यानि मेखलाश्चैव कम्बला: ।
यज्ञोपवीतं पीठानि कौपीनं कुण्डिकास्तथा ॥
वस्तून्येतान्यथान्यानि पितॄणां प्रीतये बुधै: ।
यथोपयोगं देयानि ब्राह्मणेभ्यो यथाविधि ॥
एवं ददाति यो भक्त्या यथालाभं यथाधनं ।
सोऽश्वमेधस्य यज्ञस्य फलं प्राप्नोति मानव: ॥

स्कन्दपुराणे ।

अलङ्कारान् बहुविधान् काञ्चनेन विनिर्मितान् ।
रत्नैर्विरचितांश्चापि क्षौमादीन्यंशुकान्यपि ॥
कर्पूरागुरुकस्तूरीकुङ्कुमादीनि यान्यपि ।
गन्धद्रव्याणि रम्याणि श्रीखण्डशकलान्यपि ॥
कर्पूरादेश्च भाण्डानि ताम्बूलावपनं तथा ।
दीपपात्रं धूपपात्रं तथा भोजनभाजनं ।
भाजनाधारयन्त्राणि पतद्ग्राहस्तथैव च ॥
आन्दोलकान्यञ्चकांश्च मृदुला हंसतूलिका ।
कटाहास्ताम्रधातूत्थास्ताम्रजा: कलशास्तथा ॥
चरुका दर्विका लौही भाण्डानि विविधानि च ।
ताम्रादिधातुसम्भूता: गडुका: करकास्तथा ॥
भद्रपीठानि पीठानि वाहिकाश्चासनानि च ।

वस्त्रपूर्णाश्च मञ्जूषा मनोज्ञाश्च विहङ्गिकाः ॥
मीमांसादेश्च शास्त्रस्य पुस्तकानि नवानि च ।
सौधानि कमनीयानि वापीकूपादिकं तथा ॥
ग्रामान् क्षेत्राणि केदारान् उद्यानान्यथ वाटिकाः ।
वृक्षान् लतावितानानि पूगादिद्रुमवाटिकाः ॥
शकटान् सोपकरणान् लाङ्गलानि च भूरिशः ।
मुसलोलूखलं दात्रं शिला मन्थानमण्डकं ॥
तथाञ्जनशलाकाश्च केशानाञ्च प्रसाधनं ।
एतान् पदार्थानन्यांश्च चतुराश्रमकाङ्क्षितान् ॥
आत्मनश्च प्रियान् दद्यात् पितॄणां युक्तमान्सः ।
विभवस्यानुसारेण देशकालानुरूपतः ॥
एतान् दद्यात्तु यः सम्यक् पदार्थान् भोगसाधनान् ।
न तस्य दुर्लभं किञ्चिदिह लोके परत्र च ॥

रामायणे ।

समतीते दशाहे तु कृतशौचो विधानतः ।
अह्नि द्वादशकं श्राद्धं त्रयोदशकमेव च ॥
ततस्तोद्दिश्य पितरं ब्राह्मणेभ्यो ददौ धनं ।
महार्हाणि च रत्नानि गाश्च वाहनमेव च ॥

अत्र भरत इति शेषः ।

ब्रह्मवैवर्त्ते ।

अतःपरं प्रवक्ष्यामि दानानि सफलानि च ।
तारणानि पितॄणां वै स्वर्ग्याण्यात्मसुखानि च ॥

लोके श्रेष्ठतमं यच्च आत्मनश्चापि यत्प्रियं ।
सर्व्वं पितॄणां दातव्यं तेषामेवाक्षयार्थिना ॥
वापीसंक्रीडनं दत्त्वा महामखफलं लभेत् ।
वनं पुष्पफलोपेतं दत्त्वा गोमेधमश्नुते ॥

तथा ।

दद्यादग्निः शिशिरे वह्निं बहुकाष्ठं प्रयत्नतः ।
कायाग्निदीप्तिप्राकाम्यं रूपं सौभाग्यमेति सः ॥
इन्धनानि तु यो दद्याद्द्विजेभ्यः शिशिरागमे ।
नित्यं जयति संग्रामे श्रिया युक्तश्च दीप्यते ॥

तथा ।

शरणं सर्वसम्पूर्णं शय्यासनभोजनं ।
श्राद्धे दत्त्वा यतिभ्यस्तु नाकपृष्ठे महीयते ॥

'शरणम्' आवासः ।

मुक्तावैदूर्य्यवासांसि रत्नानि विविधानि च ।
वाहनानि च दिव्यानि आयन्ति तस्य कोटिशः ॥
गन्धर्वाप्सरसस्तस्य गायन्ति वादयन्ति च ।
सुमहज्ज्वलनप्रख्यं सर्वकामसमन्वितं ॥
सूर्य्यचन्द्रप्रभन्दिव्यं विमानं लभतेऽक्षयं ।
अप्सरोभिः परिवृतं कामगन्तु मनोजवं ॥
वसते स विमानाग्रे स्तूयमानः समन्ततः ।
दिव्यैः पुष्पैः प्रसिञ्चन्ति चूर्णमुष्टिभिरेव च ॥
कन्यायुवत्यस्तासाञ्च नानाभरणभिन्नभैः ।

सुखिनस्ते विबुध्यन्ति सततं हि मनोरमैः ।
अश्वदानसहस्रेण रथदानशतेन च ।
दन्तिदानसहस्राच्च योगिभ्यावसथो वरः ॥
अश्वमेधसहस्रेण राजसूयशतेन च ।
पुण्डरीकसहस्रेण योगिभ्यावसथो वरः ॥

तथा ।

भोजनायासनं दत्त्वा अतिथिभ्यः कृताञ्जलिः ।
सर्वयज्ञक्रतूनाञ्च फलं प्राप्नोत्यनुत्तमम् ॥
चिप्रमत्युष्णमक्लिष्टं स्वादु दत्तमभुञ्जिते ।
सव्यञ्जनं सदा स्निग्धं सत्कृत्य च प्रयत्नतः ॥
प्रतिश्रयं सदा दद्यादतिथिभ्यः कृताञ्जलिः ।
देवावासं प्रतिष्ठन्ति दिव्यातिथ्यैः सहस्रशः ॥
सर्वाण्येतानि यो दद्यात् पृथिव्यामेकराड्भवेत् ।
त्रिभिर्द्वाभ्यामथैकेन दानेन तु सुखी भवेत् ॥
दानानि परमो धर्मः सद्भिः सत्कृत्य पूजितः ।
त्रैलोक्यस्याधिपत्यं हि दानादेव ध्रुवं स्थितिः ॥
राज्यभ्रष्टस्तु राजा स्यादधनः स्वोत्तमं धनं ।
चीणायुर्लभते चायुः पितृभक्तः सदा नरः ॥
यान् कामान्मनसा चेच्छेत्तांस्तस्य पितरो ददुः ।
यानि रत्नानि मेदिन्यां वाहनानि स्त्रियस्तथा ।
चिप्रमाप्नोति तत्सर्वं पितृभक्तस्तु मानवः ॥

महाभारते ।

अन्नपानाश्वगोवस्त्रछत्रशय्यासनानि च ।
प्रेतलोके प्रशस्तानि दानान्यष्टौ विशेषतः ॥
दासीदासानलङ्कारान् भोगोपकरणानि च ।
दत्त्वा पितृभ्यः प्राप्नोति साम्राज्यं नेह संशयः ॥

तथा ।

इत्युक्त्वा धर्मराजस्तु वासुदेवस्य धीमतः ।
मातुलस्य च वृद्धस्य रामादीनां तथैव च ।
श्राद्धान्युद्दिश्य सर्वेषां चकार विधिवत्तदा ॥
ददौ रत्नानि वासांसि ग्रामानश्वान्रथानपि ।
स्त्रीश्चैव द्विजमुख्येभ्यस्तथा शतसहस्रशः ॥
अलङ्कारांस्तथाश्वांश्च गाश्च काम्या वरस्त्रियः ।
आदिश्यादिश्य विप्रेभ्यो ददौ स नृपसत्तम ॥
द्रोणं सात्यकिं भीष्मञ्च सोमदत्तञ्च वाह्लिकं ।
दुर्य्योधनञ्च राजानं पुत्रांश्चैव पृथक् पृथक् ॥
जयद्रथपुरोगांश्च सुहृदश्चैव सर्वशः ।
आदिश्यादिश्य विप्रेभ्यो ददौ स नृपसत्तम ॥
तथा स पुत्रपौत्राणां पितॄणामात्मनस्तथा ।
गान्धार्य्या महातेजाः प्रददौ चौर्द्धदैहिकं ॥

श्राद्धमेवोपक्रम्य विष्णुधर्मोत्तरे पितृगाथाः ।

अपि स्यात्स कुलेऽस्माकं कश्चित्पुरुषसत्तमः ।
दद्यात्कृष्णाजिनं यो नः स्वर्णशृङ्गं विधानतः ॥
अपि स्यात्स कुलेऽस्माकं कश्चित्पुरुषसत्तमः ।

प्रसूयमानां यो धेनुं दद्याद्ब्राह्मणपुङ्गवे ॥
अपि स्यात्स कुलेऽस्माकं कश्चित्पुरुषसत्तमः ।
कूपारामतडागानां वापीनां यश्च कारकः ॥

आह बौधायनः ।

वापीकूपतडागानि छायामाराममेव च ।
शालीक्षुचणकेदाराः सम्पृक्ताः पुष्पवाटिकाः ॥
श्राद्धेषु दत्त्वा प्रयतः पितॄनात्मानमेव च ।
उद्धरत्येनसो दुःखाद्यावदाभूतसंप्लवं ॥

तदेवमेतेष्वभिहितेषु प्रदेयेषु यानि प्रदेयानि श्राद्धप्रयोगान्तर्गतार्चनाङ्गभूतानि तानि तत्तत्पितृनामगोत्रसङ्कीर्त्तनपूर्वकं पितृभ्य एव देयानि । यानि पुनरन्यानि गोभूहिरण्यकृष्णाजिनप्रभृतीनि श्राद्धकाले स्वपितॄणां श्रेयःसिद्ध्यर्थं दानखण्डोक्तप्रकारेण ब्राह्मणेभ्यः प्रदेयानि । तत्र निमित्तान्तरापेक्षा न कर्त्तव्या श्राद्धमेवाधिकृत्य तेषां विधानात् । तानि चैवं प्रदत्तानि पितॄणामात्मनश्च विशिष्टस्वर्गादिफलप्राप्त्यर्थं भवन्तीति ।

इति प्रकीर्णकं ।

अथ दक्षिणाद्रव्याणि ।

ब्रह्मपुराणे ।

यद्यदिष्टतमं लोके यच्चास्य दयितं गृहे ।
दक्षिणार्थन्तु तद्देयं तच्च तस्याक्षयार्थिना ॥

मत्स्यपुराणे ।

सतिलं नामगोत्रेण दद्याच्छक्त्याथ दक्षिणां ।

गो-भू-हिरण्य-वासांसि यानानि शयनानि च ॥

दद्याद्यदिष्टं विप्राणामात्मनः पितुरेव वा।

वित्तशाठ्येन रहितः पितृभ्यः प्रीतिमाचरन् ॥

'नामगोत्रेण' सम्प्रदानस्यात्मनश्च नामगोत्रोच्चारणेन।

नामगोत्रे समुच्चार्य्य सम्प्रदानस्य चात्मनः।

सम्प्रदेयं प्रयच्छन्ति कन्यादाने तु पुंस्त्रयम् ॥

इति व्यासस्मरणात्।

'शक्त्या' स्वशक्त्यनुसारेण, 'पितृभ्यः प्रीतिमाचरन्' पैत्रेण कर्मणा पितॄन् प्रीणयन्।

आह जमदग्निः।

सतिलं नामगोत्रेण दद्याच्छक्त्या च दक्षिणां।

हिरण्य-धन-वासांसि धर्म्याणि शयनानि च ॥

वह्निपुराणे।

भक्त्याय दक्षिणा देया श्राद्धकर्म्मणि शक्तितः।

ग्रामान् क्षेत्राण्यथारामान् विचित्राः पुष्पवाटिकाः ॥

बहुभौमानि रम्याणि शयनानि गृहाणि च।

सुवर्ण-रत्न-वासांसि रजतं भूषणानि च ॥

अनडुहो महिष्यश्च विविधान्यासनानि च।

पादुका दासदासीश्च छत्र-व्यजन-चामरं।

लाङ्गलान् शकटान् गन्त्रीर्गृहोपकरणानि च ॥

येन येनोपयोगोऽस्ति विप्राणामात्मनस्तथा।

तत्तत्प्रदेयं श्राद्धेषु दक्षिणार्थं हितैषिणा ॥

यथा यथा हि गुणवद्द्रव्यं भूरि यथा यथा ।
जायते फलभूयस्त्वं श्राद्धकर्त्तुस्तथा तथा ॥

वायुपुराणे ।

धेनुं श्राद्धेषु यो दद्यात् गृष्टिं कुम्भोपदोहनां ।
गात्रजमुपतिष्ठन्ति गवां पुष्टिश्च जायते ॥
शयनासनानि तथा भूमयो वाहनानि च ।
श्राद्धेष्वेतानि यो दद्यादश्वमेधफलं लभेत् ॥
सर्पिःपूर्णानि पात्राणि श्राद्धे सत्कृत्य दापयेत् ।
कुम्भादिदोहधेनूनां बह्वीनां फलमश्नुते ।
यथेष्टां दक्षिणां दद्यात् पुण्डरीकफलं लभेत् ॥

'पुण्डरीकः' क्रतुविशेषः ।

रम्यमावसथं दत्त्वा राजसूयफलं लभेत् ।
कूपाराम-तडागानि क्षेत्रघोषगृहाणि च ।
गां दत्त्वा मोदते स्वर्गे नित्यमाचन्द्रतारकं ॥
स्वास्तीर्णं शयनं दत्त्वा श्राद्धे रत्नविभूषितं ।
पितरस्तस्य तुष्यन्ति स्वर्गे चानन्त्यमश्नुते ॥

ब्रह्माण्डपुराणे ।

सौवर्णरौप्यपात्राणि मनोज्ञानि शुभानि च ।
हस्त्यश्व-रथ-यानानि समृद्धानि गृहाणि च ।
उपानत्पादुकाच्छत्रचामराण्यजिनानि च ॥
श्राद्धेषु दक्षिणा पुण्या चेति बुद्धिमतां वरा ।
दरिद्रोऽपि यथाशक्ति दद्याच्छ्राद्धेषु दक्षिणां ॥

सैवेयमिति बुद्धिः कार्य्येत्यर्थः ।

सौरपुराणे ।

वह्वीभिर्दक्षिणाभिर्यः श्राद्धे प्रीणयति द्विजान् ।
स पितॄणां प्रसादेन याति स्वर्गमनन्तकं ॥
अशक्तस्तु यथाशक्त्या श्राद्धे दद्यात्तु दक्षिणां ।
अदक्षिणन्तु यच्छ्राद्धं क्रियते तद्धि राक्षसैः ॥
यज्ञोपवीतमथवा अतिदारिद्र्यपीड़ितः ।
प्रदद्याद्दक्षिणार्थं वै तेन स्यात् कर्म सद्गुणं ॥

इति दक्षिणाद्रव्यनिरूपणम्।

इति श्रीमहाराजाधिराज-श्रीमहादेवीय-समस्तकरणाधिपति-पण्डित-श्रीहेमाद्रिविरचिते चतुर्वर्गचिन्तामणौ परिशेष-खण्डे श्राद्धकल्पे श्राद्धोपकरणं नाम

नवमोऽध्यायः ॥९॥

अथ दशमोऽध्यायः ।

गणकगणसहस्रैरप्यशक्यो यदीयः
कलयितुमखिलानां राशिरस्तैर्गुणानां ।
कृतसकृतसमृद्धिः सोऽथ हेमाद्रिसूरिः
कथयति परिभाषां श्राद्धकर्मण्यशेषाम् ॥

अथ परिभाषा ।

तत्र सर्वशास्त्रोपसंहारः तदर्थमिदं चिन्त्यते । किंस्वित् शाखा-कल्पसूत्रगृह्येषु यावद्धर्मकं श्राद्धमुक्तं तावन्मात्रमेव कर्त्तव्यम् उत मन्वादिस्मृतिविहितसर्वधर्मोपसंहारेणेति । तत्र यदि तावन्मात्रधर्मकं क्रियते तदा शाखाकल्पसूत्रगृह्येषु तावन्मात्रोपदेशार्थत्वानन्यथानर्थकः स्यात् । ननु यदि स्मृतिविहितधर्मोपसंहारः क्रियते तदा स्मृतयोऽर्थवत्यः अन्यथानर्थिकाः स्युरिति समानन्यायतया स्मार्त्तधर्मकलापोपसंहारो-ऽपि निरवद्यमासीदिति । न च प्रातिस्विकशाखाकल्पसूत्रगृह्यशून्यान् पुरुषान् प्रति स्मृतयोऽर्थवत्यो भविष्यन्तीति वाच्यं । प्रातिस्विक-शाखादिशून्यानां त्रैवर्णिकानामभावात् । न च शूद्रान् प्रत्यर्थवत्यो भविष्यन्तीति वाच्यं । त्रैवर्णिकाधिकारिकोपनयनाध्ययनाग्निहोत्रा-दिकर्मोपदेशप्रधानत्वात् स्मृतीनां त्रैवर्णिकान् प्रत्यपि तासामर्थवत्त्वेन भाव्यम् । मैवं । कर्मविशेषे शूद्रान् प्रत्येवार्थवत्त्वं कल्प्यताम् । अथवा

त्रैवर्णिकान् प्रत्यपि बहुधर्मकश्राद्धान्तरोपदेशेनोपयोगित्वं वर्णितम् । अतः स्वशाखाकल्पसूत्रगृह्योक्तश्राद्धप्रयोगस्तावानेव कर्त्तव्यो न स्मार्त्तपदार्थप्रवेशेनातिरेच्यः । अतिरिच्यमानो हि प्रयोगविध्यभिमतौ क्रमकालौ हित्वान्यथाभावमापादयेत् । अतएव स्वशाखाकल्पसूत्रगृह्योक्तश्राद्धप्रयोगः परशाखाद्युक्तपदार्थप्रवेशेन न बृंहणीयः ।

किञ्च । कल्पसूत्रगृह्याणामध्येतृविशेषसम्बन्धित्वनियमात् लिङ्गलिङ्गिनोश्चैकाश्रयत्वात् कर्तृविशेषाश्रितेन कल्पसूत्रेण लिङ्गेन तदाश्रितैव लिङ्गिनी श्रुतिः कल्प्यते । अतः स्वस्वकल्पसूत्रगृह्योक्तानां श्राद्धकर्मणां व्यवस्थैव ।

किञ्च । शाखान्तरगृह्यान्तरादौ विधीयमानस्य पौनरुक्त्यादिदोषपरिहारस्याशक्यत्वात् कर्मान्तरत्वे तदन्वितस्य धर्मजातस्यातिदेशमन्तरेण शाखान्तरीयकर्मसम्बन्धानुपपत्तौ सर्वोपसंहारो निष्प्रमाणकः । न चोपपदासम्भवेन व्यवस्थानुपपत्तिः । तत्तच्छाखागृह्याध्येतृलक्षणस्य तत्तच्छाखीयताभिमानित्वरूपस्य चोपपदस्य कर्तृविशेषकस्य सम्भवात् । न च प्रतिविधिवाक्यमुपपदकल्पने गुर्वी कल्पनेति वाच्यं । सर्वानपि विधीनिदमादिना केनचित् सर्वनाम्ना परामृश्य युगपदुपपदान्वयस्य कल्प्यमानत्वात् ।

मैवं । परम्परागतस्वशाखापरित्यागेन शाखान्तराध्ययनकर्त्तापि हि स्वकुलपरम्परागतशाखागृह्योक्तधर्मानेवानुतिष्ठति । द्विवेदाध्यायी च वेदान्तरान्तर्गतं स्वशाखान्तरमधीयानोऽपि स्वशाखागृह्योक्तानेव धर्मानाचरति । अनधीतवेदोऽपि श्राद्धादिकं कर्म कुर्वन् शाखाविशेषगृह्यविशेषोपदिष्टामेव सरणिमाश्रयत इति न तत्तच्छाखागृह्य-

ध्येतृत्वलक्षणमुपपद्यं यावदाचारमनुवर्त्तते तच्छाखीयत्वाभिमानोऽपि तच्छाखाध्येतृत्वभ्रम एव वाच्यः। न चासौ स्वशाखामधीतवतोऽनधीतवतो वा सम्भवति। प्रथमे तच्छाखाध्येतृत्वज्ञानस्य सत्यत्वात्, द्वितीये तादृशस्य ज्ञानस्यैवासम्भवात्। अतस्तयोः शाखागृह्याचारविशेषानुसरणं नोपपद्येत। अन्यशाखाध्येतुरपि च वातादिदोषवशोपजातशाखान्तराध्येतृत्वभ्रमस्य तच्छाखागृह्यानुसरणं प्रसज्येत। दोषमन्तरेण समुत्पन्नभ्रमस्यायं नियम इति चेत्। न। कारणमन्तरेण भ्रमस्यासम्भवात्। अथाहार्यारोपरूपभ्रमस्य दोषमन्तरेणापि सम्भव इत्युच्यते। तर्हि तस्य सर्वत्र सम्भवादव्यवस्थैव प्राप्नोति। गौणे च शाखान्तरीयत्वव्यपदेशे तस्य विद्यमानत्वात् परशाखागृह्योक्तविधिग्रहणप्रसङ्गः। अतः कर्तृविशेषणीभूतोपपदासम्भवात् सर्वशाखाकल्पसूत्रगृह्यस्मृत्याचारप्राप्तानां श्राद्धकर्मणां सर्वान् प्रति साधारणमेव न पुनर्व्यवस्थेति। नैतदेवं। शाखाविशेषाध्येतृसन्ततिजत्वानपायात्तच्छाखीयत्वमस्त्येव। अतः स्वशाखाकल्पसूत्रगृह्योक्तधर्ममात्रयुक्तमेव श्राद्धं कर्त्तव्यं नाधिकस्मार्त्तपदार्थप्रवेशेन परशाखाकल्पसूत्रगृह्योक्तपदार्थप्रवेशेन वातिरेच्यमिति स्थितं।

अत्रोच्यते। अनन्यथासिद्धप्रत्यभिज्ञाबलादशेषशाखाप्रत्ययमेकमेवाग्निहोत्रादिकर्मेति शाखान्तराधिकरणे स्थापितं "एकं वा संयोगरूपचोदनाख्याविशेषात्"। सर्वास्वपि शाखासु ज्योतिष्टोमादिकर्मणः संयोगरूपचोदनाख्यानामविशेषात् प्रत्यभिज्ञायमानस्यैकत्वं निश्चीयते। संयोगोऽत्र प्राधान्यात् फलसम्बन्धो विवक्षितः। रूपशास्त्रारङ्गत्वात्कर्मस्वरूपनिरूपकत्वाच द्रव्यदेवता। चोदना च धात्वर्थ-

सहितभावनाविषयोविधिः। आख्या तु ज्योतिष्टोमादिनामधेयं। एतदेव सूत्रं व्याचक्षाणाः प्राहुराचार्याः। "सर्वत्र प्रत्यभिज्ञानात् संज्ञारूपगुणादिभिः। एककर्मत्वविज्ञानं न शाखास्वपगच्छति" इति। न चात्र किञ्चिद्भेदकं कारणमस्ति। शाखान्तरीयस्य भेदप्रयोजकत्वानवधारणात्। प्रकरणान्तर इव परस्परासन्निधानं भेदकमिति चेत्। न। एकस्याध्येतुः शाखान्तराध्ययनाभावात् तत्प्रतिपाद्यमानज्योतिष्टोमादिकर्मानुपलम्भे भेदावभासासम्भवात्। कुतः पुनरेकस्य शाखान्तराध्ययनाभावः। इत्थं यथैवाकृतिरेकस्यां व्यक्तौ समाप्यते तथा स्वाध्यायत्वमेकैकस्यां शाखायामन्ततश्च स्वाध्यायोऽध्येतव्य इत्यत्राधीतेन स्वाध्यायेन कर्मावबोधं भावयेदित्युक्तः स्वाध्यायस्य कर्मावबोधनं प्रत्युपादीयमानत्वादिवक्षितैकसंख्यैका शाखाध्येतव्येति गम्यते। कुतस्तर्हि वेदान्तराध्ययनमपि वेदानधीत्य वेदौ वेत्यादिवचनैरिति ब्रूमः।

किञ्च। वेदान्तरे कर्मणः साकाङ्क्षत्वात्कर्मावबोधं प्रति वेदानां समुच्चये सत्येकस्य नैकवेदाध्ययनं। एकवेदान्तर्गते तु शाखान्तरेऽपि परिपूर्णधर्मकं शाखान्तरनिरपेक्षमेव ज्योतिष्टोमादिकर्मावगम्यते। अतस्तुल्यकार्यत्वादेकवेदान्तर्गतैकशाखाध्ययननियमे शाखानां विकल्प इति।

तदाहुराचार्याः। "स्वाध्यायग्रहणं नैका शाखा हि परिगृह्यते। एकार्थानां विकल्पश्च कर्मैकत्वं भविष्यति" इति। ननु यद्येकस्यैकवेदान्तर्गतानेकशाखाध्ययनाभावाच्छाखान्तरीयकर्माप्रतीतिस्तर्हि कुतः प्रत्यभिज्ञापि भवेत। अथ स्वयमनधीयमानेऽपि परैरधीयमाने शाखान्तरे समाकर्ण्यमाने तत्प्रतिपाद्यमानकर्मावगतिर्भवतीति प्रत्यभिज्ञापपद्यत इत्युच्यते तर्हि तथैव भेदावगतिरपि भविष्यति।

उच्यते। कर्मस्वरूपगतविशेषाभावात् प्रत्यक्षभेदप्रतीत्यभावे नामरूपाद्यविशेषनिबन्धनापरोक्षप्रत्यभिज्ञोत्पत्तौ परस्परासन्निधानप्रयुक्तानुमानजन्यभेदप्रतीतेरुत्पत्तिप्रतिबन्धात्। अस्तु वा भेदबुद्ध्यभावसहकृतास्वरूपप्रतीतिरेवाभेदप्रमात्मकप्रत्यभिज्ञाकार्यकरत्वादप्रत्यभिज्ञैव सती गौणी प्रत्यभिज्ञा। गुणान्तरं तर्हि भेदकमस्तु। न। तस्यैकस्मिन्नेव कर्मणि विकल्पेनान्वयोपपत्तेः। ननूत्पत्तिवाक्यशिष्टे गुणे सति गुणान्तरानवकाशाद्वाजिन इव गुणान्तरं कर्मभेद एव। मैवं। द्वयोरुत्पत्तिवाक्यशिष्टयोस्तुल्यबलत्वे सत्येकस्मिन् कर्मणि विकल्पसम्भवात्।

ननु यदि सर्वासु शाखास्वेकमेव कर्म प्रतिपाद्यते तदा पुनरुक्तताप्रसङ्गः। अतस्तत्परिहारार्थमभ्यासन्यायेन शाखान्तरे कर्मभेदो वाच्यः। मैवं। यत्र तावन्मात्रार्थत्वेन पुनः श्रुतिः प्रयोजनशून्या भवेत् तत्र भेदमापादयति। शाखान्तरे तु गुणान्तरार्थत्वेन प्रशंसार्थत्वेन वा प्रयोजनवती सती न भेदं करोति। न चेयं पुनः श्रुतिः। यत आह,।

एकशाखानिबद्धानां ज्ञायते हि पुनः श्रुतिः।
काण्ठादिचरणानान्तु प्रतिशाखं सकृच्छ्रुतिः॥

अत्रैकशाखाध्ययननियमाद्येनैकशाखागतमग्निहोत्रादि श्रुतं नासौ शाखान्तरगतं शृणोति। कदाचित् परैरधीयमानं शाखान्तरगतं शृण्वन्नपि च परप्रतिपत्त्यर्थमेवैतदित्यध्यवस्यति। अतः पुरुषान्तरप्रतिपत्त्यर्थत्वाच्छाखान्तरस्य न पुनः श्रुतित्वं। अपि च शाखानां युगपद्वृत्तेर्न पुनः श्रुतिकल्पना तर्हि तत्रैकशाखावत्क्रमेणाध्ययन-

स्थितिः । क्रमेणाध्ययने हि काचित्पुनः श्रुतित्वमापद्यमाना कर्म-भेदं करोति । अत्र तु युगपच्छ्रुतेः का पुनः श्रुतिर्भवेत् । अतो-यथैकशाखागतं कर्म देशान्तरपुरुषान्तरादिषु पुनः श्रूयमाणमपि प्रति-पाद्यभेदान्न पुनरुक्तमेवमेव शाखान्तरेष्विति । यच्चैकयैव शाखया सर्व्वं प्रतिपद्यन्तामनर्थकं शाखान्तरमिति । तच्छाखान्तराणामकृत्रिमत्वात् प्रतिशाखं चाध्येतृनियमस्यानादित्वादनुपालम्भ एवेति । अतएवै-तदपि न वाच्यं । यथा कृतस्य करणमसम्भवस्तथा विहितस्य विधाना-सम्भवोऽपौरुषेयत्वाच्छाखायां विहितस्य शाखान्तरे तावद्विधानास-म्भवः । शाखानां युगपदुपस्थानाच्चानुवादासम्भवोऽपौरुषेयतो भेद एवेति । यतस्तत्तच्छाखाध्यायिनः प्रवर्त्यान् प्रतिपाद्यांश्च पुरुषान् प्रति प्रवृत्ति-भेदेन प्रतिपत्तिभेदेन च विहितस्यापि विधानं न विरुध्यते । तदेवं कर्मैकत्वे स्थिते यत्र क्वचनोपदिष्टैर्धर्मैः सम्बध्यमानमग्निहोत्रादिकं शाखान्तराध्येतृभिरप्यनुष्ठीयमानं नर्चकं प्रतिशिष्यत इति न्यायात् तद्धर्मयुक्तमनुष्ठेयमिति सर्व्वशाखोपसंहारे स्थिते सर्व्वशाखागृह्य-कल्पसूत्र-स्मृति-पुराणेतिहासाचारावगतधर्मसमुच्चययुक्तमेव सर्वैः श्राद्धं कर्त्तव्यमिति स्थितम् ।

अतएवैकां कामपि शाखां पुरस्कृत्य कल्पसूत्राणि रचयन्तो-मुनयः स्वशाखोक्तधर्ममात्रोपनिबन्धनेनापरितुष्यन्तः शाखान्तरीय-धर्मसंग्रहं कुर्वाणा दृश्यन्ते ।

ननु सर्वशाखागृह्यादिषु कर्मैकत्वेऽपि तत्तच्छाखागृह्याध्येतृपुरुष-भेदव्यवस्थया तत्तच्छाखाविहितकर्त्तव्यताभेदस्यैवोपपत्तेः न सर्वशाखोपसंहारः ।

नैवं। ईदृग्विधायां व्यवस्थायां श्रुतिलिङ्गादिरूपमानाभावात्। न च श्रुत्यादिवत् केनचिच्छाखान्तरं व्यवस्थामानत्वेनाभ्युपगतं।

नन्वस्ति तावत् स्वाध्यायोऽध्येतव्य इति वचनादाचारपरम्परागत-पुरुषविशेषाणां शाखाविशेषाध्ययनव्यवस्था। अतो व्यवस्थितप्रमाणो-पनीयमानं प्रमेयमपि तद्व्यवस्थातुमर्हति। तथा हि। यथा दृष्टे सम्भवति नादृष्टकल्पना न्याय्येति स्वाध्यायाध्ययनविधेः कर्मावबोधा-र्थत्वेन दृष्टार्थत्वमिष्यते। एवमेव शाखाविशेषाध्ययनव्यवस्थाया अपि दृष्टार्थत्वाय कर्तृविशेषव्यवस्थितकर्मावबोधार्थत्वमेष्टव्यम्।

उच्यते। प्रशाविशेषशालिनां स्ववेदवत् परवेदाध्ययनस्याप्यनुज्ञा-तत्वात् परवेदान्तर्गतशाखायां च व्यवस्थाभावादप्यवश्यैकशाखाध्ययनं कर्त्तव्यं। तदपि कर्मावबोधार्थं बोधोऽप्यनुष्ठानार्थं इति शाखान्तरीय-कर्मानुष्ठाने कुतो व्यवस्था। नन्वदृष्टार्थं द्वितीयवेदाध्ययनम्, अध्ययनविधिवैषम्यापत्तेः।

अन्येभ्यस्तद्धर्मोपदेशार्थमन्यशाखाध्ययनं दृष्टार्थमेवास्तु। न। अधीतेन वेदेन कर्मावबोधं कुर्यादिति विध्यर्थो निर्णीतः। न तु कर्मावबोधं कारयेदिति।

यत्तु स्वशाखागताधिकार्य्यन्तरकर्त्तव्यकर्मविधायकवेदप्रदेशाध्ययनं क्रियते तत् कर्मावबोधार्थं समग्रशाखाध्ययने विहिते सति नान्तरी-यकत्वेनेति न दोषः।

अथ पराध्यापनार्थमध्यापनविधिना द्वितीयवेदाध्ययनं प्रयो-जितं नाध्ययनविधिनेति न वैषम्यं। न चादृष्टार्थत्वमिति चेत्। तन्न। एकत्राध्ययनविधिप्रयुक्तमध्ययनम् अन्यत्राध्ययनविधिप्रयुक्तमिति वैरूप्यं

प्रसज्येत। न च सर्वशाखाध्ययनविधिप्रयुक्तमध्ययनमिति वाच्यम्। अध्ययनविध्यानर्थक्यप्रसङ्गात्।

किञ्च। अध्ययनविधिप्रयुक्ते परवेदाध्ययने प्रज्ञाविशेषशालिनोः क्षत्रियवैश्ययोर्वेदान्तराध्ययनं न प्राप्नोति तयोरनध्यापकत्वात्। अतो न शाखागृह्यादिव्यवस्थया कर्मणां व्यवस्था।

यत्तूक्तं। सर्वशाखोपसंहारे क्रमकालौ विरुध्येते इति। तन्न। प्रयोगविधिर्हि श्रुतिस्मृत्याचारादिप्रमाणप्रापित-सर्वपदार्थप्रतीक्षां कृत्वा प्रयोगं विधत्ते। न पुनः स्वसन्निधिसमाम्नातपदार्थमात्रप्राप्तिपरितुष्टः सहसैवेति। अतएव वेदवेद्याद्यन्तरा प्रविशतः स्मार्तस्याचमनादिपदार्थस्यापि वा कारणाग्रहणे प्रयुक्तानि प्रतीयेरन्नित्यत्र प्रयोगविधिपरिग्रहो वर्णितः। किञ्च पदार्थानां धर्मः क्रमो न हीनप्रमाणप्रापितमपि पदार्थं बाधितुं क्षमते।

अपि च कस्याञ्चिच्छाखायां सामान्यमेवोपदिष्टं न विशेषः। तत्रानुष्ठानकालेऽवश्यं स्वबुद्ध्याध्यवस्य कश्चिद्विशेषो ग्रहीतव्यः। स च गृह्यमाणः कदाचिच्छाखान्तरोपदिष्टो गृह्यते। तत्र यदि शाखान्तरानुसारेण स एव गृह्यते तदा किन्नामासमञ्जसं कृतं स्यात्। योऽपि तत्सामान्यानन्तर्गतो भिन्नद्वारतया समुच्चयेनैकप्रयोगनिवेशं लभमानः स्वशाखोक्तपदार्थाविरोधी शाखान्तरीयः पदार्थः सोऽप्यपूर्वस्यानिर्णीतोपायपरिमाणत्वादविरुद्धप्रमाणान्तरानिवारितप्रवेशो गृह्यमाणो न किञ्चिद्दूषयेत्। यस्तु स्वशाखोक्तविरुद्धः शाखान्तरीयः सोऽपि समानसाधनपक्षपातित्वादेकद्वारकत्वे सति तुल्यबलत्वाद्विकल्पेनैव गृह्यमाणो नातीवानौचित्येन नैयायिकानां सम्मतः।

अतः सर्व्वशाखाकल्पसूत्रगृह्यस्मृतिपुराणेतिहासाचारावगतान् पदार्थानुपसंहृत्य प्रयोगोऽनुष्ठेय इति सिद्धम्।

अत्रार्थे लिङ्गदर्शनम् ब्रह्मपुराणे।

रामेण भोजिता विप्रा मुन्युक्तेन यथाविधि।
वैदिकी च कृता सर्वा क्रिया या मानवी स्मृता।
पुराणोक्तो विधिश्चैव वैश्वदेविकपूर्वकः॥

'मुन्युक्तेन' मुनिभिः प्रोक्तेन। 'वैदिकी' वेदविहितपिण्डपितृयज्ञसम्बन्धिनी, पिण्डपितृयज्ञवदुपचारः पित्र्य इत्यतिदेशेन श्राद्धे प्रापिता। 'मानवी' मनुप्रणीतशास्त्रविहिता, 'स्मृता' अन्यैरपि हारीत-गौतमप्रभृतिभिर्धर्मशास्त्रकारैर्वेदार्थमनुस्मृत्योपदिष्टा। सर्गप्रतिसर्गादि पञ्चलक्षणवन्ति ब्राह्म्यादीनि 'पुराणानि' तेषु 'उक्तः' प्रतिपादितः। 'विधिः' अनुष्ठानप्रकारः। एवं सर्व्वशास्त्राण्युपसंहृत्य रामेण श्राद्धं कृतमित्यर्थः।

अत्राह कार्ष्णाजिनिः।

आत्मतन्त्रेषु यन्नोक्तं न कुर्य्यात्पारतन्त्रिकं।
विशेषाः खलु सामान्या वेदोक्ता वेदवादिभिः॥

'आत्मतन्त्रे' शाखागृह्यादिरूपे स्वकीये शास्त्रे, यदनुष्ठेयपदार्थ-स्वरूपं नोक्तं तत्परकीयतन्त्रोक्तमपि कुर्य्यात्। यतो वेदोक्ताः सर्वे विशेषाः सर्वेषामनुष्ठातृणां सामान्याः साधारणा इति वेदवादिभि-र्निर्णीतम्।

यत्पुनरेतद्विरुद्धं वैजवापायनस्य वचनम्। "बह्वल्पं वा स्वगृह्योक्तं यस्य कर्म्म प्रचोदितं। तस्य तावति शास्त्रार्थे कृते सर्व्वकृतो भवेत्" इति।

तत्तावत् केचिदेवं व्याचक्षते यद्गर्भाधानचौड़ोपनयनविवाहादिकं कर्म गृह्येषु सम्यगुक्तं मन्वादिस्मृतिग्रन्थेषु चासम्यगुक्तं तत्र स्मृत्यपेक्षा न कर्त्तव्या। यत्तु श्राद्धाष्टकादिकं स्मृतिषु सम्यग्गृह्ये चासम्यगुक्तं तत्र स्मृत्यपेक्षा कर्त्तव्येति। अतः स्वगृह्योक्तस्य स्मृत्यपेक्षा निवार्य्यते।

न तु परगृह्याद्यपेक्षापीति सर्वोपसंहारन्यायस्य वचनस्य च प्रसक्तस्य च विषयव्यवस्थेति।

नन्वसम्यगुक्तत्वं नाम स्वल्पधर्मकस्याभिधानं तत्राप्यल्पं वेत्यभिधानात् स्मृत्यपेक्षा वार्य्यत एवेति कुतस्तथाविध तदपेक्षा। नैतदेवं असम्यक्त्वं नामात्र कर्मस्वरूपनिष्पादकेन सन्निपातिना दृष्टार्थेन धर्मेण विनाभिधानं। सम्यक्त्वञ्च स्वरूपनिष्पादकधर्माभिधानेन सम्पूर्णत्वम्। अल्पत्वञ्च तदभिधानससाप्राववन्यत्रोक्तादृष्टैकार्थधर्मानभिधानम। अतोऽसम्यगभिधाने युक्ता स्मृत्यपेक्षेति।

तदिदं व्याख्यानमयुक्तं गृह्योक्तस्य स्मृतिमात्रापेक्षानिषेधवचने स्वशब्दानर्थक्यप्रसङ्गः।

अस्तु तर्ह्येवम्। यत्स्वगृह्ये सम्यगुक्तं तत्र परगृह्यस्मृत्याद्यपेक्षा न कर्त्तव्या। यत्तु सम्यगनुक्तं तत्र कर्त्तव्या। अतएवैकवेदान्तर्गतानां शाखानां कर्मावबोधे विकल्पोऽङ्गीकृतः वेदानाञ्च समुच्चय इति।

तदपि न युक्तं। शाखान्तरोक्तधर्मोपसंहारन्यायस्यासम्यगुक्तकर्मविषयत्वे वेदान्तरवदसम्यगभिधायकशाखाया अपि शाखान्तराधिकरणेऽनुदाहरणत्वमेव प्रसज्यते। न चैकवेदान्तर्गता काचिदस्ति तादृशी शाखेत्यधिकरणवैयर्थ्यं चापद्यत। अत एवं व्याख्येय, स्वशाखागृह्योक्ते स्वल्पधर्मके कर्मणि परशाखोक्ताधिकधर्मोपसंहारं कृत्वैव तावन्-

प्रयोगोऽनुष्ठेयः। यदि कदाचिद्दैवान्मानुषाद्वा प्रतिबन्धात् परशाखा-ग्रह्योक्ताधिककर्मोपसंहारो न शक्यते कर्त्तुं तदा स्वशाखागृह्यमा-त्रोक्तस्वल्पधर्मयुक्तमपि कर्त्तव्यं। तावति च कृते सर्वशाखागृह्योप-संहारेण यत्समग्रशास्त्रार्थरूपं क्रियते तद्वदेव तदपि समग्रशास्त्रार्थ-रूपमेव तेन कृतं भवतीत्यनुकल्पोऽयमिति।

अन्ये तु पुनः स्वगृह्योक्तधर्मविरुद्धपरगृह्यधर्मानुष्ठाननिषेधपरमिदं वचनं वर्णयन्ति। तन्न। न्यूनाधिकधर्मविषयत्वस्य वचने प्रत्यक्षेणोप-लम्भात् विरुद्धधर्माणां वैकल्पिकत्वादेकोपादानेऽन्यत्यागात् प्रयोग-परिमाणसाम्ये सति बह्वल्पं वेत्यनुपयोगात्।

यच्च विरुद्धशाखान्तरीयधर्मोपसंहारनिषेधकमिदं लौगाक्षि-वचनं "ऊनो वाप्यतिरिक्तो वा यः स्वशाखोदितोविधिः। तेन सन्तनु-यात्तन्तुं न कुर्य्यात् पारतन्त्रिकमिति" तदप्यनुकल्पत्वेन स्वशाखामात्रोक्त-ग्रहणे क्रियमाणे यदर्थात् परशाखीयाग्रहणं प्राप्तन्तदनुवादपूर्वकमनु-कल्पविधिपरमेव। न तु शाखान्तरीयधर्मोपसंहारनिषेधपरमित्येवं व्याख्येयम्।

यत्त्वपरं लौगाक्षिवाक्यं। "यः स्वशाखां परित्यज्य परशाखां समा-चरेत्। अप्रमाणमृषिं कृत्वा सोऽन्धे तमसि मज्जति" इति। तच्छाखान्तराध्ययननिषेधकमस्तु।

अथ प्रकरणादिपर्य्यालोचनया यदि शाखाशब्दस्तदुक्तकर्मपर-स्तदेवं व्याख्येयं। स्वशाखोक्तपरित्यागेन शाखान्तरीयग्रहणे दोषोऽयं न पुनः स्वशाखोक्तेन सह समुच्चितपरशाखीयग्रहणे, परित्यज्येति वच-नात्। अथवा परशाखोक्तस्यापि ग्रहणे क्रियमाणे तद्विरुद्धस्वशा-

स्वीयधर्मपरित्यागस्याप्रसक्तत्वात् स्वशाखीयविरुद्धपरशाखीयग्रहण-निषेधपरमिदं वचनं निश्चीयते। अत्र स्वगृह्यमूलभूतवेदो गृह्यकारो वा व्यवस्थितमाचारो वा दर्शनादृषिरुच्यते, तं 'अप्रमाणं कृत्वा' अप्रमाणत्वेन परिकल्प्य 'अन्धे तमसि' कृमि-कीट-पतङ्ग-पिपीलि-कास्थावरादियोनिविशेषिके तमोगुणेऽविद्यायां पाप्मनि निरयविशेषे वा, निमज्जतीत्यर्थः। अविरुद्धानि तु परशाखाम्नातानि सर्वाण्यङ्गान्यु-पसंहृत्य कर्मानुष्ठेयम्।

तदुक्तं भविष्यत्पुराणे।

यन्नाम्नातं स्वशाखायां पारक्यमविरोधि यत्।
विद्वद्भिस्तदनुष्ठेयमग्निहोत्रादिकं यथेति॥

इति सर्वशाखोपसंहारनिर्णयः।

अथानुसमयस्य निर्णयः।

स चायं द्विविधः। पदार्थानुसमयः काण्डानुसमयश्चेति। द्विविध-मपि चैतमाद्रियन्ते याज्ञिकाः कर्मणि। तथाप्याग्नेयाग्नीषोमीययोः पुरोडाशयोः कपालोपधानाधिश्रयणोद्वासनादीनां पदार्थानामेवा-नुसमयमिच्छन्ति। अप्रतिपत्तावपि स्वल्पसङ्ख्येषु पुरोडाशेष्वेवमेव शतसहस्रादिसङ्ख्येषु तु तेषु काण्डानुसमयमङ्गीकुर्वते। तथा पशुगणे उपाकरणादीनां पशुधर्माणां पदार्थानुसमयमाश्रयन्ते। यूपगणे चाञ्जनादीनां यूपधर्माणां काण्डानुसमयं। अतः सन्देहः क्व पदार्थानुसमयः क्व काण्डानुसमय इति। किञ्च पदार्थानु-समयेऽपि चिकीर्षिते कियानेकः पदार्थ इत्येवं पदार्थपरिमाणं कश्चित् संशेरते। यथा मुष्टिकपालावदानाञ्जनवपनपावनेषु, यथा चावघाते

कृष्णाजिनास्तरणोलूखलाधिवर्त्तनादिषु फलीकरणान्तेषु कर्मसु, किञ्च कश्चित्क्रियात्मा कश्चित् पदार्थावयवीभूतोऽप्यन्यत्र पदार्थतामश्नुवानो दृश्यते। यथा चरुपुरोडाशसान्नाय्यादिषु प्रदानं तस्य चतुरवत्तस्य पदार्थावयवीभूतं चतुरवत्तमात्रं सान्नाय्यविकृतिभूतेऽप्यग्नीषोमीये पशौ स्वतन्त्रैकपदार्थतां प्राप्तम् अग्नीषोमीयविकृतिभूते सम्प्रतिपन्न-देवताके पशुगणेऽप्येवमेव। विप्रतिपन्नदेवताके तु प्रदानान्तचतुरवत्त-पदार्थावयवतामेवागतम्। अत इह श्राद्धेऽपि निमन्त्रणादिविसर्ज-नान्तेषु श्राद्धभोक्तृद्विजसम्बद्धेष्ववनेजनादिप्रतिपत्त्यन्तेषु पिण्डसम्ब-द्धेष्वासनादिन्युब्जीकरणान्तेष्वर्घ्यपात्रसम्बद्धेषु प्रक्षालनस्थापनपरियन्त्र-कादिषु भोजनपात्रसम्बद्धेषु कुश-यव-तिल-गन्ध-पुष्पादिप्रक्षेपेषु म-ण्डलसम्बद्धेषु क्व पदार्थानुसमयः क्व काण्डानुसमय इति विचार्य्य निर्णतव्यम्।

तत्र तावदयमुत्सर्गो यत्पदार्थानुसमयेनानुष्ठानम्। अतो ब्राह्मणादिषु प्रत्येकं सन्निपत्योपकारकं पदार्थमावर्त्य तेनैव न्यायेना-न्यमावर्त्तयेत् न तु प्रत्येकं पदार्थकाण्डमिति।

ननु पितृतृप्तिकामः पुत्रादिकामो वा ब्राह्मणान् भोजयेत् पिण्डान् प्रदद्यादित्यत्र तावत्कर्मविभक्तिनिर्दिष्टा अपि ब्राह्मणाः पिण्डाश्च भूतभाव्युपयोगान्तररहितत्वाद्धोमदानाभ्यामिव सक्तुगावौ भोजनेन प्रदानेन वा न चिकीर्ष्येते। अतो यैस्तु द्रव्यं न चिकीर्ष्यते इति न्यायात्तयोः प्रधानकर्मताफलवत्सन्निध्याम्नातफलरहित-कर्मभ्योऽन्यानि च प्रधानकर्माण्यधिकारवाक्ये करणत्वेनोपादीयन्ते। अतश्च ब्राह्मणभोजनेन पिण्डप्रदानेन वा पितृतृप्तिं पुत्रपशुस्वर्गादि

वा भावयेदिति वचनव्यक्तिर्जायते। तत्र न किञ्चिदपीतिकर्त्तव्यता-शून्यं करणं भवतीति कृत्वा करणाभिधायिना पदेन सहेत्थमितीति-कर्त्तव्यताभिधायकमपि पदं सम्बध्यते। अतः फलकरणेतिकर्त्तव्यता-नामेककालत्वं प्रयोगविधिनावगम्यते। शब्दवृत्तं तावदेवं यदेतत्त्रया-णामेककालत्वं वस्त्वप्येवमेव। तथा हि। यदि तावज्जातकाले भाव्यं भविष्यत्काले करणेतिकर्त्तव्ये ततः करणेतिकर्त्तव्यतात्वमेव न स्यात्। न हि पश्चाद्भाविकरणमितिकर्त्तव्यत्वं वा भवति। तथा भविष्यति भाव्ये भूतयोश्च करणेतिकर्त्तव्यतयोरयमेव दोषः। न हि विनष्टस्य करणत्वमितिकर्त्तव्यतात्वं वा सम्भवति। करणेतिकर्त्तव्यतयो-र्मिथो भिन्नकालत्वेऽप्ययमेव दोषः। न हि विनष्टमनागतं वानुग्राह-कमनुग्राह्यं वा भवितुमर्हति। तदेवं प्रयोगविधिना प्रधानकालत्वम-ङ्गानां बोधितं।

नन्वेवमशक्यार्थोपदेशप्रसङ्गः। नह्येकेन कर्त्रा युगपदनेकानुष्ठानं कर्त्तुं शक्यते। सत्यं। किन्त्वत्र यावता विप्रकर्षमन्तरेणानुष्ठानमशक्य-त्वात्तावान् विप्रकर्षोऽभ्युपगम्यते। क तर्हि प्रयोगविधिनैकका-लत्वं। सैव। यतः प्रयोगवचनं यावतः पदार्थाननुष्ठापयति तावद्भि-रवर्जनीयतया यावान् कालो व्याप्यते तावानेकः कालः स्वेव सर्वेषां साहित्यं विधीयते न त्वेकस्मिन् क्षणे। अशक्यार्थविधिप्रस-ङ्गात्। अतः प्रत्यासत्तिरेषां साहित्यं। सा च श्रुत्यादिभिः यस्य यावती प्रमिता तस्य तावती क्रियते। अतो नानवस्थिततास्याः व्यर्थता वा श्रुत्यादेः। तदेवं महाप्रयोगवचनः सर्वेषां प्रधाना-नामङ्गसाहित्यं बोधयन्नेकस्मिन् प्रधानेऽवान्तरप्रयोगवचनात् परि-

कल्पयन् स्वयं वा तदवस्थतामाविष्कृत्यैकैकस्य प्रधानस्य स्वस्वाङ्गसाहित्यं ब्रूते। एवमवान्तरावान्तरप्रयोगवचनत्वमभ्युपेत्याङ्गानामपि प्रत्येकं स्वस्वाङ्गवर्गसाहित्यं प्रतिपादयति। तथा चैकैकस्य ब्राह्मणस्य पिण्डस्य पात्रस्य वा परधर्मानुष्ठानव्यवधानरहितस्वाङ्गवर्गसहितस्यानुष्ठाने प्राप्ते काण्डानुसमय एव न्याय्यः न पदार्थानुसमय इति। अत्राभिधीयते। ब्राह्मणान् भोजयेत् पिण्डान् प्रदद्यात् पात्राण्यासादयेदित्यादौ द्वन्द्वसमासार्थकशेषवशात् प्राजापत्येष्वरन्तीतिवत् ब्राह्मणादीनां परस्परसहितानामेवानुष्ठानं गम्यते। तच्च तदङ्गभूतपदार्थानुष्ठानद्वारकमेव न स्वरूपतः। तत्र यद्येकस्मिन् ब्राह्मणादौ समग्रमप्यङ्गकाण्डमनुष्ठायापरस्मिन्नप्यनुष्ठीयेत तदैकस्यानुष्ठानेऽपवृक्ते सत्यपरस्यारम्भात् साहित्यासिद्धिः। यदि पुनरेकं पदार्थमेकस्मिन् कृत्वानन्तर एव क्षणे तमेवान्यस्मिन्नपि कुर्य्यात् तदा ब्राह्मणादीनामन्योन्यसाहित्यमापादितं भवति।

ननु प्रयोगवचनानुग्रहाय परस्परसाहित्यवचनं सर्वार्थतया तन्त्रानुष्ठीयमानाराद्पकारकाङ्गमात्रविषयमस्तु।

मैवं। काल्पनिकं हि प्रयोगवचननिबन्धनं साहित्यं, न तद्बलात् श्रुतप्रत्यक्षसाहित्यबाधः सङ्कोचो वापि कर्तुं न्याय्यः।

तस्मात् पदार्थानुसमय एवौत्सर्गिक इति स्थितं।

निमन्त्रणादीनां काण्डानुसमये च बहुबाध इत्यपरो दोषः। तथाहि पूर्वेद्युरेकस्य निमन्त्रणं कृत्वा यदि तस्यैवान्येद्युरुपवेशनपर्य्यन्तं पदार्थकाण्डं कृत्वा तं तथैवावस्थाप्यान्यस्य निमन्त्रणादि कर्तुं प्रवर्त्तते तदा पूर्वेद्युर्ब्राह्मणान्निमन्त्रयेदिति सर्वनिमन्त्रणस्य पूर्वेद्यु-

सम्बन्धावगतिः, यावत्प्रयोगं प्रयोगदेशे कर्तृस्थितिः, शौचं, कुतपापराह्णादिकालः, पाकोष्णता, सकलसर्वसम्बन्धयोग्यानां प्रैषादीनां तन्त्रता, आवृत्यादिप्रसङ्गात् प्रयोगप्रांशुभावः, समाचारश्चेत्येतत्सर्वं बाध्येत। तत्र तावन्निमन्त्रणीयसमीपोपगमनस्य निमन्त्रणाक्षिप्तस्य पृथक्पदार्थत्वविरहादनर्थकावृत्तिप्रसक्तेरनवस्थानान्निमन्त्रणाभिर्द्धनिमन्त्रणान्तस्यानुसमयः। निमन्त्रणस्यापि नियमश्रावणान्तस्य केवलस्यानुसमये निमन्त्रणीयद्विजानामन्योन्यं दूरेऽवस्थानादुपगमनद्वयं प्रयोगविध्यपेक्षितप्रांशुभावभङ्गप्रसङ्गः।

किञ्च।

> दक्षिणं जानुमालभ्य त्वं मयात्र निमन्त्रितः।
> एवं निमन्त्र्य नियमान् श्रावयेत् पैतृकान् बुधः॥

इत्यत्रैकवचनोपात्तैकैकनिमन्त्रणस्य क्त्वाश्रुत्या पूर्वकालतामुक्त्वा नियमश्रावणस्याव्यवहितोत्तरक्षणवर्त्तितोच्यते सापि बाध्येत।

न चैतद्वक्तव्यम्। "अक्रोधनैः शौचपरैः सततं ब्रह्मचारिभिः भवितव्यं भवद्भिश्च मया च श्राद्धकर्मणि"॥ इति देवलोपदिष्टनियमश्रावणवाक्ये बहुवचनात् सम्मिलितानां युगपन्नियमश्रावणेन सह सम्बन्धोऽवगम्यमानः केवलस्य निमन्त्रणस्य नियमश्रावणान्तस्य वानुसमयेन युज्यत इति। बहुवचनस्य पूजार्थत्वोपपत्तेः।' श्राद्धदिनपूर्व्वाह्णे प्रावृत्तिकक्रमानुरोधाय निमन्त्रणक्रमेण विप्रेभ्यः पदार्थानुसमयेन दन्तकाष्ठं प्रदाय तैलोद्वर्त्तनपानीयादिस्नानीयद्रव्यप्रदानानि काण्डानुसमय इव समुदितान्येकैकस्मिन् ब्राह्मणे कुर्य्यात्। तथा हि कृष्णाजिनास्तरणादिफलीकरणान्तानि कर्माणि सप्तम-

निष्पत्तिफलकावघातभावनाक्षिप्तत्वेन तदवयवीभूयैकपदार्थताङ्गतानि सन्ति नानाव्रीहिषु मन्त्रानादावेकैकस्मिन्व्रीहौ काण्डानुसमय इव समुदितान्येव क्रियन्ते। तथा तैलादिप्रदानान्यपि स्नानभावनाक्षिप्तत्वेनैकपदार्थीभूतत्वात् समुदितान्येवैकैकस्मिन् ब्राह्मण इति।

आकारणमपि निमन्त्रणक्रमेण पदार्थानुसमयेनैव स्वागतप्रश्नस्य तन्त्रानुष्ठानभ्रमं निराकर्त्तुं पदार्थानुसमयमुपदिशति मार्कण्डेयः।

"स्नातः स्नातान् समाहूतान् स्वागतेनार्चयेत् पृथक्" इति।

यवगन्धाद्यर्चनद्रव्यप्रक्षेपास्त्वेकैकस्मिन्मण्डले लाघवात्तन्त्रेणैव तावत् कर्त्तव्याः। पृथगनुष्ठानपक्षेऽप्यर्चनभावनाक्षिप्तत्वेनैकपदार्थाभावादेकैकस्मिन्मण्डले काण्डानुसमय इव समुदायवन्तोऽनुष्ठेयाः। चरणप्रक्षालनाचमनप्रदानासनोपवेशनानि पदार्थानुसमयेन। आसनदानावाहनार्घ-गन्ध-पुष्प-धूप-दीपाच्छादनानां पदार्थानां कृत्स्नं काण्डं वैश्वदैविकेषु द्विजेष्वपवर्ज्य पैतृकेष्वारम्भणीयं। याज्ञवल्क्य-मत्स्यपुराणयोस्तथा वचनात्।

वचनात्तु परिव्याणान्तमञ्जनादौत्यत्र जैमिनिनापि पूगगणे वचनात् काण्डानुसमयो वर्णितः सोऽत्रापि वचनाद्भवितुमर्हति।

तथा च याज्ञवल्क्यः।

पाणिप्रक्षालनं दत्त्वा विष्टरार्थं कुशानपि।
आवाहयेदनुज्ञातो विश्वेदेवास इत्यृचा॥
या दिव्या इति मन्त्रेण हस्तेष्वर्घ्यं विनिःक्षिपेत्।
दत्त्वोदकं गन्धमाल्यं धूपदानं सदीपकं॥
अपसव्यं ततः कृत्वा पितृणामप्रदक्षिणं।

द्विगुणांस्तु कुशान् दत्त्वा ह्युशन्तस्त्वेत्यृचा पितॄन् ॥
आवाह्य तदनुज्ञातो जपेदायन्तु नस्ततः ।
यवार्थस्तु तिलैः कार्य्यः कुर्य्यादर्घ्यादि पूर्व्ववत् ॥ इति ।

६४ वैश्वदेविकेषु द्विजेष्वासनाद्याच्छादनान्तपदार्थकाण्डस्य परिसमाप्तिमुक्त्वा पैतृकेषु तदारम्भः प्रतिपादितः ।

मत्स्यपुराणेऽपि ।

विश्वान् देवान् यवैः पुष्पैरभ्यर्च्यासनपूर्व्वकं ।
पूरयेत्पात्रयुग्मन्तु स्थाप्य दर्भपवित्रके ॥
शन्नो देव्यापः कुर्य्याद्यवोऽसीति यवांस्तथा ।
गन्धपुष्पैश्च संपूज्य वैश्वदेवं प्रति न्यसेत ॥
विश्वेदेवास इत्याभ्यामावाह्य विकिरेद्यवान् ।
गन्धपुष्पैरलङ्कृत्य या दिव्येत्यर्घ्यमुत्सृजेत् ।
अभ्यर्च्य तैरनुज्ञातः पितृकार्य्यं समारभेत् ॥ इति ।

तदेवमासनाद्याच्छादनान्ताः पदार्था वैश्वदेविके पैतृके च वचनात् काण्डानुसमयेनानुष्ठीयमानाः । अयैकैकत्रगान्तर्गतेषु ब्राह्मणेषु पदार्थानुसमयेनैव निर्व्वर्त्तनीयाः परिग्रन्तापकल्पनपात्रास्थापनतिलावकिरणोपस्तरणपरिवेषणानि सर्व्वेष्वपि द्विजेषु पदार्थानुसमयेनैव कार्य्याणि । परिविष्टान्नप्रोक्षणाभिमन्त्रणाङ्गुष्ठनिवेशनानि देवताद्देशहविस्त्यागाश्च प्रदानान्तावदानवदेकपदार्थाभूताः समुदिता एकैकस्मिन् ब्राह्मणे काण्डानुसमयवदनुष्ठेयाः । एकैकस्यान्न प्रतिपाद्यं सोमवत् प्रधानावृत्तिः । सहप्रयोगयोग्यानां तन्त्रतेति ब्राह्मणेषु । अवनेजनादीन्येकैकशः । अञ्जनाभ्यञ्जनवासांसि चिप्नियेकैकस्मिन्

निर्वापमुष्टिपुरोडाशकपालाग्नेयाद्यवदानदीक्षिताभ्यञ्जनादिवत् पिण्डाञ्जनादीनामपि सङ्ख्याविशेषविशिष्टानामेव विहितत्वादिति पिण्डेषु।

अथानेकाग्नौकरणानुष्ठानपक्षेऽग्न्युद्धरणात् प्रभृत्यवदानात् प्राक् सर्व्वं पदार्थानुसमयेन कृत्वा प्रदानान्तेनैव चतुरवत्तेनानुसमेतव्यं। दैवतान्यवदाय न तावत्येव होतव्यं सौविष्टकृतान्यवद्यतीत्यग्नीषोमीयपशावतिदेशागतं चतुरवत्तस्य प्रदानान्तत्वं यथा वचनादपोद्यते तथात्र कुतश्चिदपवादाभावादित्यग्नौ करणे। अथ पात्रेषु सर्व्वमेकैकश इति।

इत्यनुसमयनिर्णयः।

अथ भोज्याभोज्यान्नाः निमन्त्रणप्रकरणे वक्ष्यन्ते। अनिन्द्येनामन्त्रितो नापक्रामेदिति। तत्रानिन्द्या भोज्यान्नाः निन्द्या अभोज्यान्नाः। अतस्तद्विवेकः क्रियते। तत्र गौतमः।

प्रशस्तानां स्वकर्मसु द्विजातीनां ब्राह्मणो भुञ्जीत।

यमः।

श्रोत्रियाणां सदाश्नीयाद्दोषस्तेषां न विद्यते।
विकल्पोपहतानाञ्च नाश्नीयान्नैव दापयेत्॥

परत्र परलोकशास्त्रार्थेषु सदर्थेषु सदसद्विकल्पैर्नित्यमव्यवस्थितचित्तवृत्तयो विकल्पोपहताः।

यम-हारीत-जमदग्नि-पैठीनसयः।

ब्राह्मणस्य सदाश्नीयात् क्षत्रियस्य च पर्व्वसु।
प्रकृतेषु च वैश्यस्य शूद्रस्य न कदाचन॥

अमृतं ब्राह्मणस्यान्नं क्षत्रियस्य पयः स्मृतं ।
वैश्यस्य त्वन्नमेवान्नं शूद्रान्नं रुधिरं स्मृतं ॥
ब्राह्मणान्नं क्षत्रियान्नं वैश्यान्नं शौद्रमेव च ।
तां तां योनिं व्रजेद् विप्रो भुक्तान्नं यस्य वै मृतः ॥

'सदा' कालनियममन्तरेण । 'पर्व्वसु' प्रशस्तदिवसेषु, श्रद्धया श्राद्धाद्यर्थं निमन्त्रितः क्षत्रियस्य गृहेऽश्नीयात् 'प्रशस्तेषु' प्रकरणेषु विवाहाद्युत्सवेष्विति यावत् । 'अमृतमित्यादिः पूर्व्वस्यार्थवादः । 'तां तां योनिं व्रजेदित्यनेनानिन्द्ययोरपि क्षत्रियवैश्ययोरन्नमसकृन्न भोक्तव्यमिति गम्यते ।

पैठीनसिः ।

ब्राह्मण-क्षत्रिय-विशां यस्यान्ने जठरस्थे म्रियते तामेव योनिं व्रजतीति ।

आपस्तम्बः ।

त्रयाणां क्षत्रियप्रभृतीनां समावृत्तेन भोक्तव्यं प्रकृत्या ब्राह्मणस्य भोक्तव्यं कारणादभोज्यं यदप्रायश्चित्तं कर्मासचते प्रायश्चित्तवति कर्मणि चरितनिर्वेशस्य भोक्तव्यं सर्ववर्णानां स्वधर्मे वर्त्तमानानां भोक्तव्यं शूद्रवर्जमित्येके ।

'प्रकृत्या' उत्सर्गतः । 'कारणात्' निमित्तात् । 'अप्रायश्चित्तं कर्म' प्रायश्चित्तानर्हमभ्यस्तं महापातकादि । 'आसचते' सम्बध्यते । 'प्रायश्चित्तवति' प्रायश्चित्तयोग्ये, तु कर्मणि । 'चरितनिर्वेशस्य' कृतप्रायश्चित्तस्य ।

वशिष्ठः ।

अश्रद्दधानस्य भोक्तव्यं चौरस्यापि विशेषतः ।
न त्वेव बहुयाज्यस्य यश्चोपनयते सहस्रम् ॥

चौरस्यापीति श्रद्धाप्रशंसार्थं ।

तथा च मनुः ।

श्रोत्रियस्य कदर्यस्य वदान्यस्य च वार्द्धुषेः ।
मीमांसित्वोभयन्देवाः सममन्नमकल्पयन् ॥
तान् प्रजापतिराह स्म माकृद्ध्वं विषमं समं ।
श्रद्धापूतं वदान्यस्य हतमश्रद्धयेतरत् ॥

यो धनवानप्यतिलोभादात्मानं धर्मकृत्यं पोष्यवर्गञ्च न पुष्णाति स 'कदर्यः'। 'वदान्यः' बहुप्रदानशीलः। निषिद्धवृद्ध्युपजीवी 'वार्द्धुषिकः'। 'मीमांसित्वा' विचार्य्य। एकः श्रोत्रियोऽपि सन् कदर्य्यः। इतरश्च वार्द्धुषिरपि सन् वदान्यः। अनयोरन्नं तुल्यत्वेन कल्पयतो देवानिवार्य्य वदान्यस्यैव श्रद्धापूतत्वेन श्रैष्ठ्यं प्रजापतिः समर्थितवानित्यर्थः ।

बौधायनः ।

शुचेरश्रद्दधानस्य श्रद्दधानस्य चाशुचेः ।
मीमांसित्वोभयन्देवाः सममन्नमकल्पयन् ॥
तान् प्रजापतिरित्याह माकृद्ध्वं विषमं समं ।
हतमश्रद्दधानस्य श्रद्धापूतं विशिष्यते ॥

यमः ।

अवलिप्तस्य मूर्खस्य दुर्वृत्तस्य च दुर्म्मतेः ।
अन्नमश्रद्दधानस्य योभुङ्क्ते स तु भ्रूणहा ॥

अशुद्रान्नन्तु योभुङ्क्ते स भुङ्क्ते पृथिवीमलं ।
नृणामाकृमेलन्त्वात्रं सर्वमन्नं प्रतिष्ठितं ॥
दुष्कृतं हि मनुष्यस्य अन्नमाश्रित्य तिष्ठति ।
यो यस्यान्नं समश्नाति स तस्याश्नाति किल्बिषं ॥

'अवलिप्तः' गर्वितः। 'मूर्खः' अनधीतवेदः। 'दुष्कृतः' दुराचारः। 'दुर्मतिः' क्रूराशयः। अशूद्रान्नमिति सर्वदा अशूद्रान्नभोजनस्यैव प्रतिषेधः।

अन्येषामपि भोज्यान्नानां गृहे नित्यं न भोक्तव्यमित्याह याज्ञवल्क्यः।

परपाकरुचिर्न स्यादनिन्द्यामन्त्रणादृते।

'परपाकरुचिः'। परपाकाभिलाषुकः।

मनुरप्याह।

उपासते ये गृहस्थाः परपाकमबुद्धयः।
तेन ते प्रेत्य पशुतां व्रजन्त्यन्नादिदायिनां ॥

अनापदीति शेषः।

तदाह यमः।

स्वपाके वर्त्तमाने यः परपाकं निषेवते।
सोऽश्नुते शूकरत्वञ्च गर्दभत्वञ्च गच्छति ॥
परपाकेन पुष्टस्य द्विजस्य गृहमेधिनः।
इष्टं दत्तं तपोऽधीतं यस्यान्नं तस्य तद्भवेत् ॥
यस्यान्नेन तु भुक्तेन भार्य्या समधिगच्छति।
यस्यान्नं तस्य ते पुत्रा अन्नाद्रेतः प्रवर्त्तते ॥

हारीत-जमदग्नी ।

ब्राह्मणान्नेन दारिद्र्यं क्षत्रियान्नेन प्रेष्यताम् ।
वैश्यान्नेन तु शूद्रत्वं शूद्रान्नैर्नरकं व्रजेत् ॥

पैठीनसिः ।

गृहमेधी नान्यस्यान्नं काङ्क्षेदित्युदाहरन्ति ।

परपाकमुपाश्नन्ति ये द्विजा गृहमेधिनः ।
अभाव-रामभावान्ते योनिं गच्छन्ति दुर्द्धियः ॥

उप समीपं गत्वा येऽश्नन्ति अनिमन्त्रिता एव स्वयं याचित्वाश्नन्तीत्यर्थः।

भोज्यान्नयोरपि ब्राह्मणशूद्रयोः कदाचिदभोज्यान्नतामाहुर्यम-शातातप-छागलेयाः ।

अभोज्यं ब्राह्मणस्यान्नं वृषलेन निमन्त्रितम् ।
तथैव वृषलस्यान्नं ब्राह्मणेन निमन्त्रितम् ॥
ब्राह्मणान्नं ददच्छूद्रः शूद्रान्नं ब्राह्मणोददत् ।
उभावेतावभोज्यान्नौ भुक्त्वा चान्द्रायणञ्चरेत् ॥

'निमन्त्रितं' निमन्त्रितभोक्तृकं, भुक्त्वा तदन्नमिति शेषः ।

अन्यानप्यभोज्यान्नानाह मनुः ।

नाश्रोत्रियतते यज्ञे ग्रामयाजहुते तथा ।
स्त्रिया क्लीवेन च हुते भुञ्जीत ब्राह्मणः क्वचित् ॥

'अश्रोत्रियः' अनधीयानः, तेन 'तते' प्रारब्धे, यज्ञे । ऋत्विग्भि-र्वाऽश्रोत्रियैस्तते न भुञ्जीत ब्राह्मणः । 'ग्रामयाजः' बहुयाजकः, तेन, स्त्री-क्लीवाभ्याञ्च यत्र हूयते, यत्र यज्ञे भर्त्ता दारिद्र्योपहतः स्त्री च सौदायिकेन धनेन ज्ञातिबलेन वा दर्पिता सती प्रधानं भवति स स्त्रिया हुत इति मेधातिथिः ।

मत्त-क्रुद्धातुराणाञ्च न भुञ्जीत कदाचन ।
गणान्नं गणिकान्नञ्च विदुषा च जुगुप्सितम् ॥

यावन्मदादियोग एतेषां तावदभोज्यान्नाः । अन्ये तु बाहुल्यं मन्यन्ते । बाहुल्येन यः क्षीवोभवति तदन्नं न भोक्तव्यम् । एवं क्रोधप्रधानस्वभावस्य । 'आतुरः' दीर्घरोगी, 'गणः' सङ्घातः, तस्यान्नं गणान्नं । भ्रातॄणान्त्वविभक्तानां न गणव्यपदेशः । "भ्रातॄणामविभक्तानामेकोधर्मः प्रवर्त्तते" इति वचनात् ।

एकस्य धर्मस्तेषामातिथ्यादिक्रियैवेति तद्धर्मे वर्णितं । 'गणिका' वेश्या । यद्गृह्यमपि विदुषा 'जुगुप्सितं' निन्दितं ।

स्तेन-गायनयोश्चान्नं तक्ष्णोर्वार्द्धुषिकस्य च ।
दीक्षितस्य कदर्यस्य बद्धस्य निगडस्य च ॥

'गायना' अत्र गीतोपजीवी । अन्यस्य तूपरागकादिगानं विहितमेव । 'तक्षा' वर्द्धकिः । 'दीक्षितः' दीक्षणीयेष्ट्यादिजनितदीक्षाख्यसंस्कारवान् । दीक्षाख्यसंस्कारकालावभृथात् प्रागेव, अवभृथेष्ट्या तत्संस्कारापगमात् । एवञ्च दीक्षणीयेष्ट्यनुष्ठानप्रभृत्यवभृथेष्ट्यनुष्ठानपर्यन्तं दीक्षितस्याभोज्यान्नत्वमनया स्मृत्यावगम्यते यद्यपि प्रतिभाति तथापि संस्थितेऽग्नीषोमीये यजमानस्य गृहेऽशितव्यमित्यादि श्रुत्या सत्यपि दीक्षाख्यसंस्कारेऽग्नीषोमीयपशुयागसमाप्तेः प्रागेव भोज्यान्नत्वावगमात् तदविरोधाय तत्पर्यन्तमेवाभोज्यान्नत्वमनया स्मृत्याप्युक्तमिति मन्तव्यं ।

आपस्तम्बस्तु पूर्व्वमप्यग्नीषोमीयवपाहोमाद् यज्ञार्थं द्रव्यं पृथक्कृत्य यदवशिष्टं तदेव दीक्षितस्यापि भोक्तव्यमित्युक्तवान् । न दीक्षितस्य

वसनं परिदधीत नास्य पापं कीर्त्तयेत् नान्नमश्नीयात् यज्ञार्थे वा निर्दिष्टे शेषाद्भुञ्जीरन् संस्थिते वाग्नीषोमीये कृतायां वा वपायामिति। शतपथे तु दीक्षितस्याङ्गुलीविसर्जनात् पूर्व्वमभोज्यान्नत्वं तदुत्तरकाले च भोज्यत्वं सार्थवादमुक्तं। तस्मादस्यान्नाश्नन्ति मानुषो हि भवति तस्मादस्याश्च नाम गृह्णन्ति मानुषो हि भवत्यथ यत्पुरा नाश्नन्ति यथा हविषो हुतस्य नाश्नीयादेवं तत्तस्माद्दीक्षितस्य नाश्नीयादथाचाङ्गुलीर्विसृजत इति। 'निगड' निगडितः। बद्धनिगडयोरियान् विशेषः। एकोवाङ्मात्रेणावरुद्धः, अपरो रज्ज्वादिना नियन्त्रितः।

अभिशस्तस्य षण्डस्य पुंश्चल्या दाम्भिकस्य च।
चिकित्सकस्य मृगयोः क्रूरस्योच्छिष्टभोजिनः।
उग्रान्नं सूतिकान्नञ्च पर्याचान्तमनिर्दशं॥

'अभिशस्तः' पतनीयकर्मकारित्वेनाभियुक्तः। 'षण्डः' नपुंसकः। 'पुंश्चली' व्यभिचारिणी। 'दाम्भिकः' ख्यातिलाभादिप्रयोजनाभिसन्धानेनैव धर्मानुष्ठाता। 'चिकित्सकः' चिकित्सावृत्तिः, असम्यक्चिकित्सक इतरोऽपि। 'मृगयुः' मृगव्याधः, य आखेटकार्थं मांसविक्रयार्थं वा प्रायोमृगान् हन्ति। 'क्रूरः' अनृजुप्रकृतिर्दुःप्रसाद इति यावत्। 'उच्छिष्टभोजी' परभुक्तोज्झितान्नभोजनशीलः। 'उग्रः' जातिविशेषः, शूद्राच्चत्रिययोरुग्र इत्यमरसिंहेनाभिधानात्। परुषभाषणादिना दुःसहस्वभावो वा। 'सूतिकान्नं' सूतिकामुद्दिश्य यत्कृतं तत्कुलीनैरपि तन्न भोज्यम्। 'अनिर्दशं' दशाहं यावदशौचिनामन्नं न भोक्तव्यं। तेन यद्यपि क्षत्रियादीनां द्वादशाहादूर्ध्वमशौचं तथापि दशैवाहानि न भोज्यं। सूतकान्नमिति पाठान्तरे सूतकशब्देन तद्वन्तः पुरुषा

उच्यन्ते, ते च दशाहमभोज्यान्नाः । अनिर्दशग्रहणमशौचानि-वृत्त्युपलक्षणार्थं तेन यस्य यावानशौचकालः स तावत्कालमभोज्यान्नः। प्रथमपाठे व्याख्यानान्तरम् । सूतिकायाः प्रसूताया गवादेरन्नमद-नीयं दुग्धादि अनिर्दशमनतिक्रान्तदशाहं न भोज्यं । 'परि' मध्ये. 'आचान्तं' आचमनं यस्य तत्पर्य्याचान्तमाचनव्यपेतमित्यर्थः । अर्द्धभुक्तः केनचित् कारणेन यदाचामति तदा भुक्तोच्छिष्टं पुनर्नाश्नितव्यं ।

अनर्चितं वृथामांसमवीरायाश्च योषितः ।

द्विषदन्नं नगर्य्यन्नं पतितान्नमवक्षुतं ॥

अर्चनीयेभ्यो यदवज्ञया दीयते तदनर्चितं, न तु सूपदादेः । 'वृथामांसं' देवार्चनशिष्टं यन्मांसं न भवति आत्मार्थं यत्साधितम् । अवीरा स्त्री यस्या न भर्त्ता नापि पुत्रः। 'द्विषन्' शत्रुः । 'नगरी' राजव्यतिरिक्तो नगरस्वामी । 'अवक्षुतं' यस्योपरि क्षवथुः कृतः ।

पिशुनानृतिनोश्चान्नं क्रतुविक्रयिकस्य च ।

शैलूषतन्तुवायान्नं कृतघ्नस्यान्नमेव च ॥

'पिशुनः' यो विश्रम्भमर्थं कथितं भिनत्ति । परोक्षं परच्छिद्रवादी वा । 'अनृती' कृतकोटसाक्ष्यः । 'क्रतुविक्रयिकः' क्रतुर्यज्ञः तं कृत्वा विक्रीणीते क्रतुफलं मदीयं तवास्त्विति मूल्येन तद्ददाति। यद्यपि परमार्थतः क्रतोर्विक्रयो नास्ति तथापि यस्यैवंविधभावस्य विप्रलम्भेन वा प्रवृत्तिस्तस्य प्रतिषेधः। 'शैलूषः' नटभार्य्यः, 'तन्तुवायः' सूचीशिल्पोपजीवी । 'कृतघ्नः' कृतमुपकारं विनाश्योप-कर्तुरपकारे वर्त्तते' यश्च तस्य न प्रत्युपकरोति ।

कर्मारस्य निषादस्य रङ्गावतरकस्य च ।

सुवर्णकर्तुर्वेनस्य शस्त्रविक्रयिणस्तथा ॥

'कर्म्मारः' लोहकारवृत्तिजीवी । शूद्रायां ब्राह्मणाज्जातः 'निषादः' । 'रङ्गावतरकः' नटगायनकेभ्योऽन्योमल्लादिः । यो वा कुतूहलेन प्रतिरङ्गमुपतिष्ठते । 'वेनः' वादित्रजीवनः । 'शस्त्रविक्रयी' हतस्य खड्गादेरहतस्य वा श्रयसोविक्रेता ।

श्ववतां शौण्डिकानाञ्च चैलनिर्णेजकस्य च ।
रजकस्य नृशंसस्य यस्य चोपपतिर्गृहे ॥

आखेटकाद्यर्थं ये शुनोबिभ्रति ते 'श्ववन्तः' । 'शौण्डिकाः' मद्यपणिनः, तत्पण्यजीविनो वा । चैलं वस्त्रं निर्णेनेक्तीति 'चैलनिर्णेजकः' वस्त्रधावक इत्यर्थः । 'रजकः' वाससां नीलादिरागकरः । 'नृशंसः' नॄन् मनुष्यान् शंसति स्तौति यो लोके वन्दीति प्रसिद्धः, अथवा निर्दयाशयो नृशंसः । 'उपपतिः' जारः, यस्य भार्याया गृहे जारोपि वर्त्तते ।

पुष्यन्ति ये चोपपतिं स्त्रीजितानाञ्च सर्वशः[१] ।
दशाहिकञ्च प्रेतान्नमतुष्टिकरमेव च ॥

पूर्व्वश्लोके भर्त्ता अविदितोभार्याजारोगृहे वसतीत्युक्तम् । अत्र तु गृहादन्यत्रापि वसन्तं भार्याजारं विदित्वापि यः चमते, न भार्याया नियच्छं करोति, नापि जारस्य, तदन्नस्य प्रतिषेधः । अतो येषामविदिता गृहान्तरवासिनश्च भार्य्याजारास्ते भोज्यान्नाः । 'स्त्रीजिताः' येषां गृहेषु भार्य्येव कर्त्री हर्त्री च, स्वयं परिजनस्य धनस्य वा

(१) सप्तम इति ख० ।

मेयते। दशाह्निकं प्रतिषेधति, तदेव प्रेतान्नं, प्रेतमुद्दिश्य यदन्नं कृतं। यस्याशौचं नास्ति सुहृद्बान्धवादेः तस्यापि कारुण्याच्चतुर्थीश्राद्धादि-प्रवृत्तस्य यदन्नं तन्न भोक्तव्यं। "दशाह्निकं नावमिकं चतुर्थीश्राद्ध" इत्यादिना रामायणे वर्णितम्। वर्णितमन्यैरपि ग्रन्थकारैः। 'अतु-ष्टिकरं' यस्मिन् भुज्यमाने चित्ततुष्टिर्न भवति।

आह याज्ञवल्क्यः।

अदत्तान्यग्निहीनस्य नान्नमद्यादनापदि।
कदर्यबद्धचौराणां क्लीबरङ्गावतारिणाम्॥
वैणाभिशस्तवार्द्धुष्य-गणिकागणदीक्षिणां।
चिकित्सकातुरक्रुद्ध-पुंश्चलीमत्तविद्विषां॥
क्रूरोग्रपतितव्रात्य-दाम्भिकोच्छिष्टभोजिनाम्।
अवीरास्त्रीस्वर्णकार-स्त्रीजितग्रामयाजिनां॥
शस्त्रविक्रयिकर्म्मार-तन्तुवायश्ववृत्तिनां।
नृशंसराजरजककृतघ्न-वधजीविनाम॥
चैलधावसुराजीव-सहोपपतिवेश्मनां।
पिशुनानृतिनोश्चैव तथा चाक्रिकवन्दिनां।
एषामन्नं न भोक्तव्यं सोमविक्रयिणस्तथा॥

अदत्तानीति पूर्व्ववाक्यावयवः, श्रौतस्मार्त्ताग्न्यधिकाररहितस्य शूद्रस्य प्रतिलोमजस्य च तथा सत्यप्यधिकारेऽग्निपरिग्रहमकुर्वाणस्याशृष्टाग्नेश्चान्नमनापदि न भुञ्जीतेत्यर्थः। अननार्थादा ऽग्निहीनस्यान्नमद्यादित्युक्तं भवति। 'चौरः' सद्भिस्त्वव्यतिरिक्तपरद्रव्यापहर्त्ता. 'वैणः' वीणावादनजीवी। 'वार्द्धुष्यं' निषिद्धवृद्ध्युपजीवनं, तेन च तद्वान्

लक्ष्यते। 'दीक्षी' दीक्षितः। 'विद्विट्' शत्रुः। 'पतितः' ब्रह्मह-त्यादिमहापातककर्त्ता। 'व्रात्यः' पतितसावित्रीकः। 'श्ववृत्ती' श्ववृत्तवान् सेवक इति यावत्। यद्वा शुनां वृत्तमस्ति यस्मिन् स श्ववृत्ती शुनकवान्। 'राजा' जनपदपुरपरिपालकः। यः प्राणिबधेन जीवति स 'बधजीवी'। 'चैलधावः' वस्त्रप्रक्षालकः। 'सुराजीवी' सुराविक्रयी। 'सहोपपतिवेश्मा' निजभार्य्याजारस-हितगृहः। 'सोमविक्रयी' सोमलताविक्रेता। 'चाक्रिकः' तैलिकः। 'बन्दी' परस्तुतिपाठकः। एषां कदर्य्यत्वादिदोषदुष्टानां त्रैवर्णि-काणामन्नं कदर्य्यत्वादिदोषदुष्टस्वामिसम्बन्धात् परम्परया दुष्टं न भोक्तव्यमित्यर्थः। यद्यपि दीक्षितान्नस्याश्रयदोषाभावान्न तत्दुष्ट-त्वभावस्तथापि तस्य वचनबलादेवाभोज्यत्वम्।

यमः।

नटनर्त्तकतक्षाणश्चर्मकारः सुवर्णकृत्।
स्थायुकाः षण्डगणिका अभोज्यान्नाः प्रकीर्त्तिताः॥
गान्धर्वो लोहकारश्च सौचीकस्तन्तुवायकः।
चक्रोपजीवी रजकः कितवस्तस्करस्तथा॥
ध्वजी मानोपजीवी च शूद्राध्यापकजीवकौ।
कुलालश्चित्रकर्म्मा च वार्द्धुषी चर्म्मविक्रयी॥

'नटः' स्वयं नृत्यकर्त्ता। 'नर्त्तकः' नृत्यक्रियोपदेष्टा। 'स्थायुकाः' ग्रामाधिकृताः, स्थायुकोऽधिकृतोग्राम इत्यमरसिंहेमा-भिधानात्। 'गान्धर्वः' गायनः। 'सौचीकः' सूचीशिल्पोपजीवी। 'तन्तुवायः' कुविन्दः। 'चक्रोपजीवी' शाकटिकः। 'कितवः' द्यूत-

कारः। 'ध्वजी' मद्यविक्रयी। 'मानोपजीवी' धान्यादिमानकर्म्मणा यो जीवति। 'दारोपजीवीति क्वचित् पाठः। तत्र दारार्जितेनार्थेन यो जीवति स तथा।

सुमन्तुः।

अभिशस्त-पतित-पौनर्भव-भ्रूणघ्न-पुंश्चल्यशुचि-शस्त्रकार-तैल्लिक-चाक्रिक-ध्वजि-सुवर्णकार-लेखक-पण्डक-बन्धकी-गण-गणिकान्नानि चाभोज्यानि। मौक्तिक-व्याध-निषाद-रजक-वुरुड-चर्मकारा अभोज्यान्ना अप्रतिग्राह्याः।

'चाक्रिकः' वैतालिकः। "वैतालिका बोधकराश्चाक्रिका घाण्टिकार्थकाः" इत्यमरसिंहेनाभिधानात्। 'लेखकः' चित्रकरः। 'पण्डकः' पण्डः। 'बन्धकी' पुंश्चली। 'मौक्तिकः' यः स्तुकरैश्चरति। 'व्याधः' मृगवधजीवी। 'वुरुडः' शूर्पपिटकादिवंशपात्रकर्त्ता।

वशिष्ठः। चिकित्सक-मृगयु-पुंश्चली-दाण्डिक-स्तेनाभिशस्त-शठ-पतितानामन्नमभोज्यं तथा कदर्य-दीक्षित-बद्धातुर-सोमविक्रयि-तक्षक-रजक-शौण्डि-मौनिक-वार्द्धुषिक-चर्मावकृन्तानां। शूद्रस्य चास्वभूतस्य उपपतेर्यश्चोपपतिं मन्यते यश्च गृहात् दहेत् यश्च वधार्हामुपहन्यात्। को भोक्ष्यत इति चावक्रुष्टं गणान्नं गणिकान्नं चेति। अथाप्युदाहरन्ति।

नाश्नन्ति श्वयतो देवा नाश्नन्ति वृषलीपतेः।
भार्य्याजितस्य नाश्नन्ति यस्य चोपपतिर्गृहे॥

'दाण्डिकः' यो दण्डं गृहीत्वा राजादीनामप्रतत्वरन मनुष्यान् मारयति स 'दाण्डिक'। 'शठः' अनृजुहृदयः। 'तक्षकः' वर्द्धकः।

'अस्वभूतस्य' यं प्रति स्वस्वामिसम्बन्धो नास्ति। यः स्वभार्याया उपपति 'मन्यते' अनुमन्यते। स्वानो विद्यन्ते यस्यासौ स्ववान् तस्य 'स्ववतः'

गौतमः। उत्सृष्ट-पुंश्चल्यभिशस्तानपदेश्य-दाण्डिक-तक्षक-कदर्य-बन्धनिक-चिकित्सक-मृगयु-विषचार्युच्छिष्टभोजि-गण-विद्विषाणा-नामपङ्क्त्यानां प्राग्दुर्बालादन्नं नाद्यात्। वृथान्नाचमनोत्थानव्यपेतानि समासमाभ्यां विषम-समे पूजितानर्चितञ्च।

'उत्सृष्टः' स्वजातिबहिष्कृतः। 'अनपदेश्यः' अविज्ञातकुलशील-देशादिः। 'बन्धनिकः' वागुरादिबन्धनैः प्राणिहन्ता। 'विषचारी' योविषविद्यया जीवति। 'विद्विषाणः' शत्रुः। अपङ्क्त्यप्रकरणे दुर्बालात् पूर्वं यावन्तः कथिताः एतेषामन्नं नाद्यात्। 'आचमन-व्यपेतं' अनाचान्तेन दत्तं। 'उत्थानव्यपेतं' अभ्युत्थानादिसत्काररहितं। तथा समेन विषमं, विषमेण समं, पूजार्हेण चानर्चितं नाशितव्यं।

आपस्तम्बः। सहान्नमभोज्यं परिक्रुष्टस्य सर्वेषां च शिल्पजीवानां ये च शस्त्रेण जीवन्ति ये चाग्निभिर्भिषग्वार्धुषिको दीक्षितोऽक्रीत-राजकोऽग्नीषोमीयसंस्थायामेव हुतायां वा वपायां दीक्षितस्य भोक्तव्यं। यज्ञार्थे वा निर्दिष्टे शेषाद्भुञ्जीरन्निति ब्राह्मणं क्लीबो राजप्रेषकरो हविर्याजी चाविधिना प्रव्रजितो यश्चाग्नीनपास्येत् यश्च सर्वान् वर्जयेत् सर्वान्नीनो श्रोत्रियो निराकृतिर्वृषलीपतिर्मत्त उन्मत्तो बद्धो वणिक्प्रत्युपविष्टो यश्च प्रत्युपविश्यते तावन्तं कालं। क आश्यान्नो य ईप्सेदिति काण्वः। पुण्य इति कौत्सः। यः कश्चिद्दद्यादिति वार्ष्या-यणिः। यदि हि रजः स्थावरं पुरुषेण भोक्तव्यमथपरस्मिन् दानेन निर्दोषो भवति शुद्धा भिक्षा भोक्तव्यैकतः कुणिकौ काण्वकुत्सौ तथा पौष्कर-

सादिः। सर्वतोऽप्यन्नं वार्ष्यायणिः। पुण्यस्येप्सता भोक्तव्यं पुण्यस्याप्यनीप्सता न भोक्तव्यं यः सर्वान् वर्जयते कस्यापि गृहे नाश्नाति।

'सर्वान्नीनः' सर्वान्नभोजी। "सर्वान्नीनस्तु सर्वान्नभोजी गृध्नुस्तु गर्धनः" इति अमरसिंहेनाभिधानात्।

शौनकापस्तम्बः।

द्वावेवाश्रमिणौ भोज्यौ ब्रह्मचारी तथा गृही।
मुनेरन्नमभोज्यं स्यात् सर्वेषां लिङ्गिनां तथा॥

'मुनिः' वानप्रस्थो यतिश्च। 'लिङ्गिनां' श्रुतिबाह्यलिङ्गधारिणां।

शङ्खलिखितौ।

भीत-रुदिताक्रन्दितावक्रुष्टावलुप्त-परिभुक्त-विस्मितोन्मत्तावधूत-राजपुरोहितान्नानि वर्जयेत्।

पुनः शङ्खलिखितौ।

विद्विषाणस्य नाश्नीयात् ब्रह्मविद्यापकारिणः।
श्राद्धसूतगणान्नानि परिभूतानि यानि च॥

देवलः।

पतितान्नमभोज्यान्नमपाङ्क्तेयान्नमेव च।
शूद्रान्नं कुत्सितान्नञ्च दूरतः परिवर्जयेत्॥

वशिष्ठः।

अनिर्दशाहे प्रसवे नियोगाद्भुक्तवान् द्विजः।
कृमिर्भूत्वा स देहान्ते तां विष्ठां समुपाश्नुते॥

यमः।

यस्तु प्राणान्विमुक्तेषु भुङ्क्ते श्राद्धं नवं द्विजः।

अग्राह्यासु सुघोरासु तिर्य्यग्योनिषु पच्यते॥
यस्तु प्रजायते गर्भो भुक्त्वा श्राद्धं नवं द्विजात्।
न स विद्यामवाप्नोति क्षीणायुश्चैव जायते॥

तथा।

भुक्त्वा राजभृतस्यान्नं चौरस्यान्नं तथैव च।
सूतके मृतके चान्नं स्वर्गस्थमपि पातयेत्॥

शङ्खः।

पराशौचे नरो भुक्त्वा कृमियोनौ प्रजायते।
भुक्तान्नं म्रियते यस्य तस्य जातौ प्रजायते॥

आपस्तम्बः।

यस्य कुले म्रियते तत्रानिर्दशे न भोक्तव्यं। तथानुत्थितायां सूतिकायामन्तःशवे च।

अङ्गिराः।

जन्मप्रभृतिसंस्कारे बालस्यान्नस्य भोजने।
असपिण्डैर्न भोक्तव्यं श्मशानान्ते विशेषतः॥

शातातपः।

यस्य नाश्नन्ति वै देवाः पितरश्च तथातिथिः।
वृथा पाकः स विज्ञेयो न तस्याद्यात्कथञ्चन॥

आपस्तम्बः।

द्विषन् द्विषतो वा नान्नमश्नीयाद्दोषेण वा मीमांसमानस्य मीमांसितस्य वा तथा पाप्मानं हि तस्य भक्षयतीति विज्ञायते।

मनु-वसिष्ठौ।

अन्नादेर्भ्रूणहा मार्ष्टि पत्यौ भार्यापचारिणी ।
गुरौ शिष्यश्च याज्यश्च स्तेनो राजनि किल्बिषं ॥

शङ्खलिखितौ ।

अन्नादेर्भ्रूणहा मार्ष्टि पत्यौ भार्य्यापचारिणी ।
गुरौ शिष्यश्च याज्यश्च स्तेनो राजनि किल्बिषं ॥

अङ्गिराः ।

अप्रजामान्तु नारीणां नाश्नीयाच्चात् तद्गृहे ।
मोहाद्वा यस्तु भुञ्जीत सपूयं नरकं व्रजेत् ॥

'नारीणां' दुहितॄणां ।

तथा च छागलेयः ।

अप्रजायान्तु कन्याया नाश्नीयाच्चातुचिर् गृहे ।
गान्धर्व्वे चैव राजन्यः कुर्याद्वै गमनागमं ॥
ब्रह्मदेयां न वै कन्यां दत्त्वाश्नीयात् कदाचन ।
अथ भुञ्जीत मोहात्मा पूयं स नरकं व्रजेत् ॥

ब्राह्मादिविवाहचतुष्टयपरिणीता 'ब्रह्मदेया' ।

यमः ।

अधीत्य चतुरो वेदान् साङ्गोपाङ्गान् विधानतः ।
नरेन्द्रस्य गृहे भुक्त्वा कृमियोनौ प्रजायते ॥
राजान्नं हरते तेजः शूद्रान्नं ब्रह्मवर्चसं ।
वैश्यान्नं सूतिकान्नञ्च लोकेभ्यः परिकृन्तति ॥

हारीतः ।

राजान्नं तेज आदत्ते शूद्रान्नं ब्रह्मवर्च्चसम् ।

गणान्नं गणिकान्नञ्च लोकानपि निकृन्तति ॥
य इच्छेच्छुद्धमात्मानं इष्टान् लोकांश्च वेदितुं।
गणान्नं गणिकान्नञ्च दूरतः परिवर्जयेत् ॥

अयञ्च स्वधर्मव्यपेतस्य राज्ञोऽन्नभोजने प्रतिषेध इति द्रष्टव्यम्। "प्रजापालनहीनानां राज्ञामुच्छास्त्रवर्त्तिनां। अन्नं न जातु भोक्तव्यं भुञ्जानो रौरवं व्रजेत्" ॥ इति छागलेयस्मरणात्।

आह मनुः।

राजान्नं तेज आदत्ते शूद्रान्नं ब्रह्मवर्चसं।
आयुः सुवर्णकारान्नं यशश्चर्मावकर्त्तिनः॥
कारुकान्नं प्रजां हन्ति बलं निर्णेजकस्य च।
गणान्नं गणिकान्नञ्च लोकेभ्यः परिकृन्तति ॥
पूयं चिकित्सकस्यान्नं पुंश्चल्यास्त्वन्नमिन्द्रियं।
विष्ठा वार्द्धुषिकस्यान्नं शस्त्रविक्रयिणो मलं॥
य एतेऽन्ये त्वभोज्यान्नाः क्रमशः परिकीर्त्तिताः।
तेषान्त्वगस्थिलोमानि वदन्त्यन्नं मनीषिणः ॥

'पूयं' पूयतुल्यं, चिकित्सकस्यान्नं भोजने। एभ्यः प्रतिपदनिर्दिष्टेभ्यो येऽन्ये अभोज्यान्ना अस्मिन् प्रकरणे पठितास्तेषां यदन्नं तत् त्वगस्थिरोमतुल्यं। यस्तदीयायां त्वचि भुक्तायां दोषः स एवान्नेपीति।

आह पैठीनसिः।

गणान्नं गणिकान्नञ्च दुष्कृतं, वार्द्धुषे विष्ठा सांवत्सरघाण्टिकग्रामकौटान्नं विषः, बन्धकीनां रेतः, भिषक्शल्यहर्त्तोः पूयं, परिवित्ति-

परिविविदान-विद्ध-प्रजनन-वृषलीपति-दिधिषूपति-अग्रेदिधिषूपति-पुनर्भूपुत्राणां रुधिरं पतितानां च दुष्कृतहेतुत्वाद्दुष्कृतं ।

'सांवत्सरः' मुहूर्त्तोपदेशजीवी, 'ग्रामकीटः' ग्रामेष्वन्याधीनः तक्षा। "कौटतक्षोऽनधीनकः" इत्यमरसिंहेनाभिधानात्। 'ग्रामकूटः' इति तु पाठे ग्रामवासिनामनेकोपद्रवैरात्मम्भरिः 'ग्रामकूटः'।

यमः ।

विष्ठा वार्द्धुषिकस्यान्नं रुधिरं ब्रह्मघातिनः ।
पूयं चिकित्सकस्यान्नं बन्धक्यास्त्वन्नमिन्द्रियं ॥
मलं हि रजकस्यान्नं चर्मकारस्य किल्बिषं ।
यक्ष्मा तथान्नं शौण्डस्य घाण्टिकस्य तथैव च॥
इतरे ये त्वभोज्यान्नास्तेषामन्नं विवर्जयेत ।
तेषान्त्वगस्थिरोमाणि वदन्त्यन्नं मनीषिणः ॥

'यक्ष्मा' रोगः। 'शौण्डः' सुराविक्रयी ।

हारीतः ।

विष्ठा वार्द्धुषिकस्यान्नं भिषजाञ्चैव शोणितं ।
रेतोऽन्नं बन्धकीनान्तु गणान्नमिह दुष्कृतं ॥
दुष्कृतं पतितस्यान्नं तास्करं पूयशोणितं ।
सूतिकान्नं रजः प्राहुः अविष्ठा शूद्रयाजके ॥

'रजः' आर्त्तवं ।

पैठीनसिः ।

गृहमेधीनशूद्रान्नमश्नीयादस्माद् ब्रह्मवर्चसं बलं तेजः इति व्यपक्रामति ।

हारीतः ।

51

शूद्रान्नेन तु भुक्तेन जठरस्थेन यो मृतः ।
स वै खरत्वमुष्ट्रत्वं शूद्रत्वं चोपगच्छति ॥

वशिष्ठः ।

शूद्रान्नेनोदरस्थेन यः कश्चिन्म्रियते द्विजः ।
स भवेत् सूकरो ग्राम्यस्तस्य वा जायते कुले ॥
शूद्रान्नरसपुष्टाङ्गो ह्यधीयानोऽपि नित्यशः ।
जुह्वदापि जपन्वापि गतिमूर्द्ध्वां न विन्दति ॥
शूद्रान्नेन च भुक्तेन मैथुनं योऽधिगच्छति ।
यस्यान्नं तस्य ते पुत्रा न च स्वर्गार्हको भवेत् ॥

यमः ।

शूद्रान्नेनोदरस्थेन ब्राह्मणो यस्त्यजेत्तनुम् ।
आहिताग्निस्तथा यज्वा स शूद्रगतिमाप्नुयात् ॥
यस्त्वाहिताग्निर्विप्रस्तु शूद्रान्नान्न निवर्त्तते ।
पञ्च तस्य प्रणश्यन्ति ह्यात्मा ब्रह्म त्रयोऽग्नयः ॥

अङ्गिराः ।

षण्मासान् यो द्विजो भुङ्क्ते शूद्रस्यान्नं विगर्हितं ।
स च जीवन् भवेच्छूद्रो मृतः श्वा चाभिजायते ॥

शूद्रस्य न कदाचनेत्यादिभिः सकृदपि शूद्रान्नस्याभोज्यत्वे सिद्धे षण्मासवचनं दोषाधिक्यप्रतिपादनार्थं ।

वशिष्ठः ।

अशौचे यस्तु शूद्रस्य सूतके वापि भुक्तवान् ।
स गच्छेन्नरकं घोरं तिर्य्यग्योनौ च जायते ॥

आशीर्वादिवचनमपि द्वेषातिशयार्थमेव ।

अविशेषेणोक्तस्य शूद्रान्नप्रतिषेधस्य विषयविशेषमाह मनुः ।

नाद्याच्छूद्रस्य पक्वान्नं विद्वानश्राद्धिनो द्विजः ।
आददीताममेवास्मादवृत्तावेकरात्रिकं ॥

'अश्राद्धिनः' श्राद्धशब्देन पाकयज्ञादिक्रिया शूद्रस्य विहितोपलक्ष्यते । तेन तदुक्तसत्क्रियाननुष्ठायिनः सच्छूद्रादन्यस्य यत्पक्वमन्नं तन्नाद्यात् । 'अश्रद्धिन.' इति वा पाठः अश्रद्दधानस्येत्यर्थः । 'आमं' अपक्वं धान्यतण्डुलादि, तच्च 'ऐकरात्रिकं' एकाहपर्याप्तं न बहु । 'अवृत्तौ' प्रकारान्तरेण वृत्त्यभावे सति ।

न शूद्रान्नमश्नीयादित्युक्तं तत्र प्रतिप्रसवार्थमाहतुर्मनु-विष्णू ।

अर्द्धिकः कुलमित्रञ्च गोपालो दास-नापितौ ।
एते शूद्रेषु भोज्यान्ना यश्चात्मानं निवेदयेत् ॥

'अर्द्धिकः' यो भूमिकर्षणादिना सस्यार्द्धभागी । 'कुलमित्रं' पितृ-पितामहादिक्रमायातं । 'गोपालः' गवां पालनेन यो जीवति । 'दासाः' गर्भदासादयः । दास-गोपालौ सम्बन्धिशब्दौ । यो यस्य दासः यश्च यस्य गाः पालयति स तस्य भोज्यान्नः । 'नापितः' क्षौरकर्मा । अहं त्वच्छरणः त्वयि संवृद्धोवत्स्यामीत्येवं वाङ्मनःकायकर्मभिरात्मानं यो निवेदयति । शूद्रेष्विति निर्द्धारणे सप्तमी । तेन शूद्राणां मध्ये अर्द्धिकादयो भोज्यान्नाः नान्ये शूद्राः ।

आत्मनिवेदनमपि व्यक्तीकरोति मनुः ।

यादृशोऽस्य भवेदात्मा यादृशञ्च चिकीर्षितं ।
यथा चोपचरेदेनं तथात्मानं निवेदयेत् ।

यत्कुलीनो यच वेषो यच्छिल्पश्च चिकीर्षितं ॥

अनेन कार्य्येण लाभमहमाश्रितो धर्मेणान्येन वा राजकुलरक्षादिना प्रयोजनेन यथा चोपचरेच्छिल्पेनानेन त्वां सेवे पादमर्दनादिना गृह-कर्मकारित्वेन वा, एवं सर्वस्मिन्निवेदिते आत्मा निवेदितो भवति। अन्ये तु आत्मा वै पुत्र नामासीत्यपत्यवचनमात्मशब्दं मन्यमानाः यस्य शूद्रस्य कामतः प्रदत्ता दुहिता विवाह्यते तस्यान्नेन भोज्यान्नतोच्यत इत्याहुः। तदयुक्तं। न तावदयमात्मशब्दो दुहितरि स्पष्टं प्रयुक्तः, पुत्र-शब्दस्य पुंस्येव प्रसिद्धतरः। न च परोक्षशब्दोपदेशेन किञ्चित्प्रयोजन-मस्ति। तथा हि सति एतावदेव वक्तुं युक्तं दद्याद्दुहितरञ्च य इति।

अन्ये त्वर्द्धिकादिग्रहणं सम्बन्धिशूद्रोपलक्षणार्थं वर्णयन्ति तेन पार-शवस्यापि शूद्रस्य भोज्यान्नता सिद्धा भवति।

याज्ञवल्क्यः।

शूद्रेषु दास-गोपाल-कुलमित्रार्द्धसीरिणः।
भोज्यान्ना नापितश्चैव यश्चात्मानं निवेदयेत्॥

'अर्द्धसीरी' सम्भूयसमुत्थापितया हलपर्यायसीरोपलक्षितकृषि-फलभागग्राही।

यमः।

कुलमित्रं चार्द्धसीरी गोपालो दास-नापितौ।
एते शूद्रेषु भोज्यान्ना यश्चात्मानं निवेदयेत्॥

पैठीनसिः।

दास-नापित-गोपाल-कुलमित्रार्द्धसीरिणः।
एते शूद्रेषु भोज्यान्ना यश्चात्मानं निवेदयेत॥

देवलः ।

स्वदासो नापितो गोपः कुम्भकार-कृषीवलौ ।
ब्राह्मणैश्चैव भोज्यान्नाः पञ्चैते शूद्रयोनयः ॥

छागलेयः ।

गोप-नापित-कुम्भकार-कुलमित्रार्द्धिक-निवेदितात्मानो भोज्यान्नाः । शूद्राधिकारे गौतमः ।

पशुपाल-क्षेत्रिक-कुलसङ्गत-कारयितृ-परिचारका भोज्यान्नाः ।

'पशुपालः' गोपालः । 'क्षेत्रिकः' अर्द्धसीरी । 'कारयिता' नापितः । 'परिचारकः' दासः ।

सुमन्तुः ।

कृषि-गोपाल-क्षेत्रिक-परिचारक-नापित-निवेदितात्मानश्च भोज्यान्नाः ।

शाट्यायनिः ।

कुलमित्रं कुलपुत्रो भक्तदः शिल्पकः सुहृत् ।
भवेद्यस्य सुखं लाभे भये त्राता च यो भवेत् ।
एते तु शूद्रा भोज्यान्ना मनो यत्र विभाव्यते ॥

'कुलपुत्रः' दासः । अन्ये तु कुलकर्षकः तत्पुत्रः कुलपुत्र इत्याहुः । 'विभाव्यते' प्रसीदति ।

इति भोज्यान्ननिरूपणं ।

अथद्रव्यशुद्ध्युपायाः ।

तत्राशुद्धिर्नाम द्रव्यादेः स्पर्शनाद्यनर्हतापादको दोषविशेषः । शुद्धिस्तु संस्कारविशेषोत्पादिता तन्निवृत्तिः । शुद्धिमत एव च सकलकर्मोपयोगयोग्यत्वं ।

तदुक्तं ब्रह्माण्डपुराणे ।

श्रौतं स्मार्त्तं तथा कर्म कर्त्तव्यमधिकारिणा ।

शुचिना साधनैः शुद्धैः सम्यक्श्रद्धान्वितेन चेति ॥

अतो यथाशास्त्रं शुचिना शुचिभिरेव द्रव्यैः प्रचरणीयं । ननु च किं शास्त्रेण, लोकव्यवहारेण प्रसिद्धत्वात् शुद्ध्यशुद्ध्योः, व्यवहरत्येव हि लोको जुगुप्सितमूत्रपुरीषादिसंस्पृष्टं द्रव्यमशुद्धमिति प्रक्षालनापनीतगन्धलेपञ्च शुद्धमिति । सत्यं । किन्त्वयं लोकव्यवहारः क्वचिदेव जुगुप्सितस्पर्शोपहत एव द्रव्ये न सर्वत्र । सामान्यतश्चासौ व्यवहारो न द्रव्यदेश-कालावस्थादिकृतभेदशुद्ध्यशुद्धितारतम्यविशेषणापि । अतः सर्वत्र विशेषतश्च शुद्ध्यशुद्धोः शास्त्रादेव विनिश्चयः । यस्तु चण्डालस्पर्शादावपि विशेषतश्च लोकव्यवहारः स तु शास्त्रमूलिकामेव सिद्धिमाश्रित्य[१] यागदानहोमादिषु श्रेयःसाधनत्वव्यवहारवत् । कथं पुनः कार्य्यार्थपरेण धर्मशास्त्रेण शुद्ध्यशुद्धिरूपस्य सिद्धार्थस्यावगतिः श्रुतार्थापत्त्येति ब्रूमः । तथा हि यथा दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेतत्यत्र क्षणिकानां यागानां श्रूयमाणकालान्तरभाविस्वर्गसाधनत्वान्यथानुपपत्त्या सुकृतापूर्वसिद्धिः, यथा वा क्षणिकस्याचरणस्य श्रुतकालान्तरभाविशतयातनासाधनत्वान्यथानुपपत्त्या दुरिता पूर्वसिद्धिः । तथा मूत्रपुरीषादिस्पृष्टेन न व्यवहर्त्तव्यं प्रक्षालनप्रोक्षणादिसंस्कारवता तु तेन व्यवहर्त्तव्यमिति श्रुतव्यवहारनिषेधतदभ्यनुज्ञान्यथानुपपत्त्या द्रव्यादिगतशुद्ध्यशुद्धिरूपसिद्धार्थकल्पना न विरुध्यते । अथवा शुद्ध्यशुद्धिस्तावत् सिद्धार्थ-

(१) शास्त्रमूलप्रसिद्धिमाश्रित्येति ग० ।

परत्वमेवास्तु । तासाञ्च तादृशमेव वेदवाक्यं मूलं कल्प्यते । स्मर्य्यमाणार्थानुसारिणी हि कल्पना । नास्ति नियमः कार्य्यार्थमेव वेदवाक्येन भाव्यमिति ।

ननु सिद्धार्थानां स्मृतीनां शब्दस्मृतिवदनिन्द्यप्रथमवृद्धव्यवहारमूलत्वसम्भवात् किं वेदमूलत्वकल्पनया। मैवं। व्यवहारमूलत्वे विध्यानर्थक्यं स्यात। कथं तर्हि "साधुभिर्भाषितव्यमसाधुभिर्न" इति पाणिनिस्मृतेरर्थवत्त्वं। कथं च स्वत्वविषयं "स्वांशं हरेत" इत्यस्य विधिः। उच्यते। या तावत्साधुभाषणनियमस्मृतिः सा न पाणिनेः किन्तु कल्पसूत्रकाराणां। या च "स्वांशं हरेत" इति स्मृतिः, न तत्र विधिरस्ति यस्यानर्थक्यं स्यात्। न च लिङ्श्रुतेर्विधिकल्पना, प्राप्तकालादावपि लिङ्सम्भवात्। न चात्र विधेयमस्ति, अंशहरणस्य रागतः प्राप्तेः। हरेदिति च विधावहरणे प्रत्यवायः स्यात्। स्वांशमेव हरेदिति नियमे परांशं न वा हरेदिति परिसङ्ख्यायां भ्रातृभिरभ्यनुज्ञातमपि विभागरूपेणाधिकमंशं गृह्णन् प्रत्यवेयात्। यदि चेयं प्रतिषेधरूपा परिसङ्ख्या स्यात् तदा प्रतिषेधातिक्रमकृतं प्रत्यवायमभ्युपगम्य यः कश्चिदननुज्ञातमपि परांशं गृह्णीयात्तत्र तस्य स्वत्वं प्रसज्येत। न हि तदा परिग्रहादन्यत्स्वत्वकारणं किञ्चित्स्यात्। तथाच चौर्य्यादिनाप्यर्ज्जितं धनं। अतश्च स्वांशं गृह्णीयादित्येषा स्मृतिः स्वांश एव स्वत्वं नान्यत्रेत्येतावन्मात्रप्रतिपादनपरा युक्तमीयते। अतएव गौतमः स्वत्वमेवाह। "स्वामी रिक्थक्रयसंविभागपरिग्रहाधिगमेषु" इत्यादि। तदेवमनिन्द्यप्रथमवृद्धव्यवहारसिद्धेऽर्थे नास्ति विधिः। इह तु प्रजापतिनैव व्यवहर्त्तव्यमिति नियमे विधिर्युज्यते। अतो वेदमूलत्वकल्पना।

ननु तर्हि व्यवहारनियमोऽस्तु वेदमूलः न शुद्धिस्वरूपं । मैवं । श्रुतार्थापत्तिकल्पितेन वाक्येन स्वरूपसिद्धिसम्भवात्। अतः शुद्ध्यशुद्धी उभे अपि शास्त्रावसेये। तदुक्तं। "शुद्ध्यशुद्धी ह्यदृष्टत्वाद्विज्ञायेते यथाश्रुति" इति। तदेवं वसाशुक्रमित्यादिभिरशुद्धिवचनैरशुद्धिर्गम्यते। जलेनैव विशुद्ध्यतीत्यादिभिश्च शुद्धिरवसीयते। अतोऽष्टकादिवद्विधिमूले एव शुद्ध्यशुद्धी। एतावांस्तु विशेषः। अष्टकादयः प्रधानविधिमूलाः शुद्ध्यशुद्धी संस्कारविधिमूले इति। शुद्धिवचनैश्चाशुद्धिरवगम्यते। शुद्धिर्हि मूत्राद्युपघातेनाशुद्धानां द्रव्याणां संस्काररूपा कर्त्तव्यतया विधीयते, न पुनरेवमेव प्रयुज्यमानानां। न हि सुवर्णादयो भावाः स्वभावेनाशुद्धाः। येन प्रयोगकाले शुद्धिमपेक्षेरन्। अथादृष्टार्थो दृष्टप्रयोगाश्रयः संस्कारो विधीयते प्राङ्मुखतेव भोजने। तन्न। तथा सति हि शुद्धिवचनं विरुध्येत। ये तु पात्राणां भोजनारम्भे सम्मार्जन-प्रक्षालने ते समाचारतो न पुनरस्याः शुद्धिस्मृतेः। अतः सिद्धं शुद्ध्यशुद्ध्योः शास्त्रगम्यत्वमिति।

इति शुद्ध्यशुद्ध्योः शास्त्रीयत्वनिरूपणं।

अथाध्यात्मशुद्ध्युपायाः।

तत्रोशनाः।

अत ऊर्द्ध्वं शौचाध्यायं व्याख्यास्यामस्तत्र द्विविधं शौचं बाह्यमाभ्यन्तरञ्च। तत्राभ्यन्तरशौचं नाम यद्दुष्टसङ्कल्पनिन्दितेभ्यो मनो निवर्त्तयेत्। बाह्यमपि गन्धलेपस्नेहोपघातेऽद्भिरनिष्टरूपस्पर्शगन्धनाशे प्रोक्षणाभ्युक्षणाच्छुचिरित्यशुचिप्रतिषेधः।

पुनर्दक्षः ।

तत्र हृदयशौचमनुनप्तानां साधुता, कर्मशौचमगर्हितकर्मणता, शरीरशौचं मृद्भिरद्भिश्च, वाचामप्रियानृतनैष्ठुर्यवर्जनं, मनसो मिथ्यासङ्कल्पप्रतिषेधः, बुद्धेर्ज्ञानं ।

बौधायनः ।

अथातः शौचाधिष्ठानं ।

अद्भिः शुद्ध्यन्ति गात्राणि बुद्धिर्ज्ञानेन शुद्ध्यति ।

अहिंसया च भूतात्मा मनः सत्येन शुद्ध्यति ॥

मनःशुद्धिरन्तःशौचं, बहिर्व्याख्यास्यामः ।

पुनर्बौधायनः ।

श्रूयते द्विविधं शौचं यच्छिष्टैः पर्युपासितं ।

बाह्यं निर्लेपनिर्गन्धमन्तः शौचमहिंसनं ॥

पुनर्बौधायनः ।

कालोऽग्निर्मनसः शुद्धिरुदकान्यनुलेपनं ।

अविज्ञानञ्च भूतानां षड्विधं शौचमुच्यते ॥

देशं कालं तथात्मानं द्रव्यं द्रव्यप्रयोजनं ।

उपपत्तिमवस्थाञ्च परिज्ञाय यथाविधि ॥

शौचज्ञः कुशलो धर्मे धर्मेप्सुः शौचमाचरेत् ।

शौचमित्यनुवृत्तौ हारीतः ।

पञ्चविधमाभ्यन्तरं भवति मानसम्चाक्षुषं घ्राणं वाच्यं स्वाद्यमिति ।

पुनर्हारीतः ।

अग्निसागर-सोम-सूर्यांशु-काञ्चन-रजत-भस्म-ताय-ताम्रैः ।

अजमुख-बालगोमय-रजश्चाद्यैः स्पर्शगुणैरिह मेध्यतां नयति॥
कुल-श्रुत-शील-शौचाद्युद्धो धनजन-वस्त्र-भाजनैश्च विद्वान्।
अतसंसारजाः सत्त्वभावपरममचलं पदमाप्नुवीतेति॥

शुद्धिरित्यनुवृत्तौ शङ्ख-लिखितौ।

आत्मयाजिनां शरीरस्याद्भिर्मृद्भिश्च, ज्ञानेन बुद्धेः, तपसा पापानां, मन्त्रानजानां मातृपितृकाणां दोषाणां यम-नियम-मन्त्र-व्रतोपवासादिभिः।

वसिष्ठः।

कालोऽग्निर्मनसस्तुष्टिरुदकाद्यवलेखनं।
अविज्ञानश्च भूतानां षड्विधा शुद्धिरिष्यते॥

मनु-विष्णू।

ज्ञानं तपोऽग्निराहारो मृन्मयो वार्य्युपाञ्जनं।
वायुः कर्मार्ककालौ च शुद्धिकर्तॄणि देहिनां॥
सर्वेषामेव शौचानामर्थशौचं परं स्मृतं।
योऽर्थे शुचिर्हि स शुचिर्न मृद्वारिशुचिः शुचिः॥
क्षान्त्या शुद्ध्यन्ति विद्वांसो दानेनाकार्य्यकारिणः।
प्रच्छन्नपापा जप्येन तपसा वेदवित्तमाः॥
शोध्यं शुद्ध्यति मृत्तोयैर्नदी वेगेन शुद्ध्यति।
रजसा स्त्री मनोदुष्टा सन्न्यासेन द्विजोत्तमाः।
अद्भिर्गात्राणि शुद्ध्यन्ति मनः सत्येन शुद्ध्यति॥

याज्ञवल्क्यः।

कालोऽग्निः कर्म मृद्वायुर्मनो ज्ञानं तपो जलम्।

पश्चात्तापो निराहारः सर्वेऽमी शुद्धिहेतवः ॥
अकार्य्यकारिणां दानं वेगो नद्याश्च शुद्धिकृत्।
शोध्यस्य मृच्च तोयञ्च सन्न्यासो वै द्विजन्मनां
तपो वेदविदां क्षान्तिर्विदुषां वर्ष्मणो जलं
जपः प्रच्छन्नपापानां मनसः सत्यमुच्यते ॥
भूतात्मनस्तपोविद्ये बुद्धेर्ज्ञानं विशोधनं ।
क्षेत्रज्ञस्येश्वरज्ञानाद्विशुद्धिः परमा मता ॥

यमः ।

सत्यं शौचं तपः शौचं शौचमिन्द्रियसंयमः ।
सर्वभूतदया शौचं शौचमद्भिस्तु पञ्चमं ॥

तथा ।

कालोऽग्निर्मनसा शुद्धिरुदकेन तथा मृदा ।
अविज्ञानन्तु भूतानां षड्विधं शुद्धिलक्षणं ॥

तथा ।

गात्राण्यद्भिर्विशुध्यन्ति नदी वेगेन शुध्यति ।
रजसा शुध्यते नारी सन्न्यासेन द्विजोत्तमः ॥

तथा ।

गात्राण्यद्भिर्विशुध्यन्ति मनः सत्येन वाक्धिया ।
भूतात्मा तपसा बुद्धिर्ज्ञानेन क्षमया बुधः ॥

बृहस्पतिः ।

गात्रं मृदम्भसा शुध्येच्चित्तं भूतातिसंमनात्।
विद्यया तपसा देही मतिर्ज्ञानेन शुध्यति ॥

स्वाध्यायेनानुतापेन होमेन तपसैव च ।
ध्यानेन चोपवासेन दानेनेह परिक्षयः ॥

तथा ।

परापवादाश्रवणं परस्त्रीणामदर्शनं ।
एतच्छौचं श्रोत्र-दृशोर्जिह्वाशुद्धिरपैशुनं ॥
अप्राणिवधमस्तेयं शुचित्वं पाद-हस्तयोः ।
असंश्लेषः परस्त्रीणां शारीरं शौचमिष्यते ॥

तथा ।

सबाह्याभ्यन्तरं शौचमेतदुक्तमशेषतः ।
सर्वस्यास्याधिकं प्रोक्तमर्थशौचं स्वयम्भुवा ॥

पैठीनसिः ।

उच्छिष्टोपेतोऽभ्युक्षणाच्छुचिर्विण्मूत्रं संस्पृश्योन्मृज्याचम्य प्रयतो भवति त्रिः प्रक्षाल्य च तं प्रदेशं ।

विष्णुः ।

प्राणिनामपि(१) सर्वेषां मृद्भिरद्भिस्तु कारयेत् ।
अत्यन्तोपहतानाञ्च शौचं नान्यदतश्चिनः ॥

मनु-विष्णू ।

विण्मूत्रोत्सर्गशुद्ध्यर्थं मृदार्यादेयमर्थवत् ।
दैहिकानां मलानाञ्च शुद्धिषु द्वादशस्वपि ॥
वसा शुक्रमसृङ्मज्जा मूत्रविट्कर्णविट्नखाः ।
श्लेष्माश्रुदूषिका स्वेदो द्वादशैते नृणां मलाः ॥

(१) प्राणिनामपीति ग० ।

देवलः ।

तथा शरीरे श्रोत्रेभ्यो मलविष्यन्दविस्रवः ।
अन्नादीनां प्रदेशश्च स्यादशुचिर्विशेषतः ॥
पतिताशुच्यमेध्यानां स्पर्शनाच्चाशुचिर्भवेत् ।
स्वप्नादस्त्रविपर्यासात् क्षुतात् बुद्धिपरिभ्रमात् ॥
उष्णाचाचमनं शुक्रमनृतं क्रूरमेव च ।
ईर्ष्याविद्धं धनुर्लक्ष्यं दृष्ट्वा वाप्यशुचिर्भवेत् ॥
प्रलेप-स्नेह-गन्धानामशुचौ चापकर्षणं ।
शौचलक्षणमित्याहुर्मृदम्भो-गोमयादिभिः ॥
लेपे स्नेहे च गन्धे च व्यपकृष्टे च दूरतः ।
पश्चादाचमनञ्चापि शौचार्थं वक्ष्यते विधिः ॥

हारीतः ।

अत्र शारीरं दुष्टाभिशस्त-पतित-तिर्यगन्ध-वर्णापहतानां संस्पर्श-स्पर्शाच्चास्य स्वेद-तोय-पूय-शोणित-च्छर्दि-लाला-निष्ठीवित-रेणुक-र्दमोच्छिष्टजलविण्मूत्र-पुरीषादिभिर्वाह्यशरीरोपघातादिभिरुपपूता-भिरद्भिर्मृद्भिश्च भस्म-गोमयौषधिमन्त्र-मङ्गलाचारविद्भिः प्रयुक्तैर्वाह्य-शरीरोपघातात्पूतो भवति ।

विष्णुः ।

नाभेरधस्तात् प्रबाहुषु च कायिकैर्मलैः सुराभिर्मद्यैर्वोपहते मृत्तोयैस्तदङ्गं प्रक्षाल्यातन्द्रितः शुध्येत् । अन्यत्रोपहतो मृत्तोयैस्त-दङ्गं प्रक्षाल्य स्नानेन चक्षुःषूपहतस्तूपोष्य स्नात्वा पञ्चगव्येन दशनच्छ-दोपहतश्च ।

अङ्गिराः।

ऊर्द्धं नाभेः करौ मुक्त्वा यदङ्गमुपहन्यते।
तत्र स्नानमधस्तात्तु चालनेनैव शुध्यति॥
इन्द्रिये तु प्रविष्टं स्यादमेध्यं यदि कर्हिचित्।
मुखेऽपि संस्पृश्य मलं तत्र स्नानं विशोधनं॥

शङ्खः।

रथ्याकर्दमतोयेन ष्ठीवनाद्येन वा तथा।
नाभेरूर्द्धं ततः[१] स्पृष्ट्वा सद्यः स्नानेन शुध्यति॥

यमः।

सकर्दमे तु वर्षासु प्रविश्य ग्राममङ्करं।
जङ्घाभ्यां मृत्तिकास्तिस्रः पञ्चास्य द्विगुणाः स्मृताः॥

मनुः।

दिवाकीर्त्तिमुदक्याञ्च सूतिकां पतितं तथा।
शवं तत्स्पृष्टिनञ्चैव स्पृष्ट्वा स्नानेन शुध्यति॥
आचम्य प्रयतो नित्यं जपेदशुचिदर्शने।
सौर्य्यान्मन्त्रान् यथोत्साहं पावमानीश्च शक्तितः।
नारं स्पृष्ट्वास्थि सस्नेहं स्नात्वा विप्रो विशुध्यति॥
आचम्यैव तु निःस्नेहं गां स्पृष्ट्वा वीक्ष्य वा रविं।
वान्तोविरिक्तः स्नात्वा तु घृतप्राशनमाचरेत्।
आचामेदेव भुक्त्वान्नं स्नानं मैथुनिनः स्मृतं॥

'दिवाकीर्त्तिः' चण्डालः, 'तत्स्पृष्टी' चण्डालादिस्पृष्टेन यः स्पृष्टः।

(१) नर इति ख०।

स्नानञ्चात्र सचेलं । 'वान्तोविरिक्तः' सद्यःजातवमनविरेकः । स यदि भोजनादन्यदिवसे तर्हि स्नात्वा घृतप्राशनं, भोजनदिवसे चेदाचमनमात्रं कुर्य्यात् । मैथुनानन्तरमृतौ गर्भशङ्कायां स्नानं । "ऋतौ तु गर्भं शङ्कित्वा स्नानं मैथुनिनः स्मृतं । अनृतौ तु यदा गच्छेच्छौचं मूत्रपुरीषवत्" ॥ इति शातातपस्मरणात् ।

तथा ।

अजीर्णेऽभ्युदिते वान्ते श्मश्रुकर्मणि मैथुने ।
दुःस्वप्ने दुर्जनस्पर्शे स्नानमात्रं विधीयते ॥
शुना चैव श्वपाकेन मृतनिर्हारकेण वा ।
स्पृष्टमात्रस्तु कुर्वीत सचेलं प्लावनं जले ॥

वृहस्पतिः ।

दुःस्वप्नदर्शने चैव वान्ते वा क्षुरकर्मणि ।
मैथुने कटधूमे च सद्यः स्नानं विधीयते ॥
उदक्या-पतितान्त्यानां स्पर्शे स्नानं विधीयते ।
वान्तोविरिक्तः स्नात्वा तु घृतप्राशनमाचरेत् ॥

तथा ।

पतितं सूतिकामन्त्यं शवं स्पृष्ट्वा तु कामतः ।
स्नात्वा सचेलं स्पृष्ट्वाग्निं घृतं प्राश्य विशुध्यति ॥
शवस्पृशन्दिवाकीर्त्तिं चितिं यूपं रजस्वलां ।
स्पृष्ट्वा प्रमादतो विप्रः स्नानं कृत्वा विशुध्यति ॥

याज्ञवल्क्यः ।

उदक्याशुचिभिः स्नायात्संस्पृष्टस्तैरुपस्पृशेत् ।

अप्लिङ्गानि जपेच्चैव गायत्रीं मनसा सकृत् ॥

उपस्पृशिरत्र स्नानार्थः, उदक्यादिस्पृष्टः स्नायात्। 'तैः' उदक्यादिस्पृष्टैः, संस्पृष्टोऽपि स्नायादिति तत्रनार्थः।

अङ्गिराः।

शवस्पृशं तथोदक्यां सूतिकां पतितं तथा।
स्पृष्ट्वा स्नानेन शुध्यन्ति सचैलेन न संशयः ॥

वृद्धशातातपः।

चण्डालं पतितं व्यङ्गमुन्मत्तं शवमन्त्यजं।
सूतिकां सूतिकां नारीं रजसा च परिप्लुतां ॥
श्व-कुक्कुट-वराहांश्च ग्राम्यान् संस्पृश्य मानवः।
सचैलं सशिराः स्नात्वा तदानीमेव शुध्यति ॥

देवलः।

श्वपाकं पतितं व्यङ्गमुन्मत्तं शवहारकं।
अशुद्धान् स्वयमप्येतानशुद्धश्च यदि स्पृशेत् ॥
विशुध्यत्युपवासेन पुनः कृच्छ्रेण वा पुनः।
उपस्पृश्याशुचिस्पृष्टं तृतीयं वापि मानवः ॥
हस्तौ पादौ च तोयेन प्रक्षाल्याचम्य शुध्यति।

साक्षाच्चण्डालादिना यः स्पृष्टः स प्रथमः। चण्डालादिस्पृष्टेन स्पृष्टो द्वितीयः तेनापि स्पृष्टस्तृतीयः। एतेषां त्रयाणां स्नानेन शुद्धिः। वक्ष्यमाणगौतमवचनेनास्यार्थस्य व्यक्तमेव प्रतीयमानत्वात्। तृतीयं यः

(१) ऊत्वामिमिति ख०।

स्पृशति तस्य पाणिपादप्रक्षालनपूर्वकमाचमनमेव । यानि तु तृतीय स्याचमनविधायीनि वचनानि तान्यशक्तविषयाणीति वेदितव्यं ।
तथा ।

मानुषास्थि वसां विष्ठामार्त्तवं मूत्ररेतसी ।
मज्जानं शोणितञ्चापि परस्य यदि संस्पृशेत् ॥
स्नात्वा प्रमृज्य लेपादीनाचम्य स शुचिर्भवेत् ।
तान्येव स्वानि संस्पृश्य पूतः स्यात्परिमार्जनात् ॥

छागलेयः ।

चण्डालं पतितं स्पृष्ट्वा सचैलो जलमाविशेत् ।
शवं तत् स्पृष्टिनञ्चैव चितिं यूपं रजस्वलां ॥

पराशर-बौधायनौ ।

चैत्यवृक्षश्चितिर्यूपश्चण्डालः सोमविक्रयी ।
एतांस्तु ब्राह्मणः स्पृष्ट्वा सचैलो जलमाविशेत् ॥
दुःखप्नं यदि पश्येत्तु वान्ते च क्षुरकर्मणि ।
मैथुने कटधूमे च स्नानमित्यभिधीयते ॥
श्व-काकैरुपलीढस्य नखैर्विलिखितस्य च ।
अद्भिः प्रक्षालनं शौचमग्निना चोपचूलनम् ॥

हारीतः ।

श्वपचमूतिकप्रेतहारकशवानि संस्पृश्य देवीशाप इत्येताभिरन्तर्जले स्नातः पूतोभवत्यजीर्णवान्त-श्मश्रुकर्मायोनिपशुदिवामैथुनगमनेन च ।

आह गौतमः ।

पतित-चण्डाल-सूतिकोदक्या-शवस्पृष्टि-तत्स्पृष्ट्युपस्पर्शनं तद्वा-न्यैः महाश्रुपातं कृत्वा स्नानेनाकृतेऽस्थिसञ्चये सचेलस्नानेन।

विष्णुः।

चिताधूमावसेचने सर्वे वर्णाः स्नानमाचरेयुः। मैथुने दुःस्वप्न वमनविरेकयोश्च श्मश्रुकर्मणि कृते च शव स्पृष्ट्वा रजस्वलां श्वचण्डाल-यूपांश्च भक्ष्यवर्जं पञ्चनखशवं तदस्थि सस्नेहञ्च सर्वेष्वेतेषु स्थानेषु पूर्ववस्त्रं नाप्रक्षालितं बिभृयात्।

अथ ब्रह्मचर्यानुवृत्तौ पैठीनसिः।

स्कन्दने छर्दने सचेलस्नानमनुदकघृतप्राशनञ्च। काककेशमल-स्पर्शने सचेलं स्नानमनुदकमूत्रपुरीषकरणे सचेलस्नानं महाव्याहृति-होमश्च असस्नेहमस्थि संस्पृश्य अचेलस्नानं। सस्नेहमस्थि संस्पृश्य सचेलस्नानं महाव्याहृतिहोमश्च खरोष्ट्र-चण्डालस्पर्शने सचेलस्नानं।

कश्यपः।

अथ सांस्पर्शिकं व्याख्यास्यामः। चण्डाल-श्मशान-मृतहार-रज-स्वला-सूतिकासंस्पर्शने उदितास्तमिते स्कन्दित्वाचिस्पन्दने कर्णक्रोशने चितारोहणे यूपसंस्पर्शने चैव प्रायश्चित्तं ब्राह्मणेभ्यो निवेद्य सचेलं स्नात्वा पुनर्मनोजपात् महाव्याहृतिभिः सप्ताज्याहुतीर्जुहुयात् ततः शुद्धिर्भवति

यवनः। श्वानं श्वपाकं प्रेतधूमं देवद्रव्योपजीविनं ग्रामयाजकं यूपं चितिं चितिकाष्ठं मद्यभाण्डं सस्नेहं मानुषास्थि शवस्पृष्टं रजस्वलां महापातकिनं शवं स्पृष्ट्वा सचेलवासा अम्भोऽवगाह्य उत्तीर्याग्निमुप-स्पृशेत्। गायत्र्यष्टशतं जपेत्। घृतं प्राश्य पुनः स्नात्वा त्रिराचमेत।

शातातपः।

शुनाघ्रातावलीढ़स्य नखैर्विलिखितस्य वा ।
अद्भिः प्रक्षालनं प्रोक्तमग्निना चोपचूलनम् ॥

आपस्तम्ब-बौधायनौ ।

शुनोपहतः सचेलोऽवगाहेत । प्रक्षाल्य च तं देशमग्निना संस्पृश्य पुनः प्रक्षाल्य पादौ चाचम्य प्रयतो भवति ।

वृद्धशातातपः ।

अशुचिं संस्पृशेद्यस्तु एक एव स दुष्यति ।
तं स्पृष्ट्वान्यो न दुष्येत्तु सर्वद्रव्येष्वयं विधिः ॥

यस्य स्पर्शे आचमनमात्रं विहितं सोऽत्राशुचिशब्देनोच्यत इति भाष्यकारः। यद्यप्यत्राशुचिस्पृष्टस्पर्शिनः सर्वथा निर्दोषत्वमुच्यते तथापि समाचारादाचमनं विधेयम् ।

संवर्त्तः ।

श्व-वराह-खरानुष्ट्रान् वृक-गोमायु-वानरान् ।
काक-कुक्कुट-गृध्रांश्च स्पृष्ट्वा स्नानं समाचरेत् ॥

व्यासः ।

ग्राम-वानर-मार्जार-खरोष्ट्राणां शुनां तथा ।
सूकराणाममेध्यं वै स्पृष्ट्वा स्नायात् सचेलकं ॥'

हारीतः ।

चण्डकं कुक्कुटं काकं श्व-शृगाल-शिवा-वृकान् ।
चिति यूप-श्मशानानि विड्वराह-खराशुचीन् ।
अवकीर्णिनमन्यांश्च स्पृष्ट्वा स्नानं विधीयते ॥

मार्कण्डेयपुराणे ।

अभोज्य-सूतिका-षण्ड-मार्जाराखु-श्व-कुक्कुटान्।
पतितापविद्ध-चाण्डाल-मृतहारांश्च धर्मवित्॥
संस्पृश्य शुध्यते स्नानादुदक्यामन्त्य-सूकरौ।
तद्वच्च सूतिकाशौचं दूषितौ पुरुषावपि॥

षट्त्रिंशन्मतेऽपि।

बुद्धान् पाशुपतान् जैनान् लोकायतिक-कापिलान्।
विकर्मस्थान् द्विजान् स्पृष्ट्वा सचेलो जलमाविशेत्।
कपिलां गां तु संस्पृश्य प्राणायामोऽधिको मतः॥

ब्रह्माण्डपुराणे।

शैवान् पाशुपतान् स्पृष्ट्वा लोकायतिक-नास्तिकान्।
विकर्मस्थान् द्विजान् शूद्रान् सवासा जलमाविशेत्॥

संवर्त्तः।

शूद्रोच्छिष्टं द्विजः स्पृष्ट्वा उच्छिष्टं शूद्रमेव वा।
शुचिमप्यवगाह्येनं सचेलं स्नानमाचरेत्॥

छागलेयः।

स्पृष्ट्वा देवलकञ्चैव सवासा जलमाविशेत्।

विष्णुः।

नाभेरधः कराग्रं वा शुना यद्युपहन्यते।
प्रक्षाल्य तदवक्षाल्य पुनराचम्य शुध्यति॥
नाभेरूर्द्ध्वं शुना स्पृष्टो लिप्तो मेध्येन वा पुनः।
प्रमृज्य मृद्भिरङ्गानि(१) सचेलं स्नानमर्हति॥

---

(१) मृद्भिर्गात्राणीति गं।

शातातपः ।

रजकश्चर्मकश्चैव व्याध-जालोपजीविनौ ।
निर्णेजकः शौण्डिकश्च नटः शैलूषकस्तथा ॥
मुखेभगस्तथा श्वा च वनिता सर्व्ववर्णगा ।
चक्री ध्वजी वध्यघाती ग्राम्यकुक्कुट-सूकरौ ॥
एभिर्यदङ्गं स्पृष्टं स्याच्छिरोवर्ज्जं द्विजातिषु ।
तोयेन क्षालनं कृत्वा आचान्ताः प्रयता मताः ॥

जातूकर्ण्यः ।

ऊर्द्ध्वं नाभेः करौ मुक्ता यदङ्गं स्पृशते खगः ।
स्नानं तत्र प्रकुर्वीत शेषं प्रक्षाल्य शुध्यति ॥

कूर्म्मपुराणे

उच्छिष्टोऽद्भिरनाचान्तश्चाण्डालं स्पृशते द्विजः ।
प्रमादाद्वै जपेत्स्नात्वा गायत्र्यष्टसहस्रकं ॥
चाण्डाल-पतितादींस्तु कामाद्यः संस्पृशेद्द्विजः ।
उच्छिष्टस्तत्र कुर्वीत प्राजापत्यं विशुद्धये ॥

विष्णुः ।

उच्छिष्टेन तु संस्पृष्टे स्नानं येन विधीयते ।
तेनैवोच्छिष्टसंस्पृष्टे प्राजापत्येन शुध्यति ॥

संवर्त्तः ।

नीली-नीलिविकारांश्च मानुषास्थीन्यपि द्विजः ।
चण्डाल-पतितच्छायां स्पृष्ट्वा स्नानं समाचरेत् ॥

स्कन्दपुराणे ।

स्पृष्ट्वा रुद्रस्य निर्माल्यं सवासा आप्लुतः शुचिः ।

शाण्डायनिः ।

अष्टम्याञ्च चतुर्दश्यां दिवा पर्वणि मैथुनं ।
कृत्वा सचेलं स्नात्वा तु वारुणीभिश्च मार्जयेत् ॥

अङ्गिराः ।

स्नानं रजस्वलायास्तु चतुर्थेऽहनि निर्दिशेत् ।
कुर्य्याद्रजसि निर्वृत्ते शौचार्थन्तु ततः पुनः ।
रजस्युपरते साध्वी स्नानेन स्त्री रजस्वला ॥

रजोनिवृत्त्यनन्तरं पुनः स्नानेन साध्वी दैवादिकर्मयोग्येत्यर्थः । यत्पुनस्तस्यैव वचनं "शुद्धा भर्त्तुश्चतुर्थेऽह्नि स्नाता नारी रजस्वला । दैवे कर्मणि पित्र्ये च पञ्चमेऽहनि शुध्यति" तद्रजोनिवृत्तिकालोपलक्षणार्थं ।

यदाह शङ्खः ।

साध्वाचारा न तावत्स्यात्स्नातापि स्त्री रजस्वला ।
यावत् प्रवर्त्तमानं हि रजो नैव निवर्त्तते ॥

'साध्वाचारा' कर्मयोग्या । स्पर्शयोग्या तु स्नानादनन्तरं भवत्येव । तदाह कात्यायनः ।

रजस्वला चतुर्थेऽह्नि स्नानाच्छुद्धिमवाप्नुयात् ।

यदा तु रोगेण रजो निःसरति तदा तु न तेनाशुद्धिरित्याह शङ्खः ।

रोगेण यद्रजः स्त्रीणामत्यर्थन्तु प्रवर्त्तते ।
अशुच्यो नैव तास्तेन यस्मात् वैकारिकं हि तत् ॥

एवमकालेऽपि रजोदर्शने द्रष्टव्यं ।

तथा च छागलेयः ।

अकाले यद्भवेत् स्त्रीणां रक्तमाहुर्मनीषिणः ।
काले तु यद्रजः प्रोक्तं तस्मात्तत्रैव सा शुचिः ॥

इत्यध्यात्मशुद्ध्युपायाः ।

अथ तैजसादिद्रव्यशुद्ध्युपायाः ।

तत्राह मनुः ।

एष शौचस्य वः प्रोक्तः शारीरस्य विनिर्णयः ।
नानाविधानां द्रव्याणां शुद्धेः शृणुत निर्णयं ॥
तैजसानां मणीनाञ्च सर्व्वस्याश्ममयस्य च ।
भस्मनाद्भिर्मृदा चैव शुद्धिरुक्ता मनीषिभिः ॥
निर्लेपं काञ्चनं भाण्डमद्भिरेव विशुध्यति ।
अब्जमश्ममयञ्चैव राजतं चानुपस्कृतं ।
अपाञ्चाग्नेश्च संयोगाद्धेमरूप्यञ्च सम्भवौ ॥
तस्मात्तयोः स्वयोन्यैव निर्णेको गुणवत्तरः ।
ताम्रायःकांस्यरैत्यानां त्रपुणः सीसकस्य च ।
शौचं यथार्हं कर्त्तव्यं चाराम्लोदकवारिभिः ॥
द्रव्याणाञ्चैव सर्व्वेषां शुद्धिरुत्पवनं स्मृतं ।
प्रोक्षणं संहतानाञ्च दार्व्वाणाञ्चैव तक्षणं ॥
मार्ज्जनं यज्ञपात्राणां पाणिना यज्ञकर्मणि ।
चमसानां ग्रहाणाञ्च शुद्धिः प्रक्षालनेन तु ॥
चरूणां स्रुक्स्रुवाणाञ्च शुद्धिरुष्णेन वारिणा ।

स्फ्य-शूर्प-शकटानां च मुषलोलूखलस्य च ॥
अद्भिस्तु प्रोक्षणं शौचं बहूनां धान्यवाससां ।
प्रक्षालनेन त्वल्पानामद्भिरेव विधीयते ॥
चेलवच्चर्मणां शुद्धिर्वैदलानां तथैव च ।
शाक-मूल-फलानाञ्च धान्यवच्छुद्धिरिष्यते ॥
कौशेयाविकयोरूषैः कुतपानामरिष्टकैः ।
श्रीफलैरंशुपट्टानां क्षौमाणां गौरसर्षपैः ॥
क्षौमवच्छङ्ख-शृङ्गाणां अस्थि-दन्तमयस्य च ।
शुद्धिर्विजानता(१) कार्या गोमूत्रेणोदकेन वा ॥
प्रोक्षणात् तृणकाष्ठानां पलालञ्च विशुध्यति ।
मार्जनोपाञ्जनैर्वेश्म पुनःपाकेन मृन्मयं ॥

यमः ।

सुवर्णस्याथ रूप्यस्य यज्ञेषु चमसस्य च ।
यतीनाञ्चैव पात्राणां अद्भिः शौचं विधीयते ॥

तथा ।

रजतस्य सुवर्णस्य ताम्रस्य त्रपुणस्तथा ।
रैत्यय:-कांस्य-सीसानां भस्मना शौचमुच्यते ॥
मणि-मुक्ता-प्रवालानां शङ्खानामुपलस्य च ।
अब्जानाञ्चैव सर्वेषामद्भिः शौचं विधीयते ॥
नदी शुध्यति वेगेन दारवं तक्षणेन च ।
फलमात्रस्य सर्वस्य वालरज्ज्वा प्रघर्षणं ॥

(१) शुचिर्विजानतेति गं ।

अभ्युक्ष्य तृणकाष्ठानां वैणवे गोमयेन च ।
मृन्मयानाञ्च सर्वेषां पुनर्दाहो विशोधनं ॥
द्रव्याणां संहतानाञ्च शुद्धिरद्भिर्मृदा तथा ।
सोमपानन्तु यत्पात्रमद्भिस्तच्छुद्धिमाप्नुयात् ॥
धान्यानां प्रोक्षणाच्छुद्धिरद्भिः प्रक्षालनेन वा ।
चेलवच्चर्मणां शुद्धिर्वैदलानां तथैव च ॥
शाक-मूल-फलानाञ्च पुष्पाणामासनस्य च ।
ऊर्णाकार्पासिकानाञ्च शुद्धिरद्भिर्मृदा सह ।
दुकूल पट्ट-कौशेयाः शुद्ध्यन्त्यद्भि मर्दनं तु ॥

तथा ।

कुतपानामरिष्टैस्तु श्रीफलैरंशु-पट्टयोः ।
कृष्णाजिनानां बिल्वैश्च बालानां मृद्भिरश्मभिः ॥
गोमूत्रेणास्थिदन्तानां क्षौमाणां गौरसर्षपैः ।
पांशुकं परिवर्त्तेन मृत्तिकाभिश्च कादनं ॥

वृहस्पतिः ।

अश्मभिः हेमरूप्यायःकांस्यं शुद्ध्यति भस्मना ।
अम्लाश्मभि ताम्ररैत्यं पुनर्दाहेन मृन्मयं ॥
शाकमूलफलानान्तु शुद्धिः प्रक्षालनेन तु ।
दारुभूम्योस्तक्षणेन प्रोक्षणेन तृणादयः ॥
वस्त्रवैदलचर्म्मादेः शुद्धिः प्रक्षालनं स्मृतं ।
अतिदुष्टस्य तस्याग्न्यागस्त्यत्वान्यशुद्धये ।
अभ्युक्षणेन शुद्धिः स्यात् बहूनां धान्यवाससां ॥

प्रक्षालयेद्यज्ञपात्राण्यशेषेण यत्नतः ।
गृहस्य मार्जनं लेपः शुद्धिः स्रावो द्रवस्य तु ।
शाकमूलफलानान्तु शुद्धिः प्रक्षालनेन तु ॥

याज्ञवल्क्यः ।

सौवर्णराजताब्जानामूर्द्ध्वपात्रग्रहाश्मनां ।
शाकरज्जुमूलफलवासोविदलचर्मणां ॥
पात्राणाञ्चमसानाञ्च वारिणा शुद्धिरिष्यते ।
चरुस्रुक्स्रुवसस्नेहपात्राण्युष्णेन वारिणा ॥
स्फ्यशूर्पाजिनधान्यानां मुसलोलूखलानसां ।
तक्षणं दारुशृङ्गास्थ्नां गोबालैः फलसम्भुवां ॥
मार्जनं यज्ञपात्राणां पाणिना यज्ञकर्मणि ।
सोषैरुदकगोमूत्रैः शुद्ध्यत्याविककौशिकं ॥
सश्रीफलैरंशुपट्टं सारिष्टैः कुतपं तथा ।
सगौरसर्षपैः क्षौमं पुनःपाकान्महीमयं ॥

तथा ।

त्रपुसीसकताम्राणां क्षाराम्लोदकवारिभिः ।
भस्माद्भिः कांस्यलोहानां शुद्धिः स्रावो द्रवस्य तु ॥

शङ्खः ।

अम्लोदकेन ताम्रस्य सीसस्य त्रपुणस्तथा ।
क्षारेण शुद्धिः कांस्यस्य लोहस्य च विनिर्दिशेत ॥
मुक्ताफलप्रवालानां शुद्धिः प्रक्षालनेन तु ।
अब्जानाञ्चैव भाण्डानां सर्वस्याश्ममयस्य च ॥

शाक-रज्जु-मूल-फल-वैदलानां तथैव च ॥
मार्जनं यज्ञपात्राणां पाणिना यज्ञकर्मणि ।
उष्णाम्भसा तथा शुद्धिं सस्नेहानां विनिर्दिशेत् ॥
शयनासन-यानानां स्फ्य-शूर्प-शकटस्य च ।
शुद्धिः संप्रोक्षणात् ज्ञेया पलालेन्धनयोस्तथा ॥
ससर्जक्षारतोयेन वाससां शुद्धिरिष्यते ।
बहूनां प्रोक्षणाच्छुद्धिर्धान्यानाञ्च विनिर्दिशेत् ॥
शुद्धिर्द्रवाणां विज्ञेया नित्यमुत्पवनेन तु ।
प्रोक्षणात्संहतानाञ्च दारवाणां च तक्षणात् ॥
सिद्धार्थकानां कल्केन शृङ्गदन्तमयस्य च ।
गोवालैः फलपात्राणामस्थ्नां स्याच्छृङ्गवत्तथा ॥
निर्यासानां गुडानाञ्च लवणानां तथैव च ।
कुसुम्भ-कुङ्कुमानाञ्च ऊर्णा-कार्पासयोस्तथा ।
प्रोक्षणात्कथिता शुद्धिरित्याह भगवान् यमः ॥

तथा ।

मृन्मयं भाजनं सर्वं पुनःपाकेन शुध्यति ।

देवलः ।

हेम-स्फाटिक-रौप्याणां यज्ञेषु चमसस्य च ।
यतीनां चैव पात्राणामद्भिः शौचं विधीयते ॥

तथा ।

तान्तवं मलिनं पूर्वमद्भिः क्षारैश्च शोधयेत् ।
अंशुभिः शोषयित्वा वा वायुना वा समाहरेत् ॥

ऊर्णा-पट्टांशुक-क्षौम-दुकूलाविकचर्मणां ।
अल्पाशौचे भवेच्छुद्धिः कर्मभिः शोषणादिभिः ॥
तान्येवामेध्ययुक्तानि निषिच्यात् चारसर्षपैः ।
धान्यारिष्टक-कल्कैश्च रसैश्च फल-वल्कलैः ॥
तूलिकामुपधानानि पुष्परक्ताम्बराणि च ।
शोषयित्वातपे किञ्चित् करैरुन्मार्जयेन्मुहुः ॥
पश्चाच्च वारिणा प्रोक्ष्य शुचीन्येवमुदाहरेत् ।
तान्यप्यतिमलिष्ठानि यथावत् परिशोधयेत् ॥
लोहानां दहनाच्छुद्धिः भस्मना गोमयेन च ।
दहनात् श्मनादापि शैलानामश्मनामपि वा ॥
काष्ठानान्तक्षणाच्छुद्धिर्मृद्गोमयजलैरपि ।
मृन्मयानान्तु पात्राणां दहनाच्छुद्धिरिष्यते ॥
सर्वद्रवाणां पक्वानां लवणस्य गुडस्य च ।
नान्यच्छौचं परित्यागादशुद्धानामिति स्मृतिः ॥
तोयाभावे परस्पर्शे भूमिमंत्रेशनेऽपि च ।
कुण्डिकायाः परित्यागो दहनं वापदि स्मृतं ॥
द्रव्याणामवशिष्टानां तोयाग्निभ्यां विशोधनं ।
शोधनार्थं हि सर्व्वेषामुभयं ब्राह्मणैः स्मृतं ॥
श्वपाको यत्स्पृशेद्द्रव्यं मृन्मयं द्रवमेव वा ।
पक्वं वा भोज्यकल्कं वा तत् सर्वं परिवर्जयेत् ॥
उच्छिष्टाशुचिभिः स्पृष्टमद्रवं शोध्यतेऽम्भसा ।
ऊनं वापि प्रभूतं वा शोधयेत् प्रोक्षणादिभिः ॥

विष्णुः।

सौवर्ण-राजताब्ज-मणिमयानां निर्लेपानामद्भिः शुद्धिरश्ममयानाञ्च चमसानां ग्रहाणाञ्च, चरुस्रुक्स्रुवाणामुष्णेनाम्भसा यज्ञकर्मणि। यज्ञपात्राणां पाणिसंमार्जनेन स्फ्य शूर्प शकट-मुषलोलूखलानां प्रोक्षणेन च। शयनयानासनानाञ्च बहूनां धान्याजिन रज्जु-तान्तव विदल-सूत्र-कार्पासवाससाञ्च शाक मूल फल पुष्पाणाञ्च तृण काष्ठ पलानाञ्च एतेषां प्रक्षालनेनाल्पानामूषैः, कौशेयाविकयोररिष्टैः, कुतपानां श्रीफलैः, अंशुपट्टानां गौरसर्षपैः, क्षौमाणां शृङ्गास्थि दन्तमयानाञ्च पञ्चानैः, मृगलोमिकानां ताम्र रीति त्रपु सीसमयानां अम्लोदकेन, भस्मना कांस्यलोहयोः, तक्षणेन दारवाणां, गोवालैः फलसम्भवानां, प्रोक्षणेन संहतानां, उत्पवनेन द्रवाणां गुडादीनामिक्षुविकाराणां, प्रभूतानां गृहनिहितानां मृदाद्यग्निदानेन, मधुलवणानाञ्च पुनःपाकेन, मृन्मयानां द्रव्यवत्कृतशौचानां देवार्चानां भूयः प्रतिष्ठापनेन, असिद्धस्यान्नस्य यन्मात्रमुपहतन्तन्मात्रं परित्यज्य शेषस्य कण्डन-प्रक्षालनं कुर्यात्।

हारीतः।

अथार्थशौचमद्भिः काञ्चन-राजतानां। तत्तद्गुण वर्ण स्नेह लेपोपहतानां यव-गोधूम-कलाय-माष गोमयचूर्णघर्षणेन शोधनमद्भिः प्रक्षालनं स्यादम्ल-लवणाभ्यान्ताम्राणां, भस्मना कांस्यानां, शैल तैल-घर्षणे कार्ष्णायसानां, सिकतावघातन घर्षणैः शैलानां, शैलादिघर्षण मार्जनैर्मणिमयानां, निर्लेखनैर्दारुमयानां, पुनःपाकान्मार्त्तिकानां गोमूत्र-गोमय-बिल्वैर्वल्कलानां, गोवालरज्ज्वा सोदकया फलपात्राणां

मार्जनं कमण्डलूनां यतिपात्राणाञ्च। क्षारोषाभ्यां कार्पास-शणमयानां, पुत्रजीवकारिष्टकैः क्षौम-दुकूलानां, पुत्रजीवकोदश्विद्भिः चीराणां, श्रीफलैः श्वेतसर्षपैः कौशेयानां, मुदश्विद्वल्मीकमृदा सर्षपैरूर्णानां, स्नेह-सक्तु-कुल्माषोद्वर्त्तनैः गुरूणां।

गौतमः।

द्रव्यशुद्धिः परिमार्जन-प्रदाह-तक्षण-निर्णेजनानि तैजस-मार्त्तिक-दारव-तान्तवानां, तैजसवदुपल-मणि-शङ्ख-शुक्तीनां, दारुवदस्थि-भूम्योः, आवपनं च भूमेः, चैलवद्रज्जुविदलचर्म्मणां। उत्सर्गो वा। तैजस-मार्त्तिक-दारव-तान्तवानां भस्मपरिमार्जन-प्रदाह-तक्षण-धावनानि, तैजसवदुपल-मणीनां। मणिवच्छङ्ख-शुक्तीनां। दारुवदस्थ्नां। रज्जुविदलचर्म्मणाञ्चैलवच्छौचं। गोवालैः फलमयानां। गौरसर्षप-कल्केन क्षौमानां। तथा अद्भिरेव केवलं काञ्चनं पूयते तथा राजतं।

शङ्ख-लिखितौ।

अत ऊर्द्धं शौचविधिः। कारुहस्तः शुचिः। तथा करस्थद्रव्याणि च प्रोक्षितानि शुचीनि। आकरजातानान्त्वभ्यवहरणीयानां घृतेनाभिधारितानां शुद्धिः, प्लवनेन स्नेहानां, संहतानां मृद्भिरद्भिः, द्रवाणामुत्पवनं, शुष्काणामुद्धृतदोषाणां संस्कारः। परिस्रावितानां दोषाणां ततस्त्यागः। चैलानां मृद्भस्म-गोमूत्र-क्षारोदकैः। चैलवद्धान्यानां चक्र-चामर-चर्म-तृण-वाल्कवेत्र-वल्कलजानाञ्च। सुवर्णरजतानां मृद्भिरद्भिः, भस्मना तैजसानामभ्यवहरणीयानां, पुनर्दाहो मृन्मयानां, परिलेखनं वैणवानां, तक्षणं दारवाणां, दारुवदस्थि-दन्त-शृङ्गाणां, तैजसवदुपल-मणि-शङ्ख-शुक्तीनां।

बौधायनः ।

तैजसानां पात्राणाममत्रमुद्रस्तम्भिः परिमार्जनमन्यतमेन वा । ताम्र-रजत-सुवर्णानामद्भिः । अमत्राणां दहनं । वैणवानां गोमयेन । फलमयानां गोवालरज्वा । कृष्णाजिनानां बिल्वतण्डुलैः । कुतपाना-मरिष्टैः । ऊर्णवानामादित्येन । क्षौमाणां गौरसर्षपकल्केन । मृदा चैलानां । चैलवच्चर्मणां । तैजसवदुपलमणीनां । दारुवदस्थ्नां । क्षौमवच्छङ्ख-शृङ्ग-शुक्ति-दन्तानां पयसा वा चक्षुर्घ्राणानुकूल्याद्वा ।

पैठीनसिः ।

चमसानामुच्छिष्टगन्ध-हिरण्य-रजत-ताम्राणामलेपानामद्भिः, सलेपानां गोमयेन । भिन्नमभिन्नमिति न दोषः । कार्ष्णायसानां सिकताभिः । दाहेन मृन्मयानां । अद्भिः शैलानां । त्रपुसीसकानां गोमयतुषैः । कांस्यं भस्मना । काष्ठमयस्तक्षणेन । क्षारोदकाभ्यां शङ्खशुक्ता । वस्त्राणां निर्णेजनेन । चैलवदुपलमणीनां । कृष्णाजिनानां गौरसर्षपैः । गवाविकसाजिनानां बिल्वतण्डुलैः । कुतपानामरिष्टैः ।

उशनाः ।

काष्ठानां परिलेखनं । फल-मूल-पुष्प-भूमि-तृण-दारु-पलाल-धान्यानां अभ्युक्षणं । रज्जु-वैणव-यज्ञ-चर्म-कार्पासिक-क्षौम-दुकूल-चीनांशुक-पट्टकौशेयौर्णिकानामद्भिरेव प्रक्षालनं । सुवर्ण-रजत-ताम्र-लोह-त्रपु-सीसकानामद्भिरेव भस्मसंयुक्ताभिः, मणिमयानामद्भिरेव मृत्संयुक्ताभिः, तैजसानामुच्छिष्टानां भस्मना त्रिः प्रक्षालनं । फल-मयानां गोवालरज्वा । वैणवानां गोमयेन । कृष्णाजिनानां बिल्व-तण्डुलैः । कुतपानामरिष्टैः । कौशेयानां गौरसर्षपकल्केन । मृद्भि-श्चान्येषां वाससां ।

सुमन्तुः ।

मणि-कनक-रजत-शङ्ख-शक्त्युपल-प्रवालानां प्रमार्जनं शुद्धिः । वस्त्र-विदल-रज्जु-चर्मणामद्भिः प्रक्षालनं । भूम्यस्थि-काष्ठानां तक्षणं । मृत्पात्र-लोहानामग्निनोत्तापनं । सीस-त्रपु-कांस्य-ताम्रायसकुद्दाला-नामुदकभस्मभ्यां त्रिःप्रमार्जनाच्छुद्धिः । गोबालरज्ज्वा पुष्पफलानां । अन्यत्र ५ कृतेनोच्छिष्टेभ्यस्तेषामदोषः । अदुष्टानाञ्च मांसादीनां स्रुक्-स्रुवाणामन्येषाञ्च भाण्डानां उष्णेन वारिणा शौचं । तैजसानाञ्च भू जतु चर्म-चीर-वेणु-फलवल्कलानामद्भिः प्रक्षालनं ।

कश्यपः ।

अथ पात्राणां शौचविधिं व्याख्यास्यामः । परिलेखनं दारुपात्राणां । औपलानां घर्षणं । मृन्मयानां पुनर्दाहः । रीतीनां परिमार्जनं । भस्मना कांस्य-त्रपु-सीसक-ताम्रायसानां । सिकताभिर्दन्त-शृङ्ग-शङ्ख-शुक्ति-मणीनां । वस्त्र-राजत-सौवर्णानामद्भिः शौचं । तृण-काष्ठ-रज्जु-भूर्जशाण-क्षौम-चीर-चर्म-वेणु-वैदलपत्रवल्कलानाञ्जलव-च्छौचं । अत्यन्तोपहतानां परित्यागो विधीयते ।

हारीतः ।

पयसा दन्तानां । क्रीतानामवहननविश्यवनैः । व्रीहि-यव-गोधू-मानां घर्षण-दलन-पेषणैः । शिविधान्यानां खण्डन-विमृशनप्रक्षालनैः । फलीकृतानां घर्षण-प्रक्षालन-पर्य्यग्निकरणैः । शाक-मूल-फलानां भूम्य-ग्रहण-प्रक्षालनैः इक्षुकाण्डानाञ्च । विधिविधानात् यज्ञद्रव्यहविष्यस्य । उत्पवनमेव स्नेहानां । पुनःपाकः कृतलवणानां । पुक्कसादिभिः स्पृष्टानां भूस्थानां तृण-काष्ठानामादित्यदर्शनाच्छौचं ।

आपस्तम्बः ।

अनाप्रीते मृन्मये भोक्तव्यमाप्रीतञ्चेदभिदग्धे परिमृष्टं लौहं प्रयतं विलिखितं दारुमयं यथागमं यज्ञे तापनीयमश्नीयात ।

तथा ।

रसानाममांसमधुलवणानीति परिहाप्य तैल-सर्पिषी तूपयोजये-दुदकेऽवधाय ।

शातातपः ।

गवाघ्रातेषु कांस्येषु शूद्रोच्छिष्टेषु वा पुनः ।
दशभिर्भस्मभिः शुद्धिः श्व-काकोपहतेषु च ॥

शङ्ख-लिखितौ ।

चमसानामद्भिर्यज्ञे सोमैकशौचमध्वरेषु चमसवद्यतिपात्राणां यतिसमयपात्राणां भस्मोदकेन परिघर्षयेत ।

बौधायनः ।

वचनात् यज्ञे चमसपात्राणां न सोमेनोच्छिष्टा भवन्तीति श्रुतिः।

पैठीनसिः ।

यतिपात्राणामद्भिः शौचं।

उशनाः ।

यज्ञे चमसपात्राणां नोच्छिष्टं न सोमेनोच्छिष्टं भवतीति श्रुतिः ।

बौधायनः ।

आसनं शयनं यानं नावः पन्थास्तृणानि च ।
मारुतार्केण शुध्यन्ति पक्वेष्टकचितानि च ॥
आत्मशय्यासनं वस्त्रं जायापत्यं कमण्डलुः ।

शुचीन्यात्मन एतानि परेषामशुचीनि तु ॥

शङ्खः ।

स्वभार्य्या-शिशु-वस्त्रं स्वमुपवीतं कमण्डलुः ।

आत्मनः कथितं शुद्धं न तु शुद्धं परस्य तु ॥

दुष्टाभिशस्त-पतित-तिर्य्यगन्त्यवर्णोपहतानीत्यनुवृत्तौ ।

हारीतः ।

पानशयनासनानि परिहार्य्याण्येके मन्यन्ते। तत्र वर्णविशेषाच्छुष्क-मलिनसंसर्गदर्शनात् पादोपसर्गाद्व्याधिसंक्रमणयोगाच्च । तस्मात् पृथक् शौचाः श्रेयांस इति। स्वानुपपत्तौ शुच्यन्तर्वासः समामनन्ति, सचैलं संस्पर्शे स्नानमेव ह्याह। आसनं शयनं पानमन्तर्द्धाय समाचरेत् । बौधायनः ।

असंस्कृतानां भूमौ न्यस्तानां तृणानां प्रक्षालनं नरोत्राकृनानामभ्युक्षणं। एवं क्षुद्रसमिधां महतां काष्ठानामुपघाते प्रक्षाल्यावशोषणं, दारुमयानां पात्राणामुच्छिष्टसमन्वारब्धानामुल्लेखनं उच्छिष्टलेपोपहतानामेव तक्षणं। मूत्र-पुरीष-लोहित-रेतःप्रभृतिभिरुत्सर्गः मृन्म-, यानां, पात्राणामुच्छिष्टसमन्वारब्धानामवज्वलनं उच्छिष्टलेपोपहतानां पुनर्दहनं। मूत्र-पुरीष-लोहित-रेतःप्रभृतिभिरुत्सर्गः। तदेतदन्यत्र निर्देशात् यथैतदग्निहोत्रे च धर्मोच्छिष्टे च दधिधर्मे च कुण्डपायिनामयने चोत्सर्गिणामयने च दाक्षायणयज्ञे चेडादौ च चतुश्चक्रे च वृहच्चक्रे च ब्रह्मौदनेषु च तेषु सर्वेषु दर्भैरद्भिः प्रक्षालनं सर्व्वेषु च सोमभक्ष्येष्वद्भिरेव मार्जारलीढे प्रक्षालनं मूत्र-पुरीष-लोहित-रेतःप्रभृतिभिरुत्सर्गः । तैजसानां पात्राणामुच्छिष्टोपहतानान्तु क्षिःसप्तकृत्वः परि-

मार्जनं परिमार्जनद्रव्याणि गोशकृन्मृद्भस्मानि । मूत्र-पुरीष-लोहित-रेतःप्रभृत्युपहतानां पुनःकरणं गोमूत्रे वा सप्तरात्रं परिशायनं । महानद्यां त्वैवमश्ममयानामलाबु-बिल्व-वैदलानां गोवालैः परिमार्जनं। नलवेणु-शर-कुशच्युतानां गोमयेनाद्भिरिति प्रक्षालनं । ब्रीहीणामुपघाते प्रक्षाल्यावशोषणं । तण्डुलानामुत्सर्ग एव ।

पैठीनसिः ।

काष्ठं तृणं चाण्डालादिस्पृष्टमादित्यदर्शनात्पूतं भवति ।

आपस्तम्बः ।

गूढः प्रस्तरे वासः स्पृशन्नन्यानप्रयतानप्रयतो मन्येत तयोस्तृण-काष्ठेषु निखातेषु प्रोक्ष्य वास उपयोजयेत् ।

बौधायनः ।

परिहितमधिरूढप्रक्षालितप्रावरणं नापक्षालितं मनुष्यसंयुतं देवत्रायुज्यते ।

अङ्गिराः ।

शौचं सहस्ररोमाणां वाय्वग्न्यर्केन्दुरश्मिभिः ।
रेतःस्पृष्टं शवस्पृष्टमाविकं नैव शुध्यति ॥
शयनासन-यानानि रोमबद्धानि यानि तु ।
वस्त्राण्येतानि सर्वाणि संहतानि प्रचक्षते ॥

चैलानामित्यनुवृत्तौ

शङ्ख-लिखितौ ।

सर्वेषामापो मृदरिष्टकेङ्गुद-बिल्व-तण्डुल-सर्षप-कल्क-क्षार-गोमूत्र-गोमयादीनि शौचद्रव्याणि संहतानां प्रोक्षणमित्येके ।

मनुः ।

यावन्नापैत्यमेध्याक्तो गन्धो लेपश्च तत्कृतः ।

तावन्मृद्वारि देयं स्यात् सर्वासु द्रव्यशुद्धिषु ॥

गौतमः ।

लेपगन्धापकर्षणे शौचममेध्यलिप्तस्याद्भिर्मृदा च ।

याज्ञवल्क्यः ।

अमेध्याक्तस्य मृत्तोयैः शुद्धिर्गन्धापकर्षणात् ।

वाक्शस्तमम्बुनिर्णिक्तमज्ञातञ्च सदा शुचिः ।

मनु-वसिष्ठ-बौधायनाः ।

त्रीणि देवाः पवित्राणि ब्राह्मणानामकल्पयत् ।

अदृष्टमद्भिर्निर्णिक्तं यच्च वाचा प्रशस्यते ॥

पैठीनसिः ।

शुचिरित्यशुचिरिति प्रतिषेधो वागदुष्टानि वर्जयेत् वाक्प्रशस्तानि च कुर्वीत ।

हारीतः ।

उपघातवशं शौचं प्रतिघातलक्षणं गन्धलेपापकर्षणं द्रव्यस्य भाव शुद्धिः शौचं बाह्यार्थेषु ।

शङ्खशातातप-हारीतौ ।

शोधितानान्तु पात्राणां यद्येकमशुचिर्भवेत् ।

इति तैजसादिद्रव्यशुद्ध्युपायाः ।

अथात्यन्तोपहतद्रव्यशुद्ध्युपायाः ।

तत्र विष्णुः ।

शारीरैर्मलैः सुराभिर्मद्यैर्यदुपहतन्तदत्यन्तोपहतं । अत्यन्तोपहतं सर्वं लोहभाण्डमग्नौ प्रक्षिप्तं शुध्येत । मणिमयमश्ममयमब्जञ्च सप्तरात्रं महीनिखननेन । शृङ्गदन्तास्थिमयं तक्षणेन । दारवञ्च मृन्मयञ्च जह्यात् । अत्यन्तोपहतस्य प्रक्षालितस्य चिरवस्य तत् छिन्द्यात् ।

हारीतः ।

अत्यन्तोपहतानां सर्वतैजसानामग्निना शौचं । मृन्मय-चर्मणान्त्यागः । तन्मात्रच्छेदनमित्येके वाससां । सर्ववाससां धारणं च शौचमित्याचार्याः । तस्मात्सर्ववाससामाप्लवनादेव शुद्धिः ।

शङ्खलिखितौ ।

तैजसानां कुणप-रेतो-मूत्र-पुरीषोपहतानामावर्त्तनमुल्लेखनं भस्मना त्रिःसप्तकृत्वः परिमार्जनमुच्छेदनं तन्मात्रच्छेदनं वा ।

बौधायनः ।

मूत्र-पुरीषासृक्कुणपस्पृष्टानां पात्राणां पूर्वोक्तानामन्यतमेन त्रिःसप्तकृत्वः परिमार्जनमतैजसानामेवम्भूतानामुत्सर्गः ।

पुनर्बौधायनः ।

क्षौमाणि वासांसि तेषामलाभे कार्पासिकान्यौर्णिकानि भवन्ति । मूत्र-पुरीष-लोहित-रेतःप्रभृत्युपहतानां मृदाद्भिरिति प्रक्षालनं, वासोवत्तार्ण-वल्कानां वल्कलवत् कृष्णाजिनानां ।

शङ्ख-वसिष्ठ-कश्यपाः ।

मद्यैर्मूत्र-पुरीषैश्च श्लेष्म-पूयाश्रुशोणितैः ।
संस्पृष्टं नैव शुध्येत पुनःपाकेन मृन्मयं ॥
एतैरेव तथा स्पृष्टं ताम्र-सौवर्ण-राजतं ।

शुध्यत्यावर्त्तितं पश्चादन्यथा केवलाम्भसा ॥

यमः।

अलावु-दारुपात्राणां वैदलानां तथैव च।
अत्यन्तोपहतानाञ्च परित्यागो विधीयते ॥

तथा।

अत्र मूत्र-पुरीषाभ्यां रेतसा रुधिरेण वा।
चैलं यदुपहन्येत पुनः प्रक्षालयेत्तु तत् ॥
यद्यम्भसा न शुध्येत्तु वस्त्रञ्चोपहतं दृढं।
छेदनं तस्य दाहो वा यन्मात्रमुपहन्यते।
मृत्तिकाक्षारपातेन अशुद्धं तत् परित्यजेत् ॥

वृहस्पतिः।

वस्त्र-वैदल-चर्माद्ये शुद्धिः प्रक्षालनं स्मृतं।
अतिदुष्टस्य तन्मात्रं त्यजेच्छित्त्वात्मशुद्धये ॥

उशनाः।

मूत्र-पुरीष-रेतो-रक्तोपहतानामत्यन्तोत्सर्गः।

देवलः।

दूषितं वर्जितं दुष्टं कश्मलञ्चेति लिङ्गिनां।
चतुर्विधममेध्यञ्च सर्वं व्याख्यास्यते पुनः ॥
शुच्यप्यशुचिसंस्पृष्टं द्रव्यं दूषितमुच्यते।
अभक्ष्य-भोज्य-पेयानि वर्जितानि हि वक्ष्यति ॥
न्यङ्कुः पतित-चण्डालौ ग्राम्यसूकर-कुक्कुटौ।
श्वा च नित्यं विवर्ज्याः स्युः षडेते धर्मतः समाः ॥

सव्रणः सूतकी सूतो मत्तोन्मत्त-रजस्वलाः।
मृतबन्धुरशुद्धश्च वर्ज्यान्यष्टौ स्वकालतः॥
स्वेदाश्रुविन्दवः फेणो निरस्तं नखरोम च।
आर्द्रचर्मासृगित्येतत् दुष्टमाहुर्द्विजातयः॥
मानुषास्थि कफो विष्ठा रेतो मूत्रार्त्तवानि च।
कुणपं पूयमित्येतत् कश्मलंत्व्युदाहृतं॥
दूषितप्राशनेनापि[1] शुद्धिस्तस्का विधानतः।
दुष्टैर्मार्जन-संस्कारैः कश्मलैः सर्वथा भवेत॥
इति अत्यन्तोपहतं द्रव्य शुद्ध्युपायाः।

अथ भूशुद्ध्युपायाः।

तत्राह मनुः।

सम्मार्जनेनाञ्जनेन सेकेनोल्लेखनेन च।
गवाञ्च परिवासेन भूमिः शुध्यति पञ्चधा।

यमः।

खननात् पूरणाद्दाहाल्लेपनादभिवर्षणात्॥
गोभिराक्रमणात् कालाद्भूमिः शुध्यति सप्तभिः॥

देवलः।

पञ्चधा वा चतुर्द्धा वा भूरमेध्या विशुध्यति।
दुष्टा द्विधा त्रिधा वापि शोध्यते मलिनैकधा॥
दहनं खननं भूमेरुपलेपन-वापने।
पर्जन्यमार्जनञ्चेति शौचं पञ्चविधं स्मृतं॥

(१) दूषितप्रोक्षितनापीति ख०।

प्रसूते गर्भिणी यत्र म्रियते यत्र मानुषः ।
चण्डालैर्दूषितं यत्र यत्रोपन्यस्यते शवं ॥
विण्मूत्रे वहतो यत्र कुणपं यत्र दृश्यते ।
एवं कश्मलभूयिष्ठा भूरमेध्येति लक्ष्यते ॥
कृमि-कीट-पतङ्गाद्यैर्दूषिता यत्र मेदिनी ।
दूष्यैः प्रकर्षाच्छिष्टैर्वा वान्तैर्वा दुष्टतां व्रजेत् ॥
नख-दन्त-तनूज-त्वक्तुष-पांसु-रजोमलैः ।
भस्म-पङ्क-तृणैर्वापि प्रच्छन्ना मलिना भवेत् ॥

बौधायनः ।

घनाया भूमेरुपघाते उपलेपनं सुषिरायाः कर्षणं, आच्छिन्नाया मेध्यमाहृत्य प्रच्छादनं, चतुर्भिः शोध्यते भूमि गोभिराक्रमणात् खननाद्दहनादभिघर्षणात्पञ्चमाच्चोपलेपनात् षष्ठात्कालात्।

वसिष्ठः ।

भूमिस्तु संमार्जन-प्रोक्षणोपलेपनोल्लेखनैर्यथास्थानं दोषविशेषात् प्रायत्यमुपैति । अथाप्युदाहरन्ति । "खननाद्दहनाद्वर्षाद्गोभिराक्रमणादपि चतुर्भिः शोध्यते भूमिः पञ्चमादुपलेपनात्" इति ।

शुद्ध्यनुवृत्तौ शङ्ख-लिखितौ ।

कर्षणमुपलेपनमद्भिरभ्युक्षणं कालो दाहश्च भूमेः ।

हारीतः ।

खननात् पूरणाद्दाहाल्लेपनादभिघर्षणात् ।
गोभिराक्रमणात् कालात् भूमिरेतैर्विशुध्यति ॥

याज्ञवल्क्यः ।

भूशुद्धिर्मार्जनाद्दाहात् कालाद्गोक्रमणात्तथा[१]।
सेकादुल्लेखनाल्लेपात् गृहं मार्जन-लेपनात्॥

विष्णुः।

मार्जनोपाञ्जनैर्वेश्म प्रोक्षणेन च पुस्तकं।
मार्जनेनाञ्जनेनापि सेकेनोल्लेखनेन च॥
दाहेन च भुवः शुद्धिर्वासेनाप्यथवा गवां।
गावः पवित्रं मङ्गल्यं गोषु लोकः प्रतिष्ठितः॥
गावो वितन्वते यज्ञं गावः सर्वाघसूदनाः।
गोमूत्रं गोमयं क्षीरं सर्पिर्दधि च रोचना॥
षडङ्गमेतत् परमं मङ्गल्यं सर्वदा गवां।
शृङ्गोदकं गवां पुण्यं सर्वाघविनिषूदनं॥

मनु-बोधायनौ।

भूमेस्तु संमार्जन-प्रोक्षणोपलेपनोपस्तरणैर्यथास्थानं दोषविशेषात् प्रायत्यं। अथाप्युदाहरन्ति।

गोचर्ममात्रमब्बिन्दुर्भूमेः शोधयति पातितः।
समूढमसमूढं वा यत्र लेपो न दृश्यते॥

गौतमः।

दारुवदस्थि-भूम्योरावपनञ्च भूमेः।

शङ्खः।

मार्जनाद्वेश्मनां शुद्धिः क्षितौ शोधनतक्षणं।

---

(१) कालाद्गोक्रमणादपीति ग०।

वृहस्पतिः।

गृहस्य मार्जनं लेपः शुद्धिः स्रावो द्रवस्य तु।

यमः।

ब्राह्मणावसथे भूमिर्देवागारे तथैव च।
मेध्याश्चैव सदा मन्ये गवां गोष्ठे च या भवेत्॥

पराशरः।

रथ्या-कर्दम-तोयानि नावः पन्थास्तृणानि च।
स्पर्शनान्न प्रदुष्यन्ति पक्केष्टकचितानि च॥
वापी-कूप-तडागेषु उद्यानोपवनेषु च।
त्रिःसप्तमार्जनं कृत्वा एवं शौचं विधीयते॥

याज्ञवल्क्य-विष्णू।

रथ्या-कर्दम-तोयानि स्पृष्टान्यन्त्य-श्व-वायसैः।
मारुतार्केण शुध्यन्ति पक्केष्टकचितानि च॥

तथा।

पन्थानश्च विशुध्यन्ति सोम-सूर्य्यांशु-मारुतैः।

शातातपः।

वल्मीकाद्रुत्कराक्षेपाज्जलाच्च पथिवृक्षयोः।
कृतशौचावशिष्टाश्च न ग्राह्याः सप्तमृत्तिकाः।
शुचौ देशे च संग्राह्याः सकण्टाश्मादिवर्जिताः॥

इति भूशुद्ध्युपायाः।

अथ पक्वान्नशुद्ध्युपायाः।

तत्र शातातपः।

केश-कीटकृताघ्रातं वाससोपहतञ्च यत् ।
क्लीवाभिशस्त-पतितैः सूतिकोदक्य-नास्तिकैः ॥
दृष्टं वा स्याद्यदन्नन्तु तस्य निष्कृतिरुच्यते ।
अभ्युक्ष्य किञ्चिदुद्धृत्य तद्भुञ्जीता विशङ्कितः ॥
भस्मना वापि संस्पृश्य संस्पृशेदुल्मुकेन वा ।
सुवर्ण-रजताभ्याञ्च भोज्यं घ्रातमजेन वा ॥
घृत मपायसं क्षीरं तथैवेक्षुरसो गुडः ।
शूद्रभाण्डस्थितं तक्रं तथा मधु न दुष्यति ॥

केशादीनां वासोन्तानां सूतिकोदक्ययोश्च द्वन्द्वैकवद्भावः । 'उदक्या' रजस्वला । 'निष्कृतिः' शुद्धिः । यावन्मात्रिकादिसम्पृक्तं तत् सन्निहितेन कियतापि सहोद्धृत्य वक्ष्यमाणमन्त्रैः सलिलेनाभ्युक्ष्य ततो भस्मनोल्मुकेन वा संस्पृश्य ततः सुवर्णेन रजतेन वा संस्पृशेत्, अजेन वा घ्रापयेत् । 'पायसाः' पयोविकाराः दध्यादयः ।

अत्राभोज्यमित्यनुवृत्तौ वशिष्ठः ।

यद्दन्न-केशकीटोपहतञ्च कामन्तु केशकीटानुद्धृत्याद्भिः प्रोक्ष्य भस्मनावकीर्य वाचा प्रशस्तमुपभुञ्जीत, निर्दोषमिदं पूतमिदं ददाना मवत्तमिति वाचा प्रशमनीयं ।

बौधायनः ।

त्वक्-केश-कीट-रोम-नखान्याखुपुरीषाणि दृष्ट्वा तद्देशपिण्डमन्न-मुद्धृत्याद्भिरभ्युक्ष्य भस्मनावकीर्याभिघार्य पुनरपि प्रोक्ष्य वाचा प्रशस्तं ॐ भूर्भुवः स्वरित्युपदध्यात् ध्यात्वा पुनरेवमुपभुञ्जीत ।

'आखुपुरीषं' मूषकस्य शकृत्। तद्दूषितं ग्राममात्रमन्नमुद्धृत्यावातादिभिः संस्कुर्य्यात्।

पैठीनसिः।

केश-कीट-गवाघ्रातमन्नं हिरण्येन भस्मना स्पृष्टं प्रोक्षितञ्च।

उपभुञ्जीतेतिशेषः।

यमः।

शुक्तानि हि द्विजोऽन्नानि न भुञ्जीत कदाचन।
प्रक्षालयित्वा निर्दोषाण्यापद्धर्मो यदा भवेत्॥
मसूर-माष-संयुक्तं तथा पर्य्युषितञ्च यत्।
तत्तु प्रक्षालितं कृत्वा भुञ्जीत ह्यभिघारितं॥

'माषाः' राजमाषाः।

तथा।

मक्षिका-केशमन्नेषु पतितं यदि दृश्यते।
मूषकस्य पुरीषं वाक्षुतं यच्चावधूनितं।
भस्मना स्पृश्य वाश्नीयादभ्युक्ष्य सलिलेन वा॥

क्षुतेनाक्रान्तम् 'आक्षुतं'। 'अवधूनितं' वस्त्रेणेति शेषः।

तथा।

अवक्षुतं केश-पतङ्ग-कीटैरुदक्यया वा पतितैश्च दृष्टं।
अलात-भस्माम्बु-हिरण्य-छागैः संस्पृष्टमन्नं मनुराह भोज्यं॥

तथा।

वाक्यशस्तानि भुञ्जीत वाग्दुष्टानि विवर्जयेत्।
शुचीनि ह्यन्न-पानानि वाक्प्रशस्तानि न संशयः॥

तथा।

मक्षिका मशका दंशा घुणाः सूक्ष्माः पिपीलिकाः।
आमिषामेध्यसेवी च नैते कीटा विपत्तयः॥

मनु-विष्णू।

पक्षिजग्धङ्गवा घ्रातमवधूतमवक्षुतं।
दूषितं केश-कीटैश्च मृत्प्रक्षेपेण शुध्यति॥

याज्ञवल्क्यः।

गोघ्रातेऽन्ने तथा केश-मक्षिका-कीटदूषिते।
सलिलं भस्म मृद्वापि प्रक्षेप्तव्यं विशुद्धये॥

वृहस्पतिः।

गोघ्रातेऽवक्षुते चान्ने मक्षिका-केशदूषिते।
मृद्भस्म सलिलं तत्र प्रक्षेप्तव्यं विशुद्धये॥

सुमन्तुः।

केश-कीट-क्षुत-निष्ठीवित-वचोऽभिहतं अभिराघातं पक्षितं वा दधि पर्युषितं पुनः सिद्धं चण्डालावेक्षितमभोज्यमन्नमन्यत्र हिरण्या-दकस्पृष्टादिति।

उशनाः।

अजाघ्राणेनाघ्रातानां स्नेह-घृत-गुड़-मधु-लवणानां पाकेन।

शङ्ख-लिखितौ।

आकरजातान्वभ्यवहरणीयानां घृतेनाभिघारितानां शुद्धिः पुन पचनमेव, स्नेहानां स्नेहद्रव्याणां संहतानामद्भिः, द्रवाणामुत्पव शुष्काणामुद्धृतदोषाणां संस्कारः, परिश्रावितानां दोषाणां ततस्त्याग

आपस्तम्बः।

परोक्षमन्नं संस्कृतमग्नावधिश्रित्याद्भिः प्रोक्षेत्तदन्नं पवित्रमित्याचक्षते।

हारीतः।

अनिष्टगन्धोपघाण-श्रवण-दर्शने केश-कीट-पिपीलिकाभिरन्ना-द्योपघाते काञ्चन-रजत-वैदूर्य्य-प्रवाल-गोबालाजिनदर्भाणामेकतमे-नाद्भिः संस्पृष्टेन मन्त्रप्रोक्षणं पर्य्यग्निकरणमादित्यदर्शनात् पूतं भवति। वह्नन्नोपघाते ब्राह्मणमतात्तदन्तरपनीय अजमवघ्राप्य पूतं भवति। त्यागो रसमयानां।

बौधायनः।

सिद्धहविषां महतां श्वावायसप्रभृत्युपहतानां तद्देशे पिण्डमुद्धृत्य पवमानः सुवर्जन इत्येतेनानुवाकेनाभ्युक्षणं, मधूदके पयोविकारे च पात्रान्तरनयने शुद्धिः। एवं तैल-सर्पिषी। उच्छिष्टसमन्वारब्धे तूदकेऽवधायोपयोजयेत्।

'महतां' भूयसां। 'तद्देशे' उपघातदेशे। 'पवमानः सुवर्जन इत्या-दिर्जातवेदामूर्जयन्त्या पुनात्वित्यन्तोऽनुवाकस्तैत्तिरीयाणां प्रसिद्धः। माध्यन्दिनादिभिस्तु "पुनन्तु मा पितरः सोम्यास इत्यादिभिः पवन-प्रकाशकैर्यजुर्भिरभ्युक्षणं विधेयं। 'उच्छिष्टसमन्वारब्धे' उच्छिष्ट-संस्पृष्टे, 'अवधाय' पात्रान्तरे निधाय।

लौगाक्षिः।

> पयोदधिविकारादि शुचि पात्रान्तरस्थितं।
> पावनोत्पवनाभ्याञ्च पर्य्यग्निप्रकरणेन च॥

'पावनं' वस्त्रादिगालनं। 'उत्पवन' दर्भपवित्रेण "सवितुस्त्वा प्रसव उत्पुनामीत्यनेन मन्त्रेण याज्ञिकप्रसिद्धप्रकारेण संस्करणं।

यमः ।

आममांसं घृतं क्षौद्रं स्नेहाश्च फलसम्भवाः ।
म्लेच्छभाण्डस्थिता दुष्या निष्क्रान्ताः शुचयः स्मृताः ॥

शङ्खः ।

घृत-दधि-पयस्तक्राणामाकरभाण्डस्थितानामदोषः ।

तथा ।

आधारदोषे तु नयेत् पात्रात् पात्रान्तरं द्रवं ।
घृतं तु पायसं क्षीरं तथैवेक्षुरसो गुडः ।
शूद्रभाण्डस्थितं तक्रं तथा मधु न दुष्यति ॥

तथा ।

अपणं घृत-तैलानां प्लावनं गोरसस्य च ।
भाण्डानि प्लावयेदद्भिः शाक-मूल-फलानि च ॥
सिद्धमन्नं तथा सर्पिः क्षीरञ्च दधि चाम्बु च ।
एतेषामवलीढानां तेजसा शुद्धिरिष्यते ॥
काक-मार्जार-नकुल-सर्प-मूषक-पक्षिभिः ।
संस्कृतन्तु यदा ह्यन्नमवलिह्यत केनचित् ॥
सुवर्णवर्णताम्रोल्केर्गोवालैः रजतेन च ।
स्पृष्टमेकतरेणापि भोज्यं घातमजेन वा ॥

'अपणेन' पाकेन, घृत-तैलयोः शुद्धिः । 'प्लावनेन' भाण्डस्य बहिः-प्रदेशे सलिलपूरणेन, गोरसानां शुद्धिः कार्य्या । 'तेजसा शुद्धिः' पर्य्यग्निकरणं । सुवर्णवर्णत्व ताम्रस्य विशेषणं । द्रवस्य शुद्धिः कृमि-केशादिकं दूषकमुद्धृत्य कार्य्या ।

ब्रह्माण्डपुराणे ।

द्रवद्रव्याणि भूरीणि परिस्राव्याणि चाम्भसा।
सस्यानि व्रीहयश्चैव शाक-मूलफलानि च।
त्यक्त्वा तु दूषितं भागं प्लाव्यान्यथ जलेन वा॥

विष्णुः।

द्रोणादभ्यधिकं सिद्धमन्नमुपहतं न दुष्यति। तस्योपहतमात्रमपास्य गायत्र्याभिमन्त्रितं सुवर्णाम्भः क्षिपेत्। वस्तस्य च दर्शयेदग्नेश्च।

षट्पञ्चाशदधिकं पलशतद्वयं 'द्रोणः'। इदञ्च द्रोणाधिकपरिमाणकथनं काक-शुनक-विड्वराहावलेहनादिमहोपघातेष्वनुमन्तव्यं। केशकीटस्वल्पोपघाते तु स्वल्पपरिमाणस्यापि यथोक्ता शुद्धिर्विधेया।

पराशरः।

शृतं द्रोणाधिकस्यान्नं श्व-काकैरुपघातितं।
न त्याज्यं तस्य शुद्ध्यर्थं ब्राह्मणेभ्यो निवेदयेत्॥
कर्त्तव्यं वन्दनन्तेषामन्नसंस्कारकर्मणि।
वेदवेदाङ्गविद्विप्रा धर्मशास्त्रबहुश्रुताः॥
उच्चार्य्य धर्मशास्त्रन्तु ऋषेर्वक्त्रादिनिःसृतं।
मुनिवक्त्रच्युतान्धर्मान् गायन्तो धर्मपाठकाः॥
एभिर्य उक्तो धर्मो वै सेव्यः स्यान्नितरस्तथा।
द्रोणाधिकस्य शुद्धिस्तु धर्मशास्त्रेषु पठ्यते॥
श्वकाकैरवलीढन्तु द्रोणान्नं न विसर्जयेत्।
ग्रासमुद्धृत्य तन्मात्रं यच्च लालाश्रितं भवेत्॥
सुवर्णोदकेनाभ्युक्ष्य ज्वलनेन तु तापयेत्।
हुताशज्वालया स्पृष्टं सुवर्णसलिलेन च।

विप्राणां मन्त्रघोषेण पूतं भोज्यञ्च तद्भवेत् ॥

द्रोणान्न्यूनपरिमाणस्य त्वन्नस्य शुनकाद्यवलेह-महोपघातदूषितस्य त्याग एव कर्त्तव्य इति स एवाह ।

श्व-वायस-गवाद्यैस्तु जग्धमन्नं यदा भवेत् ।
स्नेहो वा गोरसो वापि तत्र शुद्धिः कथम्भवेत् ॥
अन्नं परित्यजेत्तत्र स्नेहस्योत्पवनेन तु ।
अग्नत्यलतया शुद्धिर्गोरसस्य विधीयते ॥

देवलोऽपि ।

अवलीढं श्व-मार्जार-ध्वांक्ष-कुक्कुट-मूषकैः ।
भोजने नोपयुञ्जीत तदमेध्यं हि सर्वतः ॥

चाण्डालस्पृष्टस्य द्रोणाधिकस्यापि त्याग एव कर्त्तव्य इत्याह एव ।

चाण्डालेन शुना वापि दृष्टमन्नमयज्ञियं ।
चाण्डालादिभिरस्पृश्यैः स्पृष्टं भूयोऽपि वर्जयेत् ॥

यमः ।

देवद्रोण्यां विवाहेषु यज्ञेषु प्रसवेषु च ।
काकैः श्वभिश्च यत् स्पृष्टन्तदन्नं न विवर्जयेत् ॥
तन्मात्रमन्नमुद्धृत्य शेषं संस्कारमर्हति ।
घनानां प्रोक्षणाच्छुद्धिर्द्रवाणामपि तापनात् ।
संस्पर्शनाद्भवेच्छुद्धिरपामग्ने घृतस्य च ॥
क्षारेन मुखसंस्पृष्टं शुचित्वेन विनिर्दिशेत् ॥

वसिष्ठः ।

देवद्रोण्यां विवाहेषु यज्ञेषु प्रकृतेषु च ।
काकैः श्वभिश्च संस्पृष्टमन्नं तत्र विवर्जयेत् ॥
तस्मात्रमन्नमुद्धृत्य शेषं संस्कारमर्हति ।
द्रवाणां प्लावनेनैव घृतानां प्रोक्षणेन च ॥
छागेन मुखसंस्पृष्टं शुचित्वेन हि तद्भवेत् ॥

बृहस्पतिः ।

तीर्थे विवाहे यात्रायां संग्रामे देशविप्लवे ।
नगरे ग्रामदाहे च स्पृष्टास्पृष्टं न दुष्यति ॥
गोकुले कन्दुशालायां तलचक्रेतुयन्त्रयोः ।
अमीमांस्यानि शौचानि स्त्रीभिराचरितानि च ॥

शातातपः ।

गोकुले कन्दुशालायां तैलचक्रेक्षुयन्त्रयोः ।
अमीमांस्यानि शौचानि स्त्रीषु बालान्तरेषु च ॥

हारीतः ।

कन्दुपक्वानि तैलानि पायसं दधि सक्तवः ।
एतानि शूद्रान्नभुजो भोज्यानि मनुरब्रवीत् ॥

इयन्तु यथोक्ता शुद्धिरन्नान्तरसम्पादनाशक्तिरूपायामापद्येव कर्त्तव्या। अनापदि दुष्टमन्नं परित्यज्यान्नान्तरमेव सम्पादनीयं ।

यच्च नग्नादीनभिधायोक्तं वायुपुराणे ।

अन्नं पश्येयुरेते तु यदि वै हव्य-कव्ययोः ।
उत्सृष्टव्यं प्रधानार्थं संस्कारस्त्वापदि स्मृतः ॥

नग्नादिभिर्दृष्टमन्नं 'उत्सृष्टव्यं' परित्याज्यं । 'प्रधानार्थं' अग्नौ-

करणब्राह्मणभोजन-पिण्डप्रदानात्मक-प्रधानसम्पत्त्यर्थं अन्यदन्नं सम्पाद्यं। आपदि तु नग्नादिदृष्टमन्नं नोत्सृष्टव्यं । किन्तु तस्यैव पवित्रीकरणं कर्त्तव्यं । तदुक्तं ब्रह्मपुराणे ।

हविषां संस्कृतानान्तु पूर्वमेवापवर्जनं ।
मृत्संपृक्ताभिरद्भिश्च प्रोक्षणन्तु विशुद्धये ॥
सिद्धार्थकैः कृष्णतिलैः कार्यञ्चाप्यवकीरणं ।
द्विज-सूर्याग्नि-वस्तानां दर्शनञ्च प्रयत्नतः ॥

अस्यार्थः । 'हविषां' हव्यकव्यानां, पाकेन संस्कृतानां नग्नादिदर्शने सति 'अपवर्जनमेव' परित्याग एव, कर्त्तव्य इत्येषः मुख्यः कल्पः। आपदि तु दोषापगमहेतुभूतसंस्कारसिद्धये प्रशस्तमृत्तिकासंपृक्ता-भिरद्भिः प्रोक्षणं विधेयं। तथा गौरसर्षपैः कृष्णतिलैश्चावकीरणं दग्धहव्य-कव्ययोरुपरि प्रक्षेपणं कार्यं । तथा द्विज-सूर्याग्नि-छागानां दर्शनं कार्यं । एवं यथा हव्य-कव्ये शुध्यतस्तथा प्रयतितव्यमिति। अथवा जमदग्निनोक्तामन्नशुद्धिं कुर्यात् ।

शुद्धवत्योऽथ कूष्माण्ड्यः पावमान्यस्तरत्समाः ।
पूतेन वारिणा दर्भैरन्नदोषानपानुदेत् ॥

शुद्धवत्यादिमन्त्राभिमन्त्रितमुदकं दर्भैरुपादाय नग्नादिवीक्षणा-दिप्रभवदोषापनोदनार्थं प्रोक्षणं कुर्यादित्यर्थः। एतो न्विन्द्र स्तवामेत्या-द्यास्तिस्र ऋचः शुद्धवत्यः। यद्देवा देवहेलनमित्याद्यास्तिस्रः कूष्मा-ण्ड्यो यजुर्वेदे प्रसिद्धाः। यदन्ति यच्च दूरक इत्याद्याः पावमान्यः। तरत्समन्दीधावतीत्याद्यास्तरत्समाः ।

इति पक्वान्नशुद्ध्युपायाः ।

अथोदकशुद्ध्युपायाः ।

तत्राह बृहस्पतिः ।

उच्छिष्टं मलिनं क्लिन्नं यच्च विष्ठानुलेपितं ।
अद्भिः शुध्यति तत्सर्वमपां शुद्धिः कथं भवेत् ॥
सूर्य्येन्दुरश्मिपातेन मारुतस्पर्शनेन च ।
गवां मूत्रपुरीषेण शुध्यन्त्याप इति स्थितिः ॥

विष्णुः ।

मृतपञ्चनखात् कूपादत्यन्तोपहतात्तथा ।
आपः समुद्धरेत्सर्वाः शेषं शास्त्रेण शोधयेत् ॥
वह्निप्रज्वालनं कृत्वा कूपे पक्वेष्टकाचिते ।
पञ्चगव्यं न्यसेत्पश्चान्नवतोयसमुद्भवे ॥
जलाशयेष्वयान्येषु स्थावरेषु महीतले ।
कूपवत्कथिता शुद्धिर्महत्सु च न दूषणं ॥

पराशरः ।

वापी-कूपतडागेभ्य आपो ग्राह्यास्तु सर्वशः ।
पश्चात्पश्येदसेध्यन्तु पञ्चगव्येन शुध्यति ॥
अस्थि-चर्मावसिक्तेन श्व-मार्जारैस्तु मूषकैः ।
दूषितं तद्भवेत्तोयं तथाधस्तात्तु शोधनं ॥
अस्थि-चर्मावपतितं खर-वानर-सूकरैः ।
उद्धरेदुदकं सर्वं शोधनं परिमार्जनं ॥
वापी-कूप-तडागेषु दूषितेषु कथञ्चन ।
उद्धृत्य वै कुम्भशतं पञ्चगव्येन शुध्यति ॥

खनि-कूप-तड़ागेषु मन्दिरधेषु विशेषतः ।
तोयं [1]हृत्वा घटशतं पञ्चगव्येन शुध्यति ॥
पादुकोपानविण्मूत्रं कूपे यदि निमज्जति ।
षष्ठिकुम्भान् समुद्धृत्य पञ्चगव्येन शुध्यति ॥
दूषितश्च मलैः क्लिन्नं यश्च विष्ठानुलेपितं ।
अद्भिः शुध्यति तत्सर्वमपां शुद्धिः कथं भवेत् ॥
गवां मूत्रपुरीषेण सोम-सूर्य्याग्निरश्मिभिः ।
मारुतस्य तु वेगेन आपः शुद्धिमवाप्नुयुः ॥

इत्युदक-शुद्ध्युपायाः ।

अथाशुद्ध्यपवादाः ।

तत्र मनु-विष्णू ।

नित्यमास्यं शुचि स्त्रीणां शकुनिः फलपातने ।
प्रस्रवे च शुचिर्वत्सः श्वा मृगग्रहणे शुचिः ॥

वशिष्ठात्रि-शातातप-बौधायनाः ।

वत्सः प्रस्रवने मेध्यः शकुनिः फलपातने ।
स्त्रियश्च रतिसंसर्गे श्वा मृगग्रहणे शुचिः ॥

उशनाः ।

रहस्ये स्त्रीमुखं शुचि । शुचयः फलपातने पक्षिणः । प्रस्रवने वत्सः ।

मृगग्रहणे श्वा मेध्यतीत्यनुवृत्तौ पैठीनसिः ।

वत्सः प्रस्रवने, श्वा मृगग्रहणे, शकुन्ताः फलपातने, स्त्रीमुखं रतिसङ्गमे ।

---

(१) तथ्य इति ग० ।

शङ्खः।

नारीणाञ्चैव वत्सानां शकुन्तानां शुनां मुखं।
रतौ प्रस्रवणे वृत्ते मृगयायां तथा शुचि॥
आकराः शुचयः सर्वे शकुनिः फलपातने।
वत्सः प्रस्रवणे मेध्यः श्वा मृगग्रहणे शुचिः॥

हारीतः।

वत्सः प्रस्रवणे मेध्यः श्वा मृगग्रहणे शुचिः।
आकराः शुचयः सर्व्वे शकुनिः फलपातने॥

मनु-विष्णू।

श्वभिर्हतस्य यन्मांसं शुचि तन्मनुरब्रवीत्।
क्रव्याद्भिश्च हतस्यान्यैश्चण्डालाद्यैश्च दस्युभिः॥

शुचीत्यनुवृत्तौ याज्ञवल्क्यः।

तथा मांसं श्व-चण्डाल-क्रव्यादादिनिपातितं।

वशिष्ठः।

श्वहतास्च मृगाः धन्याः पातितञ्च खगैः फलं।
बालैरनुपरिक्रान्तं स्त्रीभिराचरितञ्च यत्॥
प्रसारितं च यत्पण्यं ये दोषाः स्त्रीमुखेषु च।
मशकैर्मक्षिकाभिश्च निलीनं नोपहन्यते॥

यमः।

याः स्युर्भूमिगता ह्यापो यच्च मांसं श्वभिर्हतं।
स्त्रीणां मुखेषु ये दोषा न दोषा मनुरब्रवीत्॥

तथा।

बालकैर्यत्परिक्रान्तं स्त्रीभिराचरितञ्च यत ।
मक्षकैर्मक्षिकाभिश्च निलीनं नोपहन्यते ।
क्षितिस्थाश्चैव या आपो गवां तृप्तिकराश्च याः ॥

याज्ञवल्क्यः ।

रश्मिरग्निरजश्छाया गौरश्वो वसुधानिलः ।
विप्रुषो मक्षिकाः स्पर्शे वत्सः प्रस्रवने शुचिः ॥

तथा ।

कारुहस्तः शुचिः पण्यं भैक्ष्यं योषिन्मुखं तथा ।

यमः ।

आत्मशय्यासनं वस्त्रं मेध्यं वा मलदूषितं ।
ब्रह्मचारिगतं भैक्ष्यं नित्यं मेध्यमिति स्थितिः ॥

तथा ।

आसनं शयनं यानं स्त्रीमुखं कुतपं तृणं ।
न दूषयन्ति विद्वांसो यज्ञेषु चमसं तथा ॥
गौरश्वो विप्रुषश्छाया मक्षिकाः शलभाः शुकाः ।
अजो हस्ती रथो शस्त्रं रश्मयश्चन्द्र-सूर्ययोः ॥
भूमिरग्निस्तेजो वायुरापो दधि घृतं पयः ।
सर्वाण्येतानि शुद्धानि स्पर्शे मेध्यानि नित्यशः ॥

तथा ।

शुचिरग्निः शुचिर्वायुः पवित्रा ये बहिश्चराः ।
आपश्च शुचयो नित्यं पन्थाः सञ्चरणाच्छुचिः ।

तथा ।

आपः शुद्धा भूमिगताः शुचिर्नारी पतिव्रता ।
शुचिर्धर्मपरो राजा सन्तुष्टो ब्राह्मणः शुचिः ॥

मनु-बौधायनौ ।

नित्यं शुद्धः कारुहस्तः पण्यं यच्च प्रसारितं ।
ब्रह्मचारिगतं भैक्ष्यं नित्यशुद्धमिति स्थितिः ॥

मनु-शातातपौ ।

मक्षिका विप्रुषश्छाया गौरश्वः सूर्य्यरश्मयः ।
रजो भूर्वायुरग्निश्च स्पर्शे मेध्यानि सर्व्वदा ॥

विष्णुः ।

नित्यं शुद्धः कारुहस्तः पण्यं यच्च प्रसारितं ।
ब्राह्मणान्तरितं भैक्ष्यमाकराः सर्व एव त ॥
मक्षिका विप्रुषश्छाया गौरश्वः सूर्य्यरश्मयः ।
रजो भूर्वायुरग्निश्च मार्जारश्च सदा शुचिः ।

सुमन्तुः ।

स्त्री-बाल-मशक-मक्षिका-छाया-आसन-शयन-यानाम्बु-विप्रुषो-नित्यं मेध्याः । घृत-कदल्याराणामत्याज्यानामदोषः ।

हारीतः ।

मक्षिका विप्रुषो भार्य्या भूमिस्तोयं हुताशनः ।
मार्जारश्चैव दर्व्वी च मारुतश्च सदा शुचिः ॥

शङ्खः ।

शुद्धं नदीगतन्तोयं सर्व एव तथाकराः ।
शुद्धं प्रसारितं पण्यं शुद्धमश्वाजयोर्मुखं ।

मुखवर्जञ्च गौः शुद्धा मार्जारश्चङ्क्रमे शुचिः ।

बृहस्पति-पराशरौ ।

अदुष्टा सन्तता धारा वातोद्धुताश्च रेणवः ।
स्त्रियो वृद्धाश्च बालाश्च न दुष्यन्ति कदाचन ॥
मक्षिका विप्रुषो नारी भूमिरापो हुताशनः ।
मार्जारश्चैव दर्वी च मारुतश्च सदा शुचिः ॥

शङ्खलिखितौ ।

नाल-स्त्रीपरिगतान्यगारेषु न दुष्यन्ति. धूमाग्निरजांसि । वारितानि विप्रुषः छाया मक्षिका इति स्पर्शे मेध्या ।

उशना ।

कारुहस्तः शुचिर्नित्यं पण्यं यच्च प्रसारितम् ।
आकराः सोमपानञ्च दाना यच्च प्रशस्यते ॥

बौधायनः ।

अदुष्टाः सन्तता धारा वातोद्धुताश्च रेणवः ।
आकराः शुचयः सर्वे वर्जयित्वा सुराकरा ।

पैठीनसिः ।

आकराः शुचयः सर्वे पण्यं यच्च प्रसारितम् ।
रजसा स्त्री मनोदुष्टा नदी वेगेन शुध्यति ॥

पुनः पैठीनसिः ।

गोरजोऽश्वरजोवायुर्मक्षिका वीत स्पर्शे मेध्यानि ।

शातातपः ।

रेणवः शुचयः सर्वे वायुना समुदीरिताः ।
अन्यत्र रासभाजावि-श्व-समूहनिवाससम् ॥

उशनाः।

गजाश्व-रथ-नागानां[1] प्रशस्ता रेणवः सदा।
अप्रशस्ताः समूहान्याः श्वाविं-रासभ-वाससां॥

बौधायनः।

पुरे रेणुगुण्ठितशरीर-स्तप्रतिपूर्णनेत्रवदनस्तु नगरे वसन् नियतात्मा सिद्धिमवाप्स्यतीति नैतदस्ति।

रथाश्व-गज-धान्यानां गवाञ्चैव रजः शुभं।
अप्रशस्तं समूहन्याः श्वाजावि-खरवाससां॥

शातातपः।

अपां नोच्छिष्टदोषोऽस्ति मधुनो न च सर्पिषः।
न फलानां न चेलूणां नाकराणां न योषितां॥
बालकैर्दत् परिक्रान्तं स्त्रीभिराचरितञ्च यत्।
मशकैर्मक्षिकाभिश्च सिलीनं नोपहन्यते॥

पैठीनसिः।

मधु-सर्पिः-फल-बाल-स्त्रीणामनुच्छिष्टं।

देवलः।

शुचिपूतं स्वयंशुद्धं पवित्रञ्चेति केवलं।
मेध्यञ्चतुर्विधं लोके प्रजानां मनुरब्रवीत्॥

तथा।

नवञ्चानिर्मलं वापि शुचीति द्रव्यमुच्यते।
शोधितन्तु यदान्येन तत्पूतमभिधीयते॥

---

(१) गवाश्वरथनागानामिति ख०।

स्वयमेव हि यद्द्रव्यं केवलं धन्यतां गतं ।
स्थावरं जङ्गमं वापि स्वयं शुद्धमिति स्मृतं ॥
अन्यद्रव्यैरद्रव्यं यत् स्वयमन्यानि शोधयेत् ।
हव्य-कव्येषु पूज्यं यत्तत्पवित्रमिति स्मृतं ॥
अथ सर्वाणि धान्यानि द्रव्याण्याभरणानि च ।
अवर्ज्यभक्ष्य-भोज्यानि शुचीन्येतानि केवलं ॥
वर्जिते निखिलद्रव्येऽशुचिसंज्ञा प्रवर्त्तते ।
तस्मिन्नेवेह धर्मज्ञ[1] शुद्धता न पुनर्भवेत् ॥
तस्माच्छुद्धं तु कर्मण्यं शुचीत्याहुर्द्विजातयः[2] ।
निर्मलं संस्कृतं द्रव्यं क्रियार्हं पूतमुच्यते ॥
वसतिश्शमनो यानं वाहनं साधनानि च[3] ।
सुरो गौरासनश्चेति स्वयं शुद्धमिति स्मृतं ॥
शिशवश्च स्वयं शुद्धा योषितश्चानृतौ तथा ।
ब्रह्महत्या हि नारीणामृतुकालेन संस्पृशत् ॥
आकरा हि स्वयं शुद्धा द्रव्याणामिति निर्णयः ।
क्रीतञ्च व्यवहारिभ्यः पण्यं शुद्धमिति स्मृतं ॥
अदृष्टं वाकप्रशस्तं हि स्वयं शुद्धञ्च केवलं ।
शौच्यतानि विशुद्धानि भगवान् मनुरब्रवीत् ॥
अजाश्वा मुखतो मेध्या गावो मेध्यास्तु पृष्ठतः ।
तरवः पुष्पिता मेध्या ब्राह्मणाश्चैव सर्वदा ॥

(१) सर्व्वञ्च इति ग० ।
(२) मनीषिन इति ख० ।
(३) साधनान्यु चेति ग० ।

भस्म क्षौद्रं सुवर्णञ्च सदर्भाः कुतपास्तिलाः।
अपामार्ग शिरीषार्काः पद्ममामलकं मणिः॥
माल्यानि सर्षपा दूर्वाः सदा भद्राः प्रियङ्गवः।
अक्षता रोचना लाजा हरिद्राश्चन्दनं यवाः॥
पलाश-खदिराश्वत्थ-तुलसी-धातकी-वटाः।
एतान्याहुः पवित्राणि ब्राह्मणा हव्य-कव्ययोः॥
पौष्टिकानि मलघ्नानि शोधनानि च देहिनां।
तथापोऽग्निः शकृन्मूत्रं पवित्राणि विशेषतः।
सर्वाशौचविशुद्ध्यर्थं सर्वेषां सर्वतः सदा॥

तथा।

अकश्मलैः समिद्धोऽग्निर्दुर्मनुष्यैरदूषितः।
सर्वेषामप्यशौचानां समर्थः शोधनाय सः॥
द्रव्याणामग्निदग्धानां मेध्यत्वमुपदिश्यते।
ज्वालाभिस्पृष्टपात्राणां शुचित्वं नियतम्भवेत्॥
अग्नेर्वृषलमुक्तस्य ग्रहणं नास्त्यनापदि।
श्वपाको वृषलो भोक्तृब्राह्मणोऽग्निरनाहितः॥
चण्डालाग्नेरमेध्याग्नेः सूतिकाग्नेश्च कर्हिचित्।
पतिताग्नेश्चिताग्नेश्च न शिष्टैर्ग्रहणं स्मृतं॥
गोशकृच्छुद्धदेशस्था श्मशानाद्यचिता शिवा।
अग्राम्या मृद्भवेच्छुद्धा स्नाना विण्मूत्रवर्जिता॥

मनु-विष्णू।

ऊर्द्धं नाभेर्यानि खानि तानि मेध्यानि सर्वशः।

यान्यधस्तान्यमेध्यानि देहाच्चैव मलाश्च्युताः ॥

बौधायनः ।

नाभेरधःसंस्पर्शं कर्मयुक्तो वर्जयेत् । ऊर्द्ध्वं वै पुरुषस्य नाभेर्मेध्यं अवाचीनममेध्यमिति श्रुतिः ।

विष्णु-याज्ञवल्क्यौ ।

अजाश्वं मुखतो मेध्यं न गौर्न नरजा मलाः ॥

उशनाः ।

ऊर्द्ध्वं नाभेः पुरुषः, गौर्मेध्यः पृष्ठे, पुरस्तादजाः, स्त्रियः सर्वतोऽश्वदयमासामशुचि ।

यमः ।

मेध्या रजोगता नारी स्त्रीमुखेषु च वारुणी ।
स्पर्शने न तु दुष्यन्ति वातो गन्ध-रसाः स्त्रियः ॥
स्त्रीणां मुखरसश्चैव गन्धो निश्वास एव च ।
मुखतो गौरमेध्या स्यान्मेध्योऽजो मुखतः स्मृतः ॥
पृष्ठतो गौर्गजः स्कन्धे सर्वतोऽश्वः शुचिस्तथा ।
नृणां मूत्रपुरीषे तु अमेध्ये मल एव च ॥
गोः पुरीषञ्च मूत्रञ्च नित्यं मेध्यमिति स्थितिः ॥

बृहस्पतिः ।

पादौ शुची ब्राह्मणानामजाश्वस्य मुखं शुचि ।
गवां पृष्ठानि मेध्यानि सर्वगात्राणि योषितां ॥
रोमोद्भेदे शशी भुङ्क्ते गन्धर्वः कुचदर्शने ।
अनलस्तु रजो भुङ्क्ते स्त्रियो मेध्यास्तु नान्यथा ॥

बलात्कारोपभुक्ता वा चौरहस्तगतापि वा ।
स्वयं विप्रतिपन्ना वा अथवा विप्रमादिता ॥
अत्यन्तदूषितापि स्त्री न परित्यागमर्हति ।
सर्वेषां निष्कृतिः प्रोक्ता नारीणान्तु विशेषतः ॥
स्त्रियः पवित्रमतुलं नैता दुष्यन्ति कर्हिचित् ।
मासि मासि रजस्तासां दुष्कृतान्यपकर्षति ॥
सोमः शौचं ददावासां[१] गन्धर्वाश्च शुभां गिरं[२] ।
पावकः सर्वभक्ष्यत्वं मेध्या वै सर्वतो[३] स्मृतः ॥

यमः ।

ब्राह्मणाः पादतो मेध्या गावो मेध्यास्तु पृष्ठतः ।
अजाश्वं मुखतो मेध्यं स्त्रियो मेध्यास्तु सर्व्वतः ॥
त्रीण्याहुः पातकान्यासां स्त्रीणां सर्वविदो जनाः ।
भर्त्तृर्वधो भ्रूणहत्या स्वस्य गर्भस्य पातनं ॥
यानि कानिचिदन्यानि कुर्व्वन्ति भुवि योषितः ।
सर्वाण्यासां स्वकर्माणि दैवैर्दत्तवराः स्त्रियः ॥
पूर्व्वं नार्य्यः सुरैर्भुक्ताः सोम-गन्धर्व्व-वह्निभिः ।
तैश्च दत्तवरा स्मृता नैव दुष्यन्ति कर्हिचित्॥
सोमस्तासां ददौ शौचं गन्धर्वः शिक्षितां गिरं ।
हुताशः सर्वभक्ष्यत्वं तेन निष्कलमषाः स्त्रियः ॥

यमात्री ।

(१) ददौ स्त्रीणामिति ग० ।
(२) गन्धर्वाः शिक्षिता गिरमिति ग० ।
(३) योषितः इति क० ।

न स्त्री दुष्यति जारेण नाग्निर्दहनकर्मणा।
नापो मूत्रपुरीषाभ्यां न द्विजो वेदकर्मणा॥
गावो न दुष्यन्त्यमृतं वहन्त्यः
स्त्रियो न दुष्यन्ति परोपभुक्ताः।
आपो न दुष्यन्ति महीतलस्थाः
विप्रा न दुष्यन्ति प्रतिग्रहेण॥

वशिष्ठ-बौधायनौ।

न स्त्री दुष्यति जारेण न विप्रो वेदकर्मणा।
स्वयं विप्रतिपन्ना वा यदि वा विप्रमादिता॥
बलात्कारोपभुक्ता वा चोरहस्तगतापि वा।
न त्यजेद्दूषितां नारीं नास्यास्त्यागो विधीयते॥
पुष्पकालमुपासीना ऋतुकालेन शुध्यति।
स्त्रियः पवित्रमतुलं नैता दुष्यन्ति कर्हिचित्।
मासि मासि रजो ह्यासां दुष्कृतान्यपकर्षति॥
पूर्वं स्त्रियः सुरैर्भुक्ताः सोम-गन्धर्व-वह्निभिः।
तैश्च दत्तवरा ह्येता नैव दुष्यन्ति कर्हिचित्॥
तासां सोमो ददौ शौचं गन्धर्वः शिक्षितां गिरं।
अग्निश्च सर्वभक्ष्यत्वं तस्मान्निष्कसमाः स्त्रियः॥
त्रीणि स्त्रियः पातकानि लोके धर्मविदो विदुः।
भर्त्तृर्वधो भ्रूणहत्या स्वस्य गर्भस्य पातनं॥

अत्रिः।

बलात्कारोपभुक्ता वा चोरहस्तगतापिवा।

शुध्येत रजसा नारी नदी वेगवती यथा॥
स्वयं विप्रतिपन्ना वा अथवा विप्रमादिता।
अत्यन्तदूषिता नारी नास्यास्त्यागो विधीयते॥
स्त्रियः पवित्रमतुलं नैता दुष्यन्ति कर्हिचित्।
मासि मासि रजो ह्यासां दुष्कृतान्यपकर्षति॥
पूर्वं स्त्रियः सुरैर्भुक्ताः सोम-गन्धर्व-वह्निभिः।
सोमस्तासां ददौ शौचं गन्धर्वः शिक्षितां गिरं।
पावकः सर्वमेध्यत्वं तस्मान्निष्कसमाः स्त्रियः॥

याज्ञवल्क्यः।

सोमः शौचं ददौ स्त्रीणां गन्धर्वस्तु शुभां गिरं।
पावकः सर्वमेध्यत्वं मेध्या वै योषितो ह्यतः॥
व्यभिचारादृतौ शुद्धिर्गर्भे त्यागो विधीयते।
भर्तृ-गर्भवधादौ च तथा महति पातके॥

व्यभिचारे पैठीनसिः।

त्रीणि पातकानि भर्तृवधो ब्रह्मवधः स्वगर्भपातनञ्चेति। ऋतौ मासि मासि शुध्यन्तीत्याह।

मासि मासि रजस्तासां दुष्कृतान्यपकर्षति।
पुष्पकालमुपासित्वा ऋतुकालेन शुध्यति॥
सोमस्तासां ददौ शौचं गन्धर्वः शिक्षितां गिरं।
अग्निश्च सर्वभक्ष्यत्वं तस्मान्निष्कसमाः स्त्रियः॥

यमः।

बलात्कारोपभुक्ता वा चौरहस्तगता च या।